

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Jubelåret side 4-6

Biskoppen orienterer side 5

Leder side 6

For de unge side 8

Fra sognene side 10

1975 Det hellige år

*Med åbningshøjtideligheden i Peterskirken
julenat er året for forsoning og fornyelse begyndt*

Med ordene »Åbn retfærdighedens døre for mig« og med tre hammerslag på den hellige dør åbnede pave Paul VI den katolske Kirkes hellige år under en gudstjeneste i Peterskirken juleaften.

Millioner af mennesker verden over fulgte i fjernsynet pavens indtog i kirken gennem den hellige dør kl. 23,52. Han efterfulgtes af ca. 25 kardinaler, over 40 biskopper og medlemmer af det diplomatiske korps, som er akkrediteret pavestolen.

Den enkle latinske ceremoni, der er knyttet til åbningen af denne dør, som har været forseglet siden det hellige år i 1950, var indlagt i midnatsmessen julenat. Paven indledte messens syndsbeholdelse fra en trone, der var rejst i nærheden af den hellige dør i søjlehallen foran Peterskirken.

Efter »Herre, forbarm dig!« bad paven: »Åben din barmhjertigheds dør helt for os, for at døren til

din bolig i Himlen også engang må åbne sig for os«.

Efter en hymne til Helligånden, sunget af koret, som udelukkende består af mandsstemmer, tog paven en særligt fremstillet sølvhammer, slog på metalkorset midt på døren og sang: »Åbn retfærdighedens døre for mig!«. Og koret svarede: »Jeg vil gå ind og takke Gud!«.

Paven slog endnu et symbolsk slag på døren og sang: »Dette er Herrens dør!« Og koret svarede: »Gennem den skal den retfærdige træde ind!«

Med det tredje hammerslag istemte paven: »Herre, jeg vil træde ind i dit hus!« Og koret svarede: »Jeg vil kaste mig ned og tilbede dig i dit hellige tempel!«

Derpå blev døren, som er lavet af mursten med mørtel til at forsegle indgangen, med en knirken og i en regn af støv åbnet indad mod basilikaen.

Paven gik baglæns, som

om han blev forskrækket eller måske endda ramt af de gipsstumper, der faldt ned, da døren blev åbnet, og gik så tilbage til tronen i søjlegangen. Lægfolk og franciskanere i violette stolaer fjernede murbrokkerne og vaskede portalen og dørtrinnet med vievand, som blev smurt på med store svampe og fjernet med hvide klude.

Paven knælede derefter ca. et minut ved den nylig åbnede indgang til Peterskirken, før han med en ledsager gik over tærskelen ind i kirken. Da han først var kommet ind i basilikaen, gik han over et felt i gulvet, hvori hans eget våbenskjold var indlagt til minde om den restaurering af sidekapellet med Michelangelos pietà, som blev udført i 1966.

Paven, som gik meget langsomt og virkede træt under hele ceremonien, fortsatte derefter messen ved højalteret i Peterskirken.

(N.C.N.)

Pave Paul med den sølvhammer, han benyttede ved åbningen af den hellige dør

katolsk orientering

Økumenisk opfordring

»Kom, brødre!« sagde paven i sin prædiken.

»Vi retter denne dybtføjte opfordring som et samlende råb til alle: Kom!«

Da pave Paul julenat indledte det hellige år 1975 med at åbne den hellige dør i Peterskirken, betegnede han denne handling som en »økumenisk« opfordring til at tage skridt til tro og indre fornyelse.

»Det symbolske sprog i denne jubelårsceremoni er enkelt og har kun en mening: Kom, brødre, ja kom!« sagde paven. I sin prædiken, som gennem radio og fjernsyn blev aflyttet af millioner verden

over, sagde han: »Vi retter denne dybtføjte opfordring som et samlende råb til alle: Kom!«. Det første skridt til at tage imod den er troen, og det næste er »det modige skridt« til moralsk fornyelse. Kl. 11 om formiddagen fejrede paven messen ved det samme alter. I sin tale kl. 12 til de i hvert fald 100.000 mennesker, der havde samlet sig på Peterspladsen, meddelte paven sin traditionelle julevelsignelse »Urbi et Orbi« til

byen Rom og til hele verden. Talen kl. 12 var kort, og dens budskab var klart: Det er en lykke for alle mennesker, at Kristus er født. »Det er en lykke, gentager vi,« sagde paven, »fordi Kristus er mennesket over alle mennesker, den 'førstefødte af hele skabningen', alles broder, de fattiges fortalere, de ringes ven, solidarisk med de lidende, verdens forløser, kort sagt: Vor Frelser.«

(N.C.N.)

Hvad vi venter af det nye blad ...

Vi syntes i redaktionen, at vi måtte have et par ord med på vejen fra de kommende læsere. Vi er derfor glade for at kunne bringe nedenstående indlæg fra biskop Martensen, biskop Suhr, Lisa og Mogens Traczyk og pastoralrådets formand, Poul Høyer.

Storhed - og beskedenhed

Den katolske kirkes tradition herhjemme for at udgive et kirkeblad er næsten lige så gammel som religionsfriheden i Danmark. I 1853 udkom det første nummer af »Skandinavisk Kirketidende for katolske Christne«. I indledningsartiklen stod at læse: »Vor rene Hensigt og velvillige Næstenskjalighed bevidst, forvente vi ikke alene med Taknemmelighed vore venlige Læseres og alle christelige Venners godhedsfulde Skaansel, men imødesee ogsaa uden Frygt Hines Angreb, som møde andres Overbeviisning med mindre Kjærlighed. Idet vi nyde de skønne Frugter af vort dyrebare Fædrelands Forfatning, skal stedse den christelige Kjærlighed herske imellem os og vore anderledes tænkende medbrødre...«

Siden 1853 har bladet skiftet udseende og navn mange gange. Det har heddet »Katholsk Kirketidende«, »Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«, »Katolsk Ugeblad«, »Katolsk Forum« - og nu: »katolsk orientering«.

Under skiftende omstændigheder er ét ord hele tiden blevet bevaret: katolsk. Hvad betyder det at være katolsk? Ordet er svært at oversætte. I Folkekirken bruger man ordet »almindelig« - »den hellige, almindelige kirke«. Denne oversættelse er dog ikke helt tilfredsstillende - den bringer ikke alt det frem, som ligger i ordet »katolsk«.

Ordret betyder katolsk: for helheden. Det siger noget om, hvor omfattende kirken er. Kirken er til for hele verden, for hele mennesket, og den omspænder hele sandheden. At være katolik vil sige at være sat ind i en stor sammenhæng, der langt overgår det, som jeg personlig kan fatte eller rumme.

Det katolske har budskab til alle mennesker i verden. Kirken sprænger de snævre rammer, som nationalitet, stand, race eller klasse sætter. Det be-

Endelig gælder det om kirkens katolske tro, at den omfatter hele sandheden. Den gør det i kraft af Jesu løfte: »Når han, Sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden«. Her er det virkelig store, der må gøre os helt små. Kirkens tro er altid langt større og mere omfattende end min egen personlige tro. Min egen erkendelse af sandheden er kun et brudstykke. Jeg skal nødvendigvis suppleres. Selv den største teolog er ikke sig selv nok. Selv den dybeste indsigt bliver til »hæresi«, dvs. sekterisk og ensidig, hvis

den isoleres fra hele kirkens tro.

Derfor, lad dette være mit ønske til det nye blad: at det må svare til det katolske navns storhed og sprænge grænserne til større verdensperspektiver, til dybere menneskelig frigørelse, til mere fuldendt tro og sandhedserkendelse. Men at det samtidig må svare til det katolske navns beskedenhed: min egen verden er lille, min egen frigørelse er ufuldendt, min egen erkendelse er kun stykkevis og som i et spejl.

Hans L. Martensen

Biskop Hans L. Martensen

tyder storhed og beskedenhed på samme tid: storhed, fordi jeg som katolik er verdensborger og medlem af menneskeheds race. Ingen er udelukket. Kirken er beregnet for alle mennesker. Men samtidig betyder det beskedenhed: Kirken i Danmark tæller ikke mere end kirken i Afrika eller Sydamerika. Det er ikke os herhjemme, der skal bestemme over hele kirkens udvikling. Det er ikke os alene, der skal afgøre, hvad der er katolsk. Der hører mange stemmer med i koret. Vi skal lytte til de andre. Vi er kun ét instrument i et stort orkester.

Det katolske har frelse for hele mennesket. Selv de ubevidste dybder i os selv, som den moderne psykologi giver os en anelse om - selv dybderne og mørket i os - skal forløses. Der er intet, der er udelukket fra den katolske frelse. Alt hvad der findes i mennesket skal forløses. Atter dette betyder storhed og beskedenhed. Det er noget stort, at hele mennesket skal frigøres, - og dog må jeg hele tiden ydmygt indse, at jeg endnu er langt fra målet, og at der endnu er mangt og meget i min person, som ikke er forløst og ikke frigjort.

Et sprog vi alle kan læse

Når et forældrepar, der vel ellers nok hører til blandt det såkaldte tavse flertal, bliver spurgt, hvilke forventninger vi stiller til vort nye »blad«, melder der sig i første omgang en taknemmelighed over at blive opfordret til dette.

Og som forældre til en børneflokk, der vel nok kan kaldes aktive unge katolikker, melder taknemmeligheden sig også over den sunde og naturlige indstilling, de gennem disse aktiviteter har fået til dagen i dag, hvor det kan være svært nok at holde trit med udviklingen uden hjælpetrin.

Derfor må vore ønsker for bladet være:

— at fremme en naturlig katolsk orientering, formet i et sprog, som vi alle kan

læse uden brug af fremmedordbog.

— at fremme en støtte for fortsat naturlig katolsk ånd og vore ungdomslejr og skoleweekends.

— at fremme en naturlig katolsk linie i Fornyelse og Forsoning

— at fremme en ægte naturlig kærlighed i vor daglige omgang med vore medmennesker.

Må vi godt slutte med et lille hjertesuk: Dette er ikke skrevet for at få det analyseret, eller psykoanalyseret, hedder det vist endda, men udelukkende for de forhåbninger og tanker, vi har gjort os om fremtiden for vort nye blad.

Alt godt og venlig hilsen
Lisa og Mogens Traczyk
Odense

Styrkelse af fællesskabet

Kirken herhjemme har de seneste år gennemgået store forandringer. Jeg tænker især på de nye strukturer med oprettelsen af menighedsråd, regionalråd og pastoralråd. Lægfolkets, søstrenes og præsternes ansvar og forpligtelser er dermed lagt i nye rammer med det formål at skabe et nyt og bedre grundlag for fællesskabet.

Vi har nu i 4—5 år arbej-

det inden for disse nye rammer, og mange praktiske opgaver af stor betydning er blevet løst. Men jeg kan ikke helt tilbageholde en frygt for, at vi er ved at udvikle en slags »elite-katolikker«, bestående af alle de, der aktivt deltager i de forskellige råd og arbejdsgrupper. Der kan ligge en fare i, at en sådan elite-gruppe kommer til at beholde sin viden om kirkens problemer for sig

Vi trænger til orientering

Redaktionen har bedt mig om at give »katolsk orientering« et par opmuntrende ord med på vejen. Der har været adskillige ændringer i årenes løb, også nye navne. Jeg bliver nu ved, af gammel vane, at kalde det Ugebladet. Det indebærer ikke nogen kritik af det nye navn, som jeg synes er udmærket. Vi trænger i høj grad til katolsk orientering, nu da den engang så trygge uniformitet i kirken er afløst af forskellighed i meninger og anskuelser. Det forhindrer ikke, at vi er enige, også med mange andre kristne, i de mest centrale spørgsmål, meget mere enige, end vi selv tror. Jeg kan ikke se tingene fra oven, men jeg har en mistanke om, at de skillelinjer, vi med stor iver sætter op imellem os, ikke er nær så adskillende i Vorherres øjne som i vore.

Vejen til enhed går kun gennem en dybere forståelse af Kristus selv, som er uendeligt meget større end alverdens bøger om kristendomskundskab.

Jeg tror, der er noget på vej, som vil få en gennemgribende betydning for de kristne, en omtænkning på dette og på næsten alle områder af den menneskelige tilværelse. Alt går hurtigere end før, og netop derfor er det nødvendigt, at der gives en god orientering. Jeg håber, at så mange som muligt vil støtte det nye blad, ikke blot ved at læse det, men også ved at yde et aktivt samarbejde.

I gamle dage var det skik og brug, når man skulle give gode råd, at indlede med et skræmmebillede. Disse linier skrives lige efter ministeriet Hartlings fald. De, der så TV-udsendelsen med parti-formændenes »samtale« samme aften, vil sent glemme det sørgelige indtryk af splittelse og mangel på vilje til samarbejde. Bedre eller værre skræmmebillede kan man ikke vise,

Biskop Theodor Suhr

hvis man vil opfordre nogen til loyalt samarbejde i en vigtig sags tjeneste. Og jeg tror heller ikke, at katolikkerne behøver så skrap en advarsel for at slutte op om »katolsk orientering«.

Theodor Suhr
fhv. biskop
af København

LÆSERBREVE

På denne side i bladet vil breve fra læserne fremtidig blive bragt, i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har almen interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200 ord.

selv, men også langsomt mister følingen med, hvad almindelige katolikker tænker og mener. »De fremmede iblandt os« var motto'et for en af bispedømmets årsopgaver. Jeg har hørt denne betegnelse anvendt netop om pastoralrådsmedlemmer, — ment i al godmodighed, naturligvis. Men det giver alligevel stof til eftertanke...

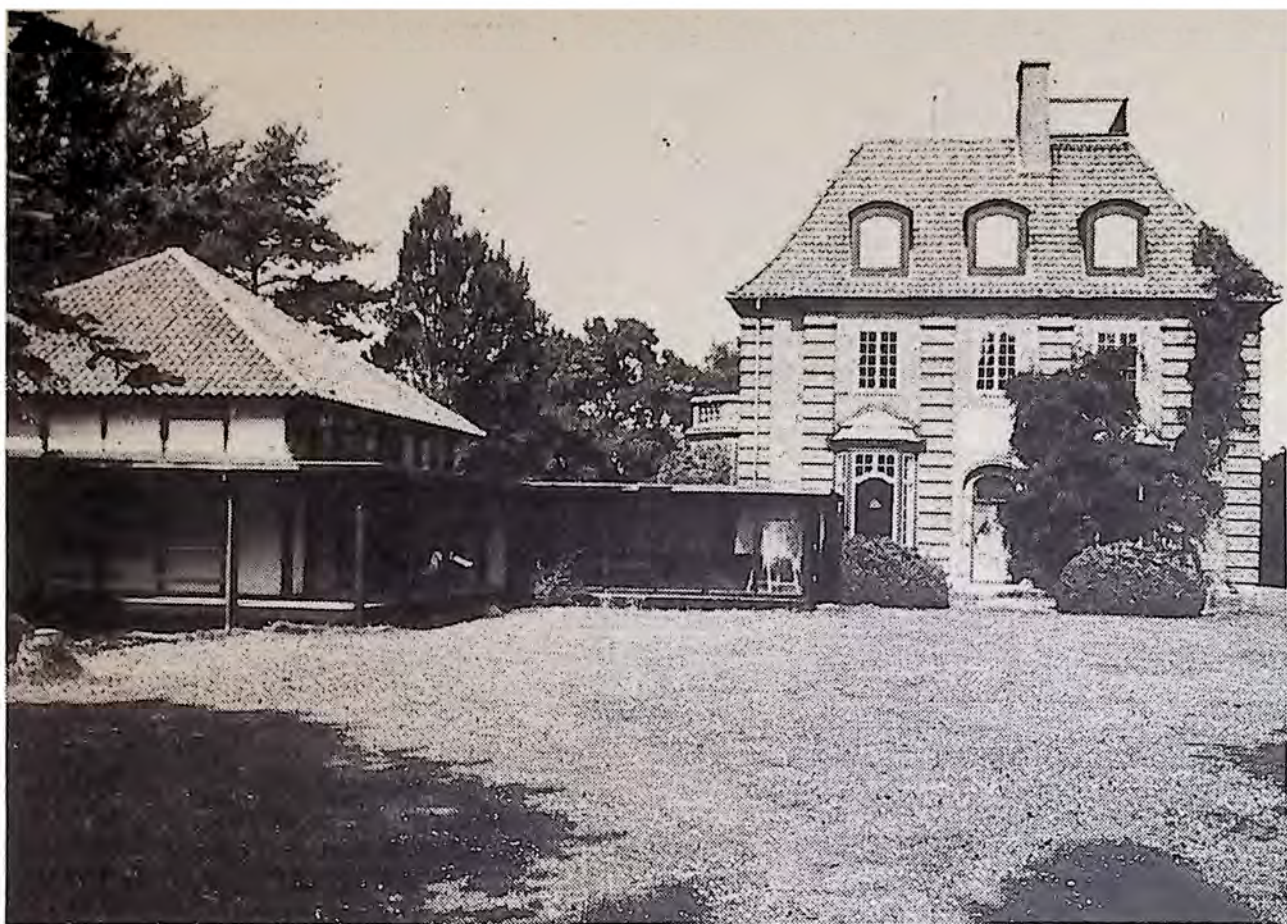
På denne baggrund er det mit store håb, at »katolsk orientering« vil modvirke mulige tendenser

til fremmedgørelse blandt katolikker indbyrdes ved at bringe reel og rigelig information om alt, hvad der foregår i bispedømmet af betydning for det fællesskab, vi alle stræber efter at udbygge.

Poul Høyer
formand for
pastoralrådet

Behøver vi at tilføje, at vi skal anstrenge os for at leve op til ønskerne og forventningerne?

Red.

Magleås ligger i et af Nordsjællands skønneste områder, lige overfor Åsebakken 20 km nord for København. Billedet viser en del af den tilhørende park med hovedbygningen til højre og foredragssal til venstre

Magleås snart klar til brug

Gave fra tyske katolikker sikrer fornuftig økonomi

Kort før jul kunne biskoppen vende hjem fra en rundrejse i Tyskland med løfte om foreløbig ½ mill. kr. som hjælp til Magleås-pro-

jektet. Med de øvrige midler, der er til rådighed, vil det ny pastorale center kunne tages i brug i løbet af foråret.

De nærmeste måneder vil gå med nødvendig istandsættelse og møblering. Imens skal en arbejdsgruppe, nedsat af pastoralrådets forretningsudvalg lægge detaljeret program for virksomheden det første år eller to. Der vil først og fremmest blive tale om gennemførelse af kurser for præster, søstre og lægfolk i fællesskab. En foreløbig plan indeholder forslag om dels weekendkurser og dels ugekurser med emner, der er særlig aktuelle for bispedømmets pastorale situation. Det gælder f. eks. apostolat og mission, diakoni og sjælesorg, sakramenternes betydning, specielt forberedelse til dåb, ægteskab og firmelse, liturgisk fornyelse, forvaltning og ungdomsarbejde.

Kateketcentralen

Flere muligheder for udnyttelsen af Magleås har været diskuteret siden købet i sommer. Det synes imidlertid nu at stå fast, at Kateketcentralen bliver i biskopkontorets lokaler i Bredgade, indtil man finder et mere egnet sted.

En udflytning til Magleås ville medføre en betydelig nedskæring af pladsen for kursister. Dette har Kateketcentralens leder, pastor Guido Kreienbühl selv udtrykt betænkelighed ved, men håber i øvrigt på en hurtig løsning af sit

presserende lokaleproblem. Det er ligeledes hensynet til flest mulige kursistpladser, der bevirker, at en påtænkt gruppe teologistuderende heller ikke får fast bolig på Magleås. I stedet for bliver de sandsynligvis indlogeret i villa Pax på Åsebakken. Det ligger så tæt ved, at gruppen kan deltage i Magleåskurserne i fornødent omfang.

Bønnens hus hos søstre

Josephsøstrenes plan om et »bønnens hus« på Magleås er uændret. Sr. Michelle, der medvirker i planlægningen, oplyser, at man er ved at klargøre til beboelse for 8—10 søstre. I første omgang regner man dog ikke med mere end 3—4 fastboende søstre. Resten vil blive indlogeret efter behov, f. eks. i forbindelse med de almindelige kurser.

Et fuldt belagt kursus på Magleås vil således kunne omfatte ca. 50 deltagere, foruden de teologistuderende.

Prisen for katolikkers deltagelse i kurser kommer nok til at ligge omkring 40—50 kr. i døgnet inkl. kost. Hele det økonomiske puslespil er dog langt fra løst. I samme grad man kan skaffe indtægter ved udlejning i ledige perioder, vil dagsprisen kunne nedsættes.

Nødråb fra Roskilde

For ikke at overbelaste den faste stab bedes alle, der en gang imellem vil tage et nap med ved forbedelsen af møder og lign. melde sig til menighedsrådsformanden eller præsterne.

Der er forskellige større og mindre reparationer og fornyelser, som er tiltrængt i kirken og præstegården, hvortil der ikke er råd, hvis arbejds løn skal betales. Findes der nogen, der ikke ved, hvad de skal bruge en del af fritiden til, så er man mere end velkommen til at give et nap med.

Vore trængsler er dog ikke hermed forbi. Menighedens budget- og finans eksperter regner med at brændselsolien i år kommer til at koste det tredobbelte i forhold til 1973. Da brændselsudgifterne er langt den største post på budgettet, og kirkebidraget den vigtigste indtægtskilde, betyder det, at

der er behov for en betydelig forøgelse af kirkebidraget og ved at nogle flere betaler. Vi siger tak til alle, som allerede bidrager efter evne. Vi opfordrer indtrængende alle, som endnu ikke har været med i kirkebidragsordningen, til at overveje, om de i fremtiden kan afse et bidrag.

Ifølge en opgørelse giver 141 husstande et bidrag på den ene eller anden måde. 234 husstande er ikke med i kirkebidragsordningen. (29 har tidligere været tilmeldt, og det skyldes muligvis en forglemmelse, at de er »gleadet ud«. Velkommen tilbage til ordningen igen).

Til april begynder finansåret med bidrag over bispeskontoret. Eventuelle oplysninger om hvordan man bærer sig ad med at komme med i ordningen fås ved at henvende sig til Lubin Suvalsky, tlf. (03) 38 40 65 eller til præsterne.

Hjælp kirkemusikken i Jesu Hjerte sogn

Jesu Hjerte sogn i København har aldrig tidligere været nødt til at bede om økonomisk hjælp. Men vore nødvendige udgifter er steget stærkt, uden at indtægterne er fulgt med. Vor uheldige situation skyldes bl. a., at vi i mange år ikke har haft et kor af frivillige sangere, men betalte sangere, og vi er nu i den prekære situation, at lønnen til sangerne og vor organist og kantor, professor Bredahl virker yderst belastende på vort budget.

Men vi ønsker jo, at vore gudstjenester musikalsk set stadig skal findes på det høje niveau,

som alle er vant til. Vi skulle gerne kunne bevare den gregorianske højmesse og forskellige sungne messer.

Vi har derfor oprettet et kirkemusikfond. Lørdag den 1. og søndag den 2. februar har vi et loppetorv. Vi beder alle katolikker i Storkøbenhavn og nærmeste omegn om at støtte os, dels ved at give alle de genstande fra hjem og pulterkammer, som man ikke har brug for, og som kun fylder op, og dels ved at aflægge et besøg på loppetorvet. Se om det nærmere program i »Orientering fra sognene« på side 10.

Firmelse i Haderslev

Den 21. og 22. december var biskop Martensen i Haderslev, hvor han meddelte firmelsens sakramente til 12 unge og en voksen i menighedens nyrestaurerede kirke. Efter højtideligheden samledes

biskop og menighed til en reception i præstegården. Aftenen før var der møde mellem biskoppen og menighedsrådsmedlemmerne, hvor man drøftede forskelligt angående sognet.

Chilenere til julefest

Den 24. december, altså juleaften, holdt over 200 chilenske flygtninge en julefest på Niels Steensens Gymnasium. Blandt gæsterne var biskop Martensen. Kl. 24,00 var der

koncelebreret messe i St. Augustins Kirke, hvor fire forskellige nationer, nemlig Italien, Spanien, Sydamerika og Danmark, var repræsenteret ved alteret.

Præsternes økonomi bliver nu bedret

Den tyske bispekonference har godkendt, at en såkaldt udligningskasse også skal komme præsterne i de nordiske lande til gode. Det betyder i praksis, at præsterne i Danmark vil modtage faste halvårslige tilskud til deres lønninger. Det er dog en forudsætning for gaven, at pengene ikke udbetales som en del af den almindelige aflønning af præsterne, og at menighederne ikke bruger dette tilskud som et påskud for ikke at forbedre lønforholdene.

Præsterådet har fastlagt nærmere retningslinier for tilskuddenes størrelse efter 3 hovedgrupper:

Kategori 0 omfatter præster, der har så stor en løn, at de ikke behøver tilskud.

Kategori I omfatter præster, der er forholdsvis bedre stillet.

Kategori II omfatter de dårligst stillede præster.

Tilskuddene ydes i form af portioner på 540 DM eller ca. 1300 kr.

De dårligst stillede præster vil få tildelt 2 portioner halvårligt eller godt og vel 5000 kr. årligt. Herefter nedtrappes tilskuddenes størrelse, idet der samtidig tages hensyn til, om præsten tilhører en orden eller er verdenspræst. Verdenspræster modtager generelt dobbelt så store tilskud som ordenspræster i samme kategori.

Pengene til udligningskassen indkommer ved, at de tyske præster betaler en vis procent af deres løn til kassen. Bispedømmet har flere gange tidligere modtaget engangstilskud til præsterne, men den nye regelmæssige ordning er et udtryk for tyske katolikkers forøgede solidaritet med deres nordiske trosfæller, som vi er dem dybt taknemlige for.

hjj.

Jubelåret -

ikke paverne men folkets initiativ

af Elsebet Kieler

Det er jubelårenes Jubelår, vi oplever - det 25. i Kirkens historie.

I året 1300, da verden også var hærget af krig, moralsk opløsning og social utryghed, gik der en dyb længsel gennem menneskeheden efter orden og fred.

Uvilkårlig fæstnede folket roen sig ved århundredskiftet. Menneskene havde spillet fallit. Ved indgangen til et nyt århundrede måtte Gud gribe ind.

Denne folketro blev for pave Bonifacius VIII et tidens tegn, hvori han hørte Guds stæmme. I en bulle af 22. februar 1300 udråbte han det første jubelår i Kirkens historie.

Den satte hele kristenheden i bevægelse mod Rom. Apostlenes grave blev besøgt af 2 millioner pilgrimme. En umådelig trang til bod og omvendelse greb folkeslagene. Håbet om tilgivelse og fornyelse holdt dem oppe på den dengang besværlige valfart.

Det gamle Israel

Men jubelåret er ikke Kirkens opfindelse. Traditionen går helt tilbage til den gamle pagt.

For at sjælen kan leve og ånde i Guds nærvær velsignede Gud den 7. dag og gjorde den til hviledag, hvert 7. år og gjorde det til et sabbatår og efter 7x7 sabbatsår, hvert 50. år og gjorde det til et jubelår (3. Mos 25).

Det blev blæst ind over landet med vædderhorn (jobbet med hebraisk, deraf navnet), så det gav genlyd fra højene. Lyden fyldte allerede det gamle gudsfolk med forventning. Israel kaldtes til opbrud, valfart, samling om pagten med Gud og hinanden.

Gammel gæld blev eftergivet, fanger benådet, slaver sat fri. Frihed, lighed og broderskab skulle igen herske mellem dem. Skulder ved skulder flokkedes de ved pagtens ark for at høre Gud tale til dem gennem deres profeter og præster. De bekendte de-

res tro og fornyede deres løfte om troskab.

Renset og styrket vendte de hjem til en ny begyndelse — nærmere Gud og hinanden end før.

Hvis de da ellers havde åbnet sig for Guds særlige tilbud i det hellige år!

På Jesu tid

For det var jo med dem som med jøderne på Jesu tid — og med os.

Jesus udråbte selv et nådeår i synagogen i Nazaret. Han lagde ikke skjul på, at hans Jubelår betød et genembrud af alt, hvad de foregående jubelår havde lagt op til.

»Herrens Ånd er over mig. Han har sendt mig med glædesbud til de fattige.. for at udråbe et nådeår på Herrens vegne!« (Luk. 4,18-19).

Alle stirrede spændt på ham, mens han sagde det, og gav undrende deres bifald til kende. Men straks efter blev de rasende og drev ham ud af byen for at styrte ham ned fra bjergskråningen. Hvorfor?

Fordi Jesus lod dem forstå, at Jubelårets nådegaver ikke gives til hvem som helst, selv om man aldrig så meget tilhører Guds folk. De skal modtages i den ånd, hvori Gud tilbyder dem.

I dag

I kirkens 25. jubelår har Gud fornyet det tilbud, han gav med Jesus i Nazaret. Og hver gang har det samme drama gentaget sig: Man har lyttet interesseret. Jesu person er jo

fængslende. Man har givet sit bifald til kende. Det drejer sig jo bl. a. om social retfærdighed. Jesus er såmænd mere end velkommen til at gøre mirakler, hvis vi på den måde kan få de gode tider igen.

Men han synes at sætte en pris? En pris, som skaber uro og får menneskene til at dele sig.

Jubelårets gave — og pris

Hvad er det, vi får tilbudt i det hellige år?

Gud selv — hans eget liv, sådan som hans Søn har levet det som menneske her på vores jord.

Det er gaven. Og prisen? At det er det, vi længes efter og gerne vil opnå hos Gud.

Det er til de længselsfulde, Jesus udråber sit glade budskab: »Den, som tørster, han komme til mig for at drikke — den, som tror på mig! For sådan siger Skriften: Strømme af kildevand skal rinde fra hans bryst! Og med dette mente han den Ånd, som de skulle få, som kom til at tro på ham« (Jo 7, 38-39).

Helligånden — er det liv, som strømmede ud fra Jesu personlighed, og som skal strømme ud fra dem, der tror, dvs. bygger på ham.

I helgenernes liv bryder det klart igennem, så de kan sige som Paulus: »Det er Kristus, der lever i mig!« (Gal 2,20). Og af deres overflod på Kristus-liv er det, Kirken i Jubelåret øser til os. Gør Kirken da ikke altid det?

Er hvert år et jubelår?

Får vi ikke Kristi liv tilbudt daglig i hans Ord og Sakramenter?

Jo, så ofte vi lytter til hans Ord i tro på, at han selv nu taler det til os med tanke på vort liv, åbnes en dør i os og en levende engageret samtale kommer i stand i bønner.

Og så ofte vi går til sakramenterne, særlig til den hl. kommunion, er det Jesu menneskelighed i opstan-

delsens kraft, vort fuldendte menneske, vi modtager.

Kan man ønske sig mere? Ikke, hvad Guds tilbud, men nok hvad vor modtagelse angår.

Vi er jo ikke fuldendte i vor menneskelighed, når vi går fra messen eller fra det, vi kalder et godt skriftemål. Det er endog et spørgsmål, om der er lagt en alen til vor vækst?»

Selv om vi tror, Kristus nærer os med sit liv i sakramenterne, er vi dog så domineret af vort eget, at vi kun i meget begrænset grad formår at optage hans liv i os. Ja, hele vort følelsesliv og vor sædvanlige måde at reagere på er så nedsunket i vor egen natur, at det kniber stærkt med ønsket om at komme ud af det, ind i ham. Endog vor bøn om at komme Gud nærmere er lunken.

Hvis vi derfor skal komme videre, må andre, som har fået større kærlighed til Gud, gå i forbøn for os.

Når vi ber et sådant menneske gå i forbøn for os, knytter vi vort liv til hans. Skønt vi ikke selv er opflammet af hans kærlighed, rækker vi dog i anger, tro og lydighed ud efter den.

Og Gud, som ser, at to her virkelig er forsamlet i Jesu navn, bønhrer. Det er jo sådan, han har ønsket at frelse os. Ved at samle os i en familie i Kirken vil han sætte store og små i stand til at hjælpes ad med at leve hans liv. Sådan knytter han os ikke blot til sig, men til hinanden. Han bygger den menneskefamilie op i Kristus, som har været hans tanke fra først af.

Jubelåret - et højdepunkt

Denne guddommelige solidaritet i kirkefællesskabet er hjerteslaget i Jubelårets program. Ligesom samlivet mellem mennesker har sine højdepunkter, hvor kærlighed og offer går ind i hinanden og får livet til at svulme og gå over sine bredder, så det giver ny frugtbarhed til kommende år, sådan også livsfællesskabet med Gud i Kirken.

Tilskyndet af Helligånden indbyder Kirken os på Kristi vegne til et Herrens Nådeår.

Indbydelsen får os til at længes efter nyt liv. Nogle må begrænse sig til at tage dette trosskridt i deres sind. Andre er så lykkelige, at de, som vore for-

fædre i gudsfolket, kan udtrykke den fornyede trosvilje i en fælles valfart til Rom.

I Rom vil pave Paul modtage os som repræsentanter for vort bispedømme og samle os med andre bispedømmers udsendinge fra hele verden. På apostlenes grave vil de store officielle pilgrimsmesser blive det højdepunkt, hvor vi oplever, at kontakten sluttet, synligt for alle, mellem Kristus og hele verdenskirken.

Om noget sted vil de heliges samfund være nærværende i denne begivenhed. Kristus vil med helgener og martyrer deltage i den samlede Kirkes lovprisning af Gud og understøtte vor bøn. Det vil blive som en åndelig blodtransfusion, hvor Kristus nedbryder syndens skillevægge, forsoner os med Gud og hinanden og fornyer Kirken ved at knytte den stærkere til sig end før.

Hans egne kærligheds kræfter vil blive videregivet i kirkelegemet fra lem til lem, så alle, som ber om det, får et lift til at komme ud af sig selv, dybere ind i livsfællesskabet med Gud og hinanden.

Orientering fra Biskoppen

Af Hans L. Martensen

Rejsen til Tyskland om støtte til Magleås og Øm

Som annonceret i sidste nummer af »Orientering fra Biskoppen« har jeg sammen med pastor Knud Ballin været på en godt fjorten dages rejse til Tyskland. Hovedformålet med rejsen var at forelægge vore projekter i Magleås og Øm for forskellige tyske bispedømmer og hjælpeorganisationer og at undersøge mulighederne for at få økonomisk støtte.

Rejsens første mål var Paderborn. Her besøgte vi kardinal Jaeger, der nu er pensioneret, men som har beholdt sin interesse for Danmark, — han har tidligere holdt ferie på Farumgård, dengang Ursulinerinderne endnu var heroppe. Den unge og energiske ærkebiskop Degenhardt er nu kardinal Jaegers efterfølger. Jeg har allerede haft lejlighed til at lære ham at kende, — bl. a. var vi sammen mere end en uge på mødet med »Konferencen for Europæiske Kirker« i Engelberg sidste september. Det er mit indtryk, at vort bispedømme vil finde en lige så god ven i ærkebiskop Degenhardt som tidligere i kardinal Jaeger. I Paderborn havde jeg endnu en vigtig samtale, nemlig med forstanderen for Bonifatiuswerk, prælat Wüstefeld. I denne forening er der sket en vigtig statutændring. Tidligere kunne dens midler kun anvendes til tyske formål — nemlig til hjælp til tyske områder, hvor katolikkerne er i stærkt mindretal. Ifølge de nye statutter har den nu muligheder for at hjælpe også ud over Tysklands grænser.

Prælat Wüstefeld viste i

særdeleshed positiv interesse for Magleås, som han regnede for et godt projekt, der indebar mange gode fremtidsmuligheder. Han har givet os håb om, at Bonifatiuswerk ville give en betydelig penge-gave til Magleås.

Talrige venskabelige forbindelser

Fra Paderborn gik rejsen over Bielefeld videre til Osnabrück. I Bielefeld havde vi lejlighed til at hilse på de Ursuliner-søstre, der i sin tid virkede på Farumgård. Nu er det omkring ni år siden, de forlod Danmark, og gensynsglæden var stor.

I Osnabrück overnattede vi i Haus Ohrbeck. Her havde biskop Wittler sat os stævne, da han alligevel skulle holde et foredrag dette sted. Biskop Wittler er kendt for sin store personlige interesse for alle de nordiske bispedømmer. Der eksisterer talrige venskabelige forbindelser mellem hans bispedømme og Danmark. I Haus Ohrbeck traf vi også fru Olbrich, som mange danske katolikker kender. Hun har gjort en stor indsats for os, ikke mindst i forbindelse med Ansgarwerk i Osnabrück. Vi var også ude at besøge det lille kommunitet af Josef-søstre, som bor i Osnabrück.

Rejsen fortsatte til Münster, hvor vi boede i jesuiternes noviciat. Biskop Tenhumberg talte indgående med os om begge de forelagte projekter. Ligesom biskop Wittler havde han en særlig forståelse for nødvendigheden

af at skabe fornyede rammer om ungdomsarbejdet i Øm. Både i bispedømmerne Münster og Osnabrück er der adskillige kredse, som i årenes løb har været i forbindelse med Øm.

Nej til de fleste ansøgninger

Formanden for Ansgarwerk i Münster hedder professor Kruchen. Han har været utrættelig i sin hjælp til de nordiske bispedømmer og har samlet penge ind både i det små og i det store. Sammen med ham tilbragte vi en hyggelig aften, hvor vi overvejede, hvorledes vi bedst ville kunne få støtte til vore projekter.

I Essen havde vi et møde med biskop Hengsbach.

I Köln traf vi prælat Daniels fra St. Ansgariuswerk. Han har ved talrige lejligheder skaffet hjælp til de nordiske bispedømmer.

Fra Köln aflagde vi et besøg i Bonn hos sekretæren for den tyske bispekonference, Dr. Homeyer. Det var fra den tyske bispekonference, vi i sin tid fik det store tilskud til Sct. Antoni Kirke i Brønshøj.

Gennem samtale med Dr. Homeyer forstod vi imidlertid, at den tyske bispekonference for året 1975 har måttet sig nej til de fleste ansøgninger og skære andre drastisk ned. En sådan drastisk nedskæring er desværre også sket i vor egen ansøgning om hjælp til vore to projekter fra den tyske bispekonference (Verband der Diözesen) i året 1975. Derimod lod Dr. Homeyer os forstå, at der kunne blive tale om et tilskud til vore projekter i året 1976.

Hos danske præstestuderende

Godt to dage varede opholdet i Frankfurt. Her boede vi i kollegiet Sankt Georgen. Der blev lejlighed til samtaler med vore præstestuderende Hans Esmark og Peter Nissen samt med deres rektor, pater Bertsch. Mens vi var i Frankfurt, var det den hl. Nikolaus fest. Den blev fejret ved en slags »revue« og ved festligt samvær mellem alle de studerende og professorerne om aftenen.

En samtale med kardinal Volk i Mainz gav anledning til en teologisk drøftelse af forskellige aktuelle spørgsmål, — foruden at vi her som de andre steder forelagde vore to projekter.

I Freiburg boede vi hos Liobasøstre, — det kloster, som vore danske Lio-

basøstre er udgået fra.

Biskop Schaufele inviterede os til middag og gav os en pengegave med på vejen.

München var næste station. Atter boede vi hos jesuitterne. En ung dansk jesuit, Gunnar Lorenzen, studerer her. Det var første gang, jeg havde lejlighed til at lære ham lidt bedre at kende. Kardinal Döpfner modtog os til middag. Han lovede os et større beløb til vore forehavender.

I München havde vi også en samtale med Msgr. Müller, formanden for Ansgarwerk i München.

Mgr. Holzapfels 60 års dag

På vejen hjemad gjorde vi holdt i Würzburg og tilbragte nogle timer sammen med Mgr. Holzapfel, — i øvrigt var det netop tre dage før hans 60 års fødselsdag. Mgr. Holzapfel har i flere årtier hjulpet de nordiske bispedømmer både ved sine journalistiske evner, ved sin interesse for vore præstestuderende og ved beløb, han har indsamlet til os.

Vi kørte videre og nåede Bad Kissingen, hvor vi overnattede hos Elisabeth-søstre. Her bor nu alle de søstre, som indtil for knap et år siden virkede i Holbæk.

Gode løfter fra Hildesheim

I Hildesheim blev vi modtaget med hjertelighed af biskop Janssen. Også han lovede os en betydelig hjælp, — til trods for at Hildesheim er et af de dårligere stillede tyske bispedømmer.

Sidste holdt i Tyskland gjorde vi hos Elisabeth-søstre i Reinbek ved Hamburg.

Trods alt væsentlig støtte

Til trods for sit umiskendelige præg af alvor blev rejsen i sin helhed en god og glædelig oplevelse. Overallt, hvor vi kom frem, blev vi modtaget med en venlighed og hjertelighed, som var ganske enestående.

Med hensyn til indsamlingens resultater er det endnu for tidligt at give nogen nøjagtig vurdering. Vi mærkede overalt, at man også i kirkelige kredse i Tyskland ser med stor alvor på hele Europas økonomiske situation. Også i Tyskland mærker man til depression, inflation og arbejdsløshed. Desuden har en tysk nyordning med hensyn til kirkeskat medført, at den årligt ind-

komne sum bliver reduceret alvorligt. Derfor var man tilbageholdende med store og sikre tilsagn.

Til trods for disse alvorlige problemer forblev vor rejse dog ikke uden resultater, og der er begrundet

håb om, at den katolske kirke i Tyskland vil give en væsentlig støtte, for at Øm kan blive rammen om et godt ungdomsarbejde og Magleås om katolsk videreuddannelse og kursusvirksomhed.

Magleås' venner

Jeg har haft den glæde, at en lille kreds af mennesker har henvendt sig til mig og bedt mig godkende oprettelsen af en støttekreds for Magleås.

Ideen er den, at kredsen — som vi kan kalde »Magleås' venner« vil rejse midler, der løbende skal bruges til at lette deltagelse i de kurser og arrangementer, der skal foregå på Magleås, ved at yde tilskud til opholdet o.l.

For at denne kreds kan opnå den ønskelige bredde og derved få betydning, må alle have vished for, at midlerne ubeskåret går til

formålet, ligesom der peges på gavefradragsrettens betydning for den enkelte bidragyder.

Der er derfor ved at blive udarbejdet en lille folder med alle nærmere oplysninger. Denne folder kan man få tilsendt ved at henvende sig til Bispekontoret eller til S. König-Petersen, Dr. Tværgade 11—III, 1302 København K.

Det glæder mig at kunne meddele, at biskop Th. Suhr har meldt sig som den første bidragyder, og jeg håber og ønsker, at mange vil følge efter.

Brudstykker af min kalender:

5.—14. januar:
Retræte for søstre på Åsebakken.

Tirsdag d. 14. januar:

Storkøbenhavnske præstemøde på Niels Steensen kl. 19.30.
Emne: Diakoni.

Søndag d. 19. januar:
Kl. 10: Firmelse i Hvidovre.
Kl. 19.30: Økumenisk gudstjeneste i Københavns Domkirke, Nørregade.

Onsdag d. 22. januar:
Kl. 18: Indvielse af Niels Steensens Hus i Helsingør.

Fra 26. januar—1. februar:
holder den Nordiske Bispekonference sit møde i Djursholm, Sverige.

Hans L. Martensen

København, den 19. december 1974.

»Orientering fra Biskoppen« vil fremtidig blive bragt i »katolsk orientering« og udsendes derfor ikke længere særskilt til bispedømmets katolikker.

Derfor katolsk orientering

Katolikkerne i Danmark er medlemmer af verdens største trossamfund, men samtidig en dansk mindretalskirke. Det er en skæv tilstand, som nemt afføder skæve fornemmelser: Vi kan føle os store og dog små, stolte og lidt slappe i sokkerne på én gang. Mens den katolske kirke i den store verden omkring os er en faktor af betydning i vor tids åndelige opgør med sig selv, er den i vor lille danske verden et »anerkendt trossamfund« — for mange af vore landsmænd et ukendt trossamfund.

Uvidenheden om den katolske kirke er stadig uhyggeligt stor i brede kredse. Den lidt isolerede katolik kan let blive sat til vægs med påstande, som lyder helt utrolig forvrængede, og som han ikke kan stille noget op med, mens usikkerheden alligevel nager en, med hensyn til, hvordan man svarer.

Det mest skæve ved vor situation er vel, at den katolske menighed i Danmark bor koncentreret omkring de større byer: på landet kan man være eneste katolik på hele egnen. Bor man i eller nær ved en by med katolsk kirke (måske med skole og kloster og hele herligheden på striben), har man lettere ved at vide sig en del af den store verdenskirke. Man har også lettere adgang til oplysning og orientering om, hvad der foregår i kirken i øst og vest.

Men mange (halvdelen vel) bor jo langt væk, og deres kontakt med det levende fællesskab er ikke uden problemer. Hvad årsagerne end kan være, har mange vel affundet sig med, at kirken ligger langt væk. Men er man af den grund selv »væk« fra kirken?

* * *

Danmark har ingen dagspresse, der føler sig forpligtet til at give bred orientering om, hvad der rører sig i den katolske kirke. Store internationale kirkelige begivenheder, som kan fylde hele avissider i store udenlandske blade, skal være meget store, før danske aviser anser dem for vigtige nok. Meget bliver til blot en lille notits. Måske nævnes det kun lige i en fart i TV-avisen. Næsten ingen dansk avis har en korrespondent i udlandet, som magter at gengive katolsk information korrekt: Hos den ene mangler indlevelsesviden og baggrundsviden, hos den anden den intellektuelle ærlighed over for en kirke, man ikke kan lide, så både teologi, debat, pop og pjank blandes sammen til en pærevælling, hvis tone minder om arisk antisemitisme, selv på visse store »seriøse« dagblade.

* * *

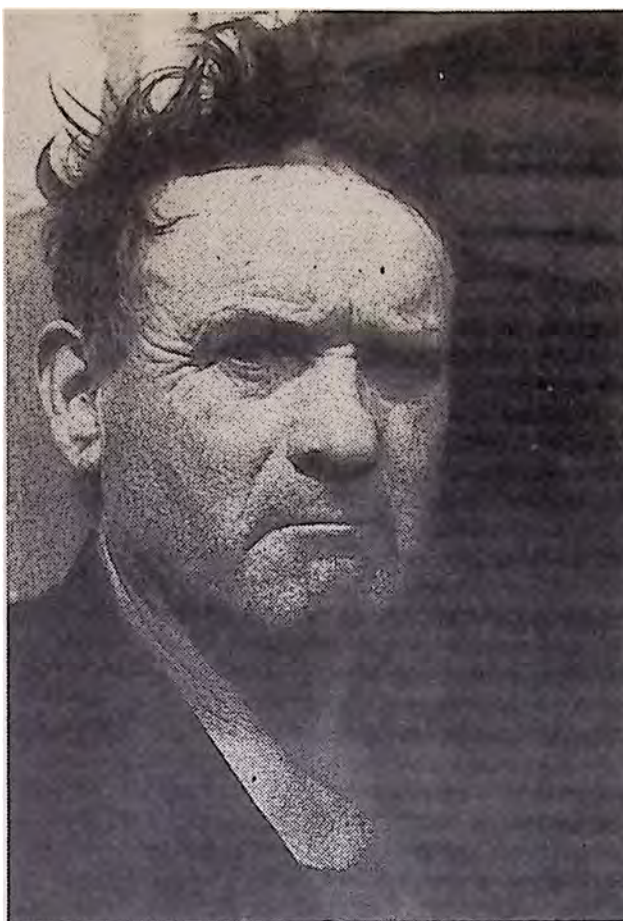
De færreste danske katolikker læser katolske tidsskrifter: Det kan ses på disses oplag og dødsannoncer. Men ingen katolik kan nøjes med sin barndoms katekismus. Vor tid stiller os spørgsmål og har krav på vort svar og vor indsats på så mange områder, at uden voksen drøftelse kan ingen danne sig noget klart skøn over, hvor kirken står med sine meninger, og hvorfor der kan være mange meninger.

Herhjemme bærer debatten tydeligt præg af, at den domineres af katolikker, der har lidt bedre råd til at følge med i udenlandske - ofte lærde - katolske tidsskrifter og blade. Derfor føres debatten gennemgående hen over hovedet på en hel menighed, som — uden samme baggrundsorientering — alligevel uafslædt plages til at tage stilling og engagere sig. Det bliver de fleste grundigt trætte af. Tit glemmes det, når der er tale om manglende interesse, at der faktisk kun er tale om manglende orientering om interessante begivenheder. Folk flest vil jo gerne først høre, hvilken mening selve debatten egentlig har.

* * *

»Katolsk orientering« vil forsøge at bringe så meget som muligt af alt det, der lever og bobler og sprutter i verdenskirkens store stegepande på bordet i alle danske katolske hjem, så vor glæde over at være katolikker rigeligt opvejer vor mindretalsfølelse.

Willem Wuyts

Er der grund til skepsis?

Der er intet, der tyder på, at 1975 vil blive bedre end 1974 eller 1973. Snarere tværtimod! Vi står over for en masse verdensomspændende problemer, som er ved at vokse os over hovedet, og over for trusler, som kan gøre os søvnløse. Skulle fremtidsudsigterne kunne blive lysere i 1975? Skulle verden, skulle vi kunne blive så meget klogere og bedre i dette år?

Forældet tradition?

Hvad er det dog, paven vil med et »helligt år«? Javist, det er en gammel tradition. Der henvises til Det Gamle Testamente, hvor Moseloven foreskrev, at hvert 50. år skulle gældsbreve kasseres, fanger frigives og alle i samfundet få en ny chance. Og der henvises til en gammel skik i kirken, hvor »jubelår« har kunnet udløse vældige åndelige kræfter til bod og fornyelse. Men kan noget sådant med held gentages i vor tid? Har kirken endnu så megen indflydelse på vor generation og i vort samfund? Vi er i forvejen så overorganiserede, at vi er blevet trætte, kritiske, ja pirrelige. Vi har oparbejdet en anti-autoritær holdning og ønsker ikke at lade os lokke med slogans og store ord. Der er ofret i tonsvis af papir på forberedelsen af det hellige år, men hvor meget af det ligger i stakke og samler støv? Har vi ikke mange andre mere jordnære ting at tænke på? Millioner fra hele verden vil valfarte til Rom i 1975 og også vort

bispedømme har lavet et righoldigt rejsetilbud. Det vil sikkert blive til glæde for dem, der har råd til at rejse, og rejselysten er der intet i vejen med. Men hvad vil en sådan pilgrimsrejse til Rom være udtryk for? Hvad opnås der med det? Er det en slags vækkelse, paven sigter på? Men lader en vækkelse sig organisere på verdensplan? Når pilgrimmene er vendt hjem, og det hellige år er forbi, vil hverdagen så ikke være lige så grå, trættende og uoverkommelig som før?

Skepsis og kritik

Jeg har ikke kunnet begejstres for det hellige år.

Men der er en ting, som jeg faldt over, og som jeg nu i længere tid ikke har kunnet få ud af mine tanker. Det er et Jesusord, som står i det 4. kapitel af Lukas-evangeliet. Jesus er efter sin dåb i Jordan begyndt at prædike og kommer også til Nazaret, hvor han er vokset op. Og her møder han sine bysbørn. Ikke en udvalgt elitegruppe, ikke en skare viderekomne, men almindelige mennesker som du og jeg. De lader sig let lokke, men har lige så let til skepsis og kritik. De er bedrevide, nærtagende og intolerante. Prøv selv at læse denne episode. Jeg genkender mig selv i disse folk. De har svært ved at lytte, ved at gå ind i sig selv, ved at give sig. De hører, hvad de gerne vil høre, og bliver vrede og lukker brat af for det, som de helst ikke vil høre. Og til disse menne-

Anton Dekkers S.

Et hel

»Herren sendte mig for fanger, at de skal få frihed, og for blinde, at de skal få deres syn, for at sætte fortrykte i frihed og udråbe et nådeår fra Herren«. Så lukker han bogen og siger roligt: »I dag er dette skriftord gået i opfyldelse.«

Måske et vendepunkt?

Dette ord kunne have betydet et vendepunkt i disse menneskers liv, om de dog havde åbnet sig. Og jeg føler, at dette ord kan betyde et vendepunkt i dit og mit liv, om vi dog åbner os. Men der er så meget i mig, der hindrer mig i at give slip på mig selv og hengive mig. Jeg tror og tror dog ikke. Jeg lever og lever dog ikke. Det vil sige: Jeg tror på Gud som den, der kræver meget af mig, men jeg tror for lidt på hans kærlighed og omsorg for mig. Min tro er for svag, til at jeg virkelig kan føle mig tryk og i sikkerhed hos ham. Jeg er fuld af bekymringer og lidt bange, og det gør mig ufri og fej over for mennesker, uegnet til at glemme mig selv. Jeg hører stadig til dem, som er »fanger og blinde og fortrykte«, og det skyldes noget inde i mig selv, en krampagtighed, en holdning af at ville frelse mig selv ved mine egne anstrengelser. Derfor har jeg svært ved at komme ud af min skal. Andre mennesker kommer

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80

I redaktionen:
Willem Wuyts (ansvarh.)
Fjellestad 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93
Hans Jensen, Hans Jørgen Johansen, Bent Ortvad, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag januar 1975: 15.000 ekspl.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

igt år?

ør at udråbe
få frihed -
få deres syn -
i frihed
ra Herren«
Esajäs

or lidt ved. Jeg afviser
kritiserer dem, tager
f dem efter mine egne
telser og følelser og
dem for lidt, som de

ved, at jeg selv ikke
l, og det nager mig og
mig uomgængelig.
for egentlig? I grun-
ved jeg, at Guds tål-
ghed med mig ingen-
er har. Jeg ved, at
selv på korset bad
ne fjender og til den
brbryder ved sin side
, der åbnede sig for
sagde: »I dag skal du
med mig i paradís.«
iser, at Guds kærlig-
kke kan ødelægges af

vor ondskab eller vor halv-
hed.

Kunne jeg dog tro!
Kunne jeg dog lægge alle
mine bekymringer og hele
min magtesløshed over på
Gud, leve i en levende vis-
hed om, at han i grunden
ikke venter sig andet af
mig end dette. Jeg ville
blive et nyt menneske, et
frit menneske, et lykkeli-
gere menneske. Og der
ville frigøres nye og andre
kræfter i mig. Guds kraft,
Guds liv. Jeg ville blive et
bedre menneske, fordi jeg
anderledes frit og uden
krampagtighed ville møde
verden og menneskene og
mine egne opgaver iblandt

Da paven juleaften med en
hammer åbnede den hellige
dør, som ellers er tilmuret,
var dette naturligvis en sym-
bolsk handling. Det skal be-
tyde, at vi kristne gør en ny
anstrengelse for at nærme os
Kristus, som alene er vejen og
døren. Det er også et tegn på
den faderlige kærlighed,
hvormed vi åbner vort hjerte
over for ethvert menneske — i
kærlighed og fred. 1975 skal
være et helligt år. Det skal
ikke være noget tilfældigt og
forbigående. Det skal tvært-
imod være en vejviser i det
moderne liv i slutningen af det
20. århundrede. Alle årets
dage skal bringe os nærmere
til helligheden. Den kristne
hellighed består i kærlighed,
som er lovens opfyldelse.
Kærlighed til Gud og næsten
er hele kristendommens kvin-
tessens.

Åbningen af den hellige
port symboliserer formålet
med det hellige år: forsoning,
apostolat og omvendelse. I lø-

bet af hele det hellige år 1975
taler kirken til os om forso-
ning. Denne hviler på den
dybe og universelle forsoning,
som Kristus har bragt os: for-
soningen mellem Gud og men-
neskeheden, mellem skaberen
og hans skabning. Men denne
forsoning mellem Gud og
mennesket skal fortsætte med
forsoningen mellem menne-
skene. Thi vi mennesker har
en indgroet tilbøjelighed til at
rejse mure imellem os. Vi er i
grunden nogle uforsonlige
væsener. Tænk, hvis enhver
af os i løbet af dette år udso-
nede sig med i det mindste en
af vore modstandere. Hvor
meget ville der ikke være vun-
det dermed!

Apostolat er det andet for-
mål med det hellige år. Vi har
ligesom glemt, at vi er sendt
til verden. Vi skal være Guds
herolder, der udråber hans
budskab. Naturligvis skal
denne ideelle fordring hentes
ned på Jorden. Har vi mod til
at bekende os som kristne på

vor arbejdsplads? Er vi rede
til også i det offentlige liv at
forsvare de kristne princip-
per? Det moderne apostolat
er en udstråling af vor indre
holdning, en gennemsigtig-
hed, som er i modstrid med en
forkert og frygtssom blufær-
dighed, når det drejer sig om
religiøse spørgsmål. Mange af
os vil ikke kendes ved vor tro.

Omvendelse er måske det
vigtigste i det hellige år. Og
det vanskeligste! Thi vi har
alle en tendens til at holde fast
ved vore konventioner og ad-
færdsmønstre. Men omven-
delse betyder omtænkning.
Det betyder en radikal overgi-
velse til den treenige Gud, at
vi indrømmer Helligånden en
plads i vort liv, at vi giver ham
lov til at omdanne os til en ny
skabning.

Efter kirkens mening skal
det hellige år 1975 være en
orientering for vort liv og et
tegn for hele verden. Det skal
føre os nærmere til Gud og
slutte os tættere sammen.

dem. Og de ville også blive
lykkeligere, fordi de ville
møde et nyt og bedre mig,
de ville møde et menneske,
der virkelig kunne tale
med dem om Guds kærlig-
hed og Guds børns frihed.

Nådeår

Når jeg således medite-

rer over den Lukastekst,
hvori Jesus griber tilbage
til Det Gamle Testaments
tale om et helligt år, et
»nådeår fra Herren« og si-
ger, at i dag, dvs. ved
hans møde med os, er dette
skriftord gået i opfyldelse,
så forstår jeg, hvad det i
grunden er, paven vil. Han
vil gøre et nyt forsøg på at

få os til virkelig at tro. Han
vil forkynde »glædesbu-
det« for os. Og han ved, at
et troens gennembrud vil
forny kirken og det enkelte
menneske, forny vort for-
hold til Gud og til hinan-
den.

Motto'et for det hellige
år: fornyelse og forsoning

får således et levende ind-
hold for mig. Og når jeg
selv er blevet et nyt menne-
ske ved virkelig at tro og
derved også er blevet fri,
kan det godt være, jeg vil
føle trang til sammen med
mange andre også at rejse
til Rom for at fejre min nye
tilværelse.

Anton Dekkers S. J.

olsk orienterings kronik 15.01.75

Eva Guldager

Jubelåret - et fra gulvet

r disse linier læses, er vi allerede i
'5, det år, der af kirken er proklameret
a jubelår. Er jeg en kætter, overtroisk
ureglementsret, når jeg føler en slags
rekryb ved tanken om at planlægge et
t langt år i jubel? Er det ikke noget i
ning af det, de gamle grækere kaldte
ybris, altså overmod — det, guderne
affede med Nemesis? Så meget mere på
ggrund af den angst, der fulgte det
mle år til dørs. Hungersnød, krigstrus-
, arbejdsløshed, inflation — og så skal

vi til at juble. Jamen er det da ikke simpelt
hen forargeligt? Vil man ikke beskyldes os
for at have skyklapper på, når vi tilsynela-
dende glemmer verdens lidelse og nød og
lydigt underkaster os en tradition, der
sandsynligvis har sin oprindelse i tallenes
magi? Ifølge det første sogneblad for 1974
(det, der var sælles for hele landet og ud-
gik fra Vejle) er det snart gammel skik i
kirken at fejre årene på 00 - 25 - 50 - og 75
som »hellige år«, på grund af jubilæet for
Herrens fødselsår.

»Endnu er et 7-tal helligt, mystisk, fyldt
med symbolik — ugens dage, lysets spek-
tre, tonerne af sød musik« hedder det i en
sang om tallenes alfabet. Lad gå med 7,
det har åbenbart en kosmisk dimension,
men hvad med 25? Vi accepterer som no-
get helt naturligt, at vi fejrer runde fød-
selsdage, jubilæer, så længe det sker på
det verdslige plan, men når kirken fejrer
jubilæum, så studser vi lidt — hvorfor
mon? Dertil kommer så en fornemmelse
af, at når verden ikke er så harmonisk,
som den burde være, så har kirken en del
af skylden — kirken og hvad den står for
er blevet syndebug og skydeskive — vi
burde altså hellere grave os ned og
græmme os i stilhed, når vi dog alligevel
ikke magter at afvende verdens onskab —
for kirken, det er jo også os, og det er ikke
til at bære, at vi selv har en stor del af
skylden. Vi glemmer, at vi er medarbej-
dere, og at vort medmenneskelige ansvar
gælder ud over vor egen cirkel.

Desuden er vi så kontante, at vi kun
kender den glæde, der har en årsag —
noget, vi kan pege på. Skal vi juble, må vi
vide hvorfor, og da årsagen ikke ligger li-

gefrem snublende nær, når vi betragter
vore vilkår i globalt perspektiv, ja, så fin-
der vi i stedet en grimasse, der kan passe,
og den er ret så trist. Det er ikke »in« at
være glad, det bliver ofte opfattet som
manglende engagement. Man er mere
med på noderne, når man spørger, hvad
det hele dog skal ende med. Tænk på de
fattige, — det koster ikke noget, og man
kan jo altid se bekymret ud, det medvirker
til at skabe et image som engageret be-
vidst medmenneske. Eller gør det?

I forbindelse med det hellige år er der
en del ord og begreber, der svæver ufor-
løst rundt i bevidstheden — fornyelse —
forsoning — valfart — aflad, jeg føler in-
gen som helst kompetence til at belyse,
endsige forklare disse ting, kun måske et
behov for at fremstille dem som de tager
sig ud i guldperspektiv. Måske vil mine
halvsure betragtninger falde en og anden
for brystet, — det må jeg så se at leve
med, eller jeg vil lade mig overbevise af
helt andre synspunkter, hvis de bliver
fremsat med tilstrækkelig vægt.

Lad mig tage disse begreber i omvendt
rækkefølge og begynde med det for mig
mest kryptiske, aflad. Dette stærkt belæ-

ligt år?

for at udråbe
I få frihed -
I få deres syn -
I frihed
I fra Herren»
Esajas

mig for lidt ved. Jeg afviser dem, kritiserer dem, tager mål af dem efter mine egne opfattelser og følelser og tager dem for lidt, som de er.

Jeg ved, at jeg selv ikke slår til, og det nager mig og gør mig uomgængelig. Hvorfor egentlig? I grunden ved jeg, at Guds tålmodighed med mig ingen grænser har. Jeg ved, at Jesus selv på korset bad for sine fjender og til den ene forbryder ved sin side (ham, der åbnede sig for ham) sagde: »I dag skal du være med mig i paradiset.« Det viser, at Guds kærlighed ikke kan ødelægges af

vor ondskab eller vor halvhed.

Kunne jeg dog tro! Kunne jeg dog lægge alle mine bekymringer og hele min magtesløshed over på Gud, leve i en levende visshed om, at han i grunden ikke venter sig andet af mig end dette. Jeg ville blive et nyt menneske, et frit menneske, et lykkeligere menneske. Og der ville frigøres nye og andre kræfter i mig. Guds kraft, Guds liv. Jeg ville blive et bedre menneske, fordi jeg anderledes frit og uden krampagtighed ville møde verden og menneskene og mine egne opgaver iblandt

Da paven juleaften med en hammer åbnede den hellige dør, som ellers er tilmuret, var dette naturligvis en symbolsk handling. Det skal betyde, at vi kristne gør en ny anstrengelse for at nærme os Kristus, som alene er vejen og døren. Det er også et tegn på den faderlige kærlighed, hvormed vi åbner vort hjerte over for ethvert menneske — i kærlighed og fred. 1975 skal være et helligt år. Det skal ikke være noget tilfældigt og forbigående. Det skal tværtimod være en vejviser i det moderne liv i slutningen af det 20. århundrede. Alle årets dage skal bringe os nærmere til helligheden. Den kristne hellighed består i kærlighed, som er lovens opfyldelse. Kærlighed til Gud og næsten er hele kristendommens kvintessens.

Åbningen af den hellige port symboliserer formålet med det hellige år: forsoning, apostolat og omvendelse. I lø-

bet af hele det hellige år 1975 taler kirken til os om forsoning. Denne hviler på den dybe og universelle forsoning, som Kristus har bragt os: forsoningen mellem Gud og menneskeheden, mellem skaberen og hans skabning. Men denne forsoning mellem Gud og mennesket skal fortsætte med forsoningen mellem mennesker. Thi vi mennesker har en indgroet tilbøjelighed til at rejse mure imellem os. Vi er i grunden nogle uforsonlige væsener. Tænk, hvis enhver af os i løbet af dette år udsø-nede sig med i det mindste en af vore modstandere. Hvor meget ville der ikke være vundet dermed!

Apostolat er det andet formål med det hellige år. Vi har ligesom glemt, at vi er sendt til verden. Vi skal være Guds herolde, der udråber hans budskab. Naturligvis skal denne ideelle fordring hentes ned på Jorden. Har vi mod til at bekende os som kristne på

vor arbejdsplads? Er vi rede til også i det offentlige liv at forsvare de kristne principper? Det moderne apostolat er en udstråling af vor indre holdning, en gennemsigtighed, som er i modstrid med en forkert og frygtssom blufærdighed, når det drejer sig om religiøse spørgsmål. Mange af os vil ikke kendes ved vor tro.

Omvendelse er måske det vigtigste i det hellige år. Og det vanskeligste! Thi vi har alle en tendens til at holde fast ved vore konventioner og adfærdsmønstre. Men omvendelse betyder omtænkning. Det betyder en radikal overgivelse til den treenige Gud, at vi indrømmer Helligånden en plads i vort liv, at vi giver ham lov til at omdanne os til en ny skabning.

Efter kirkens mening skal det hellige år 1975 være en orientering for vort liv og et tegn for hele verden. Det skal føre os nærmere til Gud og slutte os tættere sammen.

dem. Og de ville også blive lykkeligere, fordi de ville møde et nyt og bedre mig, de ville møde et menneske, der virkelig kunne tale med dem om Guds kærlighed og Guds børns frihed.

Nådeår

Når jeg således medite-

rer over den Lukastekst, hvori Jesus griber tilbage til Det Gamle Testaments tale om et helligt år, et »nådeår fra Herren« og siger, at i dag, dvs. ved hans møde med os, er dette skriftord gået i opfyldelse, så forstår jeg, hvad det i grunden er, paven vil. Han vil gøre et nyt forsøg på at

få os til virkelig at tro. Han vil forkynde »glædesbudet« for os. Og han ved, at et troens gennembrud vil forny kirken og det enkelte menneske, forny vort forhold til Gud og til hinanden.

Motto'et for det hellige år: fornyelse og forsoning

får således et levende indhold for mig. Og når jeg selv er blevet et nyt menneske ved virkelig at tro og derved også er blevet fri, kan det godt være, jeg vil føle trang til sammen med mange andre også at rejse til Rom for at fejre min nye tilværelse.

Anton Dekkers S. J.

katolsk orienterings kronik 15.01.75

af Eva Guldager

Jubelåret - set fra gulvet

Når disse linier læses, er vi allerede i 1975, det år, der af kirken er proklameret som jubelår. Er jeg en kætter, overtroisk og ureglementeret, når jeg føler en slags nyrekryb ved tanken om at planlægge et helt langt år i jubel? Er det ikke noget i retning af det, de gamle grækere kaldte Hybris, altså overmod — det, guderne straffede med Nemesis? Så meget mere på baggrund af den angst, der fulgte det gamle år til døds. Hungersnød, krigstrusler, arbejdsløshed, inflation — og så skal

vi til at juble. Jamen er det da ikke simpelt hen forargeligt? Vil man ikke beskyldes os for at have skyklapper på, når vi tilsyneladende glemmer verdens lidelse og nød og lydigt underkaster os en tradition, der sandsynligvis har sin oprindelse i tallenes magi? Ifølge det første sogneblad for 1974 (det, der var fælles for hele landet og udgik fra Vejle) er det snart gammel skik i kirken at fejre årene på 00 - 25 - 50 - og 75 som »hellige år«, på grund af jubilæet for Herrens fødselsår.

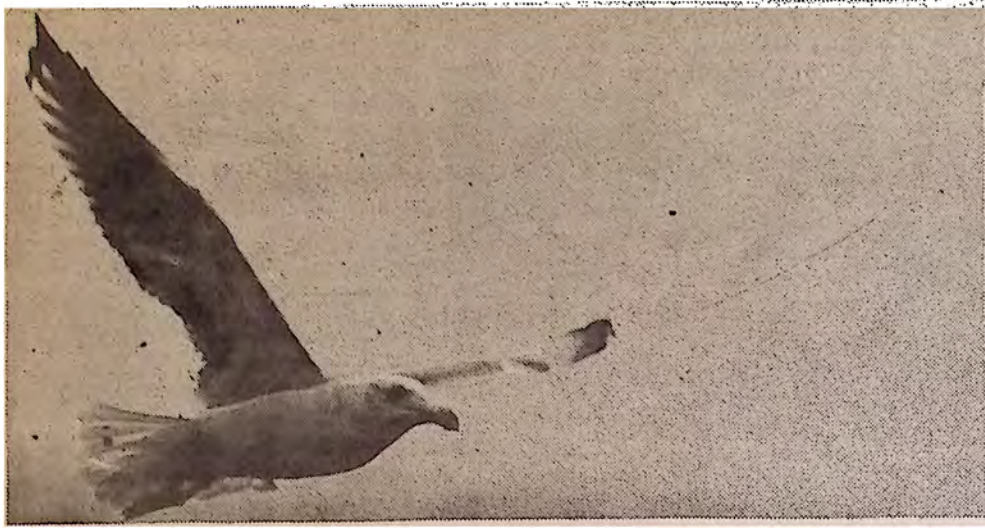
»Endnu er et 7-tal helligt, mystisk, fyldt med symbolik — ugens dage, lysets spektr, tonerne af sød musik« hedder det i en sang om tallenes alfabet. Lad gå med 7, det har åbenbart en kosmisk dimension, men hvad med 25? Vi accepterer som noget helt naturligt, at vi fejrer runde fødselsdage, jubilæer, så længe det sker på det verdslige plan, men når kirken fejrer jubilæum, så studser vi lidt — hvorfor mon? Dertil kommer så en fornemmelse af, at når verden ikke er så harmonisk, som den burde være, så har kirken en del af skylden — kirken og hvad den står for er blevet sydebuk og skydeskive — vi burde altså hellere grave os ned og græmme os i stilhed, når vi dog alligevel ikke magter at afvende verdens onskab — for kirken, det er jo også os, og det er ikke til at bære, at vi selv har en stor del af skylden. Vi glemmer, at vi er medarbejdere, og at vort medmenneskelige ansvar gælder ud over vor egen cirkel.

Desuden er vi så kontante, at vi kun kender den glæde, der har en årsag — noget, vi kan pege på. Skal vi juble, må vi vide hvorfor, og da årsagen ikke ligger li-

gefrem snublende nær, når vi betragter vore vilkår i globalt perspektiv, ja, så finder vi i stedet en grimasse, der kan passe, og den er ret så trist. Det er ikke »in« at være glad, det bliver ofte opfattet som manglende engagement. Man er mere med på noderne, når man spørger, hvad det hele dog skal ende med. Tænk på de fattige, — det koster ikke noget, og man kan jo altid se bekymret ud, det medvirker til at skabe et image som engageret bevidst medmenneske. Eller gør det?

I forbindelse med det hellige år er der en del ord og begreber, der svæver uforløst rundt i bevidstheden — fornyelse — forsoning — valfart — aflad, jeg føler ingen som helst kompetence til at belyse, endsige forklare disse ting, kun måske et behov for at fremstille dem som de tager sig ud i guldperspektiv. Måske vil mine halvsure betragtninger falde en og anden for brystet, — det må jeg så se at leve med, eller jeg vil lade mig overbevise af helt andre synspunkter, hvis de bliver fremsat med tilstrækkelig vægt.

Lad mig tage disse begreber i omvendt rækkefølge og begynde med det for mig mest kryptiske, aflad. Dette stærkt belæ-

Ensomhed kan gøre mig fri -

Jonathan Livingston Havmåge

Fortællingen om Jonathan Livingston Havmåge er et budskab om, at man kan blive fri, hvis man sætter tilstrækkeligt meget ind på det.

Efter mange risikoer og øvelser lykkedes det for Jonathan Måge at opnå en maksimal hastighed på tre hundrede og treogfyrre kilometer i timen! Det var et gennembrud, det største øjeblik i flokkens historie. Da Jonathan Havmåge sluttede sig til flokken på stranden, var det mørk nat. Han var svimmel og frygtelig træt, men uendelig lykkelig. Når de hører om gennembruddet, bliver de vilde af glæde, tænkte han.

Mågerne var samlet til rådsmøde, da han landede, og havde åbenbart været

forsamlet i nogen tid. Han var virkelig ventet.

»Jonathan Livingston Havmåge! Stå frem i midten!«

Den Ældstes ord blev fremsagt i det mest ceremonielle tonefald. At stå i midten betød kun stor skam eller stor ære. At stå i midten til ære var den måde, mågernes fremtrædende ledere blev udmærket på. Naturligvis, tænkte han, morgenmad-flokken her til morgen, de så gennembruddet! Men jeg ønsker ingen æresbevisninger. Jeg nærer intet ønske om at blive leder. Jeg ønsker kun at dele, hvad jeg har fundet, at udpege de horisonter, der ligger foran os alle.

Han trådte frem.

»Jonathan Livingston

Havmåge,« sagde den Ældste, »Stå frem i midten til skam, for dine medmågernes åsyn!«

Det føltes som at blive ramt af en kølle. Hans knæ blev svage, hans fjær hang slapt ned, det susede for hans ører. Stå i midten til skam?

Umuligt! Gennembruddet! De kan ikke forstå det! De tager fejl, de tager fejl!

»... for sin hensynsløse uansvarlighed,« messede den højtidelige stemme, »for at krænke mågeslægstens værdighed og traditioner.«

At blive stillet i midten til skam betød, at han ville blive udstødt af mågesamfundet, forvist til et liv i

Ungdomssiden

- eller hvad den skal hedde!

ensomhed på de Fjerne Klipper.

»... en dag, Jonathan Livingston Havmåge, vil du lære, at uansvarlighed ikke lønner sig. Livet er det ukendte, og det eneste, vi ved om det, er, at vi er anbragt i denne verden for at æde, for at holde os i live så længe vi på nogen måde kan.«

En havmåge tager aldrig til genmæle over for råds-flokken, men alligevel lød nu Jonathans stemme. »Uansvarlighed! Mine brødre!« råbte han.

»Hvem er mere ansvarsfuld end en måge, som finder og følger en mening, et højere formål med livet? I tusind år har vi raget efter fiskehoveder, men nu har vi en mening med tilværelsen — at lære, at opdage, at være frie! Giv mig en chance, lad mig vise jer, hvad jeg har fundet...«

Flokken kunne lige så godt have været sten.

»Broderskabet er brudt«, messede mågerne i kor, og alle som en lukkede de højtideligt ørerne og vendte ham ryggen.

Jonathan Havmåge tilbragte resten af sine dage alene, men han fløj langt bort, helt ud på den anden side af de Fjerne Klipper. Hans store sorg var ikke ensomhed, — det var det, at de andre måger nægtede at tro på den flyvningens herlighed, som ventede dem, de nægtede at åbne øjnene og se...« s. 34—36.

Jonathan Livingston

Havmåge

Richard Bach

På dansk ved Henrik Nordbrandt. Lindhardt og Ringhof. 1973.

stede ord, der i sig selv står som en slags anstødssten. Hvad stiller vi op med det? Kan man overhovedet opnå, bytte sig til syndsforladelse ved nogen som helst handling, være sig bønner, valfarter, bodshandlinger? Selve den måde at tænke på er ligesom alt for kontant til at kunne passes ind i den nutidige myndiggjorte lægmands bevidsthed. Her står jeg virkelig helt fortabt, — for mig er det svært nok bare at sætte mig helt ind i, hvad det vil sige at angre af et oprigtigt hjerte. Ikke at der ikke er ting, jeg fortryder! Min erindring er spækket med ting, der ikke skulle være gjort, eller ting, der skulle være gjort, men ikke blev det, men al den snak om psykoanalyse og dybdepsykologi, og hvad ved jeg, har skaffet så mange gode undskyldninger for alt muligt, så der er vendt op og ned på selve syndsbegrebet. Det var altsammen meget lettere dengang det hele var ordnet i et overskueligt skuffesystem, som ens skriftefader havde nøglen til. Men måske har denne stræben efter forståelse på det intellektuelle plan et stænk af formastelighed over sig? Sker den på bekostning af evnen til at blive som børn igen? Og måske er netop denne evne forudsætningen for at forstå? Som sagt, hvad stiller vi op med afladsbegrebet,

hvordan forklarer vi det over for anderledes troende? Jeg tager med glæde imod belæring.

— Så er der valfarten. Jeg har allerede strejft begrebet ovenfor. Rent umiddelbart står ordet for noget positivt, i hvert fald så længe det dækker sit oprindelige pålydende. Det indeholder værdifulde begreber. Det er noget med afsavn og legemlige strabadser som udtryk for sindets vilje til at vise tro og hengivenhed. Man kan uden tvivl finde stor styrke og støtte for sin tro ved sammen med trosfæller at søge til de hellige steder, der bærer vidne om hellige begivenheder eller personligheder, men jeg har svært ved at se det logiske i valfartstanken, når talen er om en flyrejse med ophold på et komfortabelt hotel og interessante sight-seeingture. Måske kunne de samlede omkostninger pro persona til alt dette redde et menneske på den anden side af kloden fra sultedøden —? Jeg er ked af min rolle som lyseslukker, jeg holder selv meget af at rejse, især til hellige steder, jeg kan bare ikke forbinde det med valfartstanken.

Så er vi nået til ordet forsoning. Det har en smuk klang, fyldt med fred og harmoni, men kan det stå uden relationer? Jeg vil meget gerne prøve at være et rart

menneske, men jeg vil helst vide, hvem og hvad jeg skal forsones mig med, før jeg forlader barrikaderne. »Jeg elsker menneskeheden, det er bare folk, jeg ikke kan holde ud,« siger Trine i »Radiserne«. Helt så kategorisk ville jeg nok ikke udtrykke mig, men mon ikke den lille filosofiske dame på ganske rammende måde afslører vor forbeholdenhed og selvtilstrækkelighed? Vor manglende vilje til at forstå anderledestænkende og vor manglende evne til at se det guddommelige, der er til stede i hver eneste af vore medmennesker? Men der skal to parter til en forsoning, og det er nok et spørgsmål, om den kirkefremmede del af menneskeheden er rede til at forsones sig med os, så længe vort kristne engagement ikke giver sig mere synlige udtryk i relation til verdens nød?

Dette spørgsmål fører naturligt hen til det sidste ord i rækken, fornyelse. I det ord ligger nemlig håbet, og i håbet om fornyelsen ligger forsoningen — måske. Hvorom alting er, en fornyelse er hårdt tiltrængt på mange områder inden for kirkes domæner. Meget har vi opnået inden for de sidste 15-20 år, men mangt og meget forekommer endnu stivnet og utidssvarende. Jeg vil ikke her sætte fingeren på noget bestemt punkt. Spørg hellere de

unge, hvorfor de forlader kirken i stort tal, de kan bedre end jeg sætte fingeren på de ømme punkter, jeg er måske selv mere traditionsbunden, end jeg ved af, men jeg har en fornemmelse af, at jeg ikke er ene om at føle mig ligesom svævende frit i luften, søgende efter fodfæste, fordi grunden under mig er ved at skride, mens jeg endnu ikke har fundet noget at støtte mig til under min famlende og vaklende vej mod lyset. Og alligevel er det godt, som det er, for det er vejen, som er møjen værd, — bevægelse er bedre end stilstand. Og endelig — har disse betragtninger måske været ret så skeptiske og mildest talt ikke særlig begejstrede, så melder jeg mig alligevel under fanerne, for jeg er så heldig at kende glæden »på trods af«, ikke bare glæden »fordi«. Ateisten Pär Lagerkvist, der så ofte har givet sine læsere guddommelige inspirationer, siger i et digt: »Jag vet att bortom det jag dunkelt anar — finns nya ting, mer sällsamt underbara än de jag höll förundrad i min hand. Jag vet. Och jag är rik som ingen.«

Og fordi jeg ved dette, føler jeg en grænseløs taknemmelighed og glæde, — derfor synger jeg af hele mit hjerte med på »Te Deum« i det hellige år 1975.

Eva Guldager

Levi STEREO!

Sidste uge var jeg sammen med Karin og Jørgen hos Torben for at lytte til hans nye stereoanlæg. Torben har købt sig en ny grammofoon og to 60 W-højttalere. Radioforstærker havde han i forvejen. Sebastians LP »Blød Lykke« overbeviste os om det nye stereoanlægs muligheder. Resultatet var pragtfuldt. I Torbens diskotek fandt jeg også den allerede ældre »Dødens triumf« med Savage Rose. Jeg kan huse, hvor vild jeg var, dengang pladen udkom.

Det var en stor oplevelse at høre »Dødens triumf« igen. Som aldrig før blev jeg helt optaget af denne pragtfulde indspilning. Torbens lille værelse forsvandt. Rummet omkring mig blev større og større. Ikke alene »hørte« jeg musikken, jeg »føjte« den, jeg »så« den . . . Musik i farve, i rødt, i blåt, i gult . . . musik i relief, i højde og dybde . . .

Jeg fik pladen med hjem. I aften lagde jeg »Dødens triumf« på min grammofoon, jeg ville så gerne igen opleve den aften hos Torben. På pladeomslaget står: Stereo-plade kan også afspilles mono. Heldigvis, for jeg har kun en gammel mono-pladespiller. »Dødens triumf« — Savage Rose, Side 1.: Byen vågner . . . Start . . .

Min skuffelse var stor. Jeg genkendte nok melodien, men hele dens dybde var forsvundet. Min drøm blev til en sort-hvid udgave. Ingen dybde, ingen farve, ingen varme . . . jeg standsede grammofoonen. Farvel »Dødens triumf« . . .

Melodien er den samme ved en mono- og en stereoafspilning. Men ved stereo lever melodien, omfavner lytterne. Livets melodi er for de fleste mennesker den samme: at blive født, at tabe mælketænder, at gå i skole, at blive forelsket, at få venner, at miste håbet, at leve med illusioner, at bede den dalende sol om at standse eller om at prøve den dag, som gik . . . og til sidst at dø. Det er livets melodi. Monoton og trist, når den afspilles i mono. Men hvert liv, dit og mit, kan også afspilles i stereo. Lev stereo! Lev i farve!

Er en dag for dig mere end at børste tænder, at gå i skole, at gå over gaden, når lyset bliver grønt, at løbe rundt med et intetsigende cocacola-smil... Kan du, og tør du lytte i stereo til stilhed, til vinterens mørke, til Gud, til din vens tavshed og latter . . . Kan du se den lille stjerne, som stråler i øjnene på det anonyme menneske, som venter sammen med dig på bussen . . . ?

Hvis du kan lytte i stereo, så er denne side af »katolsk orientering« egnet for dig. En gang om måneden vil vi lytte til livet i stereo. Dagligdags ting som kammeratskab, ensomhed, åndedræt, drøm . . . er måske alligevel ikke så banale. Hvis du kan overskride grænserne af et liv i mono, og ønsker, at andre med dig vil gå ind i det ukendte land, så skriv det til denne side i »katolsk orientering«.

Sig det i ord, i digt eller i tegning og send det til:

Ungdomssiden
katolsk orientering
Fjellegade 2, 7100 Vejle

En havmåge som samfundsrevser

Litteraturkritikerne kalder Richard Bachs roman »Jonathan Livingston Seagull« prætentios, men værdiløs metafysik. Men i de angelsaksiske lande er bogen blevet en bestseller, og siden filmen trækker fulde sale, er det ene oplag efter det andet blevet udsolgt. Bombastiske pandekager kalder musikkritikerne Neil Diamonds songs, som går dybt krumbøjede under violiner og pauker. Men i mellemtiden udspyr musikforretningerne grammofoonpladen med filmens musik, flot emballeret i farvebilleder fra filmen.

Messias? Jonathan Livingston Havmåge er ikke en måge som alle andre. At slås om fiskehoveder på en losseplads er ikke noget liv for ham! Han vil vide mere, flyve højere, flyve hurtigere, flyve længere. Men flokken accepterer ingen unge individualister, som søger deres egen vej. Man skal ikke stille spørgsmål, som er blevet besvaret for 2.000 år siden.

Jonathans forældre tigger ham om igen at blive »normal«. Han lover det såmænd også, men det kikser. Hans trang til at udvide rummet omkring sig er for stærk. Straffen er hård: de gamle måger udelukker ham fra flokken.

Helt alene går Jonathan Livingston på opdagelsesrejse for at finde alle tings mening. Han lærer foråret at kende, og vinteren, og rå klipper, og bølgende marker. Han finder varme strande og enorme bjergmassiver, møder en skrap høge, en blid hoppe med

sit følelse. Regn, sne, sult, han møder det hele, indtil han havder i en bedre verden. Der bliver han forelsket i Maureen, og af den gamle filosof Tsjang lærer han, at livets mening kun kan findes i kærligheden og i den perfekte flyveteknik, og at legemet kun er tankernes emballage.

Med denne visdom vender Jonathan Livingston hjem til flokken, som han vil lade dele i sin indsigt. Fletcher, en ung oprørske havmåge, bliver hans første discipel. Efter Fletcher følger flere fugle, som vil forlade de ældgamle flyvevaner og -baner, for nu at lære den perfekte flyvnings svære kunst. Jonathan er deres banebryder, deres fører og Messias.

Men flokkens konstitutionelle magthavere reagerer mod disse nytænkere. Et par stykker af den slags »marginale« kan man altid udstøde, men når de bliver for mange, og deres ideer smitter, bliver det hårdt mod hårdt. Og Jonathans tanker har smittet mange. De har fået så mærkelige ideer i hovedet som hengivenhed, frihed, godhed! Og Jonathans disciple vokser og vokser i antal, — den grå mågeverden får mere og mere kulør.

J. Vandyck

Filmene: »Jonathan Livingston Seagull«, Paramount. Produktion og instruktion: Hall-Bartlett. Drejebog: Richard Bach og Hall Bartlett. Kamera: Jack Couffer. Musik: Neil Diamond. Longplaying: »Jonathan Livingston Seagull«, Neil Diamond. CBS S/69047.

Ejner Nielsen
Kolonial — Kaffé
Absalonsgade 14 — 9000 Ålborg
Telf. (08) 12 09 71 — 12 15 56

Kulkranen Svendborg A/S

Frederiksgade 2, Svendborg
Telefon 21 14 10
Kul - Koks - Olie

M. Thomsen Støtt & Søn

Kong Christians Allé 6,
Ålborg
Telefon 13 42 33 og 13 43 37

Benzons Begravelsesforretning
Aut. katolsk bedemand
34 46 01 — GO 60 56

Fasanvejens Ligkistemagasin
Ndr. Fasanvej 76
GO. 6056 - GO. 6030

Begravelser og bisættelser
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

L. BASSE

Kaffe - Vin - Konserver
Hjemmet af Nørregade og Jyllandsgade
Esbjerg
Telefon 12 05 78

A/S Karl A. Hansen
Ingeniør-, murer og
entreprenørfirma

Industrikrogen 16,
Isbøj, 2630 Tåstrup
Telefon 52 11 77

„BALANCEN“
v/ KNUD PETERSEN
Gerritsgade 34, Svendborg.
Telefon 21 19 20

Katolske begravelser
Ring til 12 28 66

H. J. MADSEN

Begravelsesforretning
Jægergårdsgade 17-19, Århus C

Ove Juel-Christensen
Telefon 29 55 88
Kaffe og kolonial en gros

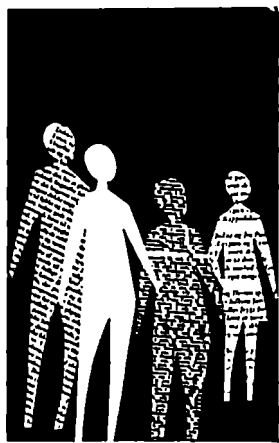
Nordisk Kul A/ S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 70 45 30

C. B. Riis & Søn
Slagtermestre

Valby Langgade 36
København Valby — Telefon VA 89
1. kl. kød og pålæg

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S
WS
Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplads på ca. 20 tekstlinier. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 3 (der udkommer 12.2.) er mandag den 27. januar — og til nr. 4 (der udkommer 26.2.) er mandag den 10. februar.

Ordrup: Sct. Andreas Kirke

Kirkevandring torsdag den 23. januar kl. 19,30

Atter i år tager vi traditionen op og mødes med vore protestantiske nabomenigheder. Vi begynder i Ordrup kirke kl. 19,30. Pater Vagn Hansen vil prædike ved en kort gudstjeneste. Derefter fortsætter vi i Sct. Josefs søstrenes skole, Skovkrogen, hvor undervisningsdirektør Asger Baunsbak Jensen vil tale over emnet »Hvad opdrager skolen til?«. Dette emne berører alle samfundsgrupper uanset politisk eller religiøs orientering, og der kan i hvert fald blive stof til diskussion.

Børnemesse søndag den 2. februar kl. 9,30 foruden de sædvanlige messer.

Kirkekoncert onsdag den 5. februar kl. 20,00

Johan Bentzon, fløjte. Jette Thomsen, orgel. Kirsten og Sten Høgel, sang. Signe og Bjarne Martin, sang. Der opføres musik for fløjte og orgel af Händel og Frank Martin samt nyere kormusik.

København: Jesu Hjerter Kirke

Every saturday 6 p.m. Mass in English, valid for sunday.
Hver mandag kl. 20,00 Legio Mariæ, Voigt, Stenosgade 2.
Every monday 8 p.m. Legion of Mary, same address.

Hver onsdag kl. 19,30 International Club i blå sal.
Every wednesday 7,30 p.m. International Club, blue hall.
Hver torsdag kl. 19,00 Ungdomsklub, Stenosg. 4b.
Hver torsdag kl. 20,00 Pastor Vick gennemgår katolsk tros lære; Stenosgade 4a.

18. januar kl. 16,30 messe på polsk.

6 p.m. Mass in English, valid for sunday.

The beginning of the international prayer-week.

Kl. 18,00 messe på engelsk. Den internationale bedeuge begynder.

19. januar kl. 10,00 Latinsk højmesse. Solemn High-mass in Latin. Sct. Knud, konge af Danmark. Saint Canute the king, the patron-saint of Denmark.

20.—24. januar kl. 17,00 messe med bøn om enhed i troen.

5 p.m. Mass with prayer for unity in the faith.

21. januar kl. 14,30—16,30 møde for de ældre i blå sal.

25. januar 6 p.m. Mass in English, valid for sunday. Conclusion of the international prayer-week.

Kl. 18,00 messe på engelsk. Afslutning på den internationale bedeuge.

26. januar kl. 10,00 Sct. Ansgar. Dansk højmesse. 1.—2. februar stort loppemarked til fordel for Jesu Hjerter Kirkes kirkemusikfond.

Programmet for loppemarkedet ser således ud:

Lørdag den 1. februar åbent kl. 15,00 - 24,00.

Kl. 20,00 er der forskellig slags underholdning.

Kl. 22,00 auktion over visse mere værdifulde ting og derefter dans til midnat.

Søndag den 2. februar har vi åbent kl. 9,00—ca. 14. De kan drikke Deres morgenkaffe her og få hjemmebak til. Der kommer en pølsebod og æbleskive- og vaffelbageri, og De kan købe forskellige slags sandwich.

Vi beder alle katolikker i Storkøbenhavn og nærmeste omegn om at støtte os. Enhver check, selv den mindste vil vi være taknemlige for. Kuverter bedes mærket »Kirkemusikfonden«.

København: Sakramentskirken

Søndagsmesser: Kl. 10,00 højmesse. Kl. 17,00 sangmesse. Kl. 18,00 engelsk messe.

Hverdagsmesser: Daglig messe kl. 19,00. Hver tirsdag indledes messen kl. 18,30 med fælles rosenkransbøn. Hver fredag afsluttes messen med 20 min. tilbedelse og sakramental velsignelse.

Onsdag den 22. januar:

Kl. 19,30 gennemgang af næste søndags evangelium.

Tirsdag den 2. februar:

Kl. 13,30 åbent hus i krypten.

Kl. 19,30 Økumenisk vandring på Nørrebro. Vi starter i Baptistkirken, Baggesensgade 7 og fortsætter med messe i Sakramentskirken kl. 19,25. Derefter besøges Methodistkirken, Møllegade 7, Frelsens Hær, Gartnergade 16 og Helligkors Kirke, Kapelvej 36, hvor afslutningen sker kl. 22.

Lørdag den 15. februar:

Religionsundervisningen genoptages kl. 9,30. Nye børn kan modtages.

Onsdag den 19. februar:

Kl. 19,30 gennemgang af næste søndags evangelium.

Herlev: Vor Frue Kirke

Herlevgårdsvej 14. Tlf. (01) 94 76 94.

Søndagsmesser: Lørdag kl. 17,00, søndag kl. 8,00 og 10,00 samt på engelsk kl. 11,30.

Hverdagsmesser: Daglig kl. 7,30 undtagen torsdage kl. 10,00 og lørdage kl. 17,00.

Skriftemål: Indtil 5 min. før messerne. På andre tider bedes man ringe på skrifteklokken.

Religionsundervisning for børn i 7—14 års alderen hver mandag kl. 16,25—17,15.

Ungdomsgruppen mødes hver onsdag kl. 19,30—21,30.

Birkerød og Hørsholm menigheder

Søndagsmesser:

St. Hans Kirke, Hørsholm: Højmesse hver søndag kl. 10,00. Den hellige Families Kirke, Bistrup: Fromesse hver søndag kl. 8,00 og højmesse kl. 10,00.

Torsdag den 16. januar:

Kl. 16,00 genoptagelse af religionsundervisningen på Nordvanggård.

Søndag den 19. januar:

Latinsk højmesse i Bistrup (kl. 10,00).

Tirsdag den 21. januar:

Kl. 19,30 indbydes alle forældre, hvis børn går til undervisning hos fru Charlotte Kjær (hold 1) til forældremøde på Nordvanggård.

Søndag den 26. januar:

Kl. 10,00 latinsk højmesse i Hørsholm.

Kl. 14,00—15,00 Alterets Sakramente udstilles i Den hellige Families Kirke i Bistrup.

Mandag den 27. januar:

Kl. 18,15 præstemøde med Vesper på Nordvanggård.

Kl. 19,00—21,00 Møde for Midi-KUK på Nordvanggård.

Onsdag den 29. januar:

Kl. 20,00 menighedsrådsmøde for begge menigheder i Mikkelsborg.

Esbjerg: Sankt Nikolaj Kirke

Lørdag den 18. januar:

Kl. 18,45 messe og indledning til den internationale bedeuge for troens enhed.

Wednesday 22nd January:

7,30 p.m. English Mass by P. Marx. Confessions before Mass.

Fredag den 24. januar:

Kl. 19,30 møde for studiegruppen.

Haderslev: Sct. Marie Kirke

Mariegade 8, 6100 Haderslev.

Tlf. (04) 52 23 26 eller (04) 52 28 10.

Messtider: Søndage kl. 10,00, fredage kl. 19,00. Andre dage almindeligvis hos søstrene, Åstrupvej 65, kl. 7,30.

Lørdag den 18. — lørdag den 25. januar afholdes den internationale bedeuge. Foldere til denne økumeniske bedeuge kan fås i præstegården.

Søndag den 8. december på festdagen for Jomfru Marias uplettede undfangelse blev fru Edith Wojtaszewski f. Skov optaget i kirken. Hjertelig til lykke og velkommen i vor menighed!

Samme dag blev gennem dåben genfødt til Guds barn Jeanette Therese Lund, datter af flyvemekaniker Niels E. Lund og hustru Angela M. B. Lund f. Conteret. Hjertelig til lykke!

For de mange gaver til blomster, lys osv. til kirken, men også personlige gaver i anledning af julefesten siger jeg hjertelig tak til alle. Måtte Gud lønne Dem for Deres gode hjerte! Sognepræsten

Roskilde: Sct. Laurentii Kirke

Søndagsmesser: Kl. 8,00, 10,00 og 17,00.

Hverdagsmesser: Kl. 8,00, fredag kl. 8,00 og 19,30.

Søndag den 12. januar: Familiemesse kl. 10,00.

Søndag den 26. januar: Sct. Ansgars fest kl. 10,00.

Søndag den 2. februar: Kyndelmisse med lysindvielse kl. 10,00.

Frederikssund: Søndag den 19. januar: Messe kl. 10,00 på den private realskole.

Ledreborg Slotskirke: Alle søndage messe kl. 9,00.

Religionsundervisning for børn udenfor den katolske skole begynder igen tirsdag den 7. januar kl. 15,15.

Spejderfest afholdes lørdag den 1. februar kl. 19,30 på Sct. Jørgens skole. Alle er velkomne.

Slagelse sogn

Ved menighedsrådsmødet den 29. november 1974 besluttedes det at sætte reparationsarbejder i gang på præstegården i Slagelse, hvad angår tætning af døre og vinduer samt isolering af loftet. Montforterne har meddelt os, at de er i gang med at udskifte vinduerne i kirken i Kalundborg, de gamle var utætte.

Børneundervisningen vil vi gerne indlede med et forældremøde sidst i januar. Forældrene bliver indbudt direkte.

I januar afholdes der mange steder i landet økumenisk bedeuge. Da menigheden bor så spredt, foreslår menighedsrådet, at man, hvis man har mulighed derfor, deltager i dette på lokalt plan. Mange steder arrangerer de protestantiske sogne gudstjenester og møder med dette formål for øje.

Tak for den store tilslutning til juleindsamlingen til sognet. Vi vil senere meddele det endelige resultat, men allerede inden julens gudstjenester var der indkommet over 2500 kr., og der kom meget i julen. Vi ønsker alle et velsignet nytår og takker alle for deres indsats for kirkens arbejde.

Menighedsrådet

Svendborg: Sct. Knuds Kirke

Havnegade 1, 5700 Svendborg.

Kirkens kontor: Tlf. (09) 21 05 42, bedst kl. 9—10.
Sognepræst Cz. Paton. Træffetid 9—11, undt. mandag.

Postkonto: 8 04 52 75. Sct. Knuds Kirke, 5700 Svendborg.

Gudstjenester:

Søndag: Kl. 8,00 reciteret messe. Kl. 10,00 højmesse.

Tirsdag og torsdag: Kl. 19,00 aftenmesse.

Øvrige hverdage: I reglen kl. 6,45 messe.

Lejlighed til skriftemål hver søndag og helligdag før messerne.

Søndag den 2. februar kl. 16,00 er der messe i Sct. Bendts kapel i Rudkøbing.

Vejle: Sct. Norberts Kirke

Fjellegade 2, 7100 Vejle. Tlf. (05) 82 08 93

Giro 17 09 92.

Kontortid: Tirsdag-lørdag kl. 9,00—12,00.

Faste Gudstjenester:

Søndagsmesse om lørdagen kl. 15,00.

Højmesse om søndagen kl. 10,00.

Mandag—Fredag kl. 8,00 i kirken og kl. 18,00 hos søstrene.

Torsdag den 23. januar:

Kl. 14,30 Katolsk Kvindeforbund.

Onsdag den 29. januar:

Kl. 16,00 Den liturgiske arbejdsgruppe forbereder familiemessen den 2. februar.

Særlige Gudstjenester

Søndag den 26. januar: Sct. Ansgars fest.

Torsdag den 30. januar: Økumenisk kirkevandring. Kl. 19,30 i Baptistsamfundets Hl. Kors Kirke, Gulkrog: Ud fra Jeremias 31,44 overvejes i fællesskab, hvad der skaber splittelse i folket, og hvad der skaber enhed.

Kl. 20,00 i den katolske Sct. Norberts Kirke, Blegbanken. Vi mediterer over Pauli brev til menigheden i Rom 12,1-11 om, hvordan Kirken, som betyder fællesskab, kan være svaret på alle opløsnings-tendenser.

Kl. 20,30 i den folkekirkelige Sct. Nikolaj Kirke, Kirketorvet. Johannes første brev 4,13-21 hjælper os at se Kristus i vore medmennesker og omvendt, idet Han er kirkens hoved.

Kl. 21,00 fri mulighed for fælles samtale. Kaffe-bord.

Søndag den 2. februar:

Kl. 10,00 Familiemesse: »Herren er et lys til oplysning for folkene og til hæder for sit eget folk Israel.« Menighedskaffe efter messen.

Aalborg: Sct. Mariæ Kirke

Fredag den 17. januar kl. 20,00 på Sct. Mariæ skole:

En gruppe Små Søstre synger og spiller og viser lysbilleder. Alle i menigheden samt venner og bekendte er hjerteligt velkomne.

Lørdag den 18. januar kl. 15,30 på Sct. Mariæ skole:

Vi drøfter søndagens liturgiske tekster. Alle interesserede er hjerteligt velkomne.

Søndag den 26. januar:

Festen for Sankt Ansgar, bispedømmets værnehelgen.

Vigtigt. Reserver allerede nu lørdag den 1. februar. Den dag holder vi kl. 19,30 på Sct. Mariæ skole en fastelavnsfest for hele menigheden samt venner og bekendte. Der bliver virkelig god underholdning. Billetter vil blive solgt ved kirkedøren de to forudgående søndage. Festens overskud går til arbejde blandt unge i Honduras.

Århus sogn

Må vi præsentere os? Vi er et af bispedømmets store sogne med ca. 1.500 katolikker. Vor kirke »Vor Frue« ligger midt i Århus nær banegården og er næsten lige så gammel som vort 100-årige sogn. Præsterne tilhører Jesuiterordenen. Sct. Josefs søstre ejede indtil for få år siden et hospital og virker stadig på Sct. Knuds skole, en selvejende institution med over 300 elever. Assumptions-søstrene i Årlev danner et kateketisk center for religionsundervisning. To gange om måneden samles små menigheder til gudstjenesten i Pindstrup og Odder. Grenå med Sostrup er et eget lille sogn med tilknytning til Århus.

Menighedslivet, som styres af et 15 medlemmer stærkt menighedsråd, udfolder sig i mange grupper: KUK, TIK, familie-gruppe, pensionistklub, Mariakongregationen, mandagsklub, Katolsk Debat, voksenundervisning og kateketgruppe, kunstreds og polsk klub.

I sognet findes der talstærke menigheder for udlændinge fra Polen, Ungarn, Italien, Chile og engelsktalende lande. Det fælles eukaristiske liv har sit midtpunkt i sognets højmesse hver søndag kl. 10. Det økumeniske arbejde foregår især i Århus Kirkernes Fællesråd. **P. Adolf Meister SJ, sognepræst.**

Katolsk Debat Århus: 31. januar kl. 20,00 »Hvad vil vi med fælles-kirkeligt arbejde i Århus?« med Johs. Aagaard og Leif Vester-gaard.

Økumenisk kirkevandring: 18. januar kl. 15,00 fra Methodistkirken.

Fastelavnsfest: 8. februar kl. 19,30.

Messtider: Århus: hver søndag kl. 8,00, 10,00, 17,00. Årlev: kl. 9,00. Sostrup: kl. 9,00. Grenå: 26. januar og 9. februar kl. 10,30. Odder: 25. januar og 9. februar kl. 10,00. Pindstrup: 19. januar og 2. februar kl. 10,30. Udlændinge i Århus: 21. januar kl. 19,00 (engelsk), 25. januar kl. 17,00 (ungarsk), 8. februar kl. 16,30 (polsk), 15. februar kl. 16,00 (italiensk). Josefshospital: hver dag kl. 7,00.

Social rådgivning

ydes af
Katolske Menighedsplejer
på kontoret, Bredgade 69 A.
hver anden tirsdag
kl. 19 til 21.

Kontoret holder i øvrigt åbent
ugens fem første dage fra kl. 14
til 16 —
Telefon 1523 03

Bekendtskab søges

Ung katolsk mand 23 år i god
stilling og ordnede forhold søger
varig forbindelse (ægteskab)
med ung katolsk kvinde i pas-sende alder. Diskretion en selv-følge. Gør mig glad og send svar
evt. med foto under billet
mærke nr. 140175.

Liturgiske læsninger

Ved Inga Jensen.

Fredag 17/1. Antonius, abbed i Ægypten. Hebr.4: 1-5.11. Mk.2: 1-12.

Lørdag 18/1. Alm. ugedag. Hebr.4: 12-16. Mk.2: 13-17.

Den internationale bedeuge for de krisnes enhed begynder.

Søndag 19/1. 2. alm. søndag. Es.49: 3-5-6. Salme 40: 2 og 4.7-10. (R. 8a og 9a: Se, jeg kommer for at gøre din vilje, min Gud). 1.Kor.1: 1-3. Joh.1: 29-34.

Mandag 20/1. Alm. ugedag eller Fabian, pave og martyr, eller Sebastian, martyr. Hebr.5: 1-10. Mk.2: 18-22.

Tirsdag 21/1. Agnes, romersk martyr. Hebr.6: 10-20. Mk.2: 23-28.

Onsdag 22/1. Alm. ugedag eller Vincenz, diakon og martyr. Hebr.7: 1-3 og 15-17. Mk.3: 1-6.

Torsdag 23/1. Alm. ugedag. Hebr.7: 25-8: 6. Mk.3: 7-12.

Fredag 24/1. Franz af Sales, biskop og kirkelærer. Hebr.8: 6-13. Mk.3: 13-19.

Lørdag 25/1. Pauli omvendelse. Ap.g.22: 3-16 eller 9: 1-22. Mk.16: 15-18.

Søndag 26/1. Sankt Ansgar. Es.52: 7-10. Salme 96: 1-3, 7-8a og 10. (R.3: Kundgør Herrens underer blandt alle folkeslag). 1.Kor.1: 18-25 Mk.1: 14-20.

Mandag 27/1. Alm. ugedag eller Angela Merici, stifter af Ursuli-neordenen. Hebr.9: 15.24-28. Mk.3: 22-30.

Tirsdag 28/1. Thomas af Aquin, kirkelærer. Hebr.10: 1-10. Mk.3: 31-35.

Onsdag 29/1. Alm. ugedag. Hebr.10: 11-18. Mk.4: 1-20.

Torsdag 30/1. Alm. ugedag. Hebr.10: 19-25. Mk.4: 21-25.

Fredag 31/1. Johannes Bosco, ordensstifter. Hebr.10: 32-39. Mk.4: 26-34.

Lørdag 1/2. Alm. ugedag eller Guds Moders lørdagsmesse. Hebr.11: 1-2 og 8-19. Mk.4: 35-41.

E. Christoffersen

Ringstedgade 25, Næstved

Begravelse og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

N. Juel Pedersen A/S

Garmestre

Grønnegade 4 — Telefon 72 01 58

Næstved

Leverandør til katolske institutioner

Roman Kusler

Murermester

Stationsvej 11, Nivå

Telefon (03) 24 71 50

Aktieselskabet

Købmands- og Haandværkerbanken

— en rigtig AARHUS-BANK

Store Torv 12, telf. (06) 12 47 77

Søndre afd., Århus Hovedbanegård

Telf. (06) 12 40 88

Langenæs afd., Skanderborgvej 16

Telf. (06) 14 55 22

R. Schulik

Slagterforretning

Nørrebrogade 46, Esbjerg

Telefon 12 02 14

Ressourcespild

Flere tusinde varmtvandsbeholdere og mange tusinde
meter vandtræres op hvert år.

Ring til Deres VVS-installatør og få monteret et

ANO-KAT minielektrolyseanlæg

i Deres parcelhus. Så er Deres
varmtvandsbeholder og rørsystem —
for ca. 500 kr. — effektivt beskyttet mod korrosion

Guldager Electrolyse A/S

Skolebøger — Skolerekvitter

Billedbøger — Skønlitteratur — Papir

Fyldepenne — Billigbøger

Roskilde Boghandel

Sct. Olsegade 24 — Telf. 35 31 31

Kaj F. Fjording og Søn

Murermestre — Ingeniører

Entreprenører

Hyldegårds Tværvæg 13

Charlottenlund.

Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ installatør

J. Ramskov Hansen

Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER

Blikkenslagermester

aut. gas-, vand- & sanitetsmester

PER MEYER

Peter Skramsgade 27

Telf. 15 79 20 — 80 50 30

Tømremesier

Ferd. Færch & Co A/S

Strandvejen, Ålborg

Telefon 12 03 01

K. J. Højland & Søn

Aut. vand- og gasmester

Værksted: Høddammen 3

Skolebakken 147

Esbjerg. Telefon 12 93 50

Fint arbejde — Rimelig pris

Telefon: TRIA 6070

Er De tilfreds med Deres snedker

og møbelpolstre?

Hvis ikke — så prøv os!

ANDERS SVENDSEN

Afdeling for bygningsarbejde

Nordre Frihavsgade 13, Kbh. Ø

Den katolske kirkes statistiske årbog, som udgives af Vatikanet og gælder pr. 31. december 1972, er for nylig udkommet. Den viser, at antallet af katolikker i hele verden er 683 millioner, hvilket er godt 18 pct. af jordens befolkning. Omkring halvdelen af alle katolikker lever i u-lande, og antallet er øget med 25 millioner på to år.

Den procentvise andel døbte katolikker er størst i Latinamerika, hvor katolikkerne udgør 60,8 pct. af befolkningen. I Europa er andelen 40 pct., her ligger Spanien højest med 98,9 pct. og Finland lavest med 0,1 pct. af befolkningen. For Sovjetunionen angiver årbogen 453.000 katolikker, heraf 265.000 i Litauen. I Nordamerika udgør katolikkerne 24,3 pct. af befolkningen. Dernæst kommer Stillehavsområdet (Oceanien) med 23 pct., Afrika med 11,6 pct. (43 millioner) og Asien med 2,3 pct.

Antallet af præster er 418.000, heraf 149.000 ordenspræster. I løbet af året er 4.475 blevet præsteviet, 4.887 præster er afgået ved døden, og 1.964 har forladt præsteembedet. Antallet

af teologistuderende er 226.444. Årbogen anfører 772.000 ordenssøstre men det drejer sig her kun om medlemmer af kongregationer, der har pavelig godkendelse, derudover findes et betydeligt, ikke opgivet antal søstre i kommuniteter på bispedømmebasis. Tendensen for præste- og ordenskald er faldende i Europa og Amerika, stigende i Afrika og Asien.

Ifølge årbogen findes der i hele verden 91.392 katolske grundskoler med ca. 21 millioner elever, hvilket er en reduktion på omkring 1.000 skoler i forhold til året før. Afrika har det største antal, nemlig 27.637, med 5,8 millioner elever. Så kommer Europa med 24.673 skoler og henved 4 millioner elever.

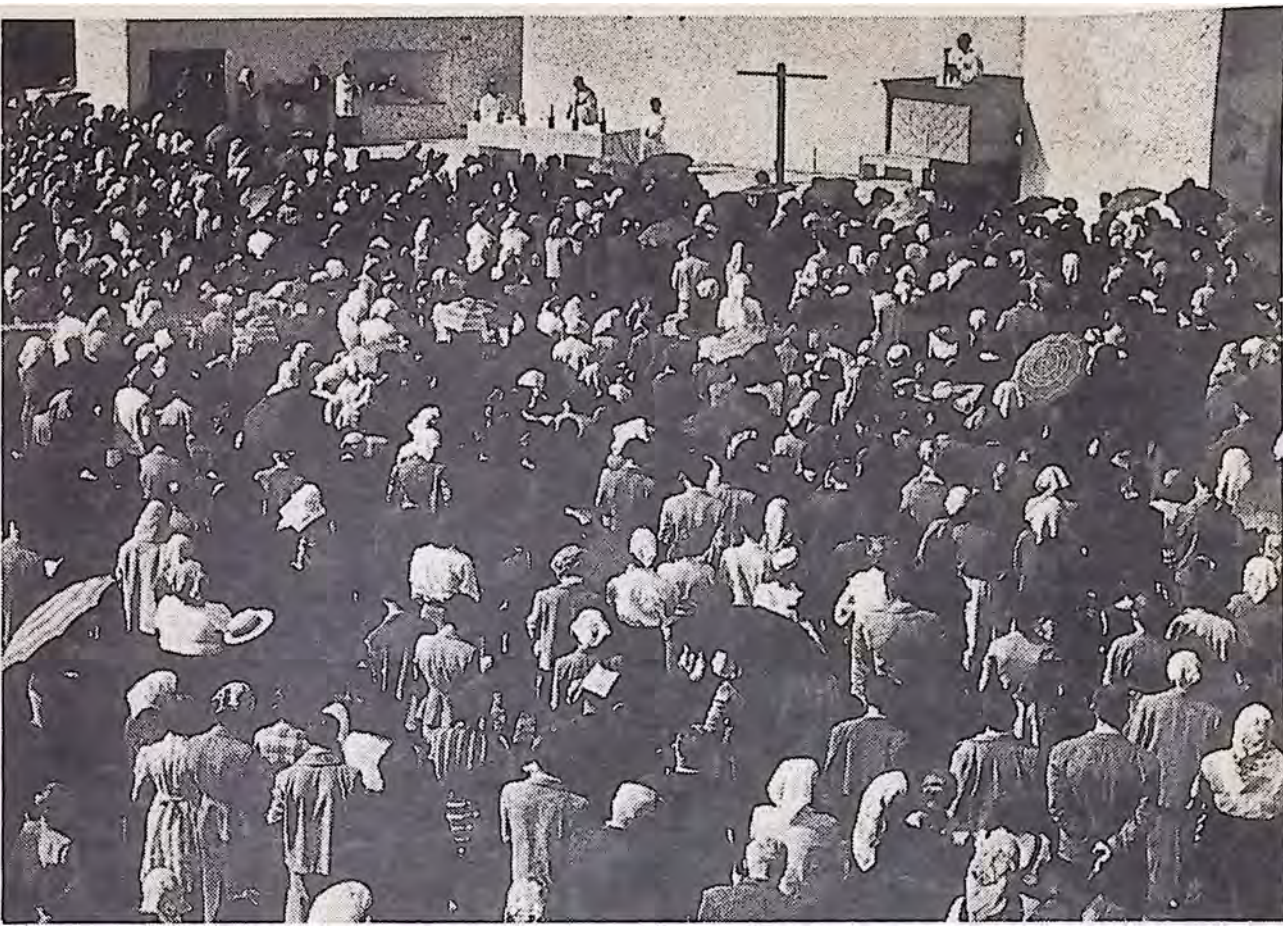
I Asien findes der 12.348 skoler med 3,7 millioner elever. I Stillehavsområdet er antallet af skoler 2.823 med godt 1/2 million elever.

Dertil kommer 28.611 skoler på gymnasieniveau med omkring 8,5 millioner elever. Antallet af gymnasieskoler steg det seneste år med ca. 700.

(KIT)

683 millioner katolikker i verden

25.000 katolikker i Danmark, hvilket er 1/2% af landets befolkning

Det lysner for Øm

Nogle historiske kendsgerninger om Øm og baggrunden for opførelsen af nye bygninger

I 1948 fik Danmarks Unge Katolikker (DUK) overladt en grund på ca. 8.000 kvm. i nærheden af Øm Kloster ved Mossø, hvor et cistercienserkloster blev grundlagt i 1172.

Ved udgravningen af klosterruinerne, som nu er helt afdækket, konstaterede man, at klosteret havde drevet et hospital for medicinske og kirurgiske patienter.

På dette historiske sted opstillede man med frivillig arbejdskraft nogle gamle militærbaracker efter først at have samlet penge ind over hele landet. I påsken 1949 kunne man allerede fejre den

første messe i det værelse, der var indrettet til kapel. I sommeren 1949 gennemførte DUK så den første landslejr. I august 1949 afholdtes den første valfart til klostret i Øm med deltagelse af ca. 3.000 mennesker. Siden da er Øm-valfarten blevet en fast tradition.

I 1960 erhvervede bispedømmet den ca. 26 hektarer store landejendom Augustenborg 1 km. fra Øm. Der bor og virker Jesu små Søstre, gennem hvem de unge får en livsnær kontakt med et kon-templativt miljø.

Øm har siden 1949 dannet rammen om DUKs arbejde,

som omfatter børne- og ungdomslejre, ledertræningskurser, retræter, møder og skoleweekends. I løbet af de senere år har gennemsnitlig 1.000 børn og unge deltaget i arrangementerne i Øm, deriblandt også unge fra Hamborgs Unge Katolikker, som DUK har et snævert samarbejde med.

En 25-årig tradition har således gjort Øm til et samlingspunkt for det katolske ungdomsarbejde, som absolut må bevares og udbygges.

Siden 1966 har DUK og bispedømmet drøftet opførelsen af en eventuel nybygning i

Øm. En fredningsplanlægning for hele egnen stod imidlertid i en del år i vejen for bygningsplanens gennemførelse. Først i 1973 forelå der en afgørelse fra myndighedernes side, som bl. a. omfattede en tilladelse til på nærmere fastlagte betingelser at opføre en nybygning. I løbet af disse 7 års ventetid begrænsede man vedligeholdelsen af træbarakkerne, som i forvejen var i en yderst dårlig forfatning, til det absolut nødvendige. I efter-sommeren 1974 blev man nødt til at lukke lejren, fordi kloaksystemet brød sammen. Derfor er Øm allerede af sundhedsmæssige hensyn for tiden ubrugeligt, idet uundværlige konstruktionsdele som f. eks. bjælker samtidig har været genstand for forrådnelse. I 1973/74 blev der udarbejdet skitser til en ny Øm-borg. Det sidst udarbejdede projekt, som er godkendt af DUK og bispedømmet, er udstyret med det nødvendige til videreførelsen af lejrvirksomheden og uddannelsen af de unge.

På grundlag af disse udkast har bispedømmet ladet to store bygningsfirmaer give overslag over, hvad et nyt byggeri vil koste.

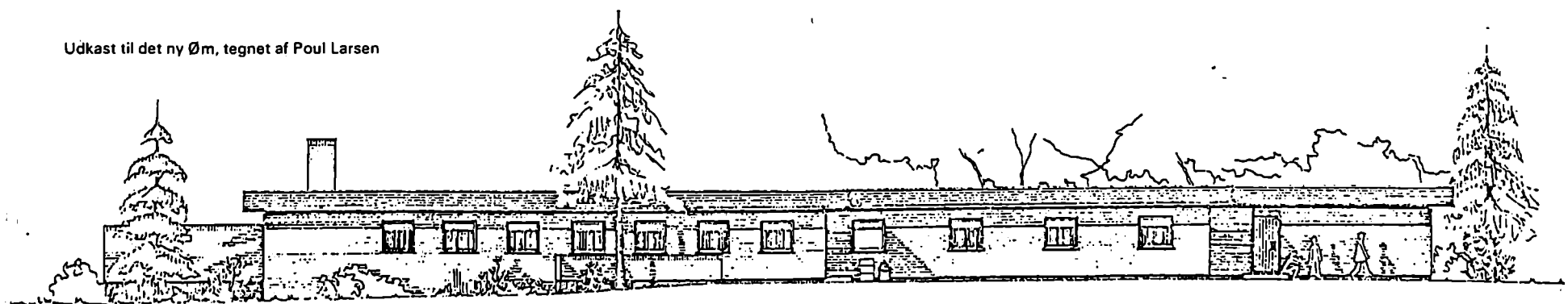
Angående finansieringen: DUK har indtil nu indsamlet kr. 55.000.-, og Hamborgs Unge Katolikker har samlet godt 10.000 DM. Et par andre tyske institutioner har ligeledes tilsagt DUK deres støtte. Se i øvrigt »Orientering fra biskoppen« (s. 5).

Eftersom bispedømmet har ansvar for ungdomsarbejdet, og fordi en nybygning er en millioninvestering, er bispedømmet og DUK blevet enige om at lade hele DUKs ejendom i Øm overgå til bispedømmet, hvorved bispedømmet for fremtiden både får ansvar for byggeriet og for driften af det »nye ØM«.

Bispedømmet får desuden ansvaret for planlægningen og ledelsen af arrangementerne for de unge i Øm.

Redaktionen håber at kunne bringe nyt om Øm i den nærmeste fremtid.

Udkast til det ny Øm, tegnet af Poul Larsen

Jesu små Søstre side 3

Biskoppen orienterer side 4

Jubelåret side 5 og 11

Alting ordner sig side 6

For børn side 8-9

katolsk orientering

Bedre forståelse mellem jøder og kristne

Nyt romersk dokument om jøderne

Ni år efter koncilets erklæring »Nostra ætate«, (Skema VI) »Om kirkens holdning over for de ikke-kristne religioner«, er et udførelsesdekret med retningslinier blevet offentliggjort i Rom fredag den 3. januar 1975.

Under rubrikken »Orienteringer og forslag ved anvendelsen af koncilets erklæring« fordømmer det nye dokument ligesom Vatikankonciliet antisemitismen og ønsker en konkret indsats, der kan erstatte enhver form for diskriminering med gensidig respekt og dialog på basis af den fælles trosarv.

Den internationale jødi-

ske komité for trosanliggender har allerede udtalt sine forventninger om, at nævnte kirkelige dokument vil kunne bidrage til en bedre forståelse jøder og kristne imellem, men beklager samtidig, at der i den romerske tekst ikke står ét ord om staten Israel, samt at der heller ikke gives noget svar på spørgsmålet, om jødernes omvendelse til kristendommen stadig betragtes som ønskelig.

Fælles baggrund

Det nye dekret, som er undertegnet af formanden for »Kommissionen for den katolske kirkes forhold til

jødedommen«, kardinal Willebrands, indbyder til dialog og understreger kraftigt den fælles bibelske, teologiske og liturgiske arv som basis for en betydelig forbedring af relationerne mellem katolikker og jøder. Dekretet minder katolikkerne om deres pligt til at vise respekt for den jødiske tro, advarer mod en uheldig sammenligning mellem Det nye og Det gamle Testamente og slår udtrykkelig fast, at det er den samme Gud, der taler gennem Abraham, Moses og Jesus.

Mere konkret foreslås (Fortsættes på bagsiden)

Billedet ovenfor viser Marie-Eugène Milleret, Assumptionssøstrenes stifterinde, der den 9. februar 1975 skal saligkøres i Rom. — Se inde i bladet: Orientering fra biskoppen (side 4) og Notesblokken (side 7).

Den 19. januar 1975 fandt en økumenisk gudstjeneste sted i Københavns Domkirke. Prædikanter var professor Skydsgaard og biskop Martensen. I sin prædiken talte prof. Skydsgaard om brylluppet i Kana, der er et udtryk for, at det gamle er forbi, fordi Kristus gør alle ting nye. Biskop Martensen talte om de kristne, der må sprede evangeliets lys i en verden af mørke og nød. Billedet herover viser biskoppen på prædikestolen i Domkirken, hvor der var pænt fremmøde.

Nej til nyt økumenisk Credo

Forbundet af reformerte kirker, »Reformierter Bund«, som er sammenslutningen af henved 450 reformerte (d. e. calvinistiske) menigheder i den vesttyske forbundsrepublik, har på sit årsmøde i 1974 i Nürnberg vedtaget »ikke at kunne anbefale brugen af den nye økumeniske oversættelse af oldkirkens apostoliske trosbekendelse« (Credo) i de reformerte menigheder.

Den nye oversættelse blev lavet i fællesskab af officielle repræsentanter for alle kristne konfessioner i det tyske sprogområde. De reformerte kirkers generalforsamling af-

viser at ofre deres hidtil gældende bekendelseskrifter, især den Heidelbergske Katekismus fra 1563, til fordel for den nye version af den apostoliske trosbekendelse.

Ikke bindende karakter

Eftersom de enkelte reformerte kirker har stor frihed til selv at formgive deres gudstjenester, har resolutionen ingen bindende, men kun rådgivende karakter.

Såfremt den nye økumeniske trosbekendelse skulle blive benyttet alligevel, anbefales det dog i afsnittet om kirken at bruge formuleringen »Allge-

meine Christliche Kirche« (almindelige kristne kirke) i stedet for den nye tekst »Allgemeine (katholische) Kirche« (almindelige (katolske) kirke).

Heller ikke den nye formulering »Hinabgestiegen in das Reich des Todes« (nedsteget til dødsriget) kan godkendes, efter at den hidtil gængse ordlyd »Niedergefahren zur Hölle« (nedfaret til helvede) allerede i den Heidelbergske Katekismus, spørgsmål 44, er blevet »tolket afmytologiserende«, siger resolutionen.

Kilde: »Una Sancta«

Nr. 4. 1974,

s 271.

Under denne rubrik vil breve fra læserne blive bragt i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har almen interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200 ord.

LÆSERNE SKRIVER

Vi har en mand i Paris

Til lykke med Katolsk orientering. Det ser fint ud, men vil også koste penge og arbejde.

Side 6 står, at »næsten ingen dansk avis har en korrespondent i udlandet, som magter at gengive katolsk information korrekt«. Det rammer ikke Ringkjøbing Amts Dagblad, idet vi som korre-

spondent i Paris har Børge Rudbeck, der også skriver til nogle andre dagblade i Danmark. Han er da i øvrigt fra Vejle, hvor hans bror bor.

Jeg er ikke katolik, men følger med. Derfor har jeg også med interesse læst bladet.

Ingemann
Chefredaktør
Ringkjøbing Amts Dagblad

Vi, der bor langt fra kirken

Artiklen »Derfor katolsk orientering« glædede mig meget. Det var skrevet med en sjælden forståelse for de mange katolikker, der bor langt fra kirken. Er der nogen, der trænger til katolsk orientering, så er det os. Når det koster godt 10 kr. at komme til morgenmesse eller til søndagsmesse, bliver der selvsagt ikke råd til også at følge, hvad der foregår omkring kirken på hverdagsaftener, - derfor kommer vi til at stå helt uden for fællesskabet. Der er to kategorier blandt de katolikker, der bor langt fra kirken: Nogle giver op, kommer meget sjældent i kirke og opgiver at forsvare deres tro over for omgivelserne. Det er jo meget naturligt, for de får ingen an-

delig næring og altså ingen kræfter. Præsterne har for travlt til at besøge disse adspredte.

Andre virker det lige omvendt på. De ofrer alt, hvad de formår, for at komme i kirke så tit som muligt, og de kæmper med venners og familiemedlemmers ustandselige angreb på deres tro, fordi det generer dem, at en de holder af i den grad falder uden for deres normer. De læser alt, hvad de kan få fat på af katolsk litteratur og katolske tidsskrifter, og de har på det sidste fået en virkelig håndsækning i det meget givtige og interessante kateketkursus, som for tiden foregår.

Inge Spang Schnell,
5450 Otterup.

Forholdet mellem kirkerne i øst og vest

Konferencen af Europæiske kirker har på sin generalforsamling fra 16. til 23. sept. 1974 i Engelberg, Schweiz, bl. a. vedtaget følgende resolution:

»Enhver stræben efter enhed mellem kirkerne ville være urealistisk, hvis ikke denne stræben tager de konflikter, der i dag splitter Europa, med ind i billedet.

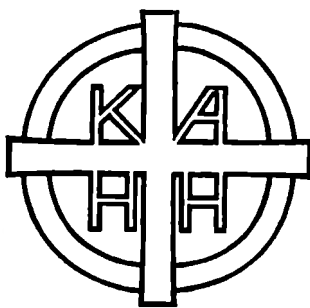
Modsætningen mellem samfundssystemerne i Øst og Vest har sin indvirkning på forholdet mellem kirkerne i de pågældende lande. Modsatte overbevisninger, bevidste eller ubevidste bindinger lammer tilliden og dermed den frie omgang mellem parterne. Selv om den kolde krigs

periode synes overstået i dag, fører man dog endnu ikke den helt åbne samtale.

Enhed forudsætter ikke overensstemmelse i alt, men den forudsætter evnen til at forstå hinandens målsætninger og problemer samt evnen til at turde underkaste sig hinandens krydsild og til at tjene hinanden. Netop i en tid, hvor gamle politiske og sociale strukturer rokkes af en ny udvikling, må kirkernes evne til at tjene være af allerstørste betydning.

Uddrag af resolutionen

K. E. K.
Kilde: »Una Sancta«
1974, nr. 4. S. 267
Kyrios-Verlag GmbH
Meitingen, Freising

Katholische Akademie Hamburg

- for dem, der forstår tysk

For bilister ligger Hamburg kun 2 timer fra den danske grænse. Det katolske Hamburg ejer et studiecentrum af rang, som hedder »Katholische Akademie Hamburg«, en stor moderne bygning i farvet beton, lige på hjørnet af Ost-West-Strasse (den gule 4) og Herrengraben, genbo til den »Store Mikkel«, som St. Michaels-Kirche i Hamburg jo kalder.

Ingen bil?

Nemt at nå: Med U-Bahn til U-banestation Rönningensmarkt (det er U 3 fra

Hovedbanegården i retning Landungsbrücke/Skt. Pauli). Fra 31. maj 1975 vil man også kunne tage S-banen, retning Landungsbrücken, station Stadt-Hausbrücke, udgang Michaelisstrasse. Den nye S-banestation ligger lige ved siden af Akademiet. Adresse: Herrengraben 4. D-2 Hamburg 11. Telf.: 040/36 26 06.

Leder: Mgr. Dr. theol. Henry Fischer.

Vært: Peter Neugaertner.

Alle, som kan tysk og har tid til at tage imod det

tilbud om gedigne week-ends og foredrag, Akademiet byder på hele året igennem, og som når hurtigere til Hamburg end til Århus eller København, kan have interesse i Akademiets program.

Akademiet har aula, kapel, bibliotek, 5 grupperum, 50 gæsteværelser med 92 senge og en stor underjordisk parkeringsgarage.

Program:

Hver 4. søndag i måneden (første gang 23. februar) messe med samtaleprædiken kl. 10,30.

Prædikant: Mgr. H. Fischer.

Kursus for forlovede:

9. februar, kl. 10 til 17.

Leder: Psykolog Jörg Nagel.

Program for februar 1975:

Torsdag 6. febr. Akademifteen kl. 20. Prof. Dr. Johann Baptist Metz, Münster: Foredrag: »Re-chenschaft gegenüber unserer Hoffnung.«

15.—16. feb. Weekend.

»Der Christ im Umgang mit Atheisten.« Leder: Pater Wilhelm Köster s.j. fra Göteborg.

Tirsdag 25. feb. Foredrag kl. 20. Winfried Bolles, Hamburg »Sozialpolitische Probleme der Veränderung der Altersstruktur.«

Onsdag 26. feb. Seminar for teologer: »Gesprächs- und Verhaltenstraining für die Einzelhilfe.«

Meddelelser fra bispekontoret

Roskilde

Pater Martin Braun SMM har med udgangen af september 1974 fratrædt stillingen som sognepræst ved Skt. Laurentii Kirke i Roskilde.

Pater Jan Umans SMM er udnævnt som sognepræst ved samme kirke med virkning fra 1. oktober 1974 for en periode på tre år.

Tåstrup

Pater Martin Braun SMM er udnævnt som 2. præst ved Skt. Pauls Kirke i Tåstrup med virkning fra den 1. oktober 1974 for en periode på tre år.

Svendborg

Pastor Wilhelm Nölke har den 5. november 1974 fratrædt stillingen som sognepræst ved Skt. Knuds Kirke i Svendborg. Pater Czeslaw Paton MI er konstitueret som sognepræst ved samme kirke med virkning fra den 6. november 1974.

Sjælesorg for italienere

Pater Lorenzo Del Zanna SJ har med virkning fra den 1. oktober 1974 tiltrådt stillingen som præst for de i bispedømmet boende italienske katolikker.

Vor Frue Kloster, Høsterkøb

Pater August Ziggelaar SJ fratræder den 26. december 1974 stillingen som præst ved Vor Frue Kloster, Høsterkøb, for at overtage en stilling i Nairobi i Kenya, hvor han både vil virke som præst og universitetslærer.

Bispedømmet

Monsignore Casimir Flan-drup fratræder på grund af alder og helbred sin stilling som generalvikar med udgangen af 1974.

Pastor Lars Messerschmidt fortsætter i sin stilling som generalvikar indtil den 30. juni 1976.

Bestemmelser for modtagelse af påskekomunionen

Messen og modtagelsen af Herrens legeme og blod er centrum i både den enkeltes og kirkens liv. Kirken har derfor siden middelalderen pålagt de troende som et minimum at modtage Alterets Sakramente til Påske, hvor vi fejrer Kristi opstandelse og hans stadige tilstedeværelse iblandt os.

Tiden for modtagelsen af påskekomunionen strækker sig fra palmesøndag den 23. marts til pinsesøndag den 18. maj.

Josef Grochot C.S.R.

Sjælesorg for indvandrede katolikker

Ved indvandrede katolikker forstås katolikker af udenlandsk herkomst, der har permanent eller midlertidig bopæl i Danmark.

Biskop Martensen har den 31. december sidste år nedsat en kommission for sjælesorg for indvandrede katolikker. Formand for kommissionen er pater Josef Grochot C.S.R. (redemptorist), som for nylig blev udnævnt til biskoppelig vikar for katolikker af udenlandsk herkomst. Pater Grochot og kommissionen skal foreløbig virke for en periode på tre år.

Kommissionens øvrige medlemmer er: Pastor Paul d'Auchamp, pater Bernhard Kiel SJ, søster Christel Ender, Zigmunt

Tkocz og Ruth Hansen. Medlemmerne er udpeget af biskoppen i samråd med pater Grochot.

Det hører med til kommissionens opgaver at undersøge og fremlægge de pastorale problemer i forbindelse med de forskellige nationale mindretal her i landet samt at stille forslag til løsning af de problemer, som de fremmedsprogede menighedsgrupper fremkalder.

Det er tanken, at kommissionen som et led i sin virksomhed kan henvende sig til kirkelige myndigheder, herunder kirkelige råd og organer, såvel som til andre myndigheder, personer og råd.

H. J.

NÆSTE NUMMER

af »katolsk orientering« indleveres til postvæsenet onsdag den 29. januar og vil være læserne i hænde mellem den 30. januar og den 3. februar.

Jesu små Søstre består af 1100 kvinder fra 50 forskellige nationer. Tilsammen udgør de 200 små grupper fordelt over hele jorden. Billedet viser 9 af dem i lejligheden i Dannebrogsgade.

Et liv i det skjulte

»Det er ikke, hvad man siger eller gør, det kommer an på, men hvad man er,« siger Jesu små Søstre i nedenstående portræt af et fællesskab

af Hans Jensen

Når man møder Jesu små Søstre, er der én ting, man ikke er i tvivl om — deres dybe tro. Det ses af deres glæde, som har sit udspring i netop denne tro, og af deres evne til at være til stede, være nærværende og åbne.

Vi længes alle efter livskvalitet og meningsfyldte sammenhænge. Denne længsel synes Jesu små Søstre at have realiseret. De er et eksempel på, at »man godt kan være i verden uden at være af verden« — eller udtrykt på en anden måde: man kan godt leve engageret eller næsten anonymt samtidig med, at alt, hvad man gør, har en dybere mening, et højere sigte. »Det er for Jesu og hans evangeliums skyld, vi lever og arbejder, som vi gør. Det er for, at der må blive enhed mellem alle mennesker og alt menneskeligt, men en enhed i Gud, ellers bliver det bare menneskeværk og for-

fængelighed. Jesu sidste bøn var jo, at vi må blive ét! Derfor er enheden et tegn på Guds kærlighed og vort liv et svar på Guds kalden. Hvor denne enhed ikke er, er der mangel på kærlighed, respekt og omsorg.«

Hvordan det begyndte herhjemme

Her i landet bor Jesu små Søstre i Øm og på Vesterbro i København. Ordenen kom til Danmark i 1953, hvor den slog sig ned i Dannebrogsgade på Vesterbro. Senere, i 1957, tog nogle til Øm, hvor de driver et husmandsbrug tæt ved Ømbyen. Da ejendommen i Dannebrogsgade skulle rives ned, flyttede man til Vesterbrogade. Det var i 1973. Det er også her, Sr. Noëlle bor. Hun har været med fra begyndelsen og har nu ansvaret for Jesu små Søstre i Skandinavien og Finland.

Broder Charles

Men det begyndte alt sammen med broder Charles. Lige til sin død i 1916 havde det været hans store ønske at stifte et fællesskab, en orden. Det skulle være et fællesskab lige så enkelt som Jesu familie i Nasaret. Og det skulle udmærke sig ved ikke at være noget særligt. Dets fortrin skulle være dets fordringsløshed! Inden da havde han levet en årrække alene og i bøn, mens mange kom og søgte råd og hjælp hos ham. Derfor fik han navnet »alles

broder«, men disciple fik han ingen af. Og med tilsyneladende uforrettet sag døde broder Charles. Hans drøm gik ikke i opfyldelse, mens han levede.

Søster Magdeleine

Men i 1933 blev Jesu små Brødre stiftet. Og i 1939 kom turen til Jesu små Søstre. Det skete ved Sr. Magdeleine, som lever endnu. Alt dette fandt sted i Sahara, hvor også broder Charles levede og døde. Inspirationen til Jesu små Søstre og Brødre kom fra ham, idet han havde efterladt såvel skrifter som ordensregler. Man må tro, at han i sin himmel fryder sig over Guds værk og måske tænker på det portugisiske ordsprog: Gud skriver lige med krumme streger.

Bøn og arbejde

Jesu små Søstre begynder dagen tidligt. Klokken 5.45 er der stillebøn og laves i det lille kapel, der er indrettet i lejligheden. Derefter spiser man morgenmad. Altid sammen. »Måltiderne giver os mulighed for at være sammen, udveksle tanker og drøfte forskellige ting.« Derpå tager to af søstrene på arbejde. Den ene som deltidsansat stuepige på et hotel, den anden som sygeplejerske på Københavns Kommunehospital. En tredje sørger for den hjemlige husholdning og tager samtidig imod besøgende. Jesu små Søstre har et nært forhold til naboeer og arbejdskam-

merater og derudover kontakt med mange mennesker. Den fjerde, Sr. Noëlle, er ofte på rejse p. gr. a. sit ansvar for de øvrige kommuniteter. Ellers er reglen den, at søstrene supplerer hinanden, hvor det er muligt. Alle må yde deres særlige bidrag til fællesskabet.

Der er også tilbedelse af sakramentet hver dag. Enhver har en times tilbedelse, hvilket vil sige, at tilbedelsen godt kan strække sig over fire timer, da de er fire søstre. Men det er sjældent. Klokken 17.00 går søstrene til messe i Jesu Hjerter Kirke, men en gang om ugen har de messe i deres eget kapel. Efter aftensmaden er der samvær, hvor de synger, strikker, læser eller andet. Under dette samvær læses der »en åndelig læsning, som skal bidrage til at skærpe vores opmærksomhed over for dagens forløb og hændelser, — f. eks. svigt over for andre, manglende næstekærlighed: det beder vi om undskyldning for«. Dagen slutter med vesper og meditation over dagens evangelium. Det sidste sker i stilhed.

Vesterbro

Jesu små Søstre er en kontemplativ orden. Det er ikke i kraft af strålende enkeltpræstationer, men på grund af deres fællesliv, de gør indtryk på andre. De jobs, de har, er ikke kun til livets opretholdelse, men for »at vi kan være til stede med vores tro«. Eller som broder Charles har sagt

det: »Det er ikke, hvad man siger eller gør, det kommer an på, men hvad man er.« Det er i dette perspektiv, vi skal se de små søstres egentlige kald. De er »små« og ønsker netop at være det. Og når de bor på Vesterbro, er det for at være solidariske med mennesker af ringe status (samfundets målestok), med de oversete og udstøtte. Jesu små Søstre kender turen hen på arbejdsformidlingen og ventetiden i køerne, uvisheden og arbejdsløsheden, men »vi er skabt til dette miljø, det er vort«. Folk i kvarteret kender dem. Deres enkle og prunkløse dragt gør dem lette at genkende. I over 20 år har de været på Vesterbro, og mange kontakter er knyttet i dette måske Danmarks hårdeste miljø.

Stilhedens betydning

Deres lejlighed, som de selv har istandsat, er uden komfort. Man bænkes ved et stort træbord med hårde umagelige stole. Derudover en lille reol og et skab.

Der er ikke noget fjernsyn. »Vi har ikke tid til at se fjernsyn. Er der noget særligt vigtigt, kan vi gå til naboeer eller venner, men det sker meget sjældent. Et fjernsyn vil også larme. Der skal være stilhed her. Vi vil leve kontemplativt midt i verden. Vores holdning skal være kontemplativ. Vi er nødt til at fylde os og lytte til Gud for at få styrke. — Men vi hører naturligvis nyheder i radioen.«

Et tegn i verden

Hos Jesu små Søstre har enhver et personligt kald, der realiseres i fællesskab. Men overalt, hvor der er mennesker og menneskelig vækst, sker dette ikke uden kriser og opbrud. »Det kan være svært, og det er altid en korsvej, men for enden er opstandelsen. Vi kan ikke vokse i kærlighed, uden at det koster,

ikke uden lidelse. Vi kan imidlertid lære af hinanden og af hinandens vanskeligheder. Og dermed også hjælpe hinanden.«

Kvindeår og jubelår

Jesu små Søstre er jo kvinder. Men de vil hellere tale om det hellige år end om det internationale kvindeår. »Det er alene forsoning og fornyelse, der skaber fællesskab. Hvis vi ikke har enhed, nytter det ikke at gå ud og forkynde. Med vort liv skal vi forkynde, at Gud er Skaberen, at det ikke er os og vor menneskelige visdom, der tæller, men at vi mod-

Sr. Noëlle i arbejde.

tager et nådeår fra Herren!« Det er Gud, der kalder mennesket. »Og enhver kristen skal være et tegn på Kristi opstandelse.«

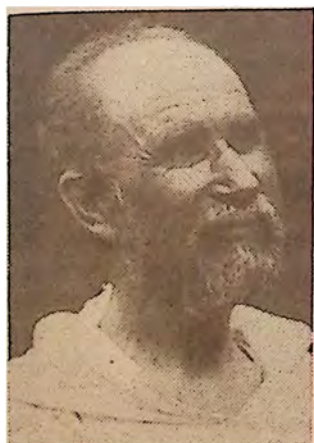
Kald

Forunderligt nok har Jesu små Søstre endnu ikke fået danske kald til deres orden. »Vi har spurgt og spørger stadig os selv om grunden til dette. Måske er det afkaldet på verden, der skræmmer. Barnlighedens og fattigdommens ånd.

Andre ordener herhjemme har modtaget kald. Men ikke vi. Så vi er sikkert ikke ydmyge nok.« Hvem ved? — Det hellige år er i hvert fald en anledning til at bede om kald — og om større ydmyghed.

Men muligvis skal det gå Jesu små Søstre her i landet, som det i sin tid gik broder Charles.

H. J.

Broder Charles.

Sr. Magdeleine i audiens hos pave Paul VI.

Orientering fra Biskoppen

Af Hans L. Martensen

Brudstykker fra min kalender

Søndag d. 26. januar deltagere jeg i bispevielsen af Stadtdechant Karl-August Siegel og Domkapitular Dr. Hubertus Brandenburg i Osnabrück. De er udnævnt til hjælpebiskopper for biskoppen af Osnabrück, og biskop Brandenburg vil få sit virke i Hamburg.

Den Nordiske Bispekonference

Mandag morgen d. 27. januar åbnes den Nordiske Bispekonference i Djurs-holm ved Stockholm. Den har som sædvanlig en lang dagsorden. Blandt emnerne kan nævnes: Nordisk Caritas, spørgsmål om børnemesser, CCEE (dvs. Fællesrådet for Europæiske Bispekonferencer). Ligeledes vil man drøfte, om vi har brug for diakoner i vore nordiske lande. To større emner er: problemer omkring fraskilte og gengifte samt spørgsmål i forbindelse med de nye bestemmelser og det nye ritual, som er kommet for bodens sakramente.

Økumenisk bispekonference

Bispekonferencen slutter lørdag d. 1. februar.

Fra 3.-5. februar mødes 2 mindre grupper repræsentanter for respektive KEK (Konferencen for Europæiske Kirker, protestantiske og ortodokse) og CCEE (Consilium Conferentiarum Episcopatum Europae, Fællesrådet for Europæiske Bispekonferencer) i Genève.

I godt 3 år har jeg deltaget i dette arbejdsudvalg for KEK og CCEE. Det sidste møde fandt sted i februar 1974 i Zürich, hvor man især drøftede katolsk deltagelse i plenarmødet for KEK i Engelberg i september 1974. Desuden drøftedes evt. fælles katol-

ske/protestantiske initiativer i forbindelse med det hellige år, et fælles katolsk/protestantisk fond til hjælp for folk, der er kommet i nød på grund af den borgerkrigs-lignende situation i Nordirland.

Når vi nu samles i Genève er følgende spørgsmål på dagsordenen: i løbet af de sidste år er CCEE blevet fastere organiseret og samarbejdet mellem de europæiske bispekonferencer udbygget: Man ønsker at undersøge mulighederne for udvidet kontakt mellem KEK og CCEE, evt. endog afholdelse af et fælles møde, hvor et bredt og repræsentativt udsnit fra begge forsamlinger mødes. I Genève står det irske spørgsmål atter på programmet. Selv om der ikke er sket en synderlig afspænding mellem de stridende parter i Nordirland, kan man dog konstatere en glædelig fremgang i kirkernes officielle holdning til hinanden - med undtagelse af visse mindre protestantiske yderliggående grupper. Man kan ligeledes glæde sig over, at folk med ledende ansvar både inden for den katolske kirke og de protestantiske kirker nu mødes regelmæssigt.

I Genève behandles desuden forholdet mellem den katolske kirke og de nationale økumeniske råd rundt om i Europa.

Saligkåringen i Rom

Fra Genève rejser jeg videre til Rom, hvor der søndag d. 9. februar finder en højtidelighed sted i Peterskirken, som også må glæde os danske: Marie-Eugénie Milleret, Assumptionssøstrenes grundlægger, bliver saligkåret.

Assumptionssøstrenes ordensstifter ønskede at skabe et fællesskab, der

arbejdede på menneskelig-gørelse, ikke alene ved skoleopdragelse men også ved at yde hjælp til fattige og udviklede dele af verden. I ordensstiftelsen indgik ønsket om at forene et aktivt liv med et rigt og liturgisk bønsliv, en tradition som stadig kendetegner Assumptionssøstrene. Andagten til Alterets Sakramente indtager en væsentlig plads i søstrenes liv.

Assumptionssøstrene har virket i Danmark siden 1908. De slog sig ned på Amalievej 16, Frederiksberg, og gav privattimer i forskellige fag: fransk, tysk, engelsk, musik. Året efter begyndte de at optage kostskoleelever, og i løbet af de næste fem år blev bygningen på Amalievej suppleret med to bygninger. Fra 1920-1930 boede søstrene i Ordrup på Jesuiterkollegiet, og i 1930 flyttede de til Rygård. I 1935 byggedes kirkefløjen, og i 1958/59 skolefløjen, og i 1973 det nye anneks. I dag bor 9 Assumptionssøstre i klosteret på Bernstorffsvej.

Søstre i Albertslund

Assumptionssøstrenes kommunitet i Århus (Ris-skov) grundlagdes i 1962. To år senere flyttede det til Årsløv. Her bor nu 6 søstre som tager sig af katekesen i Århus, Randers, Silkeborg og Horsens. Desuden giver de voksenundervisning i fransk og tysk og underviser ordblinde.

13. august 1974 oprettede Assumptionssøstrene det lille kommunitet i Albertslund. Kommunitetet består i dag af 3 søstre og 2 postulanter. Formålet har været at oprette et eukaristisk center i et meget sekulariseret boligmiljø og at etablere et bønnens hus med meget åbne døre. Søstre ønsker at dele deres liv med disse mennesker og at leve i venskab med dem. Desuden har de ansvaret for religionsundervisningen i Tåstrup sogn og arrangerer familiemesser dér. Endelig har de 3 søstre deres almindelige arbejde at passe: undervisning på Rygård.

Fra 10.-16. februar bliver jeg boende i Rom uden at skulle deltage i bestemte møder. Alligevel vil det blive en både travl og nyttig tid. Jeg vil have lejlighed til at træffe mange bekendte i Rom og besøge forskellige romerske kongregationer, som er af særlig betydning for vort bispedømme, herunder de kongregationer der især tager sig af præster og deres uddannelse, og kongre-

gationen for liturgiske spørgsmål. Sandsynligvis vil jeg også besøge ærkebiskop Hamer, der tidligere var medlem af Enhedssekretariatet, og som nu har en ledende stilling i tros-kongregationen. Endelig vil jeg naturligvis besøge kongregationen for troens udbredelse, som vort eget bispedømme sorterer under. Under denne første del af mit Rom-ophold vil jeg også have lejlighed til at træffe vore 2 danske præstestuderende.

Jødedommen

Fra 17.-25. februar afholdes det årlige møde i

Enhedssekretariatet. Ganske vist er det denne gang mere end et år siden, vi holdt møde sidst (nov.73). På dagsordenen står i år følgende hovedemner: den økumeniske holdning i kirkens kateketiske arbejde, den katolske kirkes deltagelse i økumenisk arbejde på lokalt plan: og endelig: den katolske kirkes religiøse forhold til jødedommen. Som man vil erindre, drøftede man på Vatikan-konciliet det vigtige og betydningfulde spørgsmål, om forholdet mellem den katolske kirke og jødedommen skulle sortere under Sekretariatet for Kristen Enhed eller Sekre-

tariatet for Fremmede (ikke-kristne) Religioner. Selv om man ikke regner jødedommen for en kristen religion, har jødedommen på den anden side en særlig betydning for kristendommen. Konciliet traf den heldige beslutning, at den katolske kirkes forhold til jødedommen skulle sortere under Sekretariatet for Kristen Enhed.

Som det fremgår af ovennævnte, er jeg bortrejst fra bispedømmet fra 26. januar til 25. februar; blot søndag den 2/2 kommer jeg kort forbi i København.

Fastebestemmelser 1975

Fylgt af Helligånden blev Jesus ført ud i ørkenen, hvor han fastede og bad, samtidig med at han konfronteredes med ondskabens magter, jfr. Matt. 4, 1-2. Fra begyndelsen af har kirken følt sig kaldet til at faste i lighed med Kristus, jfr. Matt. 9, 14-15.

Fasten har altid spillet en rolle i de fleste religioner, men Jesus har givet fasten et nyt indhold. For ham var fasten først og fremmest udtryk for en tilidsfuld overgivelse til sin himmelske Faders omsorg. Det var en tros- og tillids-gestus.

Når brudgommen tages fra brudesvendene, jfr. Matt. 9, 14-15, får fasten yderligere det motiv at understrege, at disciplenes bøn om Herrens komme er alvorligt ment. Uden indtrængende og udholdende bøn om at Gud vil fjerne det i disciplene og i verden, der hindrer Ham i at udgyde sin Ånd over hele menneskeheden, kan Kristus ikke komme igen i sin herlighed, jfr. Ap.G. 3, 19-21. Fasten er det håndgribelige udtryk for denne indtrængende udholdende og tillidsfulde bøn om forsoning og fornyelse.

Kirken har forstået dette og har siden de første århundreder kaldt alle til fælles faste og bod i den såkaldte fastetid og desuden gjort alle årets fre-dage til særlige bodsdage.

At faste og gøre bod på egne og verdens vegne er en væsentlig del af kirkens og de kristnes kald. Kirken har i vore dage mere overladt til den enkeltes initiativ selv at finde de forskellige former for faste og bod, men har alligevel beholdt som fælles faste- og bodsdage askeonsdag og langfredag.

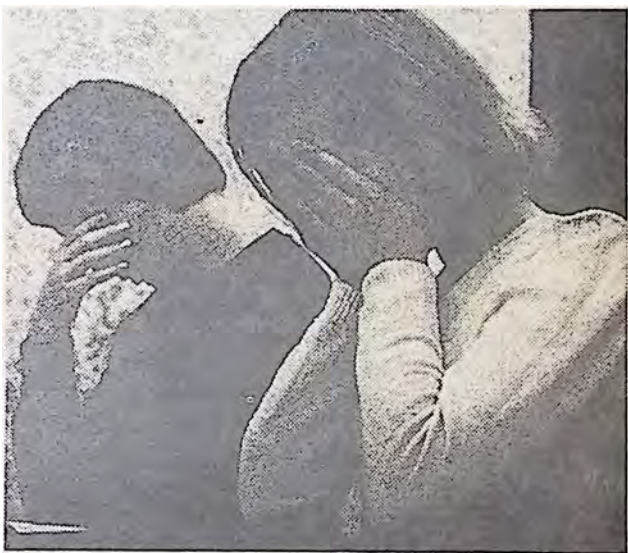
Ved faste forstår kirken,

at man kun spiser ét egentligt måltid om dagen og reducerer de øvrige måltider til et minimum, hvis man ikke helt undlader dem. På fastedage undgår man endvidere fuldstændig kødspiser.

Kirken forpligter kun personer mellem 21 og 60 år til at deltage i denne form for faste, men opfor-

drer de øvrige til at finde andre egnede former for bod på disse dage.

Disse bodfærdige handlinger bliver kun meningsfyldte i forbindelse med bøn, deltagelse i kirkens gudstjenester og ved at modtage bodens sakramente og lægge vægt på en alvorligt ment indsats til fordel for medmennesket.

Fasteaktion 1975

Nordiske katolikkens opgave i fasten 1975 er blevet vedtaget af Den nordiske Bispekonference og omfatter udbygning af en landbrugsskole i Ogoja i det tidligere Biafra.

Sultende børn og voksne søgte vi at hjælpe i 1974 ved en enestående aktion på ca. 450.000 kr. I år kan vi yde en lige så væsentlig hjælp ved at samle ca. 300.000 kr. og være med til uddannelse af unge land-

mænd. Det er det bedste middel til at forebygge de store katastrofers følger i de afrikanske lande.

Alle katolske hjem vil midt i fastetiden modtage en giroblanket. Men begynd allerede nu at lægge det til side, som kan spares i fasten, og send det ved fastetidens afslutning til CARITAS DANMARK, mærket FASTEAKTION 1975.

Hans L. Martensen

København den 16. januar 1975.

Et jubelår for Herrens fødsel

Nogle skefulde kirkehistorie

af Willem Wuyts

»katolsk orientering« begynder i dette nummer en serie artikler om de kirkehistoriske begivenheder omkring jubelårene. Vi begynder med begyndelsen, den spontane folkevandring til Rom nytårsdag år 1300.

Nytårsdag 1300 oplevede Rom fra de første morgentimer en usædvanlig folkevandring. I store skarer drog romerne ud mod St. Peters Basilika, fordi rygtet gik, at man på denne dag i 1300 året for Kristi fødsel kunne fortjene den fulde aflad, som tidligere kun deltagerne i korstogene havde kunnet opnå. Hen imod aften var kirken blevet bestormet af så mange mennesker, at man ikke mere kunne bevæge sig. Dette gentog sig de næste dage.

Kirkens ledelse overrumplet

Det var denne helt spontane religiøse folkebevægelse, som førte til, at pave Bonifacius VIII (1294-1303) den 22. februar 1300 ved dokumentet *Antiquorum habet fidem relatio* officielt udråbte kirkehistoriens første Hellige År, et Jubilæumsår for Herrens fødsel. Inspirationen kom altså nedefra, fra det almindelige folk, ikke ovenfra. De italienske kronikforfattere Giovanni Vallani og Ventura D'Asti, som selv var med i disse bodsvandring, har noteret det jævne folks ord: »Hellige Fader, giv os din velsignelse, før vi dør. Af vore forfædre har vi hørt fortalt, at enhver kristen, som i hvert nyt århundrede første år besøger apostlenes grave, vil blive befriet for alle sine synder og for Guds straf.«

Paven og hele kirkens ledelse blev fuldstændig overrumplet af denne folkebevægelses kraft. Man gik på jagt efter gamle officielle arkivstykker. Forgæves! Man fandt ikke engang noget om år 1200 under så stor en pave som Innocentius III (1198-1216) og heller intet fra

endnu ældre tid. Den officielle kirkelige skribent Silvester siger i den forklarende note til ovennævnte pavelige bulle, at ældre dokumenter enten måtte være fjernet eller gået tabt under barbarernes plyndringer. I dag er der næsten videnskabelig sikkerhed for, at et sådant dokument aldrig har eksisteret, selv om begrebet aflad var kendt nok. (I dekretet *Apostolorum Limina* af 23. maj 1974 henviser pave Paul VI til den jubilæumsaflad, pave Honorius III (1216-1227) forlenede alle pilgrimme, som besøgte den h. kansler Thomas Becket's grav, myrdet i 1170. — Dok. A. A. S. 66 (1974) side 290. Fransk tekst i *Osservatore Romano* af 31. maj 1974.)

Paven skulle altså tage en beslutning uden et eneste historisk dokument, der godtgjorde det, folket påstod. Han lyttede til folket. Man bragte ham en mand på 107 år som huskede, at hans far var draget til Rom i 1200 og havde pålagt ham at gøre det samme, såfremt han endnu skulle være i live i 1300, og her var han så! Han ville ikke gå glip af den særlige nåde, jubelåret kunne give. Mange andre pilgrimme, endda to fra Beauvais i Nord-Frankrig, aflagde enslydende vidnesbyrd.

Genklang over hele Europa

Det er sjældent, en pave lader sig overbevise af så spæde mundtlige vidnesagn, men Bonifacius VIII ville ikke lade denne spontant voksede folkefromhed stå i kulden. Han var både lærd og meget autoritær, og derfor valgte han den 22. februar, festen for Peters Cathedra, til at offentlig-

liggøre sit dekret om, »at ved hvert århundredskifte i fremtiden ville enhver troende, som i løbet af dette år ville besøge Peters og Pauls grave og i bodens og tillidens ånd ville skrifte sine synder, kunne fortjene en særlig fuldstændig aflad«. Han lod den florentinske maler Giotto forevige denne kundgørelse. (En del af freskomaleriet er endnu synlig i Laterankirken.) Afladen var dermed forlenet, men den gjaldt kun Rom. Romerne skulle i 30 dage bede på apostlenes grave, pilgrimme udefra kun i 15 dage. Den autoritære Bonifacius VIII så fejringen af jubelåret som et udmærket middel til at styrke sin internationale anseelse, især i striden med Filip II af Frankrig. Han var ikke klar over og forstod heller ikke, at netop dette jubelår 1300 skulle vise sig at være det store vendepunkt, der medførte kirkens tiltagende sammenbrud og et af kirkehistoriens dybeste dybdepunkter. (Avignon-eksilet fra 1309-1377.)

Men det første jubelårs højtidelige og officielle kundgørelse fandt en uøret genklang over hele Europa. Det er spændende læsning at snuse hos den tids mange krønikeforfattere, som har oplevet begivenhederne. Den fornemste er uden tvivl kardinal Stefaneschi, en vaskeægte romer (fra Trastevere!), som i sit værk *De centenario seu Jubilæo Anno* (Edit. D. Quatrocchi, Besarione, del VII, 1900, sider 299-306) har gengivet grundideen i folkets troende erfaring: »Ved at fejre 100 års dagen, oplever vi en dyb glæde ved mindet om Kristi menne-skevordelse!« Et helt fremtrædende vidne er den store toskanske digter Dante Alighieri (1265-

Den gode Hyrde — den tidlige kirkes mest benyttede Kristusmotiv. Relieffet stammer fra en sarkofag fra det 3. årh.

1321), som var med i den store pilgrimsflok fra Firenze. Rom var så fuld af mennesker, at man på den bro, der førte til St. Peter, måtte indføre ensrettet trafik. Netop dette billede har Dante brugt i sin *Divina Commedia*, for at skildre den store trængsel i helvede, ligesom han også lader fremvisningen af Veronikas svededug ledsage sin beundring, da han i himlen ser op til Maria og hendes Søn. (Dante. *Divina Commedia*. Inferno, 18. sang, vers 28-33, og Paradiso, 31. sang, vers 103-108).

1350: Rom uden pave

I året 1343 rejste en romersk delegation til pave Clemens VI (1342-1352) i det franske Avignon. Nicolo Lorenzo og Francesco Petrarca bad paven om at ændre Bonifacius' dekret i den retning, at hvert 50. år måtte fejres som jubelår, så 1350 kunne blive Anno Santo. Med sin bulle *Unigenitus Dei Filius* gav pave Clemens denne tilladelse.

Festerne i Rom vakte så stor interesse, at tidsdokumenter taler om 1 million tilrejsende, pr. dag mindst 5000 ankommende og af-

rejsende! Hvilke omstændigheder kunne forklare denne enorme menneskestrøm? Allererst vel pavernes såkaldte babylo-niske fangenskab i Avignon. Rom, antikkens navle og i 1000 år kristenhedens hjerte, var forfaldet til en affolket by, som baroner og greveslægter sloges om fra deres høje borge, bygget på antikkens ruiner, mens paverne i Avignon levede i luksus. (Pave Clemens VI turde udtale om sine forgængere, at de ikke havde haft forstand på at være paver! Cfr. Stephanus Baluzius, *Vitae Paparum Avenionensium*. Paris 1693. Tomus I, sp. 309-319: *Vita Clementis VI auctore Petro de Herentals, priore Florefiense*.)

Denne enorme strøm af pilgrimme kunne tydes som en stiltiende, men skarp protest mod den uholdbare situation, som i 1378 skulle medføre den vestlige kirkesplittelse (1378-1417). Mellem Frankrig og England rasede 100 års krigen. Fra 1347 til 1349 hærgede pesten, den sorte død, i hele Europa og krævede 25 millioner ofre, en tredjedel af hele Europas befolkning. De mest afskyelige beskrivelser af

denne pestepidemi kan læses i de første fortællinger af Boccaccios *Decamerone* (han levede 1313-1375). Den gruelige sygdom affødte bodsprocessioner, hvor flagellanter piskede sig selv til blods. Den affødte også en brutal jødeforfølgelse, som pave Clemens reagerede skarpt imod med truslen om eks-kommunikation.

Blandt pilgrimmene var digteren Petrarca (1304-1374), den hellige Birgitta af Sverige (1302-1373) og hendes datter den hellige Katharina, mennesker som alle havde ivret for at få paverne hjem igen fra Avignon. Valfarten gjorde så dybt et indtryk på den blide Petrarca, at han 17 år senere skrev til Boccaccio, at den fuldstændig havde vendt op og ned på hans liv.

Gregorius XI, den pave som endelig vendte tilbage fra Avignon til Rom i 1377, bestemte, at i det næste Hellige År 1390 skulle også basilikaen Santa Maria Maggiore besøges foruden apostelkirkerne med Peters og Pauls grave og Lateranets Johanneskirke, pavernes bispesæde fra 313 til 1309. (Fortsætter i næste nummer.)

Tillid

Det var vistnok Storm P., der i 1945 sagde: »Så fik vi fred, bare vi nu får ro!«

Verden fik hverken fred eller ro. Krigen tørrede lidt ind, skiftede fra varm til kold, skabte flere nye problemer, end den havde løst. Duellen mellem de økonomiske statsideologier fortsatte, ublodigt her, grusomt blodigt andetsteds. Den tredje verden vågnede op og krævede sin ret. Uro alle vegne.

Denne uro kunne ikke gå kirkerne forbi — allermindst den katolske, som måske mere end nogen anden stod over for enorme problemer: Uløste gamle problemer og uoverskuelige nye. Og flere end nogen sinde før.

Det var på forhånd givet, at det 2. Vatikankoncil ikke blot måtte besvare brændende spørgsmål, men ligefrem stillede nye, uden kontant svar, og at dette tilmed ville forøge kirkens uro. Men kirken har jo aldrig kendt til ro, heldigvis. Uro er tegn på bekymring, og bekymring tyder på, at de opgaver, som skal løses, ikke er simple og ikke erfare som simple, men kræver tro, tillid, energi, kompetance, mod, offervilje og kærlighed. Hele kirkehistorien beviser, at hvor disse evner var til stede, blev kirken til velsignelse for verden. Hver gang de manglede, gik det tilbage for kirken. Og for verden.

★ ★ ★

En del unødvendig uro er skabt ved, at katolikker i hele verden, sikkert på grund af deres stigende deltagelse i den nødvendige politiske indsats, har ladet sig friste til at låne navneskilte og betegnelser fra den politiske arena, og at man har hæftet disse skilte på sig selv og hinanden: Noget aldeles misvisende i kirkelig sammenhæng. Fra den politiske blokdannelse hentede man f. eks. navneskilte som konservativ og progressiv. Ikke engang i den politiske virkelighed er disse navne dækkende. I den katolske virkelighed er de ubrugelige.

Alligevel bruges og misbruges de og skaber splid. Men møjen er spildt, for det har hverken med progressisme eller konservatisme at gøre, når kirken søger ny inspiration i sine egne ældste kilder og genopdager og genopliver ældgamle værdier, som med tiden var blevet overgroet af nyere skikke, som i dag er halvgamle. Disse dybdeboringer efter energi er en væsensopgave for kirken.

Den kan kun forblive den samme ved uophørlig at forny sig, ellers bliver den bare et oldtidslevn. Mangen en debat røber manglende viden om kirkens historie og evige bevægelse. Falske forestillinger om fortidens katolske virkelighed og historisk ukorrekte påstande anføres som bevismateriale, og hvor man under en sådan debat uden seriøs orientering klistrer politiske etiketter på parterne, bliver den nytteløs og til dels hensynsløs og mister enhver form for anstændighed.

★ ★ ★

Endnu værre bliver det, hvor der tages så håbløst relative begreber i brug som venstre og højre, der — om muligt — vil kunne drive endnu flere, mest unge, katolikker ud på vand hvor de hverken kan bunde eller svømme, og hvor de drukner i pinligt forenkede diskussioner, der snarere hæmmer end fremmer deres ærlige længsel efter at bidrage effektivt til et nyt menneskesamfund. I stedet for at gøre kirken til et forum, hvor mange slags meninger mødes, gør lånet af politiske benævnelser kirken til en arena, somme tider til en sandkasse, hvor elektriske modstandere slås. Derved spilder man ikke blot hinandens tid, energi og tålmodighed, — man mister også den intellektuelle ærlighed, der består i at se virkeligheden fra alle sider og med begge øjne, og at høre sandheden i stereo i stedet for i mono, så hele dybden i den kommer frem.

Alle sidder vi inde med forskellige erfaringer, forskellig viden, forskellige grader af menneskelig storhed og fejhed. Alle har vi mere eller mindre forsigtige eller mere eller mindre dristige ønsker og forslag om, hvordan denne verden kunne forvandles til en bedre verden, og kirken til en bedre kirke. Men der findes ingen patentløsninger. Og vi må gøre det samme, først da er vi kirke.

En politisering af kirkens opgaver vil kun skabe politisk intolerance, og hvor intolerance allerede på det rent politiske plan virker ubehagelig, virker den simpelt hen dræbende inden for enhver kirkelig målsætning.

★ ★ ★

Ja, også ordet tolerance er et politisk ord. Pluralisme ligeså. Lad os da sige det sådan: At indrømme forskelligt motiverede strømninger i kirken retten til at være der, er mere end tolerance, — det er tillid til hæderligheden i andres bekymring for kirken. At vide sin egen mening både relativt af og suppleret med andres funderede meninger er mere end pluralisme, — det er tillid til andres tro.

Kun i kraft af denne principielle tillidserklæring til hinandens bekymring og tro orker vi at være kirke — med hinanden.

Willem Wuyts

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80

I redaktionen:

Willem Wuyts (ansvarh.)

Fjellegade 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93

Hans Jensen, Hans Jørgen Johansen, Bent Ortvald, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag januar 1975: 15.000 eksp.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

»I dag tales der ikke mere så meget om retten til at leve som om retten til at dø.«

Alting ordner sig

af Jørgen Hviid

Udtryk som: Alting ordner sig — kommer tid kommer råd. — afspejler en tillid og en tro på fremtiden og en overbevisning om, at alt sikkert ikke går så galt, som præsten præker.

Denne tillidsfulde holdning har menneskeheden altid kendt, og den skyldes vel nok dels en uforbederlig optimisme, dels en modvilje mod opgøret og radikale løsninger. Man vil gerne lempe sig igennem.

Mellemkrigsårene var i mange lande præget af depression og arbejdsløshed, og da skyerne trak sig truende sammen i Tyskland, lukkede man øjnene. Man vidste, at der skete overgreb mod jøder, sigøjnere og andre uønskede personer. Sindslidende forsvandt, åndssvage blev steriliseret. Man talte måske ikke så meget om racehygiejne, men forstod, at nogle mennesker enten på grund af handicap eller på grund af afvigende adfærd er en alvorlig belastning for samfundet. I begyndelsen var det ikke foruroligende, — ingen er fuldkommen, intet styre perfekt, og man lukkede

øjnene for de små uretfærdigheder og bevarede freden. De mindre onder lærte man at leve med for at sikre sig de større goder. Onderne voksede ganske vist, ikke mindst da nabolande blev annekteret for at sikre Tyskland Lebensraum, men selv disse handlinger accepteredes for at sikre freden. Det ordnede sig nok alt sammen.

Den anden verdenskrig kom, for nogle som lyn fra en klar himmel, — og alligevel var den konsekvent blevet forberedt af begivenhederne. De allierede kæmpede den retfærdige krig mod mennesker, der ombragte uønskede i koncentrationslejre og skaffede sig af med sindslidende og åndssvage. Man bombede systematisk tyske byer og kastede til slut atombomber for at få kriggen hurtigt og definitivt afsluttet, hvad den også blev. Hvor der handles, der spilles. Man vandt over uretten og kunne dømme krigsforbrydere. Ansvar blev placeret, dommen blev fældet. Der blev frihed for de undertrykte og ret for de uretfærdige.

Årene gik. Intet er så gammelt som stoffet i gårsdagens avis, og begivenheder falmer trindt om land.

Hvad er et menneske?

I dag — 30 år efter — tales der ikke mere så meget om retten til at leve som om retten til at dø. Mennesket er godt på vej til at gøre sig til herre over liv og død. Prævention er kendt, men hvor denne fremgangsmåde ikke slår til, har man abortmuligheden. Er der tale om et handicappet barn, anses det kun for rimeligt at gennemføre en abort, fordi barnet er en belastning for forældre og for samfund, — det kan aldrig blive et ønskebarn.

Mongolisme kan diagnosticeres før fødslen, og abort tilrådes. Man er godt på vej til at kunne diagnosticere hørehandicap i fostertilstanden, og hvorfor skal man ikke også i dette tilfælde spare forældrene og samfundet for vanskelighederne?

Handicappede og gamle er en byrde for alle, både

»Evangeliet er radikalt, kalder til et opgør. Spørgsmålet er ikke: Hvad kan jeg gøre for Gud, men hvad kalder han mig til at gøre sammen med mine brødre og søstre?«

familie og samfund. Dertil kommer, at en institutionsplads koster nær de 100.000 kr. om året, og netop i dårlige tider gælder det om at spare.

Det uhyggelige perspektiv i alt dette er samfundets menneskebillede. Hvad er et menneske, hvad gør et menneske værdifuldt, hvad skal der til, for at en person får lov til at leve? Er det et spørgsmål om produktivitet, om færlighed, om intelligens?

De kristne — et alternativ?

De kristne ser med misbilligelse på denne udvikling, — der er et eller andet galt. Man skriver, man opponerer, man bliver ikke hørt. De kristne har imidlertid heller ikke i særlig grad vist, at de værdsætter ældre og handicappede. Gamle præster og søstre synes at være lige så isolerede som alle andre gamle, — de syge og de handicappede opbevares, men de har ingen egentlig plads i de kristne fællesskaber. De tåles, fordi de nu engang lever, men en belastning er de, når enhver har nok at gøre med at opretholde sin daglige tilværelse.

Det kristne fællesskab, menighedsfællesskabet, kirkefællesskabet er noget, man hylder. Der er sket fremskridt i de sidste år, der er indført kirkekaffe, man hygger sig mere end før, alt imens verden uden for ens egen dør lever i nød.

Fællesskab som fritidsinteresse

Paulus skriver til menigheden i Rom (kp. 12): »Thi ligesom legemet er en enhed og dog har mange lemmer, og alle legemets lemmer, så mange de er, dog er ét legeme, således er det også med Kristus. Thi ved én Ånd blev vi alle døbt, til at være ét legeme, enten vi er jøder eller grækere, trælle eller fri, og alle har vi inddrukket samme Ånd.«

Vi er døbt ind i et fællesskab, vi er bestemt til at være et med Kristus. Hans legeme består af gamle og

unge, handicappede og ikke-handicappede, dumme og kloge, gale og »normale«. Vi er ikke kaldede til i vor overflod at gøre noget for de nødlidende, vi er kaldede til at dele vort liv med dem, fordi vi er samme legeme, hvor Kristus er hovedet. Der er ikke tale om at give en skærv, men om at delagtiggøre de fattige i vort liv og selv at være delagtige i deres liv.

Her kan en eksisterende menighed være en hjælp, men kaldet er langt mere radikalt end at have fællesskab som fritidsinteresse. Udviklingen omkring os er foruroligende, skræmmende, — men det er, som om vi i lighed med datidens kristne lukker øjnene, — alting ordner sig. Tiden er imidlertid knap. Vi befinder os midt i en krisesituation, og Gud taler til os gennem begivenhederne. Vi har et skæbnefællesskab, hvor målet er livet med den opstandne Kristus. Hvis vi lever opstandelsens mysterium, indebærer det, at vi er undervejs, og da vil de grundlæggende værdier få en helt anden karakter. Der vil ikke være tid til at synke sammen foran TV-skærmen, hvor man reduceres til beskuer af en verden i nød.

Opgør og opbrud

Det kristne fællesskab indebærer et opgør med den daglige gængse tilværelse. Kristus er ikke »godgørende«, han deler sit liv med de svageste, er ét med dem. »Jeg var sulten, jeg var tørstig, jeg var syg, i fængsel« (jvnf. Mt. 25). Han er den nødlidende, den handicappede, den forsørlige, den aborterede, — og vi nøjes med at stå som magtesløse tilskuere.

Man kan da ikke sælge sit hus, sin bil, sit sommerhus, lave sin tilværelse helt om? Der er ikke plads til at have gamle slægtninge boende! Mødet med Kristus betød en grundlæggende ændring i apostlenes tilværelse, selv om det varede flere år, før de forstod, hvad kaldet egentlig

De Forenede Nationer har erklæret året 1975 for et kvindeår. Man skal i hele verden arbejde for kvindens ligeberettigelse og for efter evne at højne hendes legemlige og åndelige levestandard. Til dette eminent nyttige og absolut nødvendige formål kræves konkrete forbilleder. Idéerne er ikke nok. Vi vil se disse idealer realiseret. Er kvindernes år og det Hellige År ikke modsætninger? Nej, tværtimod! Begge formål supplerer hinanden.

Den 9. februar 1975 saligkåres i Rom Moder Marie-Eugénie Milleret, Assumptionssøstrenes stifterinde. Bortset fra de religiøse omstændigheder, som er forbundet med en saligkåring, rettes hele verdens øjne ved den lejlighed på en kvinde af høj åndelig og menneskelig karat. Hun var født i Metz i 1817. Hendes barndomshjem var religiøst indifferent. Dominikaneren Lacordaires fasteprædikener i Notre-Dame blev et religiøst vendepunkt for hende. Den 30.4.1839 grundlagde hun som 22-årig(!) sin orden. Hun døde i 1898.

Men fordyber man sig i hendes liv, bliver man slået af forbavselse: Sikke en kvinde! Hun var begavet med et mod, som trodsede alle vanskeligheder. Og de kom i rigeligt mål både udefra og inden for selve kirken. Hun havde et vidtfavnende syn og anede med en slags sjette sans, hvad fremtiden ville bringe og kræve af os. Hun var kultiveret. Der var intet af det småtskårne og pedantiske, som man ellers tit kan finde i religiøse sammenslutninger.

Marie-Eugénie indså, at kvindens religiøse opdragelse og kulturelle uddannelse var en af de mest brændende opgaver i samfundet. Hun ville ikke adskille religion og kultur. Som en af de første i nyere tid sørgede hun for, at hendes søstre også fik en humanistisk og teologisk uddannelse.

Hun var præget af sin tids fremtidsvisioner. Hun var klar over Kirkens sociale funktion. Et nyt samfund kunne kun opbygges, hvis mennesket blev gjort fri af den fremmedgørelse, Karl Marx havde gjort opmærksom på. Men alt det

ydre og sociale arbejde var forankret i en inderlig forbindelse med Gud. Hun var en stærk og samtidig følsom kvinde med sans for fællesskab og venskab. Samtidig lagde hun megen vægt på søstrenes fællesliv, som skulle være præget af naturlighed og glæde. Et af hendes berømte ord lyder: »Vi er pionerer. Man må føle jordens tyngde og sætte plogen i jorden.« Og hun indgav sine søstre en dynamisk optimistisk ånd, hvor alting samles i Jesus Kristus. Det er utroligt at tænke på, hvad et enkelt menneske, i dette tilfælde en kvinde, kan udrette, når det helt åbner sig for Guds kald. I dag findes der 1800 søstre i 195 kommuniteter fordelt på 30 lande med 43 nationaliteter. Sådanne kvinder, gennemtrængt af evangeliets ånd, kvinder med et stort hjerte og et ubrydeligt mod, har vi brug for i dag. Vi har al mulig grund til at ønske vore assumptionssøstre i Danmark til lykke med den æresbevisning. Kirken viser deres stifterinde ved saligkåringen den 9. februar 1975.

H. Roos S. J.

indebar, men de begyndte med at kaste bagagen fra sig for at følge Kristus. Det er måske dette opgør, vi er kaldede til i dag — at kaste bagagen fra os, at følge Kristus efter, fordi det er den eneste løsning i en krisesituation, hvor man hverken ved råd eller dåd.

Mother Theresa sagde: »I skal ikke begynde i Indien, men hos jer selv.« Hvis man forstår nøden uden for sin egen dør, i sognet, måske blot i sin egen familie, hvor der er gamle og handicappede, vil der udvikles en forståelse for Kristus som den nødli-

dende, for fællesskabet og det gensidige engagement.

Det radikale kald

Er der først en forståelse for dette, kan fællesskabet ikke begrænses til en familie, et sogn, — det bliver universelt og rækker ud til

mennesker i områder i endnu større nød.

Evangeliet er radikalt, kalder til et opgør. Spørgsmålet er ikke: Hvad kan jeg gøre for Gud, men hvad kalder han mig til at gøre sammen med mine brødre og søstre?

Jørgen Hviid

katolsk orienterings kronik 29.01.75

Hvad blev der af synoden?

af lektor
Oluf Bohn

»Synoden, — største katolske begivenhed i Danmark siden 1849«, skrev Katolsk Ugeblad (nr. 15, 1969) om synoden i sit nummer, lige inden møderne i Nyborg begyndte.

Bagefter var det bladets vurdering, at »Synoden blev den største begivenhed siden 1849« (nr. 17).

Men hvad kom der ud af anstrengelserne? I over 3 år blev synoden forberedt. Først skete det rent organisatorisk. Så tog synodemedlemmerne fat rundt omkring i regionerne.

Først skulle de beskrive, hvordan det kirkelige liv udfoldede sig i sognene, og dernæst tog de fat på at overveje kirkens situation her i landet og udtænkte forbedringer i

småt og stort. Det skulle alt sammen ske ud fra hovedspørgsmålet: Hvad vil vi egentlig?

Det lød som var det et let spørgsmål: Hvad vil vi som katolikker her i landet? Men det var ikke så let at svare på, fordi vi katolikker måtte se forskelligt på spørgsmålet alt efter vor egen situation.

Ingen var i tvivl om, at vi skulle bringe det livsfællesskab, vi havde med Gud, videre til andre. Et sådant livsfællesskab skulle være levende og næres af bøn, bibellæsning og gudstjeneste, men ville vi så blot kunne gå i gang med at forkynde det glade budskab?

Kommissionen, der udarbejdede betænkningen, var enig om, at det krævedes, at vi gav os i kast med samfundets liv som kristne mennesker, for at budskabet kunne være troværdigt.

Men selv om alle var enige i dette, var det ikke nok, mente nogle medlemmer af kommissionen, i en mindretalsbetænkning gav de nye ideer til drøftelserne. De mente f. eks. at vi var alt for tilbøjelige til at samle os (helt) om os selv — enten for at vente på et signal fra Gud til at begynde, eller fordi vi slet ikke havde sansen for at drage ud, bryde op, »være kirke for andre«.

At være kirke for andre sker ikke blot ved selve forkyndelsen, men gennem enhver indsats, som har sin »rod i kærligheden til Gud og næsten«. Men det ville også betyde, at vi måtte opgive vante former, ændre optræden, være kirke på en ny måde, mente mindretallet.

Netop til dig

Det var heldigt, at du lige så det nye blad igennem. Denne side er netop til dig!

Fra nu af vil vi prøve hver anden gang at lave en side for dig og sammen med dig. Vil du være med?

Hvad siger du? Kender vi ikke hinanden? Det betyder ingenting. Måske lærer vi hinanden at kende. Måske er du et af de mange katolske børn, der savner kontakt med andre katolikker i din alder. Måske ville du gerne stille et spørgsmål, som ligger dig på hjerte. Du har sikkert oplevet noget spændende, du gerne ville fortælle til andre børn. Eller måske kan du godt lide at tegne?

Hvis du er en af dem, der gerne vil være med, så skriv eller lav en flot tegning. Vi har brug for dig!

FORSLAG: Fortæl engang om dine venner eller lav en tegning om, hvad I foretager jer. Hvad er en ven eller veninde?

SEND det til:

Henri Kerkhofs
Fjællegade 2
7100 Vejle

så kommer det måske med i et af de næste numre.

På genhør!

Henri

Ensomhed er mange ting

Børn kan sige sandheden enkelt og præcis. »At være alene og at være ensom er ikke helt det samme,« siger 11-årige Birgit i et brev til redaktionen, »for når man er alene, er der ingen i huset, men når man er ensom, har man slet ingen man kender.« Birgit rammer plet. Det gør alle de børn, vi snakkede med om ensomhed. Læs vort interview »Ensomhed er mange ting«.

Lise, Anne, Lone, Jesper og Ulrik går i 6. klasse. De snakker om ensomhed. Lise mener, at ensomhed er noget mærkeligt noget.

- Hvorfor?

Lise: Jeg synes, det er mærkeligt, fordi det kan forstås på flere måder. Altså, ensomhed er ikke kun én ting. Man kan være ensom på flere forskellige

måder, ikke bare når man er alene.

Anne: Alene og ensom, det er heller ikke det samme. Ensom, der er man helt alene. Alene, der er man bare alene.

Lise: Jeg synes, man kan være ensom, når man er sammen med nogen. Men man kan da ikke være alene, når man er sammen med nogen.

Anne: For eksempel det med en skolegård. Hvis man bliver holdt udenfor, så er man også ensom.

Lise: Så føler man sig ensom, selv om der er masser af børn.

Lone: Man kan sagtens føle sig ensom, selv om der er masser.

Anne: De andre, de går og snakker. Man ved ikke, hvad de snakker om.

Lone: For eksempel, når de hvisker sammen.

Lise: Ja, så bliver man først rigtig ked af det. Så tænker man: »Jeg duer ikke.«

- Har ensomhed noget med alderen at gøre?

Anne: Nej. Når man er gammel, så tror jeg også godt, nogle gange man er ensom.

Lise: For eksempel én på et alderdomshjem. Han sidder blandt alle de gamle

og syge. Han kunne måske godt tænke sig at være sammen med sin familie i stedet for. Da kan det være, han føler sig ensom.

- Kan også børn føle sig ensomme? I jeres alder, oplever man så nogle gange, at man er ensom?

Lone: Ja, jeg har følt mig ensom en gang imellem.

Anne: Hvornår?

Lone: Ovre i skolegården, da I solgte æbler.

Lise: Ja, så var vi inde og sælge æbler. Lone ville også gerne med ind, hvor vi andre stod. Så lukkede Karin lige døren for hende og rakte tungen ud efter hende. Og så står man udenfor og føler sig mærkelig.

Men det kan også en gang imellem være forholdene derhjemme.

Ensomhed også derhjemme

- Kan man også være

ensom derhjemme?

Anne: Hvis ens mor arbejder — det gør min mor altså ikke — eller far, og de kommer sent hjem. Og hvis man er alene om eftermiddagen, så kan man også være meget ensom. Man ved ikke, hvad man skal give sig til. Så kan man også blive bange. Lise: Også når man bliver angst. Så kribler alting. Så tænker man: Bare der var nogen her, så kunne man være sammen. Hvis man er sammen med en, så tænker man ikke så meget på lyde.

- Vil det sige at ensomhed og angst er det samme?

Lise: Nej. Men ensomhed, det er mange ting.

Lone: Hvis jeg skal være alene — det kan jeg ikke lide — så sætter jeg radioen på det allerhøjeste eller finder nogen musik i fjernsynet eller sætter en plade på.

Lise: Når man er bange, kan man også godt føle sig ensom.

- Hvordan bliver man ensom?

- Kan man selv være skyld i at man er ensom?

Lise: Hvis man holder fast på noget, bliver man ensom. Så forsvinder de andre.

Anne: For eksempel i skolegården: Hvis man ikke går med de andre, kan man godt føle sig ensom. Så er det jo ens egen skyld.

Mange ensomme mennesker

- Tror I, at der er mange ensomme mennesker?

Anne: Ja. For eksempel: Når man bare sidder og kigger ud ad et vindue på et alderdomshjem. De sidder sådan hele dagen. Bare sidder og kigger.

Jesper: Eller når man er skilt eller ens mand eller

Alt dette førte lige over i drøftelsen af kirkens diakoni, dens tjeneste for syge, nødstedte, gamle osv. Skulle vi her alene søge at gøre arbejdet, eller skulle vi arbejde i fællesskab med andre kristne?

Synoden vedtog, at »det sociale arbejde på alle planer samarbejdes med andre kristnes arbejde for at sikre et fælles kristent vidnesbyrd i den fælles tjeneste«. Andre resolutioner pegede i samme retning: Vi skulle virke udad i samarbejde med andre kristne.

Men hvad er der sket i den retning? Er vi blevet mere »kirke for andre«?

Har vi kunnet gøre os fri af vor trang til blot at støtte hinanden, dvs. støtte dem, der kommer sammen med os i kirken?

Synoden slog et stort slag for indsats udadtil. Blev det et slag i luften?

Synodens andet vigtige punkt var drøftelsen af oprettelsen af pastoralråd, regionsråd og menighedsråd.

I forberedelsesperioden havde der været megen debat om disse råds opgaver og især om deres sammensætning. Adskillige forestillede sig, at katolikker — især i København — selv kunne danne menigheder (sogne) omkring den præst, de ønskede, og til ethvert sådant sogn skulle så høre et menighedsråd. Ønsket om en ny form for sognedannelse hang sammen med den opfattelse, at sådanne »nye sogne« rundt om i menighederne ville udløse en vældig aktivitet.

Et flertal af synodens medlemmer gik imod disse ønsker, fordi man mente, at alt for mange ville blive ladet i stikken ved en sådan voldsom aktivitet blandt ret få mennesker.

Det var vigtigt ikke at sætte forventningen til interessen for menighedsarbejde for højt.

Resultatet blev, at man oprettede de tre slags råd, og enhver kan så selv søge at vurdere disse råds værdi.

For mig er der ingen tvivl om, at oprettelsen af Pastoralrådet har betydet:

1. Bispedømmets forhold og problemer er blevet kendt i meget videre kredse, hvad der har ført til en bedre forståelse for disse problemer.

2. En del bestræbelser er blevet langt bedre koordineret.

3. En del akutte problemer er blevet løst.

4. En enkelt større pastoral aktion »De fremmede iblandt os« nåede til en vis grad nogle af de satte mål.

5. Endelig har det betydet noget for beslutningstagningen på højeste plan, at der eksisterer et organ, der kan stille spørgsmål til beslutningstagerne.

Menighedsrådenes betydning er meget varierende alt efter menighedsmedlemmernes opfattelse af deres eget medansvar for livet i sognet. Der, hvor de fungerer bedst, har de betydet en del for sognets præst(er) i retning af, at der er truffet dispositioner, der falder i tråd med de ønsker, et flertal af menighedens medlemmer har. Menighedens egne initiativer er også blevet ansporet og har lettere kunnet bringes til udførelse, når et menighedsråd har kunnet støtte ideerne.

Af synodens øvrige beslutninger kan det være af interesse at minde om, at Øm-borgens fornyelse blev prioriteret meget højt, og at behovet for et øst-dansk Øm skulle undersøges.

Man anbefalede også weekends eller debatsøndage, hvor man skulle drøfte de problemer, især de unge kunne fremlægge til klaring af deres egen faktiske situation.

Et ønske om eksperimentalgudstjenester blev også kraftigt understøttet og det økumeniske samarbejde på alle planer skulle udbygges.

Endelig blev det anbefalet at oprette kurser i socialt arbejde i sognene.

Og så var der en masse emner, der slet ikke blev færdigbehandlet. Emner som kirken naturligvis bør beskæftige sig med: Ateismen, Ydre Mission og alle de andre forhold, der skaber problemer for kirkens forkyndelse af evangeliet.

Men bagefter kan man tydeligt se, at det var godt, emnerne ikke blev virkelig behandlet, for vi kunne simpelt hen ikke have magtet at føre nogen større beslutning ud i livet.

Var det anstrengelserne værd? Ja, men nogle (mange?) begik to fejl: De troede, missionsbevidstheden var større, end den er, og at vi kunne klare flere opgaver.

Når kontakten fra sogn til sogn, i regionerne, er så ringe, som den er, skyldes det først og fremmest, at vi ikke magter så mange opgaver. Men når aktiviteten i menigheden og i og omkring menighedsrådene er så ringe, ja skyldes det så ikke, at missionsbevidstheden er lige så ringe? Vi har end ikke kræfter til at overveje, hvordan det glade budskab skal forkyndes i ord og gerning, hvis det skal være troværdigt for andre end os, der er forblevet i kirken.

Oluf Bohn

kone er død, eller når børnene har forladt dem.

Ulrik: Jeg kan huske, dengang jeg lå på sygehuset. Det var dødkedeligt.

Lone: Der er ikke noget at lave på et sygehus. Der er så kedeligt. Hvis man skal blive liggende i sengen, og man ikke får nogen blade. Og hvis man har brugt alle sine penge til noget andet, og de kommer rundt med blade, så kan man ligge og se alle de andre købe blade. Hvis man lige er kommet ind, og man ikke kender nogen, og man ligger der alene om aftenen, mens de andre sover, og ikke kan falde i søvn.

Lise: Jeg tror også, at forholdene derhjemme kan gøre noget. Hvis man må alting. For eksempel, også demede i u-landene, der tror jeg er mange børn, der føler sig ensomme. Hvis ens far f. eks. skal være med i krigen. Og så bliver han skudt, og hvis man så er alene sammen med sine søskende. Man har ingenting, man kan lave. Der er ingen mad, og jeg ved ikke hvad.

Ensom uden søskende

Anne: Man må også være ensom, hvis man ingen søstre og brødre har at lege med.

Jesper: Det tror jeg altså ikke. Jeg kunne godt undvære min lillebror.

Lise: Man siger nogle gange, at man godt kan undvære sin lillebror, men alligevel, hvis der skete noget med ham, så bliver man ked af det.

Anne: Så kan man mærke det. Hvad kan man gøre for ikke at blive ensom? Kan man selv gøre noget?

Anne: Ja, man kan købe noget at læse i eller købe noget eller studere. Eller få en ven eller en veninde og snakke med.

Lise: Jeg tror ikke, man kan gøre noget for ikke at være ensom, hvis man først er ensom. Det kan man ikke købe sig fra.

Hvordan undgå ensomheden

- Men på jeres alder, kan I så gøre noget for ikke at blive ensomme?

Anne: Ja, det tror jeg nok man kan.

Lise: Det kan godt være, man kan.

Jesper: Man kan forsøge at finde nogen at lege med. Lone: Det er bare svært, hvis der ikke bor nogen der, hvor man bor.

Lise: Lige det par dage efter at min mor døde, da følte jeg mig også frygtelig ensom. Simpelt hen intet kunne trøste mig. Ingen kunne hjælpe mig.

- Og dog er du kommet over det. Der er alligevel sket noget.

Lise: Ja, der er. Man får alligevel hjælp.

Ikke være ked af det hele tiden

- Hvad mon der er sket? Lone: Der må ske et eller andet. Man kan ikke blive ved med at være ked af det.

Anne: Man må affinde sig med det. Man kan ikke få noget ud af at tænke på det.

Lone: Og når man laver noget, så kommer man da næsten til at tænke på noget andet.

Lise: Der er ingenting, der kan hjælpe, når man tænker over det.

- Livet går videre...?

Lise: Ja, det fortsætter bare.

Lone: Hvis man sidder og læser, kan man alligevel ikke lade være med at tænke på det, hvis der er sket et eller andet derhjemme. Hvis man har rigtig skændtes og har fået en lussing og er kommet ned på værelset, kan man alligevel ikke lade være med at tænke på det, selv om man læser.

Sådan er ensomhed

Lise: Jeg har læst en bog fra krigen. Der er en dreng, der sker så meget med ham. Han flygter. Han er jøde. Men alligevel tænker han hele tiden på sin far og mor og søster, som er kommet i koncentrationslejr. Sådan må det være, hvis man er ensom, forstår jeg. Selv om der sker noget, selv om man hygger sig, selv om man laver en hel masse ting, så bliver en hel masse med at tænke på det alt sammen. For eksempel: Dem på et alderdomshjem, de tænker: »Åh, bare mine børn, bare mine børnebørn var her«.

ENSOMHED

Ensomhed er noget mærkeligt, når det er mørkt hører man mange forskellige lyde, en dør knirker, et gulv knager og man hører lyde eller godtrín ude på trappen foran døren. Også om dagen kan det være uhyggeligt. Alene og ensom er ikke helt det samme, for når man er alene, er der ingen i huset, men når man er ensom, har man alt ingen, man kender. Nogle folk kan bedst lide at være alene, men nogle kan ikke lide det, fordi de ved ikke, hvad de skal give sig til. Nogle gange når man er alene hjemme, sker det tit, at folk bliver urolige og går rundt i huset og kigger, - man er bange for at der er nogle i huset og kigger under sofaer og stole, om der skulle ligge nogen. Man kan godt være ensom, selv om der er mange folk f.eks. i en skolegård, hvis de andre leger og man er alene. Når man er gammel er man også ensom. Man sidder og læser men alligevel er man ensom. Nogle gange går man besøg. Man kan også være ensom, når man er syg, og så er man ensom, hvis der ingen er i huset.

Birgit
11 år

Birgits brev til redaktionen.

- og hvad er så fællesskab?

Fællesskab er, når vi alle sammen hygger os ligesom i én stor familie.

Onsdag d. 11. december havde vi en børnemesse i Horsens. Det var en dejlig messe. Det skulle vi have noget tiere. Det dejlige ved messen var, at der var mange børn fra menigheden til stede. Det er der ellers næsten aldrig. Heller ikke om søndagen. - Der var også nogle voksne med. De så også meget glade ud. Vores skoleleder spillede på et el-orgel. Det passede godt til de moderne sange, vi sang i kirken.

Efter messen gik vi op i gymnastiksalen, hvor vi klippede julepynt, flettede hjertes og lavede dekorationer. Pyn-ten skulle bruges om lørdagen

til menighedens adventsfest. Nogle af pigerne lavede nogle meget fine engle. Alle børn fik noget pynt med hjem i en pose.

Da vi var næsten færdige med at klippe, opdagede min lillebror de flotte kagekoner som vi bagefter skulle have. På et øjeblik var mange børn samlet om kagekonerne som blev serveret for os sammen med den sodavand, vi helst ville have. De voksne havde lavet aftenen, for at vi børn skulle lære hinanden at kende, og vi havde en dejlig aften sammen. Måske vil der næste gang komme flere børn, hvis vi alle fortæller de andre børn, hvor hyggeligt vi havde det.

Anne Wenstrup, Horsens

E. Christoffersen
Ringstedgade 25, Næstved
Begravelse og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

Kaj F. Fjording og Søn

Murermestre - Ingeniører
Entreprenører
Hydegårds Tværvæg 13
Charlottenlund.
Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ installatør
J. Rasmussen Hansen
Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER

Blikkenslagermester
aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 - 80 50 30

Roman Kusler

Murermester

Stationsvej 11, Nivå
Telefon (03) 24 71 50

H. OVERBECK A/S

Ingeniørfirma

Havnepladsen, Kolding
Telefon 52 35 55

Svend Erik Lauersen A/S
Chr. X's vej 106.
Telefon (06) 14 85 33
8260 Århus - Viby J.

Rådhusstræde, Vejle

Telefon 48 37 11

A. Mougard A/S

Entreprenør- & murerfirma

Århus C
Telefon 14 20 23 - 13 83 23

Mogens Larsen

Ramsherred 31, Åbenrå
Telefon 2 25 30 og 2 34 27

Lys - Kraft - Varme

Flytteforretningen 2021

Skattergade 5-7, Svendborg
Telefon 21 20 21
Kontor i København:
Mønstertan 11, København SV
Telefon VA 6060
Svendborg-København hver dag
Flytter alt overalt

BLOMSTER - FRUGT OG GRØNT

A.B.C. Blomster
Vestergade 19, Stubbekøbing
Telf. (03) 84 16 59

N. BOESEN

BEGRAVELSESFORRETNING
v/ Anders Jørgensen

Nørrebrogade 9 - 7100 Vejle
Telf. (05) 82 07 25 - 82 46 40

Bendt Gravgaard

senkram og gros
Hobro - Telefon (08) 52 15 44

Ensomhed er

når man er god nok, så længe man har slik.

Ensomhed er

når kammeraterne skriver breve under bordet
til hinanden.

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplads på ca. 20 tekstlinier. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 4 (der udkommer 26.2.) er mandag den 10. februar, — og til nr. 5 (der udkommer 12.3.) mandag den 24. februar.

København: Jesu Hjerter Kirke

Stenosgade 4, 1616 København V.

Lørdag den 1. februar:

Kl. 15-24: Loppemarked i Skt. Knuds skole til fordel for Jesu Hjerter Kirkes kirkemusikfond.

Kl. 16.30: Messe på polsk: Herrens fremstilling i templet.

Kl. 18.00: Messe på engelsk, gælder som søndagsmesse. 6 p. m. Candle-mass, valid for sunday.

Søndag den 2. februar:

Kl. 10.00: Kyndelmisse. Lysvielse og procession.

Kl. 9-14: Loppemarked i Skt. Knuds skole.

Tirsdag den 4. februar:

Kl. 15.30: Mariakongregationen. Andagt med sakramental velsignelse.

Kl. 19.30: Mariakongregationen. Messe i huskapellet.

Jesu Hjerter-fredag den 7. februar:

Kl. 7 og 8.15: Messe. Derefter udstilles Det Hellige Sakramente i sakramentskapellet. Stille tilbedelse hele dagen.

Kl. 16.00: Sakramentet overføres til kirkens alter.

Kl. 16.45: Indvielse til Jesu Hjerter.

Kl. 17.00: Jesu Hjerter messe.

Kl. 19.30 - 24.00: Økumenisk bedemøde.

Lørdag den 8. februar:

Kl. 15.00: Børnekarneval med tøndeslagning. Entre 5 kr.

Kl. 19.00: Dan-polonia indbyder til int. karneval. 6 p. m. Mass in English.

Mandag den 10. februar:

Kl. 17.00: Forsoningsugen i anledning af det hellige år begynder.

Tirsdag den 11. februar:

Kl. 17.00: Messe i forsoningsugen.

Onsdag den 12. februar:

Kl. 7.00: Messe med askeindvielse.

Kl. 8.15: Messe med askeuddeling.

Kl. 17.00: Messe i forsoningsugen med askeindvielse og -uddeling.

Torsdag den 13. februar:

Kl. 17.00: Messe i forsoningsugen.

Fredag den 14. februar:

Kl. 17.00: Afslutning på forsoningsugen.

Hver mandag kl. 20.00: Legio Mariæ, Voigt, Stenosg. 2.

Hver onsdag kl. 19.00: Ministrantundervisning.

Kl. 19.30: International Club. Blå sal.

Kl. 20.00 Catholic Information. Parish office.

Hver torsdag kl. 19.00: Ungdomsklub, Stenosgade 4b.

Fra menighedsrådet skal det meddeles, at vedtagne beslutninger fremover vil blive offentliggjort ved opslag i våbenhuset.

Ungdomsarbejdet.

Det ungdomsarbejde, der i efteråret startede i ungdomsløkalerne i kælderen, Stenosgade 4, er fortsat efter juleferien. Vi spiller bordtennis, skak og andre spil der er keramik, stoftryk, sløjd, og meget mere. Hver gang drikker vi en kop te, mens vi hygger os og snakker sammen. Der er mange muligheder. Hvis du er mellem ca. 13 og 18 år, så kom og vær med hver torsdag i skoleåret kl. 19-22.

Esbjerg: Skt. Nikolaj Kirke

Kirkegade 58, 6700 Esbjerg.

Lørdag den 8. februar kl. 14.00: Fastelavnsfest for menighedens børn. Vi begynder med en børnegudstjeneste, ledet af pastor Marx, og derefter er der underholdning i mødelokalet.

Søndag den 9. februar kl. 19.30: Fastelavnsfest for menigheden. De, der tænker på at give gaver til bankospillet, bedes gøre det lidt i forvejen, så man ved, hvad man har at disponere over.

Til Skt. Vincent-arbejdet blev ved kvartalsskiftet afsendt 450 kr. Vi må fortsætte med dette arbejde, hvor vi med lidt kan gøre meget — så hvorfor ikke gøre det?

Studiegruppen møder fredag den 14. februar kl. 19.30.

Herning: Skt. Peters Kapel

Silkeborgvej 25, 7400 Herning. Tlf. (07) 12 43 82.

Gudstjeneste hver søndag kl. 11.00.

Præst: A. Lemaire

Hostrupgade 16, 8600 Silkeborg. Tlf. (06) 82 24 15.

Maribo: Skt. Birgittes Kirke

Mariagade 4, 4930 Maribo.

Onsdag den 5. februar kl. 19.00 afholder menigheden gevinsthjul på Skt. Josef Søstrenes Skole i Maribo. Mange fine gevinster.

Alle menigheder tilligemed menighederne i Nykøbing F. og Nakskov er hjertelig velkomne.

Tirsdag den 11. februar kl. 19.30 er der ungdomsmesse i kirken. Efter gudstjenesten er alle unge velkomne til at deltage i fastelavnsfesten i skolens gymnastiksal.

Askeonsdag den 12. februar: kl. 19.30 aftenmesse med askevielse og uddeling af askekorset.

Silkeborg: Vor Frue Kirke

Hostrupgade 16, 8600, Silkeborg Tlf. (06) 82 24 15. Giro 8 07 80.

Gudstjenester:

Hver lørdag kl. 16.00 og hver søndag kl. 9.00.

Kontortid: Tirsdag-fredag kl. 10.00-12.00.

Månedens oversigt:

Religionsundervisning i Årslev den 1. februar kl. 9.00 ved kirken.

Konfirmandundervisning i præstegården hver torsdag kl. 19.00.

Personalia:

Døbt: Christina Lawaetz, datter af hr. og fru Hansen, Gjessø, den 29. december 1974.

Vejle: Skt. Norberts Kirke

Fjellegade 2, 7100 Vejle. Tlf. (05) 82 08 93. Giro 17 09 92.

Kontortid: onsdag-lørdag kl. 9-12. På grund af redaktionsarbejde i København træffes pastor Wuyts ikke om mandagen og tirsdag formiddag.

Faste Gudstjenester:

Søndagsmesse om lørdagen kl. 15.00.

Højmesse om søndagen kl. 10.00.

Mandag - fredag kl. 8.00 i kirken og kl. 18.00 hos søstrene.

Særlige gudstjenester:

Søndag den 2. februar:

Kl. 10.00: Familiemesse: »Herren er et lys til oplysning for folkene og til hæder for sit eget folk Israel.« Menighedskafe efter messen.

Torsdag den 6. og den 20. februar:

Forberedelse af det hellige års påskefest med 4 aftener, der kan betragtes som fortsættelse af de 7 »Fornyelse og Forsoning«-aftener, der under fællestitlen »En aften med Gud« blev afholdt i 1974.

I år får de 4 aftener (6. og 20. februar, 6. og 20. marts) fælles-overskriften »En aften med Kristus« i bibel, bøn og nadver.

Program:

Kl. 19.30 i kirken: Syndsbekendelse, åbningsbøn, kort indledning.

Kl. 19.45 i tre grupper: Ordets gudstjeneste som bibellæsning og samtale.

Kl. 20.30 i kirken: meditation.

Kl. 20.35: fælles bøn.

Kl. 20.50: koncelebration.

Kl. 21.15: slut. Ingen kaffe.

Onsdag den 12. februar: Askeonsdag.

Kl. 19.30: aftenmesse med bodstegnet.

Møder:

Mandag den 17. februar:

Kl. 14.30 på Mariahospitalet Kontaktgruppens eftermiddag med de ældre. Vinding skoles 6. klasse underholder med sang og dans.

Mini-K.U.K.: efter aftale søndag kl. 14.00.

Store unge: religionssamtale foreløbig hver tirsdag kl. 19.30.

København: Skt. Annæ Kirke

Hans Bogbinders Alle 2, 2300 København S.

Tlf. 58 41 02 og 58 21 02. Giro 15 34 42.

Søndag den 2. februar, Kyndelmisse: Kl. 10.00: Lysindvielse, procession og højmesse. Kl. 11.30: Familiemesse.

Fredag den 7. februar: Jesus-Hjerter-fredag. Messe kl. 8.00 og kl. 19.00.

Søndag den 9. februar: Kl. 11.30: Polsk messe.

Søndag den 16. februar: Kl. 10.00: Latinsk højmesse.

Søndag den 23. februar: Kl. 11.30: Polsk messe.

Bemærk, torsdag den 6. februar kommer Elsebet Kier kl. 19.30 og forbereder søndagens læsninger med os. Alle er velkomne.

Roskilde: Skt. Laurentii Kirke

Frederiksborgvej 11, 4000 Roskilde.

Søndagsmesser: Kl. 8.00, 10.00 og 17.00.

Hverdagsmesser: Kl. 6.30 og 8.00.

Søndag den 2. februar: Kyndelmisse med lysindvielse kl. 10.00.

Søndag den 9. februar: Familiemesse kl. 10.00.

Onsdag den 12. februar: Askeonsdag, messe kl. 19.30.

Frederikssund: Søndag den 16. februar: Messe kl. 10.00 på den private realskole.

Ledeborg Slotskirke: Alle søndage messe kl. 9.00.

På samme måde som i det gamle sogneblad vil vi i forbindelse med bekendtgørelse om messer o. lign. bringe løst og fast fra menighedens liv. Da vi endnu ikke er på det rene med, hvor megen plads de enkelte menigheder råder over, vil vi i dette nummer nøjes med at glæde os over menighedens to succesrige december-arrangementer, adventsaften den 4. december og juletræsfesten den 27. december.

Liturgisk kalender

Ved Inga Jensen

Søndag 2/2. HERRENS FREMSTILLING I TEMPLET.

Mal. 3,1-4 Salme 24,7-10. (R. 10b: Herren hærskaernes Herre, han er Ærens Konge) — Hebr. 2,14-18. — Luk. 2,22-40 (eller kortere afsnit v. 22-32).

Mandag 3/2. Blasius, biskop og martyr. Hebr. 11,32-40. Mk. 5,1-20.

Tirsdag 4/2. Alm. ugedag. Hebr. 12,1-4. Mk. 5,21-43. **Onsdag 5/2. Alm. ugedag eller Agathe, jomfru og martyr.** Hebr. 12,4-7.11-15. Mk. 6,1-6.

Torsdag 6/2. Alm. ugedag eller Paul Miki og lidelsesfæller. Hebr. 12,18-19,21-24. Mk. 6,7-13.

Fredag 7/2. Alm. ugedag. Hebr. 13,1-8. Mk. 6,14-29.

Lørdag 8/2. Alm. ugedag eller Hieronymus Emilian eller Guds Moders lørdagsmesse. Hebr. 13,15-17.20-21. — Mk. 6,30-34.

Søndag 9/2. 5. alm. søndag. Es. 58,7-10. — Salme 112, 4-7, 8a + 9. (R. 4a: For den oprigtige oprinder lys i mørke). — 1. Kor. 2,1-5. — Matt. 5,13-16.

Mandag 10/2. Alm. ugedag eller Scholastica, jomfru. 1. Mosebog 1,1-19. — Mk. 6,53-56.

Tirsdag 11/2. Alm. ugedag eller Vor Frue af Lourdes. 1. Mosebog 1,20-2, 4a. — Mk. 7,1-13.

Onsdag 12/2. ASKEONSDAG. Faste og abstinensdag. Joel 2,12-18. Ps. 51,3-6a. 12-14 og 17. — 2. Kor. 5,20-6,2. — Matt. 6,1-6. 16-18.

Torsdag 13/2. Alm. ugedag. 5. Mos. 30.15-20. — Luk. 9, 22-25.

Fredag 14/2. Alm. ugedag. Es. 58,1-9a. — Matt. 9,14-15.

Lørdag 15/2. Alm. ugedag. Es. 58,9b-14. — Luk. 5,27-32.

Søndag 16/2. 1. søndag i Fasten. 1. Mosebog 2,7-9.3. 1-7. — Salme 51.3-6a.12-14 og 17. (R. 3a: Gud, vær os nådig efter din miskundhed, thi vi har syndet). — Rom. 5,12-19 (som kortere læsning v. 12 + 17-19), — Matt. 4,1-11.

Skoleleder til Sankt Josef Søstrenes Skole, Maribo

Embedet som leder af Sankt Josef Søstrenes Skole i Maribo opslås herved ledigt til besættelse pr. 1. august 1975.

Skolen søges p.t. omdannet til selvejende institution.

Som katolsk skole henvender den sig til ansøgere, som foruden at besidde de faglige og pædagogiske kvalifikationer er indstillet på sammen med lærerkollegiet at tegne skolens kristne linje både i forhold til den katolske og den ikke-katolske del af skolens forældrekræds og elever.

Skolen har i de senere år haft øget tilgang, og den har nu godt 180 elever (heraf 4/5 ikke-katolikker) på 1.-7. klassetrin og børnehaveklasse.

Der er gode kollegiale forhold og et godt forældre-samarbejde. Skolen er efter størrelsen veludstyret med tekniske hjælpemidler.

Ansøgninger sendes inden den 20. februar 1975 til:

Søster Gertrud Hunke, Sankt Josef Søstre, Strandvejen 91, 2100 København Ø.

Oplysninger kan indhentes hos skolens leder, søster Anne Therese Hansen, Østergade 61, 4930 Maribo. Tlf. (03) 88 02 68.

D. K. K. F.-Studiekreds

Danmarks katolske Kvindeforbund indbyder i samarbejde med K.F.U.K. til en studiekreds over 6 aftener i anledning af F.N.'s internationale kvindeår. Vi vil beskæftige os med temaet: »Hvordan virkeliggør vi kristendommens ligestilling af kønnene?« og gennemgå vigtige bibelsteder i relation til emnet, ligesom vi vil følge dagspressens behandling af spørgsmålet.

Sted: Det økumeniske Center, Skindergade 22, 1159 København K.

Tidspunkt: Mandag den 3. og 17. februar kl. 20.
Mandag den 3. og 17. marts kl. 20.
Mandag den 7. og 21. april kl. 20.

Tilmeldelse:

Suzanne Scavenius,
Henrik Hertzvej 2. A.
2920 Charlottenlund.
Tlf. OR. 9251 (om aftenen).

D. K. K. F.'s LEGATER

Danmarks katolske Kvindeforbund administrerer to legater:

1. Trørødhusfond-legatet, der skal anvendes til sommerophold for ubemidlede småpiger under katolske forhold.
2. Restauratør Krogh og hustrus legat, der yder støtte til katolske pigers og drenge ferieophold.

Ansøgninger indsendes allersens 18. februar 1975 til fondens sekretær:

Eva Jantzen,
Røntoftvej 4,
2860 Søborg.

Kalender for det hellige år i Rom

FEBRUAR

Søndag 2: Kyndelmisse

Peterskirken: Messe med lys-indvielse. Paven overrækker lys til repræsentanter for mandlige og kvindelige ordner og kongregationer fra hele verden og modtager fornyelse af ordensløfter.

Søndag 9:

Peterskirken: Saligkåring af Assumptionssøstrenes stifter Marie-Eugénie Milleret.

Onsdag 12: Askeonsdag

Eftm.: Fastegudstjenester i Peterskirken. Bodsprocession på Peterspladsen. Messe med askeindvielse og -uddeling.

MARTS

Onsdag 19: St. Josefs fest

Helligårsmesse for familiegupper.

Søndag 23: Palmesøndag

Kl. 9.30 Peterspladsen: Indvielse af palmebrancher, procesion og messe med deltagelse af de unge.

Torsdag 27: Skærtorsdag

Kl. 17.00 Peterskirken: Messe.

Fredag 28: Langfredag

Kl. 17.00 Peterskirken: Liturgisk gudstjeneste.

Kl. 21.15 Colosseum: Korsvej.

Lørdag 29: Påskelørdag

Kl. 19.00 Peterskirken: Påskevigilie med dåb og firmelse af voksne

Søndag 30: Påskedag

Kl. 11.00 Peterskirken: Messe.

Kl. 12.00 Fra basilikaens balkon: Pavens påskebudskab og velsignelse.

APRIL

Søndag 6:

Kl. 10.00 Peterskirken: Helligårsmesse for sportsfolk.

Søndag 13: Den gode Hyrde

Kl. 10.00 Peterskirken: Messe for præste- og ordenskald. Helligårsgudstjenester for præstestuderende og novicer.

Søndag 20:

Kl. 10.00 Peterskirken: Pavemesse med velsignelse af ægtefolk.

Fredag 25: Generalaudiens.

Søndag 27:

Kl. 10.00 Peterskirken: Saligkåring af Cesare da Bus.

MAJ

Torsdag 1:

Kl. 10.00 Peterskirken: Messe

og jubelårets aflad for alle arbejdere.

Torsdag 8: Kristi Himmelfart

Søndag 11:

Kl. 10.00 Peterskirken: Messe for massemediernes dag. Helligårsgudstjenester for journalister m. fl.

Søndag 18: Pinsedag

Kl. 10.00 Peterskirken: Helligårsmesse for Maria-kongressen og for pinsen.

Torsdag 29: Kristi Legems og Blods Fest

Eftm. Peterspladsen: Messe og eukaristisk gudstjeneste.

JUNI

Tirsdag 3:

Kl. 10.00 Peterskirken: Det pavelige kapel på årsdagen for pave Johannes XXIIIs død.

Søndag 29: Peters og Pauls Fest

Kl. 18.00 Peterskirken: Det pavelige kapel på årsdagen for pave Paul VI's kroning, med præsteindvielse.

JULI

AUGUST

Fredag 15: Jomfru Marias Optagelse

Kl. 19.30 Maria Maggiore: Pavemesse.

SEPTEMBER

Søndag 7:

Kl. 10.00 Peterskirken: Helligårsmesse for kvinderne i tilslutning til Verdensåret for Kvinden.

Søndag 28:

Kl. 16.00 Peterskirken: Jubelårets aflad til de syge. Pavemesse og meddelelse af De

Syges Salvelse. Jubelårets aflad til sygeplejersker og katolske sundhedsplejere.

OKTOBER

Søndag 5: Vor Frue af Rosenkransens Fest

Peterskirken: Rosenkransens dag med deltagelse af Maria-kongregationer, -foreninger og -bevægelser.

Søndag 19: Verdensmissionsdag

Peterskirken: Saligkåring.

Søndag 26:

Kl. 10.00 Peterskirken: Messe og Helligårsgudstjenester for de handicappede.

NOVEMBER

Søndag 2: Ihukommelse af faldne soldater

Peterskirken: Pavemesse.

Søndag 23: Krist Konges Fest

Peterskirken: Messe for den internationale soldatervalgfart (AMI).

DECEMBER

Mandag 8: Marias uplettede Undfangelse

Peterskirken: Pavemesse og fejring af 10-årsdagen for afslutningen af 2. Vatikankoncil. En stor manifestation af episkopale kristne, hvorunder paven vil bringe et budskab til repræsentanter for hele verden.

Onsdag 24: Jesu Fødsel

Kl. 23.30 Peterskirken: Paven lukker den hellige dør. Julemesse.

Torsdag 25: Jesu Fødsel

I de 3 andre basilikaer: Lukning af de hellige døre ved kardinallegaten.

Social rådgivning

ydes af

Katolske Menighedsplejer på kontoret, Bredgade 69 A, hver anden tirsdag kl. 19 til 21.

Kontoret holder i øvrigt åbent ugens fem første dage fra kl. 14 til 16—
Telefon 15 23 03.

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

WS

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

Benzons Begravelsesforretning Aut. katolsk bedemand
34 46 01 — GO 60 56

Fasanvejens Ligkistemagasin Ndr. Fasanvej 76
GO. 6056 — GO. 6030

Begravelser og bisættelser
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

Oliefy
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

Nordisk Kul A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 70 45 30

C. B. Riis & Søn

Slagtermestre

Valby Langgade 36
København Valby — Telefon VA 89
1. kl. kød og pålæg

Jøder og kristne

(Fortsat fra forsiden)

fælles bøn som et middel til at komme hinanden nærmere og undersøge muligheden for en fælles social indsats for fred og retfærdighed.

Alt dette forudsætter hos de kristne en øget viden om jødedommens religiøse traditioner og jødernes selvforståelse. Dekretet byder imidlertid ikke på nogen kristen teologi om jødedommen. Åbenbart sigter det kun på at fremskynde modningsprocessen for en sådan teologi: det opfordrer fagfolk til en mere dybtgående granskning af tros læren og anbefaler oprettelsen af jødiske professorater ved de katolske universiteter, hvor dette skønnes muligt.

Hvad de mere konkrete forslag angår, er teksten påfaldende sober og tilbageholdende. Det er ifølge sin natur et dekret, som henvender sig til hele verdenskirken, og som derfor ikke kan tage bestik af lokale omstændigheder, muligheder og behov. De konkrete forslag er vel tænkt som inspiration til de lokale kirkers programmuligheder, hvis aktiviteter nu lettere kan spores ind på en bred bevægelse i kirken for at få en dialog i gang med jødedommen.

Man ville derfor kunne betegne dette dokument som et igangsættende manifest fra koncilkommissionens side, som skal stimulere til videre udvikling og nye initiativer både på lokalt plan og på verdensplan.

Blandede reaktioner

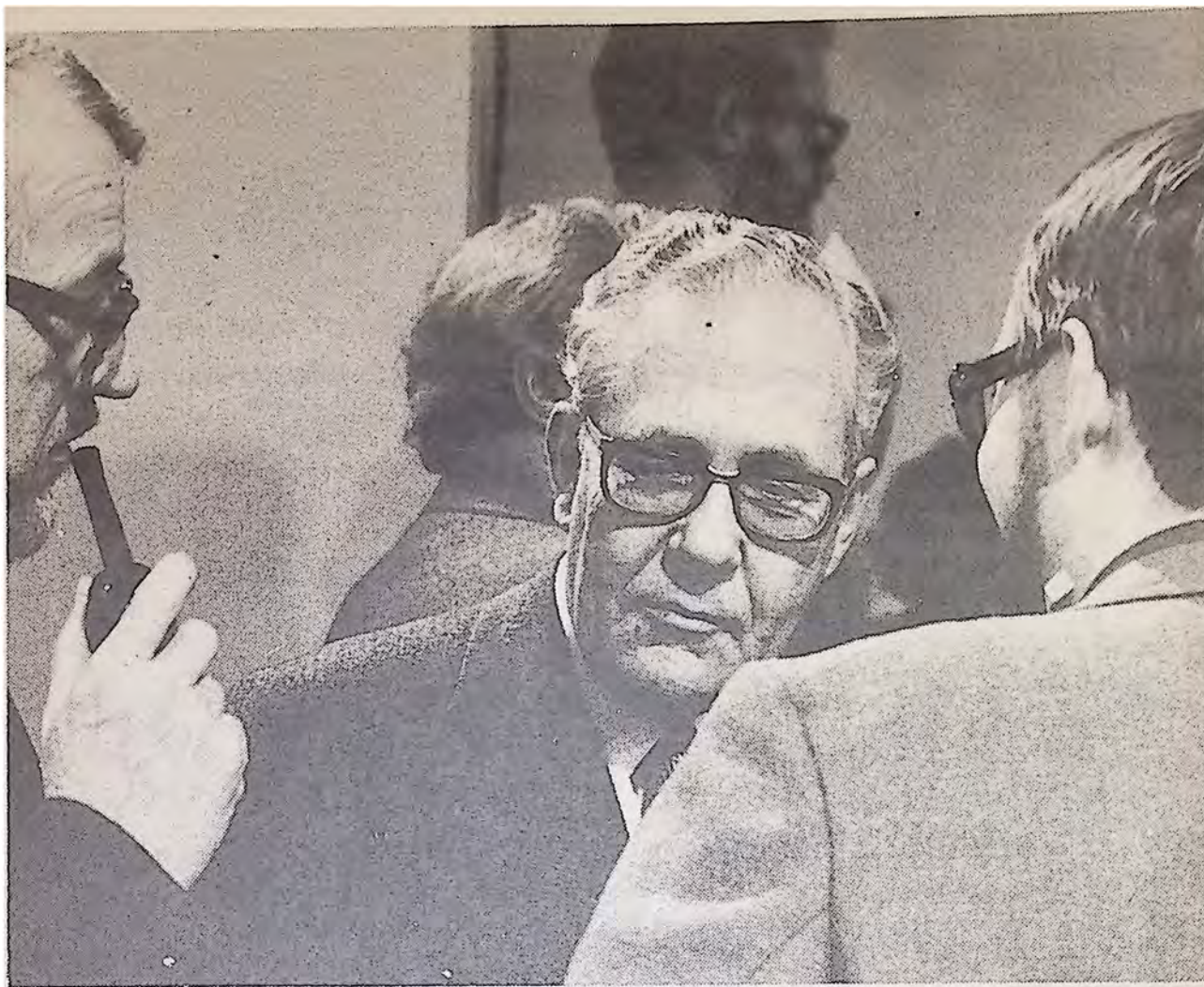
Fra jødisk side kom der ikke blot lovende reaktio-

ner, men også skarp afstandtagen fra det nye romerske dekret. Især nogle jødiske ledere i USA har givet udtryk for deres skuffelse. De betragter det bl. a. som et skridt tilbage i forholdet mellem jødedom og kristendom, hvis de kristne adskiller Guds pagt med sit folk gennem loven og profeterne (torah) og besiddelsen af det forjættede land. (Her fornemmer man politik!) Ifølge Rabbi Tanenbaum, sekretær i den amerikanske jødiske kommission for religiøse anliggender, er og forbliver jødedommen i de kristnes øjne en andenrangs religion, ligesom det nye dekret efter hans mening ikke er frit for missionerende tendenser.

Rigdom og livskraft

E. Flannery, direktør for de amerikanske biskoppers sekretariat for katolsk/jødiske relationer, tilbageviser meget bestemt den beskyldning, at dekretet skulle benægte den jødiske religions integritet (urørlighed). Vatikanet, sagde Flannery, vil åbne nye døre for nye impulser i forholdet mellem de to religioner. »I klare og tydelige formuleringer fordømmer det ikke blot antisemitismen, men lige så meget antijudaismen, som er så karakteristisk for de kristnes traditionelle tanker om jøderne. Dokumentet anerkender jødedommens rigdom og usædvanlige livskraft«, siger Flannery, »og derved skaber det et solidt grundlag for en frugtbar dialog mellem kirke og synagoge.«

CIP-UPI

HVAD NU? — De, der så TV-udsendelsen med partiformændenes »samtale« den aften, da Poul Hartling udskrev valget, vil sent glemme det sørgelige indtryk af splittelse og mangel på vilje til samarbejde . . . skrev biskop Suhr i sin hilsen til »katolsk orientering« i sidste nummer. I skrivende stund er 12 dage forløbet siden valget, — men er det sørgelige indtryk ændret?

450-året for reformationen

I marts måned 1975 skal man i Nürnberg fejre 450-året for reformationens indførelse..., en begivenhed man allerede nu gør sig sine tanker om. Baggrunden for disse tanker og jubilæumsovervejelser er det overordentlig smukke og gode forhold og det særdeles glædelige gode samarbejde, der hersker mellem den evangelisk-lutherske og den katolske

kirke i Nürnberg. Just i denne by med dens rige historie har der i samspillet mellem de to konfessioner udviklet sig et forhold og et samarbejde, der er forbilledligt, og som man - som Nürnberg-dekanen, Kirchenrat Fritz Kelberg forleden erklærede på et møde med pressen, hvor man drøftede 450-års jubilæet — endnu for blot en halv snes år siden ville

have betragtet som noget helt utopisk og usandsynligt...

Man har besluttet, at højdepunktet for højtideligholdelsen af denne begivenhed i marts 1525 skal være en særlig økumenisk festgudstjeneste i St. Lorenskirken. Yderligere vil man i anledning af jubilæet foranstalte en konference sammen med Det katolske Akademi i München.

Selve jubilæet, understreger man, bliver ikke noget triumftog for den evangeliske kirke . . . Det skal blot understrege, at reformationen for sin tid var en naturlig og nødvendig proces. I dag er nemlig begge kirker enige om, at de hver især har behov for reformer og fornyelse.

(K. P.)

COR DEN DULK.

Ægteskabet og familien i krise

Katolsk - luthersk dialog i Sverige

Dialogen mellem katolikker og protestanter er levende i disse år — og i god vækst. De økumeniske samtaler drejer sig om mange forskellige emner, men naturligvis gerne emner af virkelig interesse og med aktualitet.

En dialog om ægteskabet og familien i kristen belysning tør siges at være særdeles vedkommende og aktuel i dag, og en sådan dialog har i nogen tid været ført også på svensk grund — som man har gjort

det i mange andre lande i disse år — og er resulteret i en betænkning, som netop nu foreligger afsluttet og endeligt finpudset.

De to kendte svenske kirkemænd, ærkebiskoppen i Svenska kyrkan og biskoppen i Stockholms katolske stift, Olof Sundby og John Taylor, mødtes forleden i ærkebispegården i Uppsala, hvor de to biskopper fik overrakt hver sit eksemplar af betænkningen fra en komité med den lutherske bi-

skop Sven Silén som formand og talsmand.

Betænkningen, »Ægteskabet og familien i kristen belysning«, har været undervejs i nogen tid. Den økumeniske samtalegruppe, der skulle føre dialogen om ægteskabet mellem katolikker og luthere, blev dannet allerede i 1970, så man forstår, at samtalen de to parter imellem ikke blot har været præget af alvor, men at den også har været særdeles grundig.

Dialogen i gruppen er i øvrigt, understreges det, blevet tilført nyt og brandfarligt stof takket være, at der i den tid, den har stået på, er kommet en ny familielovgivning i Sverige, en lovgivning, der, efter hvad den nyeste statistik oplyser, har ført til en stærk stigning i antallet af opløste ægteskaber. — Man regner med, at godt 50 pct. af de ægteskaber, der indgås i Sverige, opløses igen.

(K. P.)

Redaktionen arbejder på at få fat i den netop udkomne betænkning, og håber at kunne bringe mere herom i nærmeste fremtid.

Fasteaktionen side 3

Pastoralrådet side 4

Fastelavn er mit navn side 6

For de unge side 8-9

katolsk orientering

De fattige vil altid være iblandt os

Pavens fastebudskab

Kære sønner og døtre, »De fattige har I altid iblandt jer« (Joh. 12,8).

Disse Kristi ord til apostlene er meget betydningsfulde. De kunne lade formode, at bestræbelserne for at øve kristen næstekærlighed og for at skabe retfærdighed mellem menneskene altid er dømt til at mislykkes. Og synes et almindeligt overblik over vor tid ikke at bekræfte dette? Selv om vi tilsyneladende råder over alle mulige midler til at bekæmpe fattigdommen, bliver vi stadig ved med at høre om krige, hungersnød og andre ulykker. Men for en kristen betyder den kendsgerning, at den slags situationer stadig optræder på ny, på ingen måde, at de er uundgåelige. En kristen opfatter snarere Jesu ord på den måde, at ingen af hans disciple har lov til at ignorere den kendsgerning, at han selv har identificeret sig med de fattige.

De fattige vil indtil tidernes ende være »med« Kristus. De er hans fæller, hans ledsagere, hans brødre og søstre. En kristen skal, netop fordi han er kristen, indtage sin plads sammen med dem, der har hjælp behov. Han må tage fra sine egne for at hjælpe i deres umiddelbare nød. Han må gøre en indsats for at hjælpe dem på alle mulige måder for at opbygge en bedre og mere retfærdig verden.

Fastetiden er en velegnet tid til at øve sig i en sådan selvfornægtelse, fordi den minder de kristne om, hvem de er. Den kalder til agtpågivenhed over for ens egen tilfredsstillelse ved et behageligt liv og mod fristelsen til at leve i overflod. I dette hellige år, som er viet til forsoningen, er hver især kaldet til det, forsoningen indebærer, nemlig til at give sine brødre og søstre del i sit eget liv, og hvis han foruden af

sin overflod også giver dem af sine livsnødvendige goder, vil han overvinde mange af de hindringer, der står i vejen for forsoningen, og gennem en sand selvovervindelse nå til fornyelsen.

Dette jubelår kræver af os et vidnesbyrd om fuldstændig solidaritet med dem, Kristus selv på en særlig måde har identificeret sig med. Det vil være et af de mest overbevisende beviser, vi kan give vore brødre og søstre på, at dette år er »helligt« for hele menneskeheden.

Det er faktisk det, vi beder jer om i dag ved fastetidens begyndelse: en sand og håndgribelig solidaritet med Kristi fattige, — og det beder vi jer om i Jesu navn. I stor kærlighed til jer alle, kære brødre og søstre, over hele den vide verden velsigner vi jer: I Faderens og sønnens og Helligåndens navn. Amen.

Den nyindsatte ærkebiskop af Canterbury, dr. Coggan (th.), sammen med sin forgænger, dr. Ramsey.

Statskirke slut i England?

Det britiske underhus besluttede den 4. december 1974 med 145 stemmer imod 45 at afstå fra retten til at bestemme over den engelske kirkes lære og gudstjeneste. Dermed er det anglikanske kirkefællesskabs moderkirke fritaget for den forbindelse med statsmagten, som har eksisteret siden reformationen. Før underhusets beslutning havde overhuset taget stilling i november, og før dette havde det en-

gelske kirkemøde i februar vedtaget uafhængigheden.

I 1928 afviste parlamentet et forslag til revision af kirkehåndbogen (the Book of Common Prayer), der blev fremlagt af biskopperne. Til midten af tresserne var derfor en stor del af den engelske kirkes gudstjeneste, især messeliturgien, »ulovlig«, eftersom man i flere menigheder anvendte kirkehåndbogsforslaget fra 1928 i stedet for bønnebogen fra

1662, — sådan som loven foreskrev.

I 1965 vedtog parlamentet at godkende brugen af »forsøgsgudstjenester« frem til 1980, og dermed blev fejrsen af messen »lovlig« igen. Samtidig besluttede man dog, at ordningen fra 1662 skal kunne anvendes som et alternativ — og obligatorisk — når der opstår uenighed i en menighed om, hvilken liturgi der skal anvendes.

Parlamentsbeslutningen

i 1974 er et vigtigt skridt fremad, når det gælder forholdet mellem stat og kirke i England. Der er givet betydelig større frihed til kirken, især på de om diskuterede områder lære og liturgi, uden at statskirkesystemet er afskaffet.

Det eneste større spørgsmål, som endnu ikke er løst, drejer sig om problemet vedrørende bispeudnævnelser.

(KIT)

LÆSERNE SKRIVER

Under denne rubrik vil breve fra læserne blive bragt i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har almen interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200 ord.

De »helliges« år ..?

»Paven indledte messens syndsbeholdelse fra en trone, der var rejst i nærheden af den hellige dør i søjlehallen foran Peterskirken.

— Paven tog en særligt fremstillet sølvhammer, slog på metalkorslet midt på døren: »Åbn din barmhjertigheds dør helt for os, for at døren til din bolig i Himlen også engang må åbne sig for os.«

Millioner af mennesker verden over fulgte i fjernsynet pavens indtog — titusinde vil i dette år valfarte til Rom — året for forsoning og fornyelse. Gælder denne bøn og tilbuddet om forsoning også halvdelen af alle katolikker, som lever i u-landene (jfr. Vatikanets seneste statistik), — gælder det de over 2/3 af hele verdens befolkning, som lever på sultrænsen. Gælder det alle de mennesker, der er udsat for pinsler og tortur i såkaldte katolske lande, — gælder det de tusinder af mennesker, der hver dag dør af sult, — gælder det de millioner af sultende og fattige børn, på hvem verdens fremtid bygger, hvis de da nogensinde når at blive voksne. Ja forhåbentlig gælder pavens bøn alle mennesker.

Forsoning, — det er os, »de hellige«, der fulgte Paven, os som valfarter til Rom, os, som kunne optræde i statistikken med benævnelsen (aktiv katolik). Kan billedet af »Kirken«, Rom og begivenheden i Rom, — ja, af os selv, skabe forståelse for vort tilbud om forsoning, retfærdighed og ligeberettigelse — ikke blot over for de fattige og undertrykte, men også over for de mange mennesker i den rige og »retfærdige« del af verden.

Formår vi, som Jesus, at identificere os med de fattige og undertrykte, — kan nogen overhovedet tro på vort tilbud om forsoning.

Billedet tegner desværre sort. Der må virkelig finde fornyelse sted — i kirken og i os selv. Vi udstrækker vore tomme hænder og tilbyder forsoning til de mange, for hvem det er et spørgsmål om at overleve fra dag til dag. Vi tilbyder retfærdighed, samtidig med at vi undertrykker og beder Vor Herre om barmhjertighed. Vi tilbyder lighed, samtidig med at vi opviser pomp og pragt.

Hvem vil nogen sinde kunne tro os? Lad ikke det Hellige År kun blive »De Helliges År«.

Lennart Skov Hansen

En glemt undskyldning

En pontifikalmesse var i gamle dage en meget kompliceret ting. Der skulle en ceremonimester til, et par større ministranter som underceremonimestre, to akolytter til at bære lysestager og sørge for vand og vin og en thuriferarius: en røgelsessvinger. Han havde skibet med røgelse, som han ikke måtte tabe på gulvet, for så knasede det, når man gik, og han havde kul og tændstikker liggende parat ude i sakristiet. Det var mit yndlingsjob. Jeg har desværre aldrig ministreret i Stenogade. Der havde de en særlig liturgi med kæmpesving og to røgelseskar. Om de gik helt rundt eller kun til vandret husker jeg ikke.

En gang bemærkede pastor Bertling, der var biskopkelig ceremonimester: »Liturgien kender ingen si-

deskridt«. Jeg havde joket ganske forfærdeligt rundt i det. Når man lavede en fejl, skulle man ikke trække biskoppen tilbage, hvor han kom fra, sige undskyld og begynde forfra igen. Man skulle simpelthen bare fortsætte, som om intet var hændt. Ellers ville det blot skabe uro i kirken. Og i øvrigt var der ingen af dem dernede, der vidste, hvordan det skulle gøres, så ingen ville opdage fejlene, hvis man ikke selv gjorde opmærksom på dem.

Det samme gælder naturligvis organisten. Hvis han sætter fingrene forkert, standser han ikke op og råber: »Undskyld! Vi tager 3. vers forfra igen!« Det ville skabe uro i kirken. Og de fleste er heller ikke så musikalske, at de opdager en lille fejl.

Alt det er i orden. Men

så hører man lidt om, at indeksbestemmelserne er blevet ophævet. Det omtales af og til, og omsider bliver det ind. Det skete en gang mellem 1967 og 1970.

Kirkens ledelse har nu i mange hundrede år plaget os andre med disse bestemmelser om, hvilke bøger man måtte, og navnlig hvilke man ikke måtte læse. Selv Det Gamle Testamente på dansk var det indtil 1965 forbudt danske katolikker at læse, medmindre de på en eller anden måde studerede teologi, selv om man her i bispedømmet fortolkede denne bestemmelse så bredt, at forbudet i realiteten ikke eksisterede.

For en del år siden havde jeg — eller rettere min kone og jeg — en meget smuk udgave af Victor Hugo's De Elendige. En eller anden fortalte os, at den stod på listen over de forbudte bøger. Det kunne meget vel tænkes. Men i så fald måtte den efter de daværende regler hverken

udgives, læses, beholdes, sælges, oversættes eller overgives til andre. Og der var trusler om udelukkelse af kirken, om ekskommunikation. Jeg skammer mig over at tilstå, at vi efter fælles overvejelser rev bogen i stykker og kastede den bort. Den var i rødt skind og med guldsnit. Indholdet behøver jeg ikke at nævne, — det er kendt. Men var det ikke at lade sig terrorisere? André Gide, der døde i 1951 (og havde fået Nobelprisen i 1947), fik samtlige sine bøger sat på indeks i 1952. Og nu er det altså ophævet i stilhed.

Hvad nu, hvis kirkens ledelse her for et par år siden havde løftet hænderne og påbudt stilhed og sagt: »Vi, kirkens ledelse, har begået en fejl. Vi har læst byrder på jer, vi har terroriseret jer i den bedste mening, men vi har ikke i tide gransket tidens tegn, som det vist hedder. I stedet for at gå i spidsen for Gudsfolk, er vi sakket

150 år agterud. Det må I undskylde. Nu skal vi prøve at indhente det forsmøtte«. Ja, skulle de have gjort og sagt sådan?

Nogen vil svare, at det skulle de ikke. De skulle simpelthen lade som ingenting, ligesom ministranterne og organisten. Ved at stoppe op og sige undskyld ville kirkens ledelse skabe uro i kirken. Og kirkens liv bør altid være præget af den rolige værdige fremadskriden, der er karakteristisk for kirkens gudstjeneste. Uro i kirken såvel som under gudstjenesten vil altid gå ud over de gamle mennesker, som ikke kan tage den slags.

Andre vil svare, at en undskyldning ikke kan komme hurtigt nok. At indrømme sine fejl og det er jo ikke bare indeksbestemmelser, der er tale om, — vi behøver ikke engang at gå tilbage til Galilei-processen, men kan nøjes med Pius IX's Syllabus fra forrige århundrede

og de talrige urimelige belæggelser langt op i dette århundrede, for nu at tage et par eksempler, — at indrømme sine fejl er ikke noget, der er forbeholdt lægfolk. Det er ikke et spørgsmål om fuldkommenhed, og ydmyghed, men et spørgsmål om retfærdighed, rimelighed, hæderlighed. Det er et spørgsmål om kirkens troværdighed.

Hvilket svar er det rigtige?

Jeg stiller spørgsmålet i fuld alvor til hvem som helst, der læser dette.

Mit eget svar er der næppe tvivl om. Jeg ville ikke have skrevet artiklen, hvis jeg ikke havde ment, at undskyldningen burde være kommet. Jeg har endda den optimistiske tro, at kirkens ledelse om et overskueligt antal år vil indlemme hæderligheden blandt de vatikanske dyder, og at kirkens tys-tys-politik allerede nu er definitivt forbi.

Ove Leerbeck

Tro og Lys valfarten 25.-29. oktober

Tro og Lys valfarten til Lourdes i 1971 blev et opbrud. Tilsyneladende var det hele galmandsværk — at samle 14000 handicappede, deres pårørende og venner for sammen at fejre påskemysteriet. Det blev imidlertid en fest, der ikke sluttede i Lourdes, men fortsatte i deltagernes hjemlande. Man samledes til mindre valfarter, til fester, og der opstod varige fællesskaber, hvor handicappede og ikke-handicappede deler deres tilværelse. Niels Steensens Hus er et af disse fællesskaber.

25.-29. oktober er der atter international Tro og Lys valfart, denne gang til Rom. Alle indbydes, og valfarten er tilrettelagt med henblik på de svageste, de mentalt handicappede. Paven har kaldt os alle til forsoning og fornyelse, og hvis dette ikke kun skal være en from tanke, er det nødvendigt med et opbrud fra den daglige rutine. Vi har brug for Guds lys i en tilværelse, som på så mange måder aftegner sig meget mørkt.

Inden afrejsen til Rom forbereder vi os til dette opbrud. Vi må bede sammen, åbne os for Helligånden, fordi kun han kan kaste lys over vor tilværelse. Tro og Lys messerne den første lørdag i måneden i Skt. Therese Kirke i Hellerup vil være tilrettelagt som en begyndelse til opbruddet. Alle valfartens deltagere vil også modtage skriftligt materiale. På den måde kan alle de deltagende lande forberede sig i

fællesskab. Valfarten er et højdepunkt i en lang udvikling, som tager sin begyndelse nu. Mennesket har brug for tid til omvendelse, — den opnås ikke ved nogle dages ophold i Rom.

Lørdag den 25. oktober ankommer vi til Rom, og den første tid bruges til en fordybelse i Guds kald til opbrud: Hvert land har sin bodsliturgi. Søndag eftermiddag har vi en gudstjeneste med pave Paul i Peterskirken. Vi lever forsoningen og fornyelsen med paven og biskopperne i Guds eget fællesskab, messen. Mandag besøger vi martyrerne og helgenernes grave, og vi minde disse mennesker, som hører med til vor familie. Mandag eftermiddag er der stor fest i Rom, hvor vi har lejlighed til at give udtryk for glæden over alt det Gud har givet os. Tirsdag aften mødes vi til en lysprocession på Peterspladsen. Kristus er verdens lys, og vi skal bringe dette lys videre. Onsdag er den afsluttende messe i Skt. Paul uden for murene, og vi tager afsked med den store familie i Rom for at leve fornyelsen og forsoningen i vort eget daglige miljø.

Den skandinaviske gruppe får lejlighed til at blive i Rom indtil 1. november. Se i øvrigt annoncen andetsteds i bladet. Tilmelding: Tro og Lys valfart, Niels Steensens Hus, Nygade 6-8, 3000 Helsingør. Tlf. 03-21 21 39, 03-21 53 79.

Jørgen Hviid

International Tro og Lys valfart til Rom efteråret 1975

Valfarten arrangeres for åndssvage, deres pårørende og venner.

Tidspunkt: 25/10 - 1/11 1975.

Transport: Fly (tur-retur) Kastrup-Rom.

Pris: ca. 1450 kr. (halvpension).

Tilmelding: Niels Steensens Hus, Tro og Lys, Nygade 6-8, 3000 Helsingør.

Nærmere oplysninger fås hos: Marie og Anne Storm: 03-215379.

Pastor Jørgen Hviid: 03-212139.

Der kan i begrænset omfang ydes tilskud til handicappede og deres familier.

Fasteaktion 75

Pastor Knud Ballin skriver om formålet med fasteaktionen i år — at yde hjælp til Ogoja i det tidligere Biafra. Den ulykkelige borgerkrig i Nigeria ødelagde her et mønsterlandbrug til oplæring af spedalske. Det er nu genopbygget, men en større udvidelse er nødvendig.

I fjor gjorde de nordiske katolikker en stor indsats for at lindre nøden i de tørkeramte lande.

I år har man besluttet at hjælpe den Tredje Verden ved at forebygge de store katastrofer gennem solid uddannelse af unge landmænd, som læres op til rationel udnyttelse af den gode jord og til at øge opdyrkede arealer ved vandoverrislinger.

Forsøget gøres mange steder rundt om i verden og med meget held. I Katolsk Forum's sidste nummer findes et udmærket interview med en amerikanskfødt præst fra Italien, som ikke blot teoretisk, men også praktisk i Syditalien har opdyrket et »opdyrkeligt« areal og vist, at jorden virkelig kan ernære de mennesker, der lever og skal leve her, men det koster en stor indsats både økonomisk og arbejdsmæssigt.

Gode muligheder for landbrug

Fasteaktionen vil være med til en sådan medmenneskelig gerning i et afrikansk land, Nigeria, og nærmere betegnet i den del af landet, som for få år siden var på alles læber — nemlig Biafra, hvor en borger- og stammekrig

ødelagde så mange gode bestræbelser for at forbedre folks tilværelse.

Ogoja i det tidligere Biafra dækker et område 9 gange så stort som Danmark med et indbyggertal på 62.650.000, altså 12 gange så stort som Danmarks. Beboerne er af Ibo-

Hausa- og Yoruba-stammerne. Der er gode muligheder for produktion af kokosolie, palmeolie, jordnøddolie, bomuld, grøntsager, soyabønner, krydderier osv.

Fremragende hjælpearbejde

Biskoppen af Ogoja, dr. McGettrick, har indgående beskæftiget sig med udviklingsarbejde, og hans sekretær, pater William O'Carroll, som for et år siden besøgte Caritas Danmark og Caritas Norge, har ligeledes stor erfaring med hensyn til udviklingsprojekter og deres gennemførelse. Hans arbejde betragtes fra alle sider som særdeles fremragende. I 1930 begyndte den katolske kirke sit arbejde i Ogoja, udført af lægemissionære senere kom skolevirksomheden til. I 1945 fik bispedømmet et areal på 6000 kvm., og en del af grunden anvendtes til et behandlingshospital for

Nøden i de tørkeramte udviklingslande kan afhjælpes ved at lære befolkningen en bedre udnyttelse af jorden og en foregelse af de opdyrkede arealer. Det kræver imidlertid en stor indsats både økonomisk og arbejdsmæssigt. Her må vi ikke svigte i årets fasteaktion.

spedalske. Sammen med Mariasøstre og nigerianske søstre blev adskillige tusinde patienter årlig hjulpet. I 1960 besluttede man sig til at bruge resten af den store grund til et mønsterlandbrug, hvor de spedalske kunne oplæres i dette fag. Det tyske Misereor fik god gang i opgaverne, men alt blev brudt ned i 1967 under den frygtelige krig.

Først i 1972 forlod de sidste regeringstropper stedet. Igen hjalp Misereor ved at bygge en regulær

landbrugsskole. De spedalskes antal var mindsket, og den nigerianske ungdoms uddannelse blev hovedopgaven. Regeringen støttede foretagendet ved at dække en del af lærerlønningerne. Skolen er tre-årig og har 7 lærere, hvoraf de 6 er nigerianere. Men der er kun plads til 25 elever.

300.000 kroner er foreløbig målet

På grund af den store interesse for at lære må skolen udvides til det tredobbelte. Der må derfor byg-

ges større internat og flere skoleklasser, maskinerne må fornyes, det elektriske anlæg må fornyes, og et nyt anlæg må laves i de nye bygninger. Lærerstaben må udvides og nye lærerboliger indrettes. Der må anskaffes mere kvæg, og mere land må dyrkes op.

Formålet med fasteaktionen er da at yde hjælp til dette gode initiativ. Kan det forventes, at vi får ca. 300.000 kr. er der håb om, at Norsk Udviklingshjælp vil give et beløb på ca. 900.000 kr., men alene det

beløb, Nordens katolikker kan indsamle, vil betyde, at der kommer gang i dette udmærkede projekt.

Alle danske katolske hjem vil modtage en giroblanket til indbetaling af et beløb. Vent nu til henimod slutningen af fastetiden, hvor De har sparet mange penge op ved ikke at ryge, ikke at »slukke« ikke at nyde ekstre lækre ting. Tænk på det gode gamle ord: »Mange bække små gør en stor å«.

Knud Ballin

Økumenisk kirkevandring i Vejle

For 10. gang fandt i Vejle kirkevandringen sted, som fælles bøn for de kristnes enhed. Billedet er taget i Baptistmenighedens Korskirke, hvor torsdag den 30. januar kirkevandringen indledtes af pastor Holger Kornholt. Derfra gik man til den katolske Skt. Norberts kirke, hvor pastor W. Wuyts indledte bønnen, for at slutte i Folkekirkens Skt. Nikolaj, med pastor Richard Møller Pedersen som forbeder. På billedet ses sidstnævnte med frue blandt de mange deltagere, bag dem de katolske præster Kerkhofs og Ophoff, t.h. metodistpræsten Jacobsen. Mange Mariasøstre deltog. De unge på de forreste rækker er Baptistmenighedens Joshvaker. (Foto Allan Simonsen).

1/2 mill. kr. til ØM

Tyske bispedømmer og hjælpeinstitutioner har givet bispedømmet København tilsagn om økonomisk støtte på ca. 1/2 mill. kr. til en ny ØM-lejr. DUK-projektet til det ny ØM, som blev godkendt af pastoralrådet i november 74 var beregnet til ca. 3 mill. kr.

Forretningsudvalget blev af pastoralrådet bemyndiget til at iværksætte byggeriet, når økonomien tillod det. Biskoppen og forretningsudvalget har derfor orienteret ØM-byggeudvalget om de nu foreliggende økonomiske muligheder, som indebærer, at bispedømmet kun kan stille 1 mill. kr. (incl. gaven fra Tyskland) til rådighed.

Fremfor at vente 3-5 år med at starte et nybyggeri i ØM efter de hidtidige planer har DUK's repræsentanter i byggeudvalget

valgt at udarbejde et nyt projekt, som kan opføres i f. eks. 3 etaper. Den første etape skal kunne holdes inden for en økonomisk ramme på 1 mill. kr.

Byggeudvalget, som består af pater A. Dekkers, Ole le Fèvre, Paul Larsen,

Stig Gelslev og Bent Orvald, har allerede haft indledende forhandlinger med nogle større totalentreprisefirmaer. I slutningen af februar vil byggeprogrammet m.v. formentlig være færdigt, og i april vil der kunne foreligge tilbud på en samlet bebyggelse af ØM.

CIA

NYT OM MAGLEÅS

Pastoralrådets forretningsudvalg har nedsat en ny arbejdsgruppe, som skal forestå planlægningen og gennemførelsen af kurser og moder på Magleås.

Bispekontoret meddeler

Monsignore Kjeld Geertz-Hansen, sognepræst ved Skt. Ansgars kirke i København, fratræder med udgangen af august 1975 sin stilling som sognepræst, da han falder for aldersgrænsen.

Formanden for gruppen er Poul Rude, og de øvrige medlemmer er sr. Alice, Inger Hedemark, pater Gregoire, Hans Jørgen Johansen og pastor Lars Messerschmidt.

Om kort tid vil gruppen sætte sig i forbindelse med samtlige sogne, ordenshuse, katolske organisationer og foreninger mv. for at få klarhed over ønsker om leje eller lån af Magleås til egne aktiviteter af hensyn til planlægning af bispedømmets kurser.

hij

PASTORALRÅDET

Hvem er det - og hvad tager de sig for?

Pastoralrådet er uden tvivl det organ i bispedømmet, som på den klareste og mest betydende måde giver lægfolket medansvar for kirkens liv. Pastoralrådet har aldrig opfattet sig selv som en fornem ophøjet forsamling. Tværtimod har man efter bedste evne søgt at oprette og udbygge kontakten med alle bispedømmets øvrige organer — ja, i virkeligheden med alle landets katolikker.

Det er simpelthen nødvendigt for pastoralrådets virksomhed at opnå denne kontakt. Man må vide, hvad katolikker tænker og

mener om de aktuelle kirkelige spørgsmål i ordets bredeste betydning. Ellers er det umuligt for rådet at løse sin opgave — nemlig sammen med biskoppen at tage bestemmelse om, hvad der skal foregå i pastoral, karitativ, administrativ og økonomisk retning, som det hedder i pastoralrådets vedtægter.

Det må imidlertid erkendes, at denne livsnødvendige kontakt mellem pastoralråd og skal vi sige kirkefolket som helhed er glippet.

Kendskabet til pastoralrådets arbejde er meget

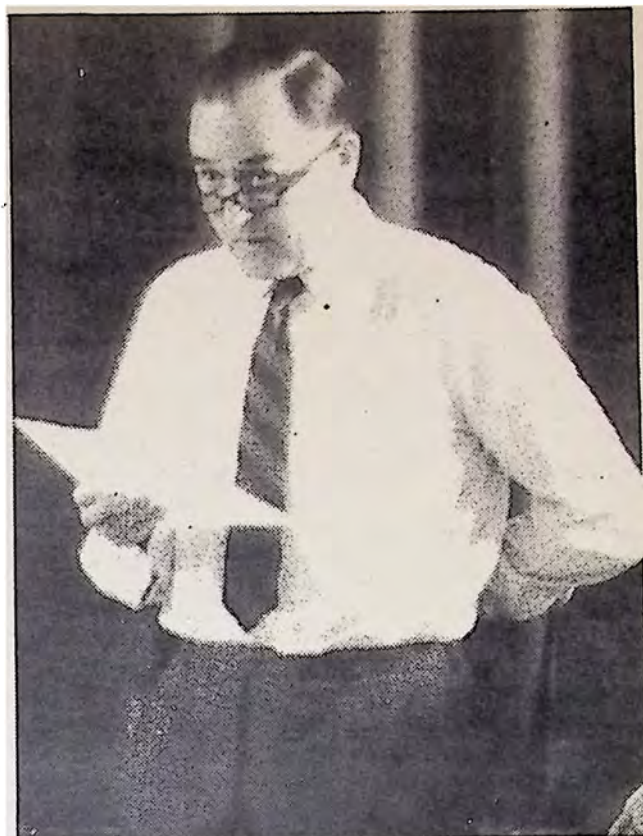
ringe. Interessen for pastoralrådet er blandt almindelige katolikker ikke stor. Det kunne bl. a. ses af den meget lave stemmeprocent til sidste pastoralrådsvalg.

En væsentlig årsag til denne uheldige situation er først og fremmest, at pastoralrådet ikke har haft et ordentligt kontaktmiddel til katolikerne uden for rådets egen snævre kreds.

Nu har vi imidlertid fået »katolsk orientering«, som når ud til alle katolske hjem. Vi er i redaktionen helt på det rene med, at det må være en af bladets vigtigste opgaver at være et

informerende bindeled mellem pastoralrådet og resten af landets katolikker.

Vi begynder derfor i dette nummer en længere artikelserie om pastoralrådet, om baggrunden for dets oprettelse, de aktuelle arbejdsopgaver, de forskellige arbejdsudvalg, og hvem der sidder i dem. Vi vil også søge forud for hvert halvårlige møde i rådet at give en oversigt over de vigtigste spørgsmål, på dagsordenen — og bag efter at give et så fyldigt referat som muligt af selve mødet.

En karakteristisk arbejdsstilling hos pastoralrådets formand, Poul Høyer. (foto H. van Schaik)

Pastoralrådet mødes 2 gange om året - skiftevis i København og provinsen. Det sker som regel i forhåndenværende gymnastiksale, hvilket også fremmer den åndelige kondi. (foto H. van Schaik)

Det første pastoralråd blev valgt den 15. november 1970 for en 4-årig periode. Det nuværende pastoralråd, som ligeledes skal fungere i 4 år, blev valgt den 5. maj 1974. Det består af 45 medlemmer, fordelt på 10 præster, 6 søstre og 29 lægfolk. Af nedenstående oversigt kan det ses, hvem der er valgt i de forskellige regioner, og hvilke sogne de tilhører. P. foran navnet angiver, at den pågældende er præst, Sr. at den pågældende er ordenssøster.

REGION I
Ålborg
Ole Simonsen
Inger Bente Sletved

Århus
Sr. Elisabeth Andersen
P. Anton Dekkers
Olaf Pedersen
Bent Dalsgaard Larsen

Pastoralrådets nuværende medlemmer

REGION II
Horsens
P. Jozef Reymen

Kolding
Poul Larsen

Odense
Ole le Fèvre
Emil Hansen
Frans Bogulski

Tønder
Rita Huusfeldt Sørensen

Vejle
Sr. Frederikke Geerts
Erling Tiedemann
P. Willem Wuyts

REGION III
Nykøbing F.
Henrik Lewandowski

Næstved
Sr. Angelina
Gerner Peter Kusiak
P. Josef Völk

Ringsted
Ellen Marie Lebahn

Slagelse
Claus Munk Plum

Vordingborg
Hans Bang

Pastoralrådets oprettelse i 1970

Pastoralrådet blev oprettet ved biskop Martensens dekret af 22. juli 1970. I dette dekret henvises bl. a. til Vatikankoncilets beslutning om, »at man så vidt muligt i bispedømmerne skal have råd, som er til hjælp for kirkens apostoliske arbejde, hvad enten det er på evangeliseringens og helliggørelsens område eller på det karitative og sociale område eller andre. Det er hensigtsmæssigt, at gejstlige, ordensfolk og lægfolk samarbejder i disse råd.«

Biskop Martensen citerer også pavens udtalelse om, at »det er det pastorale råds opgave at undersøge og bedømme samt udlede praktiske konklusioner vedrørende alt, hvad der angår det pastorale arbejde, så at Guds folks liv

og gerning mere og mere bringes i overensstemmelse med evangeliet«.

I de særlige vedtægter

Faste arbejdsudvalg

Pastoralrådet har som formand valgt Poul Høyer og som næstformand Anton Dekkers. Foruden disse består forretningsudvalget af Jørgen Bredholt, Ellen Marie Lebahn og sr. Emma Martensen. Forretningsudvalget tager sig af de mange forskellige løbende sager og forbereder desuden de halvårlige møder for hele pastoralrådet. Biskoppen og generalvikaren deltager som hovedregel i forretningsudvalgets møder.

Endvidere er følgende faste udvalg nedsat.

for pastoralrådets sammensætning, som fulgte med biskoppens dekret, fastslås det, at medlemmerne til pastoralrådet vælges direkte af bispedømmets præster, søstre og lægfolk inden for de 6 regioner, landet er opdelt i.

Økonomiudvalget med A. F. Beyer, Erik Lorenzen og Gerhard Sanders.

Kirkebidragsudvalget med Filip Lange, Georg A. Pers, Bela Hoyos, Willem Wuyts og Knud-Åge Nielsen.

Strukturudvalget med Ib Andersen, H. W. Saxild, Josef Völk, Claus Munk Plum, Lilian Jespersen, Lars Messerschmidt og Jan Locher.

Udvalget for internationalt lægmandsarbejde med Claus Munk Plum, Ellen Broe, Ellen Marie Lebahn og K. F. Meldahl. **hij**

REGION V
Sct. Annæ
Grethe Andersen
Alex Brozek

Jesu Hjerte
Vibeke Baadsgaard
P. Knud Aage Nielsen
P. Gerhard Sanders

Sct. Mariæ
Sr. Lioba Vinten

Sct. Nikolaj
Poul Rønne

Sct. Poul
Knud Nielsen

REGION VI
Sct. Ansgar
Elsebet Kieler
P. H. Roos

Sct. Antoni
Filip Lange

Sakrament
P. Knud Ballin
Lily Fausbøll
Kirsten Grane

Sct. Therese
Erik Lorensen

REGION IV
Birkerød
P. Giel Gommans
Kjeld Birk Wogensen

Herlev
Sr. Emma Martensen

Hørsholm
Jørgen Bredholt

Lyngby
P. Ib Andersen
Kaspar Kallan
Birgit Wohler

Ordrup
Poul Høyer

Roskilde
Knud Holstein-Ledreborg

Splittet kristenhed

Nogle skefulde kirkehistorie 2:

Vi fortsætter beretningen om de be-
givenheder, der prægede jubelårene
siden 1300, og er nu kommet til
1390.

af Willem Wuyts

Pave Urban VI (1378-1389) meddelte i 1389, at næste år, 1390, skulle være Helligt År under temaet »At genforene den splittede kristenhed«. Men paven døde endnu før nytår 1390. Hans efterfølger Bonifacius IX (1389-1404) fejrede jubilæet med stor pragt. Utallige rejste til Rom, især fra de lande, som stod bag den lovlige pave i Rom, men også fra de lande, som fulgte modpaven i Avignon.

1400: Folket tvinger paven

Urban VI havde i 1389 også bestemt, at for fremtiden skulle det Hellige År fejres hvert 33. år (det var Kristi formodede alder ved hans korsfæstelse ifølge en gammel tradition). Bonifacius IX holdt sig til denne bestemmelse, og næste jubelår skulle derfor være 1423. Men ingen var folkets fromhed stærkere end pavens dekret: I 1400 begyndte menneskemængder at strømme til Rom, og paven var nødt til at fejre det første år i det nye århundrede som jubelår.

1425: Uro i byen

I 1425 blev endelig spaltningen mellem Øst og Vest udlignet, og pave Martin V (1417-1431) ville fejre forsoningen med et Helligt År. Igen kæmpestore folkeskarer, men gemytterne har ikke været helt gået af kog. Humanisten Poggio Bracciolini skriver, at byen Rom i 1425 blev oversvømmet »af en unævnlig horde af barbari (ikke-italienere!), som fyldte hele byen med skidt og møg« (»mit Schmutz und Unrat erfüllt« oversætter Ludvig von Pastor i Del I, side 171, af Geschichte der Päpste, 1926). Men dette jubelår skulle længe blive husket på grund af de prædikener, Bernardin af Siena havde holdt i Rom.

1450: En ny tid

Den 19. januar 1449 bestemte pave Nikolaus V (1447-1455), at jubelåret skulle fejres hvert 50. år — ikke hvert 33. år — og

dette betød jo næste år, 1450.

Det begyndte om eftermiddagen den 24. december 1449 med, at man åbnede den såkaldte »gyldne port« i Laterankirken. Pilgrimmene bølgede i så store stimer gennem Roms gader, at en romersk krønikeskriver kunne notere, at Engelsborgs soldater og byens unge mænd — jeg var selv med, siger han — tit blev udkommanderet som færdselspoliti.

500 franciskanermunkene stod for de syges forplejning. Et højdepunkt udgjorde helligkåringen af Bernardin af Siena den 24. maj 1450.

Den store flamske maler Rogier Van der Weyden sås blandt pilgrimmene. En trist hændelse var ulykken den 19. december 1450, da folkestrømmen i flåskehal- sen over Tiberbroen trampede henved 200 mennesker ihjel, mens mange druknede i Tiberen.

Hvorfra dette Hellige Års store succes?

Der herskede igen fred i kirken: Skismaet mellem Øst og Vest var udsonet. Det troende folk så igen med håb en ny fremtid i møde. Men der var andet og mere: Med pave Nikolaus V begynder renæssancens gennembrud, — Gutenberg har opfundet bogtrykkerkunsten, de store opdagelsesrejser begynder, en ny tid fødes. En stemning af glad forventning syntes at brede sig over den kristne verden. Med rette kaldes Nikolaus V for den første renæssancepave. Hele det Hellige År 1450 var præget af længselen efter moralsk kvalitet og efter en mere ægte autentisk troværdig kristendom.

1475: Afbrudt af pesten

Den 19. april 1470 — i god tid — bestemte Paul II (1464-1471), at det Hellige År fremover ikke skulle fejres hver 33. og heller ikke hvert 50. år, men hvert 25. år. Det blev så fejret i 1475 under Sixtus IV (1471-1484) (Han byggede det sixtinske kapel præcis i Michelangelos fødeår 1475!)

Men igen var der krig i forskellige lande, som hindrede rejsen til Rom. Påske og Kristi himmelfart så dog store menneskeskarer, teksterne taler om 200.000. Men så fordrev en epidemi dem fra Rom. Jubelåret blev afbrudt og genoptaget fra påske 1476 i Bologna.

1500: Nye spændinger

Pave Alexander VI (1492-1503) startede allerede med forberedelserne af det næste jubelår i 1489. Som man kunne forvente det, skulle alt fejres med pomp and circumstance. Den store deltagelse af pilgrimme kunne dog næppe skjule den gærende Reformations spændinger, og netop dette pompøse Hellige År fremskyndede Luthers brud med kirken i

Ovenstående gravering fra 1527 viser tyske landsknægte i en parodi på en pavelig procession. I baggrunden et kaotisk sceneri af mennesker, der slås og udplyndrer hinanden. Imens sad pave Clemens VII som fange i Engelsborg, som ligeledes ses i baggrunden.

1517. Rom vidste ikke nok om, hvad der foregik nord for Alperne, eller under- vurderede dets dybt religiøse betydning.

1525: I krigens skygge

Den 18. april 1524 besluttede pave Clemens VII (1523-1534), til trods for den politiske og kirkelige forvirring, Reformationen havde skabt, og trods pe-

sten, som igen hærgede Rom, alligevel at udråbe 1525 som jubelår. Der kom ikke mange valfartende. Religionskrigene i kølvandet på Reformationen, som i hundrede år skulle forpste hele den europæiske kristenhed indtil Fredstraktaten i Münster i 1648 skabte et status quo, kastede deres meget lange og sorte skygge over det triste Rom.

To år senere, i 1527, skulle Karl V's krig med pavestaten nå et absolut åndeligt lavmål, da le Con- nétable de Bourbons reformerte tyske og spanske katolske landsknægte plyndrede Rom i 9 måneder uafbrudt og satte pave Clemens, som var fange i Engelsborg ud af spillet.

(Fortsættes i næste nummer).

W. Wuyts

Et fornyelsens og forsoningens år?

af Oluf Bohn

Vi var en mindre gruppe unge og ældre, protestanter og katolikker, som lige omkring nytår tog til Rom på en rejse, som det økumeniske center havde arrangeret, for virkelig at deltage i det hellige år. Vi havde derfor også henvendt os til Sekretariatet for de kristnes enhed, fordi vi vidste, at året også skulle stå i det fælleskirkelige tegn, og vi havde fået besked om, at der ville blive arrangeret en fælleskirkelig ungdomsgudstjeneste nytårsdag, samt at det var muligt at holde gudstjeneste for økumeniske grupper i Priscilla. Katakomben om søndagen. Når man så dertil lægger, at der var en pavemesse nytårsdag, og at vi skulle rundt og se de store valfartsbasilikaer, ja så var der lagt op til et meget højtideligt og meningsfyldt ophold i Rom.

Der er da heller ingen tvivl om, at »turen« blev vellykket, for så vidt som vi kom derhen, hvor vi

skulle — inklusive et besøg i den udgravede dødeby under Peterskirken med påvisningen af Peters Grav som et af højdepunkterne — og at vi naturligvis var med i kirkens intention: fornyelse og forsoning, når vi bad i kirkerne og var til de forskellige gudstjenester. — Jeg er ligeledes overbevist om, at ikke alene katolikkerne, men også flere af protestanterne virkelig følte sig samlet om paven som Guds folks leder både i Peterskirken og til Angelus kl. 12 på Peterspladsen. Men det er alligevel sådan, at flere af os talte indbyrdes og med dem vi kom i kontakt med om hvorvidt det hellige år virkelig ville blive det forsoningens år, det var udråbt til at være.

Ikke et ord om forsoning i samfundet

Usikkerheden skyldtes mange forhold.

Det første, der virkede overraskende, var den bog,

komiteen for det hellige år havde udsendt med indledning og bønner. I hele indledningen tales der om Kristus, som er sendt for at udråbe et nådeår fra Herren og for at sætte fangerne i frihed, give blinde synet igen osv. Dette sættes selvfølgelig ganske rigtigt i forbindelse med den enkelte troende og Gud, men forsoningen føres også videre til livet i familierne, og her standser det så brat op. Der tales ikke med et ord om forsoningen i samfundene. Når man nu ved, hvor mange katolske lande der i dag har store »forsoningsproblemer« i samfundet, så virker det mildt forstemmende, at kirken bøjer af og undlader at forkynde, at forsoningen også skal række ind i samfundslivet.

Katolsk selvtilstrækkelighed

Også et andet forhold dukkede op. Når vi sammenlignede Enhedssekretariatets lille bog om det hellige år med Centralkomiteens, kunne man ikke undgå at blive slået af en væsentlig forskel. Den lille bog søger virkelig at virke forsonende i ordets sande betydning, mens den store mere officielle bog ikke er

fri for en vis katolsk selvtilstrækkelighed, samtidig med at man alligevel gerne vil i kontakt med de andre kristne kirker. Det virker ikke, som om man længere husker kirkemødets erklæring om, at alle kristne grupper (katolikkerne medregnet) havde hver deres ansvar for kristenhedens splittelse. I stedet skal det hellige år bruges til at fremvise en enig katolsk kirke, som så retter en opfordring til de andre kristne om, at de skal forsones sig med Rom.

Den rundskrivelse, pave Paul VI udsendte i efteråret om det hellige år, viser, at man er bange for de indre brydninger i kirken, men der er ikke tale om, at man viser nogen forståelse for, hvorfor der er disse brydninger. Fornyelse og forsoning set fra Rom har i for høj grad fået karakter af, at mennesker med afvigende opfattelser skal underkaste sig Rom, og at alle de mange ord om dialog og gensidig forsoning er væk.

Ja, sådan virkede Rom under overfladen, og det gjorde os forstemte, for det sætter et spørgsmålstegn ved, om der virkelig kommer den ønskede fornyelse.

Oluf Bohn

Evangelisk faste

I flere generationer har katolikker ment, at det modsatte af kød var fisk. Det har kirken aldrig påstået: Paulus siger, at det modsatte af kød er ånd. Siden den menneskelige race ved — og det ved den! — hvor meget nemmere kødets behov tilfredsstilles, end åndens sult mættes, kender alle store religioner også begreber som afkald, bod og faste. Israelitter lyder deres strenge afkaldslove, muhamedanere holder den store Ramadan og spiser da kun efter solnedgang. Buddhismen og hinduismen stiller endnu større krav. Den katolske kirke har i århundreder håndhævet 40-dages tiden før påske som fastetid (kun ét rigtigt måltid om dagen) og som bodstid (forsoning med Gud og medmennesket ved anger, skriftsmål og påskekommunion).

Formålet var dobbelt: at lære selvbeherskelse »i kødet« til at optræne en åndelig kondi, som disponerer til offervilje, ikke for offerpræstationens skyld, men for medmenneskets. Glemte man det sidste, da var ens faste næppe evangelisk. Det andet formål var at forære de midler, offerviljen havde tilvejebragt, til den fattige og den sultne, ikke ud fra tanken om, at nu var det fastetid, men ud fra det indre beredskab, motiveret af tro, som — gennem fasten — var blevet ens væsenstræk, også uden for fastetidens seks uger.

Alt det i bjergprædikenens program, som kræver etisk udholdenhed, mod, moralsk kvalitet, socialt engagement, selvdisciplin og offervilje, sigter overhovedet ikke på selvglad ophøjethed. Dets mål er tjeneste. Samfundets svage, grimme, glemte, vanskabte, sagtmodige, der aldrig svarer igen, alle disse små, kan kun erfare en religions dybde og kvalitet, hvis de møder den gennem menesker, der tænker og lever religiøst. Derfor faster vi. Uden fari-sæisk hykleri, som blot vil ses og roses, men gerne med den glæde, der røber, at man er på vej til at sælge en hel samling perler for at købe den ene meget kostbare: kærlighedens.

...

Som sagt har kun de store religioner sans for disse værdier, der bliver en samvittighedssag for en. Det er en samvittighedssag for katolikker at faste, så det gavner medmennesket.

Siden det 2. Vatikankoncil har kirken overladt til den enkelte katoliks skøn, hvordan man kunne faste. Der blev utvetydigt gjort opmærksom på, at afkald og faste helst skulle flyttes til andre områder end spisebordets. Almissen og den gode gammeldags velgørenhed er i dag blot den dråbe i havet, som ikke ændrer spor ved de sultnes sult. Dele med dem skal vi.

Er det din nabo, der siger, at han aldrig giver til u-landshjælp, de køber bare våben for vore penge? På side 3 kan De læse om bispedømmets fasteaktion, om den hjælp, vi sammen kan yde. Pengene vil ikke blive brugt til våbenkøb, men træfsikkert alligevel, og pålideligt, falde på et virkelig tørt sted, hvis vi altså vil give af vor overflod.

...

Spis endelig kød om fredagen, når blot den ukendte fjerne sultne spiser med — for vore penge. Det er jo en verden i nød, der skal hjælpes. Men hjælpes evangelisk.

Willem Wuyts

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80

I redaktionen:
Willem Wuyts (ansvarh.)
Fjelllegade 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93
Hans Jensen, Hans Jørgen Johansen, Bent Ortvald, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag februar 1975: 14.500 ekspl.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

Fastelavn er mit navn ...

af Johs. Jong

Fastelavn i Danmark er et mærkeligt sænomen. Ikke at man gør så meget ud af det. Der er vel ingen, der tænker på at konkurrere med de store karnevalsop-tog i Köln og andre tyske byer. Det mærkelige ligger i, at man stadig fejrer fastelavn, selv om fasteideen er gledet fuldstændigt ud af de fleste danskeres bevidsthed. Og kære læser, vidste De, at fastelavn har noget med fastetiden at gøre?

Fastelavnssøndag ligger syv uger før påske. Onsdag efter fastelavn er det askeonsdag. Da begynder fastetiden, som varer fyr-retyve dage. (Søndagene regnes ikke med.) Derfor holder man de sidste par dage før askeonsdag en ordentlig fest for derefter at begynde fastetiden. Det er altså den egentlige sammenhæng. Men her i Danmark har vi altså stort set fastelavn uden faste.

Til vor egen begravelse

Askeonsdag henter vi askekors. (Mange steder vil man af praktiske

grunde nok gøre det søndagen efter.) Asken får man ved at brænde de grene, der er tilovers fra palme-søndag året før. Det lyder måske mærkeligt, men ved at hente askekors er man så at sige med til sin egen begravelse. Der er nemlig tale om en slags jordpåkastelse. Ved en begravelse kaster præsten jord på kisten og siger: »Af jord er du kommet, til jord skal du blive, og af jord skal du igen opstå«. Når vi får askekors, bliver der sagt: »Du er støv, og til støv skal du blive«. Det svarer nøjagtigt til de to første led i det, der siges ved en begravelse. Det eneste der ikke bliver sagt, er: »Af jord skal du igen opstå«.

Død og fest

Askeonsdag er den første dag i fastetiden, som er en forberedelse til påsken, festen for Kristi opstandelse. Derfor er hele faste- og påsketiden en lang gentagelse af ordene: »Af jord skal du igen opstå«.

Det kan godt se lidt mærkeligt ud, at man holder en gudstjeneste, hvor

døden i den grad står i centrum, at man efterligner en jordpåkastelse. Det virker endnu mere besynderligt, når man gør det lige efter en fastelavnsfest, som det er tilfældet hos vore sydlige naboer. Men det er nu måske ikke så tosset alligevel.

En fest er altid noget livsbekræftende. Den er udtryk for glæde. Om det nu er en fødselsdagsfest, et sølvbryllup eller et jubilæum, så holder man fest, fordi man er glad for det, der er sket i de år, der er gået. Fest og glæde hører sammen. Fest og sorg udelukker hinanden. Det gælder også for en fastelavnsfest. Uanset om det nu er en kølnfastelavnsfest med dens optog og hal-løj, eller det er den danske børnefest, så er de udtryk for livsglæde hos de mennesker, der fejrer den.

I Zoologisk Have

Askeonsdag er også udtryk for, at man er glad for livet. Man er glad for det og sikker på det, så sikker, at man tør se døden i øjnene.

*Der skal et vist
emperament
il at kunne optræde
om klovn
den at virke latterlig
men når børnene kommer
ned deres fastelavnsris,
kunne vi lige tænke på
hvad der ligger
bag skikken*

Når vi går i Zoologisk have, tør vi godt komme i nærheden af rovdynene, fordi de sidder i et bur, så de ikke kan gøre noget. Hvis de gik frit omkring, ville vi nok holde os lidt på afstand, men nu, da de er bragt bag tremmerne, kan vi gå og kigge på dem. De farlige rovdyr er blevet til underholdning. Det er ikke så forfærdelig mange af siden, vi brugte dem som underholdning i et cirkus. Egentlig gør vi mere eller mindre nar af dem.

Når vi modtager askekorset, gør vi på sin vis det samme som ved et besøg i zoologisk Have. Nu er det ikke løver eller tigre, der sidder i buret, men døden. Den er uskadeliggjort, og vi gør lidt nar af den, for gesom man ved en rigtig begravelse kaster jord på jorden og siger: »Af jord er du kommet, og til jord skal

du blive«, så kaster vi nu aske på mennesker og siger: »Du er støv, og til støv skal du blive.«

Dødsens alvorligt?

Er det ikke lidt usømmeligt på den måde at gøre nar af døden? Er det ikke noget af det samme, som når man unødvendigt bringer sig selv i livsfare? Det ville det uden tvivl være, hvis denne leg ikke havde en dybere begrundelse. At vi kan se på døden, som vi gør, skyldes vor tro på Kristi opstandelse. Vi må hele tiden huske, at vi askeonsdag begynder at forberede os til påske. Jesus døde, fordi folk ikke kunne lide ham, og han opstod, fordi Gud holdt af ham. At menneskerne hadede Jesus, medførte ikke, at Gud også slap ham. Derfor var hans død ikke det sidste.

Notesblokken

af H. Roos S.J.

Er askeonsdag en dyster dag? Mange vil mene det. Især i de sydlige lande er den et skærende antikklimaks til fastelavnsdagens løsslupne liv. At strø aske på hovedet eller at få sat et mærke med aske på sin pande er jo et gammelt symbol. Det minder os om vor forgængelighed. Vi lever ikke evigt. Midt i livet er vi omgivet af døden. I de store byer som f. eks. Paris og Köln er det især de katolske kunstnere, der samles for at modtage askekorset, som om de med deres følelsers åbne antenner var mere modtagelige for denne symbolik end vi andre.

Men askeonsdag er ikke blot fastelavnsdagens afslutning. Den er begyndelsen til fastetiden. Og som sådan taler den om bod og omvendelse. Bod betyder bortvendelse fra synd. Men synd er ikke et ord, som tiden ynder. Det er et tabuord. Al tale om synd er umoderne i dag. Man vender øret væk fra denne tale. Man må gå tilbage til Det Gamle Testaments store profeter, f. eks. Jeremias, for atter at for-

stå, hvad synden er. Og er det ikke kristendommens hovedopgave at befri menneskene for synd? Vi kan nok så meget forandre de ydre forhold, hvorunder vi lever — hvis vi ikke magter at forandre menneskenes sind, har vi ikke udrettet noget som helst. Hvis vi i vort hjertes lønkammer erkender, at vi har handlet forkert, kommer uvægerligt de ord på vores læber: Hvem vil befri mig for dette onde? Det kan kun Gud. I bod og tilgivelse giver han os tilbage til os selv.

I en tale, som pave Paul i begyndelsen af det nye år har holdt til det diplomatiske korps, sagde han bl. a., at vi ikke så meget befinder os i en efterkrigsperiode som i en førkrigsperiode. Disse ord skal ikke forskrække os, men mane os til besindelse. Vi savner i vor tid de store bodsprædikanter, som taler om syndens alvor og om nødvendigheden af omvendelse. Denne omvendelsens tid er netop fastetiden, som begynder med askeonsdag.

Og konkret sker denne omvendelse og syndstilgivelse i bodens sakramente. Allerede for et år siden har Rom udsendt en tekst, som på afgørende måde fornyer bodens sakramente. Disse bestemmelser, som til dels er meget vidtgående, skal offentliggøres, så snart de nye tekster er oversat, og bispekonferencerne har taget stilling til den nye ordning.

Vi vil allerede nu indstille os på denne fornyelse af bodens sakramente. Bodens sakramente udsoner os på ny med Gud, Kirken og vore medmennesker. Den er en gave fra Kristus, og som sådan formidler den os Guds glæde og trøst. Askeonsdag er altså ikke nogen dyster dag, eftersom den indleder en tid, hvor vi kan modtage Guds tilgivelse. Og hvad er vigtigere i dette liv end at få tilgivelse af Gud og blive udsonet med vore brødre og søstre?

Hvad er vigtigere end stadig selv at tilgive? Kirken ønsker, at den nye bodsritus skal give os mere glæde og trøst end nogen sinde før.

Sådan set var den ret uskedelig. Noget i retning af et myggebid, som godt kan gøre ondt, men som dog ikke giver varigt men.

Jesu opstandelse er ikke noget, der står alene, for ved den tilkendegav Gud, hvordan det vil gå os alle sammen. Derfor er Jesu opstandelse det helt cen-

trale i vor tro. Hvis den falder, falder det hele. Så kan vi lige så godt nedlægge kirken. Men fordi vi ved, at han er opstanden, kan vi tage afslappet på døden og tillade os at gøre lidt nar af den askeonsdag, for derved at bekræfte vor tro på livet, som bunder i vor tro på Kristi opstandelse.

Det ville nok være lidt unaturligt, hvis vi begyndte at indføre en fastelavn i stil med det, man kender længere mod syd. Vi gør nok klogest i at nøjes med vor ret beskedne og stilfærdige fastelavn. Der skal et vist temperament til at kunne optræde som klovn uden at virke latterlig, og

det temperament har vi næppe. Men når børnene kommer med deres fastelavnsris, kunne vi måske lige tænke på, hvad der ligger bag skikken, og så hente askekors i kirken for at vise, at vi virkelig tror på Jesu opstandelse.

Johns. Jong

katolsk orienterings kronik 12.02.75

Om ensomhed og smerte

af forlagsboghandler
Sven Damsholt

ender du den åndelige sult, der kan komme over et menneske?

Et eller andet dybt i ens væsen længes efter noget. Man ved ikke, hvad det er. Det føles som et savn af én man ikke kender, en hunger efter en føde, man ikke ved, hvor man skal finde, eller som en trist.

Længselen er menneskets naturlængsel, en hører til selve det at være menneske. Igesom det hører til det ene køn at enges efter det andet, og som det hører til et barn at længes efter hjemmet, hører det også til menneskesjælen, at den enges efter det, der kan fylde dens tom-

hed, og efter det sted, hvor den hører hjemme.

Længselen varierer i styrke. Somme tider er den bare en svag indre nagen, der overdøves af de mange små glæder, man fylder dagen med: familielykke, en kage til eftermiddagsteet, cerutten, et godt stykke i fjernsynet, avisen, selskabelighed og andre adspredelser. Men til andre tider vokser den i styrke, så den kaster skygge over alt det, man før var glad for. Livet bliver meningsløst og gråt, — man kan ikke se, at noget som helst har betydning mere. Tomheden står som en dump smerte i sjælens dyb og driver én rastløs af sted efter noget at udfylde den med. Er man

fattig og ensom retter man blikket mod velstand og venskab. Men den rammer lige så godt den velhavende, der sidder med ægtefælle, børn, villa, bil og sommerhus, så han synes, at alt, hvad han ejer, med et er uden mening. Og den kan ramme det åndelige menneske allerhårdst, det er, som om en jernkrog greb fat i hans hjerte og rev det ud af hans indre.

Her er det, femoghalvfems procent af menneskeheden giver sig til at søge lykken i den ydre verden i håb om at finde den der. Børn søger legetøj, de unge oplevelser, de ældre variationer, ære og berømmelse, forøgelse af magt og rigdom, — det er de voksnes legetøj. Nu gør dødens engel, Guds betroede tjener, sit nyttige arbejde, — ikke med at slå os ihjel, men med at slå vores illusioner ihjel, som vi troede var lykken. De nye ting, vi anskaffede os, stillede nemlig ikke sulten og slukkede ikke tørsten, men fik den til at nage endnu stærkere.

De fem procent af menneskene er dem, som har lært dødens engels lektie og søger lykken indadtil. Til dem hører de af os, som har fattet Jesu ord: »Søg først Guds rige, så skal alt andet gives jer,« og »Guds rige er inden i jer.«

Hvad gør den kristne, når den åndelige sult og sjælens hjemløshed kommer over ham?

Man føler en uro og giver sig til at søge i sin reol efter en eller anden åndelig bog der kan give en noget. Der var jo øjeblikke i ens liv, hvor man læste om helgenernes levned eller noget andet inspirerende, hvor det himmelske kom lige som ganske nær, — og det kunne vare i mange dage. Kunne man bare læse en af de bøger igen, så måske det kom tilbage! Man læser og læser, men ser kun bogstaver og livløse sætninger, og det himmelske kommer ikke igen. Så leder man en ny bog frem — med det samme resultat, til man indser, at det er en selv, der er noget i vejen med, ikke bøgerne.

Den kristne går til sin kirke. »Guds hus og himmelens port« står der over døren, eller »Guds ord bliver evindeligt«. Han går ind og sætter sig på sin plads på bænken. Præsten læser Guds ord og prædiker over det, og han uddeler Herrens legeme.

Hvor er nu de salige øjeblikke, han engang oplevede i denne kirke? Det er den samme liturgi, måske den samme præst og en udmærket prædiken. Men Gud synes at være borte, alt er tomt og meningsløst

Smid masken

Fastelavnsfesten er forbi. Endnu en gang har vi haft det skægt.

Særligt ved en fastelavnsfest er, at vi ikke fejrer noget specielt. Det er bare fastelavn. Festen skal ikke holdes inden for bestemte rammer. Alt er tilladt, bare det er sjovt. Vi kan klæde os ud som gamle vikinger eller arabsheiker.

Vi har igen vores daglige trøje og cowboybukser på. Vores maske har vi ladet falde, nå ja, vores fastelavnsmaske..., fordi vi måske igen løber rundt med den maske, der passer os så godt.

De tomme ølflasker har vi smidt væk, og hovedpinen dagen derpå er også glemt.

Fastelavnsfesten er overstået, snart er det påske. Vi glemmer — åh så gerne den tid mellem fastelavn og påske.

Vi ved sikkert nok, at fastetiden begynder askeonsdag, men hvad så...

Hvis vi hver dag gav os selv 5 minutter til at beskæftige os med dette »hvad så«, ja så...

Jan

To kopper te - tre småkager

Mandagften. Fjernsynet går. Mellem to kopper te og tre småkager er der én, der spørger:

Hvad tænker I på, når I hører ordet »fasten«?

Lotte: »Faste...? Så er det snart påske. Jeg tænker også på de praktiske arrangementer, som skal laves, f. eks. fastelavnsfesten. Jeg tænker på ferien og på hygge i familielivet. Man samler sig i familier i forbindelse med påsken.

Niels: Ja, påsken og alt det dejlige, som sker i naturen. Det er igen forår. Træerne får igen blade, og hele naturen blomstrer på ny.

Hvis du spørger mig om fasten, så tænker jeg på sol og varme, på foråret. Jeg tænker også på noget religiøst — at hjælpe hinanden.

Yvonne: Hvis du siger »faste«, så siger jeg »påske«. Jeg tænker på fridage. Jeg tænker på, at jeg burde hjælpe andre mennesker, og hvor lidt jeg har

gjort det indtil nu. Jeg tænker på alle de mislykkede forsøg, jeg har gjort på at være god. Jeg kommer også til at tænke lidt mere på Gud end før. Jeg går lidt mere i kirke end før.

»Fasten« var i min tid, da jeg fik religionsundervisning, den hårde og kedelige tid, hvor man skulle give afkald på noget, slik...cigaretter...

Niels: Hos ældre præster og troende er det den almindelige opfattelse, at det betyder »at give afkald på noget« i fasten. Men heldigvis har det i dag en dybere mening for mange unge. De tænker nemlig mere på at hjælpe andre. Bl. a. ved at organisere en fastelavnsfest kan man samle penge ind til de nødstedte. Man kan tænke sig at lave forskellige aktioner med samme formål, nemlig at indsamle penge, der gavner andre.

Lotte: Der er mange — det behøver ikke at være

»de gamle« — som giver afkald på noget. Det behøver ikke at være cigaretter eller slik. Det kan man gøre på en helt anden måde. Man kan f. eks. give afkald på at lade være med at blive gal. Man kan selv finde ud af, hvad man kan gøre. Jeg synes, man skal gøre en hel del for at oplyse »min« generation om, hvad meningen er med fasten.

Yvonne: På den måde er der ikke ret meget tilbage af »at give afkald på noget«. Det alene kan ikke være grunden til at faste, hvis man kun gør de ydre ting, fordi det er tradition, eller for at andre folk skal lægge mærke til det.

Hvad nytter det f. eks. ikke at ryge. Det kan også nemt blive til hykleri.

Man tror, at man er bedre end de andre, fordi man kan lade være med at ryge, mens de andre, de svage, ikke formår det.

Niels: Den bedste form for at give fasten en mening er at lave fasteaktio-

ANNONCE!

Hvem finder en god, sjov og original titel til denne side: Ungdomssiden, — eller hvad den nu skal hedde?

Det bestemmer du selv! Send dit forslag inden 24. februar.

Artikler, meddelelser og billeder er altid velkomne.

Sendes til:

Ungdomssiden,
Fjællegade 2,
7100 — Vejle.

ner, at hjælpe andre med at hjælpe andre.

Mange mennesker vil gøre noget, vil hjælpe andre, men kommer bare ikke i gang med det.

Vi kan give dem støtte til at gå i gang med at gavne hinanden.

Skal vi ikke slukke for fjernsynet?

Jo, det var en god idé. Lotte, mere te?

Ja tak, en lille smule.

ligesom helgenbiografierne og de åndelige bøger, og han forstår igen, at det er ham selv, det beror på, for til andre tider under samme omstændigheder var Gud til stede.

I sådanne forfærdelige øjeblikke gribes også det åndelige menneske af længsel efter at vende tilbage til Ægyptens kødgyder.

Det beror på hans karakter og åndelige udvikling, om han falder tilbage i begærets bedrag. Med begæret kommer blindhed og mangel på erindring om tidligere erkendelse. Men når han igen vågner af rusen, står lektionen endnu tydeligere og endnu mere kvalmende i hans sind, og tomheden er større end før. De uventede glæder er til sidst som svinenes føde, man ønsker at mætte sig med, men ikke kan.

Det ser ud til, at al åndelig vækst skal forudgås af kriser af denne art, hvor sjælen skal gennem ensomhed og tomhed før den finder sin »vej«. Disse perioder af indre lidelse er frygtede af den, der aldrig har gjort andet end at flygte tilbage til den ydre verden. Men for den, der viser dens bedrageri fra sig, vil de stå som prøvelsens og valgets øjeblikke, hvor han blev hjulpet til at finde den fred, som ikke forgår. Han forstår da, at den nagende sult havde sin genstand.

Lovene i den åndelige verden har sine analogier i den jordiske, gennem de sidste

kan vi slutte os til de første. Vilde dyr, der er født i fangenskab, strandfugle for eks., vil af sig selv begynde at søge føde der, hvor deres forfædre har gjort det — til trods for, at de intet finder i deres indhegning, og at ingen har lært dem det. Det samme instinkt lærer dem at finde mage, bygge rede osv. Hunnen til den store sommerfugl Natpáfugleje tiltrækker hannen, som den aldrig har set, og hvis eksistens og rolle den derfor intet aner om, bare ved at udsende sin duft, som opfattes af hannen mange kilometer væk. Man kunne formulere loven sådan: Der eksisterer ikke en længsel i universet uden at dens genstand også findes, længselen er ikke andet end genstandens fravær og vil før eller senere tiltrække den.

Overfører vi det på det åndelige liv, vil det sige at sjælens længsel også har sin »genstand«, og at netop denne længsel er kraften, der tiltrækker genstanden, som er Gud.

Forfladiges lidelsen ved at svækkes af alle mulige erstatningsglæder, er det, som om Gud ikke tiltrækkes, men venter til den udskudte lidelse kommer tilbage og gør sit helbredende arbejde.

Man skal ikke vise længselen bort. Man skal ikke drive sorgen fra sig. Man skal ikke udviske ensomheden med ligegyldig underholdning, men byde den velkommen

som en kær gæst. Lao Tse siger: »Det er takket være hulheden i et kar at karret kan bruges som kar«. Vores egen mester siger: »Salige er de fattige i ånden, for himmeriges rige er deres.« Det er denne sorg og fattigdom han mener. Holder vi dette hulrum i vores indre rent og tomt kan Han og Faderen bo i det, og så er Guds rige kommet til os. Lidelsen ved tomheden varer nøjagtigt så længe, at han har set, vi mener det alvorligt og ikke fortryder og vender om midt i det hele og søger erstatningen i de ydre ting, som Bibelen kalder afguder, fordi de tager Guds plads.

Der er en anden slags sorg og længsel, som ligner den sande, men som er lige modsat: sorgen over at have mistet noget, man var bundet til, og længselen efter at få det igen. Med den har man i tankerne allerede opfyldt sit tomrum med erstatningen. Det er klart, at den rige, der sørger over at have mistet en del af sin formue ikke er salig af den grund, han vil før eller senere skaffe sig den tilbage, for det er atter en af de åndelige love i universet, at det, man søger, skal man finde, hvis man bare bliver ved — på godt og ondt. En frygtelig lov, men uundgåelig, hvis mennesket skal finde sin vej. Den indebærer både dom og velsignelse: dom, fordi vi dømmes os selv til forgængelighed ved at

identificere os med det forgængelige, og velsignelse, når vi har lært at vende det ryggen og søge det virkelige.

Det varede mange år før jeg forstod, hvorfor det er saligt at være fattig i ånden, og hvorfor man senere skal mættes, fordi man sulter nu, og le, fordi man græder nu. Jeg kunne ikke se, der var noget fortjenstfuldt i at sulte og græde og være fattig. Indtil jeg forstod, at der er tale om de to forskellige mennesker vi består af: det ydre og det indre. Eller »kødet« og »ånden« som Paulus kalder det i Brevet til Galaterne 5,17. De to væsener i os ligger i kamp med hinanden, fordi de hver især begærer det, som udelukker den anden. Hvis jeg fylder mit hjertes hulrum med ydre glæder, kan jeg ikke også fylde det med indre, det ydre menneske og det indre har nemlig kun ét hjerte, som de derfor slås om. På den måde er det klart, at når den kødelige ydre del af os lider smerte, fordi den har givet afkald på de flygtige glæder, der var dens lykke, så vil det åndelige og indre menneske have grund til at glæde sig, fordi der er givet plads for den virkelige og varige glæde.

Ja foreløbig kun givet plads. Den evige glæde ved Guds nærvær kommer ikke ved en negativ given afkald alene, men ved en aktiv påkaldelse.

Sven Damsholt

short story

En lille dreng (meget lille og uskyldigt naiv) kom hen til sin gamle bedstefar (meget gammel og klog — som de plejer at være i et hvert eventyr), og den lille dreng spurgte:

»Hvornår bliver jeg gammel nok til kun at gøre, hvad jeg gider gøre?«

Og den gamle (kloge) bedstefar svarede:

»Dreng, så gammel er aldrig nogen blevet.«

ALLIGEVEL ...

Jeg ville gerne tale med dig,
alligevel ved jeg ikke, hvordan jeg skal gøre det.
Du er helt forskellig fra alt, hvad vi kender.
Kender vi dig?

Vi kan ikke se dig og ikke høre dig.
Oftentimes synes jeg, at jeg kun taler hen for mig,
når jeg forsøger at bede.
Jeg sporer ingen fremgang.
Alligevel ville jeg gerne tale med dig.

Monika, 17 år.

KUN JEG ER MIG

Det er dybt menneskeligt at spørge om meningen med livet. Men spørgsmålet er meningsløst, fordi det er forkert stillet. Ethvert menneske er noget enestående, noget, som kun forekommer én gang. Aldrig før i menneskehedens historie har der eksisteret en person, der i et og alt var mig lig. Og aldrig senere vil der i menneskehedens historie fødes en person, der på godt og ondt vil være en gentagelse af mig.

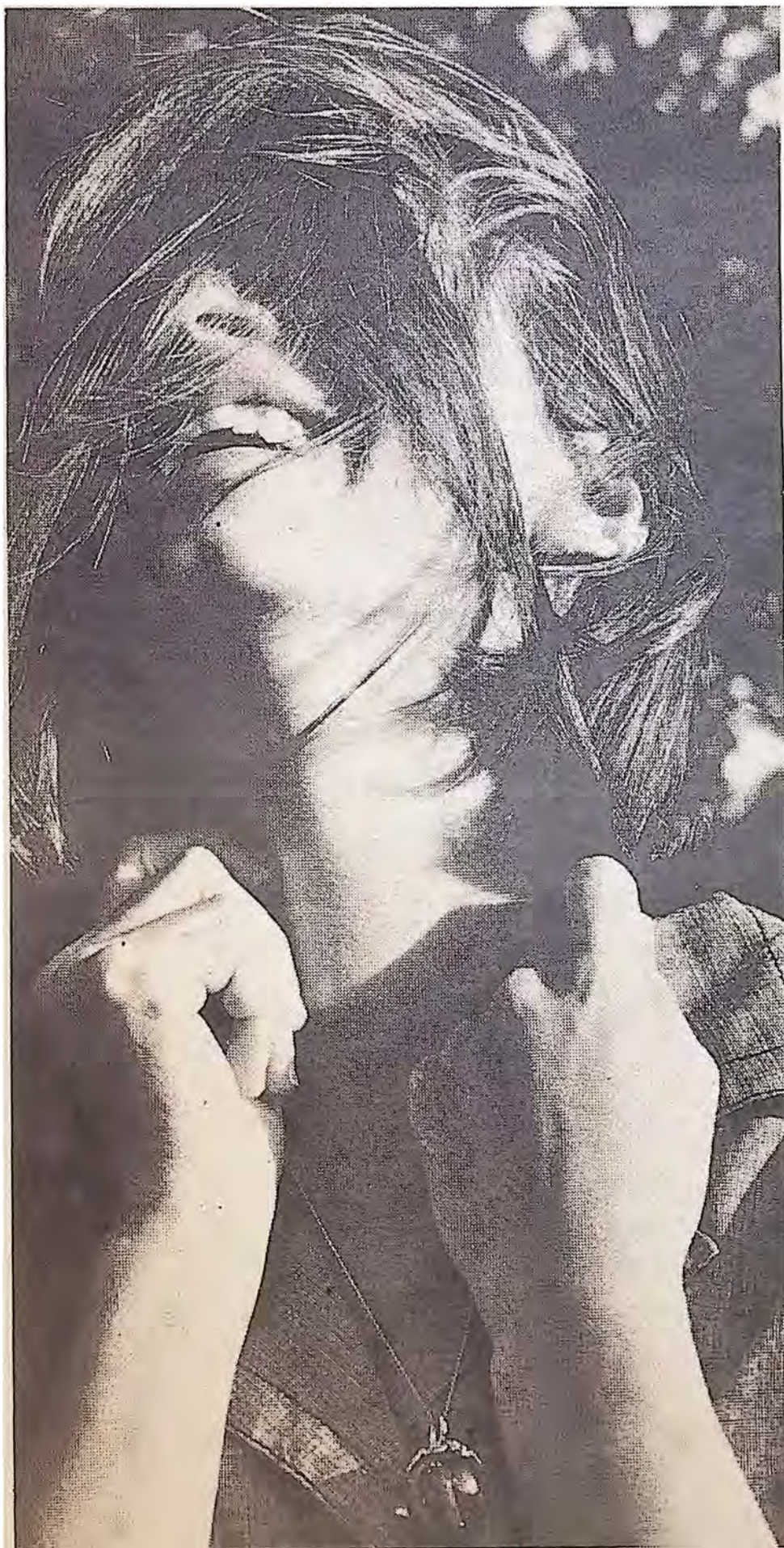
Når et menneske er enestående i sin art, noget kun én gang forekommende, er det klart, at det er meningsløst for mennesket at spørge om livets mening i almindelighed, sådan som vi plejer at spørge.

Man må stille spørgsmålet: »Hvad er meningen med min eksistens — mit liv?« Eller endnu bedre — man må sige: Eftersom jeg er noget enestående, noget, der aldrig hverken før eller senere vil optræde på livets scene, har jeg dermed et ansvar, og det må være livet, der skal spørge, og mig, der skal svare — ikke en gang for alle, men fra dag til dag, ja fra time til time, fra situation til situation.

Fordi jeg er enestående, fordi de muligheder, der er nedlagt i mig aldrig mere vil blive gentaget, fordi de uigenkaldeligt vil gå til grunde, når mit liv er slut, derfor er jeg ansvarlig over for dette liv.

Jeg kan ikke udelukke nogen del af mit liv fra dette ansvar, for dermed ville — ikke livet, men jeg selv miste enhver mening.

K.

C. B. Riis & Søn

Slagtermestre

Valby Langgade 36
København Valby — Telefon VA 89
1. kl. kød og pålæg

Ejner Nielsen

Kolonial — Kaffé

Absalonsgade 14 — 9000 Ålborg
Telf. (08) 12 09 71 — 12 15 56

Bendt Gravgaard

senkram og gros

Hobro — Telefon (08) 52 15 44

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

VVS

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

Skolebøger — Skolerekvitter
Billedbøger — Skønlitteratur — Papir
Fyldepenne — Billigbøger

Roskilde Boghandel

Sct. Olsegade 24 — Telf. 35 31 31

Roman Kusler

Murermester

Stationsvej 11, Nivå
Telefon (03) 24 71 50

Kaj F. Fjording og Søn

Murermestre — Ingeniører

Entrepenører
Hyldegårds Tværvæg 13
Charlottenlund.
Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ installatør
J. Rasmussen Hansen
Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER

Blikkenslagermester

aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 — 80 50 30

Fint arbejde — Rimelig pris

Telefon: TRIA 6070

Er De tilfreds med Deres snedker
og møbelpolstre?
Hvis ikke — så prøv os!

ANDERS SVENDSEN

Afdeling for bygningsarbejde
Nordre Frihavnsgade 13, Kbh. Ø

Oliefyr
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

NORDISK KUL A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 70 45 30

Ressourcespild

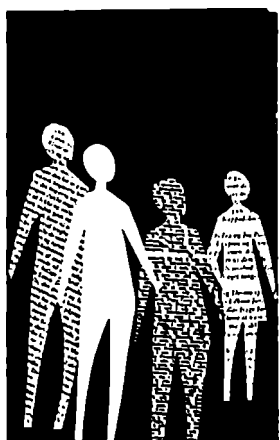
Flere tusinde varmtvandsbeholdere og mange tusinde meter vandrør tæres op hvert år.

Ring til Deres VVS-installatør og få monteret et

ANO-KAT minielktrolvseanlæg

i Deres parcelhus. Så er Deres
varmtvandsbeholder og rørsystem —
for ca. 500 kr. — effektivt beskyttet mod korrosion

Guldager Electrolyse A/S

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplads på ca. 20 tekstlinier. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 5 (der udkommer 12.3.) er mandag den 24. februar, — og til nr. 6 (der udkommer 19.3.) mandag den 3. marts.

København: Skt. Ansgars Kirke

Bredgade 64, 1260 København K.

Fastetiden i Skt. Ansgars Kirke:

Askeonsdag den 12. februar kl. 20.00: Askeceremoni og messe.

Onsdagene den 19. og 26. februar og 5. marts kl. 20.00: Fasteprædikener over Bodens Sakramente af pastor L. Brunicardi, derefter sakramental velsignelse.

Onsdag den 12. marts kl. 20.00: Gregoriansk musikanlagt med fastetidens ordinarium, hymner, responser og afsnit af lidelseshistorien.

Onsdag den 19. marts kl. 20.00: Sct. Josefsmesse og skriftemål.

Onsdag den 7. januar mødtes en del af Sankt Knud Lavards Gildets medlemmer til messe i Skt. Ansgars Kirke. På den efterfølgende generalforsamling besluttede man at ophæve gildet, idet man måtte konstatere svigtende interesse, manglende tilgang og udmeldelser.

Gildets pengemidler — kr. 1448,13 — er blevet indsat på en sparekassebog og skal fremover benyttes til en årlig messe for gildets afdøde medlemmer samt som garantium ved senere valfarter til Haraldsted.

Brønshøj: Skt. Antoni Kirke

Frederikssundsvej 225, 2700 Brønshøj.

Messtider:

Søndag kl. 8.30 og kl. 10.30. Mandag, torsdag og fredag kl. 8.00, tirsdag kl. 10.00, onsdag kl. 19.00, lørdag kl. 17.00.

Onsdag den 12. februar: Askeonsdag, kl. 19.00: Aftenmesse med askeindvielse.

Søndag den 16. februar: 1. søndag i Fasten: Fasteprædiken ved pastor L. Brunicardi i begge messer.

Søndag den 23. februar kl. 14.00: Ungdomsmesse ved pater H. van Schaik.

Onsdag den 26. februar: Efter aftenmessen: Gennemgang af søndagens evangelium under kyndig vejledning af mag. art. Elsebet Kieler. Vi hører om teksterne og taler sammen om, hvad de har at sige os i dag, og formulerer forbønner ud fra teksterne. Prøv at være med!

Søndag den 2. marts: 3. søndag i Fasten: Fasteprædiken ved pastor L. Brunicardi.

København: Jesu Hjerte Kirke

Stenosgade 4, 1616 København V.

Fredag den 14. februar kl. 17.00: Afslutning på forsøgningsugen.

Lørdag den 15. februar kl. 16.30: Messe på polsk. 1. søndag i fasten. 6 p.m. Mass in English. 1. Sunday of Lent.

Søndag den 16. februar 1. søndag i fasten. Kl. 10.00: Dansk højmesse. — Messe de Laurentides. Fasteprædiken ved pater Niels Kiær, S.J. Kl. 11.30: Sangmesse med fasteprædiken af pater Niels Kiær, S.J.

Således hver søndag i fasten.

Tirsdag den 18. februar kl. 14.30: Møde for ældre i »Den blå Sal«: »En rejse til det fjerne østen for 400 år siden« (med lysbilleder).

Fredag den 21. februar kl. 17.00: Messe med korsvej. Således hver fredag i fasten.

København: Skt. Mariæ Kirke

Jens Jessensvej 5, 2000 København F.

Messtider:

Søndag: Kl. 8.00 og 11.00.

Hverdag: Kl. 6.45 og 8.00.

Første fredag kl. 19.00: Andagt, kl. 19.30: Aftenmesse.

Tredje fredag kl. 19.30: Bønsaften.

Onsdag den 12. februar: Askeonsdag.

Messe kl. 8.00 og 19.30 med uddeling af askekors.

Torsdag den 13. februar kl. 14.30: Torsdagsklubben er åben. Dr. Inger Høyer vil orientere om det arbejde, der gøres fra katolsk side for de evnesvage, og som herhjemme udgår fra kollektivet Niels Steensens Hus i Helsingør. Før mødet er der messe kl. 14.30.

Tirsdag den 18. februar kl. 20.00: »Åbent-hus« aften. Kristeligt Folkepartis formand, Jens Møller indleder en diskussion om: »Kristendom og politik«.

Fredag den 21. februar kl. 19.30 — 21.00: Bønsaften og vågetime i anledning af det hellige år.

Søndag den 23. februar kl. 11.00: Højmesse med latin.

Hørsholm: Skt. Hans Kirke

Marievej 6, 2970 Hørsholm

Søndagsmesser:

Skt. Hans Kirke, Hørsholm: Højmesse hver søndag kl. 10.00.

Den hellige Families Kirke, Bistrup: Fromesse hver søndag kl. 8.00 og højmesse kl. 10.00.

Søndag den 16. februar, den første søndag i fasten, meddeles askekorset ved højmessen i begge kirker til alle, der ønsker at modtage det som symbol på formaning. En udmærket opgave for fastetiden er bl. a. at skifte den kolder skulder ud med den varme. I fastetiden holder vi hver fredag aften kl. 19.30 en korsvejsandagt i Bistrup.

Tirsdag den 18. februar indbydes alle forældre, hvis børn går til undervisning hos herr Gert Ørsted Andersen (hold III), til et forældremøde på Nordvanggård kl. 19.30.

Mandag den 3. marts indbydes alle forældre, hvis børn går til undervisning hos søster Beata (hold II, som forbereder sig til den første kommunion på Hvide Søndag), til et forældremøde på Nordvanggård kl. 19.30.

Onsdag den 19. februar kl. 20.00 er der gennemgang af Den hollandske Katekismus for Voksne på Nordvanggård. Aftenens tema er siderne 127-142.

Søndag den 23. februar kl. 14-15 udstilles Alterets Sakramente i Den hellige Families Kirke i Bistrup.

Mandag den 24. februar kl. 19.00 — 21.00 er der møde for Midi-KUK på Nordvanggård.

Hveranden onsdag kl. 19.30 er der møde for Maxi-KUK på Nordvanggård.

Næstved: Vor Frue Kirke

Præstøvej 29, 4700 Næstved. Tlf. (03) 72 09 85.

Giro: Vor Frue Sogn 2 21 18 74.

Kontortid: Tirsdag — fredag 11.30 — 12.30.

Ellers efter aftale.

Gudstjenester:

Hver søn- og påbudt helligdag.

Kl. 8.00: Fromesse med prædiken.

Kl. 10.00: Højmesse med prædiken.

Mandag — lørdag kl. 8.00: Messe.

Hver lørdag kl. 19.00: Rosenkrandsandagt med sakramental velsignelse.

På Skt. Elisabeth Hjemmet, Præstøvej 65, 4700 Næstved. Tlf. (03) 72 17 07: Mandag — fredag kl.

6.15: Messe. Lørdag og søndag kl. 6.30: Messe.

Særlige gudstjenester: (i Vor Frue Kirke)

Fredag den 14. og 21. februar kl. 19.30: Korsvejsandagt, fasteprædiken og velsignelse.

Søndag den 16. februar kl. 11.00: Polsk gudstjeneste med polsk prædiken.

Søndag den 23. februar kl. 10.00: Latinsk Højmesse. Kl. 14.15: Messe. (Efter messen er der regionalrådsmøde i menighedssalen i præstegården.)

Møn: c/o Walther Starp. Tlf.: (03) 81 31 65. Østermark pr. Keldby, 4780 Stege. Lørdag den 15. februar kl. 15.00: Messe med prædiken.

Haslev: K.F.U.M.'s Missionshotel, Vestergade 8, 4690 Haslev. Tlf. (03) 69 23 90. Eller: Hartmann W. Chr. Binder, Bråbyvej 22, 4690 Haslev. Tlf. (03) 69 11 28.

Søndag den 23. februar kl. 10.30: Messe med prædiken.

Askeonsdag den 12. februar kl. 19.30:

Aftenmesse med prædiken og uddeling af askekorset.

Møder:

Voksenundervisning: Onsdag den 5. februar og torsdag den 13. februar kl. 19.30: Aftenmesse og derefter undervisning i præstegården.

Menighedsrådsmøde: Søndag den 23. februar kl. 19.30: Aftenmesse og derefter møde i præstegården.

Regionalrådsmøde: Søndag den 23. februar kl. 14.15: Messe og derefter møde i menighedssalen i præstegården.

Undervisning (For børn, som ikke går i katolsk skole): Hver skolefredag på Vor Frue Skole fra kl. 13.45 til 14.45.

Konfirmandundervisning: Hver skolefredag på Vor Frue Skole fra kl. 14.45-15.45.

Slagelse: Vor Frue Kirke

Frederiksgade 7, 4200 Slagelse.

Messtider:

Vor Frue Kirke i Slagelse: Hver søndag kl. 9.00.

Sankt Maria Kirke i Kalundborg: Hver søndag kl. 10.00.

Onsdag den 22. januar havde vi menighedsrådsmøde. Juleindsamlingens resultat er nu gjort op til lige ved 3.000 kr. Pengene bruges til menighedens forskellige arrangementer: Huslejetilskud til menighedens lejr om sommeren på Klitborg, som vi glæder os til igen i år at skulle mødes til, tilskud til buskørsel til Åsebakkevalfarten og lignende? Julegave til de ældre og de syge i sognet.

Vi drøftede varmeforholdene i kirken. Vore udgifter til varme er meget store trods den milde vinter. Vi ønsker alle at have det varmt i kirken, men faktisk har vi ikke råd til det, så vi beder alle om at være forstående — og tage godt med varmt tøj på.

Søndag den 23. februar er der voksenundervisning i Skelskør hos Erik og Lisbeth Frølund Nielsen.

Fredag den 28. februar begynder børneundervisningen igen i Slagelse Præstegård kl. 18.00, der er messe i kirken kl. 19.15.

Fredag den 28. februar — søndag den 2. marts er der ungdomsweekend i Dianalund.

Svendborg: Skt. Knuds Kirke

Svendborg: Skt. Knuds Kirke, Havnegade 1, 5100 Svdb., tlf. (09) 21 05 42.

Gudstjenester:

Søndag: Kl. 8,00 reciteret messe. Kl. 10,00 højmesse.

Hver tirsdag kl. 19,00 aftenmesse. Øvrige hverdage: I reglen kl. 6,45 messe. Lejlighed til skriftemål hver søndag og helligdag før messerne. Lørdag kl. 16,30 og 17,30.

Religionsundervisning for børn i 7-14 års alderen: Hold I hver onsdag kl. 15,30. Hold II hver torsdag kl. 15,30. Nye børn kun modtages.

Viborg: Skt. Kjelds Kapel

Skt. Leonisgade 12, 8800 Viborg. Tlf. (06) 62 36 41.

Søndagsmesser:

Viborg: Kl. 10,00 hver søndag.

Messe på engelsk: Fjerde lørdag i måneden kl. 16,00.

Messe på tysk: Første søndag i måneden kl. 14,30.

15. februar: Loppemarked i præstegården kl. 10,30 — 16,00. Nyt og gammelt sælges til fordel for kapellets videre istandsættelse.

Skive: Søndagsmesse hver tredje lørdag i måneden kl. 17,00 på Krabbesholm.

Nørre Nisum: Søndagsmesse hver tredje søndag i måneden (når ikke andet meddeles) kl. 14,30 på Pensionisthøjskolen.

Religionsundervisning:

Struer (Vestkystområdet): Første lørdag i måneden kl. 9,30 — 11,30.

Viborg (Viborgområdet): Anden lørdag i måneden kl. 10,00 — 12,00.

Haderslev: Skt. Marie Kirke

Mariegade 8. 6100 Haderslev. tlf. (04) 52 23 26 eller 52 28 10.

Messtider:

Søndage kl. 10,00, fredage kl. 19,00, andre dage almindeligvis hos Søstrene, Astrupvej 65, kl. 7,30.

Ny døbefont. Lørdag d. 18. januar fik vor kirke foræret en ny døbefont. Arbejdet blev udført af smedemester Thaddeus Barasinski, Odense, i samarbejde med hans bror fhv. smedemester Viktor Barasinski, Haderslev. Døbefonten er kunstfærdigt udført i tyndt, udhamret smedjern, ikke massivt, men som en slags gitterværk, sobert og samfuldt. »Sojlen« er pyntet med otte kobberkors. Hele værket er smykket med ciselerarbejde, som vakte enhvers beundring, og behandlet med zaponlak.

En varm tak til alle, som har hjulpet til, både med ideen og udførelsen.

D. K. K. F.-Studiekreds

Danmarks katolske Kvindeforbund indbyder i samarbejde med K.F.U.K. til en studiekreds over 6 aftener i anledning af F.N.'s internationale kvindeår. Vi vil beskæftige os med temaet: »Hvordan virkeliggør vi kristendommens ligestilling af kønnene?« og gennemgå vigtige bibelsteder i relation til emnet, ligesom vi vil følge dagspressens behandling af spørgsmålet.

Sted: Det økumeniske Center, Skindergade 22, 1159 København K.

Tidspunkt: Mandag den 3. og 17. februar kl. 20.
Mandag den 3. og 17. marts kl. 20.
Mandag den 7. og 21. april kl. 20.

Tilmeldelse:
Suzanne Scavenius,
Henrik Hertzvej 2. A.
2920 Charlottenlund.
Tlf. OR. 9251 (om aftenen).

Liturgisk kalender

Ved Inga Jensen

Fredag 14/2. Alm. ugedag. Es. 58, 1-9a. — Mt. 9, 14-15.

Lørdag 15/2. Alm. ugedag. Es. 58, 9b-14. — Luk. 5, 27-32.

Søndag 16/2. 1. søndag i fasten. 1. Mos. 2, 7-9, 3, 1-7. — Salme 51, 3-6a. 12-14 og 17. (R. 3a: Gud, vær os nådig efter din miskundhed, thi vi har syndet.) — Rom. 5, 12-19 (eller som kortere læsning 12.17-19. — Matt. 4, 1-11).

Mandag 17/2. Alm. ugedag. 3. Mos. 19, 1-2, 11-18. — Mt. 25, 31-46.

Tirsdag 18/2. Alm. ugedag. Es. 55, 10-11. — Mt. 6, 7-15.

Onsdag 19/2. Alm. ugedag. Jon. 3, 1-10. — Luk. 11, 29-32.

Torsdag 20/2. Alm. ugedag. Ester 14, 1, 3-5. 12-14. — Mt. 7, 7-12.

Fredag 21/2. Alm. ugedag. Ezek. 18, 21-28. — Mt. 5, 20-26.

Lørdag 22/2. St. Peters Stol. 1. Pet. 5, 1-4. — Mt. 16, 13-19. Gloria. Pr. ap.

Søndag 23/2. 2. søndag i fasten. 1. Mos. 12, 1-4a. — Salme 32, 4-5, 18-19, 20 og 22. (R. 22: Din miskundhed være over os, Herre, så som vi håber på dig.) 2. Tim. 1,8b-10. — Mt. 17, 1-9.

Mandag 24/2. Alm. ugedag. Dan 9, 4b-10. — Luk. 6, 36-38.

Tirsdag 25/2. Alm. ugedag. Es. 1, 10. 16-20. — Mt. 23, 1-12.

Onsdag 26/2. Alm. ugedag. Jer. 18, 18-20. — Mt. 20, 17-28.

Torsdag 27/2. Alm. ugedag. Jer. 17, 5-10. — Luk. 16, 19-31.

Fredag 28/2. Alm. ugedag. 1. Mos. 37, 3-4. 12-13a. 17b-28. — Mt. 21, 33-43. — 45-46.

Lørdag 1/3. Alm. ugedag. Mika. 7, 14-15. 18-20. — Luk. 15, 1-3. 11-32.

Søndag 2/3. 3. søndag i fasten. 2. Mos. 17, 3-7. — Salme 95, 1-2, 6-9 (R. 8: Lytted I dog i dag til hans røst forhæder ej eders hjerter.) — Rom. 5, 1-2. 5-8. — Johs. 4, 5-42 (el. som kortere læsning 4, 5-15. 19b-26. 39a. 40-42).

Baronesse Rosenkrantz Charisius f. Oxholms legat

til hjælp for trængende indfødte medlemmer, mænd eller kvinder, af de her i landet værende katolske menigheder, uddeles af biskoppen.

Ansøgninger, indeholdende fulde navn, stilling, alder og bopæl, skal med hensyn til trang, værdighed og medlemsforhold til en herværende katolsk menighed attesteres af to personer, hvoraf den ene skal være katolsk gejstlig.

Legatportioner uddeles ikke for livstid, hvorfor tidligere legatnydere må indsende ny ansøgning. Ansøgningsfristen udløber den 28. februar 1975. Andragender, som er indsendt efter dette tidspunkt, kan ikke komme i betragtning. Ansøgning stiles og indsendes til Katolsk Bispekontor, Bredgade 69 A, 1260 København K.

D. K. K. F.'s LEGATER

Danmarks katolske Kvindeforbund administrerer to legater:

1. Trørødhusfond-legatet, der skal anvendes til sommerophold for ubemidlede småpiger under katolske forhold.
2. Restauratør Krogh og hustrus legat, der yder støtte til katolske pigers og drenge ferieophold.

Ansøgninger indsendes allersenest 18. februar 1975 til fondens sekretær:

Eva Jantzen,
Røntoftvej 4,
2860 Søborg.

NÆSTE NUMMER

indleveres til postvæsenet den 26. februar, og vil være læserne i hænde senest den 3. marts.

Skoleleder til Sankt Josef Søstrenes Skole, Maribo

Embedet som leder af Sankt Josef Søstrenes Skole i Maribo opslås herved ledigt til besættelse pr. 1. august 1975.

Skolen søges p.t. omdannet til selvejende institution.

Som katolsk skole henvender den sig til ansøgere, som foruden at besidde de faglige og pædagogiske kvalifikationer er indstillet på sammen med lærerkollegiet at tegne skolens kristne linje både i forhold til den katolske og den ikke-katolske del af skolens forældrekræds og elever.

Skolen har i de senere år haft øget tilgang, og den har nu godt 180 elever (heraf 4/5 ikke-katolikker) på 1.-7. klassetrin og børnehaveklasse.

Der er gode kollegiale forhold og et godt forældre-samarbejde. Skolen er efter størrelsen veludstyret med tekniske hjælpemidler.

Ansøgninger sendes inden den 20. februar 1975 til:

Søster Gertrud Hunke, Sankt Josef Søstre, Strandvejen 91, 2100 København Ø.

Oplysninger kan indhentes hos skolens leder, søster Anne Therese Hansen, Østergade 61, 4930 Maribo. Tlf. (03) 88 02 68.

Lærere til Sankt Josefs Realskole Roskilde

Den selvejende institution Skt. Josefs Realskole, som er en katolsk skole, søger pr. 1/8 1975 nogle lærere. Fagkreds efter aftale, dog har fysik og specialundervisning særlig interesse.

Skolen, som har 570 elever, fordelt på børnehaveklasser og op til 10. klasse/III real, bestræber sig for at føre en kristen linie i undervisningen og opdragelsen for såvel de katolske som de ikke katolske elever.

Ansøgninger vedlagt fotokopier af eksamenspapirer og anbefalinger sendes til skolebestyrer søster Paula, Skt. Josefs Realskole, Frederiksborgvej 10, 4000 Roskilde. Tlf. 03 35 25 26, bedst kl. 12-13.

Social rådgivning

ydes af

Katolske Menighedsplejer på kontoret, Bredgade 69 A o. g. 1. og 3. tirsdag kl. 19 til 21.

Kontoret holder i øvrigt åbent ugens 5 første dage fra kl. 14 til 16.
Telefon 15 23 03.

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 — GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 76
Ligkistemagasin GO. 6056 - GO. 6030

Begravelse og bisættelser
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

Katolske begravelse
Ring til 12 28 66

H. J. MADSEN

Begravelsesforretning
Jægergårdsgade 17-19, Århus C

E. Christoffersen
Ringstedgade 25, Næstved

Begravelse og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

Bispekonferencen i Djursholm

Bispekonferencen for de fem nordiske lande har i dagene 26/1—1/2 1975 holdt møde i Birgittasystranas Vilohem i Djursholm uden for Stockholm. Hovedemnet var igen spørgsmålet om sjælesorgen for de gengifte fraskilte, — et spørgsmål, det især i Skandinavien er meget presserende at få løst. Biskopperne vedtog dog ikke nogen endelig løsning på problemet, hvilket til dels skyldes, at de nu deltager i arbejdet i det særlige udvalg til behandling af sjælesorgen for gengifte, fraskilte, som er nedsat af biskopperne i det tyske sprogområde, og derfor først vil forelægge resultatet af deres drøftelser for dette udvalg.

Formanden for den nordiske bispekonference, biskop Paul Verschuren, Helsinki, aflagde beretning om bispesynoden og om mødet i slutningen af europæiske bispekonferencer (CCEE).

Norden har et stykke tid haft en repræsentant ved den pavelige kommission til behandling af kvindens rolle i Kirken. Den pågældende kommission har henvendt sig til den internationale pavelige teologkommission og til bibelkommissionen for at høre deres mening om spørgsmålet om kvinden og embedet i Kirken.

De nordiske biskopper har nu skrevet til den internationale teologkommission med anmodning om, at kvindekommissionens spørgsmål må blive omhyggeligt behandlet. De nordiske biskopper siger i denne forbindelse, at det ville være ønskeligt, om man inden for en overskuelig fremtid i hvert fald i form af et diakonat ville indrømme kvinden en plads i Kirken.

Biskop Hans Martensen fik den særlige opgave at tage sig af ordenssøstre. Flere små sygehuse, der tilhører søstre, og som i Norge, Danmark og Island har været støttepunkter for det kirkelige arbejde, kan med den nuværende sociale udvikling ikke mere bibeholdes. En omstrukturering af søstrenes arbejde er derfor absolut nødvendig.

Hvordan kommer Kirken til at se ud i år 2.000? Dette spørgsmål vil blive behandlet på et møde, arrangeret af sekretariatet for de ikke-troende i Rom i september 1975. De nordiske biskopper vil lade sig repræsentere ved en ekspert på dette møde.

Så godt som alle de nordiske biskopper vil i anledning af det hellige år i slutningen af juni deltage i en valfart for de nordiske katolikker til Rom.

Lars Roth

I 1968 afsluttede Bernadette Olowo sine studier ved Trinity College i Nabingo og blev cand. phil. ved Makerere University i Kampala. Siden 1973 har hun fungeret som assistent og sekretær i udenrigsministeriet i Uganda, indtil hun i december 1973 fik posten som tredje sekretær ved Ugandas ambassade i Bonn. I 1974 blev hun selv ambassadør i Den vesttyske Forbundsrepublik, og den 23. januar i år blev hun udnævnt til Ugandas ambassadør ved Vatikanet.

Kvindelig ambassadør i Vatikanet

Den 27-årige Bernadette Olowo er af præsident Amin udnævnt til Ugandas nye ambassadør ved Vatikanet.

I sin tale til paven sagde Bernadette Olowo blandt andet:

»I dette hellige år, som er viet til fornyelse og forsoning, tror Ugandas præsident, regering og folk fast

på Deres Helligheds bestræbelser for, at hele menneskeheden skal nå til sandhed, retfærdighed, frihed, fred og kærlighed, og støtter til fulde disse bestræbelser.

Vi er også dybt taknemmelige over Kirkens stadi-ge bidrag til at fremme udviklingen i verden ikke alene åndeligt, men også

moralsk og materielt, især i de mindre velhavende dele af verden.

Lad det i dette internationale kvindeår, som Deres Hellighed har udtrykt sympati for, være mig tilladt at sige, at jeg har en særlig følelse af tilfredshed, fordi jeg har fået denne sjældne lejlighed til at yde et beskedent bidrag

til samfundets udvikling, og at vi med Deres Helligheds velsignelse alle vil lykkes med det, vi vil.

Jeg er også sikker på, at alle andre kvinder, især kvinderne i mit eget elskede land, tager del i min hæder og i min stolthed over, at Deres Hellighed har villet tage imod mig.»

OsRo

Færre præstekald i Holland

Vandringen på Genesaret sø.

Tilvæksten af præster i den katolske kirke i Holland er gået stærkt tilbage i de ni år, der er forløbet siden det 2. Vatikankoncil, og udgør dermed en del af den almindelige krise, der i flere år har rådet i kirken der i landet. Imidlertid ser det ud til, at der er indtrådt en vis stabilisering. Det fremgår af den undersøgelse, som på opfordring af biskopperne i de syv bispedømmer og af de foresatte for ordenerne er foretaget af den katolske kirkes socialt-kirkelige institut (KASKI). Undersøgelsen, som bygger på det statistiske materiale, der var til disposition den 1. januar 1974, er for nylig afsluttet, og resultatet er blevet offentliggjort med titlen »De hollandske præster 1974 — udviklingslinier og perspektiver«.

Den stærke nedgang i antallet af præster beror ifølge KASKI først og fremmest på, at så mange har forladt præsteembedet, — siden 1965 er der tale om ikke mindre

end 1.504, hvoraf de 1.108 er ordenspræster. I 1969 blev bunden nået med 244 »afhoppere«. Derefter er antallet af præster, som har opgivet præsteembedet, gået ned. I 1970 drejede det sig om 156.

Som en anden årsag henviser KASKI til, at antallet af dødsfald har været større end antallet af nyviede præster. Præstevielserne er dog forøget noget i de senere år. I 1972 var der 27, og i 1973 var det 35.

Som den vigtigste årsag til, at præsterne opgav præsteembedet, nævnte de »det almindelige kirkelige klima« i landet, »kløften mellem uddannelsen og det praktiske liv« samt en almindelig usikkerhed i synet på præsteembedet. Det er de årgange, der blev præsteviet i årene 1960-64, der har været hårdest ramt af »afhopningen«, nemlig 40%. For årgangene 1965-69 er den tilsvarende procent kun 20-25.

Blandt de positive tenden-

ser i den katolske kirke i Holland kan nævnes den store interesse for missionerne. Mere end halvdelen af de nyviede præster er i de senere år rejst ud til tjeneste i u-landene. I 1970 gik der i Holland en missionær på 603 katolikker — et meget højt antal. For Belgiens vedkommende er forholdet ifølge statistikken således 1:1.500, for Vesttysklands 1:2.810 og for Italiens 1:10.000.

Hvad angår formodningen om, at der er indtrådt en vis stabilisering i den kriseagtige udvikling i den katolske kirke i Holland, kan det store antal kirkegængere ifølge KASKI også bidrage til at belyse denne formodning. I 1967 gik 68,4% af de hollandske katolikker i kirke hver søndag. I januar 1974 var den tilsvarende procent 36. Derefter er der sket en vis fremgang. Tilbagegangen er mærkeligt nok mindst i de stærkt industrialiserede områder som Haarlem og Rotterdam.

Kvinder om kvinden side 3

Hvad har Paulus dog gjort side 6

Kvinden i kirken side 7-8

For børn side 8-9

katolsk orientering

1975 er kvindernes år. - FN's generalsekretær Kurt Waldheim har fornylig udsendt en erklæring, der bl. a. indeholder følgende begrundelse: „Fordomme, vaner og århundredgamle traditioner har alle dage medvirket til at undertrykke kvinden, begrænse hendes rettigheder og sætte mere eller mindre snævre grænser for de roller, det tillades hende at spille i samfundet. Disse forhold afspejles ikke alene i de sociale og økonomiske realiteter, men i de fleste lande også i lovgivningen“. „katolsk orientering“ har derfor valgt at bringe et temanummer om kvinden i kirken, hvilket emne De kan læse mere om inde i bladet.

Østeuropa har fået ny stemme

(KIT) - »Kontinent« er navnet på et nyt tidsskrift med fortrinsvis østeuropæiske medarbejdere. Redaktionen består af Alexander Solzjenitsyn, Andrej Sinjavski og Vladimir Maksimov, sidstnævnte er chefredaktør og ligesom Solzjenitsyn i eksil. Tidsskriftet udkommer på russisk, men en tysk og muligvis også en engelsk udgave er under forberedelse. Det er et kvartalstidsskrift på hele 400 sider.

Østeuropas intellektuelle taler med en stemme, lidelsens og indsigtens stemme.«

Mindszentys erindringer

Fra Solzjenitsyns hånd foreligger et ikke hidtil offentliggjort kapitel af romanen »Den første kreds«. Stormesteren i skak, eksilczeken Ludek Pachman, har skrevet en artikel om sin brutale opvågnen, fysisk og psykisk, den nat, da invasionstropperne besatte Tjecoslovakiet. Om trent en fjerdedel af »Kontinent«s første nummer består af den ungarske kardinal Jozsef Mindszentys nyudgivne erindringer, han fortæller om sin arrestation, tortur og domstolens behandling af ham i sin tid i Ungarn. En af tidsskriftets medarbejdere har interviewet Milovan Djilas, Titos tidligere rådgiver. Djilas mener, at kommunisterne tager fejl, når de fortsætter med at ville udvikle revolutionen, da den ikke kan udvikles mere. Den sovjetiske forfatter Vladimir Kornilov, der bor i Moskva bidrager med en novelle.

Det er Aftenpostens tidligere Moskovakorrespondent P. E. Hegge, der har læst »Kontinent«s første nummer og refereret det.

Et mirakel

Foruden Solzjenitsyn har dramatikerens Eugène Ionesco og kernefysikeren Sacharov skrevet forord. Førstnævnte peger på, at der er så mange medarbejdere fra Østeuropa, at tidsskriftet »måske vil blive Østeuropas egentlige stemme, henvendt til de ører i Vesteuropa, der ikke har lukket sandheden ude, men vil lytte til den. For 40 år siden ville det have været utænkeligt, at russiske, polske, ungarske, czechiske, rumænske, tyske og litauiske forfattere havde gjort de samme erfaringer, draget de samme bitre slutninger og haft næsten de samme forhåbninger til fremtiden Dette mirakel, som har kostet os så meget, har nu fundet sted.

150 kvindelige præster i protest

Kræver »illegal« ordination

af 11 kvindelige teologer i USA kendt lovlig og gyldig

(K.P.) - I fjor efterår skete der noget usædvanligt i den anglikanske episkopal-kirke i USA. Elleve kvindelige teologer »tiltvang« sig ordination i forbindelse med en ordinær ordinationshøjtidelighed i deres kirke med udelukkende mandlige teologer som ordinander. De elleve kvindelige teologer »sneg sig« med i den procession af unge teologer, som den dag skulle ordineres, og lod sig uretmæssigt - sammen med de mandlige kolleger - indvie til præster foran kirkens alter.

Ordinationen er siden blevet kendt ugyldig af den anglikanske kirke i USA og dens biskopper - en afgørelse, der har fremkaldt protester fra mange sider, også fra adskillige medlemmer af den anglikanske kirke. Nu har mere end 150 kvindelige præster inden for Metodistkirken i USA appelleret til de ansvarlige i deres kirke og til deres biskopper om at anerkende den »illegale« ordination af de elleve kvindelige teologer under den anglikanske episkopal-kirke og anerkende dem på

den måde, at man tilbyder dem præsteembeder i Metodistkirken.

Tilbud fra andre kirker afvist

Denne appel cirkulerede under en konference i Nashville, hvori deltog ikke mindre end 300 af de i alt 500 kvindelige gejstlige i Den forenede Metodistkirke i USA, der i dag tæller ca. 10 millioner mennesker.

Det er imidlertid et spørgsmål, om de 11 kvindelige teologer er stemt for

uden videre at gå fra deres egen kirke til et helt andet kirkesamfund.

Indtil dato har der ikke - til trods for, at der også fra anden side er kommet tilbud til de elleve om at træde over i et andet kirkesamfund - fremkommet udtalelser fra dem om deres eget syn på at skifte kirkeligt tilhørsforhold. De elleve har derimod tydeligt ladet forstå, at det for dem først og sidst drejer sig om, at kvinder får adgang til at beklæde præsteembeder i deres egen kirke - og ikke i andres.

NÆSTE NUMMER

Indleveres til postvæsenet den 12. marts og vil være læserne i hænde senest den 17. marts.
Det følgende nummer vil i anledning af påsken udkomme ugen efter og være læserne i hænde senest mandagen før skærtorsdag.
Herefter bliver der en pause i udgivelsen på 3 uger.

Social rådgivning

ydes af
Katolske Menighedsplejer på kontoret,
Brødgade 69 A o. g. 1. og 3. tirsdag kl.
19 til 21.
Kontoret holder i øvrigt åbent ugens 5
første dage fra kl. 14 til 16.
Telefon 1523 03.

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 - GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 78
Ligkistemagasin GO. 6056 - GO. 6030

Begravelse og bisættelser
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

Katolsk Lommekalender 1975
kr. 16,00

SANKT ANSGARS FORLAG

Brødgade 67
1260 København K.

Oliefyr
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

NORDISK KUL A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 7045 30

C. B. Riis & Søn

Slagtermestre

Valby Langgade 36
København Valby - Telefon VA 89
1. kl. kød og pålæg

Svend Erik Lauersen A/S

Chr. X's vej 106.
Telefon (06) 14 85 33
8260 Århus - Viby J.

Den ny døbefont i Haderslev

Som meddelt i „Orientering fra sognene” i sidste nummer har Skt. Marie Kirke i Haderslev fået foræret en ny døbefont. Denne gang kan vi bringe et billede af fonten, som dog ikke yder kunstværket retfærdighed på grund af trykteknikken. Farvefotografiet, som ligger her ved siden af skrivemaskinen formår

langt bedre at gengive spil og struktur i det smukt udhamrede smedejern, og de påsatte kobberkors. Selve dåbsfadet er ikke med på billedet. Arbejdet er udført af smedemester Thaddeus Barasinski, Odense, sammen med hans bror, fhv. smedemester Viktor Barasinski, Haderslev.

Dagen for indvandring

Det er 25 år siden, de australske biskopper første gang udsendte en årlig opfordring til de troende til 2. søndag i fastetiden at tage vel imod de nye indvandrere, hvoraf mange havde lidt hårdt for deres tro og frihed.

Biskopperne bad om, at indvandrerne ikke måtte blive betragtet som fremmede, men som nye medborgere, som søgte deres nye hjemsted i Australien.

I de 25 år har intet væsentligt ændret sig m.h.t. en sådan henvendelse. Det drejer sig om mennesker i nød og indvandrerne fortsætter med at komme i ret stort antal, og alle ønsker at bygge en ny fremtid op i det nye land. Der stilles derfor store krav til indbyggernes ansvarsfølelse, beredskab, ja i visse tilfælde ofervilje.

Praktisk holdes der på denne dag en kollekt, for at vore indvandringskomiteer kan fortsætte deres gerning og modtage de mange indvandrere på den bedst mulige måde.

Det drejer sig især om ansættelse af præster af indvandrernes forskellige nationali-

tet. Disse ivrige præster er rede til at give åndelig støtte til mange, der har svært ved at finde sig til rette i de nye forhold.

Vigtigst er dernæst den religiøse opdragelse for indvandrernes børn. Her er store pengesummer bundet. Hjælp her så meget som muligt.

Ved Guds hjælp har vi meget at takke Australien for i den udvikling, landet og Kirken har givet de 3 millioner indvandrere efter 2. verdenskrig. Vort fælles mål er at udbygge Guds rige og gøre vort land til et reelt bolværk for religiøs solidaritet, en nation, som står fælles om sin opgave, et enigt lykkeligt land.

Folkeslag skal takke dig, Gud,
alle folkeslag takke dig.
Landet har givet sin grøde
Gud, hvor Gud, velsign os.

Ps. 67,6—7.

På denne måde søger et oversøisk liv at møde ulykkeligt stillede mennesker, og Australiens eksempel følges af mange andre lande og vidner om en levende forståelse af kristent fællesskab.

Knud Ballin

Indvielse af de hellige olier

Torsdag den 20. marts indvier biskoppen kl. 19,30 i Sct. Ansgars Kirke de hellige olier, som skal bruges i det kommende år til dåb, firmelse og de syges salvelse.

I denne messe deltager også

et stort antal præster for at udtrykke enheden i tjenesten mellem biskoppen og præsterne, ligesom bispedømmets søstre og lægfolk opfordres til at deltage i denne højtidelige messe.

Ny skoleleder i Århus

Bestyrelsen for Skt. Knuds Skole har den 20. januar 1975 enstemmigt ansat Else Brask som skoleleder ved skolen fra 1. august 1975.

Else Brask har studeret dansk og engelsk ved universitetet i Århus, Reykjavik og

Oslo. Else Brask var fra 1961—1968 ansat ved Århus skolevæsen med tjeneste ved N. J. Fjordsgades skole og fra 1968 ved Skt. Knuds Skole.

Else Brask er i dette år konstitueret i embedet som skoleleder.

Bogudlån hos udvalget for lægmandsarbejde

På pastoralrådsmødet i november 1974 blev det foreslået, at udvalget for internationalt lægmandsarbejde skulle søge at bringe dette arbejde i nærmere kontakt med menighederne og med den enkelte katolik i Danmark, bl. a. ved at meddele, hvilke bøger o.s.v. der modtages fra udlandet og vil have interesse for flere katolikker end lige det siddende udvalg.

Vi har modtaget »The Holy Year«, 10 bind på engelsk, og Laics aujourd'hui (Bulletin de »Consilium de Laics«, nr. 17—18 (1974): Mariage et famille (på fransk). Disse bøger vil kunne lånes i kortere perioder ved henvendelse til

Laboratorieførstander
dr. phil. Claus Munk Plum,
Dr. Christiansensvej 7,
4293 Dianalund.

Nakskov menighed udsmykker kirkedøren

Den, der går forbi Skt. Franciscus' kirke i Nakskov, og tror, at man har glemt at tage julepynten ned, tager alvorligt fejl. Udsmykningen blev ganske vist foretaget til jul, men

den skal være der hele året for at markere, at det er et helligt år. Korset på muren bærer årstallet i gyldne tal på grøn baggrund og er oplyst om af tenen.

KVINDER OM KVINDEN

Ruth Plum: Til at begynde med syntes jeg ikke, vi havde brug for et kvindeår. På en måde oplevede jeg det som en diskriminering af os kvinder. Men det skyldes sikkert, at jeg som læge tænkte for meget ud fra min egen situation, da jeg aldrig selv er blevet diskrimineret. Men efter at have arbejdet med problemerne omkring kvinden, hendes status i samfundet, forholdene gennem tiden, kønsrollemønstret osv. kom jeg til et andet resultat, og jeg har f.eks. i min ungdom set sygeplejersker blive behandlet helt urimeligt af mandlige læger. Med hensyn til u-landene, ja, der er det da helt nødvendigt med et kvindeår.

Bodil Plate Petersen: Det er vigtigt, at verden for alvor bliver opmærksom på de vilkår, mange kvinder lever under. Der er utrolig mange kvinder, der ikke tør være sig selv, ikke tør komme frem med deres synspunkter. Måske man også savner respekten for kvindens egen værdighed. Vort moderne forbrugersamfund er jo udpræget et mandssamfund, hvor

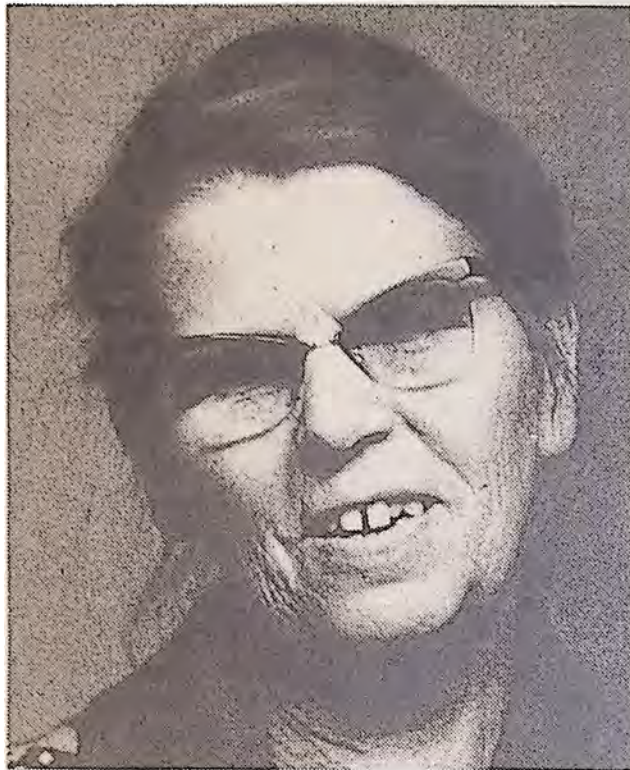
værdier som f.eks. effektivitet og produktivitet er målestokken for, hvad et menneske er værd. Det er noget helt andet, vi har brug for i dag, noget med følelse, noget instinktivt og spontant, varmt og levende. Vi kvinder må supplere manden, når det gælder om at skabe en ny og bedre tilværelse for hele mennesket.

Kirsten Grane: Jeg ved ikke, hvordan I venter jer, at kvinden skal hjælpe til med at skabe en bedre verden. Bodil synes at mene, at kvinden kunne bidrage med noget afgørende og nyt i samfundet og på den måde ændre forbrugmentaliteten. Det har jeg for mit vedkommende svært ved at tro på.

Kvinden mere livsnær

Bodil Plate Petersen: Samfundet har mistet sansen for de små livsnære ting. Mindes I f.eks., da man forgæves havde gjort opmærksom på, at det er umuligt at transportere en barnevogn op og ned ad trapperne til en S-togs station, og hvordan rødstrømperne så en skønne morgen ved Nørreport havde installeret en ganske enkel slidske, der klarede sagen? De gjorde det bare! Det var kvindens løsning! Sådanne eksempler kunne der fremføres massevis af.

»katolsk orientering« bringer her en samtale mellem søster Kirsten Grane, forstanderinde for Skt. Josefs Sygeplejeskole i København, Bodil Plate Petersen, bibliotekar og formand for Danmarks Katolske Kvindeforbund, og dr. Ruth Plum, der foruden at være læge også er kendt som oversætter. Hun har bl. a. oversat den nye hollandske katekismus for voksne til dansk.

Bodil Plate Petersen: - Det kan lade sig gøre netop for kristne at arbejde med på kvindens frigørelse...

Ruth Plum: Stort set har halvdelen af menneskeheden aldrig været med til at planlægge og tage beslutninger. Nu er det på tide, at Eva får den plads side om side med manden, som Gud fra begyndelsen har tiltænkt hende!

Kirsten Grane: Man kan ikke løsrive kvinden fra den øvrige del af menneskeheden. Vi må sammen hjælpe hinanden. Derfor skal der en holdningsændring til hos både mænd og kvinder. Det er jo først sammen og med hinanden, vi bliver mennesker.

Jeg tror ikke det er på grund af sit køn, kvinden oplever en tilsyneladende diskriminering. Årsagen er snarere en social mindreværdsfølelse og Ruth Plum har forøvrigt bekræftet denne antagelse, ved at sige at hun aldrig som læge har oplevet diskriminering. Mænd oplever i virkeligheden det samme, men er ikke så heldige at forklare deres nederlag med diskriminering.

Samfundet snydes

Ruth Plum: Samfundet bliver snydt ved ikke at få både mænd og kvinder i den slags stillinger. Vi griber det simpelt hen an på en anden måde end mændene. Vores måde at formulere os på er også anderledes, når vi er sammen

med kvinder alene. Når vi er sammen med mænd, bruger vi deres sprog, fordi de ofte ikke kan forstå vores.

Kirsten Grane: Det tror jeg ikke.

Bodil Plate Petersen: Man taler anderledes og mere ud af posen, når man mødes i rene kvindekrede. Det har bl.a. også berettigelse at skole kvinder i at udtrykke sig. Mange kvinder er bange for at formulere sig, fordi de er bange for at dumme sig over for mændene. I en forsamling af kvinder og mænd er det mændene, der oftest tager ordet, mens kvinderne er meget mere tilbageholdende.

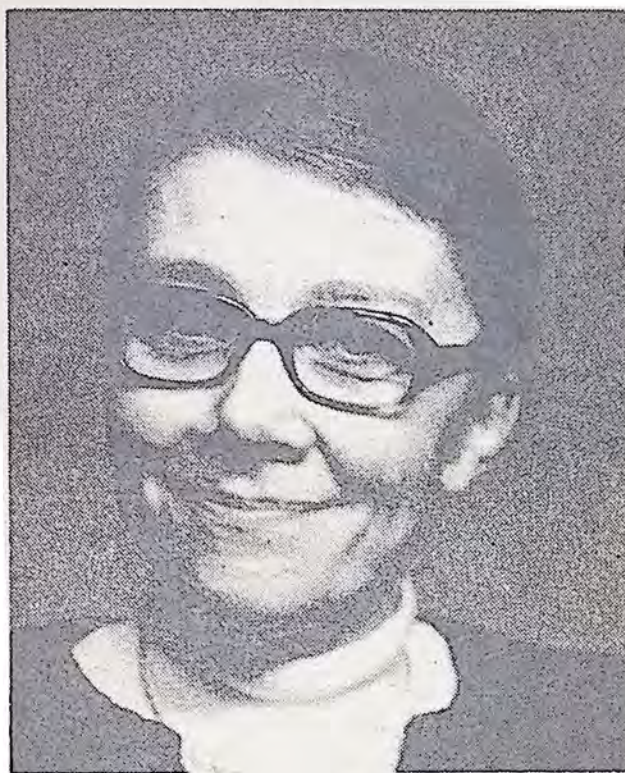
Kirsten Grane: Jeg tror, at kvinder holder sig tilbage, hvis de føler sig underlegne overfor nogle, der formulerer sig bedre. Vi oplever det inden for hospitalsmiljøet. Derfor øver vi eleverne i at turde stå frem, sige til - også overfor folk i store stillinger. Hvis de mandlige elever synes mere sikre, er det i reglen fordi de fra starten er meget højt motiverede - måske allerede med et definitivt mål - i form af en topstilling. De fleste er også særdeles veludrustede, hvad erfaring, evner og skoleuddannelse angår.

Ruth Plum: Set fra både patientens og lægens syns-

ved
Hans Jensen

Ruth Plum: - Samfundet bliver snydt ved ikke at få både mænd og kvinder i de krævende stillinger...

Kirsten Grane: - Ingen teologiske hindringer for kvindelige præster i den katolske kirke...

punkt har det været en gevinst, at der nu er både mandlige og kvindelige sygeplejersker på hospitalerne.

Kirsten Grane: Pudsigt nok er det for resten kvindelige betegnelser, der her bruges om mænd!

Kvindelige præster

Bodil Plate Petersen: Denne samtale skulle jo dreje sig om kvinden i kirken. Dertil vil jeg gerne sige, at vi for tiden har en økumenisk studiekreds, hvis tema er »Hvordan virkeliggør vi evangeliets ligestilling af kønnene?« Der er mange, bl.a. rødstrømper, der mener, at kvind frigørelse og kristendom er to uforenelige størrelser. Men enkelte af disse rødstrømper, som har været med til at drøfte dette emne, har fået øjnene op for, at det virkelig kan lade sig gøre netop for kristne, at arbejde med på kvindens frigørelse. Ikke mindst når

det drejer sig om, hvorvidt kvinder kan blive præster i den katolske kirke.

Ruth Plum: Jeg ved ikke, om vi skal have kvindelige præster, men mon dog ikke? Men det må undersøges - og undersøges til bunds. Det er jo ikke bare i Sydamerika, kvinder har ansvaret for et sogn, det gælder nu bl.a. også et sogn i Østrig, hvor Johanna Schmatz af kardinal König er udnævnt til menighedsassistent i sognet Lasse, og hvor hun foruden at døbe og uddele nadveren udfører alle en sognepræsts opgaver bortset fra dem, kun præstevelsen giver adgang til.

Kirsten Grane: Jeg har ladet mig fortælle, at der ikke er nogen teologiske hindringer i vejen for kvindelige præster i den katolske kirke. Var muligheden der, kom kaldene også. Mange ville melde sig - for der er mange, som er kvalificeret til et præste-

kald. Jeg går stærkt ind for tanken, fordi jeg synes, det er en uretfærdighed, der er begået over for kvinden.

Ruth Plum: Når så mange præster forlader deres embede, kan det så ikke være et tegn på, at kirken har brug for kvindelige præster? Kunne det ikke være Helligånden, der på den måde viser vej?

Bodil Plate Petersen: Mon ikke FN's Kvindeår er et tidens tegn? Min mand sagde for nylig: »Jeg tror, at den dag, kvinder bliver præster, vil der komme flere mænd i kirken!«

Kirsten Grane: Og hvor er det i grunden diskriminerende, at høre mænd sige: »Der sidder kun nogle gamle koner i kirken!«

Ruth Plum: Personlig tror jeg - når det drejer sig om sjælesorg og skriftemål - at kvinder langt bedre forstår kvinder, hvad der naturligvis ikke altid er lige behageligt!

Jesus og kvinden

Bodil Plate Petersen: Jesus betroede sit opstandelsesbudskab til kvinder. Men tænk på apostlenes reaktion, da de hørte det! Hvor er meget og mange blevet holdt nede af et mandsvælde i kirken, måske i virkeligheden mest betinget af sociologiske forhold, men i hvert fald ikke præget af det forfærdelige i Jesu budskab, som det bringes i evangelierne, om mands og kvindes ligeværd i Guds øjne.

Ruth Plum: Da Ordet blev kød og første gang blev real-præsent, skete det ved en kvindes ja! Da Jesus første gang viste sin herlighed, var det ved brylluppet i Kana, - og det var hans mor, der fik ham til det.

Kirsten Grane: Jeg synes, det nærmer sig overfortolkning, hvad I siger. Er

KVINDER OM KVINDEN

fortsat fra forrige side

det ikke at sætte os i et lidt latterligt skær, at vi skal gøre os umage for at fremstille Jesus som kvindesagsforkæmper? Det forekommer mig symptomatisk, at vi skal fortolke det på den måde!

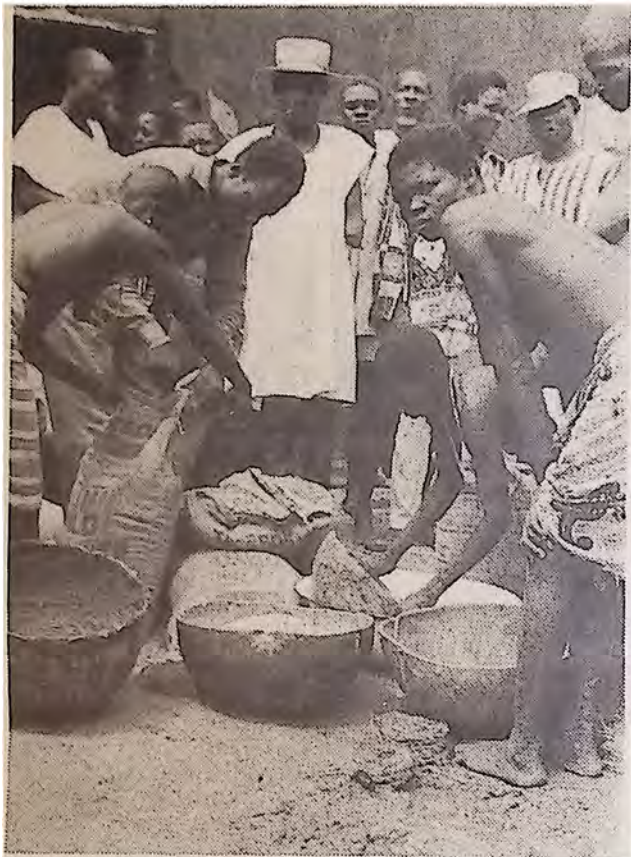
Ruth Plum: Det er ikke os, der tolker, - vi refererer blot til anerkendte teologer.

Kirsten Grane: Det ved jeg

godt. Men jeg tror, at kvindens stilling i dag er sådan, at man vil grine ad det, I siger! Jeg er imidlertid enig med jer i jeres anliggende.

Ruth Plum: Det kan somme tider være nødvendigt, at understrege tingene lidt kraftigt, for at blive hørt. Det er bl.a. derfor, vi har et kvindeår.

H.J.

Fra en Dansk Røde Kors hjælpeaktion i Senegal

Her kan man hjælpe med at lindre nøden i verden

Så længe de rige vestlige nationer ikke kan indse, at man ikke hjælper et u-land ved at købe dets råvarer til en billig pris og sælge dem de færdige produkter til dyre priser, — så længe vil der være brug for en hjælp,

som ikke er nogen studenhandel.

Her skal i korte træk omtales forskellige organisationer — store og små — der hver for sig gør et vældigt arbejde for at lindre nøden ude og hjemme.

ABBE PIERRE'S KLUNSERE, S.O.S. TØRMÆLK, Frimodtsvej 11, 2900 Hellerup. Tlf.: (0143) 1710, giro 1321.

Formand: Fru Grethe Lauritzen. Abbé Pierre's Klunser i Danmark er tilsluttet den internationale EMMAUS-bevægelse, som havde 25 års jubilæum i efteråret 1974. EMMAUS-bevægelsen blev stiftet af den franske præst Henri Groues. Navnet abbé Pierre er hans dødnavn fra krigens tid, hvor han deltog i den franske modstandsbevægelse.

Klunsernes aktion S.O.S. TØRMÆLK startede i marts 1966, da man sendte en ladning tømælk og vitaminpiller til Mother Teresas hjælpearbejde i Indien. Efter abbé Pierres forslag skulle man sælge på konstant at hjælpe ca. 8.000 børn. I marts 1966 kostede forsendelsen 25.000,00 kr. I dag koster den 70.000,00 kr. — eller mere!

Pengene kommer bl. a. fra indsamlinger på skoler, klunserlejre og private gaver. Men der skal bruges MANGE PENGE. Var det ikke en opgave for danske børn at hjælpe deres indiske kammerater? Hvad med at give 25 øre hver måned FOR HVERT ÅR, DU IKKE HAR SULTET? De voksne kunne f. eks. give 50 øre eller mere for hvert år, DE ikke har sultet.

Rundt omkring i vort land sidder der mange barnløse ægtepar, der ønsker at adoptere et eller flere børn. Adskillige ægtepar, der selv har børn, adopterer alligevel et barn — det være sig dansk eller udenlandsk — for at give det en god barndom og en god opvækst. Der findes ægtepar, der er så idealistiske, at de adopterer et barn for hvert barn, de selv får.

Ægtepar eller enlige, som ikke synes, de magter en sådan opgave, men som alligevel gerne vil gøre noget for et barn, kan benytte sig af de to sidstnævnte organisationer eller af en anden — måske knap så kendt — organisation:

Komiteen for »Danske venner af SOS-BØRNE-BYERNE«, Peter Bangsvej 129, 3., 2000 København F. Tlf.: (01) 71 85 06, giro 3 24 40.

Dette arbejde startedes i 1949 af den østrigske læge Hermann Gmeiner. Tanken om at vie sit liv til hjemløse børn fik Gmeiner, da han efter hjemsendelsen fra den russiske front vandrede hvileløs rundt i Wiens bomberamte gader.

Overalt mødte han børn, som kom kravlende frem af ruinerne, hvor de søgte efter mad eller ly for regnen.

Mange internationale og kristne velfærdsorganisationer gjorde sig store anstrengelser for at hjælpe. Man fik børnene anbragt på børnehjem. De kunne sove i en seng og spise sig mætte. Men det vigtigste, de manglede, var EN MOR OG ET HJEM.

SOS-BØRNEBYERNE består af et antal enfamiliehuse. I hvert hus bor en mor og en »søskendeflok« på ni. Naturlige søskende splittes aldrig, men optages samlet og glider ind i helheden.

Ønsker man at »adoptere« et sådant barn, koster det 55.00 kr. pr. måned. Man modtager også her såvel et billede som en beskrivelse af barnet, og der er rig lejlighed til at korrespondere med barnet og dets »mor«. I dag er der børnebyer i ca. 60 lande.

SANKT VINCENTGRUPPERNE, Sekretariat, Kildehøjvej 13, 3460 Birkerød. Tlf.: (01) 81 18 94, giro 971 64.

Leder: Pater Giel Gommans C.M., sognepræst i Birkerød, som utrætteligt formidler hjælp til forskellige projekter rundt om i verden. Hvert kvartal udsendes en pjeces med beretninger om den glæde, hjælpen afstedkommer, og om nye opgaver, der venter. I pjeces nr. 44, der kom i december 1974, omtaler pater Gommans et nyt spændende projekt:

Familiebro Danmark—Haiti.

Meningen med denne »bro« er, at en familie i Danmark hjælper en nødlidende familie i Haiti med et fast månedligt beløb — størrelsen bestemmer man selv — i tre år. Man vil få tilsendt et billede samt oplysninger om den pågældende familie og vil kunne korrespondere med den. Nøden blandt de arbejdsløse i Haiti er sikkert større end i Danmark. Understøttelsen til de arbejdsløse er jo nok ikke så stor som her!

Al hjælp til SANKT VINCENTGRUPPERNEs arbejde kommer ind som gaver samt — ikke at forglemme — ved salg af de smukke Vincentlys (dem med kornakset!). Når vi i vore kirker tænder et lys, ville det så ikke have en dobbelt virkning, hvis vi tændte et Vincentlys? Prisen er 1,50 kr. Af dette beløb går 50 øre ubeskåret til hjælpearbejdet. Din sognepræst kan skaffe dem til dig.

U-LANDSFORENINGEN SVALERNE, Store Kongensgade 63, 1264 København K. Tlf.: (01) 15 17 74, giro 17 74.

Formand: Hugo Faber, Lundtoftevej 1, 2800 Lyngby. Tlf.: (01) 87 41 11. Denne forening startede for 12 år siden med udsendelse af frivillige medhjælpere — volontører — til et af Madras' slumkvarterer, Cherian Nagar. Volontørernes opgave var — og er — at yde hjælp til selvhjælp. De fik bl. a. sat forskelligt husflidsarbejde i gang og fik bygget børnehaver, skole og en klinik. Senere udvidedes arbejdet til også at omfatte et landbrugsprojekt i Eri Ethir Valley i det sydlige Indien.

Kort tid efter, at krigen sluttede i Bangladesh, påbegyndte SVALERNE et hjælpearbejde i Bogra distriktet. Der er for tiden sygeplejersker og en socialrådgiver ude som volontører.

Dette arbejde koster mange penge. De kommer ind i form af medlemskontingenter, fadderskabsbidrag, gaver, indsamlinger o. lign. Men der er brug for mange flere endnu! SVALERNE motto er: GIV U-LANDSARBEJDET EN PLADS I DIN HVERDAG.

S.O.S. TØRMÆLK'S UNDERVISNINGSPROGRAM, Abbé Pierres Klunser, Frimodtsvej 11, 2900 Hellerup. Tlf.: (0143) 1710, giro 12 20 00.

Leder: Åse Toftager, Engholmvej 2, 3660 Stenløse. Tlf.: (03) 17 00 67. Man kan her tegne et fadderskab à 35.00 kr. pr. måned for et barn i Bombay eller Madras. Man modtager et billede og en kort levnedsskildring af barnet. Bidraget går til at holde barnet i skole. Denne hjælp er en meget kærdkommen aflastning for børnehjemmets budgetter!

De fattige er de kaldede ...

Hanne Kvium skriver om sit møde med Jesu små Søstre's »Troubadourer« under deres sangturne i vinter.

Juledag aflagde Jesu små søstre, Troubadourerne, besøg på Statsfængslet i Horsens, hvor de opførte deres julespil. Den 7. januar var de på Sankt Ibs Skole, og samme dag om aftenen oplevede menigheden i Horsens Jesu små søstre. Jeg skriver: oplevede, - fordi det var en virkelig betagende oplevelse at se og høre søstrene fremsføre julens budskab, der i øvrigt rækker langt ud over selve julen, - det var glædens evangelium, livets budskab.

Vi indledte aftenen med messe kl. 19, hvor søstrene også sang. Deres smukke rene stemmer fyldte vor kirke med en sjælden skønhed, som vi sent vil glemme. Oppe i salen stillede søstrene deres lysbilledeapparat og lærred op og grupperede sig beskedent ved den lille enkle krybbe, hvorefter spillet begyndte. Der blev i indledningen sagt, at det ville vare en lille time, - mange har måske været trætte og tænkt på, hvor lang en time kan være med lysbillede (på hårde stole i en ikke ligefrem varm gymnastiksal), men det blev en tid, der ilede af sted, og som blev afbrudt alt for hurtigt. Den time tilbragte vi ikke blot i søstrenes selskab, nej, søstrene førte os med billeder og musik ud over hele verden. Med deres yndige sange, fløjtespil og smukke billeder kom man ud på en rejse, der ikke kunne være dejligere. Sang, spil og billede passede så harmonisk sammen, at det var som én lovsang, - det var en bøn! Søstrene bragte os igen det glædens budskab, som vi alle skal være med til at bringe ud, og som de denne aften viste os kan bringes nutidens mennesker på en

utraditionel måde, der helt passer ind i vor tids »stil«. De kom som en lille musikgruppe, der blot afviger væsentligt fra andre moderne grupper ved ikke at lade sig selv, sin musik og sang være centrum. Her var det evangeliet, der helt utilslørt var det centrale. I vore tider med de mange musikgrupper kom de med deres: enkelt, stille, men meget opsigtsvækkende i sin forskellighed, i sin alvor.

De fremhævede i deres »spil« Jesu fødsel blandt fattige, som fattig, og broder Charles' (deres ordensstifter Charles de Foucauld) bøn om, at de fattige er de kaldede, - at de rige, hvis de ønsker det, og hvis de er bange for, at deres rigdom skiller dem fra Gud, kan skille sig af med deres rigdom, så de kan blive fuldstændig fattige. - - Så tænker vi på den rige yngling, der spurgte Jesus, hvad han skulle gøre for at opnå det evige liv, og som bedrøvet gik bort, da han ikke magtede at sælge alt og give til de fattige, - og vi tænker på os selv, som med gru ser verdens sultende og nødlidende masser, men også vi vender os bort, måske ramt til det inderste, måske bedrøvede, men vi vender os bort, fordi heller ikke vi magter at give afkald.

Tak til søstrene, som denne menighedsaften indledte det hellige år for os på en så levende, gribende og værdig måde. Kun få af os har mulighed for at komme til Rom, men det er jo også her i menighederne, i hjemmene, i hjerterne vi skal prøve at forny os, at forsone os. Det synes vi, søstrene hjalp os i gang med.

Hanne Kvium

Nogle skefulde kirkehistorie 3:

Clemens VII, den anden Medici på pavetronen, nåede at flygte fra sit fængsel i Engelsborg i 1527, men han så ikke „tidens tegn“ og gjorde intet for at kalde det økumeniske koncil sammen, som Luther havde efterlyst. Clemens VII svigtede den tiltrængte reform i kirken og var — i højere grad end hans onkel Leo X — skyld i, at reformationen sprængte kirkens enhed. Pavens portræt er malt af Sebastiano del Piombo.

»Den hellige dør« for første gang

af Willem Wuyts

Paul III (1534-1549) nåede lige at udfærdige dekretet om det Hellige År 1550, før han døde, men hans efterfølger Julius III (1550-1555) åbnede festen to dage efter sin pavekroning den 22. feb. 1550. Den nye Peterskirke, Bramantes mesterværk, var langt fra færdigbygget, men dannede alligevel rammen om en helt ny begivenhed: åbningen af den »hellige dør«, synligt symbol på muren mellem mennesket og Gud, som bod og bøn river ned. Tridentinerkoncilet havde nu været i gang i 5 år (1545-1563), og dets voksende bevidsthed om behovet for indre fornyelse var nok begyndt at brede sig i kirken, men havde knap nok nået pavehoffet i Rom. Jubelåret 1550 blev fejret i den mest strålende renaissancestil. Man måtte endnu vente lidt på en mand som Petrus Carafa, Paul IV (1555-1559), som fast besluttet satte gang i kirkens fornyelse. Megen opsigt og omtale vakte en lægmand fra Firenze, Filippo Neri, som oprettede et broderskab »La Trinità« (Treenigheden) til forplejning af fattige og syge pilgrimme. Det var også Neri, som udarbejdede den nye bodsvanddrings udvidelse til 7 valfartskirker: San Lorenzo uden for murene. H. Kors-i-Jerusalem ved sydturen og San Sebastian over hans katakombe ved Via Appia blev lagt til de allerede nævnte 4 store basilikaer.

1575: En ny ånd: Tjeneste

Det første Hellige År efter Tridentinerkoncilets afslutning i 1563 gav klart udtryk for en ærlig begyndelse på reformen i kirken, og det var dette jubelår i 1575, som skulle sætte sit stempel på de kommende

århundreders måde at fejre det på. Situationen i Europa var et broget puslespil af menneskelig afmagt, religiøs fanatisme, teologisk hysteri, massernes dybe trosforvirring og Guds egen evne til trods alt at være »så fast en borg« for så mange. Renaissancepavernes tid var nu forbi, selv om kirken længe endnu skulle bære mærkerne af det romerske hofliv, som havde kompromitteret den så skammeligt. Gregor XIII (1572-1585) var allerede i 1572 gået i gang med de materielle og pastorale forberedelser: Asyl og hospitaler blev indrettet, bodsprædikanter blev skolet. Den 10. maj 1574 blev jubelåret udråbt officielt. Alle kirker, især Roms sognekirker, havde af paven fået anvist både lærde og eksemplariske skriftefædre.

Disse med omhu udvalgte præster var det blevet pålagt at fremme de troendes forståelse for behovet for en radikal indre fornyelse og forsoning, hvis jubilæet for Herrens fødsel skulle få nogen mening. Den berømte romerske fastelavnstest blev forbudt: Rom skulle igen gøre en virkelig indsats for at være »den hellige stad«.

400.000 pilgrimme

Over 400.000 pilgrimme valfartede til Rom. Den hl. Karl Borromæus var kommet til fods gennem Apenninerbjergene, en bodsvandring på 14 dage. Filippo Neri forsørgede med sit »Treenigheds«-broderskab mere end 150.000 syge og trængende. Alle fornemmede, at en ny ånd var brudt igennem i kirken, en beskedenhedens og sandfærdighedens ånd, som ikke længere var interesseret i ydre pragt,

men i en kærlig og håndgribelig indsats for de små og de fattige.

1600: Uden ydre pragt

Den fromme pave Clemens VIII (1592-1605) gav officiel meddelelse om jubelåret i maj 1559. Hans største bekymring var genoprettelsen af kirkens åndelige kvalitet. Han forsynede Rom med gode prædikanter og skriftefædre. Al ydre pomp blev afskaffet. Kardinalerne fik forbud mod at gå i festdragt: De skulle ligesom paven selv give et godt eksempel ved egenhændigt at pleje de syge i asylerne. Dette vakte megen opsigt i hele verden. Over 2 millioner pilgrimme besøgte Rom! Fillippo Neris broderskab skaffede nattely, mad og medicin til 500.000 rejsende!

1625: Paven som sygeplejerske

Pave Urban VIII (1623-1644) åbnede jubelåret den 24. december 1624 og gav selv tonen an i det pastorale arbejde: I timevis hørte han pilgrimmenes skriftemål, noget, han i sit konsistorium af 2. december udtrykkeligt havde forlangt, at alle kardinaler skulle gøre, foruden at han ydede personlig hjælpetjeneste i byens sygehuse og asyl.

1650: Beundringsværdig

To år efter Münster-freds-traktaten (1648) oplevede man i jubelåret en usandsynlig stor strøm af valfartende. Juledag 1649 var trængselen så faretruende, da Innocens X (1644-1655) åbnede festlighederne, at

kirkestatens hær måtte gribe ind for at hindre panikken i at udarte til en katastrofe med ihjeltrådte folk. Paven og kardinalerne — og for første gang også den romerske adel — opførte sig beundringsværdigt ved egenhændigt at pleje syge og fattige. Broderskabet »La Trinità« arrangerede 3-dages husly med forplejning for over 300.000 pilgrimme!

1675: Krisetider

Trods de mange nye krige i Europa kunne dette Hellige År under pave Clemens X (1670-1676) dog glæde sig over mange Romafarer. Selv om paven var 80 år gammel, sled han i det som sygepasser dag ind og dag ud. »La Tri-

nità« tog sig igen af henvendte 300.000 til- og frarejsende.

1700: »At tjene«

Innocens XII (1681-1700) døde under sin indsats i jubelåret. Han havde igen givet det Hellige År et tema, lige som Urban VI havde gjort i 1389 og temaet lød helt utvetydigt »At tjene kirken og de fattige«.

1725: Voksende overfladiskhed

Benedikt XIII (1724-1730), en af de store reformpaver i kirkens historie, ønskede at give det Hellige År 1725 virkelig dybgang, og hans forventninger stod højt. Men »liberaliseringen« var nu begyndt at skabe et rokoko-

Europa, som langsomt gled væk fra ethvert kirkeeligt engagement. Også åndeligt set skjulte det frivole Europa sine lus under pudrede parykker af silke.

1750:

Missionsprædikanter

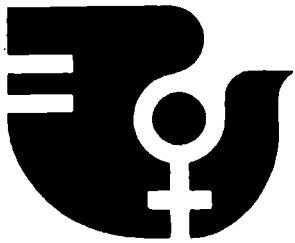
Den 5. maj 1749 udstedte pave Benedikt XIV (1740-1758) dekretet om det forestående Hellige År. Dette var »Oplysningens« århundrede, »die Aufklärung«, Voltaire og Encyclopédisterne skabte den falske problemstilling »Videnskab i stedet for religion«, som gjorde videnskaben til en ny religion. De indledte, hvad man i dag ville kalde den definitive sekularisering: »Samfundet« overtager kirkens funktioner, lukker klostre, fordriver munke, ophæver ordenssamfund. Den endnu feudale samfundsstruktur nærmer sig sit sammenbrud, mens utallige filosofiske strømninger gør samfundskritikken lidenskabelig og revolutionær: en tid, som ligner vor egen!

Takket være udmærkede paver som Benedikt XIV fik kirken en myndig røst i debatten. Jubelåret i Rom var præget af den dygtige pastorale forberedelse, paven havde sørget for ved såkaldte folkekommisioner i samtlige bispedømmer, hvor de i 1729 stiftede Redemptorister udmærkede sig ved deres iver og pastorale indlevelsessevne. Jubelåret blev da også en vældig begivenhed.

(Fortsætter i næste nummer.)

Til vejledning for de pilgrimme, der besøgte Rom i jubelåret 1575, blev den udvidede »kirkevandring«, som Filippo Neri havde taget initiativet til i 1550, fremstillet som et kort over byen. Bodsvandringen starter ved Peterskirken, går langs Tiberen op over den bro, hvis rester nu hedder Ponte Rotto, og gennem Paulusporten ved Cestius' pyramide når man ud til Pauli gravkirke. Derfra fortsætter man til Via Appia med Sebastians kirke over katakomben af samme navn, vender tilbage til Lateranets påvellige Johanneskirke, videre til Jerusalem Kors kirken. Øst for byen besøger man derefter martyren Laurentius' gravkirke og slutter valfarten i Santa Maria Maggiore, som her endnu kan ses med sin oprindelige mosaikgavl.

De to første måneder af det internationale kvindeår er allerede gået, men hvad har vi mærket til det? Hvor mange ved i det hele taget, hvad det går ud på, og hvem der står bag det?

Nærmest for sjov viste vi tegningen herover til forskellige, som vi tilfældigvis løb på i vores omgangskreds. Vi spurgte, hvad det var for noget, og blev efterhånden overrasket over, at ikke en eneste kunne give et ordentligt svar, selv om vi hjalp dem lidt på gлед. Er kvindeåret en ligegyldig sag for os her i Danmark?

Det er den 27-årige kvindelige grafiker fra New York, Valerie Pettis, der med tegningen af duen har søgt at udtrykke kvindeårets formål. Vinger og ryg danner sammen med korset på brystet det biologiske tegn for kvinden. Vingefjerene er udformet som det matematiske lighedstegn, og tegningen er valgt af FN som officielt bannermærke for kvindeåret. Det er altså FN, der står bag det hele. Det er måske værd at understrege, fordi det løfter sagen op over den fanatiske atmosfære, der nu og da kan præge kvindebevægelsen. Duen symboliserer jo også den gode og fredelige ånd.

Om kvindeårets formål siger FNs generalsekretær Kurt Waldheim blandt andet, at siden De forenede Nationers oprettelse har organisationen været forpligtet over for princippet om kvinders og mænds ligheder, — et princip der blev fastslået i FN's pagt i 1945 og i Verdenserklæringen om Menneskerettighederne i 1948. Men vi må åbent indrømme, fortsætter Kurt Waldheim, at svælget mellem formel anerkendelse af dette princip og dets gennemførelse i praksis har været og fortsat er stort.

Det internationale kvindeår giver det internationale samfund en enestående lejlighed til at fremme ægte ligestilling mellem kvinder og mænd, ikke alene i lovgivningen, men også i hverdagslivet. Til at sikre kvindernes fulde deltagelse i udviklingsbestræbelserne og i nydelsen af de goder, der bliver resultatet af dem. Og til i væsentligt omfang at øge kvindernes bidrag til opnåelsen af FNs fundamentale mål: Fredens bevarelse og forbedring af levevilkårene for alle.

Kan vi her i Danmark melde hus forbi til denne proklamation? Hvad med f. eks. konventionen om lige løn for lige arbejde, og konventionen om afskaffelse af forskelsbehandling i arbejdsvilkår og ved ansættelser? To konventioner, som Danmark forlængst har ratificeret, som det hedder.

Kan kirken melde hus forbi? Vi har måske glædet os over modtagelsen af den første kvindelige ambassadør i Vatikanet som omtalt på bagsiden i sidste nummer, men vi glemmer nok i skyndingen, at der tidligere var et par andre, der blev totalt afvist. Kan det tænkes, at kvindeåret også bringer et frisk pust med sig her? Ånden blæser jo, hvorhen den vil.

Hans Jørgen Johansen

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80

I redaktionen:
Willem Wuyts (ansvarh.)
Fjellgade 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93
Hans Jensen, Hans Jørgen Johansen, Bent Ortvald, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag februar 1975: 14.500 ekspl.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

Hvad har Paulus dog gjort?

af Willem Wuyts

Om kvindens ringe stilling i det gammeltestamentlige og i det antikke græske og romerske samfund er alt for længe både skrevet og sagt. Det kan alt sammen kun gentages som klicheer. Den asiatiske, arabiske, afrikanske og sydamerikanske kvinde skrives der om i dag. Men det sidste ord kan ikke være sagt om kristendommens medskyld i, at kvinden, også i Europa, er forblevet i denne uværdige rolle. Hvor meget er berettiget i denne anklage og hvor meget er historieforfalskning?

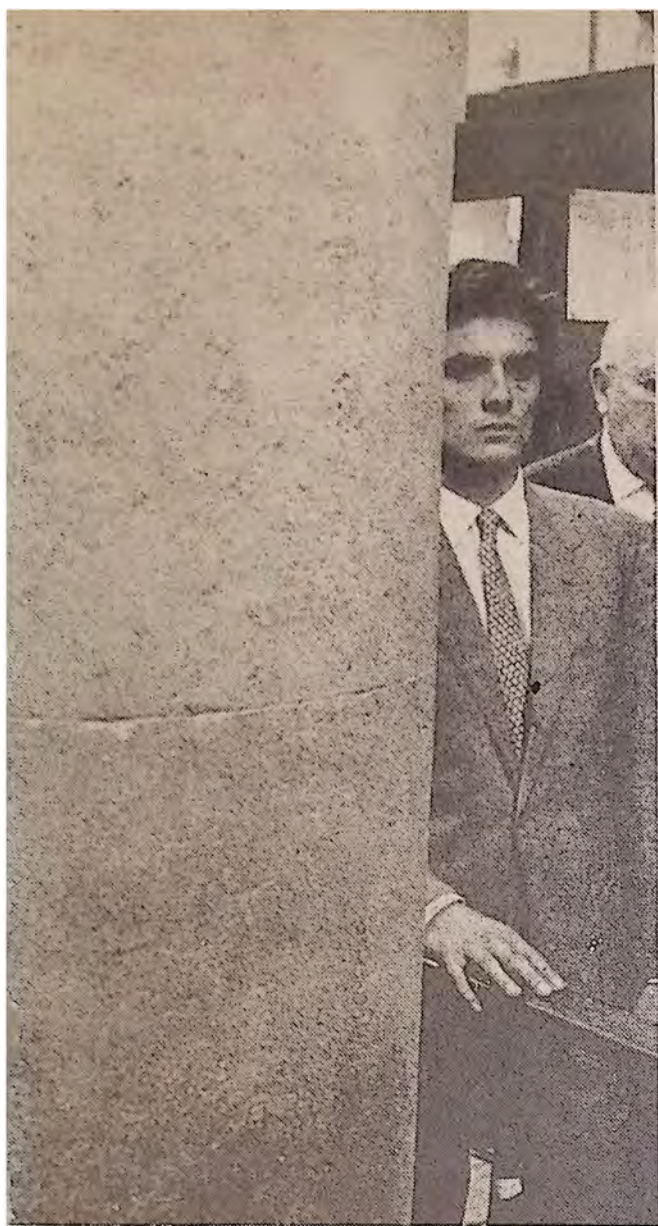
Den unge kirke overtog i sine første årtier uden betænkeligheder de sociale strukturer, den voksede ind i. Og dog hører vi lige fra starten apostlen Paulus i gang med sine dynamitladninger, der sprænger både fordomme og livsmønstre. Han gentager og gentager - åbenbart som svar på et principsspørgsmål - at der ikke længere er forskel på jøde og græker, træ og fri, mand

og kvinde. Begrundelsen er såre enkel: Ved sin opstandelse har Kristus som den førstefødte af en ny menneskehed stiftet »det nye samfund«, kirken, hvor alle er brødre og søstre i Herren. Således tiltaler Paulus principielt sine trosfæller, — det er ikke bare poesi. I sine breve hilser han konsekvent mænd og kvinder uden personsanseelse, den kære Prisca før hendes mand Aquila, han takker sine kvindelige medarbejdere for deres dygtige indsats for evangeliet (Rom. 16, 1-16), og han beder menighedsforstanderen Synzygos i Filippi om at tage ekstra hensyn til de to - for øjeblikket uenige — kvinder Euodia og Syntyke, »som har stridt sammen med ham i arbejdet for evangeliet« (Fil. 4, 1-3).

Kvindehader?

Er sandheden om den såkaldte kvindehader Paulus ikke snarere den, at hvor hans lighedssyn nåede at

slå rødder, især i Rom, blev kvinden faktisk lige-stillet og ligebehandlet med mænd i kirken — i hvert fald af Paulus selv. Men hvor kvinder misforstod deres opgave, som det var tilfældet i den hysteriske menighed i Korint, og begyndte at optræde som åndsforskruede græske orakler, dér sagde Paulus stop! Dér fik de kontant at vide, at de skulle holde mund i forsamlingen. Er det denne afgørelse, som har skaffet ham det dårlige ry som kvindejænder? Nej, det er langt snarere hans poetisk-teologiske sammenligning af »manden som kvindens hoved« (han tænker for hende) med »Kristus som kirkens hoved« (Kristus tænker for sin kirke) (Ef. 5,22-23). Her bruger han dog blot det gængse ægteskabsmønster som udgangspunkt for sin lære om forholdet mellem Herren og kirken: brudgommen fra Salomons Højsang er nu GIFT med sin elskede!

Paulus har ikke afskaffet kvindens underordnede stilling. Det havde han overhovedet ingen mulighed for. Men han lod hånt om denne kulturtradition og i sin personlige fremtræden brød han med dette mønster. Han forkyndte menneskenes principielle lighed og praktiserede den. Han afskaffede heller ikke trældommen. Tværtimod skriver han til herrerne, at de nu, som kristne, skal

behandle deres slaver som medbrødre, og i den grad, dette virkelig begyndte at ske, ophævede herrerne selv slaveriet. I Romerretten var der lovhjælp for dette, — Paulus gør det til en samvittighedssag.

Paulus sydebuk

Godt, — men gjorde hans syn på kvindens frihed da en ende på hendes andenrangs placering? Stort set ikke. I Rom lyk-

kedes det for ham, hvor generelt ved vi ikke. Det har åbenbart været lettere for herrerne at sprænge et så gammelt og så indgroet samfundsmønster som slaveriet ved at give slaverne fri end at sprænge det traditionelle ægteskabsmønster, ved at give kvinden samme frihed som manden. Dette beviser blot, at ikke Paulus, men tidsånden, samfundet og kirken efter Paulus, ikke har evnet at lade denne — for ham væsentlige og principielle — side af evangeliets nye menneskesyn komme til udfoldelse. Det er ofte sket med kirken, at fornyelser, som var sat i gang, ikke slog igennem alligevel, fordi det tavse flertal ikke havde fattet dem, eller det råbende mindretal ikke havde magtet opgaven. Eller at de har modarbejdet den? Men så giver man i dag Paulus skylden for det!

Middelalderen

Hvornår er denne kirkelige befrielse af kvinden gået i stå, så kvinderne alligevel blev levende begravet i mændenes samfund og mændenes kirke? Romerkirken blev, sammen med Romerriget, løbet over ende af mongoler, vandaler, goter og longobarder. Selv om kirken var det eneste kraftcenter der overlevede folkevandringen og nåede at kristne disse barbarer, opstod der i 800-tallet et andet kulturmønster end det, Paulus havde bygget op. Dog har kirken også i den grove tids alder, middelalderen var, formået at være dette ene skridt foran samfundet. Kvinden blev beskyttet (overbeskyttet mener man i dag, men det er nemt at mene det i dag!) høflighe-

den og ridderligheden over for kvinder blev en ny adfærdskultur, som kirken stod bagved. Men det er rigtigt, at det ellers var klostervæsenet — denne juridiske ramme, hvor klausuren forbød manden adgang — der var den eneste udvej for kvinder for at opnå uddannelse og frihed. Faktum er, at munke og nonner har skabt Europas religiøse og sociale kultur, — de trak det civile samfund med opad. Den tids eminente kvindelige personligheder var næsten alle ordenssøstre med ben i næsen og lys i pæren.

Ned ad bakke

Klosterlivets krise i renaissance-tiden, reformationens afskaffelse af det, oplysningstidens forelskelse i det klassiske Grækenland og dets modeller, den franske revolution med dens aldrig realiserede slogan »frihed, lighed, broderskab«, koloniseringen af store verdensområder, alle disse begivenheder skruede kvindens frigørelse århundredet tilbage. Og kirken var tæmmet af staten. Charlotte Corday var vist den eneste kvinde, der under den franske revolution udmærkede sig politisk ved at dolke Marat i hans badekar.

Med industrialiseringen forsvinder de selvstændige kvinder helt i maskineriet. Fattigdommen holder dem hjemme, oven i købet for tit i barselsengen, eller velstanden lukker dem inde i litterære tesaloner, hvor de må læse højt for hinanden af deres dødsyge dagbøger. Victorianismens snerpethed låser dem fast i det nye klassicistiske mønster, som Napoleons lovgivning lagde op til, og som de fleste »liberale«

»Mater et Magistra« - moder og lærerinde - har pave Johannes XXIII kaldt den kirke, der af mange kvinder opfattes som mændenes højborg

stater senere overtog: hun skulle bare være smuk og tie stille. Det var hun skabt til. Kun i kunstens og videnskabens verden har de højstbegavede kvinder fået en plads. Demokratiseringen var mændenes arbejdsfelt. Selve bevægelsen for kvindens ligeberettigelse var inspireret af mænd.

Klare målsætninger

I dag kan vi kun håbe og ønske, at den verdensbrede aktion for kvindens ligeberettigelse må smitte af på kirken igen ved at minde den om, at inspirationen faktisk kom fra oldkirken, fra den forkætrede Paulus. Hvis nu kvinderne selv ikke forveksler »ligeberettigelse« med en »efterligning« af mændenes skæve verden i feminin udgave,

men derimod demonstrerer og arbejder for juridisk, social, kulturel, økonomisk menneskeværdighed for alle verdens kvinder, er der ingen tvivl om, at de derved vil tilføre vor stenhårde verden værdier, som mændenes samfund aldrig har orket at skabe. Forhåbentlig bliver kvindens ligestilling med manden, retsligt og faktisk, blot den første etape i en længere kulturrevolution, hvis mål må være: Kvindens og mandens lige ret til menneskeværdighed.

Hvad kirken angår, kan den kun blive rigere og varmere af kvindens kvindelige indsats overalt: fra institution kunne den udvikle sig til en familie og et hjem.

W. Wuyts

— skat, din aftensmad står på side 38!

katolsk orienterings kronik 26.02.75

Kvinden i den katolske kirke

af cand. mag. Ellen Nielsen

Det er forbløffende, så lidt der i dansk presse og vort kulturliv overhovedet er sivet ud om de reformer, der er sat i gang i den katolske kirke siden Johannes XXIII og Vatikankonciliet. Ja, der skal nok være adskillige danske katolikker, som ikke har fået fat på dette, eller som måske har fået det galt i halsen.

En af de mest markante nyorienteringer er lægfolkets, vi almindelige katolikkers stilling i forhold til kirkens ledelse. Det fremhæves nu, at vi er »kirke« i kraft af vor dåb og derfor har et medansvar for,

hvordan Jesu budskab leves og bringes videre.

Nu er jo halvdelen af dette lægfolk kvinder, hvad med dem? Er der ikke noget forældet i det syn på kvinden, som ligger til grund for kirkeloven og meget andet i kirken som institution? Nogle mener, at de fleste problemer, der bekymrer kirken i dag, har noget at gøre med kvinden, med sex i det hele taget: Ægteskab, skilsmisse, gengifte, seksualmoral, præsters cølibat og eventuelle ægteskab, kvinders tjeneste i kirken eventuelt på lige fod med mænd.

Allerede Johannes XXIII så kvindens oprykning i samfundet som et »tidens tegn«, der måtte tages i betragtning. Vi var da også et par stykker, som ved vor hjemlige synode i Nyborg for nogle år siden søgte at rejse spørgsmålet. Men tiden var ikke moden, og der blev da heller ikke tid til at drøfte sagen. Siden er der gået lidt mere skred i sindene. Vi har ude i samfundet fået nyfeminisme og rødstrømper. Ved en bispesynode i Rom talte den norske biskop Gran smukt om de protestantiske præstekoners indsats. Kirken og nærmere betegnet paven modsætter sig dog stadig at tillade præster at gifte sig, men har derimod i visse tilfælde accepteret, at en tidligere protestantisk præst, skønt gift, kunne præstevies. Endelig blev der på bispesynodens anmodning nedsat en pavelig kommission, som skulle undersøge »kvindens rolle i samfund og kirke«. Den er nu midt i sit arbejde, og da vort katolske hellige år 1975 samtidig er FNs kvindeår, vil de deltagende mænd og kvinder fra hele den katolske verden, lægfolk,

gifte og ugifte, søstre og gejstlige, utvivlsomt heri finde inspiration til deres arbejde. Skandinavien havde man i første omgang glemt i Rom, men siden udnævntes en observatør, Inger Hedemark Saxild fra København. Ved kommissionens sidste møde i december 1974 var hun forhindret, og det blev dr. Ruth Plum fra Dianalund, der deltog.

I de senere år er kvinder også trådt stærkere frem i kirkeligt arbejde. Vi havde selv en kvindelig generalsekretær for vor synode, og kvinder har og har altid gjort en stor indsats i vor danske menighed på det praktiske område, herunder også ordenssøstre. Disse har jo altid haft en særlig plads i kirken, og nu går mange af dem, navnlig i USA, aktivt ind for at få adgang ikke blot til at undervise, men til at fungere i kirkens tjeneste på linie med mænd. Kvinder studerer teologi ved mange katolske universiteter, ofte med det hemmelige ønske at kunne blive præster. En katolsk kvindebevægelse arbejder foreløbig på, at kvinder skal kunne

Harlekinen der tabte

HOP SÅ!

Pigerne i skolegården har Margrethe Rønnow tegnet for jer. Tak, Margrethe! Sikke det sjippetov dog snurrer rundt, hvad! Det er næsten ikke til at turde hoppe ind i. Pigen på tegningen ser også ud som om hun ikke tør. „Hop så!“ råber de to andre, men hun nøler. Kribler der noget i din mave, når du skal til at tage tilløb? Men du tør da godt, ikke?

Ved du, hvad jeg kommer til at tænke på?

Når vi her i bladet råber: „skriv nu!“ eller når vi skriver: „send os en flot tegning!“ kribler det da også i din mave? Du ville jo gerne — du kan jo godt — Er det tilløbet, der er svært? Skal vi ikke lade hende pigen stå der oppe? Hun kommer nok aldrig til at sjippe. Men hvis du nu ta'r dig sammen som Margrethe gjorde, kommer du i hvert fald til at tegne eller skrive!

Vor adresse er: Børnenes side i „katolsk orientering“, Fjellgade 2 - 7100 Vejle.

Hej!

Som alle harlekiner boede han på et stort slot.

Der havde han et lille værelse.

Hver aften skulle lille harlekin synge og danse for slotsherren og slotsfruen. Han skulle more dem, for de kedede sig.

En aften havde harlekinen lavet en smuk sang om solen og de grønne skove. Han mente, at herren og fruen nok ville blive glade, når de hørte denne sang. Harlekinen syntes, det var så synd for dem, at de altid var triste. Derfor anstrengte han sig for at synge så smukt, han kunne.

Men herren gabede: »Hold op, harlekin, hold op og forsvind!«

Den lille harlekin blev helt forskrækket. Og om natten, mens herren og fruen sov, sad han i sit lille værelse og græd...

Pludselig blev der stille.... helt stille.

Harlekinen blev urolig. Han følte, at der skete noget med ham. Han havde tabt sit hjerte.

»De har været for hårde

mod mig, og nu har jeg tabt mit hjerte«, tænkte han. »Men jeg kan da ikke leve uden hjerte. Jeg må købe mig et nyt hjerte, for jeg vil være glad igen«.

Han åbnede døren til sit værelse, gik ned ad trappen og listede sig ud af slottet. Der stod han i den mørke nat. Lille harlekin var bange. Men han skulle købe et nyt hjerte, for han ville ikke være trist.

Først gik han til kæmpen, der boede i skoven.

Han bankede på.

»Hvem er det?« drøned en stemme.

»Det er mig, den lille harlekin, jeg har tabt mit hjerte. Jeg ville så gerne blive glad igen. Har du ikke et hjerte til mig?«

»Nej, harlekin, jeg har ingen hjerter mere. Jeg har solgt de sidste, jeg havde, til medicinmanden. Og han har spist dem«, sagde kæmpen.

Lille harlekin blev nu helt bedrøvet. Han satte sig op ad et tykt træ og tænkte: »Så skal jeg bare dø...« Til sidst faldt han i

søvn. Hele natten sov han.

Om morgenen vågnede han, fordi solen skinnede så klart, og fuglene sang.

Pludselig hørte han en smuk sang. Lille harlekin blev lysvågen. Han så en lille pige, der gik gennem skoven, med en kurv i hånden.

»Pst! pst!« sagde harlekinen. »Kan du se mig?«

»Men dog, lille harlekin,« sagde pigen. »Du ser så trist ud!«

»I går tabte jeg mit hjerte«, sagde lille harlekin og græd.

»Du skal ikke græde,

harlekin, så bliver jeg også ked af det«, sagde pigen. Hun tørrede hans tårer.

Der blev helt stille.

»Hvis jeg nu delte mit hjerte med dig, ville du så blive glad igen?« spurgte pigen.

Lille harlekin sprang op og sang:

»Jeg har fået mit hjerte tilbage! Ja, jeg har fået det tilbage!«

»Hvor meget skal jeg betale dig?« spurgte han.

»Et hjerte kan man ikke købe, lille harlekin«, sagde pigen, »et hjerte skænker man!«

sit
hjerte

blive viet som diakoner. Den officielle verdensunion af katolske kvinder presser ihærdigt på for at blive hørt ved den revision af kirkebogen, der er i gang, angående de paragraffer, som har tilknytning til kvinden. På økumenisk plan møder katolikker i hvert fald her i Danmark ofte de kvindelige præster i folkekirken, - enhver kan fx i radiogudstjenester konstatere, at de ikke er ringere til at prædike end de mandlige præster. I omsorgsarbejdet i menighederne synes kvinder faktisk at have et plus fremfor mænd.

Indvendingerne mod kvindelige præster har i tidens løb haft forskellige motiveringer. Nogle er ganske stille skiftet ud efterhånden. Nu peges der på, at Jesus ikke valgte kvinder til apostle, at Paulus tilsyneladende satte kvinden eftertrykkeligt på en underordnet plads, at hendes kald var at være moder eller at gå i kloster.

I det hele taget: Traditionen i kirken, som ikke kunne fraviges. Det afgørende for nutidens katolske teologer skulle være, at Kristus jo var en mand, og at præsten re-præsenterede ham over for menigheden, især i messen og at han derfor må være af mandkøn. Ganske vist

hævder andre, f.eks. afdøde kardinal Daniélou, at der ikke er nogen teologiske hindringer for kvindelige præster.

Til opklaring er det nok nyttigt at se på den historiske baggrund, der skabte traditionen. De gamle kulturers syn på kvinden fandtes også i Israel og gik trods Jesus videre hos Paulus, i oldkirken og op gennem kirkehistorien. Augustin spekulerede meget over kvindens natur og status i skabelsesorden og frelsesorden. Thomas af Akvin hævdede i middelalderen endnu synet på kvinden som en »fejlslagen mand«. Indtil for få hundrede år siden kendte man ikke kvindens væsentlige bidrag, gemt i det kvindelige æg, til det nye menneske, hun fødte. Hun »undfangede« mandens sæd, der bestod af småbitte drengebørn (derfor var sæd hellig og måtte ikke spildes), og et af dem slog rod i kvinden som sæden på marken. Moderen nærede det, »sfødte« det. Hvorfor barnet så af og til kom til verden som en pige, ja det var en gåde. Det forklares med, at der var sket den lille dreng et uheld undervejs i de ni måneder. Så pigen, kvinden, var en fejlslagen mand. Derfor og ikke af andre grunde mente Thomas, kunne hun ikke du

til at blive præst.

Moderne biologer er tilbøjelige til at mene, at forholdet nærmest er det modsatte, at det feminine anlæg i et foster egentlig er grundlæggende og ofte dominerer. I hvert fald er kvindens bidrag til det nye menneske på lige fod med mandens. Bliver det for resten ikke lidt lettere at acceptere Marias jomfrufødsel ud fra denne moderne biologi? Nåden bygger jo på naturen. Kvinden er ligeværdig. Når hun også i kirken er blevet regnet for underordnet, skyldes det altså gamle tiders ufuldstændige viden.

Nu ved vi bedre, og det forpligter. Derfor må der revideres. Frem for alt søger vi tilbage til evangelierne og betragter Jesus, når han møder kvinder. Vi tænker nok sjældent over, hvor revolutionerende hans holdning f.eks. over for den samaritanske kvinde ved brønden må have været for hans disciple, og hvor denne holdning i det hele taget må have forarget de religiøse autoriteter. Den katolske professor Swidler i USA har gjort rede for »Jesus som kvindeforskynder?« i en afhandling, der - oversat til dansk - indgår i den studiekreds, som DKKF har i gang i det

økumeniske center i Skindergade 22, København. I kølvandet herpå følger nyvurderingen af Paulus' udsagn om kvinder i menighederne. Den fransk-svenske dominikanerpater Jean Paillard er kommet til det resultat, at Paulus egentlig ikke står bag de nedvurderende passager i Korintherbrevet — det er citater og måske ironisk ment — og at Paulus grundlæggende syn er at finde i Galaterbrevet: i Kristus er der ingen forskel på mand og kvinde.

Det tager tid at ændre vore nedarvede tankegange, også de religiøse. Ikke alt er kerner fra evangeliet. Katolske kvinder må under alle omstændigheder vise tålmodighed, men også fasthed og solidaritet med medsøstre, — og hvorfor skulle manden ikke være med som menneske? Mændene ville ikke selv miste noget ved et mere ligeligt samarbejde i kirkens tjeneste, som en fransk abbé sagde ved en katolsk debat i Paris for et par år siden. Vil kirken i det hele taget have nogen fremtid uden dette samarbejde? Jo, Helligånden har travlt i vor tid, også i spørgsmålet om kvinden i kirken.

Ellen Nielsen

Det skete i en børnehave

Peter kendte ingen

20 børn og frøkenen, som hedder Karen, har det rart i deres stue. De kender hinanden godt, har mange ting at lege med og er gode kammerater. De har jo gået i børnehaven i lang tid, og de ved lige, hvordan det hele foregår. Men en dag fortæller Karen: »I morgen kommer der en ny dreng i stedet for Niels, som er rejst til Horsens. Peter, sådan hedder drengen, er helt alene derhjemme, og har ingen legekammerater. Han vil så gerne komme i børnehaven og lege med jer.« Peter har engang været i stuen sammen

sig meget til at komme i børnehaven. Den sidste nat kan han næsten ikke sove af spænding. Endelig bliver det morgen. Peter pakker sin børnehavetaske med mad og hjemmesko, spiser morgenmad og tager af sted sammen med sin mor. Men da mor siger farvel bliver Peter pludselig lidt bange, han er lige ved at græde men han vil nu ikke vise de andre, at han allerbhelst vil hjem med sin mor. For pludselig står der så mange børn, han ikke kender. Mon de er søde eller slemme? Han ved ingenting i stuen og kender heller ikke frøkenen. Karen tager Peter ved hånden, snakker lidt med ham og

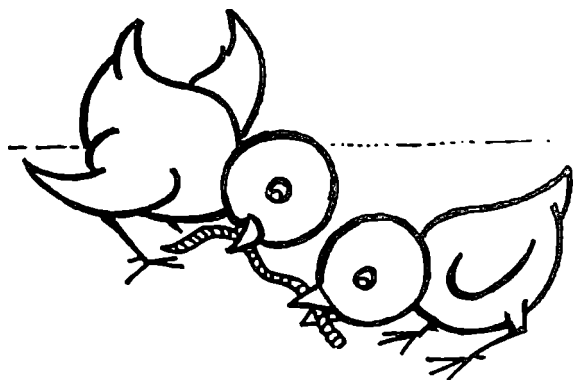
get legetøj. Han sætter sig på stolen, prøver på at sætte klodserne sammen og kigger efter de andre børn, som leger rigtig dejligt. Han føler sig så ensom og alene mellem alle de fremmede børn. »Mon mor ikke snart kommer og henter mig?« tænker han. Peter føler sig lige så ensom som den lille hare, hvis kammerat var bleven skudt, som vi synger om i sangen: ... kan I gætte i hvilken? Ja, rigtigt: »På en grøn, grøn ... bakke!«. Men mens Peter sidder og tænker og er ved at blive ked af det, kommer der et par drenge hen til ham. De vil gerne lege med. De bygger sammen med Peter og fortæller ham, hvor rart de har det her. De viser ham,

hvor blyanter, sakse, papir, bøger og alle de andre ting er. Så går de til værkstedet og viser ham, hvad de laver af træ. Peter hører efter, spørger dem om flere ting og ser rigtig glad ud. De viser ham også, hvordan de plejer at gøre, når de skal spise, rydde op og mange andre ting. Sådan går også de næste dage, for man kan ikke vide alting på en dag.

Nu kender han alle

Der går ikke mange dage, før Peter føler sig hjemme i børnehaven. Nu glæder han sig hver morgen til at komme, for nu kender han dem alle sammen og ved, hvad de hedder. Han har fået mange legekammerater. Det er rigtig dejligt.

så
te
te

også
ne la-
e alle
i går
sig en
Hun
t skal
emme.
kassen
e i en
nogen
færdig
sig til
en, så
mens
odser,
hen,
er sig
hun er
over,
godt.
z med
r, og
Der-

for vil børnene ikke lege med hende, heller ikke på legepladsen. Lise bliver mere og mere ked af det og føler sig rigtig ensom. Hun synes, at alle børnene er dumme. Hun går hjem med sin mor, men er ikke glad. Hun har ikke leget godt i dag.

Glad igen

Om eftermiddagen, mens Lone leger med sine dukker og hendes mor gør rent i huset, fortæller hun hende om Lise. »Lise har nok ikke haft det godt i dag, eller — hun kom måske for sent i seng og var træt«, siger mor. »Du må gå hen til hende i morgen og lege med hende, så bliver hun glad igen«. Da Lone kommer i seng og ikke kan sove, tænker hun meget over det

med Lise. »Mon Lise også er i seng nu? Mon hun stadigvæk er sur?« Dagen efter kommer Lone i børnehaven kl. 8.00, og Lise kommer samtidig. Lone tager om hende og spørger: »Skal vi lege i dukkekrogen i dag?«. Lise smiler og siger: »Det vil jeg godt«. De lægger overtøjet, siger godmorgen til Karen og leger med dukkerne. Der kommer flere til, som gerne vil være med, og de leger rigtig godt. Lise og Lone er gode kammerater den dag og også de næste dage. Da Lise skal hjem fortæller hun sin mor, hvor godt hun har haft det i dag. »Lone skal komme hjem til mig en eftermiddag«, siger Lise. »Det må hun gerne, for så kan I have det rigtig hyggeligt«, siger hendes mor.

E. Christoffersen
Ringstodgade 25, Næstved
Begravelse og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

Kaj F. Fjording og Søn

Murermestre — Ingeniører
Entreprenører
Hyldegårds Tværvæg 13
Charlottenlund.
Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ installatør
J. Ramskov Hansen
Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER

Blikkenslagermester
aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 — 80 50 30

Roman Kusler

Murermester
Stationsvej 11, Nivå
Telefon (03) 24 71 50

H. OVERBECK A/S

Ingeniørfirma
Havnepladsen, Kolding
Telefon 52 35 55

**Poul
HENRIKSEN**

Rådhusstræde, Vejle

Telefon 82 37 11

A. Mougaard A/S

Entreprenør- & murerfirma
Århus C
Telefon 14 20 23 — 19 83 23

Mogens Larsen

Ramsherred 31, Åbenrå
Telefon 2 25 30 og 2 34 27
Lys — Kraft — Varme

Flytteforretningen 2021

Skattergade 5-7, Svendborg
Telefon 21 20 21
Kontor i København:
Møstien 11, København SV
Telefon VA 6060
Svendborg-København hver dag
Flytter alt overalt

BLOMSTER - FRUGT OG GRØNT

A.B.C. Blomster
Vestergade 19, Stubbekøbing
Telf. (03) 84 16 59

Ur- og Brillehuset

„BALANCEN“

v/ KNUD PETERSEN
Gerritsgade 34, Svendborg.
Telefon 21 19 20

Bendt Gravgaard

senkram en gros
Hobro — Telefon (08) 52 15 44

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

WVS

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplads på ca. 20 tekstlinier. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 6 (der udkommer 19.3.) er mandag den 3. marts og til nr. 7 (der udkommer 9.4.) mandag den 24.3.

København: Skt. Ansgars Kirke

Bredgade 64, 1260 København K. Tlf. (01) 13 37 62.

Kontortid: Daglig kl. 11—12, tillige tirsdag og torsdag kl. 17—18.

Messtider: Fra søndag den 2. marts vil messtiderne om søndagen atter blive: Kl. 8,00 messe. Kl. 10,00 højmesse. Daglig messe kl. 8,00. Tirsdag og torsdag tillige kl. 16,30.

Onsdag den 12. marts: Kl. 20,00: Gregoriansk musikandagt. Passionstidens hymner, vekselsange, messeordinarium, akklamationer og lidelseshistorien i en ramme af paraliturgiske handlinger ved kirkens organist, kor, præster og messetjenere. Fri adgang. Teksthæfter uddeles.

København: Jesu Hjerne Kirke

Stenosgade 4 A, 1616 København V. Tlf.: 21 85 88 eller 24 65 80.

Messtider:

Every Saturday at 6 p.m. (kl. 18): Mass in English, valid for Sunday.

Every Monday at 8 p.m. (kl. 20): Legio Mariæ, Voigt, Stenosgade 2.

Hver onsdag kl. 19: Ministrant-undervisning, præstegården. Kl. 19,30: International Club, Blue Hall, Stenosgade 4.

Hver torsdag kl. 19: Ungdomsklub, Stenosgade 4 c. Kl. 19,30: Pastor Vick gennemgår den katolske tros lære, Stenosgade 4 a.

Lørdag den 1. marts kl. 16,30: Messe på polsk med faste-retræte. Kl. 18: Messe på engelsk. Mass in English.

Søndag den 2. marts: Kl. 10: J. Gelineau's »Messe des Laurentides«, Fasteprediken ved pater Niels Kiær, S.J..

Hver søndag i fasten: Kl. 11,30: Sangmesse med fasteprediken af pater Niels Kiær, S. J..

Følgende dage kl. 19,00: Faste-retræte på polsk: **Søndag den 2. mandag den 3., tirsdag den 4. og onsdag den 5. marts.**

Tirsdag den 4. marts: Kl. 15,30: Mariakongregationen, andagt med sakramental velsignelse. Kl. 19,30: Mariakongregationen, messe i huskapellet.

Fredag den 7. marts: Jesu Hjerne fredag. Kl. 7,00 og 8,15: Messe. Efter messen kl. 8,15 udstilles Det Hellige Sakramente i Sakramentskapellet. Stille tilbedelse hele dagen. Kl. 16,00: Sakramentet overføres til kirkens alter. Kl. 16,45: Indvielse til Jesu Hjerne og Sakramental velsignelse. Kl. 17,00: Jesu Hjerne messe: korsvej: Hver fredag i fasten.

Søborg: Johanneskirken

Vandtårnsvej 7—9, 2860 Søborg.

Søndag den 2. marts: Kl. 17,00: Latinsk højmesse.

Torsdag den 6. marts: Kl. 19,30: Messe med kort betragtning over Kristi korsvej.

Søndag den 9. marts: Kl. 10,00: Familiemesse. Efter messen samvær med kaffebord i pejsestuen.

København: Sakramentskirken

Nørrebrogade 27, 2200 København N.

Søndagsmesser: Kl. 10,00: Højmesse. Kl. 17,00: Sangmesse. Kl. 18,00: Engelsk messe. Hver 1. søndag synses dele af højmassen på latin.

Hverdagsmesser: Daglig kl. 19,00. I fastetiden indledes mandagsmessen med korsvejsandagt. Tirsdagsmessen indledes kl. 18,30 med fælles rosenkransbøn. Fredagsmessen afsluttes med 20 minutters tilbedelse og sakramental velsignelse.

Tirsdag den 4. marts: Kl. 13,30: Åbent hus i Krypten. Søster Johanne Marie viser lysbilleder og taler om Jesu Korsvej ud fra Ejg. Vedels korsvejsstationer i vor kirke.

Fredag den 7. marts: Kl. 20,00: Møde i Krypten for spansk talende.

Onsdag den 19. marts: Kl. 19,30: Gennemgang af næste søndags evangelium

Palmesøndag den 23. marts: Kl. 10,00: Cereemonierne begynder i Skolens gård

Torsdag den 20. marts: Vor aftenmesse bortfalder til fordel for biskoppens oliemesse

Skærtorsdag den 27. marts: Kl. 17,00: Messe. Tilbedelse til kl. 22,00.

Langfredag den 28. marts: Kl. 15,00: Kristi Legems og Blods Liturgi. Lektorerne melder sig i god tid til Birgitte Remmer.

Påskelørdag den 29. marts: Kl. 15,00 til 17,00: Skriftemål. Påskeceremonierne indledes kl. 20,00, messe ca. kl. 20,50.

Påskedag den 30. marts: Ved højmassen kl. 10,00 medvirker Schola Gregoriana under ledelse af kirkens kantor Bernhard Lewkovitch.

2. påskedag den 31. marts: Kun messe kl. 10,00.

Fredag den 4. april: Kl. 20,00: Møde i krypten for spansk talende.

Åbent hus i april: Rykket til 8. april kl. 13,30: Lysbilledforedrag om Lourdes.

Sakramentskirken har mistet sine 2 eksemplarer af melodibøger: »75 melodier til Søndagsmessebogen« v/B. Husson og Carl Vorm (1943) og »Tillæg« v/B. Husson og Otto Købke (1952).

Da de pågældende melodibøger ikke findes i handelen, henvender vi os herigennem til eventuelle ejere af ubenyttede eksemplarer, om de vil sætte sig i forbindelse med os. Præsterne: Tlf. (01) 39 53 80 og 35 68 25.

Tåstrup: Skt. Pauls Kirke

Køgevej 162, 2630 Tåstrup

Søndagsmesse: Kl. 10,00 og 16,30.

Hverdagsmesse: Kl. 7,30, onsdag og fredag tillige kl. 19,30.

Påskens messtider:

Skærtorsdag: Kl. 17,00

Langfredag: Kl. 15,00

Påskelørdag: Kl. 20,00

1. og 2. marts 1975: Retræte-weekend under ledelse af biskoppen, pastor J. Hviid og Elsebet Kieler

Lørdag den 1. marts:

Kl. 14,00: Prædiken ved biskop Martensen. Gruppesamtaler om det hellige år og om prædikenens emne.

Kl. 16,30: Bodsandagt. Lejlighed til skriftemål

Kl. 17,30: Messe (Forsoning)

Kl. 18,30: Aftensmad (medbragt madpakke)

Kl. 19,30: Rosenkransandagt (ved p. H. Herberighs)

Kl. 20,00: Fastaften arrangeret af menigheden. Debut i formen: **Spørg Tåstrup**

Søndag den 2. marts:

Kl. 10,00: Koncelebration

Kl. 11,00: Undervisning for børnene

Kl. 11,30: Frokost (medbragt madpakke)

Kl. 12,00: Film for børnene. Samtaler for de voksne med biskoppen og Elsebet Kieler om det hellige år

Kl. 13,30: Afslutning

Medlemmer fra andre sogne er velkomne.

Esbjerg: Skt. Nikolaj Kirke

Kirkegade 58, 6700 Esbjerg

Fredag den 7. marts: Kl. 19,30: Studiegruppen

Monday the 17th of March: 7.30 p.m. by P. Marx. Confessions before Mass.

Næstved: Vor Frue Kirke

Præstøvej 29, 4700 Næstved. Tlf. (03) 72 09 85

Den h. Frans af Assisis 3. Orden: Næste møde torsdag den 13. marts kl. 19,00, Hans Bogbinders allé 3

Vejle: Skt. Norberts Kirke

Fjellegade 2, 7100 Vejle. Tlf. (05) 82 08 93.

Kontortid: onsdag-lørdag kl. 9-12.
Faste Gudstjenester:
Lørdag kl. 15.00, søndag kl. 10.00
Søndag den 2. marts: Kl. 10.00: Familiemesse. Kaffe på skolen.
Torsdag den 6. og 20. marts: »Et møde med Kristus« i bibel, meditation, nadver. Kl. 19.30 i kirken
Tirsdag den 25. marts: Kl. 19.30: Bodsandagt
Skærtorsdag den 27. marts: Kl. 16.30: Højmesse med børns første kommunion. Til kl. 24.00: Tilbedelse, som slutter med salme og sakramental velsignelse.
Langfredag den 28. marts: Kl. 15.00: Liturgi
Påskelørdag den 29. marts: Kl. 15.00 ingen messe.
Kl. 23.00: Kristi Opstandelsesmesse med dåbsliturgi.
Påskesøndag den 30. og mandag den 31. marts: Kl. 10.00: Højmesse
Møder:
Mini-K.U.K. efter aftale hver søndag kl. 14.00
Store unge foreløbig tirsdag kl. 19.30 hos Jan.

Århus: Vor Frue Kirke

Ryesgade 26, 8000 Århus. Tlf.: (06) 12 33 68

Fastepredikener

i søndagsmesser kl. 8, 10 og 17:

den 2. marts: P. Alfred Lemaire O. Præm., Silkeborg
den 9. marts: P. P. Leo Kertz OMI, Randers
den 16. marts: P. Henri Kerkhofs O. Præm., Vejle

Møderække

hver onsdag efter aftenmessen kl. 19:

den 26. februar: Hvad skal vi med det hellige år? - en kritisk betragtning (lektor Oluf Bohn, Århus)
den 5. marts: En saligkåring i Rom - Assumptionssøstrenes stifterinde, Marie Eugénie. Lys- og lydbilleder (Assumptionssøstrene, Årslev)
den 12. marts: Herrens lidelsesvej - en billedmeditation i kirken (P. Adolf Meister SJ)
den 19. marts: Bodsandagt med efterfølgende personligt skriftemål. Der er ingen messe. Bodsandagten begynder kl. 19.

Messtider

Århus: Hver søndag kl. 8, 10 og 17. Årslev: Kl. 9.
Sostrup: Kl. 9. Grenå: Søndag den 23. februar og 9. marts kl. 10.30. Odder: Søndag den 23. februar og 9. marts kl. 10. Pindstrup: Søndag den 16. februar og 2. marts kl. 10.30. Polsk messe: Lørdag den 8. marts kl. 16.30. Skt. Josefs Hospital: Hver dag kl. 7.

Liturgisk kalender

Ved Inga Jensen

Søndag den 2/3. 3. søndag i fasten: 2 Mos. 17, 3-7. - Salme 95, 1-2, 6-9. (R. 8: Lytted I dog i dag til hans røst, forhærdet ej eders hjerte). - Rom. 5, 1-2. 5-8. - Johs. 4, 5-42 (el. kortlæsning 4, 5-15. 19b-26. 39a. 40-42
Mandag den 3/3. Alm. ugedag: 2. Kong. 5, 1-15a. - Luk. 4, 24-30.
Tirsdag den 4/3. Alm. ugedag: Dan. IV 2. 11-20. - Matt. 18,21-35.
Onsdag den 5/3. Alm. ugedag: 5 Mos. 4,1. 5-9. - Mat. 5, 17-19.
Torsdag den 6/3. Alm. ugedag: Jer. 7, 23-28. - Luk. 11, 14-23.
Fredag den 7/3. Alm. ugedag: (eller Perpetua og Felicitas, martyrer). Hosea 14,2-10. - Mark. 12, 28b-34.
Lørdag den 8/3. Alm. ugedag: (eller Johannes af Gud, ordensbroder). Hosea 6, 1b-6. - Luk. 18, 9-14.
Søndag den 9/3. 4. søndag i fasten: 1. sam. 16, 1b. 6-7. 10-13a. - Salme 23, 1-6 (R.1: Herren er min hyrde, mig skal intet fattes). - Ef. 5, 8-14 - Johs. 9, 1-41 (eller kortlæsning 9, 1,6-9. 13-17. 34-38)
Mandag den 10/3. Alm. ugedag: Es. 65, 17-21. - Joh. 4, 43-54.
Tirsdag den 11/3. Alm. ugedag: Es. 47, 1-9.12. Joh. 5, 1-3a. 5-16.
Onsdag den 12/3. Alm. ugedag: Es. 49, 8-15. - Joh. 5, 17-30.
Torsdag den 13/3. Alm. ugedag: 2. Mos. 32, 7-14. - Joh. 5, 31-47.
Fredag den 14/3. Alm. ugedag: Visdommens bog 2, 1a.12-22. Joh. 7, 1-2.10.25-30.
Lørdag den 15/3. Alm. ugedag: Jer. 11, 18-20. - Joh. 7, 40-53.
Søndag den 16/3. 5. søndag i fasten: Es. 37, 12-14. - Salme 130, 1-8. (R.7: Hos Herren er miskundhed, hos ham er forløsning i overflod). - Rom. 8, 8-11 - Johs. 11, 1-45 (som kortlæsning 11, 3-7. 17. 20-27. 33b-45.).

D U K

Danmarks Unge Katolikker søger medarbejdere til sine børnelejre.

DUK afholder igen i år 3 børnelejre, som på grund af ombygningen i Øm finder sted på D.U.K.'s lejr i Vejlbj Fed på Nordfyn.

Børnelejr 1: 28. juni - 5. juli.

Børnelejr 2: 5. juli - 12. juli.

Børnelejr 3: 12. juli - 19. juli.

Har du tid og lyst, så tag med som leder på en af disse lejre. Har du flair for at lede et køkken, eller arbejde deri, vil du blive modtaget med kyskhånd.

Henvendelse rettes til: Britta Abildsten, Hørup pr. 7300 Jelling. Tlf.: (05) 87 18 01.

Studiedag over emnet:

Er vor kultur forbryderisk?

Sted: Sct. Andreas Kirke, Ordrup

Tid: Søndag d. 9. marts kl. 9.30-kl. 16.15

Foredragsholdere: Pastor Jens Brøndum, studenterpræst ved Lundtofte, og fru Annelise Gottfredsen, Gentofte.

Prædikant ved højmessene: pater G. Grünewald, Århus

Foruden de to foredrag, der vil give stof til gruppediskussioner, vil Pastor Guido Kreienbühl fremvise en film, der også behandler dagens emne.

Studiedagen slutter i kirken med læsninger og musik.

Frokostpakke medbringes, kaffe og drikkevarer kan købes, deltagelse i hele mødet: 10 kr.

Alle er velkomne.

Forhåndsorientering om

BISKOPPENS RETRÆTER

på Sostrup Kloster ved Grenå

Tid: Der kan vælges mellem 2 uger:

I. Søndag 27. juli kl. 15.30 til lørdag 2. aug. kl.11.30 - eller

II. Søndag 3. aug. kl. 15.30 til lørdag 9. aug. kl. 11.30.

Tema: I. uge »DEN KRISTNE FAMILIE«

Bøn i familien, ægteskabet som sakramente, familien og kirkefællesskabet, familien og arbejdet, familien og samfundet er spørgsmål, som vil blive taget op. Et særligt program vil blive udarbejdet for børnene. Alle interesserede er velkomne, men fortrinsret vil blive givet til familier og til unge, der tænker på at stifte familie.

II. uge: »VÆKST«

nemlig i bønne, samvittighedsdannelsen, troen, arbejdet, fællesskabet i Kirke og samfund osv. Alle er velkomne.

Pris: Voksne: Kr. 410. Børn under 14 år: Kr. 200

For dem, der selv søger for overnatning (privat, campingvogn, telt): Voksne: Kr. 320. Børn: Kr. 160. Halve fripladser kan søges. Børn under 6 år gratis.

Nærmere oplysninger vil fremkomme snarest.

Forespørgsler kan rettes til

Ebba Falk, Katolsk Bispekontor, tlf. (01) 11 60 80 kl. 10-14 undtagen mandag.

Tilmelding

sker ved indbetaling af depositum kr. 50 pro pers. med opgivelse af navn, stilling, adresse, tlf. samt den ønskede uge (I. eller II.) på giroblanketten, inden 15. maj 1975.

til KATOLSK BISPEKONTOR
Bredgade 69 A, 1260 København K.
Girokontor 1471.

AL SLAGS KONTORARBEJDE

herunder også regnskabsføring, bogføring og oversættelsesarbejde (tysk, engelsk, tjekkisk) udføres på free lance basis prompte, korrekt og billigt af rutineret sekretær.

Agnes Šulcová
Haldrup 8700 Horsens
telefon: 05 65 71 42

ACADEMICUM CATHOLICUM

Fredag 28. februar kl. 20 præcis

En aften om Karen Blixen

Clara Svendsen

I efteråret så hele tre bøger om Karen Blixen dagens lys. En af dem er af Clara Svendsen, hendes sekretær gennem de sidste 20 år af hendes liv. For mange år siden formidlede Clara Svendsen et besøg af AC hos Karen Blixen. Nu tilrettelægger hun en aften om hende for os. Da Orson Welles-filmen Den udødelige historie indgår i aftenen, foregår den på Filmmuseet.

Sted: Store Søndervoldstræde.

Onsdag 2. april kl. 20

DØDEN

Lektor Bjørn Højbo og læge Kjeld M. Jensen

Indtil for nylig var det ikke god tone at tale om døden. Men den er jo en af de få sikre ting i verden. Døden er tillige emnet for Salzburger Hochschulwochen i år.

Bestyrelsen

Sekretærens adresse: Ruth Simonsen, St. Josephs Hospital, Villaen, Griffenfeldsgade 44, 2200 København N.

Retræte for mænd på Dalum Kloster

Årets retræte afholdes som sædvanlig i slutningen af august måned, begyndende mandag den 25. om eftermiddagen og sluttende fredag morgen den 29. august.

Desværre er det på grund af de stadig stigende fødevarepriser ikke muligt for søstrene allerede nu at fastsætte prisen for opholdet, men prisen vil blive så nær op ad sidste års pris, som det bliver muligt.

Da der kun er meget begrænset plads på Dalum Kloster (alle får eneværelse) bedes interesserede snarest muligt tilmelde sig til undertegnede, og samtidig med tilmeldelsen at indbetale depositum kr. 25,00 enten pr. check eller til giro 2 10 27 06, nedenstående adresse.

Vel mødt på Dalum Kloster.

Stiig König-Petersen
Dr. Tværgade 11 - III
1302 København K

KATOLSK ARBEJDERAKTION

afholder retræte 8./9. marts 1975 på Åsebakken.

Tilmelding: G. Bune Andersen

Retræteleder: Kjeld Geertz-Hansen
Vestend 9,1
1661 København V
tlf. (01) 24 91 06 ml. 17.00-19.00

senest 3/3-75:

Pris: kr. 60,00, mindre bemidlede kan påregne reduktion. Alle kan deltage. Udførligt program tilsendes.

Med venlig hilsen
G. Bune Andersen, formand

Bornholm:

Sommerbolig til leje

Vi fortsætter succesen med værelsesudlejning i vor dejlige præstegård i sommersæsonen til katolikker fra ind- og udland. 4 dobbeltværelser, 2 enkeltværelser, 2 køkkener, bad og opholdsrum samt stor have er til disposition.

På søndage i sommertiden kan vi glæde os over, at vor store smukke kirke er fyldt til sidste plads.

Pris for dobbeltværelse kr. 330,- pr. uge, enkeltværelse kr. 160,- pr. uge. Pladsbestilling til menighedsrådets formand: E. Frandsen, Kannikeengen 24, Dk 3720 Åkirkeby, Bornholm. Tlf. 03-97 42 95.

D.K.K.F.-Studiekreds i kvindeåret

Vi fortsætter møderækken »Hvordan virkeliggør vi Evangeliets ligestilling af kønnene?« mandagene den 3. og 17. marts kl. 20. i det økumeniske Centers bogcafé, Skindergade 24, København.

På disse aftener vil vi beskæftige os med ægteskabet og kvindens værdighed belyst gennem eksempler fra Bibelen.

Som grundbog benyttes Swidlers: Var Jesus kvindesagsforkæmper? Endvidere vil vi kritisk gennemgå dagspressens behandling af kvindeåret.

Enhver er velkommen - tilmelding ikke nødvendig.

Danmarks katolske Kvindeforbund

Kristne skoler i stærk vækst i USA

Det er ikke blot i Danmark, man reagerer over for hele udviklingen inden for det offentlige skolevæsen og søger at skabe et alternativ til den skole, der så stærkt beslutter sig på tilrettelæggelsen af en undervisningsplan, der umuliggør en fortsættelse af den livsform, der hidtil har været skolens, — en livsform, der klart byggede på et afgjort kristent grundlag, og som også havde det sigte at føre børnene og de unge ind i en kristen verden.

Udviklingen i USA

Man oplever noget tilsvarende i en række andre lande og blandt dem også i USA, hvor man har taget kampen op mod hele denne udvikling, og hvor kristne skoler — opbygget på initiativ af kristne forældre og skolefolk — er i meget stærk fremmarch. Det gælder såvel protestantiske som katolske skoler.

I de seneste år har der været en ganske særlig og meget bemærkelsesværdig vækst i tallet af protestantiske skoler.

I skole- og kirkekredse i USA taler man om, at

dette tal er i »eksplodingsagtig vækst«.

Det fremgår blandt andet af en beretning i tidskriftet »Christian Life«, der udsendes i Wheaton i Illinois. Artiklen har denne ikke helt almindelige og unægtelig blikfangsprægede overskrift: »Er det ved at være slut med de offentlige skoler?« Ifølge en statistik, udarbejdet af det amerikanske skole- og undervisningsministerium, har de protestantiske kristne skoler i USA i løbet af det sidste tiår oplevet en vækst på omkring 47 pct. Præsidenten for den amerikanske forening af kristne skoler, dr. Al Janney, anslår, at antallet af af nytilkomne kristne og fundamentalistiske skoler i dette tiår ligger på mellem 6000 og 10.000. Disse kristne privatskoler — ikke blot de nytilkomne, men samtlige kristne privatskoler — har et elevantal, der omfatter 15 til 18 procent af samtlige amerikanske skoleelever.

Lært af katolikkerne

Som årsag til »den eksplodingsagtige« vækst i tallet af protestantiske skoler

nævner artiklens forfatter, Elmar Town, dels tilbagegangen i kvalitet inden for den offentlige skole, dels modstand mod det til befordring af racisme og raceintegration nu indførte særlige skolebussystem — med skel mellem hvide og farvede — og ikke mindst afskaffelsen af morgensang og morgenbøn samt bibellæsning i de offentlige skoler, hvor man også må konstatere et stærkt fald i »den protestantisk-puritanske moral«.

Der er så at sige skabt en levende og stærk ny kristen skolebevægelse i USA — en skolebevægelse, der, som man siger, er »kontra-revolutionær« i sin hele holdning og karakter. Man har inden for den protestantiske kirke taget ved lære af den katolske: »I gennem år byggede den romersk-katolske kirke skoler, for at børnene kunne blive gode katolikker, som deres forældre var det og ønskede det,« hedder det i artiklen i »Christian Life« — »og nu må protestanterne grundlægge og oprette skoler, for at deres børn kan blive kristne.« K. P.

Niels Steensens Hus

Onsdag den 22. januar var der indvielse af Niels Steensens Hus i Helsingør, som er et kristent kollektiv af handicappede og ikke handicappede. Kollektivet flyttede fra det tidligere Hofmanns Minde i Valby og bor nu i Sct. Vincent Søstrenes tidligere plejehjem. Niels Steensens Hus er et forsøg på en alternativ livsform, hvor vidt forskellige mennesker deler deres liv med hinanden. Kollektivet har eksisteret i to år og havde ved dets

start 8 medlemmer. I dag er antallet af medlemmer 19. På grund af dette forholdsvise høje tal har kollektivet delt sig op i 2 familier, der imidlertid begge bor under samme tag. Man er heller ikke bleg for at endnu flere (medlemmer) skulle komme til. Initiativet til dannelsen af Niels Steensens Hus kom efter en Tro og Lys valfart for handicappede til Lourdes for nogle år siden. Inspirationen er udgået fra fransk-canadieren Jean

Vannier, der er kendt for sin indsats for samfundets svageste, dets tabere og udstødte. På billedet ses bl. a. biskop Hans Martensen og sr. Else. I forgrunden pastor Jørgen Hviid, der er kollektivets leder. — Der er i øvrigt endnu en præst i kollektivet, nemlig pastor Hubert Messerschmidt, der på trods af sin høje alder (81 år) er flyttet med fra Hofmanns Minde til Helsingør.

1975 er også Michelangelo-år

Michelangelo som 71-årig — malt af en ukendt kunstner

Torsdag i næste uge, den 6. marts, er det 500 år siden, at den italienske maler, billedhugger, digter, komponist, essayist, arkitekt og ingeniør Michelangelo Buonarroti blev født i den toskanske by Caprese ved Firenze i året 1475. Foruden disse egenskaber var han samtidig asket og rebel.

Michelangelo var formodentlig ikke det ensomme, bitre geni i gængs forstand — mennesket, der er for stort for sine omgivelser — for i Italien fødtes mange genier på én gang og alene Firenze bugnede med store begavelser i det blomstrende men blodige 1500-tal. Michelangelos vemodige bitterhed skyldtes snarere, at han ikke forstod sig selv. Han følte sig revet itu mellem den blide, sanselige ømhed, der præger hans ungdomsværker, og den ubeskrivelige voldsomhed, hans »terribiltà«, som drev ham i modsat retning mod en videnskabelig og anatomisk korrekt eksplosion af patetisk, vulkanisk livsenergi. Ihærdigt deltog han i renaissancens kulturdebat om det »enten-eller«, som i hans dage betød enten kirkens bibelske inspiration eller humanismens filo-

sofiske og videnskabelige inspiration — en modsætning, som Michelangelo syntes var kunstig og uvidenskabelig og som kun eksisterede i de stridige parter begrænsede synsvinkler. Selv beviste han med sine værker, bedst måske med loftfreskerne i det sixtinske kapel i Rom, at bibelsk og græsk kultur i skøn forening kunne skabe en ny kristen-humanistisk livsfornemmelse, som bevidst kunne lade middelalderens Guds- og menneskesyn falde, uden at opgive middelalderens trosrigdom, og som samtidig kunne beundre antikken og nære sig ved den uden at glide tilbage til antikkens menneskesyn, præget af mytos, og religiøs barbarisme.

Michelangelo stod på kirkens reformfløj (han oplevede jo Reformationen og Tridentinerkonciliet) uden dog at følge dominikaneren Savonarola helt i dennes radikalisme, men han kritiserede højt eller i sine breve både fyrsternes kirkelige korruption og kirkens fyrstelige vaner. Selv levede han i asketisk fattigdom. Han ejede intet andet end tøj på kroppen og sit atelier. Politisk var han nok republi-

kaner, modstander af Medicislægtens magt, som så tragisk har forpestet mange gode år af hans ellers lange liv, samtidig med at det var i deres tjeneste — eller i deres magt, som dødsdømt oprører — at han har mejslet sine smukkeste værker.

Han var 71 år gammel, da han blev arkitekt for den nye Peterskirke i Rom, som var påbegyndt i 1506 af Bramante, men heller ikke Michelangelo har set den færdig.

Rom og pave Paul III udfriede ham fra den skæbne, gentagne gange at blive til katebald mellem byer og fyrstehuse, der forsøgte at udspille ham mod hinanden, hvorved de enten hindrede ham i, at lave netop det, de selv havde sat ham til, eller endda ødelagde det i hævn over hinanden.

De fleste af hans kunstværker er ufuldendte symfonier. Mange kender hans værk, men hans stormfulde liv er nok ikke en åben bog for de fleste. »katolsk orientering« vil i nr. 6, som udkommer 19. marts, begynde at blade lidt i Michelangelos liv.

Red.

Kirkebidrag side 2-4

Sidste sketfuld kirkehistorie side 5

Askeonsdag i Rom side 6-7

For de unge side 9

katolsk orientering

Vatikanets penge: fup eller fakta?

(KNA) — Vatikanet kunne prise sig lykkeligt, hvis de fantasifulde spekulationer i dagspressen over dets tab i forbindelse med Sindona-falitten var rigtige. Der blev talt om en milliard dollar. I virkeligheden består hele Vatikanets formue i værdipapirer kun af en brøkdel af det tab, der blev angivet.

Regnskabet er opstillet af Massimo Spada, som var med i Sindona-krakket, og som indtil slutningen af 1960 var sekretær og forretningsfører for Vatikanets bank og følgelig må betragtes som hørende til de indviede. I 1929 havde Vatikanet som erstatning for Kirkestatens sekularisering af kongeriget Italien fået 1 milliard lire i statslån og 750 millioner lire kontant. Hvis disse penge var blevet forvaltet godt, kunne der — lirens devaluering taget i betragtning — efter kursen i dag være blevet rundt regnet 300 milliarder lire ud af det. —

Og regner man så den faktiske formue om til danske kroner, forsvinder jo en hel del af nullerne fra de italienske milliarder. Vatikanets finanser skrumper på den måde ind til i alt 2,5 milliarder kroner.

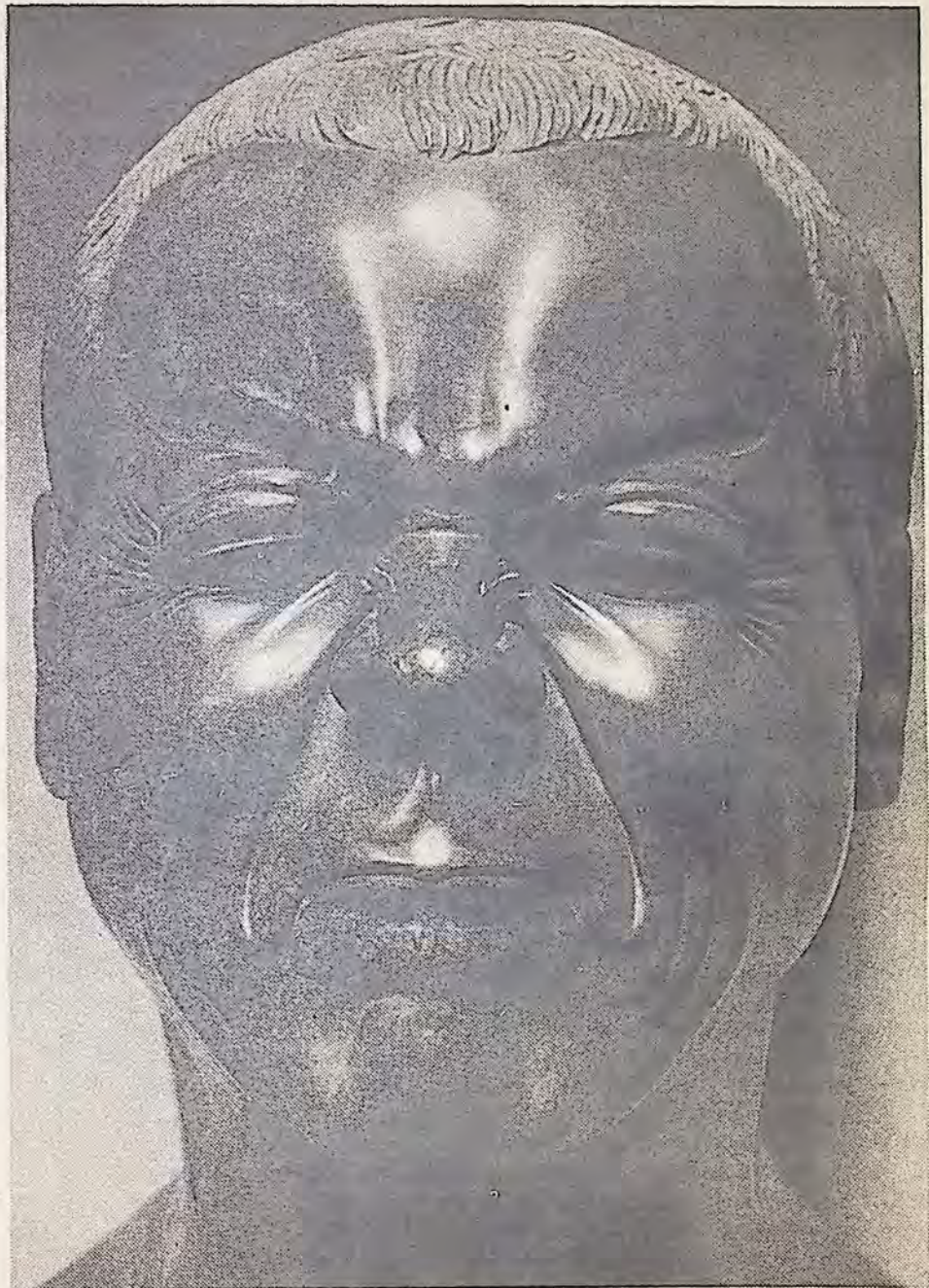
Andel på 5 procent

Af Banca Unione, som tilhørte Sindona-gruppen, besad Vatikanets bank, som Vatikanets pressesekretær Alessandrini den 31. januar erklærede, en andel på fem procent. Milanos bank, som i mellemtiden dels er gået ned og hjem og dels er blevet overtaget af Banca Privata Italiana, havde i slutningen af 1972 en aktieselskabskapital på 22,2 millioner kroner. Den andel, Vatikanets »Institut for religiøse aktiviteter« besad, beløb sig derefter til 1,1 million kroner. De tab, Vatikanets bank led på »Sindona-Banque de Financement« i Genève, var formodentlig

større, for Alessandrini talte — uden at angive procenter — om en aktie-»minoritet«. Det, der her er sat til, angår imidlertid kun indirekte forvaltningen af Vatikanets formue. »Institutet for religiøse aktiviteter«, der i almindelighed betegnes som Vatikanets bank, har ganske vist til huse i Vatikanet, men er en juridisk uafhængig institution.

2,5 milliarder kroner

Følelige og direkte tab har »Pavestolens finansielle forvaltning« uafhængigt af Vatikanbankens uheldige investeringer måttet lide som følge af den almindelige nedgang på børsen og alt for stor tillid til den amerikanske dollars stabilitet. Fagfolk er overbevist om, at den nuværende samlede kursværdi af Vatikanets »statskapital« ikke engang beløber sig til 2,5 milliarder kroner.

Mange rynker på næsen, når de hører om Vatikanets penge. Lugter de?

Assumptionssøstrenes franske generalpriorinde sr. Hélène Marie hilser glædestrålende på pave Paul VI under saligkåringen af sr. Marie-Eugénie Milleret. Se tillige biskop Martensens artikel på bagsiden

Fornyelse modstand mod den liturgiske fornyelse

(NC) — Et forsøg på at for-ene »katolske traditiona- lister af forskellige retning-er« er for tiden i gang i Paris under ledelse af den konservative skribent Michel de Saint-Pierre og ærkebiskop Marcel Lefebvre. Den nye bevægelse, der kaldes »Credo«, vil som sin første samlede manifestation foretage en pilgrimsrejse til Rom i slutningen af maj. Pilgrimsrej-

sens leder bliver ærkebiskop Lefebvre. Man forbereder ligeledes en pilgrimsrejse til det Hellige Land til næste år. Kritikere af bevægelsen siger, at den kun udgør en forsvindende lille minoritet i Frankrig, men at dens medlemmer er velartikulerede og dristige. En af bevægelsens foretrukne skydeskiver er den ny liturgi. Hver weekend delta-

ger tusinder af traditionalister i Pius V's latinske messe fra 1570 (den såkaldte enhedsmesse red.), der fejres i La Salle Wagram, en stor offentlig hal i Paris.

Kardinal Marty af Paris har offentligt givet udtryk for sin misbilligelse af disse messer. Den Hellige Stol har udtrykkeligt forbudt fejrsels af Pius V's messe.

Ejner Nielsen
Kolonel — Kaffe
Abdalensgade 14 — 9000 Ålborg
Telf. (08) 12 09 71 — 12 15 58

Murer- og entreprenørfirma
M. Thomsen Støtt & Søn
Kong Christians Allé 6,
Ålborg
Telefon 13 42 33 og 13 43 37

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 — GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 76
Ligkistemagasin GO. 6056 — GO. 6030

Begravelse og bisættelse
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

Aktieselskabet
Købmands- og Haandværkerbanken
— en rigtig AARHUS-BANK

Store Torv 12, telf. (06) 12 47 77

Søndre afd., Århus Hovedbanegård
Telf. (06) 12 40 88

Langenæs afd., Skanderborgvej 16
Telf. (06) 14 55 22

R. Schulik
Slagterforretning
Nørrebrogade 46, Esbjerg
Telefon 12 02 14

Ressourcepild
Flere tusinde varmtvandsbeholdere og mange tusinde
meter vandrer tæres op hvert år.
Ring til Deres VVS-installatør og få monteret et

ANO-KAT minielektrolyseanlæg
I Deres parcelhus. Så er Deres
varmtvandsbeholder og rørsystem —
for ca. 570 kr. — effektivt beskyttet mod korrosion
Guldager Electrolyse A/S

Skolebøger — Skolerekvisitter
Billedbøger — Skønlitteratur — Papir
Fyldepenne — Billigbøger

Roskilde Boghandel
Sct. Olsegade 24 — Telf. 35 31 31

Kaj F. Fjording og Søn
Murermestre — Ingeniører
Entreprenører
Hyldegårds Tværvæg 13
Charlottenlund.
Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ installatør
J. Ramsgov Hansen
Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER
Blikkenslagermester
aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 — 80 50 30

Tømrermester
Ferd. Færch & Co A/S
Strandvejen, Ålborg
Telefon 12 03 01

K. J. Højland & Søn
Aut. vand- og gasmester
Værksted: Høvedammen 3
Skolebakken 147
Esbjerg. Telefon 12 93 50

Fint arbejde — Rimelig pris
Telefon: TRia 6070

Er De tilfreds med Deres snedker
og møbelpolstrer?
Hvis ikke — så prøv os!

ANDERS SVENDSEN
Afdeling for bygningsarbejde
Nordre Frihavsgade 13, Kbh. Ø

Orientering om pastoralrådet

Travlhed i kirkebidragsudvalget

Vi håber på et godt resultat af årets agitation for kirkebidragsordningen, siger Filip Lange i en samtale med »katolsk orientering«, — ellers må vi overveje at gå helt andre veje for at redde kirkens økonomi.

Filip Lange, formand for kirkebidragsudvalget. Lad os hjælpe ham til at bevare det venlige smil

I fortsættelse af artiklen i nr. 4 om pastoralrådet vil vi i den kommende tid bringe nyt om, hvad der foregår i de forskellige arbejdsudvalg, som pastoralrådet har nedsat. Vi begynder med kirkebidragsudvalget, som netop i denne tid arbejder særlig energisk. Den 1. april starter nemlig et nyt regnskabsår for bispedømmet og alle sognene. Det medfører, at alle kirkebidrag skal reguleres, og forhåbentlig vil mange, som endnu står uden for ordningen, benytte lejligheden til at tilmelde sig. Udvalget består af Filip Lange, der er formand, Bela Hoyos, der er sekretær, samt pastor Knud Aage Nielsen, Georg A. Pers og pastor Willem Wuyts. Det er udvalgets opgave at sørge for oplysning og agita-

tion for bidragsordningen og herunder medvirke til lokale kampagner i sognene. Udvalget skal endvidere hele tiden holde øje med bidragsordningens udvikling og give forslag til evt. ændringer.

1000 færre bidragsydere

Vi har spurgt Filip Lange, hvordan det ligger med kirkebidragene, og han oplyser, at der i øjeblikket er godt og vel 4.000 bidragsydere. Tallet har tidligere været oppe på ca. 5.000, og vi må altså konstatere en tilbagegang på 1.000 medlemmer i de 8 år, ordningen har været gældende. — Hvad er grunden til dette frafald? — Det er svært at sige, fortæller Filip Lange, og desværre har vi i udvalget ikke

haft mulighed for at foretage nøjere undersøgelser af spørgsmålet. Der er imidlertid 12.000 katolske husstande herhjemme. Det ved vi fra udsendelsen af »katolsk orientering«, — så der skulle teoretisk også være mindst 12.000 med i kirkebidragsordningen. Det vil måske nok være lidt for optimistisk at regne med, at alle 12.000 er lige aktivt engagerede i kirkens liv, men at det kun skulle gælde 4.000, det tror vi ikke rigtigt på. — Det spiller vel en rolle, at bidragsordningen er frivillig? — Jo, naturligvis, men som der står skrevet i Katolsk Lommekalender om kirkeskat: »Enhver skatteydende katolik er forpligtet til at bidrage til såvel sognets som bispedømmets drift«. Vi ved også godt, at en hel del

betaler til kirken uden om bidragsordningen, altså direkte til sognepræsten. Det hjælper selvfølgelig alt sammen, men man kan på den anden side ikke opstille budgetter, når man skal basere sine indtægter på tilfældige almisser. Bidragsordningen har jo den fordel, at man betaler det vedtagne beløb på 1½ procent af den skattepligtige indkomst med fradrag efter de nærmere regler og et mindstebidrag, som i 1975-76 er sat til 80 kr. Gjorde alle det, så vidste både bispedømmet og sognene, hvad de kunne regne med.

Hele kirkebidraget bruges i sognene

Er det ikke sådan, at mange holder sig uden for ordningen, fordi man frygter,

Meddelelse til vore ikke-katolske læsere

Som meddelt i det sidst udkomne nummer af »Katolsk Forum« har vi fundet det rimeligt vederlagsfrit at sende Dem »katolsk orientering« i det første kvartal af 1975. Vi har herved gerne villet gøre Dem opmærksom på, at De efter Forums ophør fortsat kan blive informeret om katolske forhold i det ny blad. Desværre tillader økonomien os ikke fortsat at sende Dem »katolsk orientering« gratis, men vi håber meget, at kendskabet til bladet har betydet, at De vil opretholde kontakten og abonnere på bladet. Om kort tid vil De modtage

en abonnementsopkrævning for resten af første halvår af 1975. Et normalt halvårsabonnement koster 50 kr., men De behøver kun at betale 25 kr. for tiden indtil 1. juli. Vi vil være taknemlige for, om De snarest muligt og senest den 1. maj i år vil indbetale Deres abonnementsbeløb. Den vederlagsfri udsendelse af bladet til de katolske husstande vil ivotrigt fremover kun kunne opretholdes ved tilstrækkelig mange frivillige bidrag også fra de katolske læsere. Dette spørgsmål vender vi tilbage til om kort tid her i bladet.

Red.

Red.

Præsternes runde dage

Med passende mellemrum vil vi her i bladet bringe en oversigt over præsternes runde fødselsdage og jubilæer. Vi beklager, at vi er lovlige sent på det med den første oversigt, men det må skrives på kontoen for bladets uundgåelige børnesygdomme.

Mellem linierne vil man kunne læse om vore hjerteligste lykønskninger. På grund af fortsat overvældende tilgang af stof til bladet, kan vi desværre ikke bringe særlige lykønskingsartikler for hver enkelt.

at pengene ellers blot forsvinder i en hel masse administration?

— Det er jo et gammelt klagepunkt, men det har slet ikke noget på sig. Alt, hvad der indbetales i kirkebidrag, går tilbage til sognene på den ene eller anden måde. Det gælder for det første de 60 procent af bidragene, som automatisk overføres til hvert sogn, — men det gælder i virkeligheden også de resterende 40 procent. Enten kommer pengene ud til sognene i form af tilskud til særlige indkøb, eller hvis man har ekstra store udgifter, — eller også ydes pengene som hjælp til de økonomisk dårligt stillede sogne efter bestemte retningslinier.

Det er ikke kirkebidragsudvalget, der foretager disse hjælpeaktioner, men økonomiudvalget.

Men altså, i virkeligheden får sognene som helhed mere end de samlede indtægter fra kirkebidragene. Sidste år måtte bispedømmet således dække et underskud på 92.000 kr., som er ydet af bispedømmets egne indtægter. De eneste udgifter til administration er ca. 150.000 kr. De bliver brugt til opretholdelse af central kartotek samt trykning og udsendelse af giro-kort og den nødvendige regnskabskontrol. Det er udgifter, som umuligt kan undgås.

Håber på lokale fremstød

— Hvor store er de beløb, der kommer ind?

— Sidste år, dvs. 1973-74 indkom ialt 1.515.000 kr. Det er 100.000 kr. mere end det foregående år. Vi regner også med, at det år, der slutter nu til april, altså 1974-75 yderligere giver en forøgelse af indtægten på 100.000 kr. op til ialt 1.600.000 kr.

— Der er stigende indtægter hvert år, det er da altid et lys punkt?

— Jo, det er det. Men jeg synes dog, det er lidt uretfærdigt, at disse stigende indtægter skal betales af en stadig mindre gruppe bidragydere. Men lad os nu håbe, at billedet ændrer sig i år. Vi har bedt menighedsrådene landet over om støtte til agitationen. Vi mener, at man lokalt bedst kan gøre noget for at øge tilslutningen. Her kender man menighedsmedlemmerne, og man har bedre kontaktmuligheder.

Kirkebidrag over skatten?

— Udvalget har overvejet en helt anden opkrævningsform?

— Ja, pastoralrådet bemyndigede os på sidste møde til at undersøge, om kirkebidraget kunne opkræves som egentlig kirkeskat. Dvs. gennem kommunerne eller kildeskattedirektoratet. Man ville herved opnå, at alle skattepligtige katolikker betalte deres bidrag til kirken, samtidig med at de helt automatisk slap for at betale kirkeskat til folkekirken. I øjeblikket er der mange, der betaler begge steder. Hvis en katolsk kirkeskat over skattebilletten blev sat til f. eks. 1 procent af skala-indkomsten, så ville kirkens indtægter stige fra de nuværende 1½ mill. kr. til 5 mill. kr. Det ville med ét slag kurere os for alle økonomiske sygdomme. Og det ville bringe os ud af den forlegne situation, vi faktisk befinder os i, når katolikker i andre lande skal betale for vores brug af kirken i Danmark. Det er dog usikkert, om myndighederne vil gå med til en sådan opkrævningsordning, og indtil videre må vi leve med den frivillige ordning, hvor vi helt og holdent er afhængige af vore egne katolikkers forståelse for, at deres kirke nu en gang ikke kan fungere uden penge.

hjj.

Regler for beregning af kirkebidraget

1. Katolske ægtepar og enlige katolikker betaler 1½ procent af den skattepligtige indkomst, der fremkommer på selvangivelsen for 1974 i felt nr. I, m, side 4. Hvis begge ægtefæller har indtægter, beregnes bidraget af den samlede indtægt.

Efter beregningen fratrækkes 80 kr. for hvert barn under 16 år samt for unge over 16 år, der er under uddannelse og uden egen indtægt.

2. Katolikker, der er gift med ikke-katolikker, betaler halvdelen af det bidrag, der beregnes for katolske ægtepar.

3. Katolikker, der ikke har egen indtægt, og som er gift med en ikke-katolik, kan — såfremt det ikke er muligt for dem at få ægtefællen med til at betale bidrag efter reglerne i punkt 2 — anerkendes som bidragydere ved at tegne sig for mindstebidraget, som i 1975-76 er sat til 80 kr.

4. Folke- og invalidepensionister, der ikke har andre indtægter end pensionen, kan anerkendes som bidragydere ved

at tegne sig for mindstebidraget på 80 kr.

Kirkebidraget kan trækkes fra i skat

Den del af kirkebidraget, som ligger mellem 100 kr. og 1100 kr. om året kan fradrages på selvangivelsen ifl. ligningsloven. Man kan også opnå fradrag af det fulde kirkebidrag, hvis man opretter en 10 års kontrakt med Ansgarstiftelsen. Nærmere oplysninger herom kan fås på Katolsk bispekontor, Bredgade 69 A, 1260 København K. Tlf. (01) 11 60 80.

Skat til folkekirken

De er ikke forpligtet til at betale kirkeskat til folkekirken. Hvis De gør det, vil det fremgå af Deres slutopgørelse for 1974 eller Deres forskudsopgørelse for 1975. Er det tilfældet, bør De bede Deres sognepræst skrive en erklæring om, at De tilhører det romersk-katolske kirkesamfund. Når De afleverer denne erklæring på det lokale skattekontor, kan De blive fritaget for skat til folkekirken.

De, der ikke er med i kirkebidrags-ordningen

Hvis De ikke i forvejen er med i kirkebidragsordningen, beder vi Dem venligst om at indhente det forsømte. Udfyld nedenstående kupon med tydeligt navn, adresse og det beløb, De fremtidig ønsker at betale. De kan selv bestemme, hvor mange rater De

vil betale kirkebidraget i. Klip dernæst kuponen ud og send den til: Katolsk bispekontor, Bredgade 69A 1260 København K. Hvis De allerede er bidragyder, skal De intet foretage Dem udover at vente på det sædvanlige brev fra bispekontoret.

TILMELDING TIL KIRKEBIDRAGSORDNINGEN FRA:

NAVN:
STILLING:
GADE/VEJ OG NR.:
POSTNUMMER OG BY:

I 1975/76 ønsker jeg at betale et bidrag på ialt kr.

Bidraget vil blive betalt i

1 rate

☐

OKTOBER

2 rater

☐

MAJ &
OKTOBER

4 rater

☐

MAJ, JULI,
OKTOBER &
JANUAR

10 rater

☐

HVER MÅNED,
UNDT. MARTS
& APRIL

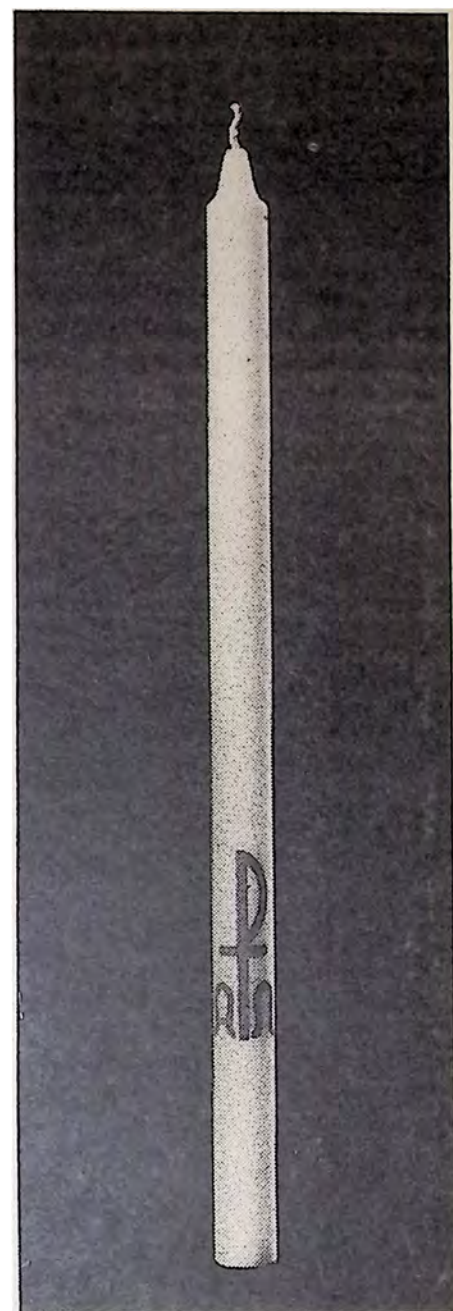
NB! Sæt X i et felt

SKRIV VENLIGST
MED BLOKBOGSTAVER

Underskrift

Dato

BEMÆRK VENLIGST: Indbetal ikke kirkebidrag, før De har modtaget giroindbetalingskort. Hvis De allerede er medlem, skal De ikke indsende kuponen.

Påskelyset

er et 40 cm hvidt lys med Kristusmonogram i gulbrun farve. Det kan foruden påskemat bruges til dåbs- og førstekomunionslys. Kan fås i Deres sogn. Pris kr. 4,-

SANKT ANSGARS BOGHANDEL

Bredgade 67, 1260 København (01) 13 47 77

Oliefyr
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

NORDISK KUL A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 70 45 30

C. B. Riis & Søn

Slagtermestre

Valby Langgade 36
København Valby — Telefon VA 89
1. kl. kød og pålæg

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

WVS

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

Roman Kusler

Murermester

Stationsvej 11, Nivå
Telefon (03) 24 71 50

1,5 mill. kr. i bidrag sidste år

*Et lille indblik i,
hvad pengene bruges til*

Enhver bidrager har krav på at blive orienteret om bispedømmets økonomi og specielt hvad kirkebidragene bliver brugt til. Vi gengiver her nogle

tal fra det sidst afsluttede regnskabsår. Vi har benyttet økonomiudvalgets bearbejdede oversigt, som er mere overskuelig, og som giver et bedre indtryk

af, hvilke poster der vedrører det administrative område, og hvilke der mere vedrører det pastorale område.

Bispedømmets område

Ingen af bispedømmets udgifter er som nævnt dækket af kirkebidragene. De pastorale udgifter dækkes af særlige tilskud eller gaver fra ind- og udland, og de administrative udgifter dækkes af gaver og arv, som bispedømmet modtager og har modtaget i tidens løb. Det fremgår af oversigterne, at der desværre er underskud både på det pastorale og det administrative område. Ialt drejer det sig om 396.000 kr. Imidlertid har der netop i 1973-74 været ekstraordinære udgifter på 389.000 kr., hovedsagelig til ombygning af katolsk centralskole på Nørrebro i København og til indretning af præstebolig i Hillerød.

hjj.

Bispedømmets pastorale område

Indtægter:	
Gaver fra indland	395.000 kr.
Gaver fra udland	401.000
Kollekter	11.000
ialt	807.000 kr.
Udgifter:	
Tilskud til menighederne	92.000 kr.
Katolsk skolefond	103.000
»Orientering fra Biskoppen«	51.000
Katolsk presse og Forum	209.000
Organisationer mv.	127.000
Råd og udvalg	53.000
Pension og løn til præster udenfor sognarbejde	42.000
Andre udgifter	47.000
Biskoppens og generalvikarens husførelse	51.000
Biskoppens sekretariat	79.000
Biludgifter	15.000
ialt	869.000 kr.

Underskud for bispedømmets pastorale område $869.000 - 807.000 = 62.000$ kr.

Bispedømmets administrative område

Indtægter:	
Renter	681.000 kr.
Overskud af ejendomme	147.000
ialt	828.000 kr.
Udgifter:	
Lønninger	356.000
Kontorudgifter	296.000
	652.000
÷ bidragsordningens andel	150.000
	502.000
	502.000 kr.
Bildrift	12.000
Husleje og rengøring	95.000
Ekstraordinære udgifter	389.000
Renter	72.000
Grunde	92.000
ialt	1.162.000 kr.
Underskud for bispedømmets administrative område $1.162.000 - 828.000 =$	334.000 kr.

Menighedernes område

Indbetalte kirkebidrag for 1973-74	1.515.000 kr.
Sognenes andel af bidragene (60 pct.)	909.000
Hjælp til økon. dårligt stillede sogne	354.000
Særlige tilskud til sognene	132.000
ATP og lovpl. ulykkesforsikring f. præster	44.000
Flytte- og rejseudgifter	18.000
Centralkartotek og opkrævning af bidrag mv.	150.000
	1.607.000 kr.

Underskud for menighederne, som er dækket af bispedømmet 92.000 kr.

Menighedernes område

I oversigten over menighedernes område ses det tydeligt, at de indgåede kirkebidrag ikke er tilstrækkelige til at dække udgifterne vedrørende me-

nighederne. Derfor har bispedømmet af egne midler måttet yde et tilskud på 92.000 kr. Den største udgiftspost for menighedernes område er 909.000 kr. svarende til de 60 pct. af kirkebidragene, der automatisk overføres til sog-

nene. De resterende 40 pct. er først og fremmest brugt som hjælp til de økonomisk dårligt stillede sogne, — helt i overensstemmelse med den solidaritets-tanke, der ligger til grund for bidragsordningen.

Sakraments sogn København:

Kirke- vandring

i den sorte firkant

Vor kirkevandring på Nørrebro tirsdag den 4. februar havde samlet godt 200 deltagere. Man havde indtryk af, at det for dem næsten var en valfart. Først holdtes en kort andagt i Baptistkirken i Baggesensgade. Derefter bød menigheden ved Sakramentskirken velkommen til en hverdags-

messe i en lidt forkortet form af hensyn til den knapt tilføjede tid. Kirkens kantor, Bernhard Lewkovitch indrammede messen med dejligt orgelspil. Fra Sakramentskirken gik vejen til Methodistkirken i Møllegade, hvor en kort andagt med skriftlæsning og salmesang fandt sted. Dernæst fortsatte man til Frelsens Hær i Gartnergade. Her gav strengekoret i sang udtryk for den kristne glæde. Afslutningen fandt sted i Hellig Kors Kirke, hvor aftenens »værter«, dr. theol. pastor Jørgen Larsen i sin tale understregede kirkesamfundenes forskellighed, der i år var kirkevandrings tema. — Hellig Kors Kirkens menighed indbød venligst til en hyggelig kirkekaffe. Efter denne forfriskning for legemet samledes man atter i kirken, hvor kommandør Don A. Smith fra Frelsens Hær kort talte om »Kirken i verden«. Derefter fulgte salmesang og Herrens velsignelse, og aftenen sluttede kl. 22.30. De mange deltagere udtrykte deres glæde over kirkevandringen og håbede på en gentagelse til næste år.

Poul Madsen

Katolsk Debat Århus:

Er økumeni en illusion?

Katolsk Debat i Århus inviterede den sidste dag i januar til diskussion om emnet »Hvad vil vi med et fælleskirkeligt arbejde i Århus?«. Ca. 70 var til stede.

Johannes Aagaard indledte. Hans indlæg blev kommenteret af pastor Leif Mortensen (Apostolsk kirke) pastor Bent Hylleberg (Baptistmenigheden) lektor Oluf Bohn (fra den katolske menighed) Leif Mortensen lagde særlig vægt på Helligånden og den karismatiske bevægelse som den nødvendige indre fornyelse. Bent Hylleberg påpegede den mulige konflikt mellem ansvaret for »vores eget« og den egne menighed og den begyndende exodus i det fælles forjættede land. Hvor skal

Diskussionsaftenens indleder Johannes Aagaard

kræfter og tid komme fra? Oluf Bohn spurgte, hvor synodens initiativ til samarbejde var blevet af? Går vi ikke helhjertet ud over os selv, og har vi ingen missionsbevidsthed? Kommer ulysten af frygt for delinger? Efter en meget indgående debat formulerede Johannes Aagaard et svar på et spørgsmål, som gik igen i løbet af aftenen: vi skal ikke spørge, hvordan kan vi klare økumeniske opgaver og vort eget, — økumeni er vort eget.

Eva Nordentoft

Katolske begravelser
Ring til 12 28 66

H. J. MADSEN

Begravelsesforretning
Jægergårdsgade 17-19, Århus C

E. Christoffersen
Ringstedgade 25, Næstved

Begravelse og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

N. Juel Pedersen A/S

Glemmevej

Grønnegade 4 — Telefon 72 01 58
Næstved
Leverandør til katolske institutioner

N. BOESEN

BEGRAVELSESFORRETNING
v/ Anders Jørgensen

Nørrebrogade 9 - 7100 Vejle
Telf. (05) 82 07 25 - 82 46 40

Bendt Gravgaard

senkram en gros
Hobro — Telefon (08) 52 15 44

Da i 1870 krigen udbrød mellem Frankrig og Preussen, gav tilbagetrækningen af de franske tropper fra Rom den italienske hær frit spil: Den 20. september indtog Garibaldis tropper Rom gennem brechen ved Porta Pia og satte pave Pius IX i fængsel i Vatikanet. Maleri af Adolfo Farsari

Nogle skefulde kirkehistorie 4:

Revolution og verdenskrige

Også Clemens XIV (1769-1774) døde samme år, som han på Kristi himmelfartsdag havde bebudet det Hellige År. Hans efterfølger Pius VI (1775-1799) kunne først den 26. februar 1775 åbne den hellige dør til Peterskirken. Men tiderne var blevet usikre. Alligevel besøgte temmelig mange mennesker Rom. Broderskabet passede 130.000 tilreisende. Clemens XIV havde forberedt Jubelåret ved igen at lade folkemissioner prædike i Roms forskellige bydele. Men han skulle på sin egen krop erfare tidens åndelige brutalisering, — han sad i fængsel fra 1798, da den franske revolution skyllede ind over Rom, til sin død i Valence den 29. august 1799.

1800: Den forhåned kirke

Pius VI's død og den franske revolution hindrede den forhåned kirke i at fejre 1800 som Jubelår. Der skete intet. Roms konge var hverken pave eller Kristus, men den revolution, som drev gæk med kirkens helligste steder og symboler, og som havde rejst et nyt alter for den gudinde, som blev kaldt den Guddommelige Fornuft, »la déesse Raison«.

1825: Nye veje

10 år efter Napoleons Waterloo genoptog Leo XII

Vi slutter i dette nummer den historiske gennemgang af de begivenheder, der prægede Jubelårene fra 1300 indtil vor tid. De første tre skefulde har vi serveret i bladets numre 2, 3 og 4. Vi er nu kommet til jubelåret 1775.

af Willem Wuyts

(1825-1829) den afbrudte tradition. Man fornemmer hans forsigtige søgen efter nye veje for fremtiden. Historien havde bevist, hvor svært det var for kirken, endnu at komme i samtale med et nyt Europa, som nu dyrkede sin egen redelighed som en ny videnskabeligt afprøvet religion.

1850: Ingen fest i Rom

I Italien var enhedsbevægelsen i fuld gang. Pius IX (1840-1878) sad i Gaeta, flygtet for Garibaldis tropper, så 1850 blev heller ikke fejret som Helligt År. 8 år senere, i 1858, sluttede alle italienske småstater sig sammen til et forenet Italien, og krigen mod kirkestaten hang i luften. Den 20. september 1870 indtog Garibaldis tropper Rom. Paven blev taget til fange på Quirinalet og ført i fangenskab i Vatikanet. I 1871 blev Rom udråbt til hele det forenede Italiens hovedstad (siden revolutionen i 1858 var det Firenze) under én konge: Victor Emmanuel. »Fædrelandets

alter« blev bygget klos op ad Kapitolhøjen.

1875: Tavs protest

Pius IX fejrede Jubelåret »i fuldkommen tavshed« som protest mod Pavestatsens udslettelse. 5 år tidligere havde den fransktyske krig brat afbrudt det 1. Vatikankoncil.

1900: Stat kontra kirke

Men den fantastiske Leo XIII (1878-1903) genoptog den allerede gamle tradition, dog uden de tekniske og finansielle muligheder, kirkestaten tidligere havde haft, og stik imod en del ret latterlige reaktioner fra den antiklerikale italienske stats side, som jo ville lade paven føle, at han ikke længere var herre i Rom. Men det store antal pilgrimme gjorde magistraten flov nok til, at den blev imødekommet.

1925: Ny forventning

Den første verdenskrig 1914-1918 havde slået dybe revner i det liberale Europas selvtillid, og ver-

den gik chokeret ud af denne grusomme krise. Da Pius XI (1922-1939) kundgjorde det Hellige År i 1924, så en skuffet verden med nyt håb og ny forventning op til den dybt forhåned katolske kirke. Jubelåret 1925 overrumplede Rom. Det tekniske fremskridt havde øget trafik- og rejsemulighederne for hundreder og tusinder af troende. Den første af de store Eukaristiske Kongresser var blevet afholdt i Rom 1922. Marconi installererede Vatikanets radiosender.

I 1929 gjorde Pius XI en ende på pavernes »frivillige fangenskab« ved at slutte det ny konkordat med den italienske stat (Mussolini), som nu anerkendte Vatikanets 44 tønder land som en selvstændig stat »stor nok til at huse en sjæl«.

1950: Genvunden storhed

Mellem disse to Jubelår havde verden oplevet sin værste katastrofe: den ideologiske stats totalitære fornedring af mennesket havde endnu en gang slæbt kontinenterne med ind i en verdenskrig af ufattelig

år og Maria-år, viste det sig, hvilken fornyende indflydelse der udgik fra kirken. Millioner strømmede til Rom.

1975: Fornyelse og forsoning

Milliarder af TV-seere oplevede sidste julenat åbningen af Jubelåret, som også denne gang fik et tema: »Fornyelsen og forsoning«. Igen havde vort uforlignelige danske fjernsyn kun et halvt minuts tid til denne begivenhed i TV-avisen. Mellem det forrige Jubelår og det nuværende blev kirken igen sporet ind på fornyelsens bane af pave Johannes XIII (1958-1963), og denne åndsfornyelse volder ikke så få katolikker en del besvær. Lad os håbe, at dette Hellige År 1975 må bringe afklaring for millioner af troende. Mange har: — med paven — spurgt om et Jubelår stadig har mening i vor tid, som har så få grunde til at juble. Denne historiske oversigt over Jubelårene fra 1300 til 1975 kan måske hjælpe os til at se, hvor sjældent kirken har haft grund til jubel, og hvordan også før i tiden diktatur og terrorisme var

Den franske revolutions nye religion: En hedensk offerprocession til altret for »de tre grater«, blasfemisk bygget op midt på Peterspladsen i Rom for at håne kristendommen. Maleri af Felice Giani

grusomhed. Mellem 1925 og 1950 havde man oplevet bolsjevismens, fascismens og nazismens åndsfattige brutalitet. Længselen efter ny livskvalitet var blevet om muligt endnu større hos millioner af troende og ikke troende. Aldrig før havde en pave nydt så stor international anerkendelse som den højtbehandlede, måske lidt forsigtige, men brillante Pius XII, der allerede som tidligere statssekretær Pacelli havde overbevist verden om Vatikanets og kirkens indsats for fred og retfærdighed. Da han udråbte 1950 til Jubel-

politiske våben i kampen mellem magtblokkene. Men kirken fejrer jo, at Ordet er blevet Kød og har boet iblandt os, og at Hans navn er Immanuel, Gud-med-os. At vi ingen grund har til at juble over »menneskets fremskridt« i dets aktuelle fase af kemisk og åndelig forurening, udelukker ikke, at Kristi komme i kødet faktisk er den eneste virkelige grund til kirkens hellige glæde. At bringe denne glæde til hele verden er kirkens opgave og mission. Kun denne glæde kan forny og forsones.

Sådan så de mursten ud, hvormed den »hellige dør« blev lukket igen julenat 1950

W. Wuyts
frit efter
Wilfr. Dekkers
o. præm.

Kirkens penge

Et yndet tema i den danske presse er Vatikanets millioner. Vatikanstaten er, som bekendt, lige så kapitalstærk som den danske folkekirke. Desværre øser bladene sjældent af klare kilder, når der diskues om Vatikanstatens andele i våbenfabrikker og medicinalfirmaer, der også producerer P-piller. Det er ret kedeligt. Hvis pressen kan hjælpe os til reel oplysning fra reelle kilder (ikke fra »en talsmand« i Rom), er den velkommen til det. Vi vil da gerne tage emnet op her i bladet.

Foreløbig må vi nøjes med de få tal, vi kender, og som tyder på, at Vatikanstatens formue kun er en brøkdel af F.N.s budget, eller er på størrelse med en tredjedel af Danmarks underskud på betalingsbalancen. Det bør desuden understreges, at Vatikanstaten er den »civile ramme« om en verdenskirke, der tæller 683 millioner katolikker.

Kirken består ikke af bibelcitater, men af levende mennesker med menneskelige behov. Lige fra starten ser vi apostlene og disciplene gøre alvor af udfordringen i det helt nye og revolutionerende menneskesyn, at alle er brødre. De mest radikale solgte deres ejendomme og delte med de subsistensløse. En mildere form for radikalisme blev menighedens fælleseje af de indtægtskilder, der satte skub i det krævende sociale arbejde for samfundets tabere og tilsidesatte (enker). Syv diakoner blev udpeget til at koordinere denne indsats.

For de første kristne betød kristendom initiativ og handling, som hentede sin energi i bøn og nadver, og at de ikke affandt sig med pjat og fromt bedrag, beviser den rystende beretning om Ananias og Safira i Apostlenes Gerninger, kap. 5.

Vi ser Paulus give sig i kast med en omfattende pengeindsamling i Lilleasiens hedningemission, da Palæstina var ramt af en høstkatastrofe, og det var ikke uden stolthed, han overrakte Jerusalem den store pengegave, der understregede hvor helt rigtigt disse »hedninger« havde forstået deres omvendelse og dåb: nød lindres ikke med bibelcitater, men med kærlighed, kontant.

Mennesker spiser ikke penge. Men medicin, mad, tøj, undervisning, omsorg og forplejning koster penge. Og siden kirken står med disse opgaver og ansvaret for at løse dem, har den brug for penge. Også i Danmark. Man kan altid diskutere, hvilke opgaver kirken hellere burde beskæftige sig med i den moderne verden, og man ville altid kunne prioritere anderledes, end vi gør, men den påstand, at kirken burde kunne arbejde uden penge, forekommer os at være uden jordforbindelse, livsfremmed. En kirke, der reduceres til »et budskab«, ville alligevel hurtigt blive til en blot og bar samling bibelcitater. Er det et katolsk kirkesyn?

Danmark regnes stadig blandt verdens 5 rigeste lande, men vi tør klage, så hele verden kan høre det. Vi er blevet forkælet i tresserne og bliver nok forkølet i halvfjerdserne. Vi har lært at betragte luksus som behov og velfærd som minimum. Vil vi som »fattige« igen lære tredivernes solidaritet at kende? Eller oldkirkens? En fristelse må vi ikke falde for: at bebrejde kirken dens manglende sociale instinkt, fordi den nogle gange svigter sin opgave, og samtidig at anklage den som pengemagt, hver gang den gør en ansvarsbevidst indsats, der koster penge. Den frivillige bidragsordning, som af biskop Martensen blev iværksat i 1967, er aldrig blevet til en samvittighedssag for over halvdelen af de danske katolikker. Denne manglende tilslutning kunne tyde på, at opgaverne enten ikke er blevet tilstrækkeligt belyst og motiveret, eller at for mange katolikker ikke har opfattet dem som vedkommende.

I dette nummer forsøger pastoralrådets kirkebidragsudvalg at orientere udførligt om den fællesopgave, det er at bære hinandens byrder.

Willem Wuyts

Vi har modtaget nedenstående rejsebrev fra biskoppen om hans deltagelse i askeonsdagens ceremonier i Peterskirken. Biskoppen var i Rom for at overvære saligkåringen af Assumptionssøstrenes stifterinde. Dette kan man iøvrigt læse om på bagsiden af dette nummer.

ASKEONSDAG

af Hans L. Martensen

Kl. fem om eftermiddagen begyndte gudstjenesten med en procession rundt omkring Peterspladsen. To lange rækker af ministranter, kardinaler, biskopper, samt kanniker og præster fra bispedømmet Rom går langs søjlerne på pladsens sydside og dernæst midt ind over pladsen. Allehelgenslitanniet synges imens. Peterspladsens højttalere fungerer til fuldkommenhed, og gør det muligt for alle at synge med. Luften, der ellers har været så lun i de sidste dage, er blevet kølig, og der hænger nogle truende regnskyer på himlen — aftenmørket er desuden ved at falde på.

Mens man venter Paven

Processionen går ind i Peterskirken. Der fortsætter bordsandagten med salmen »Miserere« — »Forbarm dig over mig, O Gud, efter din store miskundhed«. Det sextinske drengekor synger for, og hele den store menighed, der fylder Peterskirken, falder ind med en antifon, der atter og atter gentages som svar: »Skab et rent hjerte i mig, Gud, og forny den rette ånd i mit indre!« Efterhånden fyldes den mægtige kirke, og folk synger bedre og bedre med på antiphonen, efterhånden som de lærer dens melodi. Imens venter man på paven. Der kommer han, til fods, iført en violet messekåbe, og med sin stav i hånden. Hele dagen i dag har man haft indtryk af, at paven har været så rask og stærk — den lange audiens om formiddagen har ikke trættet ham.

Roms biskop

Denne gudstjeneste viser på en forunderlig måde paven i sin stilling som Roms biskop. Han er pave for hele verdens katolske kirke, men her i Peterskirken viser han sig i dag som biskop for sin flok i Rom. Derfor er gudstjenestens sprog også italiensk — askeindvielsen, prædikenen, messens nadverbøn — alt fore-

går på italiensk. Kun det, som alle skal synge med på, er latin — for der er trods alt vældig mange ikke-italienere i kirken, vor danske gruppe er kun en af de mange.

Bønnens hus

Den enorme Peterskirke kan undertiden forekomme lidt tom og kølig i al sin barokke væld, når turisterne går rundt derinde, og guiderne fortæller om årstal og kunstnernavne. Men her til aften er den helt og holdent et bønnens hus. Den titusindtalige menighed er med fynd og klem med på svarene, og sangen fra de mange munde fylder det enorme rum under kuplen og de høje hvælvinger. Med glæde fornemmer jeg, hvorledes den ny liturgi har bragt en mere intens bøn ind i Peterskirken — man føler sig båret af det store fællesskab af mennesker, der har stemt sindet til bøn om tilgivelse og forsoning. Paven holder sin prædiken, og man kan ikke lade være med at blive bevæget over den alvor og inderlighed og godhed, der lyder i hans faste stemme, mens han taler om de 40 dages bod, og om hvordan boden, både som sakramente og som holdning skal være med til at omskabe mennesker i forsoningens ånd. Bod står ikke i modsætning til glæde: tværtimod, den er vejen til den sande glæde. Blot må vi ikke gå den lette vej og bortforklare Kristi kors...

Som et chok

I audiensen i morges sagde paven, at asken, der strøs på vort hoved, kan virke som et chok — den taler et tydeligt sprog om forgængelighed og død. Nu indvier paven asken. En stor halvkreds af unge præster står foran paven, hver med en askeskål i hånden. Efter indvielsen går de ned til menigheden for at uddele asken. En kardinal kommer op og strør aske på pavens hoved. Dernæst går alle vi bi-

skopper, der sidder foran i kirken, sammen med de romerske kardinaler — vi går alle på rad og række op foran paven og han strør aske på vore hoveder. Imens synger det sextinske drengekor, og igen og igen svarer den store forsamling i kirken: »attende Domine et miserere«: »lyt til os Herre og forbarm dig, for vi har syndet mod dig«. Melodien er helt sart. Når drengene fra det sextinske kor synger for: quia peccavimus tibi — vi har jo syndet mod dig — lyder det som et barn, der græder. Hvor mange mennesker græder i verden i dag, fordi vi kristne har svigtet og fordi vi har et uomvendt sind. Det er som paven har sagt: askeceremonien er chokerende i al sin enkelthed: måtte hele denne katolske kirke ud over jordens kreds stadig mere omvende sig til Herren og gøre hans gerninger!

Fuldkommen stilhed

Paven læser messens nadverbøn alene. Hans stemme lyder klart og tydeligt gennem hele kirken. Under forvandlingen er der den mest fuldkomne stilhed i hele det mægtige rum. Jeg forstår meningen med baldakinen over alteret. Når kirken er tom, kan den synes forstyrrende og hindre blikket til kuplen og frem igennem rummet. Men under messen samler den ligesom hele rummet omkring de hellige mysterier: det er her ved alteret at al menighedens hyldest og tilbedelse samles. Ved fredshilsenen går der et sus gennem kirken. Hvad gør det, at menigheden er på så mange tusinder? Overalt i rækkerne giver folk fredshilsenen videre til hverandre. Så kommer kommuniensudelingen. De unge præster, som gik rundt og uddelte askekorset, går nu med hver deres ciborium ned i kirken for at uddele den hellige kommunion. Paven selv står utrættelig og uddeler kommunionen: først til kardinalerne og biskopperne, dernæst til en lang,

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80
Giro 500 1471: Angsgarstiftelsen, Presse- og informationsafd.

I redaktionen:

Willem Wuyts (ansvarh.)

Fjellgade 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93

Hans Jensen, Hans Jørgen Johansen, Bent Ortvald, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag februar 1975: 14.500 eksp.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

ROM

lang række mennesker, der kommer op fra kirken. Således føres menigheden sammen til den dybeste enhed. Alle får vi del i det ene Kristi Legeme, som samler kirkens lemmer, om de nu er kvinder eller mænd, lægfolk eller embedsbærere. Paven selv står der som alles tjener.

Efter gudstjenesten vander paven ud, lige så stille som han er kommet. I modsætning til hvad der ellers er skik og brug, er der ingen der råber og klapper. Det var der heller ikke da paven kom. Alle føler uvilkårligt, at tavsheden passer bedst til denne hellige lejlighed, hvor paven holder bodsgudstjeneste. Uden for kirken er forårsregnen begyndt at sile ned.

Rom, den 13. februar 1975
Hans L. Martensen

Pave Paul VI strør asken på biskop Martensens hoved ved ceremonien i Peterskirken askeonsdag

katolsk orienterings kronik 12.03.75

Om det umulige i at elske sine medmennesker

af Sven Damsholt

Fortsættelse af kronikken »Om ensomhed og smerte« som vi bragte den 12.02.75.

I mange år havde jeg det sådan, at der kom en rædsel over mig, hver gang vi nærmede os fastetiden, for så syntes jeg vi gik ind i en glædesløs tid, hvor alt det, der gjorde livet værd at leve, var forbudt eller så stærkt under mistanke, at man fik dårlig samvittighed ved at glæde sig over det. Senere hen i livet fandt man ud af, at alle de såkaldte dejlige ting der havde gjort livet værd at leve, i virkeligheden ikke bragte varig glæde, og så var det pludselig ikke svært at afstå fra dem, man begyndte at rette begæret mod det varige.

Sådan kan man sige, at ethvert begær i sidste instans er rettet mod Gud. Det er en stor fejltagelse at tro, at man skal dræbe sit begær, — det skal kun vendes i den rigtige retning: man kunne sige, at begæret er Guds måde at drage os — gennem utallige fejltagelser — til sig. Hvis man vil

forsøge at dræbe dette begær, vil det kun lykkes tilsyneladende, og det er en usund askese, for begæret vil i det skjulte arbejde videre i alle mulige retninger. Et af dets sidste subtile mål er at ville tage sig ud i andres øjne. Forfængeligheden har en fantastisk forklædningsevne, så man kan narre både sig selv og andre. Forfængelighedens væsen er, at man vil elskes og agtes for derigennem at opbygge illusionen om sit eget værd: det samme gælder her, at den skal ikke dræbes, kun rettes mod sit virkelige mål, ellers vil den trænges ud i de skjulte kroge, hvor den anlægger nye forklædninger.

Den sunde askese er at vende begæret mod Gud, som er den eneste, der kan stille menneskets længsel. Og den sunde ydmyghed findes hos det menneske, der ved sig elsket af Gud. For den, der har

smagt Guds nærværelse, vil de jordiske glæder være blege og indholdsløse, og har et menneske en gang mærket Guds opmærksomhed rettet mod sig, som en far eller mor følger sit barn med blikket, vil menneskers opmærksomhed — henholdsvis ringeagt være uden betydning.

Hvis man sammenligner de jordiske glæder med elektrisk lys, er glæden ved Guds nærhed som solens lys. Elektrisk lys er godt til mange ting, men den dag solen skinner ind i stuen, kan det undværes, — det gør hverken fra eller til.

Men hvordan tændes dette lys, som vi allesammen længes efter? Hvem vil lære os det?

Det står i Johannesevangeliets fjortende kapitel: »Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord, og min Fader vil elske ham, og vi vil komme til ham og tage bolig hos ham«. Og i næste kapitel står der, hvad det ord er: »Dette er mit bud, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer.«

Hvorfor bliver man dødtræt, når man ser et bibelcitater?

Fordi det er lukket for en. Det er usynligt, så længe man ikke har realiseret det. Det ses ikke i det elektriske lys, men bliver først synligt i den åndelige sols lys.

Man kan også blive træt af det bibelcitater af andre grunde, nemlig hvis man af et ærligt hjerte har forsøgt igen og igen at elske sine medmennesker, uden at det er

lykkedes. Så kan man næsten ikke tåle det, fordi det anklager en.

Hvis det er gået andre, som det er gået mig, at de følte sig spærret inde i den totale afmagts fængsel og var ude af stand til at elske andre mennesker, kan det være en hjælp at læse denne artikel, som er et forsøg på at ræsonnere sig ud af afmagten. Fængsel er nemlig kun tilsyneladende, og hvis vi forstår, hvad der binder os, er vi befriede.

Nøglen til forståelsen er apostlen Paulus' erfaringer om de to væsener i os, som ligger i kamp med hinanden. Hvem er de helt nøjagtigt? Er de to personer?

Nej, kampen foregår inden for én persons rammer. »Det gode jeg vil, gør jeg ikke, — det onde, jeg ikke vil, gør jeg.«

Det er med andre ord jeg'et, der følger sig tilskyndet fra to sider, og som vælger at lade den ene eller den anden komme til udtryk i handling. Paulus kalder den ene »kødet« og den anden »ånden«. Et andet sted kalder han ånden det »indre menneske« og kødet det »naturlige menneske«.

Nu først det naturlige menneske, som vi kalder »ego'et« i dag. Hvad består det af, og hvordan bliver det til? Det består af krop, følelser og forstand, og det bliver til i moders liv, hvor det udvikler sig som foster og siden træder ud i verden som et færdigt menneske. Det er ikke ondt i sig selv, men det er bygget af materialer, som det har fra sine forældre, som igen har det

Liturgisk kalender

Ved Inga Jensen

Søndag 16/3. 5. søndag i fasten: Ez. 37, 12-14. - Salme 130,1-8 (R.7: Hos Herren er miskundhed, hos ham er forløsning i overflod). - Rom. 8,8-11. - Johs. 11, 1-45 (som kort læsning: 11, 3-7. 17. 20-27. 33b-45).

Mandag 17/3. alm. ugedag. (el. Patrick, biskop i Irland): Dan 1, 41c-62. - Joh. 8, 1-11.

Tirsdag 18/3. alm. ugedag (el. Cyrillers, biskop af Jerusalem): 4. Mos. 21, 4-9. - Joh. 8, 21-30.

Onsdag 19/3. Sankt Josefs fest: 2. sam. 7, 4-5a. 12-14a. 16. - Salme 89, 2-5. 27 og 29. (R. 37: Hans slægt skal blive for evigt). - Rom. 4, 13. 16-18. 22. - Matt. 1, 16. 18-21. 24a. (el. Luk. 2, 41-51a). Gloria, Credo, S. J. pr.

Torsdag 20/3. alm. ugedag. 1. Mos. 17, 3-9. Johs. 8, 51-59.

Torsdag 20/3 kl. 19.30: Indvielse af olierne i Skt. Ansgars Kirke: Es. 61, 1-3a. 6a. 8b-9. - Salme 89, 21-22. 25 og 27. (R. 1a). - Johs. åbenb. 1, 5-8. - Lük. 4, 16-21.

Fredag 21/3. alm. ugedag. Jer. 20, 10-13. - Johs. 10, 31-42.

Lørdag 22/3. alm. ugedag. Ez. 37, 21-28. - Johs. 11, 45-56.

Søndag 23/3. PALMESØNDAG. Ved palmegrenenes indvielse: Matt. 21, 1-11. - Salme 24 eller 47. Messen: Es. 50, 4-7. - Salme 22, 8-9. 17-18a. 19-20. 23-24. (R. 2a: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?). - Fil 2, 6-11. - Matt. 26, 14-27. 66. (eller 27, 11-54).

Mandag 24/3. mandag i den stille uge: Es. 42, 42, 1-7. - Johs. 2, 1-11.

Tirsdag 25/3. tirsdag i den stille uge: Es. 49, 1-6. - Johs. 13, 21-33. 36-38.

Onsdag 26/3. onsdag i den stille uge: Es. 50, 4-9a. Matt. 26, 14-25.

Torsdag 27/3. SKÆRTORSDAG. 2. Mos. 12, 1-8. 11-14. - Salme 116, 12-13. 15-16bc. 17-18. (R. 1 Kor. 10, 16). - 1. Kor. 11,23-26. - Johs. 13, 1-15.

Fredag 28/3. LANGFREDAG. Es. 52, 13-53, 12. - Salme 31, 2 og 6. 12-13. 15-16. 17 og 25. (R. 6a: Fader, i din hånd befaler jeg min ånd). - Hebr. 4, 14-16: 5, 7-9. - Johs. 18, 1-19. 42.

Lørdag 29/3. PÅSKEVIGILIEN. Af følgende læsninger fra det gamle Testamente skal mindst 3 læses, dog må 2. Mos. kap. 14 aldrig udelades.

1. Mos. 1, 1-2, 2. - 1. Mos. 22, 1-18. - 2. Mos. 14, 15-15,1. Es. 54, 5-14. - Es. 55, 1-11. - Baruk 3, 9-15. 32-44. - Ez. 36, 16-17a, 18-28. - Rom. 6, 3-11. - Salme 118. 1-2. 16ab og 17, 22-23. (R. alleluja, alleluja, alleluja). - Matt. 28, 1-10.

Søndag 30/3. PÅSKEDAG. Ap. g. 10. 34a. 37-43. - Salme 118, 1-2, 16-17. 22-23 (R. alleluja, alleluja, alleluja). - Kol 3, 1-4. - påskesekvens: victimae paschali. - Johs. 20, 1-9.

Mandag 31/3. 2. påskedag. Ap. g. 2, 14. 22-32. Salme 16, 1-2a. 5. 7-8. 9-11. (R. 1: »Vogt mig, Herre, jeg stoler på dig«). Matt. 28, 8-15.

I hele påskeoktaven lyder »bortsendelsen«: »gå bort med Kristi Fred, alleluja, alleluja«. Gud ske tak og lov, alleluja, alleluja«.

UNA VOCE SCANDIA

Retræte på Åsebakken 18.-20. april 1975.
Ankomst fredag kl. 17.45. Afrejse søndag eftermiddag.
Leder pastor K. Geertz-Hansen.
Emne: »Jubelår - helligt år«.

Priser: Retrætegebyr kr. 15.- (minimum).

Fuld pension	
med enkeltværelse: Subiaco	kr. 150
med dobbeltværelse	kr. 140
med enkeltværelse: Pax	kr. 130
dobbeltværelse	kr. 120

Man kan enten bo på Åsebakken eller overnatte hjemme og selv sørge for transport

Tilmelding og oplysning om praktiske spørgsmål: Rosendal-Hansen, Maglekildevej 6. 6., 1853 København V. Telf.: (01) 22 03 59. Giro 1076306.

GÄSTEHEMMET »STAVSNÆS« i Småland

Vi kan tilbyde Dem et dejligt ophold i en skøn natur. Det ideelle sted for hvile og retræte.

Pris for helpension: Kun d. Kr. 60.- pr. døgn.

Telefon: 00946-43325114.

Pinseretræte

En dansk retræte agtes afholdt i pinseweekenden (16. maj aften - 19. maj morgen) i den danske katolske pension i Groeryd, Sydsverige (12 pladser: d. kr. 60.00 pr. dag). Emnet bliver »Bodfærdighed, omvendelse og helliggørelse«. Tilmelding og nærmere oplysninger hos retrætelæderen, pater P. Grégoire O. P., Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund, Telf.: (01) OR 3038 (bedst om formiddagen).

Har du en ungdomsleder i maven men er lidt led ved at gå i gang

da er et gruppelederkursus i Hamburg måske løsningen.

Danmarks Unge Katolikker kan tilbyde dig et kursus, der giver en vigtig viden om, hvordan man arbejder med grupper (gruppedynamik). De religiøse problemer i forbindelse med katolsk ungdomsarbejde inddrages i undervisningen, der er meget varieret. Det vil ikke bare blive tør teori. Instruktionen forestås af tyske fagfolk. Samtidig med instruktionen i gruppedynamik beskæftiger kurset sig i år med temaet »Eukaristi og Kirke«. Hvilken sammenhæng er der mellem eukaristien, Kirken og vort daglige liv. Der vil være inspiration at hente til jeres ungdomsgudstjenester.

Kurset finder sted 26.6.-3.7. og koster 170 DM incl. rejse — det er billigt, men tal med dit menighedsråd om det økonomiske. Det er sikkert interesseret i gode ledere.

Vi må desværre kræve, at du er over 17 år og kan forstå tysk. Du behøver dog ikke være nogen ørn i tysk.

Der er kun få pladser, da også Norge, Sverige og Island sender deltagere. Så det er nu, du skal beslutte dig. Der bliver ingen grund til at fortryde.

Tror du ikke på annoncer, så tal med folk, der tidligere har deltaget. Skriftlig tilmelding (straks og inden 1. april) til Kjeld Wogensen, Uglevang 60, 3450 Allerød, tlf. 03 27 44 23.

Med venlig hilsen
Danmarks Unge Katolikker
Katholische Jugend Hamburg.

fra deres forældre osv., og i disse materialer ligger en tendens til at søge sit eget på andres bekostning, som, hvis jeg'et indvilger i at udføre den i handling bliver til synd. Heraf teologiens udtryk »arvesynd«», som er den nedarvede tilbøjelighed fra mange tidligere begåede synder.

Ego'et eller menneskenaturen er nemlig under indflydelse af de onde magter, som Bibelen kalder djævelen. Ego'et er medialt, dvs. at djævelen kan komme til os gennem det og tale til os og stille os forslag. Jeg tror ikke, man skal regne med én personlig djævel, som frister os alle sammen, — det er snarere et stort kosmisk princip som tilskynder os til at tjene vort egos interesser for enhver pris, men det kommer til os gennem personlige dæmoner eller ånder, som er knyttet til den jordiske sfære, som Jesus kalder »verden«, og som vil have os til at knytte os så fast til den, at vi til sidst er lænkebundet af den. Derved kommer de i konflikt med ånden, som tilskynder os til at gøre os fri af den og få kontrol over den, så vi kan bruge den i kærlighedens tjeneste. Denne konflikt strækker sig gennem hele livet, så Paulus kalder det en kamp mod ondskabens åndemagter.

Det er altså ikke menneskenaturen, der synder, — den er kun et medium, gennem hvis drifter, begær og beregning det onde tilskynder os til synd.

Naturen eller ego'et er et hus, — det er jeg'et, som bor i huset, der synder. Vi kan se, når mennesket sover, at hele ego'et er der med krop, følelser og for-

stand, men jeg'et, der plejer at bruge dem, er fraværende et øjeblik og kan derfor ikke foretage sig noget.

Dette »jeg«, som Det Nye Testamente kalder »sjælen«, er et evigt væsen skabt af Gud. Sjælen står midtvejs mellem ego'et og ånden, og er under bearbejdelse fra begge sider. Følger den ego'ets forslag og identificerer sig med dets ønsker, indvikler den sig i mørke og forvirring, og ego'et vokser og forvrænges. Følger den åndens tilskyndelser og identificerer sig med den, frigøres den og renses, og erkendelsens lys strømmer ind.

Hvad er da ånden?

Gud, som bor i mennesket, og som med konstant skabende og opretholdende kraft giver mennesket del i sin væren. Lægevidenskaben forstår Gud som livsprincipet, kunstneren som inspirationen og sandheden for det skønne, filosofien som evnen til at erkende. Vi kristne kender ham foruden i de andre egenskaber som evnen til uselvvisk kærlighed.

Hvem Gud er, og hvad Gud er, og hvorledes Gud bor i mennesket går over vores forstand. Vi kan kun bruge evangelisten Johannes' billede af Gud som lyset, der oplyser alle mennesker. Hvis vi tænker os Gud som en umådelig åndelig sol, er sjælen det spejlbillede, der dannes når dens stråler rammer den skabte verden, — et billede der kan fordunkles og forvrænges, hvis det lader sig begrave i denne verden, og som omvendt kan bevare sin renhed, hvis det hele tiden holder en pasage åben for lyset.

Men hvis sjælen er Guds billede, hvem er så de stråler, der frembringer dette billede i enhver af os?

Dette er evangeliets kerne: Lyset, som fødes af den åndelige sol, er Sønnen, Logos, Ordet, den himmelske Kristus, der som en stråle af lys rammer ethvert menneske i alle verdensdele og i alle religioner. Derfor kalder Paulus det ene øjeblik sjælen for »det indre menneske«, og det andet øjeblik siger han »Kristus i jer«. Der er så nær forbindelse mellem lysstrålen og det billede, den skaber, at det indre menneske i alle mennesker tilsammen ligesom danner legemet til den himmelske Kristus. »Ingen kan undskylde sig med, at han ikke har kærlighed«, siger Kristus til Angela af Foligno, »for alle kan elske Gud... han er selv den kærlighed, sjælen følger.«

Vi har altså evnen til at elske og behøver kun at finde kærligheden, som bor i os, og forene os med den. Men vi har også motivet til at elske, for hvis Gud er kernen i ethvert menneske, så er også ethvert menneske »elsk-værdigt«.

Det, som forvirrer, er, at hos de fleste mennesker er Gud skjult bag en tyk skål, så det er umuligt at få øje på ham. Det er let nok at elske de mennesker, hvis ego er så rent, at det afspejler Gud, men vi kan med vores bedste vilje ikke elske det egoistiske, snævre, beregnende, løgnagtige, lumske og grove.

Så er det at følgende ræsonnement kan hjælpe:

Det, vi oplever hos såkaldt dårlige mennesker, er kun materialer, som er bygget ind

i deres ego af ondskabens åndelige hær, og som sjælen under sine forvirrende eksperimenter har identificeret sig med. Det er ikke den guddommelige sjæl selv. Den er låset inde i sit selvskabte fængsel. Men denne sjæl er genskæret af selveste den himmelske Kristus.

Her har vi kristne en chance fremfor mennesker i andre religioner, i hvem han bor på samme måde som i os, for vi har lært ham at kende i hans menneskeinkarnation som Jesus af Nazaret. Når vi har set Gud som menneske, er det ikke svært at se mennesket som Gud.

Men hvis det alligevel er umuligt at få øje på Gud i et ondt menneske?

Lad os tænke os, at vores ægtefælle fik sit udseende ødelagt ved en ildebrand for eks., ville vi så holde op med at elske ham eller hende? Eller hvis et af vores børn blev midlertidigt sindssyg, ville vi så ikke stadig kunne »se« vores barn bag den sindssyges optræden og elske det?

Synden er kun en sygdom i sindet, der gør sjælen ukendelig. Lad os derfor genkende og elske Kristus i alle mennesker og håbe, at andre også vil genkende ham i os. Men denne lange redegørelse er foreløbig ikke andet end forstandens arbejde med problemet, hvordan man elsker sin næste. Den er ikke kærligheden selv, kun fjernelsen af noget af det, der hindrer den. Kærligheden kommer først til udfoldelse, når den dør åbner sig, som vi kristne kalder »tro«.

I tredje og sidste kronik skriver Sven Damsholt om »Kærlighedens virksomhed«.

Karsten er dygtigere til at spille fodbold —
Til Lotte lytter man med mere fornøjelse —
Hos Rasmussens får de flere lommepenge —
Steen opfører sig igen, som om han var tosset —
Jeg kan ikke klare
denne idiotiske matematikopgave —
Far kræver også alt for meget. —

Men Du havde det endnu værre,
for dine venner forstod dig ikke,
og en af dem skulle forråde dig!
Hvordan har Du sagt »ja« til livet?

Turen til Tyskland i fjor var alle tiders —
Mikael betyder meget for mig —
Mor... nå ja, hun er min mor —
Kirsten er ikke mere så bitter —
I morgen vinder vi sikkert den klassekamp —
Vores engelsklærer er også et dejligt menneske —
Snart kommer Inge, måske også Kaj. —

Hvordan har Du glædet dig
over ting og mennesker,
over venskab og stærk indsats,
over din diskussion med Nikodemus om natten
og over dit hyggelige samvær
med Lazarus, Maria og Marta?

Det er godt at leve, Herre,
at leve uden at vide det hele nøjagtigt,
men altid at gå frem,
fordi Du står der...

short story

»Far« sagde en lille søn til
sin store far, »mine arme er
for korte!«

»Gå et skridt frem« sagde
hans far, »så bliver de
lange nok.«

Ungdomssiden

interviewer Preben,
som har arbejdet med handicappede spejdere

Preben, hvor længe har du været spejder?

Jeg har været det, siden jeg var 8 år. De sidste tre år som leder. Mine forældre satte mig i en trop hos de gule spejdere, fordi jeg ikke skulle påtvinges nogen form for religiøs påvirkning. Det primære ved spejderbevægelsen skulle være oplevelsen af kammeratskabet.

Derfor finder vi i dag, at det stadig er en opgave at få de små ulveunger på 7-9 år til at forstå, hvad kammeratskab er. Det er meget svært for dem at fatte, at der også er noget, de skal gøre, for at det hele skal kunne gå.

Hvordan gå?

De lærer ved at hjælpe os, de lærer ved at få det at vide flere gange, og efterhånden går det faktisk af sig selv. Vi prøver at lege det ind i dem. Det vi arbejder med, lægger op til kammeratskab. Vi er alle lige gode og det er vigtigt, at børnene lærer, ikke at rakke ned på en kammerat, hvis han har løst en opgave dårligt. Kammeratskabet er det mest grundlæggende. Vi

går ture med børnene. Vi tager på weekendlære med dem. Vi tager på sommerlejr i 8 dage, og der kommer vi især meget tæt ind på hinanden og på hinandens særheder.

Afføder det så respekt, eller betyder det, at man tager afstand?

Nej, vi lærer at respektere det særlige og at arbejde sammen.

Vi må også regne med, at der under fællesbegrebet kammeratskab findes flere former, end indbyrdes i patruljen og troppen.

Således har vi hvert år en aktion, der hedder »Raske børn hjælper syge børn«. Vore spejdere arbejder, og vi har sat taksten til 5 kr. pr. time. Der fejles gade, ordnes have, klares ærinde og meget andet.

Hver gang et barn har samlet 10 kr. er det nok til tømme til et barn i et år. Jeg mener, det er noget af det mest vigtige, vi har. Barnet får et ansvar. Det er med til at hjælpe et andet barn af en anden hudfarve, et barn, man ikke engang kender personligt. Måske får det ham til at gøre noget ekstra og måske arbejder han for 15 kr. Det er et projekt, som børn virkelig forstår. Fordi det er på et konkret plan, hvor der kræves en aktiv indsats.

Det er herved de får lov til at yde en anden form for

kammeratskab end den daglige. Det er et mere camoufleret venskab. Vi har også landslejr. Der møder vi børn af alle hudfarver.

Handicappede

Man bliver netop tolerant ved at lære hinanden at kende.

Jeg har prøvet at være med til at have en handicapgruppe i Horsens, Hermann Bang-troppen. Den bestod af handicappede åndssvage, hjulpet af nogle voksne, der alle havde været spejdere.

Hvordan er det at lave spejderarbejde med åndssvage?

Det er sværere end med almindelig begavede. Der skal planlægges mere og det kræver mere under møderne og på turene.

Hvorfor ikke tage de handicappede ind i en almindelig trop?

Jeg tror, det vil være svært så længe samfundet ikke vil gå med. Der er idealister inden for spejderbevægelsen, som er foran samfundet f. eks. i Horsens. Men det er meget vanskeligt. Børn har de normer, som de oplever i deres hjem. Derfor er det svært, men vi er sat til at

bestalte et ungdomsarbejde, og hvorfor skulle vi ikke tage dem med, hvis de gerne vil.

Vi oplever ikke blandt spejdere dette konkurrenceræs som præger skolen og samfundet. Der er det svært, når man klarer sig dårligt, men inden for spejderarbejdet er der tale om helt andre værdier.

Bundet til hinanden

I den forbindelse tror jeg også, de handicappede kan give de andre spejdere noget særligt. I spejdergruppen er kammeratskab og fællesskab uløseligt bundet til hinanden. Ofte er børn slet ikke motiverede for at komme ind i dette fællesskab, men når man finder ud af, at vi ikke får noget at spise, hvis der ikke skrælles kartofler, så sætter vi os alle ned og skræller. Man sætter sig ikke uden for kammeratskabet for nogle kartoflers skyld, og sådan er det også med alt det andet.

Det er min faste overbevisning, at de værdier man oplever i spejdernes fællesskab, præger én positivt resten af livet.

Lotte W.

Man behøver ikke at læse B. T. eller Ekstra-Bladet for at indse, at mange mennesker står uden for vort samfund. Mange passer slet ikke ind i de faste rammer: de syge, de svage, de gamle, alkoholikerne...

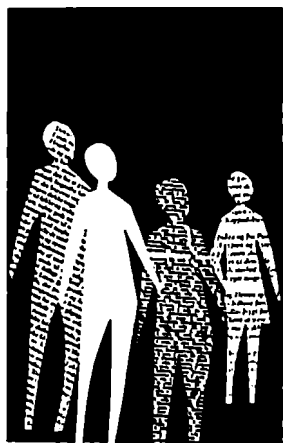
Ja vist, vi har tænkt på dem. Vi har en god sociallovgivning, vi har plejehjem, institutioner, piller, fri abort...

Vi har tænkt på dem, vi har tænkt på os selv...

Hvis vi skulle bære al verdens nød, ville vi mangle arme.

Er det, fordi vi synes, at to arme ikke er nok, at vi bare lader være med at løfte dem?

Eller er det, fordi vi mangler en plads i vort hjerte til dem, som har brug for vore arme?

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplads på ca. 20 tekstlinier. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 7 (der udkommer 9.4.) er mandag den 24.3. og til nr. 8 (der udkommer 23.4.) mandag den 7.4.

København: Jesu Hjerter Kirke

Stenosgade 4, 1616 København V.

Fredag den 14. marts kl. 17.00: Messe med korsvej.

Lørdag den 15. marts kl. 16.30: Messe på polsk. Kl. 18.00: Messe på engelsk, valid for Sunday.

Søndag den 16. marts kl. 10.00: J. Gelineaus »Messe des Laurentides«. Fasteprediken ved pater Niels Kiær, S. J. Kl. 11.30: Sangmesse med fasteprediken af pater Niels Kiær, S. J. Kl. 20.00: Biskop Hans L. Martensen meddeler de lavere vielser til stud. theol. Hans Esmark.

Tirsdag den 18. marts kl. 14.30: Møde for de ældre i den blå sal.

Onsdag den 19. marts: Joseph, Jomfru Mariæ brudgom. kl. 7.00 og 8.15: Messe. Kl. 17.00: Festdagens messe med prædiken.

Jesu Hjerter sogns loppetorv blev en succes. Vi er blevet enige om, at vi vil holde et årligt kyndelmessemarked. Bogsælget på loppetorvet gav alene ca. 1.600 kr..

København: Skt. Annæ Kirke

Hans Bogbinders allé 2, 2300 København S.

Faste messetider:

Kirken: Søndage kl. 8.30, 10.00 og 17.00.
Hverdage kl. 8.00.

Dragør, Rønne allé 15: Søndage kl. 9.30 (ingen på hverdage).
Skt. Annæ Hjem, Skipper Clement allé 13: Søndage kl. 11.00. Hverdage kl. 9.00.

Søndag den 2. marts kl. 11.30: Familiemesse »fornyelse - forsoning«.

Fredag den 7. marts kl. 19.00: Jesu Hjerter fredag.

Søndag den 9. marts: Vor organist, hr. Czrepak, spiller for sidste gang. Efter højmessens reception i den lille sal.

Lørdag den 15. marts. Hl. Clemens Maria Hofbauer: Aftenmesse kl. 19.00.

Søndag den 16. marts: Bodsandagt i alle messerne som forberedelse til påskekraftemålet.

Lørdag den 22. marts kl. 19.00: Aftenmesse (Skt. Josef).

Søndag den 23. marts, palmesøndag, kl. 10.00: Palmevielse, procession og højmesse.

Den 27. marts, skærtorsdag, kl. 17.00: Koncelebreret messe, derefter tilbedelse til kl. 22.00.

Den 28. marts, langfredag, kl. 15.00: Gudstjeneste.

Den 29. marts, påskelørdag, kl. 20.00: Påskeaftens liturgien begynder.

Søndag den 30. marts, påskedag, kl. 10.00: Latinsk højmesse.

København: Skt. Mariæ Kirke

Jens Jessensvej 5, 2000 København F.

Mettetider:

Søndag kl. 8.00 og 11.00.

Hverdage kl. 6.45 og 8.00.

Første fredag kl. 19.00: Andagt. kl. 19.30: Aftenmesse.

Tredie fredag kl. 19.30: Bønsaften.

Torsdag den 13. marts: »Torsdagsklub«. Messe kl. 14.30, hvorefter Bodil Plate Petersen viser lysbilleder om det økumeniske center i Assisi.

Lørdag den 15. marts kl. 14.00-16.00: De syges katolske forbund: Eftermiddagsgudstjeneste for ældre og syge. Efterfølgende traktament.

Fredag den 21. marts kl. 19.30: Bods-gudstjeneste.

Søndag den 23. marts, palmesøndag, kl. 11.00: Palmevielse i menighedssalen, procession, højmessens med oplæsning af Jesu lidelseshistorie.

Skærtorsdag kl. 17.00: Højmesse. Efter messen tilbedelse i søstrenes oratorium.

Langfredag kl. 15.00: Dagens liturgi.

Påskelørdag kl. 20.00: Påskeildens og lysets indvielse. Dåbspagtens fornyelse. Efter messen påskehil-sen med et glas vin i menighedssalen.

Påskesøndag kl. 8.00: Messe. Kl. 11.00: Festmesse.

Påskemandag kl. 8.00 og 11.00: Messe.

Birkerød: Den hellige Families Kirke

Bistrup Byvej 4, 3460 Birkerød.

Søndagsmesser:

Bistrup kl. 8.00 og 10.00.

Mikkelsborg kl. 8.00.

Åsebakken kl. 8.15.

Fredag den 14. marts og hver fredag i fastetiden kl. 19.30: Korsvejsandagt i Bistrup.

Lørdag den 15. marts kl. 14.00-16.00: Maxi-KUK indbyder alle ældre i menigheden til samvær på Nordvangsgård.

Lørdag den 22. marts kl. 16.00: Bodsandagt i Bistrup. Hele menigheden indbydes til at være med.

Den 23. marts, palmesøndag, kl. 10.00: Grenene indvies og uddeles i Bistrup og Hørsholm.

Den 27. marts, skærtorsdag, kl. 17.00 i Bistrup: Indstiftelsen af den hellige nadver fejres. Alle indbydes til at modtage den hellige kommunion under begge skikkelser, idet vi på denne dag drikker af fælleskalken. Efter gudstjenesten er der tilbedelse, indtil langfredag begynder.

Den 28. marts, langfredag, kl. 15.00: Den højtidelige liturgi med korsets hyldning og altergang fejres i Bistrup.

Den 29. marts, påskelørdag, kl. 21.30: Påskevigilien fejres i Bistrup. Vi mindes i denne nat Kristi opstandelse og vor egen opstandelse af dåbens vand. Som menighed vil vi derfor forny vore dåbsløfter. Efter denne gudstjeneste indbydes alle til hyggeligt samvær på Nordvangsgård.

1. påskedag og 2. påskedag er der i begge kirker højmesse kl. 10.00. I Bistrup er der altså begge dage messesfald kl. 8.00.

Lørdag den 5. april kl. 10.00 - 15.00: Retrætedag for alle børn, som forberedes til deres første kommunion.

Hellerup: Skt. Therese Kirke

Bernstorffsvej 54, 2900 Hellerup.

Mettetider:

Søndag kl. 9.00 og højmesse kl. 10.30. Fælles morgenmad efter messen kl. 9.00.

4. søndag i måneden: Familiemesse kl. 9.00. På hverdage er tiderne for tiden på grund af sognepræstens sygeorlov uregelmæssige, se opslag i våbenhus eller ring til søstrene HE 3118.

Den 23. marts, palmesøndag, kl. 9.00: Familiemesse. Kl. 10.30: Højmesse med palmevielse.

Mandag den 24. marts kl. 19.30: Bodsandagt ved monsignore Knud Ballin. Lejlighed til skriftemål. Alle er velkomne.

Den 27. marts, skærtorsdag, kl. 17.00: Højmesse med procession.

Den 28. marts, langfredag, kl. 15.00: Liturgisk gudstjeneste.

Den 29. marts, påskelørdag, kl. 22.00: Liturgi og højmesse.

Den 30. marts, påskedag, kl. 10.30: Højmesse.

Den 31. marts, 2. påskedag, kl. 10.30: Messe.

Herlev: Vor Frue Kirke

Herlevgårdsvej 14, 2730 Herlev.

Program for gudstjenester:

Lørdage kl. 17.00. Søndage kl. 8.00 og 10.00, kl. 11.30 (på engelsk).

Hverdagsmesser:

Daglig kl. 7.30 (undt. lørdage og torsdage) Torsdage kl. 10.00.

Skriftemål: Indtil 5 minutter før messerne. I øvrigt efter aftale eller hvis en præst er hjemme. De bedes ringe på skrifteklokken til højre lige inden for kirke-døren.

Torsdag den 20. marts kl. 19.30: Korsvejsandagt.

Program for den stille uge og påske:

Lørdag den 22. marts kl. 17.00: Børnemesse med indvielse af palmegrene og procession.

Palmesøndag kl. 8.00 og 10.00 (med palmeindvielse). Kl. 11.30 (på engelsk).

Mandag i stille ugen kl. 7.30 og 19.30: Messe.

Tirsdag kl. 7.30: Messe. Kl. 19.30: Bodsandagt med mulighed for privat skriftemål før og efter.

Onsdag kl. 7.30 og 19.30: Messe.

Skærtorsdag: Mindet om den første nadver i Jerusalem. Kl. 17.00 og 19.30 (på engelsk): Messe.

Langfredag: Mindet om Jesu lidelser og død. Faste og abstinensdag. Kl. 15.00 og 19.30 (på engelsk): Cere-monier og kommunion.

Påskelørdag: Påskelysindvielse, lysprocession, fornyelse og dåbsløfter. Kl. 20.00: Påskemesse. Ingen messe kl. 17.00.

Påske: Kl. 8.00 og 10.00. Kl. 11.30 (på engelsk): Messe.

2. påskedag kl. 10.00: Messe.

Skriftemål i den stille uge: Indtil 5 minutter før messerne og ceremonierne. Til andre tider bedes De bruge skrifteklokken.

Hørsholm: Skt. Hans Kirke

Marievej 6, 2970 Hørsholm.

Søndagsmesse: Kl. 10.00.

Den 23. marts, palmesøndag, kl. 10.00: Grenene indvies og uddeles.

Den 27. marts, skærtorsdag, kl. 20.00: Stille messe.

Søborg: Johanneskirken

Vandtårnsvej 7-9, 2860 Søborg.

Torsdag den 13. og 20. marts kl. 19.30: Messe med kort betragtning over Kristi korsvej.

Søndag den 23. marts, palmesøndag, kl. 10.00: Palmevielse og sangmesse. Tiden for påskekommunionen begynder.

Torsdag den 27. marts, skærtorsdag, kl. 19.30: Sangmesse med prædiken. Efter messen tilbedelse til kl. 21.00.

Fredag den 28. marts, langfredag, kl. 15.00: Jesu lidelseshistorie og korsets hyldning. Menighedens kommunion. N. B. Langfredag er både faste- og abstinensdag.

Lørdag den 29. marts: Ingen gudstjeneste om formiddagen. Kl. 22.00 påskevigiliens liturgi med påskelysets indvielse og dåbspagtens fornyelse. Efter vigiliemessen mødes vi i pejsestuen.

Søndag den 30. marts, påskedag, kl. 10.00: Festdagens messe. Kl. 17.00: Latinsk højmesse.

Mandag den 31. marts kl. 10.00: Messe.

Esbjerg: Skt. Nikolaj Kirke

Kirkegade 58, 6700 Esbjerg.

Fredag den 7. marts kl. 19.30: Studiegruppen. Monday the 17th of March at 7.30 p. m.: Mass in English by P. Marx. Confessions before Mass.

Herning: Skt. Peters Kapel

Silkeborgvej 25, 7400 Herning. Tlf.: (07) 12 43 82. Sognepræstens adr.: Hostrupsgade 16, 8600 Silkeborg. Tlf.: (06) 82 24 15.

Gudstjeneste: Hver søndag kl. 11.00.

Gudstjenester i påsken:

Skærtorsdag kl. 15.00 i kapellet.

Langfredag kl. 15.00 i Silkeborg.

Påskelørdag kl. 23.00: Påskevigilie i Silkeborg. Samme nat kl. 00: Påskemesse i Silkeborg.

Påskedag kl. 11.00 i kapellet.

Søndag den 6. april kl. 11.00: Gudstjeneste med konfirmation.

Maribo: Skt. Birgittes Kirke

Mariagade 4, 4930 Maribo.

Gudstjenestetider: Søndage: Højmesse kl. 9.30. Messe kl. 11.15. Hver 1. søndag i måneden: Latinsk højmesse. Hver 3. søndag: Fremmed prædikant. Hver 4. søndag: Messe på polsk kl. 10.45.

Onsdag den 19. marts: Ungdomsmesse i kirken.

Palmesøndag: Palmevielse og højmesse kl. 9.30. Messe på polsk kl. 10.45.

Skærtorsdag: Højmesse med nadver under begge skikkelser kl. 19.00.

Langfredag: Gudstjeneste kl. 15.00.

Påskelørdag: Vi fejrer Herrens opstandelse kl. 20.00. Bagefter er alle velkomne til et samvær i præstegården, hvor der vil blive serveret snitter, vin og påskeæg.

1. påskedag: Højmesse kl. 9.30. Messe kl. 11.15.

2. påskedag: Højmesse kl. 9.30.

Hvide Søndag, den 6. april: Højmesse med trosbekræftelse kl. 9.30. Messe kl. 11.15.

Næstved: Vor Frue Kirke

Præstøvej 29, 4700 Næstved. Tlf. (03) 72 09 85. Giro: Vor Frue Sogn. 2 21 18 74. Kontortid: Tirsdag - fredag kl. 11.30 - 12.30 eller efter aftale.

Faste gudstjenester: Hver søn- og påbudt helligdag. Kl. 8.00: Fromesse med prædiken. Kl. 10.00: Højmesse med prædiken. Mandag - lørdag kl. 8.00: Messe.

Korsvejsandagt og fastepreædiken: Hver fredag i fastetiden kl. 19.30.

Konfirmandundervisning: Hver fredag kl. 14.30 - 15.30.

»Bliv dus med Bibelen«: Onsdag den 5. marts kl. 19.30 i Skt. Peders Kirke. (Biskop Hans Kvist, Roskilde).

Gudstjeneste på Møn: c/o familien Walther Starp. Tlf. (03) 81 31 65. Lørdag den 8. marts kl. 15.00: Messe med prædiken.

Skt. Elisabeth Hjemmet, Præstøvej 65, 4700 Næstved. Tlf. (03) 72 17 07.

Mandag - fredag kl. 6.15: Messe. Lørdag og søndag kl. 6.30: Messe.

Roskilde: Skt. Laurentii Kirke

Frederiksborgvej 11, 4000 Roskilde.

Søndagsmesser: Kl. 8.00, 10.00 og 17.00.

Hverdagsmesser: kl. 6.30 og 8.00.

Onsdag den 19. marts kl. 19.30: Bodsandagt. Bagefter studiekredsen i Menighedssalen.

Torsdag den 27. marts, skærtorsdag, kl. 17.00: Messe.

Fredag den 28. marts, langfredag, kl. 15.00: Liturgisk gudstjeneste med den berømte Roskilde passion, som i perioden 1673 til 1736 blev opført i Roskilde Domkirke.

Lørdag den 29. marts, påskelørdag, kl. 22.45: Midnatsliturgi.

Søndag den 30. marts, påskedag, kl. 8.00, 10.00 og 17.00: Messe.

Mandag den 31. marts, 2. påskedag, kl. 8.00 og 10.00: Messe.

Frederikssund søndag den 16. marts kl. 10.00: Messe på den private realskole.

Ledreborg Slotskirke: Alle søndage kl. 9.00: Messe.

S. O. S. - Vi har brug for dig! KUK foranstalter auktion og loppetorv til fordel for sit fadderskab for en dreng i børnelandsbyen i El Salvador i Mellemamerika lørdag den 3. og søndag den 4. maj 1975.

Hvis du har lyst til at give en eller anden ting til dette formål, kan dette afleveres i præstegården senest lørdag den 22. marts 1975. Såfremt større ting evt. skal afhentes, kan du kontakte Hans-Jørgen Møllegaard mandag-fredag kl. 10 - 12 på telf. 03-36 36 11, lokal 2221 eller efter kl. 19 (undtagen mandag) på tlf. 03-36 58 03.

Ordrup: Skt. Andreas Kirke

Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund.

Onsdag den 19. marts kl. 19.30: Bodsandagt.

Slagelse: Vor Frue Kirke

Frederiksgade 7, 4200 Slagelse. Sognepræst: J. Jong, Skt. Knudsgade 19, 4100 Ringsted. Tlf.: (03) 61 03 92 eller (03) 52 06 45.

Messtider: Vor Frue Kirke i Slagelse: Hver søndag kl. 9.00. Også påskens gudstjenester skærtorsdag, langfredag og 2. påskedag holdes i år alle kl. 9.00. Ingen påskevigilie påskelørdag. Vi deler jo sognepræst med Ringsted.

Skt. Maria Kirke, Lundemarken 15, Kalundborg: Hver søndag kl. 10.00. Gudstjenesterne skærtorsdag og langfredag kl. 17.00 i kirken. Messen 2. påskedag kl. 10.00 i kapellet, Røsnæsvej 21. Børneundervisning hver fredag (undtagen langfredag) i Slagelse kl. 18.00. Derefter messe kl. 19.15.

2. søndag i måneden er der kirkebil fra Korsør og Dianalund til Slagelse, og kaffe i præstegården efter messen.

Den 16. februar døbttes Johan Joakim Cordtz i Vor Frue Kirke.

Den 26. januar døbttes Monica Wojtaszewski i Skt. Maria Kirke.

Svendborg: Skt. Knuds Kirke

Havnegade 1, 5700 Svendborg. Kirkens kontor: Tlf. (09) 21 05 42, bedst kl. 9-10 undt. mandag.

Gudstjenester: Søndage kl. 8.00: Messe. Kl. 10.00: Højmesse. Hverdage: Tirsdag kl. 19.00: Aftenmesse, øvrige hverdage i reglen kl. 6.45. Skriftemål: Lørdag kl. 17.30 og 18.30, hver søndag og helligdag før messerne.

Påskens gudstjenester: Søndag den 23. marts, palmesøndag, - tiden for påskekommunionen begynder. Kl. 8.00: Messe. Kl. 10.00: Palmevielse, procession og højmesse.

Skærtorsdag kl. 19.00: Højmesse med følgende tilbedelse.

Langfredag, faste- og abstinensdag, kl. 15.00: Jesu døds liturgi og kommunion.

Påskelørdag kl. 20.00: Påskeceremonier og højmesse.

Påskedag kl. 10.00: Højmesse.

2. påskedag: Ingen messe i kirken.

Skt. Bendts kapel, Rudkøbing: Søndag den 16. marts kl. 16.00: Messe.

2. påskedag kl. 10.00: Højmesse.

Den 23. marts - 6. april: Ingen religionsundervisning. Med ønsket om en velsignet og nåderig påske!

GRUPPE A, LYNGBY

Karl Bjarnhof fortæller om Niels Steensen i Gruppe A. (Åben for alle i alderen 18 - 80 år), torsdag den 13. marts kl. 20 i »lænestolelokalet«
Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby.
Samme sted Skærtorsdag den 27. marts: jødisk påskemåltid kl. 19.30.

Der skal musik til sangen!

Skulle der mon et eller andet sted befinde sig et ledigt klaver, som De vil overlade et katolsk plejehjem, så giv os venligst besked telf. 60 11 33 plejehjemmet »Hoffmanns Minde«, Frederikssundsvej 227, 2700 København Brh.

Tam-tam rytmer i Peterskirken

under saligkåringen
af søster Marie-Eugénie Milleret

For nøjagtig en uge siden kom jeg til Rom. Det har været en rig tid. Det romerske forår med dets blomster og duftende mimoser har dannet rummen om dage, som vil være uforglemmelige.

Fredagen før saligkåringen ankom vor danske gruppe af Assumptionssøstre og deres venner: mere end 80 mennesker — et ganske betydeligt antal. Det kom os til gode, at flere skoler netop skulle holde en uges vinterferie... Nogle kom med flyveren, andre med toget. De sidste var blevet nogle timer forsinket på grund af en af de mange italienske strejker.

10.000 deltog i festen

Alligevel var alle friske til at deltage i aftenens arrangement: et stort anlagt stævne i en mægtig sports-hal i den del af Rom der kaldes E. U. R. Det begyndte kl. 9 om aftenen. Den store runde hal minder om Forum i København, men er betydeligt større. Søstrene havde ventet, at der i disse dage ville komme 5000 af deres venner til Rom. Men jeg har hørt, at det blev næsten det dobbelte.

Arrangementet i sportshallen begyndte noget forsinket. Mange folk var nemlig først ved at ankomme til Rom fredag aften.

Men henad halv ti kom man rigtig i gang. Til gengæld varede det også til over midnat. Der blev sunget, og der blev vist lysbilleder, opført pantomimer og danset ballet.

Især et stort hold piger fra Belgien — vistnok henved 200 — var meget dygtige. Mange lande og verdensdele skulle vise deres egenart. Afrikanske søstre iført farvestrålende gevandter gjorde særlig lykke. Allerskønnest var aftenens slutning: Et stort hold filippinske piger dansede deres hjemlands gamle religiøse danse — i kristen udgave.

Om lørdagen forberedtes saligkåringen videre gennem foredrag og gruppesamtaler. Om aftenen var der vågetime i den store Ignaziokirke, det største kirkerum, man havde kunnet skaffe til lejligheden, — det dannede en god ramme.

Det store øjeblik

Så kom det store øjeblik: selve saligkåringen i Peterskirken om søndagen. Der var mange mennesker ude på Peterspladsen, og kirken var helt fuld. Gudstjenesten var præget af mange sprog og af mange slags musik, måske hørte man for første gang i Peterskirken liturgisk musik, som søstre fra Afrika ledsagede med store tam-tam-

trommer; men som rimeligt var det franske element det stærkeste.

Kardinal Marty af Paris bad på søstrenes vegne paven saligkåre deres stifterinde Marie-Eugénie Milleret.

Pavens prædiken

I sin prædiken nævnede paven, at dette var den første saligkåring i det hellige år. Vi danske kommer uvilkårlig til at tænke på, om det måske også bliver inden for en nærmere fremtid, vi kommer til at opleve Niels Steensens saligkåring... Paven lykønskede søstrene og gav udtryk for, hvor meget han glædede sig med dem. Han kom desuden ind på den betydning, barnets opdragelse har, — hvorledes barnet allerede tidligt bliver præget for livet. Især dvælede paven ved den tanke, at kraften til Assumptionssøstrenes ydre aktiviteter kommer fra bønner, — og at tilbedelsen er den mest centrale del af deres kald. Han fremhævede, hvorledes ordet »assumption« betyder tilbedelse, hvorigennem mennesket drages ind i Gud, og Guds liv bliver kilde til frugtbarhed for os selv. Jomfru Maria er det store forbillede på denne tilbedelse. »Tro, stilhed, bøn, forening med Gud«: alt dette vil Assumptions-

Assumptionssøstre fra Afrika ledsagede den liturgiske musik med tam-tam rytmer

søstrene lære af Jomfru Maria. Og det vil give dem kraft til deres gerning i verden af i dag, hvor mange mennesker, og mange unge, på ny tørster efter bøn...

Efter pavens prædiken læste kardinal Marty messen som hovedcelebrant ved pavealteret, mens pa-

ven stille fulgte messen fra sin trone. Selv havde jeg den glæde at være blandt de fire koncelebranter.

Om eftermiddagen samledes mange af Assumptionssøstrenes venner til en reception ude i deres provincialhus.

Et andet højdepunkt for den danske gruppe var au-

diensen onsdag formiddag i den store ny audienshal. Paven nævnede Danmark som et land, hvor katolikkerne var få, men hvor han dog ventede sig meget af deres trofasthed. Gid vi må leve op til dette håb!

Hans L. Martensen

Albert Servaes: »Kristus arresteres«

Kirkens undertrykkelse i Øst

På et år har 500 præster mistet deres embede i Tjcekoslovakiet

(KIT) — En tredjedel af de 1600 katolske menigheder i Tjcekoslovakiet er uden præst. Ifølge det vesttyske nyhedsbureau KNA er henved 500 præster blevet frataget deres »embede«, de fleste uden forudgående retslig proces. Dette indebærer, at hver ottende præst hindres i at gøre tjeneste (det samlede antal præster i de tjcekske og slovakiske bispedømmer er om-

kring 4000).

I den seneste tid er antallet af overgreb mod præster øget. Alene i løbet af de sidste uger er 40 præster blevet fjernet fra deres embede eller fængslet. Dette benyttes især over for præster, som er aktive inden for undervisning og kirkeligt arbejde. »Illegal fremstilling af tekster til gudstjenesten eller religionsundervisningen« — altså kopier af

tekster til sange, bønner og undervisningsmateriale — er en ofte benyttet grund til indgriben.

På religionsundervisningsområdet drejes tommelskruerne særlig hårdt. Der er det ikke længere tilstrækkeligt for en præst at være i embede. Han må også kunne dokumentere »politisk pålidelighed« i form af et skudsmål fra det lokale partisekretariat.

D.U.K.s sommerlejr side 4

Michelangelo side 5

Biskoppens påskebudskab side 6

For børn side 9

Tillæg: Bodens sakramente

katolsk orientering

Det er græske drenge, der med tre væger, sammenflettede til ét lys, lovpriser Treenigheden i påskenatten. I 1952, 10 år før koncilet, genindførte pave Pius XII denne ældgamle opstandelsesliturgi i den romersk katolske kirke. Også vi fejrer Kristi opstandelsnat med en lysfest, hvor ilden fra den store påskekærte (se også billedet side 9) deles rundt til alle tilstedeværende, mens diakonen synger »Kristus er verdens lys!« og folket svarer: »Gud ske tak og pris!«, en hyldest der slutter med den lovsang om Lyset, som er Kristus, som tilskrives Skt. Augustin, og som vi gengiver under billedet.

Han var død men lever igen!

Som led i det 2. Vatikan-koncil's bibelske revision af samtlige 7 sakramentsritualer, har Rom nu udsendt en nyordning af bodens sakramente, som vil blive indført i hele den katolske kirke. »Det drejer sig ikke bare om en ændring af visse bonstekster, som hidtil har været gængse« siger de nordiske biskopper i det hyrdebrev, som ledsager udgivelsen af den nye ordning, »hensigten er snarere en dybtgående fornyelse af bod-

omvendelse. I virkeligheden har det gennem alle tider været umoderne: allerede Johannes Dober måtte bøde med livet, fordi han havde irtettesat Herodes for hans synder«.

»Hvis kirken ville tie, fordi det er umoderne, at tale om synd og bøde« fortsætter biskopperne, »kunne den lige så godt sige: Jesu død var forgæves, og kristendommen overflodig«.

Som tillæg til dette påske-nummer bringer vi inde i bladet biskoppernes fælles hyrdebrev, som vor redaktionssekretær Elli Gambell har oversat fra tysk.

»Nu fryder sig alle englekor
og sangen bruser om Guds trone:
Kristi sejr over død og grav
er i dag det store budskab om vor frelse.
Glæd dig, vor jord, i denne stråleglans,
som kommer til os fra det høje!
Natten er omsider veget bort
i de gyldne stråler fra vor frelses morgen.
Kirken står nu smykket
i påskekærtens varme flammeskær
og Guds menighed istemmer hymnen
til den genopstandne Frelses lov og ære!
Vor Herre Jesus Kristus
betalte for os Adams skyld til den evige Fader
og indløste med sit uskyldige blod
det gamle gældsbrev.
For dette er den påskefest
ved hvilken hint sande påskelam slagtes,
med hvis blod de troendes dørstolper indvies.
Denne er den nat, i hvilken du fordem
førte vore fædre, Israels børn, ud af Ægypten
og lod dem vandre tørskoet gennem det Røde Hav.
Ja, denne er natten
i hvilken ildstøtten lyste
og bortjog syndens mørke.
I denne nat brød Kristus dødens lænker

og opsteg af graven med sejr.
For, hvad gavned' os livet
om ej Kristus gav os frelsen?
O, vidunderlige kærlighedens fylde:
Ja, lykkelig var Adams brøde,
for at løskøbe trællen hengav du Sønnen!
Ja, lykkelig var Adams brøde,
som fortjente at sones af Kristus, vor Frelser!
O, i sandhed lyksalige nat,
hvem det ene blev givet at vide tid og time,
da Kristus opstod af døde!
Ja, hellig er denne nat:
den fjerner vor brøde
og skænker de sorgfulde glæde!
Vi beder dig, Herre, at denne kærte,
viet til dit navns ære,
må brænde usvækket for at bortjage nattens
mørke.
Lad dens flamme hilse morgenstjernen,
der bringer lyset, som ej mere slukkes,
hin Morgenstjerne, som opstod af døde
og nu stråler for os i klarhed:
Jesus Kristus, din Søn og vor Herre,
som med dig lever og råder i evighed.
Amen!«.

Påskesnattens liturgi.

Social rådgivning

ydes af
Katolske Menighedsplejer på kontoret,
Brødgade 69 A o. g. 1. og 3. tirsdag kl.
19 til 21.
Kontoret holder i øvrigt åbent ugens 5
første dage fra kl. 14 til 16.
Telefon 15 23 03.

Kulkranen Svendborg A/S

Frederiksgade 2, Svendborg
Telefon 21 14 10
Kul - Koks - Olie

BLOMSTER - FRUGT OG GRØNT

A.B.C. Blomster

Vestergade 19, Stubbekøbing
Telf. (03) 84 16 59

Flytteforretningen 2021

Skattergade 5-7, Svendborg
Telefon 21 20 21
Kontor i København:
Molestien 11, København SV
Telefon VA 6060
Svendborg-København hver dag
Flytter alt overalt

L BASSE

Kaffe - Vin - Konserver
Hjemmet af Nørregade og Jyllandsgade
Esbjerg
Telefon 12 05 78

A/S Karl A. Hansen

Ingeniør-, murer og
entreprenørfirma

Industrikroen 16,
Ishøj, 2630 Tåstrup
Telefon 52 11 77

Rådhusstræde, Vejle

Telefon 82 37 11

A. Mougaard A/S

Entreprenør- & murerfirma

Århus C
Telefon 14 20 23 - 19 83 23

Mogens Larsen

Ramsherred 31, Åbenrå
Telefon 2 25 30 og 2 34 27

Lys - Kraft - Varme

Svend Erik Lauersen A/S

Chr. X's vej 106,
Telefon (06) 14 85 33
8260 Århus - Viby J.

H. OVERBECK A/S

Ingeniørfirma

Havnepladsen, Kolding
Telefon 52 35 55

Ur- og Brillehuset

„BALANCEN“

v/ KNUD PETERSEN
Gerritsgade 34, Svendborg.
Telefon 21 19 20

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

Orientering fra Biskoppen

Af Hans L. Martensen

Brudstykker af min kalender

Påskens gudstjenester fejrer, jeg som sædvanlig i Sct. Ansgars Kirke:

Palmesøndag kl. 10
Skærtorsdag kl. 17
Langfredag kl. 15
Påskelørdag kl. 21,30
Påskedag kl. 10

LÆSERNE SKRIVER

Under denne rubrik vil breve fra læserne blive bragt i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har almen interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200 ord.

»Kvindelige præster i USA«

katolsk orienterings artikel i nr. 4 af 26. februar 1975 om de 11 kvindelige teologers ordination i den episkopale kirke i USA er unøjagtig — næsten sensationspræget. De nøgne facts er: Kvinderne sneg sig ikke ind i nogen ordinationsprocession, men var ordinander ved en ordinationsmesse afholdt af 3 pensionerede episkopale biskopper. Gudstjenesten var offentlig, den var publiceret i massemedierne, og der var en menighed til stede. Ordinationen var derfor ikke uretmæssig som hævdet af katolsk orientering.

Foruden Metodistkirken i USA har den interkonfessionelle MCC (Metropolitan Community Church), som har

både mandlige og kvindelige præster, tilbudt de 11 ordnede kvinder embede med særligt henblik på kirkelig betjening af homofile og for at nedbryde de skranker, som mandschauvinistisk snæversyn hidtil har rejst i mange traditionelle kirker.

Undertegnede var selv i USA på ordinationstidspunktet og har oplysningerne fra første hånd.

Venlig hilsen

Bjørn Marcussen,
Det økumeniske Center.

Vi takker for de supplerende oplysninger til den officielle pressemeddelelse fra Kristeligt Pressebureau (K. P.), som var vor kilde.

red.

I anledning af fasteaktionen

Vi er omkring 600 millioner katolikker her i verden. Det er mellem 1/7 og 1/8 af verdens samlede befolkning. Er følgerne heraf tilfredsstillende? Næppe! Eller for at sige det rent ud: Aldeles ikke! 2/3 af verdens befolkning sultar stadig, og hvad gør vi ved det? Jo, vi har en fasteaktion (i år med det beskedne mål: 300.000 kr. for hele Norden), vi har en række katolske hjælpeorganisationer: Cari-

tas, Sct. Vincentgrupperne o. s. v. Det hjælper, ja, men ikke nok. Sct. Vincentgruppernes årsbudget ligger på ca. 65.000 kr., hvilket kun er et par kroner pr. katolik i dette land, og denne udmærkede organisation har oven i købet hovedkvarter i et af landets mest velbeslåede distrikter. — Pinligt! Vi er modstandere af abort, naturligvis, det er også rimeligt, men samtidig er vi med til at stemme på partier,

APRIL:

Fredag den 4.—søndag den 6. april:

Lang weekend i Næstved:

fred. 4. kl. 17,30: om det hl. år for de ældre polske
(med katekese på polsk om det samme)

kl. 18,30: aftensmad (medbragt)

kl. 19,30: bordsandagt

lørd. 5. kl. 8,45: undervisning af unge til
firmelse og trosbekræftelse

kl. 10,30: forberedelse af ungdomsmesse

kl. 11,00: ungdomsmesse

kl. 17,00: kaffe for de voksne

kl. 17,30: varme pølser og
medbragt smørrebrød

kl. 20,00: fest m/ Jørgen Hviid, kaffe
Afslutning kl. 22,30

sønd. 6. kl. 10,00: messe med firmelse
og trosbekræftelse.

kl. 11,30: reception i menighedssalen.

Søndag d. 13. april:

kl. 10,00: fælles trosbekendelse for unge
i Storkøbenhavn
i Jesu Hjerter Kirke.

der vil skære ned på børnepen-
gengene, boligbyggeriet osv.
Dobbeltmoral?

Pastor B. Højbo skrev for et par måneder siden en artikelserie i Katolsk Forum, der hed: Kan man »opleve« Gud? Deri fastslog han, at det kan man ikke, men man kan erfare, hvordan Gud er, ved at leve som Jesus Kristus. Og det koster noget, det koster afkald, og det er aldrig behageligt. Men hvis vi mener noget med at være kristne, kommer vi ikke uden om at følge Kristus efter, og det vil bl. a. sige at give de sultne mad, give de tørstige at drikke, tage sig af de fremmede, give de nøgne klæder, se til de syge og be-

søge dem, der er i fængsel. Hvis vi ikke gør disse ting, vil Kristus sige til os: »Gå bort fra mig, I forbandede! Thi jeg var sulten, og I gav mig ikke at spise o. s. v.« (Mattæus kap. 25,31-46).

Mon ikke det var rimeligt at give mere end prisen på en flaske whisky eller en kasse cigaretter, og blive ved med det, ikke bare i fastetiden? For verdens skyld, for vor egen skyld, og for at kirken ikke for andre mennesker skal stå som de velbjærgedes kirke og dermed som reaktionens og undertrykkelsens forlængede arm!

Lars Pryn

Påskelørdagssalmen

Dag til hvile, dag til glæde,
dag indviet til Guds fred,
du har set i dødningsklæde
Herren til Guds herlighed.

Dag, som nådens gerning kroner,
frelserværkets hviledag,
dine helligaftens-toner
blev Guds riges klokkeslag.

Lønlig gennem dødningshaven
livets engel vingen slår,
stille over klippegraven
Åndens morgenluftning går.

Bliv til påske-morgenrøde,
gravsabbat fra Golgata,
da med de forløste døde-
juble vi halleluja!

(B. S. Ingemann 1845)

»Årle kom de til graven, før
solen randt — —« Hvis man
læser indledningen til påske-
budskabet i ældre stil, bliver
selv evangeliets nøgterne ord
til poesi. Det er derfor ikke
mærkeligt, at den liturgi, vi nu

en god snes år har udført nat-
ten til påskedag, er blevet
både elsket og — med rette —
beundret. Men den har en
fejl! Der er ikke angivet, hvil-
ken salme gudstjenesten
skulle slutte med, og det er
nok også snarere en national
sag — ikke mindst, når man
har den danske salmeskat til
sin rådighed: fejlen er, at kun
få salmer i den katolske sal-
mebog er egnede. Ganske vist
synes den prægtige nr. 270,
Johannes af Damaskus: »Hør
vor helligaftensbøn!« næsten
digtet til lejligheden, men den
er temmelig lang og hvad
være er — melodien er van-
skelig og lidet kendt. Melo-
dien til den salme, som er af-
trykt ovenfor, er meget let at
lære, og de 4 vers er så
vægtige, at de danner en
værdig afslutning på liturgi-
ens dybe symbolik. Melodien
findes i Laubs koralbog nr. 187
samme som nr. 528.

Preben Hahn-Thomsen

Er du rede til at betale kærlighedens pris?

„Den, du elsker i dag, er ikke den samme i morgen, end mindre om fem-ti år. Heller ikke du vil altid være den samme.“

Når kærligheden kalder

af E. Baadsgaard Jensen

Du er forelsket. Det lyser ud af dig. Dit blik er fraværende og glider langt ud over de blå bjerge. Et smil om din mund, selv om du ikke selv ved af det. Læberne er blevet så sølsomme, forventningsfulde, næsten ømme. Men du tror sandsynligvis, at det er din egen lille hemmelighed. Og du tror, at din kærlighed er noget helt enestående, — sjældent har nogen oplevet noget lignende, følt så stærkt og så dybt.

Lykkelige du! Ikke fordi du har fundet genklang hos et andet menneske, heller ikke, som du måske tror, fordi dette andet menneske er til, men fordi du selv er i stand til at føle så stærkt. Din lykke skyldes ikke bare et andet menneske, men den skyldes i lige så høj grad en evne hos dig selv, en evne, som har fået lov til at vokse og udfolde sig.

Kærlighedens pris

Men du er også prigsigivet nu. Du er blottet og sårbar som aldrig før. Jo større din kærlighed er, desto dybere kan du rammes. Smerten er en del af enhver jordisk kærlighed. Selv om du ikke bliver svigtet, skuffet eller bedraget, ligger smerten alligevel og venter på dig. Den, du elsker i dag, er ikke den samme i morgen, end mindre om fem-ti år. Heller ikke du vil altid være den samme. Vi forandrer os alle livet igennem, selv om vi benægter det og synes, at vi er et og samme menneske hele tiden. Vi er trods vor bedste vilje ikke ens fra dag til dag. Engang vil vi stå som summen af et liv på godt og ondt og kan så bare håbe på, at barmhjertigheden vil kaste sit slør over de negative sider.

Er du rede til at betale

kærlighedens pris? Er du rede til ikke alene at bære dine egne svagheder, skuffelser og smerter, men også at tage en andens byrde på dine skuldre? Du smiler, for du er ung og stærk nu. Der er ikke den byrde, du ikke kan bære, ikke det problem, du ikke kan løse. Din kærlighed betyder også en dag en smertelig adskillelse for en af jer. Måske på et tidspunkt, hvor dine egne kræfter ikke mere er så meget værd. Enhver menneskelig kærlighed indebærer en brutal adskillelse forude, før eller senere. Det gælder kærligheden mellem forældre og børn, kærligheden mellem to elskende, ja, ethvert engageret venskab. Tiden kaster sin skygge over os.

Kærlighedens mod

Alligevel vover vi indsatsen. Alligevel åbner vi os mod hinanden af en stærk ukuelig trang. Jo mere hjælpeløse og blottede vi stiller os selv, jo mere menneskelige bliver vi, jo mere går vi i Hans fodspor, som overgav sig i menneskers hænder.

Jo flere mennesker vi inddrager i vor verden, i vort venskab, jo rigere bliver vor tilværelse. Jo mere vi føler for hver enkelt, jo mere lever vi, men jo mere sårbare er vi også.

Kærligheden er som en ild, der fortærer og fortærer uden at udslette.

Evnen til at elske

De gamle forestillede sig helvede som en evig ild. Jeg tror ikke på det. Jeg tror, at helvede må være en evig kulde, en evig goldhed. Helvede er at lukke sig inde i sig selv, at lukke sig sammen som en knude om sit eget kostbare lille jeg, der nødig skulle ud-

sættes for noget. Helvede må være som en flok mennesker, der overhovedet ikke interesserer sig for hinanden, men bare tænker på at pleje deres egne interesser. Helvede må være som en flok uforløste mennesker, uforløste, fordi de ikke vil forløse det inderste i sig selv, ikke vil åbne sig, ikke vil prigsive sig selv.

Evnen til at elske udvikles og modnes livet igennem som enhver anden evne hos mennesket. Det lille barns kærlighed er begrænset til far og mor samt eventuelle søskende. Det er en ret egoistisk krævende kærlighed, selv om enhver mor kender mange eksempler på uselviske udtryk for kærlighed også hos små børn. Man finder desværre også mennesker, der ligesom aldrig kommer ud over dette første trin i kærlighedens udvikling. De bliver som forkælede krævende børn livet igennem.

Den modne kærlighed

Næste trin i udviklingen er groft skitseret kærligheden til et menneske af det andet køn, ungdommens eksplosive følelsesliv, der igen føres over i den modne kærlighed til ægtefælle og børn.

Er udviklingen så slut? Er sindet mæt og harmonisk? Eller vil det mere? Måske har man yderligere fået et par gode venner. Der er indhold i ens tilværelse. Man er godt tilfreds.

Jeg tror, at der må være en yderligere udvikling og modning. Den behøver ikke naturnødvendigt at komme ind i sidste fase. Men den skulle gerne komme. Længslen efter

noget andet og mere end alt dette omskiftelige, foranderlige og uholdbare, som hverken vi selv eller andre synes at komme ud over. En uro i sjælen som et ekko af en kalden fra et sted uden for tid og rum. En kalden, der mere end nogen anden kræver, at vi slipper alt, hvad vi har grebet efter, som i sin dybeste konsekvens kan forlange,

at vi slipper både børn, familie og venner, som Abraham, der måtte være rede til at ofre sin eneste søn, men fik ham og et helt folk efter ham tilbage. Den modne kærlighed er ikke blot at elske børn, ægtefælle og venner. Den modne kærlighed er at kunne gå ud over sig selv, kunne slippe alt for at få det tusindfold igen, og

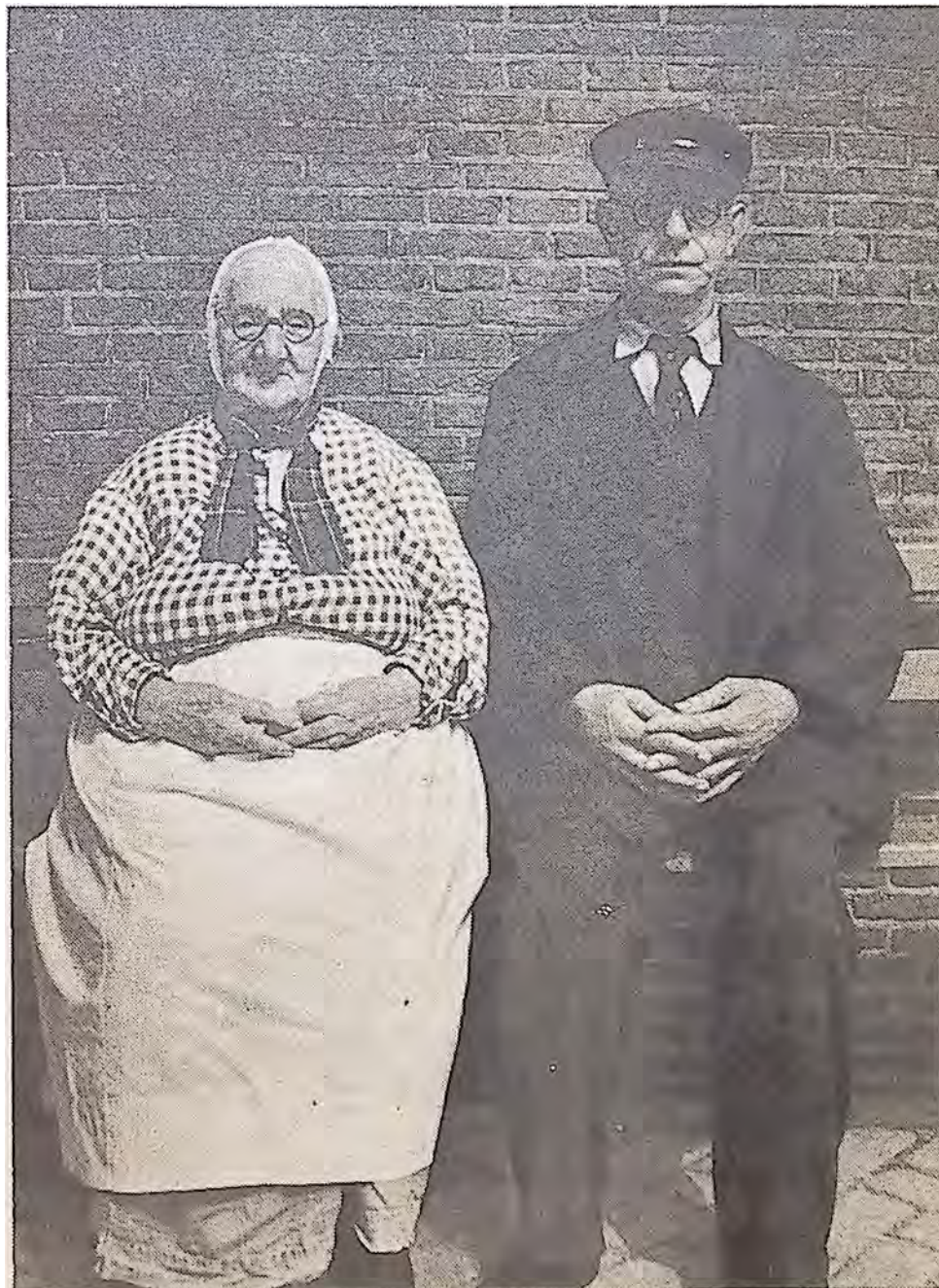
elske det så meget mere, fordi det derved har fået en helt anden mening, et helt andet perspektiv. Men har vi kærlighed nok til en sådan indsats, til at vove springet ud på de hundrede favne vand? Vi kvier os. Vi har det jo meget godt, som vi har det. Ingen er heller helt sikker på udfaldet. Det er og bliver en trossag, og man skal jo heller ikke overdrive.

Offer og hengivelse

Og den historie med Abraham, er den ikke lidt besynderlig? Var det mon Gud, der forlangte et sådant offer af ham? Var det ikke bare hans egen fantasi? Var det hele ikke lidt overspændt og overdrevet? Var det nødvendigt at lægge offerbålet an? Kan man ikke tage det lidt mere besindigt? Vi må jo alle gå på akkord engang imellem.

Kærligheden i dens yderste konsekvens er brændende til det selvudslettende. Kærlighedens inderste væsen er offer og hengivelse. Den går ikke på akkord, — den åbner armene for om nødvendigt at lade sig korsfæste.

E. Baadsgaard Jensen

Den modne kærlighed er at kunne gå ud over sig selv, slippe alt og få det tusindfold igen.

N. BOESEN

BEGRAVELSESFORRETNING
v/ Anders Jørgensen

Nørrebrogade 9 - 7100 Vejle
Telf. (05) 82 07 25 - 82 46 40

N. Juel Pedersen A/S

Glarmestre

Grønnegade 4 - Telefon 72 01 58
Næstved
Leverandør til katolske Institutioner

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 - GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 76
Ligkistemagasinet GO. 6056 - GO. 6030

Begravelse og bisættelse
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

Oliefy
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

NORDISK KUL A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 70 45 30

C. B. Riis & Søn

Slagtermestre

Valby Langgade 36
København Valby - Telefon VA 89
1. kl. kød og pålæg

E. Christoffersen

Ringstedgade 25, Næstved

Begravelse og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

Kaj F. Fjording og Søn

Murermestre - Ingeniører
Entreprenører
Hyldegårds Tværvæg 13
Charlottenlund.
Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ installatør
J. Ramskov Hansen
Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER

Blikkenslægmester

aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 - 80 50 30

Roman Kusler

Murermester

Stationsvej 11, Nivå
Telefon (03) 24 71 50

Bendt Gravgaard

senkram og gros
Hobro - Telefon (08) 52 15 44

DUKs sommertilbud 1975

Generelle oplysninger

TILMELDING til lejrene kan ske ved udfyldelse og indsendelse af nærværende tilmeldingsblanket. Har De flere børn eller unge i familien, som ønsker at deltage i lejrene, bedes De vedlægge et brev med de tilsvarende oplysninger som på tilmeldingsblanketten.

Blanket med relevante oplysninger til brug for lejren vil blive tilsendt sammen med girokort og frirejseansøgning.

LEJRKONTINGENTET vil for de danske lejre i år være kr. 215,-.

For den nordiske lejr vil kontingentet være Nkr. 300,-.

Lejrkontingentet skal betales ved hjælp af de girokort. De vil modtage umiddelbart efter tilmeldingen.

FRIREJSE. Børn og unge under uddannelse (ikke fyldt 18 år) har ret til en årlig frirejse med DSB indenfor landets grænser, såfremt de deltager i en af statens anerkendt landsorganisations lejrarrangementer. Har Deres barn/børn endnu ikke udnyttet denne mulighed (eks.: lejrskole, spejderlejr e.l.), bedes De udfylde den frirejseansøgning, som De modtager umiddelbart efter tilmeldingen. Såfremt man ikke søger om frirejse, må man selv sørge for billet.

FRIPLADSER. Som De sikkert har bemærket, er lejrkontingentet ikke steget siden sidste år. Dette har vi bl. a. kunnet gennemføre ved at beskære budgettet kraftigt, altså også den del af budgettet, der anvendes til fripladser. Det betyder dog stadigvæk, at økonomiske vanskeligheder ikke må afholde nogen fra at komme på lejr. Vi vil imidlertid her kraftigt understrege nødvendigheden af, at man først undersøger de lokale muligheder for tilskud, f. eks. sognepræsten, menighedsrådet, skolen, ungdomsforeningen og kommunkontoret. Skulle disse muligheder ikke give resultat, kan man henvende sig til lejrsekretariatet.

Selv om Ømborgen i løbet af sommeren skal rives ned for at give plads til nye og mere tidssvarende bygninger, vil Danmarks Unge Katolikker alligevel tilbyde børn og unge at komme på lejr.

På selve Ømborgen vil der kun blive afholdt en lejr, som delvis skal bruges til at restaurere kirken og den del af Ømborgen, der endnu et stykke tid må blive stående, idet der ikke er penge til at opføre det hele på en gang.

Børnelejrene vil i år blive afholdt på Vejlbj Fed på Fyn, hvor D.U.K. tidligere har haft lejre. Denne lejrskole er i mellemtiden blevet moderniseret med varmt vand og bedre væskeforhold.

Den nordiske skole, som i år skulle have fundet sted på Øm, er blevet flyttet til Mariaholm ved Oslo i Norge. Vi håber, at alle må få en god sommer med gode og udbytterige lejre og ønsker

GOD FORNØJELSE

På D.U.K.s vegne
Ole le Fevre

LEJRSEKRETARIATET står gerne til rådighed med yderligere oplysninger, råd og vejledning.

LEJRSEKRETARIATET
v/ BENT LARSEN
CARLSGADE 6
5000 ODENSE
TLF.: 09-12 42 60

Børnelejr

Er du fyldt 7 år og endnu ikke 14? Har du lyst til at komme på sommerlejr, hvor hver dag starter med messe eller morgenbøn, og hvor der i løbet af dagen er lege, ture, sport, hyggeligt samvær, og hvad vi ellers har lyst til? Om aftenen er der lejrball, underholdning og sang, hvorefter vi slutter dagen med aftenbøn.

Kunne du tænke dig dette, så udfyld tilmeldingsblanketten og send den til lejrsekretæren.

Som vi tidligere har nævnt, finder lejrene i år sted på Vejlbj Fed ved Middelfart.

LEJR I 11-13 år inkl.
28/6-5/7
LEJR II 7-10 år inkl.
5/7-12/7
LEJR III 7-13 år inkl.
12/7-19/7

På hver lejr deltager en præst og et tilstrækkeligt antal voksne ledere.

TILMELDING skal ske inden 15. maj.

LEJRKONTINGENT, REJSE og BILLET se generelle oplysninger.

UDFØRLIGE OPLYSNINGER vil blive tilsendt senere.

Juniorlejr

TEMA: På juniorlejren, der finder sted på ØM, vil temaet i år være:

»Har Gud brug for os?«

Emnet vil blive belyst gennem foredrag, gruppearbejde, samtaler og liturgi.

Herudover vil programmet indeholde musik, sport, vandreture, lejrball etc.

TID: Lejren finder sted i tidsrummet 21/6 - 1/7.

ALDER: 14-17 inkl.

Chef: Ole le Fevre, Odense.
Præst: Anton Deckers.

PRIS: kr. 215,-.

TILMELDING senest 15. maj til lejrsekretariatet.

Mariaholm Nordisk skole

TID: 21/7 - 30/7.

ALDER: 17 år og opefter.

TEMA: »Har Gud brug for os?«

Chef: Pater Josef Plocinski, Oslo.
Præst: Rudi Kessels, Oslo.
Danske ledere: Stig Gelslev, pastor Bjørn Højbo og Poul Erik Livbjerg.

PRIS: Nkr. 300,- (ca. 330 kr.)

TILMELDINGSBLANKET

Undertegnede ønskes tilmeldt:

Børnelejr I ☐ Børnelejr II ☐ Børnelejr III ☐ Juniorlejr ØM ☐

Nordisk Skole på Mariaholm. ☐

Navn:

CPR nr.:

Michelangelo

af Willem Wuyts

*I anledning af Michelangelo-året 1975
begynder vi en længere artikelserie
om den geniale kunstner*

Michelagnuolo (som han jo selv stavede sit navn) var nummer to af fire brødre. Han blev født den 6. marts 1475 i den lille toskanske by Caprese ved Arezzo, lige en måned før hans fars, Lodovico Buonarro-
tis embedsperiode som podestà (borgmester) i Caprese udløb, hvorefter familien vendte tilbage til Firenze.

Som 6-årig mistede Michelangelo sin mor Francesca di Neri og blev sendt i latinskolen. Som 10-årig kom han i lære hos malerne David og Domenico Ghirlandaio, der et år senere sendte ham videre til billedhuggeren Bertoldi, selv en discipel af den store Donatello.

Han havde sit atelier i det vidtfavnende kulturcenter, som Lorenzo de' Medici gav husly for i sit palads. I hans akademi studerede den 11-årige Michelangelo de 7 klassiske discipliner, »artes liberales«, læste Plato på græsk og fulgte

med et halvt, men nysgerigt øre de neoplatoniske humanisters livlige kulturdebat om »Gud i centrum« kontra »mennesket i centrum«, om Gud set med menneskeøjne kontra mennesket set med Guds øjne, om »enten« en nygræsk kristen kultur »eller« et nyhedensk tilbagefald, om tro og viden, om bibelsk og platonisk logik, om Plato versus Aristoteles og om alt det, man betragtede som åndsværdier. Her mødte den unge Michelangelo daglig berømte folk som Pico della Mirandola, Marsilio Ficino, Cristoforo Landino og Angelo Poliziano, alle inspireret af Coluccio Salutati's tanker og dynamisk sat i sving af husets herre Lorenzo il Magnifico.

Borgerkrige – Firenzes plage

Det politiske skakspil mellem det tysk-romerske kejserpartis »ghibelliner« og de pavetro »guelfer«

satte ikke blot blodet i Firenze i kog, men fik det også ofte til at strømme. Under folkeoprøret mod Piero de' Medici i 1494 flygtede Michelangelo til Bologna, hvor han lavede et par små helgenstatuer S. Proculus og S. Petronius til S. Dominicus' gravkirke. Afgørende betydning for hans udvikling fik hans venskab med adelsmanden Aldovrandi, der læste højt for ham af de store toskanske digtere – alle tre jaget i eksil for deres farlige nye ideer – den blide Petrarca, den visionære Dante og den bramfri Boccaccio.

Først efter et helt år vendte Michelangelo tilbage til et republikansk Firenze uden Medici'er, en gærende by, der nu havde skaret sig omkring den store modstander af fyrsternes enevælde og kirkens korruption, Girolamo Savonarola, prior i dominikanernes San Marco kloster.

To detaljer af samme Pietà fra 1498 i Roms Peterskirke. Værket er et af de få, som ikke var blevet beskadiget på trods af flere forlyttelser – i 1962 blev det under protest fra kulturkredse sendt til verdensudstillingen i Seattle, USA.

Men i 1972 ødelagde en 33-årig sindslidende, der kaldte sig Mesias, med en hammer Maris ansigt og hånd. Restaureringsarbejdet tog flere måneder og er mesterligt udført.

Kulturkrig

Savonarola var overbevist om, at renæssancens naive dyrkelse af »antikken« dyder – især berømmelse og ære – blot ville udarte til en uhæmmet dyrkelse af alle antikkenes laster og lidenskaber. I sin kamp mod sværmeriet for mytologi, astrologi og helteforgudelse lod han utallige bøger og kunstværker, der åndede hedensk inspiration (ikke så få af Botticelli!) fjerne fra biblioteker og kirker og brænde på torvet. Tre år senere blev han selv af de sejrende Medici'er hængt og brændt på samme sted. Henrettelsen var symbolsk nok.

Imidlertid kunne Michelangelo ikke trække vejret i denne atmosfære med dens fanatisk forenklede problemstillinger, og han rejste til Rom. Der så han for første gang adelens skulptursamlinger og Vatikanets host af antikke fund fra udgravningerne alle vegne.

Dybt forelsket i Belvedere's Apollo mejslede han som 19-årig sit gennembrudsværk Bacchus, som omgående skaffede ham gode kontrakter. Den fran-

ske kardinal de Villiers de Groslaye bestilte den Pietà (Madonna med den døde Kristus på skødet), som nu står i Roms Peterskirke.

Michelangelo var nu 23 år – og berømt. Det var i

Rom, han hørte nyhederne om Savonarolas brutale likvidation den 23. maj 1498.

W. W.
(Fortsættes i næste nummer)

Medailler fra Pavestaten

I anledning af »Anno santo« 1975 arrangerer Den kgl. Mønt- og Medaillesamling, Nationalmuseet en lille udstilling, der åbner til påske, med titlen:

Rom i Mønt- og Medaillekunsten.

Der er to hovedgrupper: Mønter fra romersk kejser- og medailler fra Pavestaten.

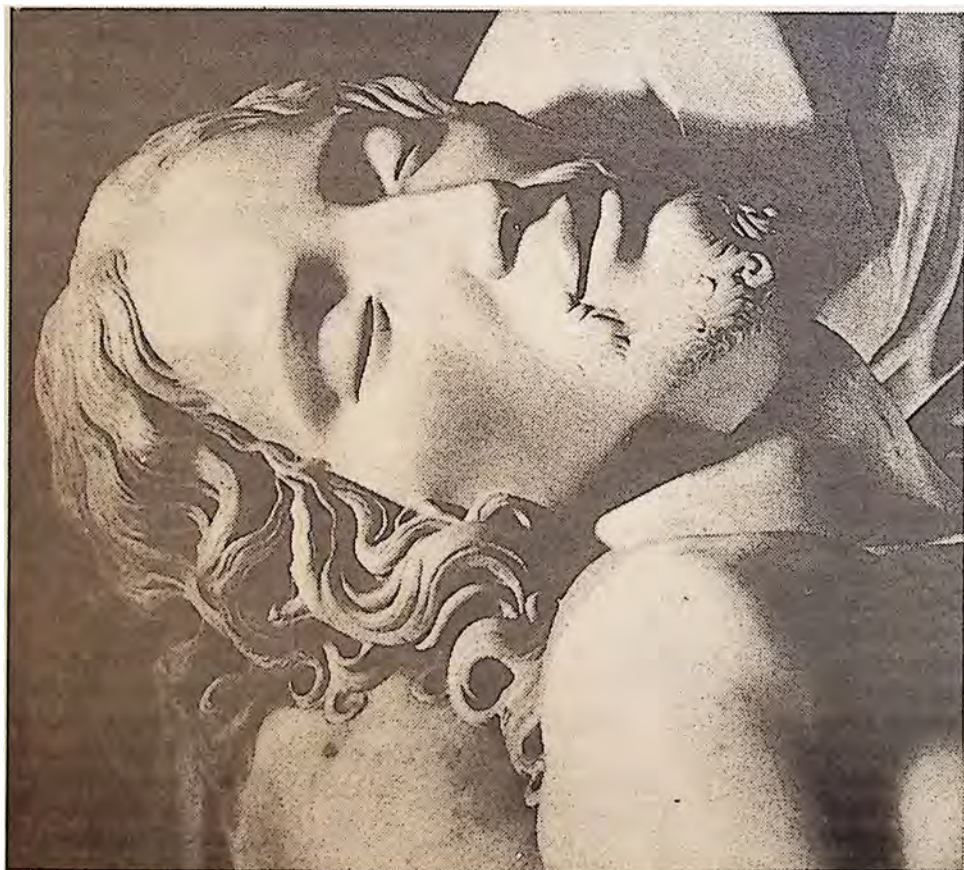
Handicappede til Rom

De kan hjælpe handicappede til en rejse til Rom.

En valfart til Rom koster kr. 1450. Det er mange penge!! Hvis De ikke selv har råd til rejsen, vil De så være med til at betale en del af den til en handicappet eller en ledsager, så kan beløb, store eller små,

sendes til Caritas Danmark, giro 04 39 79 mærket »valfart handicappede 1975«. (Tro og Lys). Også for sådanne gaver gælder fradragsretten på selvangivelsen.

Caritas Danmark
Knud Ballin

Gud er død - er han?

Vi lever i en verden uden Gud. Ligesom man endnu i visse meget primitive samfund sætter de nyfødte eller gamle ud, for at de skal dø, sådan har det moderne menneske overladt Gud til sin egen skæbne. Og med skæbnesvangre følger. Overalt viser nøden sit hægede og nedbrudte ansigt. Ofte under dække af et velfærdssamfundsetablerede demokrati eller et totalitært systems tyranniske velsignelser. Det er lykkedes os at forvandle Guds skæberværk, at gøre det til vort eget hærværk. Hvor sælsomt og ironisk! I et århundrede, der mere end noget andet har sat mennesket og dets egen magtfuldkommenhed i centrum og troet blindt på sin egen evne til at løse de enorme problemer, har osrene været de største. Manden med leen kender ikke til arbejdsløshed. Han har høstet og høster som aldrig før. Med tillid og fortrøstning ser han fremtiden i møde.

Verden er i nød, fordi vi lever i en tid uden Gud. Den yderste fattigdom eksisterer side om side med den største rigdom. Uforenelige modsætninger gør vor tilværelse skizofren, truer os på liv og død, skaber masseflugt i form af rusens, apatiens, udskjelens og resignationens eller magtbegærets surrogater. Fællesskaber opløses, mennesker går til grunde, familier går i stykker. Og lykken bliver drømmen om det, der aldrig var, mens kærligheden bliver længslen efter det, som aldrig kommer. Det moderne menneske, dette legemliggjorte skrig af ensomhed, er det virkelig, hvad der kom ud af de mange dristige drømme? Hvem vover at indrømme det? Eller vil vi, konfronteret med vort eget spejlbillede, knuse, hvad vi så i gru over det, vi så?

Den moderne kulturs krise er menneskets krise. Den er det gudløse og gudsforladte menneskes krise. Og vantroens foreløbige sejr. Men den er tillige kirkens krise, for så vidt som vi kristne har svigtet og til stadighed svigter vort kald.

Alene Gud har magt til at nyskabe os, så vi bliver et tegn i en verden, der uden selv at vide det trænger til troens nyskabende kraft. Det er altid synden, der isolerer og adskiller, og ondskaben, der fremmedgør. Kun troens vished om, at Guds kærlighed alene har magt til at forvandle os, kan overvinde synden og ondskaben i verden og i os selv. Vi står ved et afgørende punkt i den menneskelige udvikling. Eller afvikling. Fremtiden vil blive uendelig meget vanskeligere, end vi forestiller os. Og alligevel vil den for mange kristne komme som en befrielse og en opfyldelse. Det er martyriet, der omsider venter os her i Vesten. Når demokratiet har spillet fallit, og massernes brøl efter den stærke mand eller det totalitære system er blevet det sidste desperate redningsforsøg, — hvor vil da vi kristne være? Tør vi forkynde, at der kun er ét svar, et eneste svar på menneskets dybe nød: Jesus Kristus, Guds Salvende? Tør vi forkynde, at det er påske?

Hans Jensen

Ansvar og solidaritet

Pastor Gommans skriver i kronikken i dette nummer, at de nødvendige penge til de nødvendige ritualer, love og rammer om den kristne religionsdyrkelse efter hans mening ikke skal skaffes ved hjælp af den bestående kirkebidragsordning. Han nævner også, at der naturligvis er menigheder, der må have hjælp enten frivilligt fra bedrestillede menigheder eller gennem en støtteordning fra bispedømmets side. Det kan være svært at se, hvordan en sådan støtteordning kan blive ret meget anderledes end netop den bestående kirkebidragsordning, der er et praktisk udtryk for solidaritet mellem sognene.

Hans Jørgen Johansen

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80
Giro 500 1471: Ansgarstiftelsen. Presse- og informationsafdeling.

I redaktionen:
Willem Wuyts (ansvarh.)
Fjellsgade 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93
Hans Jensen, Hans Jørgen Johansen, Bent Ortvald, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag februar 1975: 14.500 ekspi.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Næskov.

JES

af Hans L. Mart

Et af de forunderligste træk ved den mærkværdige, brydningsfulde tid, vi gennemlever, er den opblussende interesse for Jesus.

Der er i de sidste årtier blevet skrevet hundredvis af Jesusbøger — og tallet på småskrifter og artikler er der vist ingen, der kender.

Nogle unge mennesker kalder sig »Jesus-folk« — men de er ikke de eneste, som skriver Jesu navn på deres skjorter, og taler åbent og ivrigt om ham med andre.

Mange forskellige Jesus-billeder

Jesus er blevet fremstillet som »Super-Star« i rockopera, også »Godspell« handlede om ham.

Men også blandt de unge, der håber på social revolution og menneskelig frigørelse ad politisk vej er der mange, der ser hen til Jesus som deres forbillede.

Hvem er Jesus? Hvordan så han ud? Hvad gjorde han sig til talsmand for? Disse spørgsmål går igen i alt, hvad der i den senere tid er tænkt og talt og skrevet om Jesus.

Der er også nogen, som

Michelangelo: »Den opstandne Kristus« fra år 1520

Jesu opstandelse

Men efter sabbaten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven.

Og se, da blev der et stort jordskælv, thi en herrens engel steg ned fra Himmelen og gik frem og væltede stenen bort og satte sig på den.

Hans udseende var som lynild, og hans klædning hvid som sne.

Og de, der holdt vagt, skælvende af frygt for ham og blev som døde.

Men engelen tog til orde og sagde til kvinderne:

»Frygt ikke! Thi jeg ved, at det er Jesus, den korsfæstede, I søger efter.

Han er ikke her, thi han er opstanden, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå!

Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstanden fra de døde, og se, han går forud for jer til Galilæa, dér skal I se ham. Se, nu har jeg sagt jer det.«

Så skyndte de sig bort fra graven med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det. Men se, da kom Jesus dem i møde og sagde: »Vær hilset!« Og de gik hen til ham og omfavnede hans fødder og tilbad ham.

Da siger Jesus til dem: »Frygt ikke! Gå hen og fortæl mine brødre, at de skal gå til Galilæa, dér skal de se mig.« (Math. 28, 1-10.)

om bodens sakramente

Jesus fortalte følgende lignelse:

»En mand havde to sønner.

Den yngste sagde til sin far:

»Far, udbetal mig den del af formuen, som tilkommer mig.«

Så skiftede faderen med sine sønner.

Snart efter pakkede den yngste søn sine sager sammen

og rejste til udlandet,

og der strædede han om sig med penge i et vildt liv

og satte det hele over styr.

Da blev landet alvorligt ramt af misvækst.

Den unge mand kom til at lide nød.

Han opsøgte en af landets borgere og hængte på ham,

og denne sendte ham ud på sin mark for at passe svin.

Inderligt gerne havde han fyldt sig

med det foder, svinene åd,

men ikke engang det ville de give ham.

Så gik han i sig selv og tænkte:

»Min far har så mange daglejere, de flyder i mad,

og her går jeg og dør af sult.

Nu skal det have en ende,

jeg rejser hjem til min far og siger til ham:

»Far, jeg har syndet imod Gud og imod dig,

og jeg fortjener ikke mere at kaldes din søn.

Men kan du ikke bruge mig som daglejer?«

Så rejste han af sted og nåede hjem.

Han var endnu langt borte,

— da så hans far ham og blev bevæget

og løb ham i møde og faldt ham om halsen og kyssede ham.

Sønnen sagde til ham:

»Far, jeg har syndet imod Gud og imod dig,

og jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn!«

Men faderen sagde til tjeneren:

»Skynd jer og kom med en festdragt og hjælp ham i den

og giv ham en ring på fingeren og sandaler på fødderne,

og kom med fedekalven og slagt den

og lad os spise og holde fest.

For min søn her var død og er blevet levende,

var gået tabt og er fundet!«

Så begyndte festen.

Imidlertid havde den ældste søn været i mark.

Da han på hjemvejen nærmede sig gården,

hørte han musik og dans.

Han kaldte en karl og spurgte, hvad det skulle forestille.

Karlen svarede: »Din bror er kommet,

og din far har ladet fedekalven slagte,

fordi han har fået ham hjem, rask og frisk.«

Den ældste søn blev vred og ville ikke gå ind.

Så kom hans far ud og prøvede på at overtale ham.

Men han sagde til sin far: »Hør nu,

i alle disse år har jeg tjent dig,

og aldrig har jeg sat mig op imod dig,

men mig har du aldrig givet lov til at slagte

så meget som et kid,

så jeg kunne holde gilde med mine venner.

Men så kommer han dér, din søn, hjem igen,

han som har soldet din formue op med ludere,

og så slagter du straks fedekalven!«

Men faderen sagde:

»Min dreng, du er altid hos mig, og alt mit er dit.

Skulle vi så ikke være lykkelige og glade

over ham dér, din bror,

han som var død og er blevet levende,

var tabt og er fundet?«

Lukas 15,11-32

Oversat af Anna Sophie og Paul Seidelin.

om bodssakramentet

Til præsterne og menighederne

Rom har udsendt en nyordning af bodens sakramente, som vil blive indført i alle bispedømmer og menigheder i den katolske kirke. Det drejer sig ikke bare om en ændring af visse bønstekster, som hidtil har været gængse i forbindelse med skriftemålet. Hensigten er snarere en dybtgående fornyelse af bod, omvendelse og forsoning i kirken.

Der er dem, der vil mene, at det er umoderne at tale om synd og omvendelse. I virkeligheden har det gennem alle tider været umoderne at tale om synden, — allerede Johannes Døber måtte bøde med livet, fordi han havde irttesat Herodes for hans synder.

Hvor vigtigt temaet syndsforladelse og forsoning er, kommer til at stå med voldsom tydelighed for enhver, der læser Det nye Testamente.

Johannes Døber peger på Jesus med ordene: »Se Guds lam, som bærer verdens synd!« (Joh. 1,29).

Jesus begynder sit offentlige liv med at sige: »Omvend jer, thi Himmeriget er kommet nær!« (Matt. 4,17). Hele Jesu liv er en uafbrudt kamp mod synden og dens følger: I ørkenen modstår han Satans fristelse. Han uddriver onde ånder og helbreder sygdomme på legeme og sjæl. Igen og igen hører vi af hans mund det forløsende ord: »Dine synder er forladt — gå bort i fred.« Denne syndsforladelse var den største gave, Jesus kunne skænke — endnu større end legemlig helbredelse. Syndsforladelsen skænker liv af død og er en anledning til ubeskrivelig glæde.

Jesu forkyndelse var budskabet om Gudsriget, som helt og fuldt overvinder verdens ondskab. Gudsrigets målestokke og værdi domme står i direkte modsætning til denne verdens egocentriske tanker.

Jesus sætter hele sin tilværelse ind for dette sandhedens og kærlighedens rige. Han retter ikke alene sin tale mod uretfærdighed og ondskab, men gennemlever også på sit eget legeme lidelsen over synden og dens følger. På grund af synden dør han døden på korset. Hans opstandelse skænker os den endelige befrielse og forløsning fra det onde.

Hvis Kirken ville tie, fordi det er umoderne at tale om synd og bod, kunne den lige så godt sige: Jesu død var forgæves, og kristendommen er overflødig.

For en kristen gælder det ligeledes, at han ved sit liv må vidne om det, han bekender med munden. At være kristen vil sige: At være af samme sind som Jesus Kristus. Og det betyder helt konkret: At bryde med omverdens tankevaner og indstille hele sit liv på Gud og hans rige.

De kristnes bod angår ikke bare deres privatliv. Den har tværtimod kraft til at ændre og forny fællesskabet. Kirken har præcis så megen kraft til at forandre verden, som den har kraft til at omvende sig fra synden til effektivt at overvinde det onde. Måske har Kirken aldrig forandret omverdenen hurtigere og mere radikalt end i de første fire århundreder af sin historie. Dengang havde Kirken viljen til omvendelse. En ny forståelse af menneskets værdighed, af samvittighedsansvar, af jævnbyrdigheden mellem svage og stærke, mellem kvinder og mænd, mellem de undertrykte og de frie og mellem børn og voksne groede frem af disse tidlige kristne menigheder. De var virkelig bodfærdige og ville hellere dø end ofre til denne verdens afguder.

Kan de kristne stadig lave om på verden i dag? Kan de bidrage til sand forsoning og til fred mellem menneskene? De er i stand til det, hvis de går til angreb på synden. I sidste instans er synden nemlig skyld i alle ondt i verden. Gud har kaldt en god skabning til live. Det onde har sin oprindelse i menneskets synd. I den grad, mennesket bekæmper synden og dens følger i sig selv og i sine omgivelser, stifter det sand fred og forsoning.

Den nye bodsordning vil pege på disse sammenhænge og hjælpe menneskene til at overvinde synden og dens følger.

Tyngdepunkter i den nye ordning

I nyordningen af den kirkelige bod understreger vi følgende tyngdepunkter:

1) Det private skriftemål kan antage meget forskellige former. Den, der vil skrifte, kan som hidtil anonymt gå ind i en skriftestol og bekende sine synder. Men man kan også gå ind i et dertil egnet værelse og føre en skriftesamtale med præsten. Denne samtale kan så igen forme sig ret forskelligt: Der kan være tale om en indledende samtale, som endnu ikke er nogen syndsbe kendelse, men kun en forberedelse:

efter en sådan indledning kan der være en skriftlæsning: enten præsten eller den, der vil skrifte, vælger teksten. Præsten og den, der vil skrifte, kan på forskellige måder bede med hinanden. Også om den pålagte bod kan præsten og den skriftende rådføre sig i fællesskab, for at den kommer til at udtrykke effektivt anger og ikke bare er en automatisk ritus. Ved syndsforladelsen strækker præsten sine hænder ud over den skriftendes hoved.

De mange forskellige muligheder skal lette en ægte personlig kommunikation mellem den skriftende og skriftefaderen. Meddelelsen af syndsforladelsen skal ikke bare være formelt »gyldig«, men også bevirke en mærkbar udfrielse af synden og have virkelig glæde til følge.

2) Sakramentet skildres først og fremmest som en helbredelse af sygdommen ved synden.

I denne forbindelse er der — som der altid har været — to grundsituationer:

Den synder, der har begået en svær synd, vil gennem bodens sakramente vinde den tabte dåbsnåde tilbage. For at opnå dette er det nødvendigt radikalt at begynde forfra igen, — han må fuldstændig omvende sig fra ondskabens mørke til Guds kærligheds lys.

Den synder, der kun har begået mindre synder, vil modtage tilgivelse og øse ny kraft af bodens sakramente.

Skriftefaderen sammenlignes først med en læge og så med en dommer (Praenotanda 10 a). Disse to ting hører i virkeligheden sammen: Livssituationerne skal bedømmes, og det onde skal dømmes og angres, for at en helbredelse for det onde også kan finde sted. Skriftefaderen skal kunne skelne mellem ånderne for at vise den skriftende den rette vej til udfrielse af det onde. Mange mennesker kan ikke rigtig komme til rette med deres synder. Der er sår fra fortiden, som måske er skjulte og halvt glemte, men som ikke er helbredt. Ved at synderne erkendes i sandhedens lys og bekendes over for præsten, får det angrende menneske tilgivelse.

»Ved bodens sakramente modtager Faderen derfor sit barn, der vender tilbage til Ham, Kristus løfter det fortabte lam op på sine skuldre og fører det tilbage til folden, og Helligånden helliggør på ny sit tempel og bor der i større fylde, hvilket endelig giver

sig synligt udtryk i en fornyet og ivrigere deltagelse i Herrens bord, hvorved der, fordi en søn er vendt tilbage langt borte fra, bliver stor glæde ved festmåltidet i Guds Kirke.« (Praenotanda 6 d.)

3) Bodens sakramente er ikke bare den enkeltes, men hele fællesskabets anliggende. Ligesom enhver synd skader fællesskabet, må også helbredelsen for synden være en handling, der angår fællesskabet.

Der findes ingen modtagelse af bodens sakramente, der i streng

forstand er privat. Syndsbe kendelsen er ganske vist hemmelig, men den går for sig i en kirkelig sammenhæng og ledsages af Kirkens bøn.

Den nye bodsordning tager sigte på meget indtrængende at fremhæve denne karakter af fællesskab og gudstjeneste.

Bodens sakramente skal altid — også når det meddeles det enkelte menneske i enrum — indeholde et præg af sand gudstjeneste. Derfor hører en læsning fra Skriften og en kort Ordets trøst normalt med til det.

Den bod, der pålægges den skriftende, skal ikke bare være en sone for tidligere synder, men også en hjælp til et nyt liv, — hvilket også betyder genoprettelse af det rette fællesskab med andre. Derfor kan boden »især bestå i tjeneste over for næsten og i barmhjertighedsgerninger, for at den sociale side af synden og tilgivelsen kan træde synligt frem.« (Praenotanda 18).

Også den nye absolutionsformel fremhæver det særlige præg af fællesskab og bøn: Syndsforladdelsen udgår fra de guddommelige Personers fællesskab i den hellige Treenighed: Fra Faderens barmhjertighed, fra Sønnens død og opstandelse og fra Helligåndens udgyldelse.

Endelig omtales Kirken, som ved sin præstelige tjener bønfaller om synderens tilgivelse og fred.

»Hele Kirken udøver som et præsteligt folk den forsoningens tjeneste, den har fået betroet af Gud. Dette sker på forskellig måde, for ikke blot kalder den ved forkyndelsen af Guds ord til bod, — den går også i forbøn for synderne og kommer den bodfærdige til hjælp med moderlig omsorg og pleje, for at den bodfærdige må erkende og bekende sine synder og opnå barmhjertighed fra Gud, der alene kan forlade synder. Men derudover bliver Kirken selv et omvendelsens og tilgivelsens redskab for den bodfærdige ved den tjeneste, der af Kristus blev overdraget apostlene og deres efterfølgere.« (Praenotanda 8.)

Også de nye fælles bodsgudstjenester har stor betydning.

Det er ønskeligt, at sådanne bodsgudstjenester — især i faste- og adventstiden — kommer til at indtage en fast plads i enhver menighed.

De liturgiske rammer foreslås i den nye bodsordning. Det kan være bodsgudstjenester, hvor menighederne holder en ordets gudstjeneste i fællesskab for at påmindes om omvendelse og anger. I forbindelse hermed kan en samvittighedsransagelse i fællesskab også finde sted. Når den fælles liturgi er forbi, kan deltagerne enkeltvis skrifte deres synder.

Det er ligeledes forudsat, at der kan fejres ikke-sakramentale bodsgudstjenester, således at den enkelte ved en senere lejlighed skrifte sine synder og får sakramental absolution.

Endelig hedder det i instruksen fra Rom, at den lokale biskop med henblik på nærmere betegnede nødsituationer kan give tilladelse til, at der gives fælles sakramental absolution, uden at de enkelte har skriftet hver for sig. Hvis et menneske imidlertid ved en sådan fælles absolution har svære synder på samvittigheden, er det stadig strengt forpligtet til senere personlig at skrifte disse synder.

Konklusion og praktiske konsekvenser

Biskoppen i de enkelte bispedømmer skal drage omsorg for, at de nye tekster bliver oversat. Og han skal ligeledes sørge for, at den indledende belæring i de

romerske tekster på egnet vis bliver meddelt til menighederne. En række enkelte spørgsmål om stedet for skriftemålet og om enkeltheder i skrifteliturgien, samt om der i det pågældende bispedømme er situationer, hvor der kan gives tilladelse til fælles sakramental absolution.

Vi må bestræbe os og gøre en indsats i menighederne, for at nyordning af bodens sakramente skal kunne få de tilsigtede virkninger i vore menigheder. Indførelsen af et nyt ritual er absolut ikke nok til at gennemføre fornyelsen.

Der stilles krav til forkyndelsen. Vi har brug for en forkyndelse, der ikke viger tilbage for at tale om omvendelse. Man skal endnu i dag kunne høre Jesu ord: »Omvend jer, thi Guds rige er kommet nær!«.

Vi har brug for en forkyndelse, hvor der tales om synden — for at erkende ondets rod i lyset af Kristi død og for at opnå den sande udfrielse af synden i opstandelsens kraft.

Også til katekesen stilles der nye krav. Præsterne og menighederne skal grundigt studere den nye bodsordning og sætte sig ind i den. Betingelsen er, at teksterne gøres tilgængelige. Studiemøder om den nye bodsordning anbefales.

Det er ligeledes nødvendigt, at der udarbejdes en tilsvarende katekese for børn, for at børnene og de unge på rette vis kan føres til bodens sakramente.

Praktiske erfaringer er nødvendige. En mangfoldighed af fælles bodsgudstjenester er mulig, — gudstjenesten kan alt efter behov forme sig meget forskelligt. For at finde frem til virkelig frugtbare former er det imidlertid nødvendigt ikke at begrænse afholdelsen af bodsandagter i menigheden til en eller to gange. Kun gentagne og årelange erfaringer vil bane vejen for en virkelig fornyelse af boden i Kirken. Det er især nødvendigt, at et virkeligt beredskab er til stede til at bruge tid og anstrengelser på en fornyelse af bodens sakramente. For de troende betyder det, at de må være forberedt på i givet fald at ændre gamle vaner for at finde frem til en ny og bedre måde at skrifte på.

For præsterne betyder det, at de må tage sig den tid, der skal til for at studere de nye bodsformer og administrationen af dem. Selvfølgelig skal de præster, der arbejder i sognene, også sørge for, at der opgives bestemte tider hver uge, hvor præsterne er til rådighed for mennesker, der ønsker at gå til bodens sakramente eventuelt i forbindelse med en skriftesamtale.

Denne beredvillighed til bod vil i endnu højere grad end nye regler og en ændret skriftemålsliturgi — føre til en afgørende fornyelse af sakramentet. På den måde vil bodsritualet »blive bestemt af bønnen og være en form for menighedsliv: det vil lægge vægten på helbredelse og belæring: det vil blive mere tvangsfrit og gladere end før.« (IKZ 6/74 S 526.)

Den 1. februar 1975.

Hvordan skrifter man?

Det nye ritual for skriftemålet består af fem elementer:

1. Modtagelse af den der ønsker at skrifte.

Nogle mennesker ønsker at være så anonyme som muligt, andre ønsker at skriftemålet får en personlig karakter. Begge ønsker kan være berettigede alt efter situationen. Rituallet åbner mulighed for, at skriftemålet indledes med en samtale om f. eks. den skriftendes situation i almindelighed. En sådan forudgående samtale kan endda være meget nyttig eller nødvendig som forberedelse af den egentlige syndsbe-kendelse.

2. Dernæst foreslås det, at man sammen læser en bibelsk tekst. Erfaringen viser, at en skriftlæsning især valgt på baggrund af en samtale kan kaste lys over ens situation og således åbne sindet for Helligåndens vejledning og bodfærdighedens ånd. »Når Helligånden kommer skal han overbevise verden om synd« siger Jesus (Johs. 16,8).

Menneskets sande erkendelse af sin egen situation er altid Helligåndens gerning, og Bibelens ord er på en privilegeret måde Guds tale også til det enkelte menneske.

3. Gennem samtalen med præsten og ved at lytte til Guds ord er den skriftende forberedt til mere præcist at bekende sine synder for Jesus, repræsenteret ved præsten. Syndsbekendelsen kan, men behøver ikke at indledes med nogen formel. En syndsbe-kendelse er en trosbekendelse. Ved at bekende sine synder for Gud bekender man sin tro på Guds barmhjertighed og kærlighed. Præsten åbner gennem sin vejledning den skriftendes hjerte for kærlighedens helbredende og forsonende kraft og pålægger ganske bestemte bodshandlinger dels for at genoprette, hvad synden har ødelagt, dels som åndelig kur.

4. Efter at have taget imod boden giver den skriftende med egne ord eller som foreslået udtryk for sin anger og sit ønske om Guds

tilgivelse, og præsten giver denne i Guds navn. Præsten rækker sine hænder (eller blot den højre) ud over den skriftendes hoved, når han siger absolutionsordene. Denne håndspålæggelse skal især understrege præstens myndighed til på Guds vegne at give den skriftende tilgivelse og fred.

5. Skriftemålet afsluttes med en lovprisning af Gud for hans barmhjertighed eller en bøn for den skriftende og bortsendelse. Den her beskrevne måde at skrifte på indebærer bl. a., at både præst og den skriftende giver sig den fornødne tid. Såfremt særlige forhold gør sig gældende, kan skriftemålet dog gøres kortere, men skal altid omfatte syndsbekendelse, modtagelse af boden, angerbøn, absolutionsord og bortsendelse.

Præsterne har fået tilsendt det her aftrykte ritual og kan benytte det allerede nu. Når den fuldstændige tekst foreligger, vil den nye måde at modtage bodens sakramente på blive obligatorisk i hele bispedømmet.

bods-ritual

for den enkelte skriftende

Modtagelse af den bodfærdige

Præsten tager venligt imod ham/hende.

Den bodfærdige gør korsets tegn eventuelt sammen med præsten og siger:

— I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

Præsten opfordrer den bodfærdige til at sætte sin lid til Gud med følgende eller lignende ord:

— Gud, hvis lys gennemtrænger vore hjerter, give dig sand erkendelse af dine synder og af hans barmhjertighed.

Den skriftende svarer: Amen.

Skriftlæsning

Hvis det er hensigtsmæssigt, læser præsten et afsnit fra bibelen eller citerer et skriftsted udenad, som taler om Guds barmhjertighed og kalder menneskene til omvendelse.

Synsbekendelse og modtagelse af boden

Den skriftende kan indlede sin synsbekendelse med en generel formel (f. eks.: »Jeg bekender«).

Præsten hjælper ham om nødvendigt til en fyldestgørende synsbekendelse, giver vejledning og opfordrer ham til virkelig anger over sine synder, idet han minder om, at den kristne ved bodens sakramente bliver fornyet ved delagtighed i påskens mysterium, idet han dør og opstår med Kristus. Derpå foreslår præsten ham en bodshandling, og den skriftende accepterer denne som sone for sine synder og til forbedring af sit liv.

Præsten skal sørge for, at han afstemmer sit ordvalg og sine råd efter den skriftendes situation.

Angerbøn og absolution

Derpå indbyder præsten den bodfærdige til at give udtryk for sin anger. Den skriftende kan gøre dette med følgende eller lignende ord:

— Min Gud, det gør mig ondt, og af ganske hjerte angrrer jeg alt det onde, jeg har gjort, og alt det gode, jeg har undladt at gøre, for derved har jeg krænket dig, det højeste gode, som alene er værd at elske højere end alt andet.

Jeg har det faste forsæt, med din nådes hjælp at gøre bod, ikke mere at ville synde og at undgå lejlighed til synd.

Vær mig nådig Herre, for vor Frelser Jesu Kristi lidelses skyld.

Derpå strækker præsten begge hænder (eller kun den højre) ud over den bodfærdiges hoved og siger:

— Gud, vor barmhjertige Fader har ved sin Søns død og opstandelse forsonet verden med sig og udgydt Helligånden til syndernes forladelse.

Han skænke dig igennem Kirkens tjeneste tilgivelse og fred.

OG JEG LØSER DIG FRA DINE SYNDER I FADERENS OG SØNNENS OG HELLIGÅNDENS NAVN.

Den skriftende svarer: Amen.

Lovprisning af Gud og bortsendelse

Efter absolutionen følger præsten til:

— Lovpris Herren, thi han er god.

Den skriftende siger:

— Thi hans miskundhed varer evigt.

Derpå sender præsten den bodfærdige bort med ordene:

— Herren har tilgivet dine synder. Gå med fred.

I stedet for lovprisningsverset og bortsendesordene efter absolutionen kan præsten sige følgende:

— Vor Herres Jesu Kristi lidelse, den hellige Jomfru Marias og alle Helgens forbøn, alt det gode, du gør, og alt det onde, du står igennem, hjælpe dig til at overvinde syndens mén, styrke Guds liv i dig og skænke dig det evige livs løn. Gå med fred.

Godkendt af biskoppen til foreløbig brug.
Den 10. februar 1975.

IS LEVER

n

har gjort opmærksom på, hvor forskellige Jesus-billeder, der har været blandt kristne ned gennem tiderne. Et af de ældste billeder er statuen af den gode hyrde. Her fremstilles Jesus som en skæglos, ung mand. Senere kommer de majestætiske Kristus-fremstillinger som hersker og verdensdommer, som det f. eks. kendes fra mosaikkerne i Ravenna. I den tidligere middelalder fremstilledes Jesus som den, der hersker fra korset — i ophøjet fred, med krone på hovedet. I gotikkens århundreder kom lidelsen til at stå mere i forgrunden, og man fremstillede med realisme korsdødens gru.

I vor egen tid oplever vi, hvorledes afrikanske kunstnere fremstiller Jesus som neger, og indiske kunstnere viser ham som inder.

Den »historiske« Jesus

Men hvordan var den rigtige Jesus, er der så nogen der spørger.

Den katolske tro lærer os, at den »rigtige«, eller som man plejer at sige den »historiske« Jesus var et ægte menneske. Han havde derfor begrænsning-

ger, ligesom alle andre. Hans legemsbygning havde en bestemt form, øjnene en særlig farve, håret og skægget sin vækst, man har kunnet måle hans højde og veje hans vægt. Hans sprog og tankeverden var præget af opvækst og omgivelser. Han tilhørte den semitiske race, levede i jødiske landområder og fulgte sine landsmænds sæd og skik. Der var en dato for hans fødsel og en dato for hans død — netop ind imellem disse to datoer foregik hans »historiske« liv.

Troens erfaring

Nu er der dem som mener, at det hele kommer an på at finde ud af, hvorledes han var dengang. Hvis man havde et fotografi af, hvordan han så ud, og en båndoptagelse af alt, hvad han havde sagt, så ville det være idealet. Så havde man fundet ud af, hvordan han »rigtig« var.

Men kirkens indstilling og påskens budskab er et andet. Vi har noget, der er bedre end et fotografi eller en båndoptagelse. Vi har ham selv. For han lever endnu. Kristendom betyder at erfare noget om Je-

sus, hvordan han lever og virker den dag i dag. Dette er præcis, hvad Johannes-evangeliet vil have frem i en tekst som denne:

Jesus, der før sin død er ved at tage afsked med sine venner, siger: »Endnu en liden stund, så ser verden mig ikke mere, men I ser mig. For jeg lever, og I skal leve. På den dag skal I erkende, at jeg er i min Fader, og I er i mig og jeg i jer.« (Joh. 14,19-20.)

»Verden« i denne tekst vil sige mennesker, der ikke har påskens tro og erfaring. De ser ikke længere Jesus. De leder blot efter fotografiet. Og hvis de finder det — ja så er det jo højst et fotografi. Hvad er et fotografi for en kvinde, hvis hendes elskede er rejst bort på en lang rejse? I sammenligning med hans levende nærvær er det ingenting.

Jesus opstandelse og vor tro

Troen på opstandelsen gør forskellen. Den får den troende til at »se« Jesus — ikke med øjnene, sådan som man ser et fotografi. Men med sindets inderste erkendelse, således som man fornemmer en levende persons nærvær. Opstan-

»Troen på opstandelsen får den troende til at »se« Jesus - ikke med øjnene, sådan som man ser et fotografi, men med sindets inderste erkendelse, således som man fornemmer en levende persons nærvær. Opstandelsestroen giver livsfællesskab - »i Kristus«.

delsestroen giver livsfællesskab — »i Kristus«.

Ordene »i Kristus« kan blive en tom frase — for det står så hyppigt i Bibelen, og vi hører det så ofte i gudstjenesten. Men for den, der har troen på Jesu opstandelse, går det omvendt: i stedet for at blive til en slidt frase, bliver ordene »i Kristus« fra år til år fyldt med stærkere og mere erfaret indhold. Den Opstandne taler nemlig selv de ord, der vækker tro, og han siger: »Jeg lever, og I skal leve!«

På den måde bliver tusind ny Jesusbilleder mulige. Han begynder at leve i sin kirke: »I er i mig og jeg i jer.«

Jesu liv i os

Den Opstandnes sol brydes i tusind små vanddråber. Et menneske erfarer i ham den unge kraftige hyrdes omsorg for sit lam. En anden skimter verdensdommerens væld. En tredje erfarer hvorledes Kristus hersker fra korset. En fjerde finder trøst i mørke og lidelse ved at se de smerter på hans åsyn, som var prisen for opstandelsens herlighed. Den Opstandne er i afrikaneren,

og afrikaneren er i ham. Han er i inderen, i japaneren, i alle de forskellige. Han er Guds billede, skabningens førstefødte. Hans virkefelt er ikke længere begrænset til ét land, én tidsalder, én menneskeskikkelse. Han vil som den Opstandne hente hele skabningen hjem til sin Far!

»På den dag skal I erkende, at jeg er i min Fader, og I er i mig, og jeg i jer.«

Jesus og kirken

Men er så alle de forskellige Jesus-fremstillinger lige gode? vil nogen forundret spørge. Nej, det er de netop ikke. Når det gælder historiske tolkninger, kan man tage fejl. Ligeledes når det gælder dogmatisk forklaring. Kirkehistorien er fuld af dette. Den har været én lang kamp om at forstå og tolke Jesus rigtigt.

Et menneske kan forveksle sine egne ønskedrømme, politiske og dogmatiske teorier med den sande Jesus Kristus. Han kan sige: der findes ingen anden Jesus end min egen med afrikansk eller indisk ansigt. Eller han kan sige: revolution er vigtigere end

alt, derfor var Jesus tilhænger af politiske voldsmetoder. De kan grave i fortiden og tage fejl af kildematerialet. Og de kan grave i deres egen sjæl og finde sig selv i stedet for den opstandne Kristus. Han lever endnu ikke i dem med sit eget opstandne liv.

Hvordan gør han da det, lever sit eget liv i os? Det gør han ved at sende af sin Ånd og føre os ind i det katolske fællesskab. Det katolske er altid større end jeg selv. Ingen må sige: hele den Opstandnes liv, det er mig. Men enhver skal sige: jeg er en beskedent del af det store legeme, kirken, som Kristus lever i. Enkelte glimt af hans herlighed skal genspejles i mig, andre i en anden.

Jesu Kristi ånd

Således hører påske og pinse sammen. Helligånden er blevet lovet kirken, for at den ikke skal gå fejl af den levende, opstandne Jesus Kristus. Om denne Helligånd siger den Opstandne: »Han skal herliggøre mig. For han skal tage af mit og forkynde jer det.« (Joh. 16,14).

katolsk orienterings kronik 19.03.75

Frihed under ansvar

af pastor Giel Gommans

Hvorfor har man i grunden bedt netop mig om at skrive noget om kirkebidragsordningen?

Har jeg efterhånden fastslået mit navn som et vrøvlhovede? En kværlant?

Godt — jeg indleder med et citat af Henrik Ibsen — »frihed under ansvar« — og med en vis kunstnerisk frihed omarbejder jeg de Ibsen'ske ord til »økonomisk frihed og frivillighed — under kristent ansvar«.

Så har jeg straks antydnet, hvad jeg i det følgende vil forsøge at uddybe. Det var Jesus Kristus, der sagde:

»Se til himmelens fugle: de sår ikke og

høster ikke og samler ikke i lade, og dog giver jeres himmelske Fader dem føden. Og hvorfor er I bekymrede for klæder? Læg mærke til liljerne på marken, hvorledes de vokser, de arbejder ikke og spinder ikke, men jeg siger jer, at end ikke Salomon i al sin pragt var klædt som en af dem. Derfor må I ikke være bekymrede og sige: Hvad skal vi spise? eller: Hvad skal vi drikke? eller: Hvad skal vi klæde os i? Jeres himmelske Fader ved, at I trænger til alt dette. Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.«

Og vi? Vi sidder og diskuterer Magleås og millioner og kirkebidrag — i Jesu navn!

Det var også Jesus Kristus, der rensede templet.

Han accepterede den eksisterende kult og gav den helbredte spedalske ordre til at lade sig syne af præsterne, men han indstiftede ikke en ny kult. Han formanede netop ikke sine disciple til at bygge nye Gudshuse, men han bad og lærte overalt — hvor som helst og når som helst. Han behøvede ikke at opholde sig på bestemte, særligt indviede steder af jorden for at kunne gøre sine velgerninger eller prædike sit evangelium. Men, der hvor han var, — der var frelsen, og — og det må vi ikke et øjeblik glemme — der hvor hans disciple var, var han midt iblandt dem.

Og dog er han blevet årsag til en ny kult — en indviklet kult med et hierarki af paver, kardinaler, biskopper, præster, diaconer, lektorer og ministranter — alle regnbuens farver er repræsenteret: en lov-bunden kult med paragraffer, kirkeret og domstole — og en dyr kult.

Er det i virkeligheden ikke et frafald?

Alligevel indrømmer jeg, at ritualer er nødvendige, — at love er nødvendige, — at værdige rammer om dyrkelsen af den kristne religion er nødvendige i dag, hvor så mange mennesker bekender sig til den kristne tro.

Ergo er penge også nødvendige, — og så kommer vi til problemet: Hvordan skaffer vi dem?

Jeg vil helst begynde med at sige, hvordan vi efter min mening ikke skal skaffe dem — nemlig ved hjælp af den kirkebidragsordning, som vi har haft i de sidste år.

Ansaret skal ikke placeres på bispedømmets høje niveau, men i så høj grad som muligt lægges ud til den enkelte menighed.

Bispedømmet organiserer kirken bedre og bedre, — sørger for, at vore kirkebygninger bliver restaureret og moderniseret, — sender mange skriftkloge og lovkyndige rundt i landet for at holde møder — og holder postvæsenet i aktivitet ved at udsende mange fine skrivelser. Og midt i — ja, på trods af alle disse så velmente for-

rede spredte udredninger med en meget løs tilknytning til emnet.

Heldigvis er menneskelighed en følelse og bestræbelse, der omsider er ved at fortrænge de mange — især også på det religiøse område. Man er blevet klar over, at det til syvende og sidst kommer ikke så meget an på, hvad man siger og gør, men hvad man er.

I en tid hvor alt ofte gøres så indviklet som muligt med pseudovidenskabelige rapporter om alle tænkelige fysiske, psykiske og sociologiske foreteelser, kunne det se ud til, at kristendommen tværtimod er ved at udvikle sig til noget mere enkelt og ligetil, og mon det ikke netop sker under indflydelse af den ungdom, som så ofte bliver udskældt for en alt for uhøjtidelig og barsk facon? Det er i hvert fald en tendens, som er meget mere i slægt med urkristendommen, med Jesu egne ord.

Denne udvikling gælder ikke mindst den katol-

Luther, nemlig at reformere hele den katolske kirke, er nu ved at lykkes for jer. Denne gang ser det ud til, at reformationen bliver universel.

På vej mod frihed

Mangt og meget er i færd med at ændre sig i den katolske kirke, mange udenværker og meget af væsentlig værdi. Det sker ikke med eksprestogs fart.

En så gammel og solidt forankret institution må vel have tid til at besinde sig. Men det sker dog efterhånden. Der kunne nævnes mange ting ved gudstjenesten, i menighedslivet og i den enkeltes holdning, mange regler og bestemmelser, der nu anses for overflødige, uhensigtsmæssige eller endda skadelige. Først og fremmest er der kommet et nyt syn på samvittighedsfriheden. Det har ganske vist altid heddet, at mod en klar og sikker samvittighed må man ikke handle, men der var alligevel så mange forbehold og betingelser og uklarheder, at »Guds børns herlige frihed« aldrig rigtig kom til udfoldelse. Man var indespærret i et net af love og paragraffer af fuldkommen juridisk karakter. Gud har givet menneskene en fri vilje, men lidt groft sagt sørgede kirken altid for, at denne vilje kun kunne bevæge sig i en ganske bestemt retning.

Det er næsten som under et politisk diktatur, kommunistisk eller konservativt, — alle skal ensrettes, staten kender alene

folkets vel og er enerådende.

Vi, som blev katolikker for mange år siden, ja, som i virkeligheden har været katolsk belastet fra vor grønne ungdom, kan beklage, at meget gik tabt under den lange autoritære proces, en frihed, der kunne have været rigt anvendt. Det skal ikke være en anklage mod kirkens mænd, der handlede i god tro, men netop kun en beklagelse.

Til gengæld kan vi lykønske de unge af i dag til det forår, som er indvarslet, og håbe, at de vil udnytte det. Der skulle en gammel pave, Johannes XXIII, til at ændre kurs. Der skal unge til at styre skibet videre.

Det sker sjældent, at man hører noget nyt, i en prædiken, men for en tid

siden var der en ung præst, som forklarede, hvad en velsignelse er, og hans ord er ikke til at glemme:

En velsignelse betyder: Jeg er glad, fordi du er til. Guds velsignelse til mig: Jeg er glad, fordi du er til. Min velsignelse til Gud: Jeg er glad, fordi du er til. Min velsignelse til en ven: Jeg er glad, fordi du er til. Min velsignelse til en fjende: Jeg er glad, fordi du er til.

— Det er et digt, et litani. Her er der mening i velsignelsen, og man har lyst til netop at sige, måske allermest til den, man har svært ved at acceptere: Jeg velsigner dig.

Så kunne vi måske også bedre nå frem til det franciskanske ideal, omsorgen for alt levende, broderskabsfølelsen, kærligheden.

Jeg er glad, fordi du er til!

af Aage Dyrkjøb

Min kære landsmand fra egnen ved Vejle Fjord, digteren Anton Bernsen, skrev i sin tid nogle lægmandsprædikener, små betragtninger, fri for dogmatik, men med megen

sund menneskeforstand.

De var lige det modsatte af, hvad fjernsynet for nylig har forsøgt sig med, — en række verdslige prædikener, der viste sig at være mere eller mindre forvir-

ske kirke. Professor K. E. Skydsgaard sagde for få år siden til en fransk teolog: »Der er noget, jeg er ved at blive klar over siden Vatikankonciliet. Det, der i sin tid mislykkedes for

Katolske Menighedsplejer meddeler:

Ved lodtrækning af den gule lodseddel blev flg. nr. udtrykket:

1. En rejse til Rom med Stenorejse for 1 person, med fly Pinsevalfart nr. 2979.
2. En Holmegaard bowle nr. 4263
3. En Holmegaard karaffel nr. 4430
4. En Holmegaard kande m. rum til isterninger nr. 4593
5. Et træsnit udført af Leif Melskens nr. 13
6. Et træsnit udført af Leif Melskens nr. 9

Gevinsterne kan afhentes på KM.s kontor i Bredgade 69 A mellem kl. 14 og 16 indtil 15 april.

Tak for Deres interesse og velvilje.

På KM.s vegne
Bente Nygaard Hansen.

bedringer vender folk kirken ryggen, fordi de ikke føler sig engagerede i den — ikke føler sig personligt ansvarlige for den. Ja, — i Tyskland står folk endda i kø for at blive meldt ud af kirken på grund af kirkebidragsordningen. Men kirken — det er jo os — kirken er den til enhver tid på ethvert sted værende menighed, som regelmæssigt kommer sammen om herrens bord.

Hørsholm menighed skal ikke være bispedømmets 4. kreds' 17. afdelings 14. kontor.

Hørsholm menighed er de mennesker, som regelmæssigt mødes i Hørsholm kirke for at minde Jesus Kristus — en levende enhed og en handlende enhed af troende ligesindede mennesker, — og de mennesker skal være ansvarlige for, at rammen om deres samvær er i orden. Ja, de ikke alene skal, — de vil kun være lykkelige ved det.

Opgaverne skal fordeles til så mange som muligt, så alle får lov til at yde — hver efter sin evne. Er der nogen, der kan spille, — så spiller de til messerne. Er der nogen, der er dygtige til at sy, — ja, så er der brug for dem til at lave messehagler og ministrantdragter. Er der nogen entusiastiske havedyrkere, — ja, så lad dem

sørge for blomsterne til kirken. Nogen kan gøre rent, andre slå græs, og er der nogen, der ingenting kan, — ja, så lad dem betale, hvis de kan det, — så de også synes, at de er med. Det vigtigste er, at det er et kollektiv. Kirkebygningen — hvert eneste sted i Danmark — skal være menighedens hjem, og hvem vil ikke gerne selv bestemme over sit hjem? Og hvem vil ikke gerne gøre sit til, at hjemmet bliver smukt og hyggeligt og hjemligt?

Denne menighedsbevidsthed — dette tilhørsforhold — må vi styrke på alle mulige måder: særlig i vor tid, hvor der er så mange mennesker, der lider under ensomheden, og hvor der bliver stedse færre kristne blandt stadigt flere mennesker i vort land.

Denne indstilling til menigheden er vi desværre langt fra i dag. Det har f. eks. forbavset mig, at de mange tilflyttere (i de sidste 10 år er menighederne i Hørsholm og Birkerød vokset fra 600 til 1000) ikke er kommet for at hilse på præsten og sige: »Her er jeg, — jeg vil gerne være med i, hvad der foregår i og omkring kirken her.«

Folk føler ikke, at menigheden er noget, de har et personligt forhold til.

Den dejlige fornemmelse har Paulus, når han skriver:

»Her er ikke forskel på jøde og græker — træ og fri — mand og kvinde —«

og føj så bare til: på arbejder og akademiker — på rig og fattig — på håndværker og kunstner —

»thi alle er I én i Kristus Jesus.«

Vi er alle mennesker, og som sådanne taler Jesus til os, og vi burde føle os som hinandens kristne medmennesker med fælles mål og fælles hjem i kirken og i menigheden.

Nuvel — vi skriver 1975 — det er moderne tider på godt og ondt.

En af de moderne tiders forbandelser er, at staten overtager alt — lige fra pasning af samfundets ældre til seksualoplysning for de femårige, — man betaler sig fra det. Man kan med god samvittighed lægge ansvaret fra sig — i form af betalte skatter — og så bliver der sørget for alt. Det hele bliver mere og mere centraliseret — styret ovenfra. På visse punkter er det nok mere effektivt, men der bødes for denne effektivitet med fremmedgjorte mennesker.

Det må vi kunne undgå i vor kirke — lad os gå imod strømmen. Hvis vi ikke gør det, ender det med, at vi bare bliver et servicekontor for vielser, begravelser og

stemningsfyldte juleaftener, — og det kan da ikke være meningen!

Måske er jeg for blåøjet — det er jo den rene utopi!

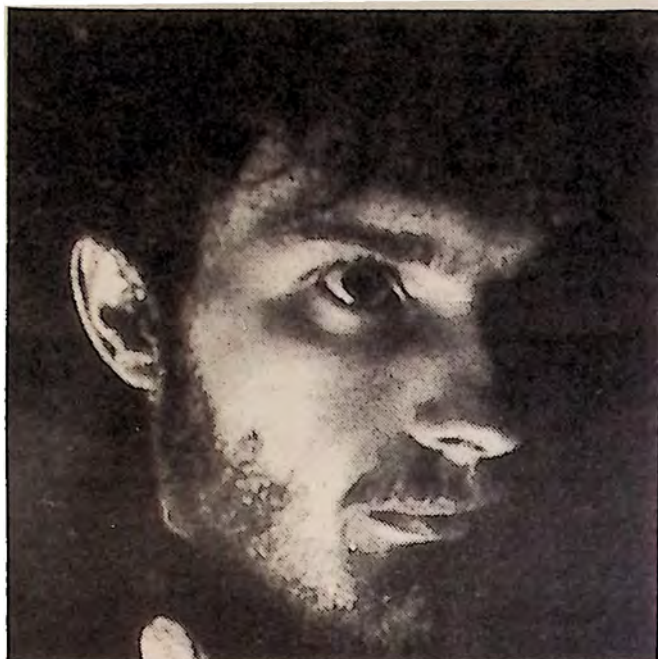
Men bjergprædiken og evangeliet er også utopier, og det er i den retning, nemlig den evangeliske retning, vi skal søge løsningen på vore problemer.

Naturligvis er der menigheder, der må have hjælp, — om det så bliver frivillig hjælp fra bedrestillede menigheder, eller man fra bispedømmets side kan finde en støtteordning. Eventuelt kunne vi sælge en del af vort store apparat, — det ville i hvert fald være bedre og ærligere end atter og atter at rejse til Tyskland og bede om flere penge.

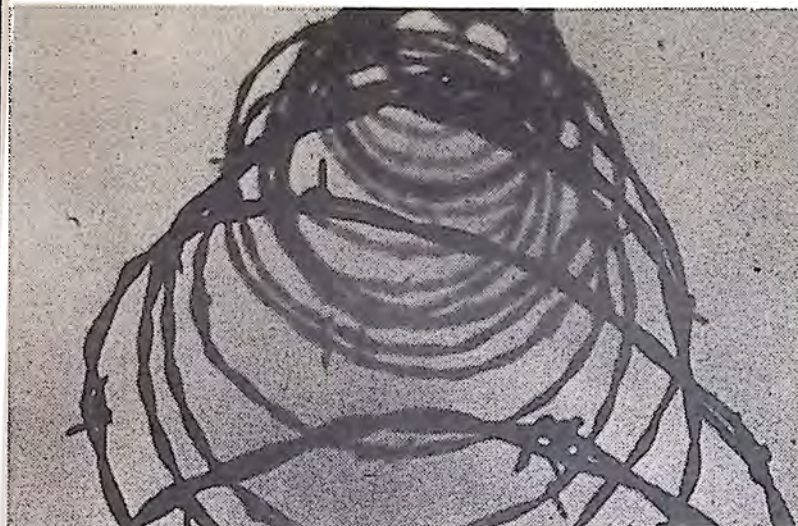
Men i princippet mener jeg, at ansvaret for den enkelte menighed bør lægges hos menigheden selv i stedet for at fratages den og overgives til det ret anonyme maskineri, der hedder bispedømmet.

Penge giver magt — om man vil det eller ej — penge skaber afhængighedsforhold og gør ufri — og jo mere vi monopoliserer og centraliserer — jo mere vokser den enkelte menneske den gale vej, nemlig ned ad. Og kom Jesus Kristus ikke netop for at hjælpe os til at blive friere og lykkeligere?

Korsvejsandagt for børn

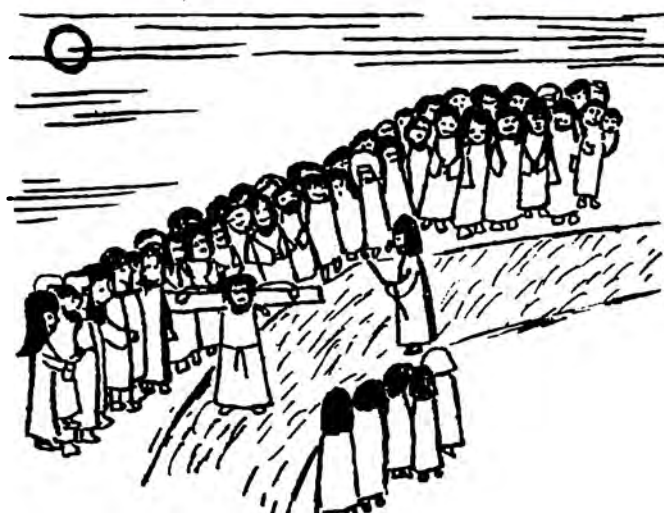
1. Jesus er dømt til døden, men alligevel kan han sige:
Jeg sætter mit liv til for at vinde det igen,
derfor elsker min Far mig.
Ingen ta'r mit liv fra mig -
jeg sætter det til af egen fri vilje.

2. Og de lagde korset på ham.
Vore sygdomme bar han,
vore smerter tog han på sig.

4. Soldaterne gav ham
vin at drikke,
som var blandet
med malurt,
og de delte hans
klæder mellem sig.

3. Og da de førte ham bort
greb de fat i en mand,
Simon af Kyrene,
som kom ud fra marken.
Ham tvang de,
at bære korset bag Jesus.

5. Så korsfæstede de ham,
men selv på korset
siger Jesus:
Far, tilgiv dem,
de ved jo ikke,
hvad de gør.
Ingen har større kærlighed
end den,
der sætter livet til
for sine venner.

6. På det sted,
hvor Jesus blev korsfæstet,
var der en have
med en ny grav.
I denne grav lagde de Jesus.

7. Påskemorgen betyder
Livets sejr over døden
Kristus er opstanden

HALLELUJA

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spaltepads på ca. 20 tekstlinier. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 8 (der udkommer 23.4.) er mandag den 7.4. og til nr.9 (der udkommer 14.5.) mandag den 28.4.

København: Jesu Hjerter Kirke

Stenosgade 4 A, 1616 København V. Tlf. 21 85 88 eller 24 65 80.

Messtider:

Every Saturday at 6 p. m. (kl. 18): Mass in English, valid for Sunday.

Every Monday at 8 p. m. (kl. 20): Legion of Mary, Voigt, Stenosgade 2.

Hver onsdag kl. 19.00: Ministrantundervisning, præstegården. Kl. 19.30: International Club, Blue Hall, Stenosgade 4.

Hver torsdag kl. 19.00: Ungdomsklub, Stenosgade 4 c. kl. 19.30: Pastor Vick gennemgår den katolske troskræ, Stenosgade 4 a.

Lørdag den 22. marts kl. 18.00 (at 6 p. m.): Palm Sunday, Commemoration of the Lord's Entrance into Jerusalem.

Søndag den 23. marts kl. 10.00: Dansk højmesse med højtideligt indtog: indvielse af palmebrancher og passionen efter Mattæus.

Mandag den 24. - onsdag den 26. marts: Påskekrisstemål høres hele dagen indtil kl. 18.00.

Skærtorsdag den 27. marts kl. 17.00: Missa Solemnis. Efter messen er der tilbedelse indtil midnat.

Langfredag den 28. marts kl. 15.00: Langfredagens liturgi med passionen efter Johannes. Kirken lukkes kl. 18.00.

Påskelørdag den 29. marts: Kirken lukkes kl. 20.00, åbnes kl. 23.00. Kl. 23.30: Påskens liturgi. Efter messen sammenkomst i Skt. Knuds Skole.

1. påskedag, søndag den 30. marts, kl. 10.00: Latinsk højmesse. Missa Solemnis. Fastealmsen bedes nedlagt i bøsken under orglet.

Mandag den 31. marts, mandag i påskeugen, kl. 7.00, 8.30 og 10.00: Messe. Ingen senere messer.

Tirsdag den 1. april kl. 19.30: Mariakongregationens messe i huskappellet.

Brønshøj: Skt. Antoni Kirke

Frederikssundsvej 225, 2700 Brønshøj.

Messtider:

Søndag kl. 8.30 og 10.30. Mandag, torsdag og fredag kl. 8.00, tirsdag kl. 10.00, onsdag kl. 19.00, lørdag kl. 17.00.

Palmesøndag den 23. marts kl. 8.30 og kl. 10.30: Palmeindvielse og højmesse.

Skærtorsdag den 27. marts kl. 16.00: Messe.

Langfredag den 28. marts kl. 15.00: Langfredagsliturgi og kommunion.

Påskelørdag den 29. marts kl. 19.30: Påskeliturgen. Efter messen er der et lille påskemåltid i menighedssalen.

Påskesøndag den 30. marts kl. 8.30: Messe og kl. 10.30: Højmesse.

2. påskedag den 31. marts kl. 10.30: Messe.

Fredag den 4. april: Første fredag i måneden. Tilbedelse fra kl. 15.00 indtil aftenmessen kl. 19.00.

Søndag den 6. april kl. 10.30: Børnemesse ved pater H. van Schaik.

Onsdag den 9. april: Efter aftenmessen kl. 19.00 gennemgang af søndagens evangelium under kyndig ledelse af mag. art. Elsebet Kieler. En aften med indhold!

Søndag den 13. april kl. 10.30: Messe og trosbekræftelse.

Lørdag den 19. april kl. 15.00: Forældre til børn og unge indbydes til at komme til et møde i menighedssalen, hvor der vil være lejlighed til at drøfte det fremtidige arbejde for vore børn og unge.

Assens: Vor Frelser Kirke

Nørregade 3, 5610 Assens.

Palmesøndag kl. 17.00: Palmevielse.

Påskedag kl. 10.00: Højmesse.

Esbjerg: Skt. Nikolaj Kirke

Kirkegade 58, 6700 Esbjerg.

Hjælp! Vi har ingen organist!

Desværre har vi nu over et halvt år været uden organist. Vi har et dejligt orgel, som ikke bliver brugt. Kan nogen hjælpe os med råd eller dåd? Blandt andet håber vi, at nogen kan hjælpe os påskedag kl. 10, om ikke andet så for at spille til salmerne. Påske helt uden orgel være meget kedeligt.

Fredag den 21. marts: Efter messen kl. 19.15: Studiegruppen.

Palmesøndag kl. 10.00: Vi samles i mødelokalet. Her indvies »palmegrene«, både dem, De selv tager med, og dem, der uddeles. Derefter går vi syngende i procession til kirken. Tag salmebogen med.

Skærtorsdag kl. 18.45: Messe. Derefter tilbedelse til kl. 23.00.

Langfredag kl. 15.00: Vi fejrer Jesu lidelse og død. Der er altergang.

Påskelørdag kl. 20.00: Ceremonierne begynder, bl. a. lysets indvielse, dåbspagten fornyelse og første påskemesse.

Påskedag kl. 10.00: Højmesse. Ingen messe kl. 8.00.

2. påskedag kl. 9.00: Messe.

Skriftemål ved pastor Kerkhofs onsdag den 26. marts kl. 18.00-19.00. Hos pastor Halatyn i forbindelse med gudstjenesten langfredag indtil kl. 17.30.

Fredericia: Skt. Knuds Kirke

Sjællandsgade 50 A, 7000 Fredericia.

Palmesøndag kl. 10.00: Palmevielse.

Skærtorsdag kl. 17.00: Højmesse.

Langfredag kl. 15.00: Korsliturgien.

Påskelørdag kl. 20.00: Påskevigilie.

Påskedag kl. 10.00: Opstandelsesmessen.

Søndag den 6. april kl. 10.00: Trosbekræftelse.

Søndag den 13. april kl. 10.00: Børnens 1. kommunion.

Haderslev: Skt. Marie Kirke

Mariegade 8, 6100 Haderslev. Tlf. (04) 52 23 26 eller 52 28 10.

Messtider:

Søndage kl. 10.00, fredage kl. 19.00, andre dage almindeligvis hos søstrene, Åstrupvej 65, kl. 7.30.

Onsdag den 19. marts: Skt. Josefs fest.

Palmesøndag den 23. marts: Tiden for påsekommunionen begynder. Familier, som har syge eller svage slægtninge, der gerne vil modtage påsekommunionen hjemme, bedes venligt meddele dette til præsten, for at han kan imødekomme deres ønske.

Skærtorsdag den 27. marts kl. 17.00: Højtidelig messe. Derefter i stilhed tilbedelse af det Allerhelligste Sakramente.

Langfredag den 28. marts: Faste- og afholdsdag. kl. 15.00: Gudstjeneste med lidelseshistorie efter evangelisten Johannes. Korshyldest. Påskemesse.

Påskelørdag den 29. marts kl. 19.00: Påskelysets indvielse. Dåbsløfternes fornyelse. Påskemesse.

1. og 2. påskedag kl. 10.00: Højmesse.

En velsignet påske ønskes Dem alle af pater A. Steenbergen.

Nakskov: Skt. Franciskus Kirke

Bredgade 47, 4900 Nakskov. Tlf. (03) 92 06 81. Træffetid: Kl. 10.00 - 12.00.

Gudstjenester:

Søndage kl. 9.00: Højmesse. Kl. 10.30: Messe med polske salmer. Hverdage (fra 1. april): Kl. 19.00.

Tirsdag den 25. marts kl. 19.30: Bodsandagt (p. Irenæus).

Skærtorsdag den 27. marts kl. 11.00-12.00: Skriftemål. Kl. 19.30 indledes årets påskefest med skærtorsdagens gudstjeneste. Se under meddelelser.

Langfredag den 28. marts kl. 9.00: Korsvejsandagt, — derefter lejlighed til skriftemål. Kl. 15.00: Langfredagens gudstjeneste med korsets hyldning.

Lørdag den 29. marts: Lejlighed til skriftemål kl. 16.00-17.30. Påskens gudstjeneste begynder kl. 22.30.

Påskedag den 30. marts kl. 9.00: Højmesse (barne-dåb). Kl. 10.30: Messe med polske salmer.

2. påskedag den 31. marts kl. 10.30: Sangmesse. Ingen messe kl. 9.00.

Tirsdag den 1. april kl. 19.00: Aftenmesse.

Onsdag den 2. april kl. 19.00: Påskevesper.

Søndag den 6. april kl. 9.00: Familiemesse (menigheden glæder sig sammen med familien Gotfredsen og familien Haraszuk over, at Pia og Gitte går til kommunion). Kl. 10.30: Polsk messe (bryllup) Fra kl. 8.30: Skriftemål på polsk hos pater Julian Bodnar.

Tirsdag den 8. april kl. 19.00: Påskevesper, — derefter menighedsmøde i salen.

Søndag den 13. april kl. 14.30: Eftermiddag for menighedens ældre. Efter sammenkomsten i salen: Messe i kirken.

Meddelelser:

De opsparede penge til fasteaktionen lægges skærtorsdagsaften eller langfredag i kurven bag i kirken.

Også i år tages der skærtorsdagsaften imod naturaliegaver (smør, æg, pølser, kaffe, marmelade o. s. v.) for at glæde et par familier, som kan bruge lidt ekstra hjælp for at kunne dække et festligt påskebord. Gaverne afleveres bag i kirken.

Stævne for 13-15 årige fra Lolland/Falster. Stævnet finder sted i Nakskov torsdag, fredag og lørdag (24., 25. og 26. april). Tilmelding: Pater H. F. Berning, Nakskov: sr. Johanne, Maribo: pater G. Meertsens, Nykøbing F. Pris pr. deltager: kr. 15.00. Mødested: Menighedssalen, Bredgade, Nakskov. Mødetid: Torsdag den 24. april kl. 19.00.

Samtalecafeer: Mandag den 14. april hos familien Gotfredsen i Næsby: tirsdag den 15. april hos familien Matyasik i Horslunde.

Den polske mission fortsætter fra søndag den 4. maj.

Vejle: Skt. Norberts Kirke

Fjellegade 2, 7100 Vejle. Tlf. (05) 82 08 93.

Kontortid: Onsdag-lørdag kl. 9-12.

Faste gudstjenester: Lørdag kl. 15.00. Søndag kl. 10.00.

Skærtorsdag den 27. marts kl. 16.30: Højmesse med børns første kommunion. Til kl. 24.00: Tilbedelse, som slutter med salme og sakramental velsignelse.

Langfredag den 28. marts kl. 15.00: Liturgi.

Påskelørdag den 29. marts kl. 15.00: Ingen messe. Kl. 23.00: Kristi Opstandelsesmesse med dåbsliturgi.

Påskesøndag den 30. marts kl. 10.00: Højmesse.

Mandag den 31. marts kl. 10.00: Højmesse.

Kl. 14.00: Menighedens syge samles til bordsandagt. Efter skriftemålet messe, med lejlighed til at modtage de syges salvelse. Efter messen kaffebord. Sted: Mariahospitalet.

Søndag den 6. april: Under højmassen fremstår nogle unge som kandidat til voksen trosbekræftelse. Familiemesse. Kaffebord.

Mandag den 14. april kl. 14.30: Kontaktgruppen. Der vises 2 film: »Mit livs eventyr« og »H. C. Andersen i Italien«.

Mini-K.U.K.: Efter aftale om søndagen kl. 14.00.

Store unge: Tirsdag kl. 19.30 hos Jan.

D.K.K.F.: 1. og 3. torsdag kl. 14.30.

NÆSTE NUMMER

udsendes onsdag den 9. april og vil være læserne i hænde senest mandag den 14. april.

DEN NORDISKE VALFART TIL LOURDES

23. til 30. august 1975

8 dages flyrejse med fuld pension:

Pris på »Hotel Madonna« kr. 1650.-
Særpris for syge og handicappede på
»Accueil Notre-Dame« kr. 1175.-

Valfartspræst: Pater G. GOMMANS

Læge, sygeplejersker, samaritter medfølger.

Program og tilmeldelser: VALFARTSKOMITEEN
Barsehøj 25, 2900 HELLERUP
tlf.: GE 63 41 (bedst om aftenen).

Årsvikar

På grund af et års studieophold i England er 1 lærerstilling ledig fra 1. okt. — evt. 1. aug. i skoleåret 75/76
Fag: Engelsk, fysik, formning.
Henvendelse til
Sct. Michaels Skole
Kralundsgade 2-8
6000 Kolding
tlf. (05) 52 28 34
Kl. 8-13.

Liturgisk kalender

Ved Inga Jensen

Søndag 30/3. PÅSKEDAG. Ap. g. 10, 34a. 37-43. — Salme 118, 1-2. 16-17. 22-23 (R. Halleluja, halleluja, halleluja). — Kol. 3, 1-4. — Påskesekvensen: Victimæ paschali laudes osv. (dansk oversættelse: Påskelammet vi vor lov frembære...), se gl. messebog, side 548. — Johs. 20, 1-9.

Mandag 31/3. 2. påskedag. Ap. g. 2, 14.22-32. — Salme 16, 1-2a. 5. 7-8. 9-11. »Vogt mig, Herre, jeg stoler på dig«. — Matt. 28, 8-15.

Tirsdag 1/4. Tirsdag i påskeugen: Ap. g. 2, 36-41. — Johs. 20, 11-18.

Onsdag 2/4. Onsdag i påskeugen: Ap. g. 3, 1-10 — Luk. 24, 13-35.

Torsdag 3/4. Torsdag i påskeugen: Ap. g. 3, 11-26. — Luk. 24, 35-48.

Fredag 4/4. Fredag i påskeugen: Ap. g. 4, 1-12. — Joh. 21, 1-14.

Lørdag 5/4. Lørdag i påskeugen: Ap. g. 4, 13-21. — Mark. 16, 9-15.

I hele påskeugen siges Credo og bortsendelsen lyder: Gå bort med Kristi fred, halleluja, halleluja, halleluja. — Gud ske tak og lov, halleluja, halleluja, halleluja.

Søndag 6/4. 2. søndag i påsken. Ap. g. 2, 42-47. — Salme 118, 2-4. 13-15. 22-24. (R. 1: Tak Herren, thi han er god, thi hans miskundhed varer evindelig (el. halleluja). — 1. Pet. 1, 3-9. — Joh. 20, 19-31.

Mandag 7/4. HERRENS BEBUDELSE. Es. 7, 10-14. — Salme 40, 7-11. — Hebr. 10, 4-10. — Luk. 1, 26-38. Gloria, Credo, egen præfation.

Tirsdag 8/4. Alm. ugedag. Ap. g. 4, 32-37. — Joh. 3, 7-15.

Onsdag 9/4. Alm. ugedag. Ap. g. 5, 17-26. — Joh. 3, 16-21.

Torsdag 10/4. Al. ugedag. Ap. g. 5, 27-33. — Joh. 3, 31-36.

Fredag 11/4. Alm. ugedag (el. Stanislaus, biskop af Krakau, martyr). Ap. g. 5, 34-42. — Joh. 6, 1-15.

Lørdag 12/4. Alm. ugedag (el. Guds Moders lørdagsmesse). Ap. g. 1-7. — Joh. 6, 16-21.

Søndag 13/4. 3. søndag i påsken. Ap. g. 2, 14. 22-28. — Salme 16, 1-2a. 5. 7-11 (R. 11a: Vis os Herre, livets vej). 1. Pet. 1, 17, 21. — Luk. 24, 13-35.

Sct. Annæ skole

søger en evt. to lærere pr. 1. august 1975. Sct. Annæ skole er en katolsk skole, som er en selvejende institution med ca. 525 elever fordelt på børnehaveklasser og op til 10. kl./3. real.

Fagkreds efter aftale — dog er vi især interesseret i lærere, der kan tage nogle timer i et eller flere af følgende fag: regning/matematik, naturfag og orientering i de højere klasser, formning og specialundervisning.

Ansøgninger vedlagt fotokopier af eksamenspapirer og anbefalinger sendes til:

Annie Rastrup
Sct. Annæ skole
Otto Rudsvej 7
2300 København S.
Tel.: 58 05 35

Bekendtskab søges

29-årig mand, katolik, i god stilling, søger bekendtskab med ung katolsk pige mellem 19-25 år (evt. ægteskab). Har egen bil.

Send svar evt. med foto til billet mærke nr. 140176.

Lær tysk i Tyrol

Virkelig effektiv international sprogskole for alle aldersgrupper, uanset forkundskaber.
2 og 4 ugers kurser — små hold — udflugter.
Skriv — gerne på dansk — til

SPRACHSCHULE WESTENDORF
A-6363 Westendorf/Tyrol
Østrig

SKOLELEDER søges til INSTITUT SAINT JOSEPH

Stillingen som leder af den private realskole, Institut Saint Joseph opslås herved som ledig til besættelse pr. 1/8 1975.

Skolen er under omdannelse til selvejende institution.

Som katolsk skole henvender den sig til ansøgere, som — foruden at besidde de faglige og pædagogiske kvalifikationer — er indstillet på sammen med lærerne at forene en sund og naturlig kristendom med nutidige faglige — pædagogiske ideer.

Skolen har ca. 700 elever — såvel katolikker som ikke-katolikker — fordelt fra BH-klasser til 10.-3. real.

Stillingen er aflønnet i 34. lønramme som i Kbh.'s kommune.

Ansøgning sendes til Styrelsens formand: Søster Emma Martensen, Strandvejen 91, 2100 Kbh. Ø (tlf.: 20 00 39) inden 1/4 1975.

Oplysninger kan indhentes hos kst. skoleinspektør Lilian Jespersen, Institut Saint Joseph, Dag Hammarskjøldsallé 17, 2100 Kbh. Ø. Tlf.: Triia 10.735.

LÆRERE søges til INSTITUT SAINT JOSEPH

Institut Saint Joseph, som i øjeblikket er under omdannelse til selvejende institution, er en katolsk skole, som forsøger at kombinere en sund og naturlig kristendom med nutidige faglige-pædagogiske ideer, som kan være til glæde for såvel katolske som ikke-katolske elever og lærere.

Fagkreds fortrinsvis: Observationsundervisning
fysik
orienteringsfag
musik

— der er dog også mulighed for andre fagkombinationer.

Skolen har ca. 700 elever fordelt fra BH-klasser til 10./3. real. Lærerne aflønnes efter samme løntrin som i Københavns kommune.

Ansøgninger, vedlagt fotokopier af eksamenspapirer, anbefalinger o.l., bedes stilet til Styrelsen for Institut Saint Joseph og sendt til kst. skoleinspektør Lilian Jespersen, Dag Hammarskjøldsallé 17, 2100 Kbh. Ø. senest d. 1. april 1975.

GRUPPE A, LYNGBY

Torsdag den 10. april kl. 20 beretter pater Gregoire O. P. om dominikanernes ordensstifter den hellige Dominikus. Sted: Lænestolslokalet.

DANSK LIGBRÆNDINGS- FORENING

Bisættelser og begravelser
ordnes til rimelige priser for
alle

Medlemsskab ingen betingelse
men en fordel.

STORKØBENHAVN HOVEDKONTORET Nikolaj Plads 27 13 75 40 Amagerbrogade 31 SU 7540 Roarsvej 2 34 55 40	ÅRHUS (06) 12 58 95 — 13 51 83 HJØRRING (08) 92 22 61 HORSENS (05) 62 61 22
Nørrebrogade 118 39 33 25 Enghave Plads 12 31 75 40 Østerbrogade 110 TR 6840 Kirketorvet 19 GE 7540	KOLDING (05) 52 20 10 NYKØBING F. (03) 85 18 48 — 85 01 51 NÆSTVED (03) 72 02 33
Søborg Hovedgade 154 67 92 93 Glostrup Hovedvej 166 96 16 53 Hvidovrevej 258 78 16 23	ODENSE (09) 12 81 32 — 11 21 61 RANDERS (06) 42 29 45 — 42 21 61 ROSKILDE (03) 35 18 40
AABENRAA (04) 62 29 79 AALBORG (08) 12 17 77 - 12 19 01	SILKEBORG (06) 82 37 28 SLAGELSE (03) 52 42 70 VEJLE (05) 82 23 33

NATUREN VENTER

Tekst, foto og lay-out
H. van Schaik s.j.

Der findes mennesker, som ikke kan særdes alene i skoven eller ødemarken. De føler sig beklemt i naturen. De kan ikke tåle det psykiske pres at være midt imellem talløse former for tilværelse, som dog allesammen er tavse. De føler det, som indeholdt denne tavshed et spørgsmål til dem. Som i Kafkas romaner oplever de dette naturens spørger som et endeløst forhør, en evindelig sagte indtrængende tale, en anklage, en gransken efter skyld, så den anklagede selv begynder på en stadig pinligere selvransagelse.

For nogle går det endnu

videre. Deres ubestemte skyldfølelse indgiver dem den tanke, at naturen lurer på dem, listigt ventende, for at overmande dem, kvæle dem, drukne dem, knuse dem.

Sådan kan de to mosebilleder på denne side virke på den, der vil betragte dem en stund. Især det øverste billede, skønt ingenlunde spektakulær eller dramatisk i sit udtryk, gengiver den stille dragning, der synes at lokke en frem, ud i det uvisse, ud i tågen, ud i stadig større dybder, til forvildelsen griber en, til sugningen fanger en, til der ingen

vej er tilbage, til man ikke mere kan befri sig fra naturen, til man bliver tvunget til at blive eet med naturen, til man bliver tvunget til at dø og opløses.

Det er i denne sammenhæng, billedet af runddyssen synes mig betydningsfuld. Her skete det, at et menneske vendte tilbage til naturen, genindgik i dens kredsløb. Men dog har det efterladt sig et tegn, der sejrer over naturen. Denne stenenes ordning på den lille bakketop kan aldrig være naturens værk. Den overstiger naturens formåen, og dermed bevidner disse sten, at mennesket — på en måde, delvis — overstiger naturen.

Men runddyssen selv er også forgængelig, dens sejr over naturen kortlivet. Om årmillioner vil stenene være forvitret bort, hvis ikke en ny istidsgletscher

om et par årtusinder kommer for at forstyrre stenenes orden. Sejren er ikke endelig. Problemet er ikke løst. Graven venter på en fuldendelse.

Graven venter ikke på en ny begravelse, men på problemets løsning. Hvilket problem? Døden. Det er døden, der forener os på ny med naturen, som alt i selve naturen også dør. Dør, og lever op igen. Og dør igen... Naturen venter på et menneske, men ikke på et menneske, der dør. Et dødt menneske opsluges af naturen. Det er ikke noget nyt. Det bringer ingen fornyelse. Det, der bringer fornyelse, det, som naturen venter på, det, som graven venter på, det er et menneske, som ikke dør.

Se engang på disse billeder og aflæg et løfte:

Når jeg — som Kristus — er genopstået, når Kri-

stus skal have overvundet døden også i mig, så vender jeg tilbage til dig, min jord. Alene dette besøg vil gøre dig ny, grumme mose, stille skov, tunge grav. Jeg vil forstå jer på en ny måde, når min skyld er borttaget, som skæl fra mine øjne, og jeg frit og frigjort kan se jer, uden at nogen ond fortryllelse kan få magt over mig. For så er syndens og dødens svimmelhed overvundet. Alt i jer vil jeg trygt kunne møde, alt i jer taler til mig om skaberens velvilje, om faderens godhed. Jeg vil elske jer, som jeg aldrig i dette liv vil kunne elske jer. For jeg vil elske jer uden frygt. Vent bare, mose, skov og bakke, vent bare, grav og sten. Kristus er opstanden. Nye tider kommer.

Michelangelo side 4

Nyt katolsk forlag side 5

Hans Küng side 6-7

Trinbrættet side 9

katolsk orientering

»Affæren Küng« afsluttet

Kompromis indgået mellem parterne

(Rom/Bad Honnef/Tübingen, 20. feb. 1975). Blandt vor tids store katolske teologer, i klasse med Karl Rahner, Josef Ratzinger, Yves Congar, Edward Schillebeeckx, for blot at nævne de bedst kendte, hører den schweizisk-fødte Hans Küng, 47 år og professor i dogmatik ved Tübingen universitetet. Sammenlignet med Karl Rahners tunge tyske tankekonstruktioner eller Schillebeeckx' forrygende nederlandske sprogkaskader er Hans Küngs teologiske sprog letfatteligt og klart. Han har sågar skrevet et sæt breve til unge mennesker »Damit die Welt glaube« (på dansk i Ruth Plums oversættelse »For at verden må tro«, Pauluskredsens Forlag 1967). Med sin bog om sandfærdighed, »Wahrhaftigkeit« vakte han røre. Med sine sidste værker, der belyser dogmet om kirkens ufejlbarlighed i trossager, »Un-

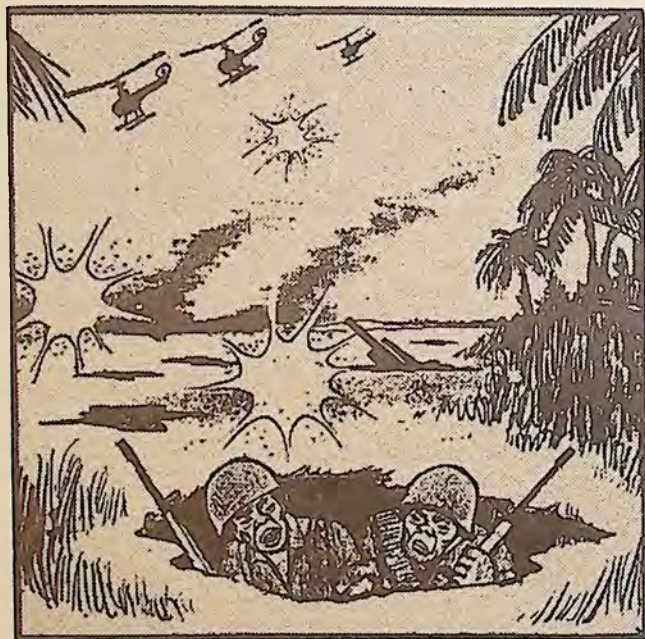
fehlbar? Eine Anfrage«. »Die Kirche« og »Christ sein« vakte han Troskongregationens harme i Rom.

En undersøgelse, foretaget af en særlig kommission og påbegyndt i 1968, som skulle afgøre, hvad der i Hans Küngs bøger stred mod den katolske kirkes lære, er nu blevet afsluttet. Küng har hele tiden kaldt denne undersøgelse for en parodi og en »inkvisitorisk fremgangsmåde«, fordi han aldrig fik lov til at se aktstykkerne i sagen mod ham, og fordi Rom nægtede ham selv at komme og gøre rede for sine tanker over for kommissionen.

Man afviste også, at han så i stedet for måtte få retsbistand som i enhver seriøs retssag. Küng efterlyste teologiske modargumenter i stedet for autoritetsargumenter, og som professor i dogmehistorie var han udmærket i stand til at illustrere, hvordan nye tanker

i kirken også før i tiden havde været under mistanke, indtil de blev kirkens egne tanker. Således opstod »Affæren Küng« — og han har ustandselig angrebet Kongregationen for Trosklære for dens hemmeligholdelse af anklagens indhold over for ham selv, mens kommissionen hele tiden slap små rygter ud til offentligheden, der kunne foregribe en domfældelse.

Nu er »Affæren Küng« afsluttet. De tyske biskopper, forsamlet til deres årlige konference i Bad Honnef, Vatikanets Troskongregation har på samme dag og i samme øjeblik, d. 20. februar 1975, oplæst en erklæring og en pressemeddelelse, hvori der siges, at Hans Küng ikke må docere de 3 omstridte tesser, undersøgelsen drejede sig om: hans tolkning af ufejlbarlighedsdogmets historiske tilblivelse, hans syn på lærerembedets autoritet (Fortsættes på bagsiden)

„Kan du huske navnene på de to fyre, der i sin tid fik Nobelprisen for at have opnået fred i Vietnam...?“
Tegning af Gerboth i »Kölnische Rundschau«.

Nyt katolsk forlag oprettet

Den 1. april 1975 fandt en sammenslutning sted mellem Pauluskredsens Forlag og forlaget Bibel & Katekese. Biskop Martensen har deltaget i forhandlingerne, der har ført til ovennævnte resultat. Det ny forlag, der hedder Katolsk Forlag, vil blive ledet af en redaktionskomité — af hvis midte et forretningsudvalg er nedsat — bestående af personer fra de to tidligere forlagsredaktioner. Pauluskredsens Forlag, der blev stiftet i

1934, og Bibel & Katekese fra 1967 har tilsammen lidt over 600 abonnenter, som man håber vil fortsætte under det ny forlag. Man ser også hen til en forøget tilgang af abonnenter, planlægger en bedre læserservice og et rigere tilbud af bøger. Motivet til sammenslutningen er en rationalisering og effektivisering af arbejde og kræfter til gavn for bispeddømmets katolikker.

Udover forlagets egne udgivelser vil Katolsk For-

lag stille sig til disposition for bispeddømmet ved udgivelse af bøger, pjecer og andet, som skal udsendes til hele den danske katolske kirke. Katolsk Forlags startkapital er på kr. 50.000, hvortil kommer en fast indtægt på kr. 3.000 pr. kvartal, samt hvad abonnenterne måtte yde. I tilknytning til det ny forlag har man oprettet en Katolsk Bogcentral, der sorterer under Ansgarstiftelsen. Den skal fungere som lager og ekspedition for al

katolsk litteratur, der er i handelen. Et katolsk bogkatalog vil give nærmere oplysninger om, hvilke bøger det drejer sig om. Bogcentralens daglige ledelse forestås af Jens Messerschmidt, der — ligesom alle de øvrige i Katolsk Forlag — arbejder gratis. Forlagets adresse er Griffenfeldsgade 44, 2200 Kbh. N, tlf. (01) 35 30 85 dgl. kl. 10—16. (Se desuden interview på side 5.)

HJ

Ressourcespild

Flere tusinde varmtvandsbeholdere og mange tusinde meter vandrer tæres op hvert år.

Ring til Deres VVS-installatør og få monteret et

ANO-KAT minielektrolyseanlæg

I Deres parcelhus. Så er Deres varmtvandsbeholder og rørsystem – for ca. 500 kr. – effektivt beskyttet mod korrosion
Guldager Electrolyse A/S

Ejner Nielsen

Koloniel – Kaffe

Absalonsgade 14 – 9000 Ålborg
Telf. (08) 12 09 71 – 12 15 56

Fint arbejde – Rimelig pris

Telefon: TRIA 6070

Er De tilfreds med Deres snedker og møbelpolstrer?
Hvis ikke – så prøv os!

ANDERS SVENDSEN

Afdeling for bygningsarbejde
Nordre Frihavnsgade 13, Kbh. Ø

Oliefy
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

NORDISK KUL A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 704530

C. B. Riis & Søn

Slagtermestre

Valby Langgade 36
København Valby – Telefon VA 89
1. kl. kød og pålæg

E. Christoffersen

Ringstedgade 25, Næstved

Begravelse og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

Kaj F. Fjording og Søn

Murermestre – Ingeniører
Entreprenører
Hyldegårds Tværvæg 13
Charlottenlund.
Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ installatør
J. Ramskov Hansen
Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER

Blikkenslagermester

aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 – 80 50 30

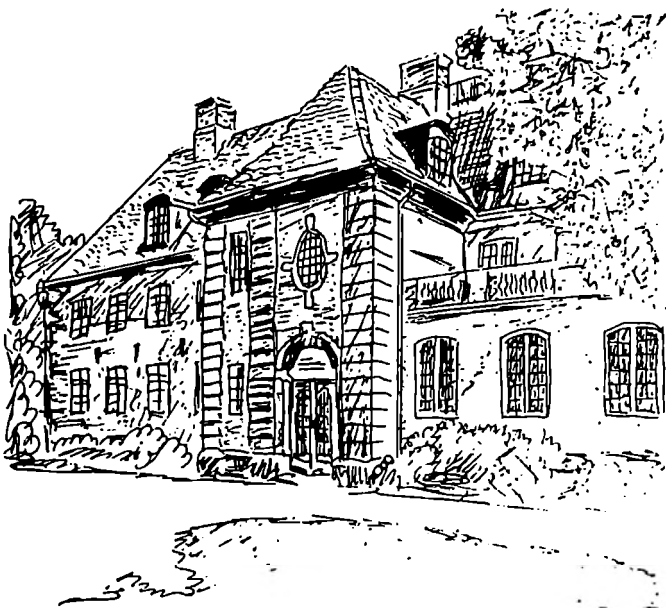
Roman Kusler

Murermester

Stationsvej 11, Nivå
Telefon (03) 24 71 50

Bendt Gravgaard

isenkram en gros
Hobro – Telefon (08) 52 15 44

Sommeren på Magleås

De første indbydelser til sommerens aktiviteter på Magleås er nu udsendt. Der lægges ud med en kombineret arbejdslejr og højskole i juni, og i juli følger forsøgsvis et familiekursus og et kursus om ungdomsarbejde.

Det er pastoralrådets arbejdsgruppe vedrørende Magleås, som efter knap to måneders ihærdigt arbejde allerede er klar med de første arrangementer. Men flere følger snart

efter. Under Poul Rudes ledelse er man i fuld sving med planer for kurser hele efteråret og vinteren igennem.

Et rundspørge til alle katolske sogne, ordener, foreninger og organisationer har indtil nu vist, at der er størst interesse for kurser om kristen hjælpertjeneste og sjælesorg, familien, ungdomsarbejde i menigheden samt skoling i bøn. Mange har også udtrykt særlig forhåndsinteresse for

en serie week-end kurser over temaet »Kristen i dag«. Ud fra en klarlæggelse af kristendommens centrale budskab vil man søge at belyse den kristnes forhold til samfundet, arbejdet og fritiden. Andre ønsker drejer sig om sexualundervisning i kristent perspektiv, døden og politik.

Foruden bispedømmets kurser gennemføres en række lokale møder og arrangementer på Magleås. Bispekontoret modtager stadig mange bestillinger på pladsreservation.

Her er en nærmere omtale af sommerkurserne i år:

Lørdag den 21. juni til onsdag den 2. juli:

Arbejdslejr og sommerhøjskole

Arbejdet omfatter især maling af forstanderboligen og den nye elevfløj. Da der endnu ikke vil være noget fast personale på Magleås, må lejrens deltagere selv tage sig af madlavning og andet køkkenarbejde.

Højskolen byder på et dagligt indslag: film, oplæsning, foredrag, debat og ekskursion. Det endelige program vil foreligge i løbet af kort tid.

Deltagerantal: 18 til 20.
Prisen: Kost og ophold frit.
Der kan påregnes en beske-

den udgift i forbindelse med ekskursionen.

Tilmelding snarest til Planlægningsgruppen/Magleås,

Katolsk bispekontor, Bredgade 69 A, 1260 København K.

★

Søndag den 6. juli til fredag den 11. juli:

Familiekursus

Programmet for de fem dage lægges af deltagerne selv. Kurset er et eksperiment, hvis formål det er at samle erfaringer til kommende kurser om familiens situation. Deltagerne vil derfor få til opgave at foreslå fremtidige arrangementer.

Deltagerantal: 25 til 30 voksne og børn.

Prisen er for dette kursus sat til 30 kr. for voksne og 15 kr. for børn. Deltagerne skal selv være behjælpelige med husførelsen.

Tilmelding snarest til Planlægningsgruppen/Magleås.

★

Søndag den 27. juli til fredag den 1. august:

Kursus for engagerede i ungdomsarbejde

Programmet er under udarbejdelse. Interesserede kan dog allerede nu henvende sig til Planlægningsgruppen/Magleås.

LÆSERNE SKRIVER

Under denne rubrik vil breve fra læserne blive bragt i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har almen interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200 ord.

En ung om tro og religion

Man hører så ofte om skellet mellem katolikker og protestanter, mellem jøder og muhamedanere og mellem hinduer og buddhister. Men dog ikke modsætningsforholdene inden for de enkelte kirker er større? Kommer det overhovedet an på, hvilken religion man tilhører?

Det er spørgsmålet, man kan fristes til at stille, når man som ganske almindelig katolik ser på, dels den kamp, der blandt flere katolske præster udkæmpes om, hvad den »rigtige« tro er, og hvordan den skal udøves i praksis, og dels indser, at det, alle religioner kæmper for, i praksis er det samme: At have nogen at holde sig til, hvis man føler sig svag, og at kæmpe for et håb om fred ikke blot de enkelte lande imellem, men mellem alle mennesker, uanset hvilken race eller religion de tilhører. Om ens gud så hedder

Jesus Kristus, Gud, Jahve, Allah eller Buddah er mindre væsentligt. Som en folkekirkens præst har sagt: »Der findes i verden kun to religioner, den udadvendte og den indadvendte. Den indadvendte, hvor man kun koncentrerer sig om forholdet Gud-Ego, hvor man føler, man får Helligåndens nådegave, er privilegeret, til stadighed ransager sin samvittighed, og derved befinder sig i den syvende himmel, kort sagt man bruger religionen som et narkotika, for at undslippe hverdagen med de mange problemer. Den udadvendte religion, hvor man altid prøver at give af ens gode humør og række en hjælpende hånd, hvor den behøves, prøver at føle sig hjemme i et fællesskab med Gud og andre mennesker, som man prøver at give noget at leve for«.

Det, ungdommen i dag øn-

sker af en religion, er, at den er et fast éntydigt holdepunkt i tilværelsen uanset dens form. Vi føler, at religionen eller rettere troen er lige god, hvad enten den udøves i form af en beatmesse eller en gregoriansk messe.

Er kristendommen da éntydig? Nej, langt fra! Kan man roligt sige. Efter det, der gennem tidernes løb er skrevet om, hvad den sande tro er, viser den ene modsætning sig efter den anden. Ligesom Vern Sneider i sin roman »Det lille tehus« siger: »Pornografi er et spørgsmål om geografi« kunne man sige: »Tro er et spørgsmål om tid.«

Men hvad skal kristendommen da tjene? Det er der mange meninger om. Selv mener jeg, at kristendommen skal og kan få mennesker til at indse, at der findes værdier i tilværelsen, der er værd at kæmpe for, og at man derigennem kan støtte hinanden og hjælpe mennesker, som virkelig er i nød.

Franz Hoyos
Det er et af vores højeste ønsker at kunne give en regelmæssig katolsk orientering om kristendommens centrale indhold i moderne kateketisk fremstilling. Franz Hoyos læserbrev bestyrker os i dette ønske, men vi savner eksperthjælp, som hermed efterlyses.
Red.

Index-systemets afskaffelse

I »katolsk orientering«, nr. 3, af 12. februar 1975, efterlyser hr. Ove Leerbeck »en glemt undskyldning«. Denne undskyldning har Hans Eminence kardinal Ottaviani forlængst gjort i en offentlig erklæring, der kom ganske få dage efter, at det gamle Index-system blev afskaffet.

Med megen agtelse
Palle Vinten

P.S. Jeg har ikke til hensigt at indlede en polemik, men vil hr. Ove Leerbeck læse undskyldningen, kan han gøre det i:

René d'Ouince:
Un prophète en procès:
Teilhard de Chardin. Side 234, n.
Aubier, Paris, 1970.

Vincentgrupperne

I et læserbrev (katolsk orientering nr. 6) har jeg fejlagtigt oplyst, at Sct. Vincent-gruppernes årsbudget lå på ca. 65.000 kr. Det rigtige tal er for 1974 helt nøjagtigt 142.784 kr. og 79 øre. Altså mere end dobbelt så meget. Undskyld!

Lars Pryn

Ungdomsmesse i Brønshøj

En ungdomsgruppe i Brønshøj vil gentage succesen fra sidste år med en ungdomsmesse i Skt. Antoni kirke, som er ganske udmærket velegnet til dette formål. Vi indbyder hermed alle unge til at møde op

søndag den 20. april 1975 kl. 14,00, Frederikssundsvej 225 Brønshøj, (buslinier 5 og 8, tog til Husum station).
Vi glæder os til at se jer.
Slut op om dette initiativ!
Ungdomsgruppen

Ny leder for Skt. Josef Søstrene

Skt. Joseph Søstrene har fået ny provinsialpriorinde. Valget er faldet på den 45-årige sr. Emma Martensen, der afløser sr. Marie Gertrud og får ansvaret for den danske provins af Skt. Joseph Søstre. For tiden tæller provinsen 287 søstre fordelt på 23 kommuniteter, heraf 2 i Island og 3 i Tyskland. Ordenssamfundet består af i alt 11 provinser med sammenlagt ca. 4000 søstre. Hver provins ledes af en provinsialpriorinde og hendes råd.

Sr. Emma blev student i 49, tog lærereksamen i 51 og afsluttede den psykologisk-pædagogiske embedseksamen i 64. Fra 52-55 arbejdede hun som lærer ved Københavns Kommune. August 55 indtrådte hun i noviciat i Chanbéry, Savoyen, Frankrig. Efter 2 års ophold vendte hun tilbage til Danmark, hvor hun for en kortere periode virkede som lærer på Institut Saint Joseph. I 1958 aflagde hun ordensløfterne. Siden 1964 har sr. Emma arbejdet som klinisk psykolog (med familierapi som speciale) på Børne-psykiatrisk Afd., Glostrup. Et arbejde, som hun nu må opgive. Desværre tyder meget også på, at hun må opgive sit arbejde i pastoralrådets forretningsudvalg, hvor hun har haft plads siden de nye struk-

Sr. Emma Martensen

turer gennemførelse efter synoden på Nyborg Strand i 1969.

Blandt provinsialpriorindens vigtigste opgaver hører at fremme det åndelige og apostoliske liv i provinsen, — herunder f.eks. planlægning af de opgaver, kongregationen påtager sig her i landet. Dette sker i nær kontakt med de enkelte kommuniteter og de enkelte søstre. Derudover har provinsialpriorinderne medansvar for kongregationen som helhed. Hvert andet år mødes de med generalledelsen for at drøfte kongregationens vigtigste anliggender. Næste møde af denne art finder sted i Indien januar 1976.

HJ.

Radiogudstjeneste

Søndag den 27. april kl. 17.00 udsender Danmarks Radio på program 1 messen i Den hel-

lige Families Kirke i Birkerød. Celebrant og prædikant er pater Georg Heggum S.J.

Har De ikke modtaget katolsk orientering?

Enkelte katolikker har klaget over, at posten går deres dør forbi med »katolsk orientering«. De pågældende bedes først henvende sig på det lokale posthus, hvor alle katolske husstande i området skulle være tilmeldt og registreret. Det er postvæsenet selv, der foretrækker denne fremgangsmåde.

Hvis dette ikke hjælper, kan man rette henvendelse til bladets ekspedition på bispekontoret: Bredgade 69 A, 1260 København K. Tlf. (01), 11 60 80.

En fejlfri ekspedition af bladet er i øvrigt også afhængig af, at man til sognekontoret har opgivet korrekt navn og adresse.

Orientering fra Biskoppen

Af Hans L. Martensen

Retræterne på Sostrup

1. uge: Søndag 27. juli kl. 15.30 til lørdag 2. aug. kl. 11.30.

Tema: DEN KRISTNE FAMILIE.

Jeg leder retræten i samarbejde med pater Dekkers, pastor Jørgen Hviid, Elsebet Kieler og pater B. Kiel. Medvirkende er også Helge og Birgit Clausen, Ellen Baadsgaard Jensen, Kristin Magnussen, Jens Møller, Marie Storm m.fl.

2. uge: Søndag 3. aug. kl. 15.30 til lørdag 9. aug. kl. 11.30.

Tema: VÆKST

Jeg leder retræten i samarbejde med pater Dekkers, pastor Jørgen Hviid, Elsebet Kieler. Medvirkende er også

Bent Dalsgaard Larsen, Grethe Livbjerg.

Pris: Voksne: kr. 410. Børn under 14 år: kr. 200. Børn under 6 år: gratis. For dem, der selv sørger for overnatning (privat, campingvogn, telt): Voksne: kr. 320. Børn: kr. 160. Halve fripladser kan søges.

Folder med nærmere oplysninger kan nu fås hos Ebba Falk, Katolsk Bispekontor, tlf. (01) 11 60 80 kl. 10-14, undtagen mandag.

Tilmelding sker ved indbetaling af depositum kr. 50 med opgivelse af navn, stilling, adresse, tlf. samt den ønskede uge (1. eller 2.) på giroblanketten, inden 15. maj, til Katolsk Bispekontor Bredgade 69 A, 1260 København K. Girokonto 500 1471.

Brudstykker af min kalender

Lørdag 12. april:
Generalforsamling for katolske skoleledere på Sostrup.

Søndag 13. april:
Kl. 10 trosbekræftelse i Jesu Hjerter Kirke for unge fra Storkøbenhavn.
Kl. 19,30 Storkøbenhavnske præstemøde på Niels Steensen.

Torsdag 17. april:
Kl. 16 møde med firmander i Birkerød.

Fredag 18., lørdag 19. april:
Retræte i Rørvig.

Lørdag 19. april:
Kl. 17 messe i Sct. Ansgars Kirke:
Dr. Holzapfel kommer til København med en gruppe på 45 katolske bladudgivere og journalister fra Tyskland.

Søndag 20. april:
Kl. 10 firmelse i Birkerød.

Mandag 21. april:
Kl. 9,45 Præsterådsmøde.

Tirsdag 22. april:
Kl. 19 firmelse i Sct. Annæ Kirke, Amager.

Søndag 27. april:
Kl. 10 familiemesse i Sct. Albani Kirke, Odense.

Mandag 28. april:
Foredragsaften i Odense.

2.-4. maj:
Weekend i Århus.

Søndag 4. maj:
Kl. 10 firmelse i Vor frue Kirke, Århus.

Torsdag 8. maj:
(Kristi Himmelfartsdag):
Kl. 10 firmelse i Hillerød.

Lørdag 10./søndag 11. maj:
Pastoralrådsmøde på Magleås.

Hans L. Martensen

København den 24. marts 1975.

NÆSTE NUMMER

udsendes onsdag den 23. april og vil være læserne i hænde senest mandag den 28. april. Nummer 9 udsendes onsdag den 14. maj og vil være læserne i hænde senest tirsdag den 20. maj.

Skolebøger — Skolerekvisitter
Billedbøger — Skønlitteratur — Papir
Fyldepenne — Billigbøger

Roskilde Boghandel

Sct. Olsegade 24 — Telf. 35 31 31

Social rådgivning

ydes af

Katolske Menighedsplejer på kontoret, Bredgade 69 A o. g. 1. og 3. tirsdag kl. 19 til 21.

Kontoret holder i øvrigt åbent ugens 5 første dage fra kl. 14 til 16.
Telefon 15 23 03.

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 — GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 76
Ligkistemagasinet GO. 6056 - GO. 6030

Begravelser og bisættelser
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

Katolske begravelser
Ring til 12 28 66

H. J. MADSEN

Begravelsesforretning
Jægergårdsgade 17-19, Århus C

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

VVS

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

DANSK LIGBRÆNDINGS- FORENING

Bisættelser og begravelser
ordnes til rimelige priser for
alle

Medlemsskab ingen betingelse
men en fordel.

STORKØBENHAVN HOVEDKONTORET Nikolaj Plads 27 13 75 40 Amagerbrogade 31 SU 7540 Roarsvej 2 34 55 40 Nørrebrogade 118 39 33 25 Enghave Plads 12 31 75 40 Østerbrogade 110 TR 6840 Kirketorvet 19 GE 7540 Søborg Hovedgade 154 67 92 93 Glostrup Hovedvej 166 96 16 53 Hvidovrevej 258 78 16 23	ÅRHUS (06) 12 58 95 — 13 51 83 HJØRRING (08) 92 22 61 HORSENS (05) 62 61 22 KOLDING (05) 52 20 10 NYKØBING F. (03) 85 18 48 — 85 01 51 NÆSTVED (03) 72 02 33 ODENSE (09) 12 81 32 — 11 21 61 RANDERS (06) 42 29 45 — 42 21 61 ROSILDE (03) 35 18 40 SILKEBORG (06) 82 37 28 AABENRAA (04) 62 29 79 SLAGELSE (03) 52 42 70 AALBORG (08) 12 17 77 - 12 19 01 VEJLE (05) 82 23 33
--	--

Madonna fra Sienas Piccolomini-alter, ca. 1504. Brugge

Michelangelo 2.

af Willem Wuyts

I 1501 vendte han tilbage til Firenze, hvortil hans ry i forvejen var nået, bestillinger strømmede ind og kom i vejen for hinanden, noget som skulle blive typisk for ham resten af livet. Af 15 statuer til Piccolomini-altret i Sienas domkirke nåede han kun at lave de 5, hvoraf Madonnaen senere blev købt af den flamske lagenkøbmænd Moe-skroen, som skænkede den til Onze Lieve Vrouwekerk i Brugge, hvor den stadig kan beundres. Det var by-

rådet i Firenze, der afbrød denne kontrakt med en »offentlig« bestilling: den 4 meter høje David til rådhuspladsen.

Af de 12 apostle til domkirkens facade var kun Mattæus halvfærdig, da pave Julius II kaldte Michelangelo tilbage til Rom, for at han skulle bygge pavens ambitiøse gravmonument med 12 jødiske stammefædre og de 2 stammemødre Rachel og Lea plus 4 profeter og 4 evangelister omkring pavens sarkofag,

— et projekt, som skulle komme til at koste 39 års nedværdigende diskussioner og tidsspilde.

Ny stil

Under udgravninger i kejser Trajans termer i Rom stødte spaderne den 14. januar 1506 på den oldgræske Laokoon gruppe. Synet af den fik stor indflydelse på Michelangelos første radikale stilskifte: Homers litterære dramatik — spændingen mellem alle

I Rom hørte den 23-årige Michelangelo nyhederne om Savonarolas henrettelse i Firenze, den 23. maj 1498. I endnu to år ventede han på roligere tider.

elementer i et handlingsforløb: teatrets dramatiske ligevægt mellem angreb og modstand — begyndte nu at inspirere ham til tanker om kroppens »terrible« epos, som i løbet af få år skulle svulme op til en orkan af brydninger og konflikter, noget, kunsthistorien ikke skulle opleve igen, før Beethoven drøgnede løs 300 år senere. Uden selvmedlidenhed opgav Michelangelo sin unge hellenistiske blide Petrarcastil, der endnu lå svøbt i Martin Schongauers tøjfolder - og blev en ny kunstner.

Konflikt med paven

Samme år 1506 lagde Donato Bramante grundstenen til den nye Peterskirke på Vatikanhøjen. Den gamle, bygget under kejser Konstantin i det 4. århundrede, var faldefærdig på grund af vanrøgt under pavernes 70 års ophold i Avignon, da hele Rom forfaldt til en snavset provinsby. Bramante havde vundet arkitektkonkurrencen med et udkast, der lignede hans henrivende lille kuppelkirke på skrænten ved Todi mellem Rom og Assisi, men som nu skulle blive til Pantheons kuppel over et græsk kors. Efterhånden havde Michelangelo transporteret 93 skibsladninger marmor til Rom, til pavens gravmonument, og var begyndt »for-neden« med de hebraiske slaver, men da han af pave Julius krævede en forlænget leveringstid — 10-15 år i stedet for 5 år som aftalt - og tilsvarende forhøjet honorar, blev han smidt på porten. Rasende rejste han igen tilbage til Firenze.

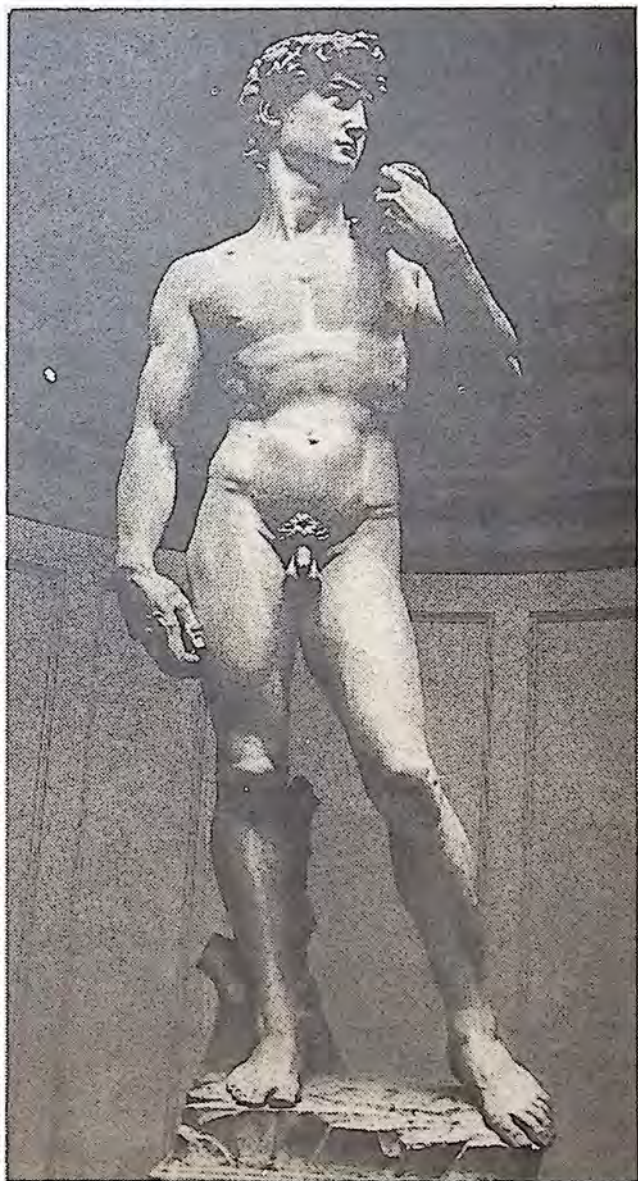
Det sextinske kapel

Stolt afviste han tilbuddet om i stedet at male loftet i Sixtus IVs kapel, der tilfældigvis var lige gammelt med ham selv — bygget i 1475. Men under krigen mellem Bologna, Firenze og Kirkestaten i 1510 blev han taget som gidsel, ført

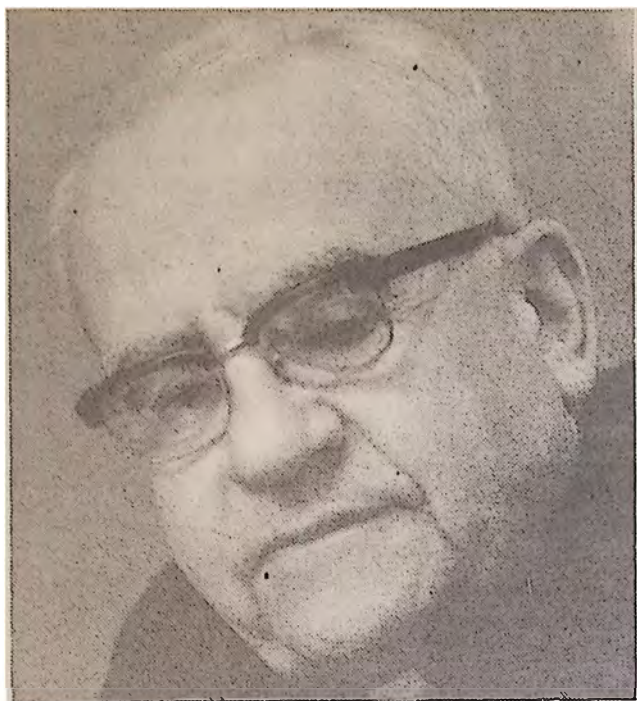
til pave Julius i Bologna og tvunget til at støbe en stor bronzestatue af paven (det tog ham 3 år!) og til bag- efter værsgod at rejse til Rom og male fresker i det sextinske kapel. Det varede 4 år med kun én medhjælper, Francesco Granacci, ungdomsvennen, som havde introduceret ham i Lorenzo de' Medicis akademi i 1486. Siden er det sextinske kapel blevet berømt for netop hans loft. Den geniale komposition forhøjer kapellets flade hvælving med illusorisk arkitektur, så væggene ender i malede gesimser, hvor 20 nøgne atleter bærer egeløv (pave Julius familievåben) og bronzemedaljoner. I det gennembrudte lofts åbne himmel opstår derved 9 kassetter med scener fra 1. Mosebogs første 9 kapitler om skabelsen og syndefaldet. Loftets krumning bøjer de 20 atle-

ter indad som ramme omkring hver af disse scener. Valget af netop disse emner var indlysende i denne reformtid, som skulle afføde reformations-tiden: debatten om arvesynden og den fordærvede menneskelige natur, om Guds nåde og menneskets frie vilje, om Adams arv (menneskets sanseberu-selse, illustreret ved Noas drukkenskab, som er den sidste af de 9 scener) og løftet om den nye Adam, grandiozt anbragt som »Jonas-tegn« lige over altret. Alt dette beviser, hvor aktivt Michelangelo tog del i tidens teologiske debat. Og for at gøre Jonas-tegnet som Opstandelses-tegn endnu klarere, placerer han 7 bibelske profeter og 5 hedenske orakler på troner omkring dette drama, hvorved han sammenligner oraklernes dystre fatale urimelige og dæmoniske spådomme med Guds profeters klare befriende benådende og nyskabende ord. Det Ord, som blev kød, fejres som sakramente på altret, i Jonas er den opstandne Kristus selv gengivet som »tegn«. Pave Julius og Bramante tabte vejret, da de første gang blev stillet over for denne teologiske eksplosion.

W. W.
(Fortsættes i næste nummer).

David fra 1501-1504, nu i Firenzes Akademi.

Et tværgående samarbejde er bydende nødvendigt.

»Vi håber, at mange gode kræfter vil slutte op omkring initiativet. det vil være en betingelse for Katolsk Forlags eksistens«.

To forlag slår pjalterne sammen

af Hans Jensen

Pauluskredsens Forlag og forlaget Bibel & Katekese har pr. 1. april 1975 dannet et nyt forlag under betegnelsen Katolsk Forlag. »De forholdsvis små oplag kombineret med de stigende omkostninger samt den kendsgerning, at vi hverken har kræfter eller mandskab til at fortsætte som hidtil, har nødvendiggjort en sammenslutning,« siger Elsebet Kieler og pastor Knud Ballin i en samtale med »katolsk orientering«. Man peger endvidere på, at sammenslutningen vil resultere i en forbedret service for læserne, dels i form af et mere nuanceret tilbud af bøger, dels i form af bogudgivelser, som de to gamle forlag taget hver for sig ikke ville have været i stand til at udsende.

Forenkling og besparelse

- Det er ud fra et ønske om en rationalisering og effektivisering af arbejdet i denne sektor af bispedømmet, at vi slår pjalterne sammen. Der bliver også tale om et nært samarbejde med biskoppen, så at bispedømmets behov bliver tilgodeset, siger Elsebet Kieler.

Knud Ballin: Og jeg vil gerne føje til, at et tværgående samarbejde mellem os katolikker er bydende nødvendigt, hvis det, vi foretager os, overhovedet skal have gennembrudskraft. Vi trænger til en forenkling og besparelse af arbejdet, som mange steder gøres dobbelt. Ønsker en boghandler en katolsk udgivet bog, må han ofte ringe 7-8 forskellige steder hen for at få den. Sammenslutningen har også medført, at en yngre generation er kommet til. Det skulle love godt for fremtiden.

Elsebet Kieler: Bibel & Katekese havde det formål at bidrage til en voksenundervisning på bibelsk grundlag, og vi har især haft sagkundskab på dette område. Den ekspertise, Pauluskredsens Forlag sidder inde med — f.eks. teknisk indsigt og erfaring — er et kærkomment supplement. Og for øvrigt nåede Pauluskredsens Forlag ud til videre kredse.

Knud Ballin: Mange af vore bøger kunne have været udgivet på begge forlag. Og der har også været tilfælde — 3-4 gange, mener jeg — hvor vi har udgivet bøger sammen. »De fremmede i blandt os«, »Hvordan bliver Kirken fornyet?« og »Jesu gudsforhold« er eksempler på dette.

Elsebet Kieler: Ja vi har haft en lang forlovelsestid, inden brylluppet kom i stand.

- Er Bibel & Katekese taget for medgiftens skyld? Knud Ballin: Jeg havde ingen anelse om, hvad Bibel & Katekese havde på kiste-bunden, da det var ved at blive alvor.

Elsebet Kieler: Bibel & Katekese bidrager med et beløb på kr. 50.000 og et mindre lager af bøger. Vi har 250 abonnenter, hvoraf halvdelen tillige abonnenter på Pauluskredsens forlag.

Knud Ballin: Vi bidrager med 500 abonnenter, en indtægtskilde på kr. 3.000 pr. kvartal og et meget stort boglager, der — når det går op for den danske katolske verden — vil vise sig overordentligt værdifuldt.

Gratis arbejdskraft

— Der er foretaget en markedsanalyse og oprettet en bogcentral?

Knud Ballin: Ja — mar-

kedsanalysen, som er lavet af Inge Müller og sr. Mary Katharine fra Niels Steensens Bibliotek, viser, at bøger om det åndelige liv, biografier og tidsvarende oplysning om troen er særlig efterspurgt. Bogcentralen er indrettet i et kælderlokale i Reersøgade 2, (2100 København Ø). Den skal være lager for de katolske forlag i bispedømmet og ekspedition for al

katolsk litteratur, der er i handelen til sognekirkernes boghylder og interesse-rede boghandlere. Katolsk Bogcentral, som den kaldes, sorterer under Ansgarstiftelsen. Jens Messerschmidt har påtaget sig ledelsen og arbejder gratis. Også Katolsk Forlag bygger udelukkende på gratis arbejdskraft. Vi ønsker at videreføre det store arbejde, som Ansgariusfore-

ningen og Sct. Ansgars Forlag lagde grunden til. Elsebet Kieler: I forbindelse med den gratis arbejdskraft vil jeg gerne understrege betydningen af, at der udgives katolsk litteratur herhjemme om de mest livsvigtige spørgsmål. Tiden er knap! Ingen ved, hvor længe vi endnu har penge til det. Måske er den tid ikke fjern, hvor udgivelsen af katolsk eller kri-

Pastor Knud Ballin og Elsebet Kieler

(Foto: H. van Schaik)

sten litteratur er en saga blott.

Samarbejde — en nødvendig forudsætning

— Hvad er jeres udgivelsespolitik?

Elsebet Kieler: Vi skelner mellem to kategorier af bogudgivelser. Den ene kategori er forlagets egne udgivelser. Den anden sker på bispedømmets vegne og kan f. eks. omfatte udgivelse af liturgiske tekster og undervisningsmateriale. Knud Ballin: For tiden arbejder vi bl. a. på en udgivelse af den russisk ortodokse ærkebiskop Anthony Blooms bog om bøn: School for prayer.

Elsebet Kieler: Vi vil naturligvis heller ikke udelukke muligheden af at udgive skønlitterære bøger.

Knud Ballin: Desværre har hverken Bibel & Katekese eller Pauluskredsens Forlag evnet eller haft kræfter til at reklamere for de bøger, der er udgivet. Men et bogkatalog, som også vil omfatte norsk litteratur (St. Olavs Forlag), er under udarbejdelse, af sproglige grunde har vi måtte begrænse os til norsk og dansk. I Katolsk Bogkatalog vil interesse-rede boghandlere og læsere kunne se, hvad der findes i handelen af katolsk litteratur.

Elsebet Kieler: Der ligger en skjult kapital på vores lager i Katolsk Bogcentral. Og vi håber meget på et samarbejde med sognepræsterne, så våbenhusenes hylder kan blive fyldt med godt og tiltrængt læsestof. Men vi håber også på mange abonnenter, og at mange gode kræfter vil slutte op omkring Katolsk Forlag. Det vil være en betingelse for dets eksistens.

HJ

800 millioner analfabeter i verden

(K.P.) — Ifølge generalsekretæren for Verdens forenede Bibelselskaber, pastor Ulrick Fick, er der i dag i hele verden omkring 800 millioner analfabeter. Men situationen er også den, at der alene i Europa i dag er en relativ høj procentdel af befolkningen, som må betegnes som »helt sikkert reagerende og funktionerende ikke-læsere«. Til disse ikke-læsere hører for eksempel mennesker, der kun henter

deres viden og information gennem radio og fjernsyn, eller som måske nu og da kaster et blik på avisernes store overskrifter — og lader det blive derved.

Verdens forenede Bibelselskaber, — der netop i disse år er inde i en produktionsperiode præget af, at flere og flere analfabeter lærer at læse, og dermed også bliver bibelkøbere og -læsere, — yder via sine 56 medlemsorganisationer virksom støtte til UNE-

SCO's verdensomfattende alfabetiseringskampagne gennem produktion og udsendelse af letlæselige og enkle bibeltekster i fem aftrappede sværhedsgrader. Hele dette læsemateriale har verdensforbundets særlige specialister og rådgivere indtil dato udarbejdet, tilrettelagt og udgivet på over 100 sprog — fortrinsvis i Asien og Afrika.

I denne sammenhæng understregede generalsekretæren at Bibelen ikke

måtte betragtes som en ganske bestemt gruppe menneskers ejendom eller kun blive opfattet som et religionshistorisk dokument. Bibelselskaberne rundt om i verden forsøger gennem nye og tidsvarende bibeludgaver at gøre det tydeligt og fatteligt for mennesker, at Bibelens budskab er af fundamental betydning ikke blot for folke og for verden i sin helhed men også for det enkelte menneske.

»Affæren Küng« slut

Den romerske Troskongregation erklærer eftertrykkeligt, at der ikke er tale om nogen truusel med kirkedisciplinære sanktioner. Den er en indtrængende bøn til Hans Küng om at holde de omstridte meninger for sig selv. Da han ikke skal trække dem tilbage, røber dette hvor ihærdige mæglingsforsøg de tyske biskopper har gjort (også »bag hans ryg«).

Det tjener Küng til ære, at han har påskønnet denne indsats. Hvis man kender lidt til kirkeretten, vil man vide, at forskellen mellem »at have« uortodokse meninger og »at docere« dem altid har eksisteret: Kun den modstridige, »der overhører formaningen«, har sat sig uden for kirkens fællesskab. Kætter er man ikke, fordi man har en anden mening end den officielle kirke, kætter bliver man, når man udtrykkeligt lærer, at kirkens lære i k k e er sand.

Da f. eks. koncilet i 1870 med et lille flertal stemte for dogmeerklæringen om pavens ufejlbarlighed i tros- og moralsager, (når han »ex cathedra«, d.v.s. på kirkens vegne formulerer kirkens tro), bibeholdt det store mindretal af koncilsfædre vel deres afvigende opfattelse, de måtte blot ikke lære det modsatte af det nyformulerede dogme.

Men kender man lidt til kirkeligt diplomati, kunne Hans Küng godt have ret i, at sagen mod ham var kørt fast, og at alle parter nu får lov til at trække sig tilbage fra fronten uden at tabe ansigt: Rom med løftet pegefinger mod den uartige søn, den uartige søn med en uartig bemærkning om, at man stadig ikke har tilbagevist hans teologiske teser med teologiske argumenter, de tyske biskopper, der faktisk har vist det største storsind, med en tålmodig formaning samt et kraftigt forsvar for Küngs hæderlighed, »som aldrig er blevet draget i tvivl«. Küng har altid sagt, at han ikke kunne drømme om, at forlade den katolske kirke, »selv om man smed ham ud«, men ingen har nogen sinde ønsket, at smide ham ud. Hans gode ven og kollega Karl Rahner, der selv mente, at Küng virkelig lærte teorier, »der stod uden for kirken«, har udtrykkeligt skelnet mellem teoriernes ståsted »uden for« og Küngs ståsted »inden for«. Rom har nu gjort det samme. — Det påskønnes vel også af Hans Küng selv. Hvor vidt berømmelsen har gjort ham lidt forfængelig, og forfængeligheden så har gjort ham lidt for stædig, eller irritationen har gjort ham lidt stolt, ved vi ikke. Men om ikke andet, så har hans sandfærdige stædighed da opnået at give kirken en enestående chance for at bevise, at inkvisitionen er død. Det er måske den mest »positive indflydelse« (for nu at citere de schweiziske biskopper), »Affæren Küng« i det hele taget har haft på en modnet kirke.

Willem Wuyts

Vi svigter ånden fra 59...

Helge Kristensen (tidl. redaktør af Katolsk Ugeblad) har i Berlingske Tidende den 30.3. udtalt, at »katolsk orientering« er en skuffelse, som han iøvrigt mener at dele med »vide kredse af læsere«, hvor han så har det fra. Med vores mangelfulde orientering, klerikale illustrationer og for mange tilløb til moralsk oprustning har vi sat meget af »ånden fra 59« over styr siger han. Hvilken ånd? — Jo, det var den gang Katolsk Ugeblad »blev overdraget professionelle journalister med dygtige skribenter i spidsen«, og hvor man fuld af fremskridtsvenlighed »satte en ære i, at katolsk snavs ikke kom under gulvtæppet og derfra i Ekstra Bladet, men ud med manér under tilbørlig storvask«.

Bortset fra, at vi ikke ser noget særlig fremskridtsvenligt i at blive en slags katolsk ekstrablade, så indrømmer vi gerne, at nyhedsdækningen endnu er et svagt punkt, som vi arbejder stærkt på at få forbedret.

Hans Jørgen Johansen

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80
Giro 500 1471: Ansgarstiftelsen. Presse- og informationsafdeling:

I redaktionen:
Willem Wuyts (ansvarh.)
Fjellegade 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93
Hans Jensen, Hans Jørgen Johansen, Bent Ortvald, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag april 1975: 14.500 ekpl.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

Hans Küng

Hvad er det i Küngs opfattelser, der afvises af Kongregationen for Tros læren?

1) Hans tolkning af kirkens historisk voksende bevidsthed om Helligåndens garanti for kirkens ufejlbarlighed »som dogme«.

2) Hans syn på læreembedets »authenticitet«.

3) Hans syn på nadveren som hele kirkens sakramente, med den konsekvens, at i nødstilfælde ville en døbt, men ikke præsteviet kunne udtale forvandlingsordene under messens konsekration »sakramentalt gyldigt«.

Disse tre standpunkter kaldes af Troskongregationen for »fejlagtige« eller »i strid med kirkens lære«.

Küng er irriteret over, at kommissionen på hans spørgsmål »hvorfor?« kun svarer »fordi de er i strid med kirkens lære«. Han ønsker et svar med teologiske argumenter. Også deri kan man følge ham.

Roms svar

Den 20. februar 1975 har Kongregationen for Tros læren givet sit endelige svar. Alt tyder på, at dette er sket efter aftale med de tyske biskopper, der på samme dato var samlet til bispekonference i Bad Honnef, »afpasset så præcis, at den luxemburgske dogmatiker prof. Jean Pierre Fischbach i Rom på Kongregationens vegne, og de tyske biskopper i Bad Honnef offentliggjorde »sagens afslutning«. samtidig.

Roms erklæring slår fast, at nogle af Hans Küngs læresætninger er i strid med den katolske kirkes lære, og at han bliver bedt om ikke at docere dem længere. Da prof. Küng ikke udelukker, at rigelig tid til et dyberegående studium af de omtalte vildfarelser ville

kunne bringe hans opfattelser i overensstemmelse med kirkens lære, opfordrer Kongregationen — efter samråd med pave Paul VI — ham til ikke længere at docere disse meninger ved at minde ham om, at de kirkelige myndigheder har betroet ham det mandat at undervise kirkens teologi og ikke egne meninger, der drager denne teologi i tvivl eller anfægter den. Med denne formaning betragter Troskongregationen sagen mod Hans Küng som afsluttet.

De tyske biskoppers svar

Den tyske bispekonference, som åbenbart har mæglet kraftigt, tilslutter sig Troskongregationens erklæring med en udførlig motivering af dens stillingtagen. Biskopperne takker Kongregationen for dens beslutning om, ikke at ville gå over til vidtrækkende disciplinære forholdsregler mod Hans Küng, men gør opmærksom på, at dette storsind dog ikke skal tilsløre biskoppernes utvetydige standpunkt i spørgsmålet om sandheden: Biskopperne forventer af Hans Küng, at han ikke mere docerer de tilbageviste teser, og »det samme gælder alle docenter, der kan have gjort disse meninger til deres egne«, siger den tyske bispekonference. I samme erklæring angives nogle principper, der må regnes som grundlæggende for al katolsk kirkedogmatik, grundprincipper, som Hans Küng også må acceptere som sine teologiske arbejdsprincipper, ellers ville i fremtiden en konflikt med kirkens læremyndighed ikke kunne undgås. Til slut opfordrer de tyske biskopper indtrængende Hans Küng til, »i lyset af de citerede principper kritisk at gennemgå sin metodik og de påtalte stillinger i hans teologiske tænkning«.

Hans Küngs svar

»Jeg forbliver i min tjeneste«, sagde Hans Küng i sin første kommentar til pressen i Tübingen, samme 20. februar og om aftenen i det tyske T. V. Han gentog, at han stadig ikke så sine teologiske tanker modsagt med teologiske argumenter, men at Troskongregationens erklæring snarere skulle opfattes som en offentlig indrømmelse af, at den hemmelige undersøgelse mod ham nu var kommet til et dødt punkt og derfor måtte opgives. »Siden 1968 har jeg gentagne gange, men forgæves bedt om at få indblik i retssagens aktstykker mod mig, og bedt om retlig bistand, som er blevet mig nægtet. Jeg har aldrig afvist at rejse til Rom for en personlig høring«, sagde Küng, men en inkvisitionsdomstol har jeg aldrig kunnet underkaste mig.

Kongregationen har heller ikke indvilliget i mine ofte gentagne forslag om at indstille sagen, indtil den teologiske debat skulle være kommet til en afklaring.

Påskønnelse

Som noget aldeles positivt nævnte han, at han ikke var blevet opfordret til »at tilbagekalde sine meninger«, men kun til »ikke at docere dem«. Han medgav, at det var al påskønnelse værd, at Kongregationen under pres fra de tyske biskopper havde afstået fra disciplinære forholdsregler mod ham. (Citater: »dass die Glaubenskongregation auf Drängen der deutschen Bischöfe in dankenswerter Weise von disziplinarischen Massnahmen gegen ihn abgesehen habe«.) Bispekonferencen havde, nu udtalt sig langt mere differentieret end før, mente Küng, principielt anerkendte den nu »ein Raum zu Klärungsversu-

chen« i kirken, altså enten en »tænkeboks« eller en »tid til nærmere eftertanke«. Han afviste den beskyldning, at han nogen sinde skulle have »drevet teologi fra et standpunkt uden for kirkens fællesskab«. Derfor ville han heller ikke lade sig afholde fra »fortsat at yde sin teologiske tjeneste for mennesker i kritisk solidaritet med den katolske kirke og økumenisk ånd og at lære det, som ud fra det Nye Testamente og den store kirkelige overlevering kan doceres som katolsk tros lære« sagde Hans Küng.

Kardinal Döpfners kommentar

Formanden for den tyske bispekonference, kardinal Julius Döpfner fra München, erklærede for journalisterne i Bad Honnef, at den løsning, Troskongregationen i Rom havde fundet for at gøre ende på affæren Küng, må kaldes »erstmalig« (førstegangs), siden Rom jo ikke ville gribe ind med kirkelige sanktioner og heller ikke ville inddrage Kungs »missio canonica« (hans kirkelige mandat og embede), skønt Küng hævder meninger, der klart er i strid med kirkens lære, sagde kardinalen. I øvrigt, understregede han, »har ingen nogen inde draget Hans Kungs ærlige engagement eller æstetiske bekymring i tvivl. Heller aldrig har der været tale om en fordømmelse af hans samlede teologiske tanker. Der har kun været tale om »en korrektion af nogle få, omend

væsentlige synspunkter«. Denne kritik har intet at gøre med Kungs integritet som præst og som kristen, sagde Kardinal Döpfner, som udtalte sin forhåbning om, at Hans Küng i fremtiden ville lægge større vægt på det, vi er fælles om, end på det, vi er uenige om, »selv om man så må regne med en ringere interesse fra offentlighedens side« tilføjede kardinalen, med et lille hip til pressen.

Vatikanets kommentar

Kl. 14 den 20. februar, på samme tidspunkt, hvor den tyske bispekonference modtog pressen, læste Vatikanets officielle pressesekretær prof. Federico Alessandrini Troskongregationens italienske tekst op for journalisterne, men han nægtede at besvare spørgsmål, fordi, sagde han, i samme øjeblik holdt den tyske bispekonference pressemøde i Bad Honnef, og han ville ikke med sin egen kommentar foregribe de tyske biskoppers stillingtagen. »Jeg har kun som opgave at formidle information« tilføjede Alessandrini.

De schweiziske biskopper

De schweiziske biskopper, der holdt deres forårskonference i Fribourg, har tilsluttet sig den tyske bispekonferences erklæring og givet udtryk for deres håb om, at både Troskongregationens og den tyske bispekonferences erklæring »måtte få en positiv indflydelse på den teologiske forskning og forkyndelse«.

Vor kommentar.

Se lederen.

W.W.

Notesblokken

af H. Roos S.J.

Det hellige år består ikke alene i, at vi valfarter til Rom, hvis vi har råd til det. Endnu vigtigere er, at vi i vort liv virkeliggør dets formål: fornyelse og forsoning. Og man tør vel sige, at fornyelse og forsoning er den egentlige mening med det hellige år. Alt andet uden det er spildt mælk.

Hvad fornyelsen er, ved vi så nogenlunde. Vi skal vende tilbage til kilderne, til den dåbspagt som Gud har sluttet med os og senere hen bekræftet ved vor firmelse og modtagelse af sakramenterne. Hvis disse kilder er blevet grumsede, skal de renses. Hvis de er tilstoppede, skal forhindringerne fjernes, så at vort liv atter kan blive et kil-despring til det evige liv. Det vil sige, at Helligånden kan virke i os.

Men hvad forstås ved forsoning? Det er straks vanskeligere. På forhånd ved vi alle så nogenlunde, hvad dette ord indebærer. Men skal vi forklare det nærmere, bliver vi straks tøvende og usikre. Ordet og begrebet »forsoning« har to sider: den ene har noget at gøre med Gud, den anden med vore medmennesker. Vi, som var syndere, er ved Kristi død udsonet med Gud. Og Gud er stadig rede til at tilgive os vore daglige synder, når vi i anger og bod henvender os til ham i tilgivelsens sakramente.

Men forsoningen har også noget at gøre med vore medmennesker. Forsoning er

en fremgangsmåde, som ved forhandling, ræsonnement eller påvirkning fjerner uvenskab eller uoverensstemmelse mellem to parter. Forsoning i denne betydning er identisk med »at indgå forlig«. Vi har haft et konkret eksempel desangående i den seneste tid. Der var en dybtgående uoverensstemmelse mellem Hans Küng, professor i teologi i Tübingen, og Troskongregationen i Rom angående visse teologiske problemer. Den vesttyske bispekonferences formand, Kardinal Döpfner, har gjort sin indflydelse gældende, så at det kom til et forlig. Dermed er sagen foreløbig bragt ud af verden. Forsoningen forudsætter altså altid to parter, som er uvenner eller i strid med hinanden. Forsoningen er mere end tilgivelse. Jeg kan tilgive en anden en uret, som han har tilføjet mig. Men dermed er ikke sagt, at den anden akcepterer denne tilgivelse. Måske vedbliver han at være uvenligt stemt mod mig. Forsoningen derimod forudsætter en fjernelse af stridspunktet fra begge sider, en genoprettelse af den tilstand, som bestod før striden begyndte. Dertil kræves i reglen en mægler. Uoverensstemmelsen fjernes ikke ved at man slår en streg over det gamle og lader det gå i glemmebogen. Og skal denne mægling lykkes, er det en vanskelig opgave. - som visse begivenheder i den sidste tid har vist os.

Det påhviler ikke blot paven, biskopperne og præsterne, men alle døbt at være mæglere i standende stridigheder. Og vi lever i en tid, hvor disse stridigheder og uoverensstemmelser stadig øges. Mere end nogensinde trænger vi derfor til mæglere. Og jeg tænker her ikke i første linie på de officielle mæglere, som Kirken og samfundet stiller til disposition. Jeg tænker på den menneskelige mægler. Af denne menneskelige og private mægler kræves meget. Thi ofte kommer han eller hun til at sidde mellem to stole. Men måske er det for meget at forlange, at vi skal være mæglere, når det drejer sig om at fjerne uvenskab og strid. Lad os da i det mindste være forsonlige mennesker. Der er mennesker, som er let at forsone, når de selv er blevet krænket. Og der er mennesker, som er tilbøjelige til at forsone andre ved deres godhed og velvilje. Kan man ikke sige, at vi trænger til sådanne mennesker i en verden, som bliver mere og mere kynisk og afstumpet. Vi trænger til mennesker, der også kan sætte sig ind i »den anden part«, det vil sige: mennesker, som netop ikke er »partiske«. Vi kristne burde i dag bl.a. evangelisere, dvs. forkynde det glade budskab til andre ved at være forsonlige mennesker.

H. Roos S.J.

Katolsk orienterings kronik 03/04/75

Troens hemmelighed

af Sven Damsholt

Sven Damsholt slutter her sin kronikserie. De to foregående indlæg »Om ensomhed og smerte« og »Om det umulige i at elske sine medmennesker« blev bragt i nr. 3 og 5.

Er der noget, jeg har haft vanskeligheder med alle mine dage som katolik, så er det begrebet »tro«. Tro var et magisk ord man fik serveret i prædikener, i fromme artikler, i alle katolske bøger, og det var ordet, man fik lagt på sinde, inden man gik ud af skriftestolen: »Troen lærer os at...« eller »Vor hellige tro siger...« Det var højesterets udtalelse, det sidste ord i enhver diskussion, hvorpå man ikke havde mere at skulle have sagt.

Ja, det var ikke svært at forstå, hvad det betød, for det var det, som stod i katekismen og i det kirkelige læreembedes udtalelser, men det svære kom, når man stødte på ordet i Bibelen, som for eks.: »Dersom I havde tro... ville I kunne sige til dette bjerg: Løft dig op og kast dig i havet!« For man troede jo så inderligt på alle kirkens afgørelser, man havde altså »kirkens tro«, men alligevel var man ikke i stand til at flytte bjerge. Og når man så

sig om i menigheden på dem som troede lige så fast, var det heller ikke fordi undergørringerne blomstrede her.

Senere fandt man ud af, at der er to betydninger: At »tro på kirkens lære« var at holde dens afgørelser for sande. Men når Jesus sagde: »Tro på mig og tro på Gud«, så betød det »hav tillid til«. Denne tillid skulle så overføres på kirkens embedsmænd, og heraf afledte man tilliden til, at det var sandt, hvad de definerede.

Men »tillid til Gud« var alligevel et skridt i den rigtige retning, følte jeg. Det var mere end forstandsmæssig underkastelse, - det var at kaste sig i armene på sin far i alle livets forhold og stole på, at han greb en.

Når jeg så på mine medkristne, var der mange, der havde en sådan tro, men når man så prøvede den med Jesu ord: »Disse tegn skal følge dem, som tror: i mit navn skal de tage på slanger..., drikke dødbringende gift uden at det skader dem..., lægge hænderne på syge, og de skal blive raske«, så var der åbenbart ingen af os, som havde den.

Det fik mig til at søge efter en tredje og dybere mening med ordet »tro« - ugen i øvrigt at kaste vag på tro i de to foregående betydninger. Her stødte jeg på profeten Habakuk, som Paulus citerer: »Den retfærdige skal leve af tro«. Dette er mere end en tillidsfuld holdning, for en holdning kan man ikke leve af, endnu mindre af en underkastelse under læresætninger (den kan man tilmed dø af), denne tro er noget, der kommer ind i mennesket og giver det liv, og som tro i de foregående betydninger blot er en forbedrelse til.

Så forstod jeg endelig, at »tro« i sin dybeste betydning er dette at gribe Gud i mørket og blindheden og holde ham så fast, at man ikke ved af adskilthed mellem Gud og sig selv. »Dersom I havde tro som et sennepskorn, kan I...« Ja, det er klart, - den, der bliver i Gud og handler i Gud, kan også gøre Guds gerning.

Opdagelsen af troens hemmelighed lærer mennesket en form for bøn, der får den åndelige verden til at lukke sig op. Det erkender, at Gud er den åndelige sol i universet, at Guds Søn er lyset fra denne

Niels Steensens bibliotek er beliggende i Stenøsgade 3 lige over for Jesu Hjerter Kirke. Postadressen er 1616 København V. Der er åbent tirsdag og torsdag kl. 17-19 og onsdag og fredag kl. 10-14. Bøger kan bestilles på tlf. (01) 22 64 22.

Nyt om bøger

fra Niels Steensens bibliotek

På denne side vil vi en gang om måneden bringe orientering om bøger, der kan lånes på Niels Steensens bibliotek.

Niels Steensens Bibliotek er en selvejende institution, som bispedømmet støtter ved at betale huslejen. (Det kan ikke opnå tilskud fra stat eller kommune, da det er et privat katolsk bibliotek). Foruden et beskedent bidrag fra medlemmerne er det gaver fra venner, der støtter os og gør det muligt, at bogsamlingen stadig vokser. Bibliotekarerne giver deres tid gratis. Disse om-

stændigheder gør det muligt overhovedet at have et katolsk bibliotek.

Vi koncentrerer os om bøger og pjecer af katolske forfattere om mangfoldige emner, eller af andre forfattere, der behandler katolske emner.

Biblioteket blev oprettet i 1954 af nogle katolske bibliotekarere. En stor del af grundsamlingen er på engelsk, idet den blev indsamlet i Amerika, hvor ka-

tolikkerne er kendt for deres store hjælpsomhed og gavmildhed. Der findes også en stor samling tyske bøger og en mindre med franske. Al katolsk litteratur på de skandinaviske sprog indgår i samlingen. En hel del gamle og sjældne katolske bøger af historisk interesse opbevares i vort magasin, og der kommer jævnligt henvendelser fra studerende og/eller skribenter, som ønsker at bruge disse.

3.500 bind til udlån

»The New Catholic Encyclopedia«, som kun findes få steder i landet, kan benyttes på stedet. Fotokopier af artikler kan eventuelt fremskaffes for udenbys lånere. Det samme gælder »Lexikon für Theologie und Kirche«.

Biblioteket har ca. 3.500 bind, værker af katolske forfattere som Chesterton, Guardini, Johannes Jør-

gensen, Maritain, Merton, Karl Rahner, Schindler, Stolpe, Sigrid Undset og mange andre. I begrænset omfang erhverves også bøger af ikke-katolske forfattere, som byder på noget af væsentlig interesse, såsom Gurli Vibe Jensens charmerende fortællinger fra hendes missionsarbejde blandt Afrikas børn, Dalai Lamas tragiske »Mit Land og mit Folk«, Dag Hammarskjölds »Vejmærker«, Coretta Kings »Mit Liv med Martin Luther King« og andre lignende bøger. Vi har forfattere som Tazés prior Roger Schutz, T. S. Eliot, C. S. Lewis, H. V. Morton, Helmut Thielicke, Simone Weil m.fl.

Årligt medlemskontingent er kr. 20. Lånere uden for København vil kunne få skaffet disse bøger gennem deres lokale bibliotek.

Inge Müller, bibliotekar.
Søster Mary Katharine O.S.B., bibliotekar

sol, som opretholder og bor i alt skabt. At sjælen er Guds Søns billede i ethvert menneske, og at det nu gælder for hvert eneste af de små billeder om at forene sig med den lysstråle, som frembragte det.

Derfor kalder Paulus skiftevis sjælen for »det indre menneske« og »Kristus i os«, for der er kun en hårfin forskel på lysstrålen og det billede, den projicerer. Og endnu mere tydeligt ses det, hvor han siger: »indtil Kristus vinder skikkelse i jer«, at han netop tænker på den levende proces, hvor sjælen skiller sig fra sin falske identitet og vinder sin sande ved at forene sig med sit ophav.

De foregående artikler og begyndelsen til denne har kun været en teoretisk indledning, men processen kommer ikke i gang i os, før den omsættes i praksis. Der er ikke noget mere skadeligt end åndelighed, der mangler jordforbindelse, og erkendelse, der ikke fører til handling.

I det følgende skal derfor gives et eksempel på en meditation der fører troen i dens tre faser: troens lære, troens holdning og troens hemmelighed.

De ydre forudsætninger

Find først et tidspunkt på dagen, hvor du har tyve minutter eller en halv time uforstyrret til din rådighed. Det bør være det samme tidspunkt hver dag og helst den samme stol og det samme sted. Sørg for at sidde bekvemt, uden at der er noget der generer. Ryggen ret, altså ikke mageligt henslængt. Benen let krydsede og hænderne foldede eller samlede i skødet. I dette tidsrum må du ikke kunne forstyrres af noget udefra. Det er derfor bedst at meditere, inden familien er stået op, eller efter at den er gået til ro.

De indre forudsætninger

Sjælen tømt for begær. Giv slip på al erstatning for Guds glæde. Det betyder lidelse, men »lidelsen udhuler det kar, som skal rumme glæden«, siger Gautama Buddha. Den indre frihed er forudsætningen for bøn og kontemplation, ellers vil sindet hele tiden forstyrres af tanker.

Første fase: Troens lære

Nu overvejer man først i forstanden at: Den usynlige Gud har født Sønnen, som er den himmelske Kristus, Verdens Lys. Af ham er vi alle strålebilleder, overklædt med selvforskyldt mørke, forvrænget indtil ukendelighed. Brug nu forestillingsevnen og skab et indre billede af dette, som du kan meditere over. Forestil dig den himmelske Kristus i menneskelig skikkelse, som vi kender ham i Jesus af Nazaret. Forestil dig derefter lyset udgå fra ham i mægtige stråler gennem engle, mestre, profeter og helgener i alle jordens lande og religioner og videre ud til en lysende sfære, der omgiver dem som en globus, bestående af milliarder af lysende punkter. Hvert enkelt punkt er en menneskesjæl. Øv dig på at fremstille dette billede, indtil det er skarpt og let at genkalde hver dag.

Anden fase: Troens holdning

Et af de små lysende punkter i sfæren er din egen sjæl. Din evne til at elske er kun et genskær. Derfor løsner du dit hjerte og lader det gå tilbage til sit udspring, den himmelske Kristus' hjerte. Lad det herfra stråle i sin oprindelige kærlighed ud til alle mennesker, først din familie og nærmeste venner, derefter dine fjender og de mennesker, der er dig mest imod. Send dem samme ubetingede kærlighed. Hvis du viger tilbage for at elske dem, skyldes det, at du fæster dig ved den mørke forvrængning, de har dannet om sig ved at lade ondskabens kræfter passere gennem sig, stands ikke ved den, men træng videre ind og forestil dig Kristus-billedet i dem. Hvis du stadig ikke kan elske dem, er det fordi du identificerer dig med din egen mørke skal, din egen ydre person, som også du har dannet ved at lade mørkets magter få indpas. Identificer dig i stedet med Kristus-sjælen i dig, og elsk Kristus-sjælen i dine fjender. Udvid derefter kredsen til at omfatte hele menneskeheden og til at lade kærlighed, fred og glæde stråle fra sit midtpunkt ud til alle. Hold meditationen på dette stadium, så længe det er muligt.

Måske vil man studse over udtrykket

»at løsne sit hjerte og lade det gå tilbage«. Men på samme måde som man for eksempel kan »lade tanken gå til Amerika«, kan man også lade sit hjerte gå forskellige steder hen. De folkelige udtryk i vores sprog som: »Jeg har givet ham mit hjerte« eller »Mit hjerte ilede hende i møde« er et bevis på, at en sådan udstrækning af sjælens evne er almindeligt kendt.

Denne meditationsøvelse må foretages i måneder, indtil hjertet af sig selv smutter ud i sfærens centrum, når man sætter sig til at meditere. Når øvelsen er indarbejdet, foretages den på forskellige tidspunkter af dagen, hvor man har mulighed for at samle sig lidt, og med tiden skulle den blive ens automatiske holdning over for andre mennesker. Man skal dog ikke gøre sig illusioner om, at det lykkes for hurtigt. Naturen lader sig uhyre langsomt ændre, og man oplever sine nederlag på striben igennem, hver gang man glemmer at forholde sig som sjæl til sjæl, men forholder sig som person til person og lader irritation, sarkasme, vrede og smålighed bestemme sine handlinger. Det er uden betydning, at man plumper i mange gange, - hvad der derimod er af betydning er, at man ikke lader sig slå ud og opgiver. Rom blev ikke bygget på én dag. Tålmodighed og den faste vilje til at lade sig forme i hans billede er hovedsagen. Der er ingen anden vej, for som Paulus siger: »Hvis vi ikke mærker, at Kristus er i os, består vi ikke prøven.«

Men der kommer hjælp oppefra, hvis man giver sig til at meditere for alvor. På et eller andet tidspunkt vil man erfare, at hvis man har kunnet holde den udadgående kærligheds strøm konstant et stykke tid, vil Guds nærværelse pludselig mærkes. Det er noget, mange kristne kender, men de har erfaret det på forskellige og tilsyneladende tilfældige tidspunkter. Nu begynder det at indtræffe regelmæssigt efter meditationen, og genskæret af det varer det meste af dagen. Det er en ubeskrivelig tilstand, som sætter alle andre former for glæde i skyggen. Man må vogte sig for ikke at meditere bare for at opnå den. Gud lader sig ikke narre. Kærligheden man udsender til sine med-

mennesker skal være ægte og uden bagtanke. Når den mediterende er nået hertil, er det muligt at gå over til tredje fase af meditationen.

Tredie fase: Troens hemmelighed

Guds nærværelse opfattes som forholdet mellem to personer: Gud Fader oppe i himlen og hans barn nede på jorden. Med den længsel, sjælen har efter det eneste gode, drager den nu Guds væsen ned over sig, så det fylder dens forestillingsverden, hvor hjertet fra Kristus-skikkelsen stråler kærlighed ud til menneskeheden. Dens egen evne til at elske er nu som en skygge, der forsvinder i den virkelige oplevede Guds godhed, som udfylder hele Jordens kreds. Hold meditationen der så længe som muligt.

Det vil igen undre, at man kan tale om »at drage Guds væsen ned«. Lader Gud sig sådan drage efter menneskers forgodtbefindende? Nej, det opleves bare sådan. I virkeligheden er Gud til stede overalt i sit Fader-, Søn- og Helligåndaspekt, Gud overskrider begreber som »oppe og nede« »Fader og barn« osv., men de opfattes sådan af sjælen og er derfor sande på ethvert af de trin, hvor den befinder sig. På det stadium, der her beskrives, opfattes Gud som den, der opfylder verdensrummet med sin godhed. Vi har helgenernes ord for, at der er stadier af forening, hvor sjælen oplever at den er Gud, som dråben er havet, og det glødende jern er ilden. Dette er troens hemmelighed. Den er hemmelig, fordi den førstfattes, når mennesket befinder sig i tilstanden. Indtil da er den ord.

Men hvilke ord! Der findes i verdenslitteraturens hellige skrifter: Vedaerne, Bhagavadgita, Avesta, Gamle Testamente og Koranen - intet, der taler sammenligning med Jesu beskrivelse af denne tilstand: »At de alle må være ét, ligesom du Fader i mig, og jeg i dig, at også de må være ét i os, så verden må tro, at du har sendt mig. Og den herlighed, du har givet mig, den har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig« (Joh. 17,21-22).

Sven Damsholt

Mødet

Jeg har mødt en mand på vej til Emmaus.
Han var stærkere end den tunge sten,
der lå foran hans grav.
Han fjernede fra mit hjerte
den tunge vægt af tvivl og usikkerhed.
Nu brænder det i mig:

Jeg vil ikke tro

på den stærkestes ret
på våbnes tale
på magthavernes magt

Men jeg vil tro

på menneskenes ret
på den åbne hånd
på magt uden vold

Jeg vil ikke tro

på race eller rigdom
på privilegier
på den bestående orden

Men jeg vil tro

at alle mennesker er mennesker
at magten og urettens orden
er uordens ret

Jeg vil ikke tro

at jeg har intet at gøre
med hvad der sker langt borte
at enhver skal fejre foran sin egen dør

Men jeg vil tro

at hele verden er mit hus
og marken, hvorpå jeg står
og at alle høster, hvad alle har sået

Jeg vil ikke tro

at jeg kan kæmpe mod undertrykkelse dér,
hvis jeg lader uret eksistere hér

Men jeg vil tro

at ret er det samme hér og dér
at jeg ikke vil blive fri
så længe ét menneske endnu er slave

Jeg vil ikke tro

at al kærlighed er en illusion
at venskab er utilforladelig
at alle ord er løgn

Men jeg vil tro

på kærlighed, der tåler alt
på vejen fra menneske til menneske
på ord, der siger hvad de siger

Jeg vil ikke tro

at krig og sult er uundgåelige
og fred uopnåelig

Men jeg vil tro

på den lille gerning
på den tilsyneladende magtesløse kærlighed
på fred på jorden

Jeg vil ikke tro

at al umage er forgæves

Jeg vil ikke tro

at menneskehedens drøm
vil forblive en drøm
at døden vil være slutningen

Men jeg tør tro

- altid og trods alt -
på det nye menneske

Jeg tør tro

på Guds egen drøm
en ny himmel, en ny jord
hvor retfærdighed vil bo

Frans Cromphout

»Ungdomssiden - eller hvad den skal hedde« har fået et navn. »Trinbrættet«, hverken længere eller kortere.

Vi fik dette navn som svar på vor annonce »Hvem finder en god, sjov og original titel til denne side?«

Jeg tog med ordet »Trinbrættet« til Harry. Harry bor alene på et lille værelse. Han siger ikke meget. Han kan bedst li' at være alene, så han i fred og ro kan tegne, skitsere. Det er hans hobby.

»Om han kunne tegne Trinbrættet?«

Et par dage senere kom han. Med to ark tegnepapir med udkast til en »Trinbræt«-tegning. Alt sammen busser, rigtige engelske to-etagebusser, gamle museumsbusser eller fantasibusser, som alle havde ét fælles: et stort trinbræt med nogle unge på - eller næsten på, det var ikke tydeligt.

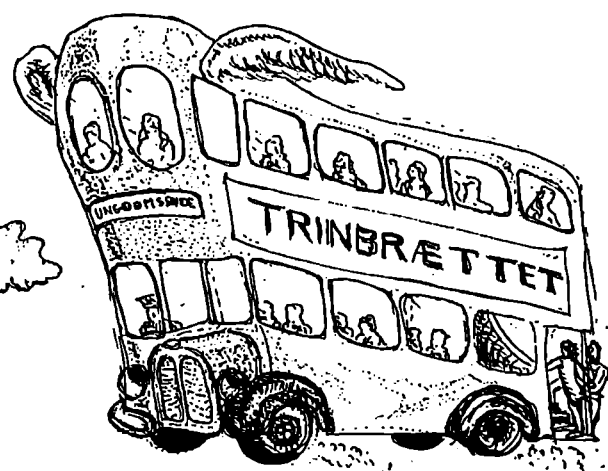
Så havde jeg overskriften og Harrys tegning og

dermed et pragtfuldt billede af de unges situation i dag.

Hvor står de unge i dag?

»På trinbrættet« lyder svaret.

De unge hører med i samfundet, i kirken, i »systemet«, men alligevel er de ikke kommet med endnu: at være ung ER at stå på trinbrættet. Man kan holde sig i ligevægt på

TRINBRÆTTET

et trinbræt på tusind og én forskellige måder - også som ung katolik på kirkens gamle bus.

Det kan være, fordi man er bange for at komme »ind i bussen«, at engagere sig. Man ved ikke helt nøjagtigt, hvor bussen kører hen, i hvert fald formoder man, at selve køreturen kan blive drøj. Man står på trinbrættet med store forventninger om den store og spændende tur. Man ser ud efter nye horisonter, nye møder med mennesker og Gud. Men man ved, - når man er med - at man også er medbestemmende om bussens rute og hastighed. Man er stolt over dette ansvar.

Jeg holder mig til trinbrættet. Hvorfor jeg ikke vil ind? Jeg gider ikke. Om jeg så vil hoppe af undervejs? Nej. Hvorfor ikke? Jeg gider ikke. Og bussen kører bare videre -

Pas på der. I fem! I det første sving falder I af! Hold jer fast! Der drejer vi!

Bussen kører videre med

fem passagerer mindre. Deres kondi var ikke i orden. Deres arme var for svage.

At stå på trinbrættet er: at føle sig fri.

At være lykkelig, fordi man er med. Jeg ved, at denne tur bliver MIN tur. Det er at føle en stor glæde og et håb, som ikke kan undertrykkes. Og samtidig at føle den gnavende pine, fordi man ved, at ens bedste ven, ens pige, ikke vil være med: de synes, det hele er noget pjat.

At stå på trinbrættet er at være i begreb med at hoppe af, for at gå helt andre veje og finde sin frihed, og så føle hjemve, fordi man er sprunget fra, og at vente på den hjælpende arm, som ta'r imod en.

Et trinbræt er lige noget for dig. Der er plads til alle og enhver, og der er altid plads til én til!

Kom så, hop! Vi kører.

Hold jer fast! Vejen er ujævn og svingene farlige.

Men det betyder ikke noget - vi er unge!

Jan

Lazarus vakte røre - i Horsens

Der var mødt mellem 40 og 50 unge op til weekenden 15./16. marts i Horsens. Emnet var »Kirkens Liturgi« og Karl-Heinz Westarp skulle i tre foredrag, spredt over lørdag og søndag, belyse den historiske baggrund for messens opståen og udvikling og forklare messens forskellige dele og de enkelte handlinger. Under gruppesamtaler skulle vi unge selv drøfte os frem til en »idealmesse« som blev udarbejdet af en repræsentant fra hver gruppe sammen med Karl-Heinz. Oven på dette seriøse arbejde gik lørdagsaftenen med fest og dans (uden øl) til kl. 00.30. Søndag kl. 10.00 fik vi så lov til at fejre vor egen messe sammen med Horsens menighed. Alle sangene blev akkompagneret med guitar eller orgel. Evangeliet om

Lazarus blev dramatiseret af de unge og denne anskueliggørelse af teksten vakte stor begejstring blandt menigheden. Mange gav udtryk for de-

res overraskelse over, at de unge havde kunnet lave noget så smukt og forståeligt. Nogle enkelte brød sig ikke om formen og udvalgte allerede efter Kyrie.

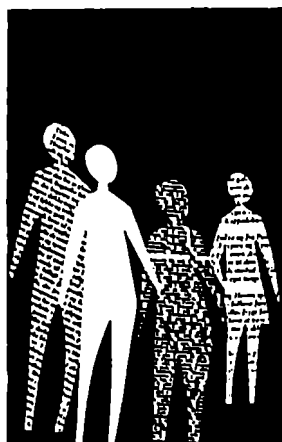
Alle unge var glade for denne vellykkede skoleweekend.

En tak til Horsens KUK!

2 af deltagerne

(Foto: Jens Kruse, Randers)

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplass på ca. 20 tekstlinier. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 9 (der udkommer 14.5.) er mandag den 28.4. og til nr. 10 (der udkommer 28.5.) er mandag den 12.5. Manuskripterne bedes sendt til Vivi Soldahl, Bispekontoret.

København: Jesu Hjerter Kirke

Stenosgade 4 A, 1616 København V. Tlf.: 21 85 88 eller 24 65 80.

Torsdag den 10. april kl. 19.30: Vi forbereder søndagen v. Elsebet Kieler.

Søndag den 13. april kl. 10.00: De unges trosbekræftelse.

Onsdag den 16. april kl. 14.00: De ældres klub på Skt. Annæ hjem.

Tirsdag den 22. april kl. 19.00: Firmelse ved Biskoppen.

København: Skt. Annæ Kirke

Hans Bogbinders allé 2, 2300 København S.

Søndag den 13. april: 3. Søndag i Påsken.

Kl. 10.00: Biskop Hans L. Martensen meddeler firmelsens sakramente og modtager de unges trosbekræftelse.

Efter messen reception i Skt. Knuds skole for de unge og deres pårørende.

Lørdag den 5. april kl. 16.30: Messe på polsk.

Tirsdag den 15. april kl. 14.30: Forårsfest for de ældre i den blå sal.

Frk. N. Price underholder.

Birkerød: Den hellige Families Kirke

Bistrup Byvej 4, 3460 Birkerød
Tlf.: (01) 81 27 96.

Søndagsmesser:

Bistrup kl. 8.00 og 10.00.
Hørsholm kl. 10.00.
Mikkeltorg kl. 8.00.
Åsebakken kl. 8.15.

Søndag den 13. april kl. 10.00: Højmesse i Hørsholm med optagelse af to nye menighedsmedlemmer.

Mandag den 14. april præstemøde på Nordvanggård. Kl. 18.15 samles vi i kirken til vesper, hvor alle er velkomne til at tage del i.

Onsdag den 16. april fra kl. 14.00-16.00 indbydes alle ældre i menigheden til samvær på Nordvanggård. Hr. Knud Hutter viser lysbilleder under titlen: En rejse gennem Danmark.

Torsdag den 16. april kl. 16.00 kommer biskoppen til Nordvanggård for at tale med alle unge, som skal firmes søndag den 20. april.

København: Sakramentskirken

Nørrebrogade 27, 2200 København N.
Tlf.: 39 53 80 og 35 68 25.

Søndagsmesser: Kl. 10.00: Højmesse. Kl. 17.00: Sangmesse. Kl. 18.00: Engelsk messe. Hver 1. søndag syn- ges dele af højmesse på latin.

Hverdagsmesser: Daglig kl. 19.00. Tirsdagsmessen indledes kl. 18.30 med fælles rosenkransbøn. Fredagsmessen afsluttes med 20 minutters tilbedelse og sakramental velsignelse.

Onsdag den 9. april: Til den ordinære messe kl. 19.00 indbydes - også gennem de nærmeste distriktsblade - alle interesserede ikke-katolikker. Messens tekster vil blive omdelt, så det skulle være muligt for alle at følge gudstjenesten. Efter messen bliver der lejlighed til i krypten at gennemgå de under prædiken berørte emner over en kop kaffe. Således vil vi fortsætte hver den 2. onsdag i måneden under forudsætning af tilslutning.

Onsdag den 16. april kl. 19.30 gennemgang af næste søndags evangelium.

Fredag den 2. maj kl. 20.00 møde for spansk-talende - også danske - i krypten.

Tirsdag den 6. maj kl. 13.30 åbent hus i krypten. Lysbilleder fra Bangladesh.

Næstved: Vor Frue Kirke

Præstøvej 29, 4700 Næstved. Tlf. (03) 72 09 85. Kontortid: Tirsdag - fredag: Kl. 11.30 - 12.30 eller efter aftale.

Faste Gudstjenester:

Hver søn- og påbudt helligdag: Kl. 8.00: Fromesse med prædiken.

Kl. 10.00: Højmesse med prædiken.

Mandag - lørdag: Kl. 8.00: Messe.

Polsk gudstjeneste:

Søndag den 20. april: Kl. 11.00: (med polsk prædiken).

Latinsk Højmesse:

Søndag den 27. april: Kl. 10.00.

Andagter:

Hver lørdag aften: Kl. 19.00: Rosenkransandagt.

Gudstjeneste på Møn:

c/o familien Walther Starp. Tlf. (03) 81 31 65. Lørdag den 19. april, kl. 15.00: Messe med prædiken.

Voksenundervisning:

Onsdag den 16. og 30. april: Kl. 19.30 (i præstegården).

Ministrantmøder:

Hold I: Tirsdag den 15. april: Kl. 19.15 hos Kurt Christensen. »Ministrant-Quiz«.

Hold II: fredag den 18. april: Kl. 18.45: Hos Kurt Christensen »Ministrantfortællinger«.

Ministrantbio: Tirsdag den 6. maj: Kl. 19.00: På Vor Frue Skole. Den svenske farvefilm »Hugo og Josephine« vises.

Svendborg: Skt. Knuds Kirke

Havnegade 1, 5700 Svendborg.

Kirkens kontor: Tlf. (09) 21 05 42, bedst kl. 9-10 undt. mandag.

Torsdag den 10. april kl. 15.30: Skriftemål for børn.

Lørdag den 13. april kl. 10.00: Børnenes første kommunion.

Onsdag den 16. april kl. 19.00: Kirkevandring, rute som sidste år.

Ringsted: Skt. Knuds Kirke

Skt. Knudsgade 19, 4100 Ringsted. Sognepræst J. Jong. Tlf. (03) 61 03 92.

Messtider:

Hver søndag kl. 11.00.

1. og 3. mandag i måneden: Rosenkransandagt kl. 19.30.

Onsdag den 23. april kl. 19.30: Forældremøde hos sognepræsten.

Søndag den 27. april kl. 11.00: Konfirmation.

Den 23. januar var forældrene indbudt til møde hos sognepræsten for at drøfte det fremtidige arbejde med børnene og de unge. Man blev enige om, at der var behov for en familiemesse en gang om måneden. Vi kan nu glæde os over, at vi har haft to familiemesser med stor tilslutning fra menigheden og vore børn. Den sidste afholdtes Palmesøndag, hvor børnene på forskellig vis var aktiveret i messen med sang og musik, hvilket var meget festligt. Efter messen havde søstre stillet skolen til rådighed med et traktament for menigheden.

Roskilde: Skt. Laurentii Kirke

Frederiksborgvej 11, 4000 Roskilde.

Søndag den 13. april kl. 8.00 og 10.00: Familiemesse og kl. 17.00: Messe.

Søndag den 20. april kl. 8.00, 10.00 og 17.00: Messe (læses på polsk)

Tirsdag den 22. april kl. 20.00: Koncert ved Risø-koret. Mozarts Missa Brevis i F.

Søndag den 27. april kl. 8.00, 10.00 og 17.00: Messe. Endvidere afholdes der retræte på Kisserupgård. Nærmere oplysning i kirken.

Onsdag den 30. april kl. 19.30: Messe i anledning af regionalrådsmødet, der denne gang holdes i Roskilde.

Søndag den 4. maj kl. 8.00, 10.00 og 17.00: Messe. I denne week-end holder K.U.K. aktion og loppemarked til fordel for vort S.O.S. barn i Ecuador.

Torsdag den 8. maj, Kristi Himmelfartsdag, kl. 8.00 og 10.00: Messe (første kommunion).

Søndag den 11. maj kl. 8.00, 10.00 og 17.00: Messe.

Tirsdag den 13. maj kl. 20.00: Menighedsmøde. Emne: Det hellige år. Opslag derom i kirken.

Torsdag den 15. maj: Man bedes reservere aftenen til kirkevandring.

Ledreborg Slotskirke: Messe hver søndag kl. 9.00.

Frederikssund søndag den 20. april kl. 10.00: Messe i den private realskole.

Slagelse: Vor Frue Kirke

Frederiksgade 7, 4200 Slagelse.

Sognepræst J. Jong - træffes efter aftale tlf.: (03) 61 03 92 eller (03) 52 06 45 - bedst mellem kl. 7.00 og 9.00.

Menighedsrådsformand: Ruth Plum, tlf.: (03) 56 42 46 tager mod besked til sognepræsten.

Torsdag den 24. april er der økumenisk gudstjeneste i Vor Frue Kirke i Slagelse kl. 19.30. Gudstjenesten er arrangeret af den katolske menighed og Evangelisk Alliance. Alle er meget velkomne. Også denne gudstjeneste passer ind i det hellige års tanker om FOR- NYELSE og FORSONING.

Der bliver igen i år menighedslejr på Klitborg for alle, der vil være med fra de helt små til de ældre. Fra den 13. til den 20. juli. Husk det i ferieplanerne. Pris 25,- kr. pr. døgn for voksne, 15,- kr. for det første barn i en familie, 8,- kr. for det næste, resten gratis.

Børneundervisning sidste gang den 18. april kl. 18.00 i Slagelse.

Søndagsmesserne er som sædvanlig kl. 9.00 i Slagelse og kl. 10.00 i Kalundborg.

Ålborg: Skt. Mariæ Kirke

Kastetvej 1, 9000 Ålborg. Tlf.: (08) 12 69 56.

Faste messetider:

Kirken: Søndage kl. 8.00, 10.00 og 19.00. Hverdage: Kl. 8.00. Skolemesse hver torsdag kl. 9.00. Skt. Josephs kapel: messe hver dag kl. 6.00. Andagt hver onsdag kl. 19.00.

Torsdag den 10. april kl. 14.30 på Skt. Mariæ skole: møde for de ældre og enlige i menigheden.

Søndag den 13. april: Trosbekræftelse for de 14-årige under højmessen kl. 10.00. De unge kommer til nærmere forberedelse til Skt. Mariæ skole onsdag og torsdag kl. 16.00 i ugen før trosbekræftelsen.

Torsdag den 17. april kl. 19.30: Voksenundervisning på skolen (KK + VU).

Fredag den 2. maj, Jesu-Hjerte-Fredag: Tilbedelse i kirken fra kl. 15-19.00. Kl. 19.00 aften messe.

Thisted (Møllevej 23): Messe lørdag den 19. april kl. 17.00 og lørdag den 3. maj kl. 17.00.

Hjørring (Nordre Kommuneskole, Norgesvej): Messe søndag den 13. april kl. 11.30 og søndag den 11. maj kl. 11.30.

Religionsundervisning: Ålborg: Hver onsdag kl. 16.00 på Skt. Mariæ skole, for alle børn, der søger andre end Skt. Mariæ skole.

Frederikshavn: 19. april kl. 17.00.

Hjørring: 8. april kl. 15.30 hos familien Flint. 14. april kl. 15.30 i Astrup.

Skagen: 5. april kl. 14.00 hos familien Krukiewicz. 19. april kl. 14.00 hos familien Zuk.

Storkøbenhavns Menighedsrådsmøde i Lyngby

Tirsdag d. 22. april

kl. 19.30: messe i St. Knud Lavard Kirke

kl. 20.00: møde i gymnastiksalen Lyngbygårdsvej 1.

Debataften: struktur og/eller fællesskab.

Har vi brug for sognet? til hvad?

Hvad er et sogn?

Har vi arbejdskraften?

Hvordan skal den fungere?

Århus: Vor Frue Kirke

Ryesgade 26, 8000 Århus. Tlf.: (06) 12 33 68.

Søndagsmesser:

Århus: kl. 8, 10, 17

Årslev: kl. 9.00

Odder: kl. 10.00 (13/4. og 27/4.)

Pindstrup: kl. 10.30 (6/4 og 20/4.)

Grenå kl. 10.30 (13/4 og 27/4)

Polsk messe: lørdag kl. 16.30 (12/4. og 19/4.)

Foredrag om Michelangelo: torsdag, den 10/4. kl. 19.30 (p. W. Wuyts, Vejle).

Skolens bazar dag for SOS: fredag, den 11/4.

Biskop Wesoły besøger den polske menighed lørdag, den 19/4.

Biskop Martensen kommer til menighedens weekend fredag, den 2/5: skolegudstjeneste kl. 8.00, Jesu Hjertemesse kl. 19.00. Menighedsaften kl. 20.00.

Lørdag, den 3/5: Møde med de unge i Årslev kl. 9.30. Spørgetime med biskoppen kl. 15.00. Samvær med menighedsrådet kl. 18.00, komplet kl. 21.00.

Søndag den 4/5: festgudstjeneste kl. 10.00 med firmelsen og trosbekræftelsen.

Reception kl. 11.30.

Liturgisk kalender

Ved Inga Jensen

Søndag den 13/4. 3. søndag i påsken. Ap.g. 2, 14 22-28. - Salme 16, 1-2a. 5. 7-11 (R: 11a. Vis os Herre, livets vej). - 1.Pet. 1, 17-21. - Luk. 24, 13-35.

Mandag den 14/4. Alm. ugedag. Ap.g. 6, 8-15. - Joh. 6, 22-29.

Tirsdag den 15/4. Alm. ugedag. Ap.g. 7, 51- 8, 1a - Joh. 6, 30-35.

Onsdag den 16/4. Alm. ugedag. Ap. g. 8, 1b - 8. - Joh. 6, 35-40.

Torsdag den 17/4. Alm. ugedag. Ap.g. 8, 26-40 - Joh. 6, 44-51.

Fredag den 18/4. Alm. ugedag. Ap.g. 9, 1-20. - Joh. 6, 52-59.

Lørdag den 19/4. Alm. ugedag. Ap.g. 9, 31-42. - Joh. 6, 60-69.

Søndag den 20/4. 4. søndag i påsken. Ap.g. 2, 14a. 36-41. - Salme 23, 1-6. (R.1: Herren er min hyrde, mig skal intet fattes). 1. Pet. 2. 20b - 25. - Joh. 10, 1-10

Mandag den 21/4. Alm. ugedag (el. Anselm, biskop af Canterbury, kirkelærer) Ap.g. 11, 1-18. - Joh. 10, 11-18.

Tirsdag den 22/4. Alm. ugedag. Ap. g. 11, 19-26. - Joh. 10, 22-30.

Onsdag den 23/4. Alm. ugedag (el. Georg, martyr) Ap. g. 12, 24-13, 5a - Joh. 12, 44-50.

Torsdag den 24/4. Alm. ugedag (el. Fidelis af Sigmaringen, præst og martyr). Ap.g. 13, 13-25. - Joh 13, 16-20.

Fredag den 25/4. MARKUS, evangelist. 1.Pet. 5, 5b-14. - Salme 89, 2-3. 6-7. 16-17. (R.2a: Jeg priser din godhed, Herre). - Mark. 16, 15-20. Gloria, ap. pc. II.

Lørdag den 26/4. Alm. ugedag (el. Guds Moders lørdagsmesse). Ap.g. 13, 44-52. - Joh. 14, 7-14.

Søndag den 27/4. 5. søndag i påsken. Ap. g. 6, 1-7 Salme 33, 1-2, 4-5. 18-19. (R.22: Din miskundhed være over os, Herre, så som vi håber på dig) 1. Pet. 2, 4-9. - Joh.14, 1-12.

EFTERLYSNING

Sakramentskirken har mistet sine 2 eksemplarer af melodibøger: »75 melodier til Søndagsmessebogen« v/B. Husson og Carl Vorm (1943) og »Tillæg« v/B. Husson og Otto Købke (1952).

Da de pågældende melodibøger ikke findes i handelen, henvender vi os herigennem til eventuelle ejere af ubenyttede eksemplarer, om de vil sætte sig i forbindelse med os. Præsterne: Tlf. (01) 39 53 80 og 35 68 25.

Pinseretræte

En dansk retræte agtes afholdt i pinsweekenden (16. maj aften - 19. maj morgen) i den danske katolske pension i Groeryd, Sydsverige (12 pladser: d. kr. 60.00 pr. dag). Emnet bliver »Bodfærdighed, omvendelse og helliggørelse«. Tilmelding og nærmere oplysninger hos retrætelederen, pater P. Grégoire O. P., Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund, Telf.: (01) OR 3038 (bedst om formiddagen).

NIELS STEENSENS BIBLIOTEK

Stenosgade 3
1616 København V.

Åbningstider:

tirsdag og torsdag kl. 17-19
onsdag og fredag kl. 10 - 14

Telefon: (01) 22 64 22

Giro: 70 77 96 3

GRUPPE A, LYNGBY

Torsdag den 24. april kl. 20:

Jan Ulrik Dyrkjøb taler om kardinal John Henry Newman.

Sted: »Lænestolslokalet«

UDDANNET SYGEHJÆLP

søges til følgende vagter:

aftenvagt hver anden uge fra 1/4 75

dagvagt 7-11 samt hver anden week-end 7-15 fra 1/4

dagvagt 7-11 samt hver anden week-end 7-15 fra 1/5

af Plejehjemmet Hoffmanns Minde, Frederikssundsvej 227, 2700 Brønshøj. Henvendelse til forstander Arly Bertelsen tlf. 60 11 33

SYGEPLEJERSKE - UDDANNET SYGEHJÆLP- PLEJEHJEMSASSISTENTER

søges til ferie afløsning i alle vagter af Plejehjemmet Hoffmanns Minde, Frederikssundsvej 227, 2700 Brønshøj.

Henvendelse til forstander Arly Bertelsen, tlf. 60 11 33

Lær tysk i Tyrol

Virkelig effektiv international sprogskole for alle aldersgrupper, uanset forkundskaber.

2 og 4 ugers kurser - små hold - udflugter. Skriv - gerne på dansk - til

SPRACHSCHULE WESTENDORF

A-6363 Westendorf/Tyrol
Østrig

DEN NORDISKE VALFART TIL LOURDES

23. til 30. august 1975

8 dages flyrejse med fuld pension:

Pris på »Hotel Madonna« kr. 1650.-
Særlig for syge og handicappede på
»Accueil Notre-Dame« kr. 1175.-

Valfartspræst: Pater G. GOMMANS

Læge, sygeplejersker, samaritter medfølger.

Program og tilmeldelser: VALFARTSKOMITEEN
Barsehøj 25, 2900 HELLERUP
tlf.: GE 63 41 (bedst om aftenen).

Kirken skal være avantgarde

Kirken i Latinamerika »må fremme sagen angående menneskets fuldstændige befrielse« for fattigdom og synd, siger en samordningskomité under den latinamerikanske bispekonference (CELAM).

»Vi har brug for en Kirke, der virker som en avantgarde, opfyldt af missionsiver, når den forkyn-der evangeliet«, siger de 15 biskopper, som har fået til opgave at centralisere be-stræbelserne på pastorale områder som undervisning i den kristne lære, social arbejde, liturgi, kommuni-kation og teologisk forsk-ning.

Brugen af ordene »be-frielse« og »avantgarde« i komiteens erklæring, der blev udsendt i slutningen af dens 5-dages møde i Bo-gota, Colombia, havde adresse til folk, der kritise-rer CELAM for at have trukket sig tilbage til en konservativ holdning i lø-bet af de sidste tre år efter et udbrud af samfundsre-former og kirkelig for-nyelse, som blev udløst af generalforsamling i Me-dellin, Colombia, i 1963. Den pågældende forsam-ling satte en række refor-mer i gang ud fra det andet Vatikankoncils principper

tilpasset efter Latiname-rika, som blev indlemmet i en tekst med titlen »Ret-ningslinier fra Medellin«. Konservative inden for Kirken beklagede, at ret-ningslinierne støttede de venstreorienterede, mens kristne på venstre fløj syn-tes, der var alt for lidt bid i dem.

På to efterfølgende mø-der i henholdsvis San José, Costa Rica og Sucre, Bo-livia, førtes CELAMs akti-viteter tilbage til en centra-liseret struktur, hvor man understregede forholdet til de lokale biskopper, men ikke talte om vidtgående sociale reformer.

CELAMs koordina-tionsmøde i Bogota, Co-lombia, har taget et vidt-gående overblik over Kir-kens opgave i forhold til det moderne samfunds krav. I erklæringen hedder det, at en »omhyggelig un-dersøgelse af de faktiske forhold i Latinamerika« har vist, at der på følgende områder er et uomgæn-geligt behov for en målbe-vidst indsats for evange-liets forkyndelse:

- Tidligere tiders mis-sionærer fra Europa og an-dre steder i verden har al-drig gennemført en »evan-

gelisering i dybden«. Der er vældige grupper, som det evangeliske budskab aldrig er blevet forkyndt for, og andre, der, selv om de har hørt om det, stadig ikke er troende.

- Der er en hastig ændring i gang over hele det latinamerikanske fast-land fra det traditionelle landbrugssamfund til en ny kultur, gennemsyret af bymæssige og industrielle værdinormer og krav.

- Det meste af befolk-ningen - måske omkring 60 pct. - er under 20 år. Dette giver et vink om »ungdom-mens overlegenhed, når det gælder dens værdinor-

mer og tvivlrådighed«. Årsagen til, at de unge er i den grad i overtal, er den hastige befolknings-tilvækst.

- Befolkningsfordelin-gen, de stadige befolk-ningsbevægelser fra det ene sted til det andet, de hurtige sociale omskiftel-ser og den voksende indfly-delse fra massemedierne gør det vanskeligere at for-kynde evangeliet. Kirken har brug for flere folk og for en mere effektiv indsats på det pastorale område.

I erklæringen fra CE-LAM hedder det, at de kristne menigheder skal »medføre fuld forpligtelse

til at arbejde for hele men-eskets og alle menneskers befrielse«.

Og videre hedder det, at kun da kan folkene i Latin-amerika forbedre livskvali-teten »hos folk, der er kal-det til at være noget mere og til større værd, - folk, der kræver at få del i men-eskerettighederne i deres fulde omfang«.

Hermed hentydes der til den omfattende fattigdom, analfabetismen og begrænsningerne i borger-nes frihed.

På koordinationsmødet blev der lagt planer for de næste fire år. Planerne bygger på en vurdering af

det arbejde, CELAM har udført siden sukkermødet i 1972.

En ny politik blev alle-rede drøftet på CELAMs 15. plenarmøde i Rom i no-vember 1974.

En talsmand for mødet i Bogota, pastor Hector Ur-rea, tilføjer, at der på mø-det blev godkendt nye re-gler for valg til og besid-delse af embeder.

På mødet i Rom blev det besluttet, at en koordina-tionsgruppe skal mødes tre gange om året for at sikre, at CELAM ikke bliver til »et vildtvoksende bureau-kрати«.

(N.C.)

»Affæren Küng«

(Fortsat fra forsiden)

tenticitet og hans opfat-telse af nadveren som hele kirkens sakramente, — så-ledes at forstå, at en døbt ikke-præsteviet i nødstil-fælde ville kunne udtale forvandlingens ord med sa-kramental gyldighed. Disse tre synspunkter må Hans Küng ikke docere længere, men han bliver hverken fjernet fra sin post som professor eller tvunget til at tilbagekalde disse af-vigende meninger, han skal kun holde dem for sig selv. De tyske biskopper, Vatikanet og Küng selv holdt alle et pressemøde om »affærens udgang«. Küng blev interviewet i det tyske fjernsyn om aftenen, den samme 20. februar.

Vi bringer en udførlig orientering om denne sag på siderne 6 og 7.

Red.

Italien har 225 kvindelige diakoner

(Pescara, Italien) - Det ita-lienske fjernsyn, RAI, op-levede en telefonstorm, da en kvindelig diakon, Licia Di Nisio, under en udsen-delse om kvinden i kirken præsenterede den ny li-turgi for ægtevielsen og vi-ste, hvordan brud og brud-gom får kommunionen under begge skikkelser. Hun rakte dem selv Her-rens Legeme og Blod. Da seerne mente, det var en »falsk diakon«, blev fjern-synet nødt til at give en forklaring. »Brylluppet« var selvfølgelig kun en stu-dieoptagelse, der skulle forklare liturgien, men den »falske kvindelige diakon« var ægte nok. Licia Di Ni-

sio, som er 40 år, blev dia-konviet i 1973 og er fastan-sat ved kirken San Gius-seppe i Pescara. Hun er en af de ialt 225 kvindelige diakoner, der rundt om-kring i lige så mange itali-enske sogne gør tjeneste i menigheden og under mes-sen - bortset fra konsekra-tionen, hvor præsten udta-ler indstiftelsesordene, mens diakonen løfter kal-ken. Licia Di Nisio kom igen i avisen, da hun selv for nylig i sin sognekirke i Pescara rakte kommuni-onen til sin yngre søster Ce-cilia og hendes brudgom Filodoro Tessitore under vielsesmessen.

Dåb og firmelse side 4

Første maj side 5

Arbejdets teologi side 6-7

Hej med dig side 9

katolsk orientering

FAO (FN's fødevare- og landbrugsorganisation) har som en hyldest til Moder Theresas »eksemplariske kærlighed til og omsorg for de sultende og de fattigste af de fattige« ladet slå en Ceres-medalje til ære for det verdensomfattende arbejde, der udføres af den lille ordenssøster i Calcutta. FAO's Ceres-medaljer har til formål at hædre nulevende kvinder, der har arbejdet på at opfylde FAO's mål »føde til alle«. (Ceres var landbrugets gud i det gamle Rom.) Indtægterne ved salget af medaljen, der foreligger i bronze, forgyldt bronze, sølv og guld, går til at støtte og fremme det arbejde, der udføres af Kærlighedens Missionærer, den orden, Moder Theresa selv har stiftet for 25 år siden. Ordenen virker i 17 lande, hvor den tager sig af de fattigste af de fattige.

500.000 pilgrimme til Rom

(NC) VATIKANET: Over en halv million pilgrimme fra hele verden har valfartet til Rom, siden det hellige år blev proklameret julenat.

Denne halve million omfatter udelukkende dem, der har anmeldt deres tilstedeværelse til Vatikanets centralkomité for det hellige år. Det faktiske antal pilgrimme er altså sikkert endnu højere, siger Vatikanets talsmand, fra hvem vi har vore oplysninger.

I de første måneder af det hellige år, som man ventede ville blive de roligste, er der kommet store mængder af pilgrimme både fra Europa og fra lande i Sydamerika som

Brasilien og Argentina, hvor ferietiden netop er ved at være forbi.

I Vatikanet kunne man for nylig registrere den korteste af de valfarter, der ventes i det hellige år, nemlig den officielle valfart for Vatikanets ca. 3.000 ansatte.

Palmesøndag startede en usædvanlig valfart i Assisi, hvor grupper af unge indledte en ca. 275 km lang »kristen forsoningsmarch« til Rom, hvor de skulle komme til Peterskirken påskedag.

Siden slutningen af februar er også store grupper af amerikanske pilgrimme ankommet til Rom.

Stat og kirke i Brasilien

Censur, undertrykkelse og fængsling

hører til dagens orden i regimets forsøg på at knægte friheden

I Brasilien, det største katolske land i verden, har der, siden den lovligt valgte regering i 1964 blev styrtet ved et militærkup, været alvorlige modsætninger mellem regering og Kirke.

Da man forberedte kuppet, mobiliserede brede lag inden for den katolske Kirke sig mod den lovlige regering under anførsel af en katolsk præst, pastor Peiton. Mobiliseringen tjente som et effektivt grundlag for kuppets gennemførelse.

Trods dette opstod der dog hurtigt modsætninger dels foranlediget af organi-

sationer af unge lægfolk og dels på grund af Dom Helder Camaras deltagelse i forsvaret af »fattige kammerater« fra det nordøstlige Brasilien. Disse modsætninger nåede et midlertidigt højdepunkt under general Garrastazu Medicis regering, da det blev katolske præster forbudt at blande sig i missionsarbejdet blandt de indfødte, og især fordi det blev ærkebiskoppen af Sao Paulo, kardinal Paulo Evaristo Arns forbudt at påbegynde et arbejde blandt de politiske fanger, hvoriblandt der befandt sig adskillige præster, umiddel-

bart efter at han havde overtaget dette det vigtigste bispedømme i landet.

Den brasilianske Kirke, som samarbejdede direkte med bønderne og arbejderne, opdagede meget snart, at diktaturregeringen ved sin politik holdt hånden over de store monopoler og hjalp med til at koncentrere profitten hos et privilegeret mindretal. Kirken begyndte nu at rette opfordringer til regeringen til at foretage en omlægning af sin socioøkonomiske politik, så den kunne føre til en anden fordeling af indtægterne, der favoriserede de fattigste

lag, som hidtil kun var blevet yderligere forarmede og barbariserede, fordi man udnyttede deres arbejdskraft mod en meget ringe betaling. Dele af Kirken gik over til at tage aktivt del i denne kamp, der har kostet store ofre som følge af undtagelsestilstanden i Brasilien.

Denne virksomhed blev betragtet som undergravende, og regeringen gik over til voldelig undertrykkelse af de præster, der gik ind i kampen for de fattige.

Der kan nævnes mange eksempler på dette, deriblandt forbudet mod den (fortsættes på bagsiden)

Statsstøtte til den katolske kirke i Sverige

(NC) SVERIGE: Den katolske Kirke i Sverige har af staten modtaget et beløb svarende til ca. 1.500.000 danske kroner. Det er første gang, Kirken har fået nogen form for støtte af den svenske stat. Den svenske immigranttjeneste

har tidligere med mellemrum tildelt Kirken mindre summer for dens særlige indsats for immigranterne, men regeringen har aldrig ydet noget bidrag til Kirken for dens almindelige sjælesørgeriske virksomhed.

A.B.C. Blomster

Vestergade 19, Stubbekøbing
Telf. (03) 84 16 69

Flytteforretningen 2021

Skattergade 5-7, Svendborg
Telefon 21 20 21
Kontor i København:
Møstien 11, København SV
Telefon VA 6080
Svendborg-København hver dag
Flytter alt overalt

A. Mougard A/S

Entrepreneur- & murerfirma
Århus C
Telefon 14 20 23 - 19 83 23

Mogens Larsen

Ramsherred 31, Åbenrå
Telefon 2 25 30 og 2 34 27

Lys - Kraft - Varme

Svend Erik Lauersen A/S

Chr. X's vej 106.
Telefon (06) 14 85 33
8260 Århus - Viby J.

H. OVERBECK A/S

Ingeniørfirma
Havnepladsen, Kolding
Telefon 52 35 55

Ur- og Brillehuset

„BALANCEN“

v/ KNUD PETERSEN
Gerritsgade 34, Svendborg.
Telefon 21 19 20

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

VVS

Frederiksborggade 22
1380 København K
Telefon 13 23 14

DANSK LIGBRÆNDINGS- FORENING

Bisættelser og begravelser
ordnes til rimelige priser for
alle

Medlemsskab ingen betingelse
men en fordel.

STORKØBENHAVN HOVEDKONTORET Nikolaj Plads 27 13 75 40 Amagerbrogade 31 SU 7540 Roarvej 2 34 55 40 Nørrebrogade 118 39 33 25 Enghave Plads 12 31 75 40 Østerbrogade 110 TR 6640 Kirketorvet 19 GE 7540 Søborg Hovedgade 154 67 92 93 Glostrup Hovedvej 166 96 16 53 Hvidovrevej 258 78 16 23	ÅRHUS (06) 12 58 95 - 13 51 83 HJØRRING (08) 92 22 61 HORSENS (05) 62 61 22 KOLDING (05) 52 20 10 NYKØBING F. (03) 85 18 48 - 85 01 51 NÆSTVED (03) 72 02 33 ODENSE (09) 12 81 32 - 11 21 61 RANDERS (08) 42 29 45 - 42 21 61 ROSKILDE (03) 35 18 40 SILKEBORG (06) 82 37 28 SLAGELSE (03) 52 42 70 VEJLE (05) 82 23 33
AABENRAA (04) 62 29 79 AALBORG (08) 12 17 77 - 12 19 01	

LÆSERNE SKRIVER

Under denne rubrik vil breve fra læserne blive bragt i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har almen interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200 ord.

Kirkebidrags-ordningen

Foranlediget af pastor Gommans' indlæg om en ny kirkebidragsordning tillader jeg mig følgende kommentarer:

Den nuværende kirkebidragsordning skal selvfølgelig principielt fortsætte.

Pastor Gommans overser, at menigheden i Hørsholm er en del af bispedømmet og derfor også har pligter over for det.

Allerede for 20 år siden efterlyste biskop Suhr en fremgangsmåde for at få den enkelte katolik til også at yde bidrag til bispedømmets drift.

Det centrale er ganske enkelt, at enhver katoliks øjne må åbnes for hendes eller hans moralske pligt til økonomisk efter evne at yde sit bi-

drag til driften af såvel bispedømmet som sognene.

Enhver, der undlader at opfylde denne pligt, er en, der nyder uden at yde, nasser på sine trosfæller eller, om man vil, lader sig slæbe med som en tom påhængsvogn. Den dag, enhver er sig sit ansvar bevidst — det ske snart — er der mulighed for, at vi økonomisk kan stå på egne ben, så biskoppen fritages for tiggergang.

Jeg spekulerer for øvrigt på, når en person, der undtager sig denne pligt, stående ved himmerigs port hører Sankt Peter sige: Kun adgang for samarbejdere!

Venlig hilsen

Svend B. Messerschmidt

Radio- og TV-udsendelser

Det ville være rigtig rart, om man i bladet en gang månedligt kunne bringe kommende katolske udsendelser i TV og radio, — der er ganske vist langt imellem, og netop derfor kan der »smutte« en radiogudstjeneste.

Må jeg lige benytte lejligheden til at udtrykke min glæde over »vores« blad, selv om det har fået en sønderknusende kritik i Berlingske. Jeg er naturligvis også kun hørende til »læggfolket«, men dem er der vel også flest af.

Jeg synes, det er et alsidigt og let fordøjeligt og fornøjeligt blad, — desuden oplysende og underholdende og på en måde tvangfrit, når det er i avisformat. Fordi der er henvisning til foregående numre, er det godt at samle på.

Med venlig hilsen,
Sonja Smith Hansen

Vi skal gøre, hvad vi kan for at opfylde ønsket om radio- og tv-information. Tak for de opmuntrende ord.

Red.

Mere om kirkebidrags-ordningen

Det var med stor glæde, jeg i sin tid hilste indførelsen af kirkebidrag til bispedømmet, fordi det forekom mig (og stadig forekommer mig) at være den mest retfærdige ordning af vor økonomi, ikke mindst af hensyn til de små sogne.

Hvis jeg har forstået rigtigt, behøvede vi endda ikke at bede om penge i udlandet, hvis alle vore egne betalte den pligtskyldige afgift.

Jeg forstår slet ikke, hvordan dette skulle hindre nogen i at slutte sig til sognet, dyrke blomster til altret m. m. De enkelte, som føler en større tilknytning til f. eks. Åsebakken, må vel også have deres frihed til det. Deres andel af kirkebidraget går jo alligevel til sognet.

Inger Lund

Orientering om pastoralrådet

Øm og Magleås hovedpunkter på mødet 10.-11. maj

Dagsordenen for næste møde i pastoralrådet er nu udsendt. Et hastigt blik nedover punkterne lader næppe nogen i tvivl om, at noget af det vigtigste bliver forelæggelsen af et samarbejdsprojekt for Øm. Det er en sag, der har været læstet langhalm på i snart mange år, og det har selvfølgelig ikke gjort det lettere, at det ny pastoralråd skulle have vendt botten endnu en gang for at træffe de rette beslutninger.

Man er i forvejen enige om, at bispedømmet står inde for en byggesum på ca. 1 mill. kr. Hvor de skal komme fra er ikke helt afklaret, men biskoppen har i hvert fald fået tilsagn fra Tyskland om ca. halvdelen af beløbet.

Det samarbejdsprojekt for den nye Ømborg er tilpasset den nu gældende rammebevilling. Man foreslår at dele opførelsen i 3 etaper. Første etape omfatter en hårdt tiltrængt udskiftning af sovebarakken. Der skal opføres 10 elevværelser med 4 sovepladser i hvert. Samtidig skal de sanitære forhold forbedres.

Anden etape, som der muligvis også kan blive råd til straks, omfatter nye lederværelser, opholdsrum og gruppe- rum. Tredie og sidste etape, der foreløbig må udskydes, omfatter ny spise- stue og køkken. Et andet vigtigt punkt på pastoralrådets dagsorden bliver forslag til udnyttelsen af Magleås i løbet af sommeren og efteråret. Vi omtalte i sidste nummer de 3 første kurser vedr. arbejds- lejr, familiekursus og ungdomskursus samt emnerne for de foretrukne kurser i resten af sæsonen. Dette mere udførlige program afventes med spænding.

Generaldebat om bispedømmets organisation

Dernæst vil strukturudvalget, hvor pastor Ib Andersen er formand, lægge op til en debat om bispedømmets struktur. Dvs. måden hvorpå bispedømmet er organiseret i menighedsråd, regionalråd, pastoralråd osv. For-

manden for pastoralrådet, Poul Høyer gav allerede for et års tid siden en længere skriftlig redegørelse for sine synspunkter, men der har ikke rigtig været tid til at diskutere dette. Poul Høyer er ret skeptisk over for regionalrådene, som ifølge hans erfaring ikke fungerer efter hensigten, hvis de overhovedet fungerer. Det stiller et særligt problem for pastoralrådets sammensætning, fordi medlemmerne her til vælges på regionsbasis. Poul Høyers forslag går derfor ud på, at man nedlægger regionalrådene og samtidig ophører med direkte valg til pastoralrådet. I stedet for skal hver menighed selv udpege en repræsentant til pastoralrådet.

Strukturudvalget vil nok fortrække en mere bred dis-

kussion om, hvad man egentlig vil med og kan vente af de forskellige strukturer, før man lægger sig fast på nye regler. Her vil den lokale menighed være centralt placeret. Skal menigheden fortsat være et fællesskab, man fødes ind i — eller vil man radikalt bryde med dette mønster og lade ligesindede spontant danne deres egne menigheder?

Det var oprindelig meningen, at pastoralrådsmødet skulle afholdes på Magleås. Der er imidlertid visse vanskeligheder med at få klarlagt lokalerne til tiden, og derfor er mødet flyttet til Rygårds skole, Bernstorffsvej. Lørdag vil pastoralrådet dog få lejlighed til at bese Magleås på en sikkert tiltrængt afslappende aftentur.

hjt.

Unge katolikker på trappen til det gamle, falddefærdige Øm. Skal vi gætte, hvad de sidder og venter på?

Det er ikke chefredaktøren, der her gør balancekunster med vores blad. Det er den tidligere polske »næsekonge« Adam Lebedowicz, som forleden var på besøg på biskpekontoret. Vi benyttede os af hans talent til at gøre det aktuelle problem med bladet tydeligere for læserne. Adam Lebedowicz har ved forskellige lejligheder optrådt i danske katolske menigheder, og man kan i øvrigt læse om ham i Jørgen Hviids bog om det manipulerende menneske.

Generalforsamling i Danmarks Katolske Kvindeforbund

Efter Danmarks Katolske Kvindeforbunds generalforsamling 13. april i København består bestyrelsen af følgende: Bodil Plate Petersen, formand, Helena Hansen, næstformand, Ruth Plum, sekretær, Eva Jantzen, kasserer, Inger Hedemark Saxild, forretningsfører. Suppleanter Suzanne Scavenius, Adda Bentzen og Ellen Bro. Regnskabet for 1974 viste godt 2000 kr. underskud, delvis på grund af afskrivning af garantier for bogudgivelser på Grevas' forlag og Skt. Ansgars forlag. Formandens beretning viste, at året har været stærkt præget af økumeniske arrangementer, lovlig meget synes

nogle, men også af møder og kontakter i forbindelse med den stigende interesse for kvindespørgsmål. Inger Hedemark Saxild var af biskop Martensen udpeget til repræsentant for de nordiske katolikker ved den pavelige kommission til studium af kvindens plads i samfund og kirke, som i anledning af FN's kvindeår fortsætter sit arbejde året ud. Om det internationale arbejde i forbindelse med WUCWO, katolske kvinders internationale union, fik man af en eller anden grund ikke som i fjor nogen beretning, men den blev dog lovet udsendt til medlemmerne.

E.N.

Præsternes runde dage

pater Johs. Schumacher	75 år	3/6
pater Josef Völk	50 år	14/6
pater Jan Szymaszek	50 års jub.	28/6
pastor Niels Th. Hansen	75 år	8/7
pater Josef Grochot	60 år	9/7
pater Pierre Dorange	45 års jub.	25/7
pater Josef Stäubli	50 års jub.	26/7

NÆSTE NUMMER

udsendes onsdag den 14. maj og vil være læserne i hænde senest tirsdag den 20. maj.

Kan vi få det til at balancere?

Læs her om den frivillige betaling for »katolsk orientering«

Efter pastoralrådets næsten enstemmige beslutning udsendes »katolsk orientering« gratis i et eksemplar til hver katolsk husstand. Det er vigtigt at understrege, at denne ordning fortsat gælder. Ingen er altså forpligtet til at betale for bladet.

På den anden side mener vi, at tidspunktet nu er kommet, hvor læserne må orienteres lidt om bladets økonomi. Forud for udgivelsen svirrede det med rygter om, hvad meningen med det ny blad skulle være, og mange gjorde sig skrækelige forestillinger om frokost-pop i BT-format eller officielt, elskværdigt menighedsblad for hele bispedømmet. Det synes vi var en rigtig dårlig baggrund for at appellere til læserne om økonomisk støtte. Men nu, efter udsendelsen af de første 8 numre skulle alle være nogenlunde klar over, hvad »katolsk orientering« er for noget, og hvad det står for.

Det skal selvfølgelig ikke opfattes sådan, at alt i bladet ligger urokkelig fast. Tværtimod fornemmer vi i redaktionen stadig visse bløde punkter. Vi er fortsat optaget af at få forbedret indholdet, især med hensyn til udenlandske nyheder. Vi regner også med, at den ny rubrik om bog-nyt snart kan efterfølges af regelmæssigt stof om film, teater, tv og radio, og vi har længe brændt efter at kunne blande os i den hjemlige kulturdebat med aktuelle katolske synspunkter.

Små udgifter, men de er store nok

Men som sagt, det er vores gerninger og ikke løfterne, der tæller.

Og nu er vi der, hvor vores blufærdighed stilles på en alvorlig prøve, men det skal jo siges, og lad det da være sagt i hast: redaktionen arbejder praktisk talt gratis. Derimod koster det temmelig mange penge at klare bladets tekniske fremstilling, trykning og udsendelse, og den nødvendige kontorhjælp må også aflønnes. Derfor håber vi på frivillige bidrag fra læserne. Flere har allerede uden op-

fordring sendt penge til bladet, og i et par sogne har man ligeledes på eget initiativ gennemført indsamlinger. Tak for det.

Røde girokort til alle læsere

Om kort tid får alle andre også en chance for at hjælpe os. I slutningen af april og begyndelsen af maj vil Ansgarstiftelsen gennem biskpekontoret udsende et rødt girokort til alle husstande. Samtidig opfordres man til at benytte girokortet til frivillig betaling af abonnement for første halvår af 1975. Beløbet er officielt fastsat til 50 kr. Der er dog ikke noget i vejen for, at man kan betale et mindre eller et større beløb, men i så fald skal man bruge et almindeligt girokort eller sende beløbet i check. Hvis betalingen indgår til Ansgarstiftelsen, betragtes beløbet som gave, der kan fradrages i skat.

Det er iverdigen tanken at gentage denne opfordring med udsendelse af girokort hvert halve år i fremtiden.

Ingen vild økonomisk disposition

Da man i sin tid planlagde »katolsk orientering« var man selvfølgelig også inde på de økonomiske problemer. En nøje beregning viste, at udgifterne til »katolsk orientering« udsendt i 15.000 eksemplarer ville blive lidt mindre, end de tilsvarende udgifter til Katolsk Forum og Orientering fra Biskoppen. Disse beregninger holder fortsat, og der har altså ikke været tale om nogen vild økonomisk disposition. Hvis vi kan regne med, at lige så mange læsere, som tidligere abonnerede på Katolsk Forum, nu vil betale frivilligt for det ny blad, så vil der blive tale om et tåleligt underskud. Måske er vi så heldige at få dobbelt så mange indbetalinger, — det vil betyde, at bladet stort set kommer til at hvile i sig selv. Tør vi håbe på det?

Vi skal hen ad vejen holde læserne underrettet om, hvordan det går.

Red.

Social rådgivning

ydes af

Katolske Menighedsplejer på kontoret, Bredgade 69 A o. g. 1. og 3. tirsdag kl. 19 til 21.

Kontoret holder i øvrigt åbent ugens 5 første dage fra kl. 14 til 16. Telefon 15 23 03.

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 — GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 76
Ligkistemagasin GO. 60 56 — GO. 60 30

Begravelse og bisættelse ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

Oliefyr
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

NORDISK KUL A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 70 45 30

C. B. Riis & Søn

Slagtermestre

Valby Langgade 36
København Valby — Telefon VA 89
1. kl. kød og pålæg

E. Christoffersen
Ringstedgade 25, Næstved

Begravelse og brændinger ordnes omhyggeligt og diskret

Alle aftaler kan træffes hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14 og 72 08 74.

Kaj F. Fjording og Søn

Murermestre — Ingeniører
Entreprenører
Hyldegårds Trævej 13
Charlottenlund.
Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ installatør
J. Ramskov Hansen
Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER

Blikkenslagermester
aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 — 80 50 30

Roman Kusler

Murermester

Stationsvej 11, Nivå
Telefon (03) 24 71 50

Bendt Gravgaard

isenkram en gros
Hobro — Telefon (08) 52 15 44

Rådhusstræde, Vejle

HENRIKSEN
Telefon 82 37 11

Påskens og pinsens sakramenter

- bruger vi dem rigtigt?

Biskoppen opfordrer menighederne til grundigt at overveje sakramenternes rette brug — især barnedåb og firmelse. En fornyelse her er sandsynligvis påkrævet.

Af Hans L. Martensen

Dåbens og firmelsens sakramente svarer på en speciel måde til påskens og pinsens begivenheder. Jesu opstandelse og Helligåndens udgyldelse var de to grundlæggende tildragelser i de første disciples liv, — dvs. de tolv apostles og de kvinders og mænds, der havde fulgt Jesus under hans offentlige gerning. Det var de disciple, som efter Jesu død og opstandelse var forsamlede i Jerusalem for at vente på Helligåndens komme »i den sal ovenpå, hvor de plejede at opholde sig« (Ap. g. 1,13).

Disse allerførste disciple modtog — så vidt vi da ved — aldrig dåbens eller firmelsens sakramente. I disse sakramenters sted trådte selve påskens og pinsens begivenheder. Vi kan svagt forestille os, hvilken omvæltende kraft påsken havde for dem. De

havde kendt Jesus personlig: han var blevet deres livs store indhold. De to disciple på vej til Emmaus giver godt indblik i følelser, som overvældede alle disciplene efter Jesu død: »Vi havde håbet, at han var den, der skulle forløse Israel!« (Luk. 24,21.) — Efter Jesu død var det, som om alt håb var udsukt. Alt, hvad de havde sat deres lid til, var forvandlet til tomhed. Ondskabens magter havde knust Jesus — netop det menneske, i hvem de havde fundet den rene godhed.

Omvendelse og tro

Langfredag betyder for disciplene ikke blot Jesu død — den betyder også sammenbruddet af alle deres forhåbninger, drømme og planer. Den var tillige et sammenbrud for deres

selvtillid, — de havde fornægtet Jesus, var flygtet i det afgørende øjeblik, havde skammet sig over ham... Der var intet tilbage — hverken af Jesus eller af dem selv — kun »endeløs tomhed«. Ligesom vi svagt kan gætte langfredagens sorg og sammenbrud i apostlenes hjerter, kan vi også gætte påskens overvældende virkning. Sammen med Jesus oprejstes deres eget håb og deres egne livsånder fra de døde. Deres knuste værdighed blev genrejst — ikke grundet i selvrespekt, men i Guds almagt, »som gør de døde levende og nævner det, der ikke er, som om det var« (Rom. 4,17).

Påsken blev en dyb og glædelig omvæltning i deres liv — en omvendelse i radikal forstand. Den blev også for dem »troens sakramente«, — de kom til en dybere tro på Jesus Kri-

stus. De havde allerede bekendt ham som »Kristus, den levende Guds Søn«, men efter opstandelsen fik denne tro en helt ny dybde og et uanet perspektiv. De følte uden tvivl: Livet kan aldrig igen blive helt, som det var før Jesu død. Ind imellem er der sket noget, som vi aldrig kan glemme, — det har gjort os til andre mennesker. Ikke som om de pludselig var kommet ud over deres svagheder eller fejl, — nej, men de havde gjort en erfaring som havde rystet deres tilværelse.

Åndens kraft

Så gennemgribende påskebegivenheden ændrede alting for dem, — så var den alligevel ikke nok. Gud måtte gribe ind i deres liv endnu en gang, inden de var udrustet til at fortsætte Jesu gerning i verden (jfr. Joh. 14,12). Først ved pinsefesten blev de fuldt udrustet. Da kom Helligånden over dem som et mægtigt stormvejr og som lysende brændende flammer. Til påske havde de erfaret Jesu opstandelse og glædede sig over den, men nu var det, som om selve den kraft, der havde bevirket opstandelsen, trængte midt ind i deres væsen. De forstod, at Guds løfter var ved at gå i opfyldelse, og at Guds Rige var ved at bryde magtfuldt ind i verden. Efter pinse havde de mod til at bekende Kristus, de gjorde det med kraftfulde gerninger, så evangeliets helbredende og frigørende kraft blev åbenlys. Ligesom den første martyr Stefan trådte de frygtløst frem

imod evangeliets modstandere, og i døds kampen bad de for dem, der myrdede dem... Således virkede pinsen med forunderlig kraft i deres liv.

Udnytter vi sakramenterne rigtigt?

Det, der skete i de første disciples liv til påske og til pinse, skal senere hen formidles til de kristne gennem dåbens og firmelsens sakramente. Dåben har i sig en kraft lige så stor som den, der udgik fra Jesu opstandelse og forvandlede disciplenes liv: Også hos os skal den virke radikal omvendelse og tro. Firmelsens sakramente har i sig en kraft lige så stor som den kraft, der udgik fra den første pinsefest, da Helligånden kom som flammer over apostlene... Men virker disse sakramenter stadigvæk hos os lige som påsken og pinsen i de første disciples liv? Hvis ikke, da er det ikke, fordi sakramenterne i sig selv er uden kraft, men fordi vi ikke benytter sakramenterne rigtigt. Dette er et alvorligt spørgsmål.

Både det enkelte menneske og det kirkelige fællesskab er derfor forpligtet til at ransage deres samvittighed og spørge: Gør vi den rette brug af sakramenterne? Bliver de frugtbare for os på den måde, de skulle?

Spørgsmål til menighederne

Det ville være godt, hvis menighedsrådene tager sådanne spørgsmål op til behandling. De skal hjælpe præsten — ikke blot i praktiske og materielle ting: langt vigtigere er menighedens åndelige tarv: Hvorledes står det til med børnenes oplæring i troen? Hvorledes tager vi os af de svagt stillede i menigheden? Kan vi hjælpe til, for at alle lettere kan komme til kirken om søndagen?

Blandt sådanne pastorale og åndelige spørgsmål er et af de vigtigste: Er sakramentspraksis i menigheden således, at sakramenternes nådegaver kommer til fuld udfoldelse? Eller er der hindringer, der blokerer sakramenternes gode virkning? Kan der måske endda være tale om, at sakramenterne kan få den modsatte virkning af den tilsigtede?

Bod og nadver

Kirken kræver f. eks. stadig, at et menneske skal være »i nådens stand«, for at det med nytte kan modtage den hellige kommunion... Hvad er mon den

dybere årsag til at skriftmålpraksis er gået tilbage i de senere år? Kan der gøres noget for atter at føre menighedens medlemmer til bodens sakramente, der er af så stor betydning for kirkens liv? Den ny bodsliturgi (offentliggjort i »katolsk orientering«, nr. 6) burde gøres til genstand for alvorligt studium i sognene. Menighedsrådene kunne f. eks. sammen med præsterne sætte sig nøje ind i den, man kunne samle menigheden, så den kunne høre om den nye bodsliturgi: eller den kunne praktiseres i forbindelse med bodsandagter...

I to følgende artikler vil jeg gerne lægge op til drøftelse i menighederne af følgende spørgsmål:

Barnedåb

Bliver barnedåb og firmelse hos os praktiseret på en sådan måde, at disse sakramenter virkelig får de store virkninger, de egentlig burde have? Eller bliver disse sakramenter undertiden brugt lidt overfladisk, uden den rette forberedelse, og uden bagefter at »blive fulgt op« på en forsvarelig måde?

Det kan hende, at en katolsk præst foreslår, at en barnedåb skal udskydes. Så opstår der undertiden uro i menigheden. Skyldes denne uro mon ikke, at man i menighederne endnu ikke har gjort sig tilstrækkelig dybe tanker om dåbens sakramente, og at man heller ikke er blevet gjort tilstrækkelig bekendt med de regler og anbefalinger, der er kommet i forbindelse med det ny dåbsritual?

Firmelse

Hvad firmelsens sakramente angår, gør det mig undertiden ondt, at børnene kun har fået nogle få timers forberedelse til dette store Helligåndssakramente.

Undertiden er de måske også for små til at fatte, hvad de kaldes til gennem dette sakramente?

Så bør vi alvorligt spørge os selv: Når Helligåndens store og stærke nådegaver tilsyneladende udebliver, er det så, fordi vi ikke udnytter Helligåndssakramentet på rette måde?

Alle disse spørgsmål burde drøftes langt mere rundt omkring i menighederne. De er vigtigere end de struktur- og organisationsspørgsmål, der hidtil har taget så meget af vor energi.

Hans L. Martensen

To katolske arbejdere, Georg Bune Andersen (i midten) og Poul Rønne (til højre) diskuterer første maj. Klassesamfundet eksisterer stadig, men hvordan skal det ændres? Det kan de ikke rigtig blive enige om

Kristen solidaritet - arbejder solidaritet

ved Poul Erik Magnussen

Første maj — international arbejderdag. I nogle lande nærmest nationaldag, — i andre er alle arbejderdemonstrationer forbudt. Arbejderdag — betyder det noget for kirken — eller er det op til den enkelte katolik at tage stilling til klasseskampen uden om kirken. Alt sammen spørgsmål, katolsk orientering har bedt mig give videre til to danske (katolske) arbejdere.

George Bune Andersen, 50 år, kontorassistent. Og Poul Rønne, 52 år, sygemedhjælper.

Bune Andersen er medstifter af Katolsk Arbejderaktion. Faglig bevidst. Han mener, at strejken er et af arbejderens bedste våben til at skaffe sig forbedringer i et kapitalistisk samfund. Bune Andersen er socialist og ønsker en fuldstændig ændring af samfundet.

Poul Rønne tidligere maskinarbejder. Tror på en langsom udvikling hen mod et mindre klasseløst samfund. Udviklingen er gået den rigtige vej. Er selv blevet mere fagligt bevidst efter erhvervsskiftet for få år siden. Betragter strejker og lock-out'er som passé i den faglige kamp. Der skal nye metoder til.

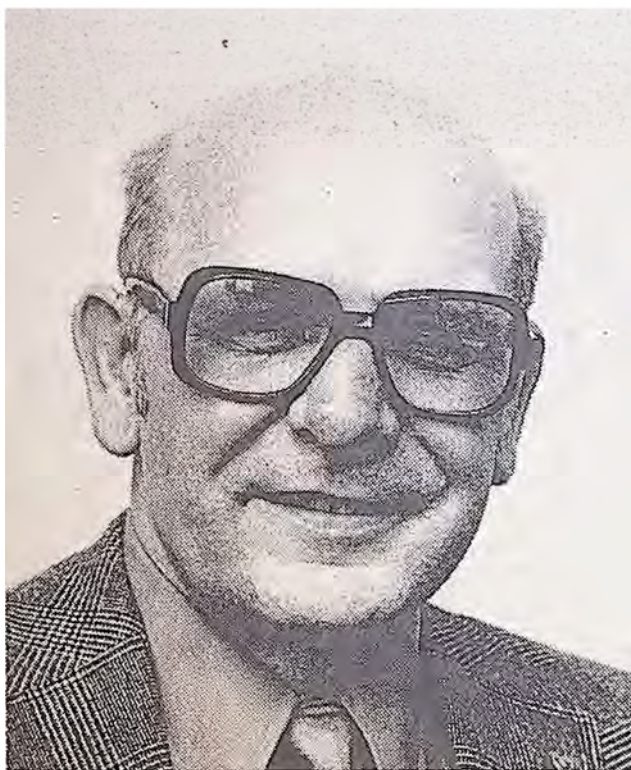
Bune Andersen: — Der er en nøje sammenhæng mellem mit tilhørsforhold til kirken og kampen for et socialistisk samfund. Den første maj er en solidari-

tetsdag, hvor lønmodtagerne manifesterer deres indbyrdes afhængighed i kampen mod udbytningen. Tidligere ringede klokke i kirken på Jagtvejen i København, når vi gik i første-maj-demonstrationer. Vi gik til messe sammen før demonstrationen og følte virkelig fællesskab både i Kristus og i kampen for en lige tilværelse for alle. Første maj er en solidaritetsdag på linie med kirkens årlige tur til Åsebakken, hvor vi viser vor fælles tro på Kristus.

Slut med demonstrationer

Poul Rønne: — Som barn stod første maj som en særlig dag. Mine forældre forbød mig at gå i Fælledparken, hvor arbejderne demonstrerede. Jeg var meget optaget af første-maj og af hele problematikken omkring lønmodtagernes kamp. I dag tror jeg, demonstrationerne er ude af takt med tiden. Der skal en nytænkning til. Hvordan det skal ske, har jeg ingen klarhed over. Her må de fire arbejderpartier prøve at vise vejen. Jeg er enig med Bune i, at vi stadig har et klassesamfund, og at samfundet bør ændres. Vi bliver stadig udbyttet, — men langt fra så groft som for 50 år siden. Der er sket meget, rent socialt.

Poul Rønne: — Det er

Bune Andersen: — nøje sammenhæng mellem mit tilhørsforhold til kirken og kampen for et socialistisk samfund

selvfølgelig dejligt at være samlet om en idé. Men demonstrationerne bliver let til demonstrationer for demonstrationens skyld. Ideen kan godt være stor og rigtig, selv om man arbejder alene. Solidaritet med alle mennesker lyder så godt, men giver sjældent nogen resultater. Vi er alle solidariske i troen på Kristus. Han døde for os alle, og vor tro viser vi blandt andet i messen.

U-landenes problemer

Bune Andersen: — Den solidaritet, vi føler, skulle

gerne give resultater. Det får vi ikke, før arbejderne har overtaget produktionsmidlerne. Jeg ønsker ikke statssocialisme, som vi ser det i Østeuropa. Men produktionsmidlerne skal vi eje i fællesskab. En socialisme, der passer i den danske virkelighed. Samfundet skal revolutioneres.

Poul Rønne: — Jeg ser gerne et socialistisk samfund via stemmesedlen. Men jeg tror ikke rigtig, jeg kan følge Bune Andersen, når han taler om revolution. Solidariteten skal — hvis den betyder noget — videre ud. Hvad med u-landene. Her optræder vi alle sammen som udbyttere. Hvad enten vi er lønmodtagere eller kapitalister. Vi burde nok i stedet begynde at spænde livremmen ind for at hjælpe dem, der virkelig lever elendigt. De millioner, der udbyttes af alle i den rige verden.

Bune Andersen: — Vi skal stille os solidarisk med u-landene. Men jeg tror ikke på elendighedsteorier om, at danske arbejdere skal lade sig undertrykke mere for at skabe socialisme her og andre steder.

Præster må ikke blande sig i politik

(NC) BOLIVIA: General Hugo Banzer's militærregering har udvist den belgiske pastor Eric Wasseige, beskyldt for politisk indblanding. Regeringen baserer sine beskyldninger på en rapport, udsendt af Kommissionen for Retfærd-

dighed og Fred, som pastor Wasseige havde stået i spidsen for. I rapporten hedder det, at der ved undertrykkelsen af et oprør mod regeringen i Cochabamba i fjor var 100 døde og ikke — som dengang angivet af regeringen —

Kirkelig appel til manden på gulvet

(NC) CANADA: Katolske og protestantiske kirkeledere forsøger i fællesskab at gøre fødevarekrisen i den tredje verden til et spørgsmål på sogneplan.

Over 100 læger og gejstlige delegerede, repræsenterende den canadiske katolske bispekonference (CCC) og Kirkernes Råd i Canada, besluttede for nylig at indgå et nærmere samarbejde med allerede eksisterende økumeniske udviklingsorganisationer for

at få manden på gulvet til at interessere sig for den kroniske hungersnød i u-landene og for det »gudsbespottelige« spild af landbrugsjord i Canada.

Den katolske deltagelse i det årlige seminar for medlemmer af den anglikanske Kirke var en direkte følge af Kirkens deltagelse i verdensfødemiddekongressen i Rom og i den af FN protegerede befolkningskongres i Bukarest i fjor.

Poul Rønne: — Kristeligt Folkeparti er ikke løsningen for at få et bedre samfund. Der må nytænkning til i arbejderpartierne

Bune Andersen: — Jeg er enig. Kristeligt Folkeparti har vist sig som et borgerligt parti. Jeg har svært ved at se den kristne moral, som partiets repræsentanter selv siger, de står for. For dem er kristen moral kun modstand mod abort og porno. Det ta'r de selvfølgelig højtideligt. Men ellers stemmer de borgerligt i folketinget.

Vold eller ikke vold

Poul Rønne: — Kristeligt Folkeparti er ikke løsningen for at få et bedre samfund. Der må nytænk-

ning til. Jeg tror, den skal hentes i arbejderpartierne. Men de har svært ved at anviser nye veje. — En ting er jeg sikker på, — det skal ikke ske ved voldelig revolution.

Bune Andersen: — Vold er den allersidste udvej. Det kan blive nødvendigt. Gennemføres revolutionen via stemmesedlen som i Chile, kan jeg forestille mig, at kapitalen vil bruge vold for at bevare magten. Jeg har dog svært ved at forestille mig en revolution ved vold i Danmark. Det bliver ikke nødvendigt.

Paul Erik Magnussen

International solidaritet

Mens den internationale diskussion fortsætter, om nødvendige sociale reformer enten skal fremskyndes ved evolution (udvikling) eller fremtvinges gennem revolution (omvæltning), er der ingen diskussion om, hvor ringe værdi titusinder af menneskeliv har, hvor man vælger revolution og befrielseskrig. Der klæber meget blod ved de hænder, der gennemtrumfer den sociale »nye verden« — vel lige så meget som ved de hænder, der konservativt forsøger at forsvare den »gamle orden«, som unægtelig er i uorden. Dette skyldes vel, at »systemer« både til venstre og til højre sættes højere end de mennesker, der skal leve under deres velsignelser. Mennesker ofres for systemernes ideologiske ortodoksi.

I hvor mange af de stater, hvor revolutionen har sejret, og hvor »høger« og »duer« slås om magten, hersker der virkelig presse- og talefrihed, skolearbejds- og organisationsfrihed, tanke- og religionsfrihed, demokrati i det hele taget? Selv om man tager ad notam, at kommunister principielt ikke er tilhængere af demokrati, er der så ikke lidt rigeligt med pigtråd omkring deres arbejderparadiser?

Mange socialbevidste mennesker tager afstand fra kirken og kristendommen, fordi, siger de, kristendommen har for mange menneskeliv på sin samvittighed. Religionskrigene har krævet meget blod. Det passer. Trods deres evangelium har kristne ofte opført sig som barbarer. Den indiske ikke-voldsprofet Gandhi har sagt, at kristendom ville være det smukkeste på jorden, hvis bare der ikke var nogen kristne. Han kendte dem jo — som britisk kolonimagt! Så længe det samme kan siges om marxismen og socialismen — og det mener jeg, bør indrømmes — forbliver en del af den megen »forkyndelse« om international solidaritet utroværdig. Solidariteten med de underkuede og lidende mennesker er ensrettet og betinget af politiske sympatier. Forskellen mellem imperialisternes »reaktionære sadisme« og revolutionens »nødvendige ofre« er temmelig ens.

Kirken har for længst indrømmet, at kristendommen har en tung arv at løfte. Vore socialistiske kristne og kristelige socialister, hvis ærlige bekymring og bestræbelser vi virkelig tror på, sidder med den — om muligt endnu vanskeligere — opgave samtidig at tage afstand fra al den fysiske og psykiske vold, der udøves mod det arbejdende folk i øst og vest, og at overbevise os om, at deres socialisme virkelig kan være den glemte side af evangeliet, også religiøst set.

Imidlertid bør det være ikke-socialisters lige så tvingende pligt at realisere Kristi evangelium i hverdagen, også socialt set.

Willem Wuyts

Gid det må gavne

DUKs (Danmarks Unge Katolikker) hovedbestyrelse holdt for nylig et møde, hvor et af de vigtigste punkter var en drøftelse af og en stillingtagen til spørgsmålet om Prosits fortsatte eksistens. Prosit er et ungdomsblad, der udgives i DUK-regi, men med selvstændig redaktion, idet ingen fra DUK er repræsenteret i redaktionen. Enkelte i hovedbestyrelsen har da også fundet, at Prosits linje stort set var uforenelig med den indsats, DUK gør for de unges fællesskab med og i kirken. Dette har medført en række situationer, hvor Prosits redaktion hver gang pænt har måttet stille op til, hvad man kunne kalde klatvask. Men på det netop afholdte møde var der lagt op til storvask. DUKs nyvalgte landsformand, Ole Borg, og et mindretal i hovedbestyrelsen ønskede støtten til Prosit inddraget med udgangen af dette år, — hvilket sandsynligvis ville betyde en lukning af bladet. (I indeværende år modtager Prosit et tilskud på kr. 3.500.) Flertallet, deriblandt de to tidligere DUK-formænd, Ole le Fevre og Kjeld Wogensen, samt DUK-præsten, pastor Muiser, gik ind for en fortsat støtte til bladet.

Dog nåede man forinden at blive enige om et nærmere samarbejde mellem redaktion og hovedbestyrelse. Vi kan kun håbe på, at Prosit på denne måde må blive kureret for sin dyrkelse af tidsånden og for sit sært frustrerede forhold til kirken.

Hans Jensen.

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annoncedeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80
Giro 500 1471: Ansvarstiftelsen. Presse- og informationsafdeling.

I redaktionen:
Willem Wuyts (ansvarh.)
Fjellegade 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93
Hans Jensen, Hans Jørgen Johansen, Bent Ortvald, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag april 1975: 14.500 ekspl.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

Dag efter dag -

For godt og vel 20 år siden skrev jeg noget om arbejdets teologi. Det blev skrevet ud fra den erfaring, at »arbejde adler«, og at man kan blive mere ydmyg, når man beskæftiger sig med genstridige realiteter som jord, skuffejern, traktor og høstarbejde, afhængig af og i nær kontakt med sol, vind og regn. Ydmyghed og samtidig stolthed, når man ser arbejdets resultat. Håndens arbejde åbnede en anden verden for en end den abstrakte verden af filosofi, teologi og deslige, hvor man så nemt kunne blive foranlediget til at gøre sig selv til centrum i en verden, hvor man kunne sætte alt i system dér, hvor man ønskede det. Ja, alt, til og med Gud og sine medmennesker.

Slid og slæb
Imidlertid har jeg lært, at Gud så afgjort er anderledes end filosofernes og teologernes Gud, men en barsk virkelighed en gang imellem, som ikke lader sig løbe om hjørner med. Også oplevelsen af håndens arbejde er blevet anderledes. Ikke kun den glædelige oplevelse fra sommerferierne på klostrets marker, en dejlig og forfriskende afveksling fra alt det abstrakte i studie-bøgerne. Nu har jeg lært arbejdet at kende både som noget godt, noget meget godt endda, men også som noget hårdt, ja, som noget, der kan blive til en fare. Og derfor forstår jeg så inderlig godt, at Gud selv måtte hvile sig efter sit skabelsesarbejde! Det kunne være drøjt at komme igennem arbejdsdagene på en fabrik, dag efter dag, uge efter uge, år efter år, blot for at få en uddannelse som bogbinder. Og det kan være drøjt, når der nu skal arbejdes på eget værksted bare for at få det hele, hvor lidt det end er, til at løbe rundt. Og faren er der for at blive en slave af arbejdet, f. eks. fordi man ikke ved, hvad man skal stille op med sin

fritid, eller fordi man vil have mere og hurtigere udbytte. Eller fordi man bliver så grebet af sit arbejde, at alt andet skubbes til side.

Arbejde er mange ting

Arbejdet har så mange sider, både gode og onde, og opleves igen vidt forskelligt fra menneske til menneske, fra situation til situation. Arbejdsterapi, arbejdspligt, ret til arbejde, arbejdsløshed, arbejdsstress, beskæftigelsesarbejde, arbejdsglæde. Alle disse ord udtrykker hver for sig forskellige aspekter af det, vi kalder »arbejde«. Allerede derfor er det svært at sige noget entydigt om arbejdets teologi. Arbejdet er jo kernen i hele vort teknologisk dirigerede og komplicerede samfund.

Sejr over naturen?

Teologerne har en vis tilbøjelighed til at komme bagefter, så snart de beskæftiger sig med noget konkret, hvad de i øvrigt langt fra altid har gjort. Det var i hvert fald ikke teologerne, der begyndte at beskæftige sig med en filosofi om arbejdet og det arbejdende menneske. Først længe efter Marx gik de med på ideen. I 1. Mosebog fandt de en tekst, hvor Gud udnævner mennesket til »herre over Jorden« (1,28). Tydeligt nok gør mennesket sig til dette ved hjælp af sit arbejde, og værsågod, nu havde de kristne også en positiv teori, ja endog en teologi, et Guds-ord, om menneskets arbejde. Og for ikke at stå tilbage for det marxistiske arbejdsepos blev arbejdet i sig selv gjort til en glædelig forherligelse af Gud og mennesket. Fremskridt, teknik og materiel velfærd blev fremhævet som menneskets sejr over naturen og som en opfyldelse af Guds ord: Gør jer til herre over den. »Ved sit arbejde omdanner mennesket ikke

bare tingene og samfundet, men han fuldkommengør også sig selv. Han lærer meget, udvikler sine muligheder, når ud over sig selv og vokser« (Gaudium et Spes, 1965).

Kløften udvides

Alt dette er utvivlsomt sandt, men er det hele sandheden om arbejdet? Vor kære verden udvikler sig hurtigt, og de optimistiske toner fra for blot 10 år siden har allerede ændret melodi. Hvorfor arbejder vi egentlig? Er vort højtindustrialiserede samfund så ideelt, som det så ud til at være? Når araberne lukker blot nogle af deres oliehaner, trues al vor kære velfærd i sjælen. Hvem har egentlig den største profit af min arbejdsindsats? Er magten ikke i alt for høj grad ved at komme i hænderne på ganske få, oven i købet anonyme multinationale selskaber? Mens vi sparede på varme og energi, tjente olieselskaberne uforskammet store penge på vor nød. Og gør vi ikke selv noget lignende over for den tredje verden? Bliver kløften mellem os, de rige, og udviklingslandene ikke større og større, fordi vi ikke kan, tør eller vil standse vor vanvittige jagen efter større materiel velstand og derfor underbetaler de fattige lande for deres produkter og arbejde? Her er det ikke nok med lidt hjælp i form af almisser, — kun et mere retfærdigt handelssystem kan hjælpe.

Når grænsen er nået

Og hvad med forureningen, dette menneske-uenlige biprodukt af vor velstand? Atomkraften rummer måske også i fredelige kraftværker uanede farer. Hvor er grænsen, hvad er meningen, hvad er målsætningen for alt dette? For mange er det blevet for kompliceret og utydeligt alt sammen, for fremmed,

Ige efter uge - år efter år

»Mennesket er mere end sin egen præstation«
Siger Frans van Haaren,
arbejder og cistercienser på Bornholm

for menneskeligt, og de står af. En flygtningestrøm væk fra det præstations-samfund, hvor man ikke længere kan finde sig selv til rette. Narkotika, alkoholisme som aldrig før, transcendental meditation, nye udslag af romantik, hjemve efter en nærmere kontakt med naturen. Kollektiver, hvor man prøver at komme hinanden i hvert fald lidt ved. Og på bagsiden af vor velstand blomstrer vold og had, mens de psykiatriske afdelinger ikke kan klare behandlingen af de mere fredelige og uskyldige af samfundets tabere.

Velstand øger ikke velfærd

Det er blevet klart, at den materielle velstand ikke i sig selv er lykken. At velstand ikke er ensbetydende med velfærd. At den nye religion, som hed fremskridt og teknologi, har vist sig at være en af-

gud. At mennesket ikke lever af brød alene. Mennesker er blevet fremmedgjorte over for sig selv, hinanden og Gud. De føler sig fanget og truet af det teknologiske samfund, som ikke længere synes at være til for menneskets skyld, men hvor mennesket føler, at det er til for samfundsmaskineriets skyld. Et nummer, et hul-kort i datamaskinerne.

Usikkerhed

Også teologerne er blevet mere forsigtige. Ikke alle arbejdets frugter er åbenbart lige gode. Man lægger mere vægt på en anden tekst fra 1. Mosebog: »Jorden skal være forbandet for din skyld, med møje og besvær skal du skaffe dig føde af den alle dit livs dage« (3,17). Arbejdets møje er altså en straf, en følge af vor syndige menneskenatur. Men dette løser ingen problemer, selv om det er godt at blive mindet om det en

gang imellem. Spørgsmålet ligger dybere: Hvad er den egentlige mening med det arbejdssamfund vi lever i? Hvad er dets målsætning?

Tomas af Aquins forsøg

Tomas Aquinas angav fire formål med arbejdet: Tjene til livets opretholdelse, middel mod dovenskab, middel mod have-syge, mulighed for at give almisser. Det lyder slet ikke så dumt, selv om det stammer fra en tid med et statisk verdensbillede. Heri genkender man i hvert fald noget af evangeliets ånd.

Mærkelig arbejdsmoral

Ja, hvad med evangeliet? Jesus selv har sikkert arbejdet på sin far Josefs værksted. Han har vel også været en god snedker. Men da han begyndte at prædike og forkynde sit evangelium, dette glædesbudskab for fattige, blinde

og lamme, syge og fortrykte, kaldte han sine disciple væk fra deres fiske-redskaber. Han prædikede, at vi skulle være ubekymrede, at vi skulle lære af markens blomster, som hverken såede eller høstede, og som alligevel var smukkere end Salomon i al hans pragt. Det var da sandelig en mærkelig form for arbejdsmoral og arbejdsetik eller arbejdsteo-logi. Jesus sagde, at hans arbejde var at gøre Guds vilje. Og Guds vilje er, lærte han, at vi alle skal være som Guds børn med Gud som alles far i centrum. At vi skal lære at elske, først og fremmest Gud, af hele vort hjerte og alle vore kræfter og vore medmennesker som os selv. At vi skal lære at tjene i stedet for at ville herske over andre, som han selv kom for at tjene.

I hans budskab er der altså ingen modsætning mellem Gud og mennesket. Det handler om både

Gud og mennesket i en sådan grad, at man ikke kan tro, at man elsker Gud, som man ikke ser, hvis man ikke elsker sin broder, som man ser. Dette er en af Guds riges grundlove. Derfor kunne og turde Jesus gennembryde gamle systemer og overskride religiøse og sociale grænser. I lydighed over for Gud, Faderen, havde han først og fremmest opmærksomheden henvendt på menneskets velvære og befrielse. Mennesket er ikke til for lovens skyld, — loven er til for menneskets skyld. Hans hjerte var hos de fattige, datidens »samfundets tabere«, fordi de på grund af manglende materiel velstand ikke var i stand til at overholde dette fromme samfunds socio-religiøse love og derfor blev betragtet som fortabte, også med hensyn til Gud.

Menneskets velvære

Ikke tjene mammon, siger evangeliet, men Gud. Ikke spille Gud ud imod mennesket, men tjene mennesket til ære for Gud. For en kristen kan altså, for så vidt han virkelig er kristen, materiel velstand ikke være målet i sig selv (Gaudium et Spes). Heller ikke rigdommens goder i sig selv eller fremskridtet. Men han må fremfor alt og i alle ting arbejde med Guds rige for øje. »Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift« (Mt. 6,33). Den kristnes opgave er at arbejde for, at egen indsats og arbejde skal komme til at fremme menneskets velvære mere end dets velstand. Arbejdet og dets frugter er kun virkelige goder, hvis og for så vidt de står i menneskets sande tjeneste. Kun så længe fremskridtet står i menneskets tjeneste, er det godt, — ikke når det begynder at gøre mennesket til sin slave.

Ændret mentalitet

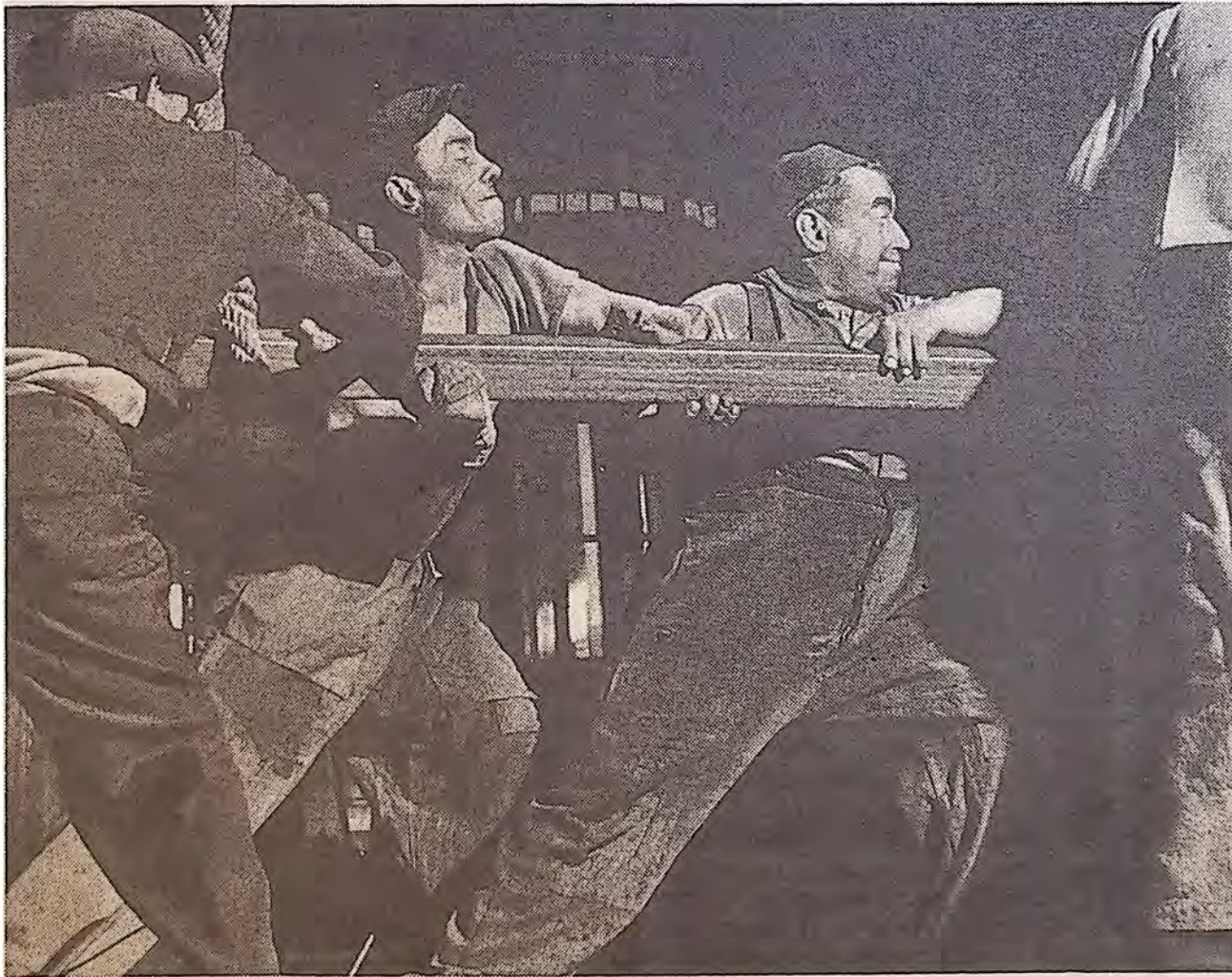
Over for konsumsamfundet, over for præstationsprincippet, som er fremherskende i vort moderne samfund, må kristne tage kampen op i solidaritet med de svage og taberne. Ikke ved selv at stå af, men ved at arbejde på en ny mentalitet: Mennesket er mere end et statussymbol, mennesket er mere end sin egen præstation. Og over for de fattige lande skulle de kristne være de første, som tør dele ud af deres overflod, fordi de fattige og deres brødre er Kristi yndlinge.

»Internationale«

Denne nye mentalitet kræver en omvendelse. Væk fra vor individuelle og kollektive egoisme, hen til Gud og hinanden. Således bliver arbejdet, trods dets møje og besvær, til tjeneste og glæde, både for os selv og for andre.

Hvis alle kristne ville arbejde på denne nye mentalitet, som er Kristi egen Ånd, ville hele samfundet blive berørt af det. (Kristne i alle lande, foren, jer...!) En utopi? Nej, et håb og en opgave vi har fået ved Kristi egen død og opstandelse, som var en ny begyndelse. At arbejde for Guds rige er den første og den største arbejdsopgave, vi kristne har. Og det kan betyde tilsyneladende meget forskellige ting som for eksempel social retfærdighed, gode arbejdsvilkår, ansvar, frihed, venlighed, tjeneste og hjælp, hjælp til den, som netop nu har brug for den, også når det går ud over vort eget arbejde, eller når det måske betyder mere arbejde. Dele det, man har, med den, som ikke har. Der findes ingen faste regler for dette undtagen den ene: Guds rige er nær, omvend jer og hæng i.

br. Frans van Haaren

Giuliano de Nemours fra 1527. Medicikapel Firenze

Michelangelo 3.

af Willem Wuyts

Mens Michelangelo lå og maled, hørte han i Rom den nyhed, at Bentivoglios tropper i 1511 ved generobringen af Bologna havde ødelagt hans bronzestatue af paven og støbt den om til en kanon, som de gav øgenavnet »Giulietta«, fordi paven jo hed Giulio (Julius)!

Fire måneder efter loftets fuldførelse og højtidelige indvielse med Te Deum, døde pave Julius II. Hans familie della Rovere ville kun forny kontrakten om hans pompøse gravmæle, hvis det pompøse forsvandt og projektet blev skåret ned til rimelige proportioner, — og dette skulle gentage sig hele seks gange, hver gang således, at intet af det allerede færdige arbejde kunne bruges til gravstedet. Af de 12 hebraiske slaver blev kun de 2 helt færdige (nu på Louvre, Paris), de 4 var i grove træk hugget frem af stenen

(Akademiet, Firenze), og af de 4 skitserede profeter fik vi kun Moses. Efter 39 års skænderi med arvingerne, som nægtede at betale, blev mausoleet bikset sammen af Michelangelos elever, og det sølle resultat kan i dag ses i San Pietro in Vincoli i Rom. Centralt sidder Moses, kogende af harme. Han er hele klatreturen til kirken værd. Rachel og Lea er godt lavet af Raffaello da Montelupo efter Michelangelos tegninger. Resten er kitsch.

Fiasko i Firenze

Da Bramante døde i 1514 blev Michelangelo forbudt som kandidat til arkitektstillingen ved Peterskirken, som gik til den unge charmetrold fra Urbino, Raffaello Sanzio. Den nye pave Leo X (Giovanni de' Medici) ville hellere lade Michelangelo bygge en facade foran Brunelleschis nye San Loren-

zo-kirke i Firenze. Det blev en intrige, en skandale og en fiasko. Marmoret, som Michelangelo selv i 8 måneder havde brudt i Pietrasantas stengrube, blev brugt til noget andet: Den dag i dag står San Lorenzo uden facade — en spedalsk murstensgavl med sorte stilladshuller...

Lidelse, død og opstandelse

Nu havde han købt sig fattig i marmor til 2 paver, men han var for stolt til at tigge. Han solgte digte, og han skrev musik og essays om humanisme, om arkitektur, om teologiske debatemner, om liv og om død. Han solgte også tegninger og breve. Sig selv solgte han ikke.

I 1519 døde hans læremester Leonardo da Vinci, 67 år gammel, i kongens arme på Loireslottet Clos-Lucé ved Amboise, og Michelangelo begyndte at digte om døden, om ydmy-

I 4 år har Michelangelo og Granacci, hjulpet af 4-5 lærlinge, ligget på deres stive ryg og malet fresker i det sixtinske kapel, som var pave Julius så dyrebart. Det var bygget af en della Rovere, den slægt han selv tilhørte.

gelsen og afmagten og om tro. Dette hjalp ham i gang med en bestilling, som han i 6 år ikke havde gjort noget ved, fordi det første forsøg var gået galt: En Kristus figur. Til den Mariakirke i Rom, der skjuler sin gotiske elegance bag en flad gul gavl oven på ruinerne af Minervas tempel, lige bag Pantheon, lavede han i årene 1519-20 den Opstandne Kristus, som de nu så længe havde ventet på uden at få svar. Den er i ren romerklassisk stil, omend voldsomt restaureret af elever, efter at den var gået i stykker under transporten til Rom i 1520. Den forgyldte hofteklud, en snerpet tilføjelse af senere

dato, gør den pudsigt nok mere påfaldende nøgen, end den virker i sin antikke stilrenhed (som vi bragte den i vort påskenummer på midtersiden den 19. marts i år).

I 1520 døde Raffael, kun 37 år ung, men heller ikke denne gang fik Michelangelo den eftertragtede stilling som Peterskirkens arkitekt. Antonio da Sangallo fik æren.

Medici-Kapellet — en tragedie

Igen satte pave Leo X ham til noget helt andet — og igen i Firenze. Uden med ét ord at mæle noget om

den facadeløse San Lorenzo bad paven om et gravkapel bag kirkens apsis som led i det større anlæg med kloster og bibliotek, et mindesmærke for Lorenzo il Magnifico og Medicislægtens andre store navne.

Kapellet har Michelangelo nået at tegne og bygge, men arbejdet blev afbrudt af krigen i 1527. Da var kun hertug Lorenzo da Urbino færdig med tidsymbolerne Morgen og Aften, og delvis Giuliano de Nemours, tronende over Dagen og Natten. Så kom katastrofen.

(fortsættes i næste nummer)

Profeten Moses. Rom, kirken San Pietro in vincoli

Nye læsere gøres opmærksomme på, at vi bringer denne artikelserie, fordi 1975 også er Michelangelo-år: Han blev født den 6. marts 1475. De første 2 afsnit bragte vi i numrene 6 og 7

HEJ MED DIG!

Gud, vor Far, vi takker dig
for de kræfter og evner,
du giver os.
Lær os at bruge dem
efter din vilje,
så vi vokser i kærlighed
til dig og vore medmennesker

Avisdrengen Anders:

Anders Hegnet Larsen med tasken fuld af aviser foran Kolding Folkeblad

Denne gang handler alt på børnesiden om arbejde. Det er fordi, det snart er den 1. maj — arbejdets dag. Også kirken er med til det med festen for Skt. Josef, som jo var tømrer i Nazaret. Men især minder kirken de voksne om deres pligt til social og økonomisk retfærdighed, som paverne Leo XIII, Pius XI, Pius XII, pave Johannes XXIII og dzn nuværende pave Paul VI gentagne gange har skrevet om i deres »hyrdebreve«.

Hjemme hos os er vi allesammen arbejdere

Hjemme hos os hjælper vi alle sammen hinanden med arbejdet. Både min mor og far arbejder, så derfor er vi nødt til at hjælpe hinanden.

Min bror Jakob gør badeværelset i orden. Vi bor i et stort gammelt hus, og vi har mange badeværelser, så det tager ham lang tid. Han pudser også fliserne på badeværelserne, og han passer på, at vi andre ikke sprøjter dem til igen. Før i tiden var det ellers ham, der sprøjtede på badeværelset og tørrede de snavsede hænder af i de rene håndklæder, men nu har han fundet ud af, at det giver mere arbejde.

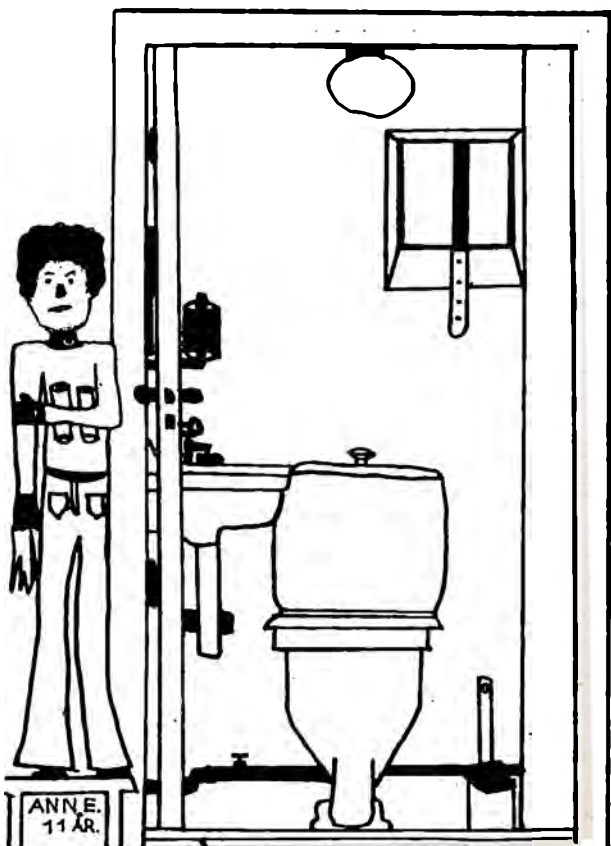
Jeg smører madpakker til hele familien. Jeg husker det næsten altid, for det er så flovt, at de andre ikke får noget at spise på grund af mig.

Min far vasker tøj. Det vil sige, han skulle gøre det, men han glemmer det næsten altid, så det er alligevel mor, der må gøre hans arbejde.

Min mor laver det meste derhjemme, men vi synes også, vi hjælper.

Forleden dag sagde min mor, at hun synes, vi skulle bytte arbejde. Så kunne hun smøre madpakker et stykke tid. Jeg håber godt nok ikke, det bliver til noget, for så kommer vi nemlig på arbejde.

Anne, 11 år

Anne har sendt den fine tegning af sin bror Jakob, der lige har gjort badeværelset rent.

Lis Boksa, 10 år, fra Ringsted har sendt tegningen her til højre. Mon det er hendes egen hund, der venter på guleroden, som hun lige har gravet op?

Den sidste tegning viser en anden hund. Den har lært at hjælpe til, når der skal sættes nyt tapet op.

For en del år siden var det nødvendigt, at børn skulle arbejde efter skoletid for at hjælpe med til at tjene penge.

Tiderne har forandret sig. Alligevel er der mange drenge og piger, der har et job efter skoletid. De vil måske gerne have en eller anden dyr ting — en cykel eller en pladespiller — som de selv må hjælpe med til at anskaffe.

Mon ikke de fleste af jer synes, at det er morsomt at have lidt at rive i? Men har I også tænkt på, at I ved at have et job kan være med til at gøre andre en tjeneste?

Anders er 12 år og går i 5. klasse. Han fortæller om sit arbejde som avisdreng:

— Hvorfor begyndte du at gå med aviser, Anders?

— Det var, fordi jeg tænkte, det kunne blive skægt at tjene nogle penge, og så får min far og mor også en gratis avis. Jeg får en avis ekstra, når jeg går

ud med aviserne. På den måde har jeg også gjort en lille tjeneste for min far og mor, så de ikke skal ud med de penge til FOLKEBLADET.

— Hvornår begyndte du at gå med aviser?

— Den 1. oktober sidste år.

— Er der rift om et sådant job?

— Ja, min mor og far ringede først på året — i 1974 — om jeg kunne få et job, men det kunne jeg ikke med det samme. Man skal være 12 år, inden man må begynde at gå med aviser. Så ventede jeg et par måneder, og så lige pludselig fik min mor og far bud om, at jeg kunne få et avisjob.

— Hvor meget tjener du om måneden?

— Jeg tjener 153.80 kr. Jeg går også med nogle ekstra aviser, der hedder TORS DAGS-EKSTRA. Det er en ugeavis.

— Sætter du pengene i banken, eller bruger du dem, efterhånden som du tjener dem?

— Ja, jeg satte dem først i banken, og da jeg havde sparet 300 kr. sammen, købte jeg en cykel for dem.

— Hvor mange aviser skal du bringe ud om dagen?

— Jeg skal bringe 48 ud.

— Hvor lang tid bruger du til det?

— Hvis jeg skal gøre det ret hurtigt, så bruger jeg 25 - 30 minutter, men hvis jeg tager den med ro, så tager det ca. tre kvarter.

— Er det morsomt?

— Ja, det kan man godt sige.

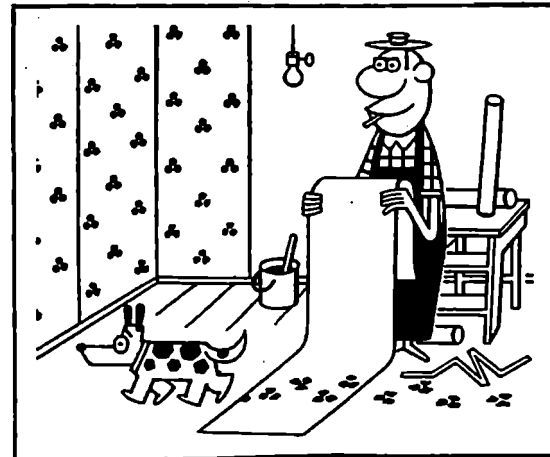
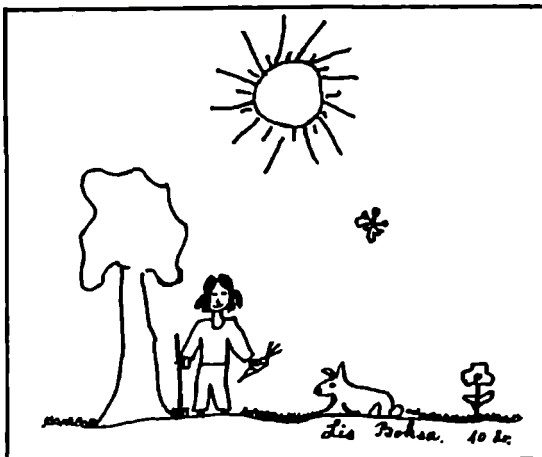
— Du kan altså godt anbefale andre drenge at tage et sådant job?

— Det kan jeg godt.

— Får du stadigvæk lomme penge af dine forældre?

— Ja, jeg får 7 kr. om ugen.

Arne Pedersen

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplads på ca. 30 tekstlinjer. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 10 (der udkommer 28.5.) er mandag den 12.5. og til nr. 11 (der udkommer 11.6.) mandag den 26.5. Manuskripterne bedes sendt til Vivi Soldahl, Bispekontoret.

København: Jesu Hjerter Kirke

Stenosgade 4 A, 1616 København V. Tlf. 21 85 88 eller 24 65 80.

Lørdag den 26. april kl. 15.00: Legio Maria, møde for Acies i den blå sal.

Søndag den 27. april kl. 17.00: Messe for kroatere.

Torsdag den 1. maj kl. 16.45: Majandagterne begynder. Kl. 17.00: Skt. Josef, arbejdernes forbillede. Fstedagens messe med prædiken.

Fredag den 2. maj: Jesu Hjerter Fredag. Kl. 7.00 og 8.15: Messe. Efter messen kl. 8.15 udstilles Det Hellige Sakramente i Sakramentskapellet. Stille tilbedelse hele dagen. Kl. 16.00: Sakramentet overføres til kirkens alter. Kl. 16.45: Indvielse til Jesu Hjerter og Sakramental velsignelse. Kl. 17.00: Jesu Hjerter messe.

Lørdag den 3. maj kl. 16.30: Messe på polsk. Maria, Polens Dronning. Kort andagt til ære for Maria, Polens Dronning. Det polske kor synger polske Mariasalmer.

Mandag den 5. maj kl. 16.55: Majandagt. Kl. 17.00: Messe. Tirsdag den 6. maj: Det samme.

Onsdag den 7. maj kl. 16.55: Majandagt. Kl. 17.00: Kristi Himmelfartsdagens messe (gælder for 8. maj).

Torsdag den 8. maj kl. 7.00 og 8.30: Messe. Kl. 10.00: Latinsk Højmesse. Kl. 11.30: Sangmesse. Kl. 20.00: Aftenmesse.

København: Skt. Ansgars Kirke

Bredgade 64, 1260 København K.

Torsdag den 1. maj: Majandagterne indledes med procession til Mariaalteret. Denne indledning bliver yderligere festlig ved, at et kor under ledelse af Jan Haugland synger »Brahms Marienlieder«. Alle hverdage fortsætter majandagterne kl. 19.30.

Søndag den 18. maj, PINSEDAG: Biskoppen meddeler firmelsens sakramente til børn og voksne under messen kl. 10.00. Anmeldelse af børns deltagelse sker gennem skolerne, ellers til undertegnede.

Kjeld Geertz-Hansen
Bredgade 64, 1260 K.

P. S. Sæt kryds i kalenderen **søndag den 25. maj: VALFART TIL AASEBAKKEN.**

Brønshøj: Skt. Antoni Kirke

Frederikssundsvej 225, 2700 Brønshøj.

Søndag den 4. maj kl. 10.30: Børnemesse ved pater H. van Schaik.

Torsdag den 8. maj, KRISTI HIMMELFARTSDAG: Første kommunion ved messen kl. 10.30.

Onsdag den 14. maj: Efter messen kl. 19.00 gennemgang af den kommende søndags evangelium ved mag. art. Elsebet Kieler. Alle er hjertelig velkomne, også fra andre sogne.

Søndag den 18. maj, 1. PINSEDAG, kl. 9.30: Messe. Kl. 10.30: Gregoriansk messe.

Hørsholm: Skt. Hans Kirke

Marievej 6, 2970 Hørsholm.

Messetider:

Skt. Hans Kirke: Hver søndag kl. 10.00. Mikkelpborg: Hver søndag kl. 8.00. Aasebakken: Hver søndag kl. 8.30. Bistrup: Hver søndag kl. 8.00 og 10.00.

Søndag den 27. april kl. 10.00 bliver højmessens i Den Hellige Families Kirke i Bistrup optaget af Danmarks Radio. Den vil blive udsendt samme dag kl. 17.00 i program 1.

Lørdag den 3. maj fra kl. 9.00 - 16.00: Retræte for menighedsrådene for Hørsholm og Bistrup. Retræten, som finder sted på Mikkelpborg, har emnet »kirke« på dagsordenen.

Torsdag den 5. maj, KRISTI HIMMELFARTSDAG: Messer til de sædvanlige søndagstider overalt.

Esbjerg: Skt. Nikolaj Kirke

Kirkegade 58, 6700 Esbjerg.

Mass in English celebrated by P. Marx every first Monday of the month at 7.30 p. m. Confessions before Mass.

Studiegruppen møder hver anden fredag kl. 19.15 efter messen. Foreløbig 18. april, 2., 16. og 30. maj.

Sankt Vincentsgilderne får i begyndelsen af hvert kvartal tilsendt et beløb, som vi har sparet sammen. Det er en gammel tradition i vor menighed og den skulle gerne blive ved med at være levende. Det bliver til mange penge i det lange løb. Sådan sendte vi i løbet af det sidste år godt tusinde kr. På samme måde har menigheden også vænnet sig til at bruge mange Vincentslys, både til at tænde i kirken og tage med i hjemmene. Det blev i løbet af det sidste års tid til 2.400 kr., hvoraf — som bekendt — en tredjedel går til samme arbejde, også ubeskåret. (Se katolsk orientering nr. 4).

Det er bedre at tænde et Vincentslys end at forbande mørket.

Nakskov: Skt. Franciskus Kirke

Bredgade 47, 4900 Nakskov. Tlf. (03) 92 06 81.

Gudstjenester:

Søndage kl. 9.00: Højmesse. Kl. 10.30: Messe med polske salmer. Hverdage kl. 19.00. I maj måned: Hver aften efter messen kort majandagt.

Torsdag den 24. april: Ungdomsweekend i Nakskov. Mødested: Menighedssalen, Bredgade. Mødetid: Kl. 19.00. Weekendens slutter lørdag kl. 16.00.

Fredag den 25. april kl. 19.00: Ungdomsgudstjeneste.

Lørdag den 26. april kl. 17.00: Den polskfødte biskop Szczepan Wesoly holder gudstjeneste i Hellig Kors Kirke, Bispegade 12, Nykøbing F. Alle polsktalende katolikker på Lolland Falster indbydes til at deltage i denne gudstjeneste og møde biskop Wesoly efter gudstjenesten i menighedssalen. (Madpakke bedes medbragt).

Onsdag den 30. april kl. 19.00: Påskevesper.

Søndag den 4. maj kl. 10.30: Den polske mission fortsætter. Pater Julian Bodnar prædiker.

Tirsdag den 6. maj kl. 19.00: Påskevesper.

Torsdag den 8. maj, KRISTI HIMMELFARTSDAG, kl. 9.00: Højmesse. 10.30: Messe på polsk. Pater Josef Dudek prædiker.

Søndag den 11. maj kl. 9.00: Højmesse. Kl. 10.30: Messe på polsk. Pater Julian Bodnar prædiker. Kl. 14.30: Den polske mission slutter. Alle polsktalende menighedsmedlemmer indbydes til sammenkomst i menighedssalen. Kl. 16.00: Gudstjeneste i kirken, hvorunder de Syges Salmesse meddeles.

Tirsdag den 13. maj: Kirkevandring. Vi starter i Baptistkirken (Bregnevej) kl. 19.00, går derfra til Skt. Franciskus og slutter i Skt. Nicolai.

Søndag den 18. maj, PINSEDAG, kl. 9.00: Familiegudstjeneste. Vi mindes vor firmelse.

Mandag den 19. maj, 2. PINSEDAG, kl. 9.00: Højmesse.

Lørdag den 24. maj kl. 17.00: Aftenmesse for alle, som ikke deltager i valfarten.

Søndag den 25. maj: Valfart til Aasebakken. Kl. 6.30: Bussen afgår fra Bredgade. Vi drikker morgenkaffe undervejs. Hjemkomst senest kl. 22.00. Tilmeldelse senest den 19. maj. I forbindelse med valfarten ingen gudstjenester om søndagen i Nakskov.

Vejle: Skt. Norberts Kirke

Fjellegade 2, 7100 Vejle.

Tlf. (05) 82 08 93.

Kontortid: Onsdag-lørdag kl. 9-12.

Faste gudstjenester:

Lørdag kl. 15.00. Søndag kl. 10.00.

Søndag den 4. maj kl. 10.00: Familiemesse. Menighedskaffe.

Torsdag den 8. maj, KRISTI HIMMELFARTSDAG, kl. 10.00: Højmesse.

Søndag den 18. maj: Pinsefest.

Mandag den 19. maj kl. 10.00: Salmesse.

Søndag den 1. juni kl. 8.00: Salmemesse. Kl. 10.00: Familiemesse. Menighedskaffe.

Aktiviteter:

Fredag den 23. maj kl. 14.30 - 21.00 og **lørdag den 24. maj** kl. 9.30 - 13.00: LOP-PEMARKED, tombola og cafeteria i Skt. Norberts skole, til fordel for kirken. Effekter afhentes med bil.

Torsdag den 29. maj: Udflugt med menighedens ældre til den Geografiske Have i Kolding. Afgang ved Mariahospital kl. 13.00.

Mini-K.U.K.: Efter aftale om søndagen kl. 14.00.

Store unge: Tirsdag kl. 19.30 hos Jan. D. K. K. F.: 1. og 3. torsdag kl. 14.30.

Liturgisk kalender

Ved Inga Jensen

Søndag 27/4. 5. søndag i påsken. Ap. g. 6, 1-7. — Salme 33, 1-2, 4-5. 18-19. (R. v. 22: Din miskundhed være over os, Herre, så som vi håber på dig). — 1. Pet. 2, 4-9. — Joh. 14, 1-12.

Mandag 28/4. Alm. ugedag (el. Peter Chanel, præst og martyr). Ap. g. 14, 5-17. — Joh. 14, 21-26.

Tirsdag 29/4. Katharina af Siena. Ap. g. 14, 19-28. — Joh. 14, 27, 27-31a.

Onsdag 30/4. Alm. ugedag (el. Pius V, pave). Ap. g. 15, 1-6. — Joh. 15, 1-8.

Torsdag 1/5. Alm. ugedag (el. Josef, arbejdernes forbillede). Ap. g. 15, 7-21. Joh. 15, 9-11. el. i s. J. messen 1. Mos. 1, 26-2, 3. — Salme 90, 2. 3-4. 12-13. 14 og 16. (R. 17c: »Herre, velsign vore hænders værk.«). — Matt. 13, 54-58. Pr. Jos.

Fredag 2/5. Athanasius, biskop af Alexandria, kirkelærer. Ap. g. 15, 22-31. — Joh. 15, 12-17.

Lørdag 3/5. Filip og Jakob. 1. Kor. 15, 1-8. — Joh. 14, 6-14. Gloria ap. pr.

Søndag 4/5. 6. søndag i påsken. Ap. g. 8, 5-8. 14-17. — Salme 66, 1-3a. 4-7a. 16 og 20. (R. 1. Bryd ud i jubel for Gud, al jorden). — 1. Pet. 3, 15-18. — Joh. 14, 15-21.

Mandag 5/5. Alm. ugedag. Ap. g. 16, 11-15. — Joh. 15, 26-16.4.

Tirsdag 6/5. Alm. ugedag. Ap. g. 16, 22-34. — Joh. 16, 5b-11.

Onsdag 7/5. Alm. ugedag. Ap. g. 17, 15. 22-18.1. — Joh. 16, 12-15.

Torsdag 8/5. KRISTI HIMMELFART. Ap. g. 1. 1-11. — Salme 47. 2-3. 6-7. 8-9. (R. v. 6 eller Halleluja). — Ef. 1, 17-23. — Matt. 28, 16-20.

Fredag 9/5. Alm. ugedag. Ap. g. 18, 9-18. — Joh. 16, 20-23a.

Lørdag 10/5. Alm. ugedag. Ap. g. 18, 23-28. — Joh. 16, 23b-28.

Søndag 11/5. 7. søndag i påsken. Ap. g. 1, 12-14. — Salme 27, 1. 4. 7-8 og 9a. R. 13: Jeg er sikker på, at jeg skal skue Herrens godhed i de levendes land (eller Halleluja). — 1. Pet. 4, 13-16. — Joh. 17, 1-11a.

Kollekt f. meddelelsesmidlerne.

Ordrup: Skt. Andreas Kirke

Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund.

Søndag den 4. maj: Den særlige børnemesse kl. 9,30 bortfalder. Kl. 8,30: Messe. Kl. 10,00: Højmesse.

Torsdag den 8. maj, KRISTI HIMMELFARTSDAG kl. 9,00: Børnenes første Kommunion. (Ingen messe kl. 8,30) Kl. 10,30: Messe.

Skt. Knuds skole Århus

søger pr. 1. aug. 1975 en lærer til et skema med fagkombination: orientering og dansk.

Skolen, som er en selvejende institution, er fuldt udbygget med to spor fra børnehavneklasse til og med 10. årgang og har for øjeblikket ca. 340 elever.

Skt. Knuds skole er en katolsk skole, som arbejder på kristent økumenisk grundlag og en kvalificeret ansøger, der kan gå ind i samarbejdet herom, vil få gode arbejdsvilkår sammen med skolens leder og lærerkollegium, der omfatter 25 lærere. Løn og pensionsforhold som ved det offentlige skolevæsen.

Ansøgning, på skema og vedlagt bekræftede kopier af anbefalinger og ekssamenspapirer, indsendes inden 15. maj 1975 til skolebestyrer Else Brask, Skt. Knuds skole, Ryesgade 24, 8000 Århus C.

H. Frans af Assisis 3. orden

Næste møde torsdag den 15. maj kl. 19 på Marlahjemmet (Hans Bogbinders allé 3, Amager).

Soldatervalfart til Lourdes

I dagene 6. - 10. juni samles i Lourdes tusindvis af soldater til den årlige soldatervalfart. Sidste år samlede valfarten 17.000 soldater fra 14 forskellige nationer.

Fra dansk side plejer der også at være deltagelse og militært personel af alle grader, samt personel fra Civilforsvarskorpset. Det opfordres, at man igen i år slutter op om valfarten.

Rejsen til Lourdes foretages med tog, fra Hamburg med særtog. I Lourdes underbringes og forplejes valfartsdeltagerne i teltlejr.

Prisen for deltagelse er kr. 500,- som sendes pr. postanvisning til nedenstående adresse.

Tilmelding med angivelse af personnummer, grad, fulde navn, fødested, nøjagtig adresse på tjenestested, hjemstedsadresse og pas-nr. samt udløbsdato senest 30. april til

Pater K. Aa. Nielsen, S.J.

Stenosgade 4,

tlf. (01) 218588 el. 246580.

Værnepligtigt personel vil få imødekommet orlovsansøgning, medens øvrigt personel henvises til at søge ferie- eller afspæringsdage.

Sommerkursus i Løgumkloster

Løgumkloster Højskole har udsendt et udførligt program for sine korte kursus i tiden juni til september. Der er 12 forskellige programtilbud af 5-13 dages varighed, heriblandt som noget nyt familiacamping til en overkommelig pris. Nogle af kurserne arrangeres i fællesskab med Folkekirkens Missionsråd, Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer og Kirkefondet. Udover de alment orienterende feriekursus og pensionistkursus under hovedemnet »magterne og Mennesket« gennemfører skolen særlige kursus om Vestslesvigs kunst og miljø, ydre mission, familien i menigheden, menighedsrådsarbejde, orgelspil og kirkesang, samt videregående kristendomsundskab.

Med sommerkurserne har folk fra hele landet mulighed for at stifte bekendtskab med det fælles kirkelige og folkelige arbejde, som siden 1960 har udviklet sig omkring den smukke klosterkirke og refugiet. Program og nærmere oplysninger fås på Løgumkloster Højskole, 6240 Løgumkloster, tlf. (04) 74 33 25, mandag-fredag kl. 10,30-13.

KARDINAL MINDSZENTY

Besøger Danmark 2.-7. maj 1975

Hans Eminence holder messe:

I MALMØ

3. maj, lørdag kl. 17.00

Katolsk Kirke

Erik Dalbergsgatan 28.

I KØBENHAVN

4. maj, søndag kl. 12.

SKT. JOSEPHS KAPEL,

Griffenfeldsgade 44

og

I ÅRHUS

5. maj, mandag kl. 19.

FOR FRUE KIRKE

Ryesgade 26

ALLE ER HJERTELIG VELKOMMEN

MINDSZENTY KOMITE

GRUPPE A, LYNGBY

Torsdag den 8. maj kl. 20:

Pater Irenæus o. f. m. conv. indleder om Frans af Assisi, vel nok den helgen, der siger nutidsmennesker mest og ofte bliver taget til indtægt for alle arter af sociale revolutioner. Sted: »Lænestolslokalet«.

FERIELEJR 75

KM's ferielejr for børn, fortrinvis i alderen 10-15 år, afholdes i år på Klitborg fra fredag den 20. juni om eftermiddagen til tirsdag den 1. juli om formiddagen. Deltagerpris 230 kr. med og 210 kr. uden rejse fra og til København.

Tilmeldelsesblanket fås ved henvendelse til KM's kontor eller til J. Gorm Jensen, tlf. 21 88 95.

Katolske Menighedsplejer
Bredgade 69 A, 1260 Kbh. K.
(om efterm. tlf. 15 23 03).

C. M. Hinné og hustru Friedericke f. Noltes mindelegat

Ifølge fundatsen uddelles der atter portioner af ovennævnte legat. Ansøgerne skal være katolikker og være bosiddende i København eller tilgrænsende kommune. Skema til ansøgning rekvireres hos nedenstående og skal være tilbagesendt senest ved udgangen af april måned.

Kjeld Geertz-Hansen
Bredgade 64, 1260 K.

Efterlysning

Sakramentskirken har mistet sine 2 eksemplarer af melodibøger: »75 melodier til Søndagsmessebogen« v/B. Husson og Carl Vorm (1943) og »Tillæg« v/B. Husson og Otto Købke (1952). Da de pågældende melodibøger ikke findes i handelen, henvender vi os herigenem til eventuelle ejere af ubenyttede eksemplarer, om de vil sætte sig i forbindelse med os. Præsterne: Tlf. (01) 39 53 80 og 35 68 25. Nørrebrogade 27 C, 2200 København N.

Nordisk musik- og liturgiseminar. Mariaholm

NORDISK MUSIK- OG LITURGISEMINAR er en ungdomslejr beregnet for dem, der er interesseret/engageret i liturgi og brugen af musik og drama som liturgiske udtryksformer. Seminaret vil primært beskæftige sig med såkaldte »ungdomsmesser«, med jazz- pop-, drama- og viseindslag. Oplægget består af såvel teoretisk behandling af emnet som praktisk indøvelse. Dette sidste sker i faste interessegrupper — med hver sin instruktør. Der bliver fem sådanne grupper: orgel, slagtøj, guitar, kor og drama. Det er en forudsætning at alle deltagere er med i en af disse grupper. Derfor kan man heller ikke være nybegynder i instrumentalspil. I tillæg til disse faste grupper har vi også forskellige »værksteder« (workshops) som frie tilbud f. eks. lysbilledmontage, mimegym, brug af båndoptagere og andre tekniske ting, musikteori, o. s. v.

Vi har med vilje ikke sat nogen aldersgrænse for ikke at udelukke interesserede. Men antallet af deltagere er desværre begrænset til 45 — fordelt på de nordiske lande. Skynd jer derfor med tilmeldingen!

Tilmelding: inden 5. maj til Kjeld Wogenssen, Uglevang 60, 3450 Allerød, Tlf. 03 27 44 23.

Sted: Mariaholm v/ Oslo, Norge.

Tid: Fra 1.8. (Ånk. Mariaholm kl. 13) til 9.8. (kl. 14).

Pris: Nkr. 300.

Rejsetilskud: Vi håber at kunne give rejsetilskud til dem, der har en særlig dyr rejse. Men dette afhænger af hvor stor den offentlige støtte bliver.

Efter tilmeldingen vil alle få et spørgeskema tilsendt. Når dette er afleveret vil man modtage en endelig bekræftelse på tilmeldingen.

Ved tilmeldingen skal man meddele hvilken gruppe af følgende man ønsker: orgel — guitar — slagtøj — kor eller drama.

Velmødt!
Rudi Kessels
Unge Norske Katolikkers Forbund

DEN NORDISKE VALFART TIL LOURDES

23. til 30. august 1975

8 dages flyrejse med fuld pension:

Pris på »Hotel Madonna« kr. 1650.-
Særpris for syge og handicappede på
»Accueil Notre-Dame« kr. 1175.-

Valfartspræst: Pater G. GOMMANS

Læge, sygeplejersker, samarititter medfølger.

Program og tilmeldelser: VALFARTSKOMITEEN

Børnehøj 25, 2900 HELLERUP
tlf.: GE 63 41 (bedst om aftenen).

Lær tysk i Tyrol

Virkelig effektiv international sprogskole for alle aldersgrupper, uanset forkundskaber.

2 og 4 ugers kurser — små hold — udflugter.

Skriv — gerne på dansk — til

SPACHSCHULE WESTENDORF
A-6363 Westendorf/Tyrol
Østrig

Bekendtskab søges

Ca. 50-årig enkemand søger bekendtskab med kvinde i passende alder (øvt. ægteskab). Send svar evt. med foto til billet mærket 14 01 77.

Tiden for modtagelse af påsekommunionen slutter den 18. maj, pinsedag

Indsat - ikke indviet

I vor nyhed om de 225 italienske kvindelige diakoner (nr. 7 på bagsiden) kom der til at stå »diakonviet« hvor der selvfølgelig skulle have stået »indsat«. Der er tale om den officielle indsættelse af lektorer og diakoner, der hjælper ved kommunionssuddelingen, og som foregår ved biskoppens hånds pålæggelse, hvor den lokale bispekonference har vedtaget denne form for indsættelse. I Danmark har præsterådet frarådet biskoppen denne form for indsættelse for at imødegå en »klerikalisering« af lægfolkets funktion under gudstjenesten.

Red.

Pastor Knud Ballin pavelig æresprælat

Pastor Knud Ballin, der som formand for den katolske hjælpeorganisation »Caritas Danmark« i 1974 blev valgt til præsident for den internationale katolske flygtningekommission I.C.M.C. (International Catholic Migration Commission), er i denne anled-

ning pr. 28. februar 1975 af pave Paul VI blevet udnævnt til pavelig æresprælat. Selve udnævnelsen blev gennem den apostoliske delegat i Skandinavien, Mgr. Zabkar, overrakt Knud Ballin den 4. april.

Kardinal Jaeger død

Tirsdag morgen i påskeugen — den 1. april kl. 4 — døde i Paderborn forhenværende ærkebiskop, kardinal Lorenz Jaeger, 82 år gammel. Kardinal Jaeger var en af de fremtrædende personligheder, der satte

sit præg på debatten om økumeni under det 2. Vatikanconcil. Han var tillige en god ven af de skandinaviske bispedømmer, som han ved flere lejligheder har hjulpet økonomisk.

Stat og kirke i Brasilien

(fortsat fra forsiden)

aktivitet, der kom til udfoldelse i afdelinger inden for den såkaldte katolske aktion, f. eks. unge katolske arbejdere og de katolske studenterorganisationer, ligesom det efterhånden ikke mere var ualmindeligt at se præster, munke og ordenssøstre vandre i fængsel.

Hul dialog

Men undertrykkelsen ramte også dele af det højere hierarki i den brasilianske Kirke. Her kan f. eks. nævnes, at ærkebiskop Helder Camara har fået forbud mod at udtale sig offentligt, og at hjælpebiskoppen i Sao Felix do Araguaia, Don Pedro Casadaglia har været under husarrest i de sidste tre år. Endvidere kunne man nævne mordet på fader Henriques, generalsekretær for den metropolitanske kurie i Recife og sekretær for Helder Camara.

Hertil kommer, at alle kirkelige publikationer er underkastet en streng forhåndscensur.

Adskillige medlemmer af dominikanerordenen, der har virket som arbejderpræster på fabrikkerne, og som er blevet betragtet

som revolutionære, har været genstand for forfølgelse og er blevet udvist af Brasilien.

Hvert fjerde år indsættes der i Brasilien en ny general som landets præsident. Ved det sidste regeringsskifte forsøgte den tiltrædende præsident at skaffe sig et liberalt »image« og at få en dialog i gang med Kirken. Den samlede presse omtalte denne tilnærmelse i meget positive vendinger. Hidtil havde forholdet mellem Kirke og stat været så svagt, at den simple kendsgerning, at præsidenten

var til stede ved indsættelsen af den pavelige nuntius, blev stemplet som en sensation af pressen.

Men dialogen har tilsyneladende indtil nu ikke fået noget særlig hjertelig forløb. Den brasilianske bispekonference blev således for nylig modtaget af regeringens ideolog, general Golbery do Couto e Silva. Under den samtale, der da fandt sted, fremførte biskopperne som deres eneste krav, at man skulle frigive samtlige politiske fanger i Brasilien. Regeringen, som udelukkende er baseret på magt-

tanvendelse, kunne imidlertid ikke acceptere en sådan indrømmelse, og der kom således ikke noget konkret ud af samtalen.

I forbindelse med den kamp, Kirken fører for at forsvare de politiske fanger i Brasilien, kan fremhæves, at Don Paulo Evaristo Arns har bedt regeringen om oplysning om den skæbne, der er overgået 22 personer, der er forsvundet i det forløbne år. Hans anmodninger vakte intet gehør, og dermed var de officielle muligheder for at få oplysning om fangernes skæbne udtømt. Don Evaristo har imidlertid som betingelse for dialogens videreførelse stillet, at de forsvundne personer igen kommer for dagens lys.

Selve justitsministeriet

har derefter set sig nødsaget til at gøre rede for sagen over for offentligheden. Det hævdes i redegørelsen, at de pågældende enten er gået under jorden, eller at de opholder sig i eksil i udlandet, skønt det er deres slægtninge bekendt, at det er regeringens håndlangere, der har arresteret dem.

Stridbar kirke

Samtidig er det blad, der udgives af bispedømmet Sao Paulo blevet underkastet en streng forhåndscensur, som består i, at alt, hvad der trykkes i det, først skal gennemlæses af den officielle censur, som har til opgave at sikre, at der ikke sker angreb på den offentlige »orden og moral«. Det kan jo nok forekomme lidt bagvendt, at

et katolsk blad i et katolsk land skal censureres for at sikre, at det ikke øver anslag mod landets orden og moral.

Men når man så ser, hvordan store dele af Kirken inklusive højtstående medlemmer af hierarkiet, som det er tilfældet med Don Paulo Evaristo Arns, deltager i den kamp for friheden og menneskerettighederne, som ustandselig trædes under fode i Brasilien, forstår man naturligvis bedre, at det er nødvendigt for regeringen at censurere de katolske publikationer.

Sideløbende hermed stiller Kirken sig imidlertid stadig mere solidarisk med folket og går mere og mere ind i kampen mod undertrykkerne.

Francisco Latour

Biskop Helder Camara — forbud mod at udtale sig offentligt.

GIRO

404 39 79

Søndag den 6. april holdt Caritas i alle katolske kirker en indsamling til fordel for flygtningene i Vietnam, men det er endnu ikke for sent til at indsende beløb på giro 4 04 39 79. Caritas Danmark, Griftenfeldsgade 44, 2200 København N. (Foto: Marna Clausen)

Kardinal Mindszenty i Danmark

Kardinal Mindszenty agter at besøge Oslo, Stockholm, København, Malmö og Århus i dagene omkring Kristi Himmelfart. (Se annoncen side 11).

Jozsef Mindszenty er født den 29. marts 1892 i landsbyen Csehimindszent i Ungarn. Hans forældre var fattige bønder med en børneflokk på seks. Efter at have afsluttet sine teologiske studier var Mindszenty en kort tid kapellan, og siden blev han religionslærer. På den tid startede han også en avis — »Zala-megy« — som gjorde sig bemærket på grund af sine markante synspunkter. Under det kortvarige kommunistregime efter 1. verdenskrig blev han fængslet på grund af sine artikler og derefter forvist til en lille afsidesliggende landsby.

28 år gammel blev han udnævnt til sognepræst i Zalaegerszeg, og kort tid efter blev han desuden udnævnt til biskoppelig delegat.

Den 3. marts 1944 udnævnte paven ham til bi-

skop af Veszprém. Inden længe blev han imidlertid arresteret af de tyske nationalsocialister, som havde holdt hele Ungarn besat siden 1941, fordi han havde huset jøder i bispeboligen.

Den 2. oktober 1945 blev han udnævnt til ærkebiskop af Esztergom og dermed til fyrstbiskop af Ungarn. Den 16. februar 1946 modtog han kardinalhatten af paven. I den tid, der fulgte efter, skærpedes modsætningerne mellem

det nye regime og Kirken mere og mere. Kardinal Mindszenty og hans biskopper protesterede mod en række af myndighedernes påfund, bl. a. mod de restriktioner, der blev pålagt religionsundervisningen, mod opløsningen af de katolske institutioner og organisationer i Ungarn og mod, at de katolske skoler blev konfiskeret af staten.

Myndighederne satte en underskriftskampagne i gang, hvorved folket skulle tilkendegive sin fordømmelse af kardinalens handlinger, og i et hyrdebrev opfordrede kardinal Mindszenty selv folket til at skrive under for at undgå repressalier.

Om aftenen den 26. december 1948 blev han arresteret. Han blev forhørt uafbrudt dag og nat og blev samtidig underkastet tortur og gjort til genstand for brug af viljesvækkende medikamenter. Den 29. december kunne aviserne berette, at han havde tilstået alt fra sammen-

sværgelse mod regeringen til valutasvindler. »Tilståelsen« svækkedes imidlertid stærkt af den kendsgerning, at kardinalen umiddelbart før arrestationen havde fået udsmyglet en erklæring, hvori han på forhånd erkendte ethvert udsagn, han måtte komme med under forhør og rettergang, for ugyldigt.

Processen mod ham blev indledt i januar 1949, og dommen, som faldt den 8. februar samme år, lød på livsvarigt fængsel. Efter opstanden i 1956 fik han asyl i den amerikanske ambassade i Budapest, hvor han opholdt sig uafbrudt indtil september 1971. Efter et kort ophold i Rom bosatte han sig i Wien.

Den 5. februar 1974 blev han af paven løst fra sit hverv som ærkebiskop af Esztergom.

Kardinal Mindszenty tilbringer det meste af sin tid på rejser for at besøge de ungarske minoriteter verden over, for hvem han er symbolet på den nationale uafhængighed.

Liturgi-kommissionen side 3

Helligånden er kirkens liv side 6-7

Nyt om bøger side 8

Trinbrættet side 9

katolsk orientering

Portugisiske vælgere foran en kirke, hvis ruder og relieffer er dækket til af valgplakater og slogans. Men hammeren og seglet kan ikke forenes med korset ifølge de portugisiske biskopper, der blankt har afvist en forening af katolsk tro og marxisme-leninisme.

Portugal på vej mod stalinisme?

(Kipa) — Den portugisiske bispekonference opfordrede før valget landets katolikker til kun at stemme på partier, hvis livs- og menneskesyn stemmer overens med et kristent syn. Valget fandt som bekendt sted den 27. april. Biskopperne er blevet voldsomt kritiseret for deres stillingtagen. Vatikanets radio har i en kommentar betegnet den portugisiske bispekonferences udtalelse som »en åbenbar handling af pligtbevidst sjælesorg«. Deres erklæring »er i fuld overensstemmelse med retningslinierne fra det 2. Vatikan-koncil, med pave Paul VI's udtalelser og i øvrigt helt på linie med de standpunkter, biskopper i andre lande har indtaget under lignende omstændigheder«. Vatikanets radio gik især ind på den politiske propagandas påstand om, at katolicisme kan forenes med marxisme-leninisme,

en påstand som i de portugisiske biskoppers fælleserklæring blankt afvises. Ordret sagde Vatikanens-deren: »Indtil nu har ingen kunnet bevise, hvordan en katolsk opfattelse af verden og livet skulle kunne bringes i samklang med den marxistiske opfattelse, idet de historiske erfaringer fra i går og i dag hverken indeholder elementer, der peger i retning af en forsoning mellem de to livssyn eller tilsvarende ville kunne bruges til at begrunde en sådan optimistisk propaganda«.

Heftig polemik

Biskoppernes erklæring er af pastoral art og et udtryk for deres biskoppelige embedspligt, til »at opfordre de troende til aktiv deltagelse i det politiske liv, og til at oplyse dem om de krav, deres kristelige indsats vil møde«, mener Vatikanets radio.

De portugisiske biskop-

pers stillingtagen til valget har i øvrigt fået bølgerne til at gå højt i den italienske presse. Det kristeligt demokratiske blad »Il Popolo« bragte en samtale med den portugisiske biskop af Porto, Antonio Ferreira Gomes, som under Salazars og Caetanos regime har været tvunget til at leve i eksil i 10 år og først efter Caetanos fald har fået lov til at vende tilbage til Portugal. I interviewet anklager biskop Gomes den nuværende militærregering for at undertrykke de politiske friheder. »Hvad der før er sket i Portugal, gentager sig i dag,« siger biskop Gomes. »I deres kapløb for at virke populære vil generalerne dog sandsynligvis op-levende den største skuffelse fra ungdommens side. Hvis ikke folket blev skræmt, ville kun et forsvindende lille mindretal af portugiserne være tilhængere af udemokratiske metoder.

Men jeg tror ikke, at kommunismen kan forandre sig!«

Denne udtalelse til »Il Popolo« fremkaldte et modangreb i det kommunistiske partiblade »L'Unita«, som anklagede det kristeligt-demokratiske blad for selv at have opdigtet dette interview ved på uredelig vis at udnytte en privat samtale med biskop Gomes. Foranlediget af denne beskyldning og af kravet om et dementi afgav biskop Gomes følgende erklæring til Paolo Pinna, »Il Popolo«s korrespondent i Portugal: »Skriv De bare roligt, at jeg ikke har dementeret »Il Popolo« og heller ikke har i sinde at gøre det. For det første ville det være umuligt, da jeg ikke kendte ordlyden i korrespondentens beretning, og for det andet ser jeg nu — efter at have læst den — ingen grund til et sådant dementi.« (Se også lederen på side 6).

Nægtet sakramenter

(NC) - Biskop Leo T. Maher af San Diego har udtalt, at folk, der går ind for fri abort, eller som tilhører organisationer til fremme af fri abort, ikke kan få adgang til sakramenterne i hans bispedømme. Biskoppen nævnte i denne forbindelse den nationale kvindeorganisation som en

sådan gruppe, der som han siger, har deltaget i en »skamløs agitation« for fri abort.

Biskoppens udtalelse fremkom i et hyrdebrev, der den 12. og 13. april skulle læses op i alle bispedømmets kirker, men som allerede den 7. april blev publiceret uden biskoppens tilfældelse.

3.000 døbt i Zaire

(NC) - Ifølge Vatikanets kongregation for mission blev 3.000 katekumener påskennet i år indlemmet i Kirken i bispedømmet Uvira i Zaire. Biskop Danilo Catarzi døbte personlig 500 katekumener under gudstjenesten i sin domkirke påskennet.

Det store antal nye katolikker i bispedømmet Uvira er et led i en vældig bølge af omvendelser til kristendommen, der går gennem hele Afrika syd for Sahara.

De afrikanske biskopper, der deltog i bispesynoden 1974 i Rom, hvor man drøftede forkyndelsen, hentydede adskillige gange til Kirkens genfødsel i Sydafrika. Biskopperne påpegede, at over halvdelen million mennesker årlig gennem dåben bliver medlemmer af den katolske Kirke i Sydafrika. Men samtidig gjorde de også opmærksom på, at ca. 200 millioner afrikanere stadig ikke har hørt om Jesus Kristus.

Femogtyve pressefolk, tilknyttet den katolske pressetjeneste i Tyskland, besøgte lørdag den 19. april København. Det skete forud for en studie- og informationsrejse til Sverige, arrangeret og ledet af Dr. Holzapfel, som vil være kendt af mange danske katolikker p.g.a. den store interesse, han nærer for kirken i Danmark. Efter at have deltaget i en aftenmesse i Sct. Ansgar Kirke blev pressefolkene af biskop Martensen modtaget på bispekontoret til en uformel samtale om den danske katolske kirke. På billedet ses Dr. Holzapfel sammen med nogle af journalisterne. Foto: Per Jensen.

DANSK LIGBRÆNDINGS- FORENING

Bisættelser og begravelser
ordnes til rimelige priser for
alle

Medlemskab ingen betingelse
men en fordel.

STORKØBENHAVN HOVEDKONTORET Nikolaj Plads 27 13 75 40 Amagerbrogade 31 SU 7540 Roarvej 2 34 55 40 Nørrebrogade 118 39 33 25 Enghave Plads 12 31 75 40 Østerbrogade 110 TR 6840 Kirketorvet 19 GE 7540 Søborg Hovedgade 154 67 92 93 Glostrup Hovedvej 166 96 18 53 Hvidovrevej 258 78 18 23	ÅRHUS (08) 12 58 95 - 13 51 83 HJØRRING (08) 92 22 61 HORSSENS (05) 82 61 22 KOLDING (05) 62 20 10 NYKØBING F. (03) 85 18 48 - 85 01 51 NÆSTVED (03) 72 02 33 ODENSE (09) 12 81 32 - 11 21 61 RANDERS (08) 42 29 45 - 42 21 61 ROSKILDE (03) 35 18 40 SILKEBORG (06) 82 37 28 SLAGELSE (03) 52 42 70 VEJLE (05) 82 23 33
AABENRAA (04) 82 29 79 AALBORG (08) 12 17 77 - 12 19 01	

Skolebøger - Skolerekvitter
Billedbøger - Skønlitteratur - Papir
Fyldepenne - Billigbøger

Roskilde Boghandel

Sct. Olsgade 24 - Telf. 35 31 31

Social rådgivning

ydes af

Katolske Menighedsplejer på kontoret,
Bredgade 69 A o. g. 1. og 3. tirsdag kl.
19 til 21.

Kontoret holder i øvrigt åbent ugens 5
første dage fra kl. 14 til 16.
Telefon 15 23 03.

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 - GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 76
Ligkistemagasin GO. 6056 - GO. 6030

Begravelser og bisættelser
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

Katolske begravelser
Ring til 12 28 66

H. J. MADSEN

Begravelsesforretning
Jægergårdsgade 17-19, Århus C

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

WS

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

NÆSTE NUMMER

udsendes onsdag den 28. maj og vil
være læserne i hænde senest tirsdag
den 3. juni. Nummer 12 udsendes onsdag
den 13. august og vil være læserne
i hænde senest tirsdag den 19. august.

LÆSERNE SKRIVER

Under denne rubrik vil breve fra læserne blive bragt
i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har
almen interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til
om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200
ord.

Mareridt om kirkebidrag

Netop hjemkommet fra post-
huset, hvorfra jeg havde af-
sendt årets kirkebidrag til mit
sogn, satte jeg mig bekvemt til
rette i en god stol og belavede
mig på en hyggelig halv time
med »katolsk orientering«.

Jeg må have været træt, for
allerede på side 2 faldt jeg i
søvn — — —, jeg stod foran
himmeriges port og trak
energisk i klokkestrengen for
at blive lukket ind.

Sankt Peter åbnede døren
på klem og sagde forret-
ningsmæssigt:

»Navn, menighedsnummer
og personnummer?«

»Jeg hedder Hanne,« sagde
jeg spagfærdigt, »men num-
rene har jeg glemt.«

Sankt Peter stønnede.

»Så må jeg se at finde dit
kort i vores kartotek,« sagde
han, »vent lige lidt.«

Da han endelig kom til syne
igen, var det for at fortælle
mig, at der ikke var noget
kort med mit navn.

»Det er umuligt« — nu var
jeg vred — »jeg har selv sendt
alle mine data til bispekontor-
ret.«

Du har ikke set ordenligt
efter.«

Sankt Peter overhørte med
kristent tålmod min ufor-
skammethed og sagde fred-
sommeligt: »Nå - jeg prøver
igen. Måske ligger det i en an-
den skuffe. Efter at vi har fået
det nye EDB-anlæg, er alting
blevet så indviklet. Det var
lettere i gamle dage, da vi kun
var 12 apostle og et par hun-
drede disciple.«

Jeg ventede igen en rum tid
og fik så den besked, at jeg
ikke kunne blive lukket ind,

— jeg var ikke »indregistre-
ret.«

»Må jeg tale med chefen,«
sagde jeg nok så kæphøj.

»Umuligt — han sidder i et
udvalgsmøde.«

»Men Jesus da.«

»Heller ikke — han er ved
at se på nogle nye regnema-
skiner.«

»Nå — så nøjes jeg med
Helligånden.«

»Helligånden er ved at
ajourføre listerne over hele
Europa, — han vil absolut
ikke forstyrres. Men siden du
nu er så ivrig, skal jeg lade dig
slippe ind, når du har vist mig
din kvittering for kirkebidra-
get.«

»Den har jeg heldigvis,«
sagde jeg lettet, »værsågod!«

Sankt Peter tog den, stude-
rede den grundigt og rystede
så på hovedet:

»Den duer ikke, — den er
ugyldig.«

»Nej, ved du nu hvad,« —
jeg var oprørt — »det er da en
ganske normal kvittering for
kirkebidrag sendt til min sog-
nepræst.«

»Jamen du skulle jo have
haft en kvittering fra bispe-
dømmet! — Men nu skal jeg
lade sagen gå videre til Vor-
herre, og når han så har ned-
sat en kommission — — —«

og så vågnede jeg — badet i
sved. Og nu er jeg lidt bekym-
ret, — for ganske vist var det
kun en drøm, men hvis hr.
Messerschmidt har ret, har
jeg ikke store chancer for at
blive salig, hvis jeg fortsat be-
taler mit kirkebidrag til mit
eget sogn, — og det gør jeg.

Hanne Petri

Mere om kirkebidrags-ordningen

I et læserbrev i »katolsk
orientering«, nr. 8, 23. april
1975 appellerer Svend B.
Messerschmidt til alle om at
yde deres skærv til kirkebi-
dragsordningen. Det er da
helt i sin orden, især hvis man
er »praktiserende katolik«. Men
Svend B. Messerschmidt
slutter sin appel med at
skrive:

»Jeg spekulerer i øvrigt på,
når en person, der undtager
sig denne pligt (at betale til
kirkebidragsordningen) stå-
ende ved himmeriges port
hører Sankt Peter sige: »Kun
adgang for samarbejdere!«

Må jeg til dette føje, at
næppe hverken Sankt Peter
eller Vorherre går i så små
sko, at de holder øje med,
hvem der betaler - eller ej til
kirkebidragsordningen i den
katolske kirke i Danmark.
Jeg tror end ikke, at de to vil
spørge os ud, om vi er buddhi-
ster, protestanter eller kato-
likker, men langt mere inter-
essere sig for, om vi brugte
vore talenter, og om vi havde
en smule kærlighed til vor
næste.

Venlig hilsen
Erik Christensen

Kristendom og kommunisme

Når man foretager sammen-
ligninger, må man — som i
matematikken — retfærdigvis
gøre det mellem ensartede
størrelser.

I katolsk orientering, hvor
redaktør, pater Willem Wuyts
i sin leder om »International
solidaritet« fremkommer med
nogle betragtninger om socia-
listiske kristne og kristelige
socialister, fremføres den på-
stand, »at kommunister prin-
cipielt ikke er tilhængere af
demokrati«. Dette er en betin-
get sandhed. Kommunismen
er en verdensanskuelse, der
tager sit udgangspunkt i den
dialektiske materialisme efter
først at have foretaget en hi-
storisk analyse af forholdet
mellem de samfundsmæssige
strukturer og deres økonomi-
ske årsager. På videnskabelig
vis er kommunismens fader,
Karl Marx, nået frem til sine
teser. Man er kommunist, når
man antager disse teser for at
være sandheden. Sandheden
kan som bekendt ikke gøres
til genstand for demokratiske
beslutninger.

De samfundsmæssige
strukturer opstår som en kon-

sekvens af den herskende livs-
anskuelse/verdensanskuelse. I
kirken, den katolske, betrag-
ter man strukturen som
værende gudgiven, derfor kan
man med større ret sige, at
kirken principielt er modstan-
der af demokrati. I den kom-
munistiske verden er struktu-
ren et resultat af folkelige be-
slutninger — vel at mærke,
når disse er i overensstem-
melse med »troslæren«.

Mange betragter kristen-
dom og kommunisme som al-
ternativer. Meget ville være
vundet, hvis man opfattede
dem som komplementære
størrelser. Kristendommen
beskæftiger sig med de gud-
givne betingelser for sam-
fundsliv, kommunismen med
de naturlige og menneske-
skabte.

G. Bune Andersen

P.S. Socialisme er samfunds-
eje af produktionsmidlerne.
Hverken postvæsenet eller
DSB er mig bekendt kommet
i strid med den katolske kir-
kes lære.

d.s.

Kirkebidrag - nok en gang

Til evt. støtte for undersøgel-
serne vedr. kirkebidragsord-
ningens hensigtsmæssighed
bidrager jeg gerne med egne
betragtninger som følger: Der
er muligvis 12.000 katolske
husstande, men der er afgjort
ikke 12.000 skattepligtige så-
danne. Alle de små indtægter
må man uden videre se bort
fra. De har ingen mulighed for
at bære Kirkens økonomi.
Derimod bør kirkeskatten
flerdobles, hvor indtægterne
findes. Den nuværende ord-
ning er ganske asocial med 1½
pct. over en bank for alle.
Brug den danske normale
skatteordning uden alle
krumspring med fradrag.
Disse vil alligevel blive slettet
ved de kommende love. Fol-
kepensionister uden anden
indtægt er skattefri og skal
naturligvis være det. Deres
indtægt er så nær ved dansk
eksistensminimum, at det er
en uhyrlighed, at de kan være
med og »anerkendes« ved at
betale 80 kr. Fjern præg af
en velhaverklub, hvor de små
indtægter nådigst kan blive
medlem mod at betale en for
deres niveau mildt sagt uartig
regning. Folkepension er no-
get samfundet skylder de
gamle, der for en lille løn har
slidt hele deres liv og ingen
mulighed har for at deltage i
de gode de unge nu til dags
har at disponere over.

Væk med børnerabatten.
Enhver ved, at børn slider
langt mere på kirkeinventar
og så videre og kræver langt
mere opmærksomhed i form

af undervisning, opdragelse
osv., og at deres forældre
selvfølgelig må betale, hvad
de koster.

Ordningen kunne forbedres
ved at eksempelvis begynde
ved i øjeblikket ca. 25.000 kr.
- under denne indtægt frivil-
lige bidrag. Og så følge skat-
tebilletten opefter med sti-
gende tendens, så byrden lå
der, hvor den kan bæres med
små afsavn. Det er en uomstø-
delig kendsgerning, at det er
de store indtægter, der snyder
forholdsvist, og jeg forstår ud-
mærket P. Gommans indlæg
om udmeldelser fra kirkebi-
draget. - Ordningen er forkert,
og det gælder ikke Tysk-
land alene. De vil naturligvis
få færre bidragsydere i fast
regning, men den gode vilje
mangler ikke at den grund.
Reguler budgettet og sæt
tæring efter næring, som vi
andre må i alle forhold. Dette
er ingen kritik af bispedøm-
mets dispositioner, for der har
man overblikket og må vide,
hvad man gør. Men de, der
har vedtaget kirkebidragsord-
ningen, synes at være folk,
der ikke forstår de små ind-
tægters dilemma.

Jeg selv er som pensionist
ikke med i kirkebidragsord-
ningen, principielt, - derimod
er der andre aktioner som
passer i, hvad jeg laver, og
som forekommer mig mere
nødvendige. Den frihed vil jeg
have.

Paul Marker

Fork. af red.

KIRKEVANDRING I SVENDBORG. I almindelighed finder kirkevandringerne rundt om i landet sted i bedeugen for kirkens enhed i januar måned, men af praktiske grunde plejer vi her i Svendborg at vælge et lidt senere tidspunkt, i år onsdag den 16. april. Med henblik på den lige fejrede påske havde man for vandringerne valgt temaet: „Kristus er opstanden“, et tema der viste sig at virke lykkeligt inspirerende og samlande om det fælles i en uheldigt splittet kirke. Vandringerne begyndte med gudstjeneste i Sct. Johannes kirke (Metodistkirken) og fortsatte til Frelsens Hær, Sct. Nicolai kirke (Folkekirken), Betaniamkirken (Baptistkirken) for at ende i den katolske Sct. Knuds kirke. Alle kunne trods dårligt vejr glæde sig over en større deltagelse end nogen sinde. Et fælles aftenbord i missionshuset satte punktum for en rig oplevelse.

Thorbjørn Møller

Hvad bestiller egentlig liturgi-kommissionen?

Kommissionen består af 6 medlemmer, som alle har et krævende arbejde ved siden af arbejdet for kommissionen. Alligevel synes vi selv, vi har fået en del fra hånden.

Som nr. 1 prioriterede vi de nye messetekster, både de store blade til præstens brug ved alter og læsepult og det teksthæfte, »Herrens Bord«, som menigheden skulle have.

Flere ritualer parat til godkendelse

Næsten samtidig begyndte man på oversættelsen af de nye ritualer, først til sakramenterne — dåb, firmelse, ægtevielse, begravelse. De syges salvelse og bodens sakramente har vi netop afleveret til biskoppen med anmodning om godkendelse. Vi har også udgivet hæftet med trosbekræftelsen og nu som det sidst udkomne, optagelse i kirkens katolske fællesskab. Af bodssakramentets nye ritual har alle haft lejlighed til at se kap. I, »Ritual for en enkelts forsoning« i katolsk orienterings tillæg til påskenummer 6, men de to andre kapitler, »Flere bodsfærdiges forsoning med individuel syndsbevidsthed og absolution« og »Flere bodsfærdiges forsoning med fælles syndsbevidsthed og generalabsolution«, vil forhåbentlig snart blive udsendt.

Samarbejde med mange eksperter

Det vil sige, at man har fået det mest nødvendige færdigt, men alle disse alternative ritualer er endnu ikke oversat.

Liturgikommissionen er ikke i stand til alene at gøre hele dette arbejde, men må have arbejdsgrupper, hvori der er latinskyndige, teologer og danskyndige, der kan samarbejde for at få et forståeligt ritual. Ofte vil Rom udtrykke noget nyt i de nye tekster, vi får, for bodssakramentets vedkommende f. eks. begrebet forsoning. I optagelsesritualet dækker ordet konvertit ikke Roms mening med et menneske, der nu går over fra dåbsfællesskab til fuldt katolsk fællesskab med kirken: Ordet konvertit er ikke økumenisk nok, men vi har ikke fundet et bedre.

Det haster med en ny salmebog

Foruden dette arbejde er der andre opgaver, der må løses hen ad vejen: Dansk Ordo (Liturgisk Årskalender), nyindretning og ombygning af kirker, børne- og ungdomsmesser o.a.

Nu haster det med en salmebog. På synoden i 1969 blev man (efter afstemningen med 50 pct. for og 50 pct. imod. Red.) enige om, ikke at bruge Den Danske Salmebog, men nu bliver det antagelig løsningen, at bruge den med et tillæg, som kommer til at rumme de katolske salmer samt de nye messetekster fra »Herrens Bord« og de nye sakramentsritualer: Dåb, firmelse etc. Ligeledes nogle latinske messer (jfr. Jubilate Deo), Tantum Ergo, Salve Regina m.m. og endelig de daglige bønner, rosenkrans, korsvejsandagt, bønner ved

sakramental velsignelse, alle helgen litani og det lauretanske litani.

Hvad den sidste del angår, er der en gruppe, der har tilbudt at arbejde med det. Angående første og anden del har vi haft flere ude hos forskellige om, hvad man mener skal med, men nu må en gruppe i gang med det, og det vil sige en gruppe af musikkyndige, teologer og danskyndige.

Ny messebog er også planlagt

Man ønsker også en messebog med alle årets 3 tekstrækker, og her er en gruppe allerede gået i gang med arbejdet.

Når man ser på planen over

Biskoppens kalender

Fredag den 16. maj: Aftenmesse i Sct. Ansgars Kirke kl. 20 med bøn for bispedømmet.

Pinsedag (18. maj): Firmelse i Sct. Ansgars Kirke kl. 10.

Lørdag den 24. maj: Møde i Det Økumeniske Fællesråd.

Søndag den 25. maj: Valfart til Åsebakken. Messe kl. 11. Afsluttende andragt kl. 14,30.

Søndag den 1. juni: Valfart til Øm.

Onsdag den 4. juni: Messe kl. 8,00 på Magleås for tyske præster, diakoner, ordenssøstre m. fl. fra Dekanat Hamburg-Mitte.

5.-9. juni: Nordisk delegatkonference og styrelsesmøde i Nordiska Ekumeniska Institutet i Sigtuna.

Søndag den 15. juni: Højmesse kl. 10 i Åkirkeby. Derefter lejlighed til at træffe menigheden.

Fredag den 20. juni: Sct. Josephs Hospital fejrer 100 års jubilæum.

Mandag den 23. juni: begynder den nordiske bispevalfart til Rom.

de ting, der skal gøres færdige, synes man, det er en langtidspan, men man ved, at der er utålmodige mennesker, der venter på, at disse ting bliver færdige, og så må man jo håbe, det går.

Vi har kontakt med de liturgiske kommissioner i Tyskland og England og får deres færdige arbejder. Vi ved også, at der her i landet bliver foretaget en del oversættelser privat, f. eks. kirkebønner. Vi har nu prøvet at samle sammen, hvad andre har oversat, men ville være meget glade, hvis man altid ville sende os, hvad man har. Måske kunne vi derved spare noget arbejde.

Lily Fausbøll

Liturgi-kommissionens fmd.

ØKUMENISK GUDSTJENESTE I SLAGELSE. Store bededagsaften den 24. april var der økumenisk gudstjeneste i Vor Frue Kirke i Slagelse.

Mellem 40 og 50 mennesker fra Evangelisk Alliance og fra den katolske menighed i Slagelse var sammen til bøn, sang og ordets forkyndelse. Musikken skyldtes dels Ringstedes 10-årige organist dels guitarspillende damer fra Frelsens Hær.

Gudstjenesten ledes af pastor Frode Bay fra Folkekirken, pastor Ib Rødvig fra Baptistkirken og den katolske sognepræst, pastor Johannes Jong.

Ressourcespild

Flere tusinde varmtvandsbeholdere og mange tusinde meter vandrer tæres op hvert år.

Ring til Deres VVS-installatør og få monteret et

ANO-KAT minielektrolyseanlæg

I Deres parcelhus. Så er Deres varmtvandsbeholder og rørsystem — for ca. 500 kr. — effektivt beskyttet mod korrosion
Guldager Electrolyse A/S

Ejner Nielsen

Kolonial — Kaffé

Absalonsgade 14 — 9000 Ålborg
Telf. (08) 12 09 71 — 12 15 56

Fint arbejde — Rimelig pris

Telefon: TRIA 6070

Er De tilfreds med Deres snedker og møbelpolstrer?
Hvis ikke — så prøv os!

ANDERS SVENDSEN

Afdeling for bygningsarbejde
Nordre Frihavsgade 13, Kbh. Ø

Oliefyr
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

NORDISK KUL A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 70 45 30

C. B. Riis & Søn

Slagtermestre

Valby Langgade 36
København Valby — Telefon VA 89
1. kl. kød og pålæg

E. Christoffersen

Ringstedgade 25, Næstved

Begravelse og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

Kaj F. Fjording og Søn

Murermestre — Ingeniører
Entreprenører
Hyldegårds Tværvæg 13
Charlottenlund.
Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ installatør
J. Ramkov Hansen
Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER

Blikkenslagermester
aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 — 80 50 30

Roman Kusler

Murermester

Stationsvej 11, Nivå
Telefon (03) 24 71 50

Bendt Gravgaard

Isenkram og gros
Hobro — Telefon (08) 52 15 44.

Valfart til Aasebakken 25. maj

I Paulus' brev til efeserne hedder det: »Nu er I, der tidligere var langt fra hinanden, kommet hinanden nær ved Jesus Kristus: thi han er vor fred, han, der gjorde begge (jøde og ikke-jøde) til ét og nedbrød den skillevæg, der var mellem dem«.

Han er vor fred står som motto for årets valfart til Aasebakken, der finder sted søndag den 25. maj med tyvstart fra Holte Station kl. 8.00 og rigtig start fra skovbrynet på Rudersdalsvej (over for Poppel allé) kl. 8.45.

Dagens program bliver det vanlige:
Kl. 11.00: Højmesse på Vor Frue Kloster, Høsterkøb, med prædiken af biskop Hans L. Martensen.

Kl. 14.30: Andagt med sakramental velsignelse.

Adgang til skriftemål på dansk, engelsk, tysk og polsk.

Drikke- og madvarer kan købes.

Gode legemuligheder for børn og voksne. Festskriftet til Aasebakkevalfartens 25-års dag kan købes.

De dårlige tider hindrer sikkert mange i at rejse til Rom i jubilæet. Hvorfor så ikke deltage i vor egen valfart, der bliver præget af Det hellige År?

På gensyn søndag den 25. maj på Maria-valfarten!

I anledning af Aasebakkevalfartens 25-årsdag i 1974 udgav Katolsk Valfartskomite et festskrift »Maria-valfart i og uden for Danmark« med bidrag af biskop Martensen, Ernest O. Häuser, Joseph Mesters S.M.M., Ursula Nord, Jørgen Nybo Rasmussen, Kjeld Geertz-Hansen, sr. Miriam O.S.B., Stig Rolvsen og Niels Oppermann. ROLV forlag, postbox 14, 2610 Rødovre.

Katolsk Valfarts Komité

Vedr. valfarten til Aasebakken

De, som ikke kan følge valfarten gennem skoven, kan ringe til os og bestille (bindende) plads i vor bus, så længe plads haves. Vi starter kl. 9.45 fra Sct. Hans Torv ved Nørre Allé og kl. 9.30 fra Stenosgade. Man melder sig senest den 19. maj på 39 53 80 mellem kl. 11 og 17 undt. torsdage.

Paul d'Auchamp

Valfart til Øm 1. juni

Den årlige valfart til Vore Frue af Øm holdes i år søndag, den 1. juni. På denne søndag fejrer kirken Kristi Legemes og Blods fest. Derfor har valfarten som emne: Jeg er Livets Brød. For at markere, at vi fejrer et helligt år og for at minde om at Øm er indviet til Guds moder, har valfarten samme program som sidste år:

kl. 11.00: andagt til ære for Guds moder, derefter lejlighed til skriftemål
kl. 14.00: højmesse med biskop Martensen.

I tiden mellem andagten og messen er sakramentet udstillet i kirken.

Dem, der gerne vil opleve en »rigtig« valfart (med nogle korporlige strabadser) vil vi gøre opmærksom på, at Horsens og Århus KUK arrangerer en ungdomsvalfart til Øm, som starter fra Skanderborg station kl. 7.45. (Der ankommer tog syd- og nordfra ved denne tid). Der er ca. 13 km at gå. Alle unge, der er mellem 10 og 90 år gamle, er hjertelig velkomne til denne ungdomsvalfart søndag, den 1. juni.

På valfartskomiteens vegne,
Bernhard Kiel SJ

Storkøbenhavnsk præstemøde

mandag den 19. maj (2. pinsedag) kl. 19.30 på Niels Steensens Kollegium, Sct. Kjeldsgade 3.

Emne: forkyndelse for børn og unge.

Katolsk radio- og fjernsynsklub for Storkøbenhavn

afholder ordinær generalforsamling den 28. maj kl. 19.30 på Niels Steensens Gymnasium Jagtvej 183 B, med dagsorden i henhold til klubbens love. Der henvises i øvrigt til opslagstavlen i kirkerne.

Mindeord om Enoch Hjorth

af Ellen Nielsen

Den 11. marts døde Enoch Hjorth, kontorchef under Københavns magistrat. Navnet siger måske ikke de nyere katolske årgange så meget, — de ved i reglen ikke stort om vor katolske fortid i Danmark. Men Enoch Hjorth var et kapitel i denne historie, i hvert fald i en vigtig periode.

Det begyndte med, at hans broder Jacob i 1927 kom og sagde til Enoch og hans forlovede Aase, om det ikke var noget for dem også at blive katolikker. Det var det altså, for de blev optaget i kirken af Hubert Messerschmidt samme sommer, og brylluppet der var berammet til 8. juli, blev altså katolsk og fandt sted i den daværende Rosenkranskirke i Boyesgade.

Der skete faktisk et katolsk nybrud i de år omkring de to danske præster Peter Schindler og Hubert Messerschmidt. Dette vakte dog ikke ubetinget glæde i de gamle katolske kredse, der så med en vis uro på de nye dynamiske konvertitter. I 1928 lykkedes det ved et »kup« at sætte en ny ledelse ind i Academicum Catholicum bestående af Enoch Hjorth, Peter Schindler og Birgitte West. De to sidste afløstes siden af Dagmar Beck Hansen og Peder Olav Hansen. Nu skulle der sættes

et dansk præg på de katolske akademikers aktiviteter, og porten skulle åbnes ud til dansk kulturliv og til de strømninger, som ude i verden var ved at bryde frem i kirken. Det var i Enoch Hjorths formandstid, at Sct. Benedikts 1400-års minde blev fejret på storslået vis i 1929, og 1500-året for Augustins død i 1930. I en senere formandsperiode (1933-36), hvor det sociale kom til debat efter Steinckes socialreform, holdt Enoch Hjorth et foredrag om »Almisser og rettigheder«. Fra sit arbejde på socialkontoret kendte han disse problemer til fulde. Under krigen kom så modstandsarbejdet til. Enoch Hjorth havde som jeg selv kontakt til Arne Sørensen og hans bevægelse Dansk Samling. Da han engang i den forbindelse kom op til mig på Lyngbyvej, konstaterede vi, at der stod en mand på den anden side af gaden og kiggede op, — han blev altså skygget af tyskerne og endte da også i Vestre Fængsel.

Nogen helt almindelig embedsmand var Enoch Hjorth vissevis ikke. Han var digter med syner som en Grundtvig, hvis salmer da også var ham meget kære. Var det om morgenen, når han cyklede til kontoret, at hans »Morgen-
drømme« blev til? Den lille

digtsamling udkom i 1958 på Hirschsprungs forlag. I drømmene så han i visioner den store linie fra skabelsens morgen ned til hverdagens små fortrolige scener. »In principio« er sangen om den tree-nige skabende Gud, der »stillede evighedsuret på tid og lod timerne strømme«. En digter har mange spørgsmål i sig, — det havde Hjorth også, og han spørger i et digt: »Hvorfor har du gemt en sang i mit hjerte?« Svaret får han med Guds stemme: »Det er mig, som rører på mig dybt i dit hjerte. Jeg rører på mig i hele min skabning... Hvordan skulle sangen i dit hjerte kunne dø? Jeg er opstået fra de døde.«

I et andet af disse digte siger Gud: »Kunstnerne er mine venner. De har stillet sig mit hjerte nær. De er som busken, der brænder uden at fortæres..., de er fattige og dog glade. Som dem, der intet ejer og derfor besidder alt. Jeg holder min hånd over dem, jeg bærer over med deres fejl. De har ikke glemt skønheden, der er ringeagtet af så mange.«

Da en kreds af kunstnere og kunstelskende i disse år samledes omkring Leif Kayser, var Enoch Hjorth levende interesseret og samlede ved lejlighed kredsen hjemme i huset på Bjergtoften. Her

lærte man katolske malere, billedhuggere og musikfolk at kende. Enoch Hjorth syslede selv med større dramatiske kompositioner, som dog ikke nåede frem til et videre publikum. Hans digtning står i øvrigt i gæld til den bibelske og grundtvigske tone, ligesom den tyske digterinde Gertrud von Le Forts, hvis »Kirkens stemme« han så skønt har gendigtet: »Jeg bærer endnu vildmarkens blomster i min favn...«

Enoch Hjorth var foruden alt dette også noget af en patriark, af sind som af skikkelse, som den Enoch i Mosebogen, der vandrede med Gud — og forsvandt, »for Gud tog ham bort«, står der i Genesis 5.22. Det passer ganske godt på Enoch. Han havde skrevet nogle gribende strofer, som hans søn Ib læste ved bålet i Sct. Therese Kirke. Måske ligger der andre digte i skuffen efter ham, f. eks. et om Johannes XXIII, der skulle ud hos en ven og have et slag kort... Var det ikke en opgave for Pauluskredsen at bringe en ny og forøget udgave af »Morgendrømme«? Hvis vi ikke selv værner om vore katolske litterære værdier, hvem skulle så gøre det? Enoch Hjorths dybt religiøse produktion fortjener at bevares for eftertiden.

Ellen Nielsen

Carl Aage Häuser er død

23. april døde C. A. Häuser 71 år gammel.

Medlem af menighedsrådet i Fredericia i 25 år, desuden i synode-, regional- og pastoralråd. Altid virksom og hjælpende, aktiv i det borgerlige og kirkelige liv. Trods mange legemlige prøvelser altid fuld af et vældigt gå-på-humør.

P. Burla

Sct. Mariæ Skole Aalborg

søger en lærer pr. 1. aug. 75.

Vi kan tilbyde dansk, matematik, orienteringsfag, naturlære, formning og gymnastik.

Som katolsk privatskole (135 elever: bhkl., 1.-7. kl.) henvender vi os til lærere, der positivt vil gå ind i et kristent og fællesskoleligt skolearbejde.

Ansøgninger sendes til skoleinspektør G. Ryom-Hansen, Valdemarsgade 14, 9000 Aalborg. — Nærmere oplysninger på tlf. (08) 13 60 03.

Aftenmesse ved biskoppen

Fredag den 16. maj kl. 20 er der aftenmesse med bøn for bispedømmet i Sct. Ansgar Kirke.

Overskud

Har du overskud — fysisk og psykisk — så kontakt Mariatjenesten. Mariatjenesten er en social hjælpeorganisation under Kirkens Korshær.

Henvendelse til: Mariatjenesten, Istedgade 20, 1650 Kbh. V. Tlf.: (01) 24 50 50, mand.-fred. kl. 14 - 17.

Sommerferie

Børnerige familier tilbydes ophold på Djursland i stråttækt bondehus med 3 separate annexer. 13 sengepladser og 2 barnepladser. Fuldstændig ensomt beliggende naturgrund 1,5 km fra Glatved strand. Leje 6-700 kr. om ugen. Nærmere oplysning hos (01) 98 80 87.

Gruppe A, Lyngby

Torsdag den 22. maj kl. 20:
Prof. Dr. phil. Jan Pinborg orienterer om Thomas af Aquin, uden tvivl den teolog, der ikke alene har præget men simpelthen opbygget den katolske kirkes teologi indtil for nylig. Sted: »Lænestolslokalet«.

Sankt Mikael skole, Randers

søger en evt. to lærere pr. 1. aug. 1975. Sankt Mikael Skole er en katolsk skole med ca. 140 elever fordelt på 10 klasser i børnehaveklasse og 1. - 7. klasse. Fag: musik, dansk, engelsk og evt. andre fag. Lønforhold som i den offentlige skole. Ansøgning sendes til skolens leder

Søster Inger Jensen
Sankt Mikael Skole
Udbyvej 26
8900 Randers
tlf. (06) 42 41 65

Lensbaron og lensbaronesse Stampe Charisius' Legat

yder støtte til katolske kvinder og/eller til børnerige familier i vanskelige økonomiske kår.

Ansøgning attesteret af sognepræsten eller anden gejstlig myndighed bedes inden 27. maj 1975 tilsendt
landsretssagfører G. Garth-Grüner
Frederiksgade 19 - 1265, Kbh. K.

Stiftelsen Mariahjemmet

yder støtte til unge, danske katolikker under uddannelse — dels som stipendium dels som rentefrie lån. Skema til ansøgning, der må indsendes inden 27. maj 1975, kan hentes eller rekvireres hos

landsretssagfører G. Garth-Grüner,
Frederiksgade 19 - 1265, Kbh. K.

*I 1527 afbrød krigen
mellem Karl V og Kirkestaten
Michelangelos arbejde med Medicikapellet,
idet også
Firence blev slæbt med i konflikten*

Michelangelo 4.

af Willem Wuyts

Folket i Firenze jog igen Medicierne i eksil og begyndte at plyndre paladserne. Et møbel, som under plyndringen af Palazzo Vecchio blev smidt ud ad et højsiddende vindue, rev Davids arm med slyngen af. (Den blev først restaureret 16 år senere!) Michelangelo, som jo arbejdede for de forhadte Medicier, gik under jorden og flygtede til Venezia, den

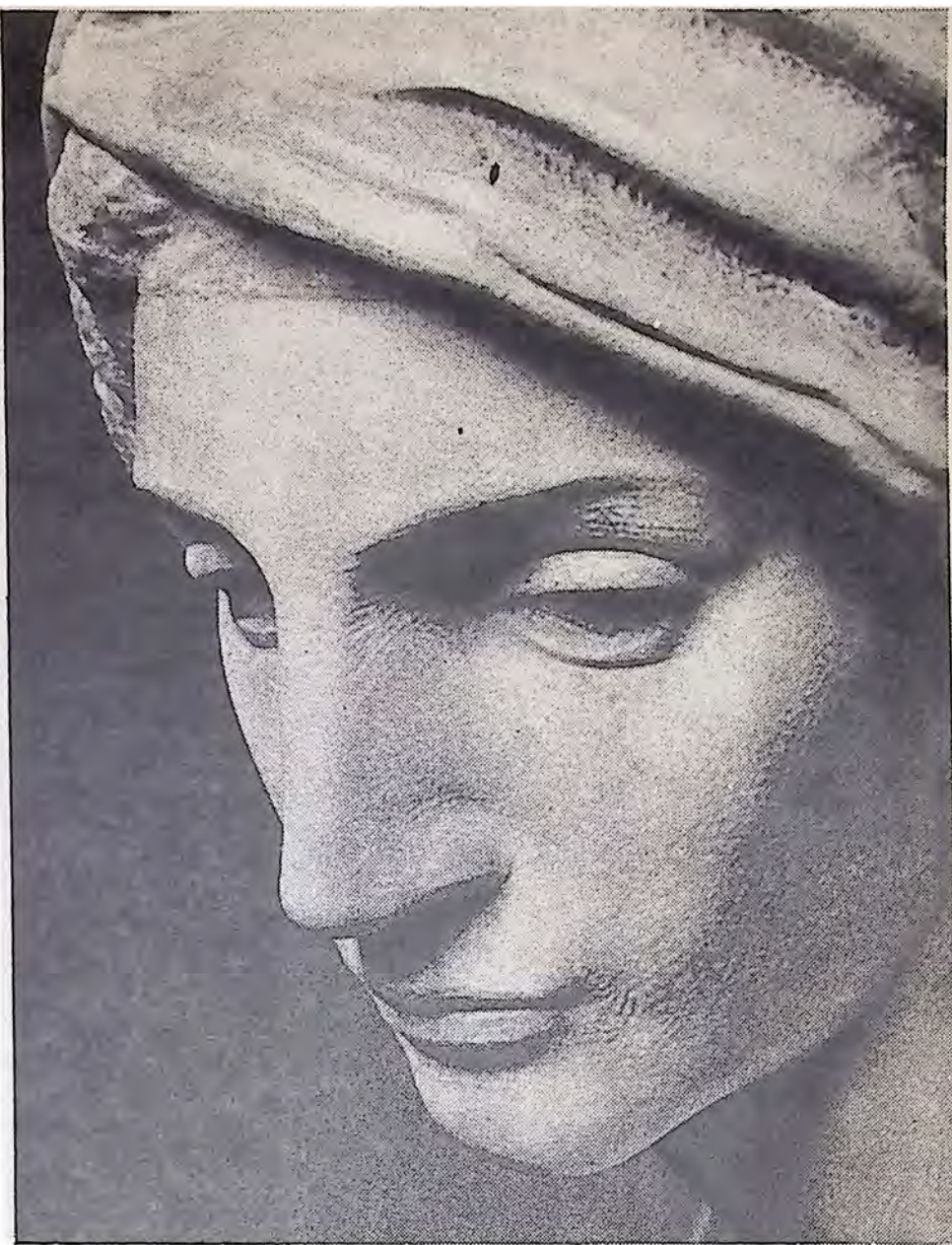
republik, der klogt nok altid havde holdt sig uden for alle bykrige.

Militær ingeniør

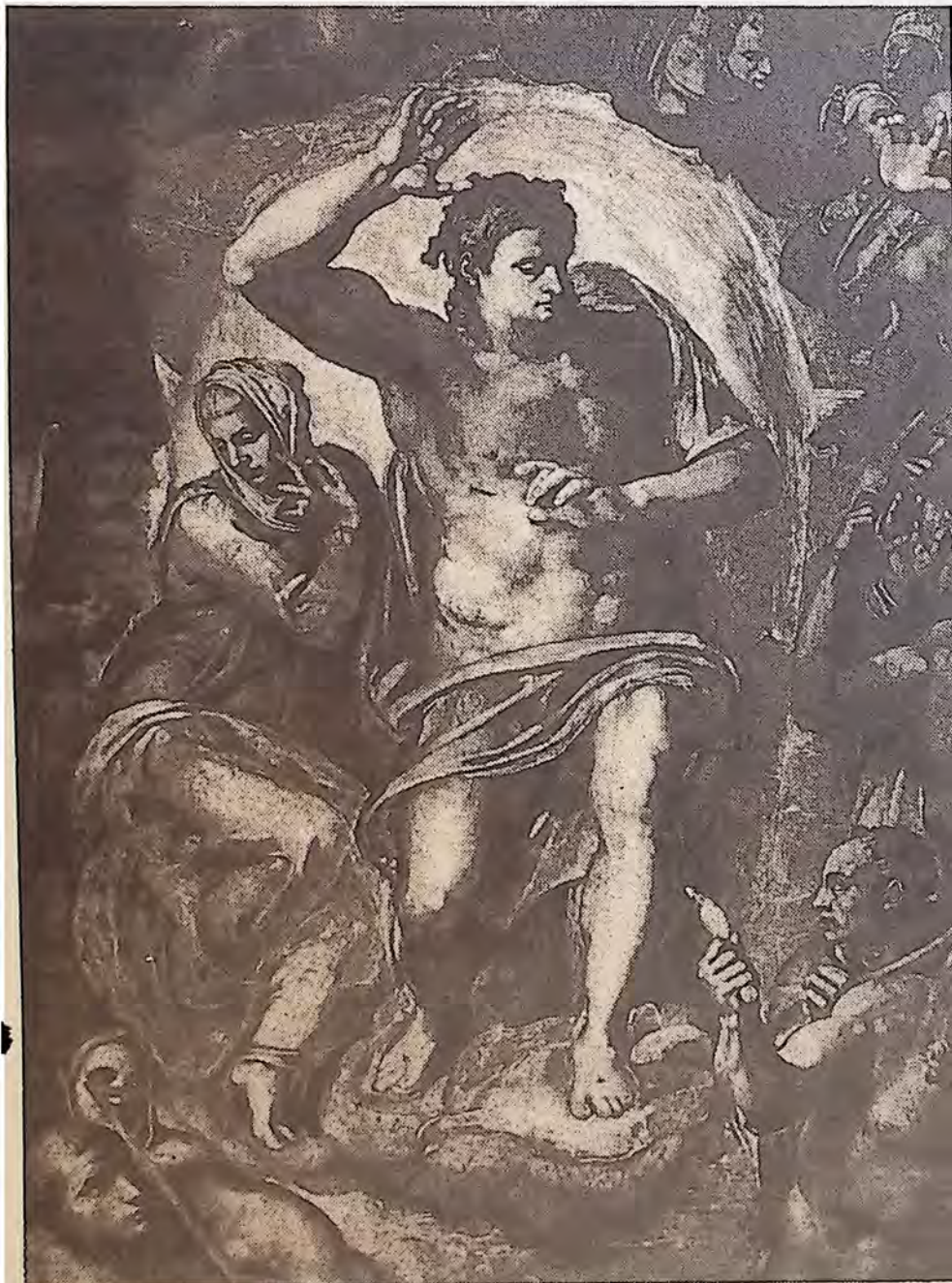
Men se, folkerepublikken kaldte ham hjem til en stillingspost som militær ingeniør: for at tegne og bygge et forsvarsbælte omkring hele byen, et system bestående af tårne, mure, voldgrave og stjerneformede bastioner, specielt

beregnet til de nyeste kanoner med rekyl.

Han gjorde det, og det virkede genialt, da i 1529-30 de allierede Medicier kørte deres skyts i stilling omkring Firenze. Det fungerede et helt år, indtil bykommandant Malatesta Baglione forrådte republikken og kapitulerede den 12. august 1530. Folkerepublikken blev knust, og mens hæren sprængte Mi-

Hovedet af den medicianske madonna i Medicikapellet.

Kristus og jomfru Maria. Detalje fra den yderste dag.

chelangelos bastioner i luften, startede Medicierne parti den politiske udrensning af republikanerne, som også bragte Michelangelo for retten. Han havde ikke blot bygget forsvarsanlægget, men havde selv ført an på bastionen San Miniato al Monte. Dømmen lød kort og godt: dødsstraf. Dog ville han blive benådet på én betingelse: hvis han byggede Medicisarkofagerne færdige uden honorar, som krigsgæld.

Michelangelo var ingen helt, — han købte sit liv og betalte med sin kunst.

Bitre år

Efter fire elendige år med ydmygelser, chikanerier, ensomhed og trusler om alligevel at blive henrettet, kun omgivet af fjender og politiske modstandere, der hensynsløst udnyttede ham som kunstproducerende slave, syntes pave Clemens VII, at nu var det nok. Han var selv en Medici og kendte sine frænder: for at få Michelangelo ud af deres hænder lyste han ham i kirkens band, hvis han ikke omgående kom til Rom for at fuldføre pave Julius' gravmonument... Fidusen blev gennem-

skuet og virkede ikke. I stedet for at frigive Michelangelo satte hertug Alessandro de' Medici ham til den mest fornedrende opgave: en statue af Mediciernes sejr over republikken. Den står i dag i Palazzo Vecchio i Firenze, og nogle mener, at republikken under Alessandros knæ godt kunne ligne Michelangelo.

Derefter fik han lov til at forlade byen og staten Toscana. I september 1534 overskred han grænsen til Kirkestaten og bosatte sig definitivt i Rom, hvor han omgående faldt til blandt de mange eksilflorentinere, der sprudlende af litterær og politisk aktivitet, fandt støtte og et hjem hos donna Vittoria Colonna, én af tidens store kvinder med kultur, indflydelse og penge (det hæng jo sammen).

Da i 1537 hertug Alessandro de' Medici blev myrdet i Firenze, oven i købet af sin egen unge fætter Lorenzino på grund af en affære med dennes søster, fejrede eksilflorentinerne tyrannens død på den samme naive måde, som den slags hændelser endnu bliver fejret af landflygtige. De troede på nye tider. Hos Michelangelo

bestilte deres politiske skribent Donato Gianotti den buste af tyranmorderen Brutus, som havde dolket Julius Cæsar, og som nu skulle forevige den unge Lorenzos dåd.

Vredens dag

Men det første, der hændte Michelangelo, da han i 1534 ankom til Rom, var pave Clemens' venlige indbydelse til at male noget, om muligt »Dies Iræ«, på den 20 meter høje altervæg i det sextinske kapel. Han kom ikke i gang før pavens død i 1534, men til alt held var den nye pave en romer, kardinal Alessandro Farnese, Paul III, som blev Michelangelos anden ven og protektor sammen med Vittoria Colonna, Tommaso Cavalieri og kardinal Pole. Dømedagsscenen blev malet, 200 kvadratmeter fresker, men det varede i 5 år og blev flere gange afbrudt af nervekriser og anden sygdom. Roms florentinere skaffede ham et sted, hvor han kunne hvile sig højt oppe i bjergene langt fra Rom. Han var nu 66 år gammel.

W.W.

(fortsættes i næste nummer).

Portugal

Efter et kortvarigt festfyrværkeri for at fejre diktaturets endeligt har portugiserne nu fået at vide, at valget den 27. april udelukkende skulle betragtes som en »øvelse«.

For de nye magthavere har det kun haft værdi som en slags gallupundersøgelse, en generalprøve til den politiske og parlamentariske premiere, folket ikke skal gøre sig nogen forhåbning om at måtte spille en rolle i. Kulisserne var jo allerede malet og sat op. De afgørende roller var besat før valget. De tabende kommunister skal nu have lidt rigelig tid til at opdrage de dumme portugisere til næste gang at stemme rigtigt.

Pessimister skriver om en mulig borgerkrig i Portugal. Det kunne ellers være netop det, kommunisterne ønsker mest: Borgerkrig er jo det tydeligste bevis på et folks umodenhed til at styre sig selv. Kan man provokere en skuffet befolkning til denne desperate form for selvforsvar, står hæren parat til at gribe ind. Generalerne har alle kort på hånden.

Det er betryggende, at portugiserne efter 49 års diktatur og trods kommunistisk intimidering har udvist så stor sans for politisk redelighed og sund fornuft. Selv om valgets tabere fortsat vil regere landet, kan den styrkeprøve, valgresultaterne viste, ikke undgå at få efterdønninger. Hele verden har nu set sardindåsen blive lukket op, og der var andet end rød sauce under låget. Det bliver spændende at se, hvordan de røde sardiner vil prøve at rulle låget på plads igen.

De portugisiske biskopper har allerede før valget erklæret de nye tyranner krig. Derfor bliver det lige så spændende at se, om biskop Gomes nu skal gå i eksil igen, og om kirken bliver den avantgarde folket kan støtte sig til. Netop i Portugal har den så ofte måttet høre den bebrejdelse, at den er systemets lakaj. Den får sikkert nogle hårde nødder at knække. Hvis pessimisterne får ret, står de kristne i Portugal foran en ildåb, som vi må håbe genskaber billedet af et stærkt socialt og retsbevidst trosfællesskab, der minder om den pinse, pave Johannes elskede at spå om.

Willem Wuyts

Skt. Josefs søstrenes skole

Der er flere grunde til at vi ikke tidligere har omtalt sagen om lederembedet ved Skt. Josef søstrenes skole på Østerbro i København. Den vigtigste er, at ikke alle sagens parter har ønsket at ytre sig, hvilket selvfølgelig må respekteres.

Desuden syntes det hele at dreje sig om ret så interne samarbejds vanskeligheder med mange personlige og følelsesmæssige anstrøg, det kan være svært at holde ude fra de mere faglige og organisatoriske problemer, der kendes i de fleste skoler idag.

Sagen har imidlertid fået en ny side, en kvalificeret ansøger har efter biskoppens henstilling ikke kunne indsættes i det nu ledige embede. Biskoppen er således gået imod indstillingen fra skolens egen styrelse, hvis formand tilfældigvis er biskoppens søster. Dette åbenbart »delikate« moment har tiltrukket sig større opmærksomhed, end det fortjener. Det afgørende er nemlig, at biskoppen har set sig bundet af en kirkeretlig bestemmelse om, at fratrådte katolske præster ikke må være ledere af katolske skoler.

Bestemmelsen gælder også i det aktuelle tilfælde, hvor ansøgerens forhold til kirken er bragt helt i orden.

I den almindelige fremskridtsvenlige atmosfære i bispedømmet forstår man, at skolestyrelsen ikke har tænkt på alle stive kirkeretlige paragraffer. Man forstår også, at biskoppen nu engang må bøje sig for denne, men man forstår især, at mange katolikker føler, at Rom burde inspireres til fornyelse og forsoning på dette område, som det tidligere er sket, af de nordiske i spørgsmålet om prævention og om kvindelige præster.

Hans Jørgen Johansen.

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceanfdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80
Giro 500 1471: Ansgarstiftelsen. Presse- og informationsafdeling.

I redaktionen:
Willem Wuyts (ansvarh.)
Fjellegade 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93
Hans Jensen, Hans Jørgen Johansen, Bent Ortvald, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag april 1975: 14.500 ekspil.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

Helligånden er k

af Pave Paul VI

Kirken lever ved Helligåndens indgivelse, en indgivelse, som vi kalder nåde, d.v.s. en overordentlig gave, kærlighed, Faderens kærlighed, som i kraft af Kristi forløsergerning meddeltes os ved Helligånden. Lad os mindes den hellige Augustins ord: »Hvad sjælen er for det menneskelige legeme, er Helligånden for Kristi Legeme, som er kirken.« (Præd. 267, P.L.38,1231.)

Det er en kendt sandhed. Vi har alle hørt den gentaget og forkyndt af det sidste koncil: »Da den gerning var fuldført, som Faderen havde overdraget Sønnen at udføre på Jorden (jfr. Joh. 17.4), blev Helligånden på selve pinsedagen sendt for at helliggøre Kirken, forblive hos den og give de troende adgang til Faderen — ved Kristus — i Helligånden. (jfr. Ef. 2,18). Det er Ham, den levendegørende Ånd ... Ånden, som bor i Kirken og i de troendes hjerter som i et tempel (jfr. 1. Kor. 3,16, 6,19), han beder i dem og bekræfter, at de er Guds børn, at de har fået barnekår hos Gud (jfr. Gal. 4,6, Rom. 8,15-16 og 26). Denne Kirke, som han vejleder til hele sandheden (jfr. Joh. 16,13), og som han lover enheden i fælles-

skabet og i embedet, opbygger og leder han ved hjælp af de forskellige hierarkiske og karismatiske gaver, han smykker den med sine frugter (jfr. Ef. 4,11-12, 1. Kor. 12,4, Gal. 5,22). Ved Evangeliets kraft giver han stadig Kirken ny ungdom og fornyer den uden ophør...« (Lumen Gentium, nr. 4).

En ny pinse?

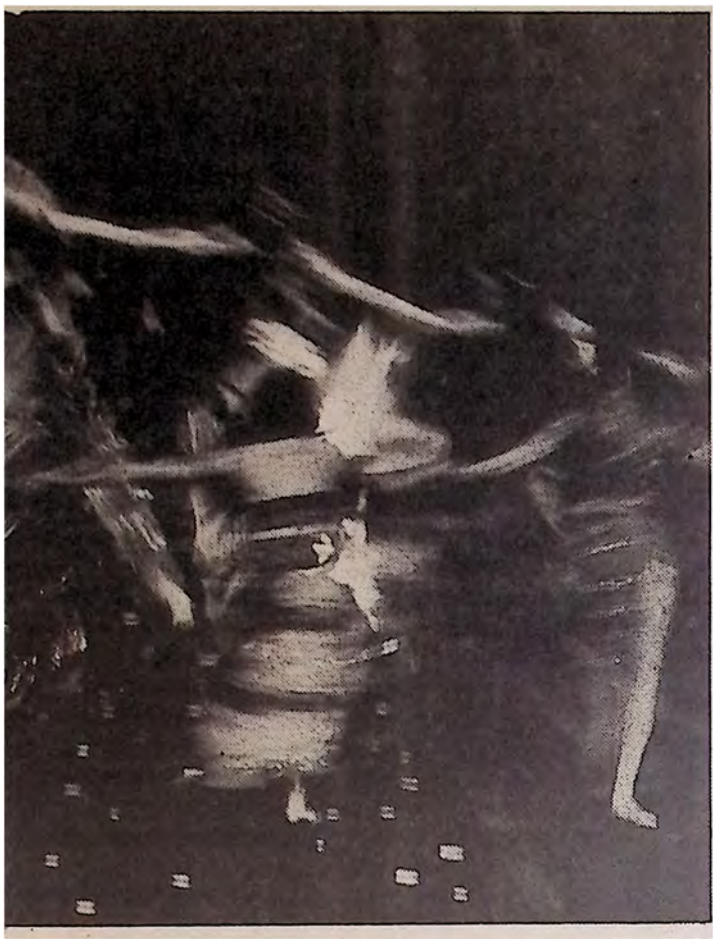
Men i dag synes jeg, at interessen — og det er en meget berettiget interesse — rettes mod et andet aspekt: nemlig Helligånden, når Han kommer til os og bringer os sine gaver. Vi har Helligåndens syv gaver, men vi har også andre, som vi — nu som før — kalder »karismer«. Hvad betyder ordet »karisme«? Det betyder en gave, en overordentlig nåde, som gives til et menneske, for at den skal bruges til tjeneste for en anden, for at han skal gøre godt mod en anden. Til én gives visdommens gave, for at han skal blive »lærer«, til en anden gives miraklernes gave, for at han skal gøre undergerninger, som maner til forundring og beundring og derved beforder troen o.s.v.

Nu er der denne karismatiske form for gaver,

som er frie gaver og ikke nødvendige i sig selv, men som Herren i sin overvældende gavmildhed vil give sin Kirke for at gøre den rigere og smukkere, at gøre den mere levende og bedre i stand til at erkende sig selv: netop det, man kalder udgyldelse af karismer.

Man taler meget om dette i vore dage, og tager man tilstrækkeligt hensyn til et sådant emnes mangfoldighed og er klar over den fare, det kan rumme kan vi kun ønske, at disse gaver må udgydes i ny og rigelig fylde — ud over de nådegaver, Kirken den dag i dag opnår og besidder.

Ifølge helgenerne og kirkefædrene var karismen hyppigere i Kirkens første tider. Herren skænkede denne rigelige regn af nådegaver for at opildne Kirken og få den til at vokse, for at styrke og støtte den. Siden blev denne udgyldelse af gaver deri sjældnere og mere sparsom. Men der har altid været helgener, der virkede udad. Mennesker, som Gud brugte på en særlig måde, har altid eksisteret i Kirken. Måtte Herren ige give os karismer i rigelig fylde for at gøre Kirken til trækkende og troværdig og i stand til at vinde respekt

rkens liv

Notesblokken af H. Roos S.J.

For nogle år siden spurgte en TV-reporter dagen før pinse en række tilfældige mennesker på Rådhuspladsen i København, hvad pinsefesten i grundén skulle minde os om. Mange — vist de fleste af de adspurgte — anede ikke, hvad festens indhold var. Andre gav misvisende eller helt forkerte svar. Noget lignende gælder vistnok med hensyn til påske eller Kristi himmelfart. Måske er svaret her lettere. Men når man borer og vil have en nøjagtigere redegørelse for begivenheden, fortøner det hele sig i det uvisse.

Blandt de store kristne høj-tider er jul og påske de vigtigste. I julen fejrer vi den anden guddommelige persons menneskevordelse: Ordet blev kød. Julen er begyndelsen på Jesu liv. Påske er dette livs afslutning. Fordi Jesus holdt ud i trofasthed over for Faderen trods lidelse, fornægtelse og død, opvakte Faderen ham fra de døde og gjorde ham til hele universets Herre. Påsken er simpelt hen seglet under hele Jesu liv. Men samtidig er denne begivenhed så rig, så uendelig meningsfyldt, at dens indhold ikke kun kan be-

skrives med Jesu opstandelse. Den vil udfolde sig som roden eller knoppen udfolder sig til den strålende blomst eller den sødmefyldte frugt. Den ene blomst, som fremgik af påskebegivenheden, er den kendsgerning, at Jesus vendte hjem til sin Fader, hvorfra han kom. Også hans menneskelige natur fik del i den forherligelse, skønhed og lykke, som er hele frelsens mål. Hans legeme blev åndeliggjort. Denne hjemgang til Faderen eller denne forherligelse af Jesus kalder vi Kristi himmelfart. Men den herliggjorte Jesus sendte os sammen med Faderen sin ånd, Helligånden, som skulle være hele den forløste menneskeheds livsprincip og hvert enkelt menneskes inderste sjæl. Denne Helligåndens sendelse kalder vi pinse.

Johannes ser opstandelse og himmelfart som én begivenhed: Den fornedrede Søns ophøjelse ved Faderen i opstandelsen og Sønnens indsættelse som Kyrios ved Faderens højre side. Ja, man kan endog sige, at Johannes i et typisk teologisk syn rykker påske, himmelfart og pinse

sammen, idet han lader Jesus endnu på selve påskeaftenen meddele sin Ånd til apostlene (20,22). Imidlertid kender også Johannes i det mindste antydningvis himmelfartens begivenhed — »rør mig ikke, jeg er endnu ikke faret op til min Fader« —. Lukas derimod beskriver de tre begivenheder som tidsmæssigt adskilte. Det kan være, at han gør det af pædagogiske og kultiske grunde. Men de to anskuelser modsiger ikke hinanden. Ifølge Lukas ophører med Kristi himmelfart Jesu synlige omgang med sine venner. Han vil først vise sig som den herliggjorte herre, når han vender tilbage ved historiens afslutning. Og skønt han ifølge Johannes selve påskeaften meddelte sin ånd til sine apostle, udelukker det ikke, at Helligåndens meddelelse til hele kirken fandt sted på en offentlig og officiel måde, på selve pinsedagen.

Påske, Kristi himmelfart og pinse danner en enhed. Pinsen især er den modne frugt, som indeholder både påskens og himmelfartens sødme.

H. Roos S.J.

en religiøs lige gyldig og afkristnet verden.

Jeg hentyder til en nylig udkommen bog, skrevet af kardinal Suenens under titlen: »En ny pinse?« I den gør han rede for og beskriver denne forventning om fornyelse. Den rigelige udgyldelse af overnaturlige

nådegaver, som kaldes karismen, kan virkelig betyde en Forsynets time i Kirken historie.

Længslen og påkaldelsen

Foreløbig vil vi nøjes med at minde om de vigtigste betingelser for, at man kan modtage Guds ypperste

gave, nemlig Helligånden, der, som vi ved, blæser, hvor den vil (Joh. 3,8), men som ikke siger nej til den sjæl, som længes efter den, påkalder den og tager imod den (skønt også selve denne længsel kommer af Helligåndens indre tilskyndelse). Hvorefter består disse

betingelser? Vi vil gøre et vanskeligt svar let ved at sige, at evnen til at modtage »sjælens blide hædersgæst« kræver tro, ydmyghed og anger samt som regel en sakramental handling, og i vort religiøse livs praksis kræver den stilhed, åndssamling,

lydhørhed og fremfor alt, at man påkalder den og beder om den, som apostlene gjorde det sammen med Maria i nadversalen. Man må også kunne vente og bede: »Kom, Skaberånd ... Kom Helligånd!

Hvis Kirken viser sig i stand til at gå ind i en så-

dan forberedelse til Helligåndens nye og evige komme, vil Han, »hjerternes ild«, ikke tøve med at komme og skænke den glæde, det lys, den styrke og apostoliske kraft og den forenende kærlighed, som Kirken har brug for i dag.

Pave Paul VI

katolsk orienterings kronik 14.05.75

Vorherre skabte smilet - djævelen grinet

af Cato Simonsen

Jeg har altid haft et godt forhold til helgener - især de gamle. De nye, dem fra omkring år 1000 efter Kristus og fremover, har tilsyneladende ikke rigtig formået at gøre deres indflydelse gældende. De er tvunget til at følge den hakkeorden (det hierarki), der selvfølgelig må herske på et sted, hvor så mange betydende sjæle er forsamlet.

Tænk blot på den trængsel, der er på en navnedagskalender. - Og så hedder de alle sammen Johannes. Ikke fordi det skulle

være lettere - slet ikke. Men det er lettere at mindes.

Det er så svært at komme videre. - Jeg skulle skrive lidt om humor i Kirken, og det burde da ikke være så svært, al den stund de statuer og billeder, jeg har set af skytsengle og den slags, alle sammen er udstyret med et lille fint humoristisk glimt i øjet - ikke noget opstyltet eller blæret grin.

Nu er jeg rundet af en lattermild stamme, og når man om søndagen i Sct.

Ansgar forsøgte at stjæle mit gode humør, aftalte jeg tit med Vorherre, at han og jeg skulle starte en Kirke for smilet og latteren - Helligåndens glemte nådegave.

Hvordan kan man overhovedet undgå at få lattermusklerne rørt i vor Kirke? Når man har kendt helgener som f.eks. den hellige Antonius! Jeg tænker her ikke på Antonius af Padua, men på ham, der faktisk fortaber sig lidt i oldtidens mørke, hvad der gør ham både spændende og mystisk. Antonius af Padua er for øvrigt en fremragende tingfinder. Langt bedre end Rip, Rap og Rup i Anders And. - Mod betaling, forstå sig, - men hvem ofrer ikke gerne en tier for at få en glemt tegnebog tilbage. Og det skal siges, - han har hjulpet mange, - og han er på samme tid en helgen, som anderledestroende er glade for at stifte bekendtskab med. Han er jo kontant. - Og pengene, han får, går til de fattige, som han har fulgt og hjulpet fra middelalderens slum til vor egen oplyste tid, som vi er ved at gøre til et juvelskrin af stinkende forurening. Det skal vore børnebørn arve.

Der er samtidig det gode ved Antonius,

at han kun vil have betaling, hvis det lykkes ham at finde det tabte. -

En herlig spøg

Latter og smil hjælper tusinder. Som den dag, min kone tabte sit fingerbøl - lovede den hellige Antonius en femmer - fandt det - og kunne have købt et nyt for en daller.

Vorherre har vist mig den godhed at skænke min kone seks børn, - og den ydmyge og stærke helgen Christoforus har meget, meget gode kår hos os. Vi drøfter ham tit og roser hans kræfter og, hvor de holder op, hans urokkelige tro på det skrøbelige barn, der rider på hans skuldre. - Mine børn kom med i drøftelsen så tidligt, at han for de mindre bare var »fus«, og »fus« var jo bilisternes skytspatron, og større og større fart kunne Fus-medaljen holde til. Jeg ejede engang en til 150 km i timen, og aldrig er der krummet et hår på vort hoved!

Tænk jer vor forundring, da vi for nogle år siden hørte, at et eller andet støvet udvalg har strøget ham af de officielle bulletiner, - åh, jeg kan høre latteren boble op

Nyt om bøger

fra Niels Steensens bibliotek

En række biografier
af mennesker
der søgte og fandt Gud.

Skt. Augustin
Fra levemand til helgen.
»Bekjendelser«.
»Augustin of Hippo« af
Peter Brown.

»Confessions of St. Augustine«.
F. J. Sheed.

G.K. Chesterton
Denne berømte og humoristiske engelske forfatter gav som afgørende årsag til sin konversion: »At komme af med mine synder«.

»Erindringer« af Chesterton.

»Gilbert Keith Chesterton«.
Maisie Ward.

»G. K. Chesterton, den muntre stridsmand«.
Knud Hee Andersen.

Cornelia Connolly
En beretning om Guds forunderlige ledelse af en kvinde fra hustru og moder til ordensstifter.

»The Case of Cornelia Connolly«.
C. Wadham.

Herbert Cory
En universitetsprofessors livsrejse fra fritænker til troende.

»The emancipation of a freethinker«.
Herbert Cory.

Dorothy Day.
Kendt journalist, redaktør af The Catholic Worker, stifter af »Houses of Hospitality«, via kommunismen til den katolske kirke.
»The long loneliness«.
Dorothy Day.

Charles de Foucauld.
Sorgløs letlevende kavaleriofficer forvandles til opdagelsesrejsende, trappist, eneboer, missionær i Afrikas ørken - og martyr.
»Charles de Foucauld et la fraternité« af D. & R. Barrat.

»Desert calling«.
Anne Freemantle.

»Charles de Foucauld«.
Johannes Jørgensen.

Frans af Assisi
Enkle og betagende beretninger om alle tiders elskede helgen.

»The life of St. Francis of Assisi«.
Father Cuthbert OSFC.

»Das Leben des heiligen Franziskus«.
Omer Englebert.

»Den hellige Frans af Assisi«.
Johannes Jørgensen.

Douglas Hyde
Den meget kendte redaktør af det kommunistiske blad Daily Worker beretter om sin konversion:

»Det er min overbevisning, at den katolske kirke, som går ind for en tilbagevenden til tidligere tiders moralske værdier og til den kristne barmhjertighed, giver løsningen på menneskehedens sociale, politiske og åndelige problemer«.

»Jeg troede«.
Douglas Hyde.

Niels Steensen
Berømt dansk anatom og naturvidenskabsmand.

Geologiens fader. Gav ved sin konversion afkald på en lovende videnskabelig karriere for at blive præst og senere missionsbiskop i Nordtyskland.

»Støv skal du blive«.
Karl Bjarnhof.

»Niels Steensen«.
A.D. Jørgensen.

»Niels Steensen«.
Gu-

stav Scherz.
»I believed«.
Douglas Hyde.

Edith Stein
Kom af ortodoks jødisk familie, men mistede troen som ung pige. Studerede filosofi under Husserl. Læsning af Skt. Teresa af Avilas selvbiografi førte hende til konversion, karmeliterkloster og senere gasdøden i Auschwitz.

»En berømt jødinde«.
R. Courtois.

»Edith Stein, Versuch einer Biographie«.
Hilda Graef.

Karl Stern
Tysk-jødisk forfatter og psykiater. Han arbejdede i Montreal, Canada, som psykiater og blev der optaget i Kirken.

»Pillar of fire«.
Karl Stern.

Eva Lavelliere
Berømt fransk skuespillerindes omvendelse og senere liv i evangeliets ånd.

»A modern Magdalen«.
L. L. McReary.

Sigrid Undset
Berømt norsk forfatterinde, som under historiske studier af middelalderen blev overbevist om sandheden i den katolske tro.

»Sigrid Undset«, en studie i kristen realisme«.
A. H. Winsnes.

»Min venn Sigrid Undset«.
Nini Roll Anker.

Ignatius af Loyola
Fra adelig officer til Guds stridsmand.

»Sankt Ignatius«.
Viktor Kolb.

»Ignatius Loyola, en bok om att hjälpa själar«
Laura Petri.

»Ignatius von Loyola«.
Alain Guilleumou.

Johannes Jørgensen
Den velkendte danske forfatter og konvertits erindringer.

»Mit livs legende« (7 bind).
Johs. Jørgensen.

Raïssa og Jacques Maritain.

Protestantisk-jødisk par, som i deres søgen efter intellektuel tilfredsstillelse, påvirket af Léon Bloy, fandt vej til den katolske Kirke.

»Adventures in grace«.
Raïssa Maritain.

»We have been friends together«.
Raïssa Maritain.

Thomas Merton
Efter en kosmopolitisk barndom blev den amerikanske journalist og forfatter grebet af afsky for den moderne verden, opdagede troen og følte dernæst et klart kald til trappist-ordenen.

»Den store stilhed«.
Thomas Merton. (Samme på engelsk).

»Jonastegnet«.
Thomas Merton (Samme på engelsk).

Father Paul of Graymoor
Amerikansk anglikansk præst og munk, stifter af den udbredte »bedeuge for de kristnes enhed«. Ved Pave Pius X's hjælp blev Fr. Paul og hans ordensbrødre og -søstre sammen optaget i kirken.

»Fr. Paul of Graymoor«.
D. Cannon.

Søster Birgitta Perch
En usædvanlig kvindeskæbne.

»En dansk karmelit i breve til hendes søn«.
P. H. Perch.

LITTERATUR

Rolf Jacobsen i »Vinduet«

Det norske tidsskrift »Vinduet« bringer et interview med digteren Rolf Jacobsen, som i 1951 konverterede til den katolske kirke. Rolf Jacobsen, som bor i Hamar, siger, at konversionen nok havde forbindelse med hans interesse for historien, - hele Norges kultur startede jo med

Middelalderen. Iøvrigt siger han: »En digter, ialt fald inden for den kategori jeg tilhører, er en indianer, som leder frem nye veje...« I digtsamlingen »Aurora« (1972) hedder det: »For nogen tror på håbet/stik imod al forstand/livet i dødens rum, dets/trodsige stjerne«.
E.N.

Seksualitet til debat

»Katolsk debat« i Århus har udsendt et lille hæfte på 18 sider, »Seksualitet til debat?« med nogle katolske tekster: uddrag af den omstridte professor Stephan H. Pfürtners bog »Moral - Was gilt noch heute?« (Moral - hvad gælder stadig i dag?), efterfulgt af professor i moralteologi Bernhard Stöckles svar på denne. Videre et uddrag af en redegørelse af professor Løgstrup i Katolsk Forum (nr. 10, 1972) samt uddrag af de tyske

katolske biskoppers hyrdebrev angående spørgsmålet om den menneskelige seksualitet (1974). Endelig henvises der til en serie artikler i tidsskriftet »Concilium« af forskellige eksperter, deriblandt Margareta Erbers »De biologiske og antropologiske opdagelser om seksualitet, som ikke har sat sig spor i den katolske kirkes tænken og handlen«. Hæftet koster 5 kr. og fås i præstegården, Ryegade 26, 8000 Århus C, giro 17 54 91.
E.N.

Ny bog af Gunnel Vallquist

Den svenske katolske forfatter Gunnel Vallquist har udsendt en ny bog med titlen »Følgesvende«, hvor hun fortæller om katolske

personligheder, hun har mødt, deriblandt den afdøde franske kardinal Daniélou.

E.N.

og ned gennem århundredernes knudrede løb.

»Tingen frelser ikke, - men er skæven fra et favnebrænde indviet som en splint af Kristi kors, - da taler den til sjælen som splinten af korset - og er korset« (fra: Lykkelige Kristoffer).

Vi ærer dig stadig, Christoffer, - du hjælper endnu. Humorens veje er uransagelige. Vi skal nemlig også et lille slag ned i forhelvede, - måske hedder det baghelvede, - eller hvad ved jeg. Det er i hvert fald en slags forklaret skærsild. - Djævlene her er haleløse og har sugekopper i stedet for treforke. Og ingen svedne grin, - næh, de smiler.

Den opmærksomme læser har allerede sikkert gættet, hvor vi er. På det smertens sted, hvor århundreders bedrevende prælater har dømt små menneskebørn til at tilbringe al evighed (og det er længe), hvis de da ikke var så heldige at falde i deres klør, inden de døde. Stedet, de børn, der døde uden at blive døbt, blev forvist til.

Der måtte da også hvile en skammens skændsel over sådan en unge.

Selvfølgelig kunne man ikke fremstille denne skifting for Vorherre - måske endda sammen med et pænt friseret og normalt døbt og dødt barn.

Og da vor fars hus har mange boliger, var det en smal sag at finde en.

Hvad man ikke vidste var, at Vorherre med det samme hentede dem op til sig.

Med et meget, meget stort smil.

Der var mange blandt Vorherres børn, der anede det. - Ikke altid nødvendigvis den, der havde taget den store litanieksamen!!!

Afkriminalisering er et nøgleord i dag. Det giver mere tid til afklapsning af alvorligere syndere. - Og det er da også vigtigt. Jeg mindes vore fredage i barndommens hjem, hvor Bedste aldrig vidste, hvad hun skulle give os på skolemaden, - og det så endte med 3 m./rosin, 1 m./fedt og 1 m./ost. OG 1 m./leverpostej, - og det martrede bedste, dette sidste stykke. FOR DET VAR SYND. Jeg foreslog så tit, at vi kunne jo for eksempel få fersk røget laks, krabber etc. Det fik en af mine gode troskammerater den dag.

Jeg mindes også alle de stakler, der spiste eller drak noget 12 timer, før de skulle til kommunion. - Og ikke fik skriftet. Jeg vil nødig være dem. Måske er loven om ophævelsen med tilbagevirkende kraft, således at der er skruet ned for blusset.

Jeg må berede mig til at slutte.

Jeg håber alvorligt, at Vorherre er i besiddelse af så megen humor, at vi alle sammen bliver meget overraskede, når vi opdager, hvem han også har taget til sit hjerte.

Cato

Til vejledning for undrende læsere skal vi oplyse, at den åbenbare lighed mellem kronikskribentens udseende og Michelangelos Moses er tilstræbt og i overensstemmelse med skribentens hedeste ønske.

For dog ikke at foreholde læserne deres ret til redelig information har vi i et ubevogtet øjeblik fisket ovenstående portræt ud af Cato Simonsens familiealbum.

Vi håber, han tilgiver os, når han ser, hvilken anden stor humorist han derved kom i selskab med på denne side.

Red.

Smittefarligt område

Hvis du tænker på at rejse til Frankrig i sommerferien, kan jeg varmt anbefale dig at lægge vejen om ad den lille afsides landsby Taizé i Bourgogne-distriktet. Det første, du vil møde dér, er en broget flok af unge, sandsynligvis mellem 1.000 og 3.000 fra det meste af verden. Kommer du morgen, middag eller aften, når kirkeklokkerne ringer, vil du se alle de mange unge strømme i en bestemt retning, hen til den store kirke, og fem minutter efter er teltlejren uden for kirken næsten udsolgt.

Følger du strømmen med ind i kirken, vil du blive deltager i en gudstjeneste, der er på en gang festlig og højtidelig. Midt i kirken står ca. 30 hvidklædte mænd. Det er dem, der har bygget kirken, og det er deres tilstedeværelse, der gør, at tusinder af unge fra alle fem verdensdele i løbet af de seneste fem år er myldret til Taizé.

Slog sig ned i forladt gods

Mændene er kendt som brødrene fra Taizé. Som den første af dem kom den schweiziske præst Roger Schütz til Taizé i 1940, købte et forladt gods og slog sig ned. De første år brugte han til bøn, studier af klostertraditionen og til

at tage sig af de mange flygtninge, der kom igen-nem egnen på. Flugt fra de nazistiske koncentrationslejre. Siden kom flere mænd til. De tog en snes forældreløse børn til sig og sørgede for opdragelse og uddannelse af dem. De hjalp landmændene i omegnen med at modernisere deres landbrug, og de fik god kontakt med katolske præster på egnen, selv om de selv kom fra protestantiske kirker. Hele tiden blev deres fællesskab båret oppe af daglige andagter eller tidebønner.

Et levende tegn på enhed

I 1949 fandt disse mænd, at tiden var inde til at give fællesskabet faste og mere varige former. Derfor aflagde de første af dem løfte om at leve så helt og udelte for fællesskabet, at de gav afkald på ægteskab og privat ejendom og lovede lydighed mod prior, Roger. Dermed var fællesskabet blevet til et fasttømret klosterfællesskab (kommunitet).

Det voksede støt. Efterhånden blev også anglikanere og katolikker optaget som brødre, så kommunitetet blev et levende tegn på den enhed blandt kristne, som vi alle ønsker, men som de fleste af os nø-

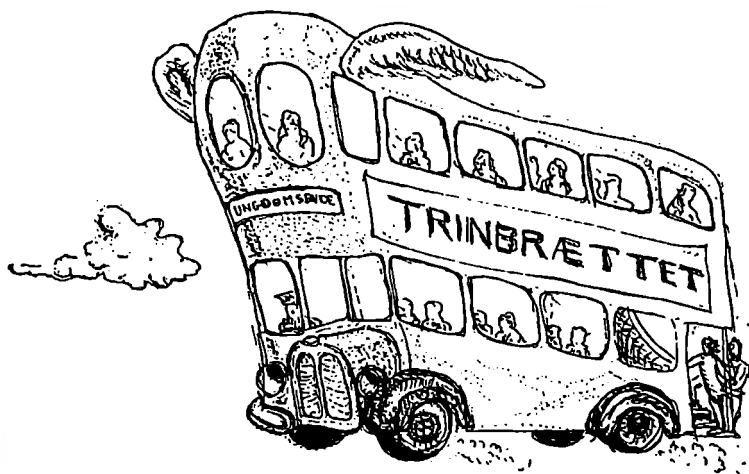
jes med at tale om. I dag tæller kommunitetet ca. 80 brødre. Omkring halvdelen af dem bor ikke i Taizé, men i grupper på to, tre eller flere spredt ud over kloden, i Asien, Afrika, Latinamerika og i europæiske storbyer, hvor de deler de fattiges vilkår og prøver at hjælpe som læger, teknikere, landmænd og lærere.

Mission i ordets almindelige betydning er der ikke tale om. Brødrenes vidnesbyrd består i, at de lever på stedet, solidariske med deres fattige nabo, samtidig i, at de gør, hvad de kan for at hjælpe menneskene på stedet til en menneskeværdig tilværelse. Enhver på egnen ved, at brødrenes herre er Kristus, og enhver kan komme og være med i de tre daglige tidebønner, som gennemføres hver dag overalt, hvor der er brødre fra Taizé.

Til disse brødre begyndte der i slutningen af 1960'erne at myldre stadig flere unge. I løbet af de seneste 5-6 år har op mod en kvart million besøgt Taizé.

Hvorfor kommer de?

Af nysgerrighed, selvfølgelig! Ja, men også af en anden grund. Hos brødrene fra Taizé finder vi en Kristus-tro, der er levende i gerninger. Vi finder en flok mænd, der lader hele

TRINBRÆTTET

Noget om gaver

deres liv bestemme af det, som alt for let kun bliver til ord og tomme talemåder for os andre: Guds kærlighed til os i Kristus. Vi bliver smittet af den varme og nøgterne glæde, som brødrene udstråler, og langsomt begynder vi at vende blikket mod os selv: Er det Kristus, der er Herre også i mit liv derhjemme hos familien og med kammeraterne? Hvad kan jeg gøre for at gå det første skridt i Hans tjeneste?

Sådan har mange i Taizé fået det første skub, som har vendt op og ned på deres tilværelse og sat dem i gang med at sprede glæde til andre mennesker, f. eks. ved at hjælpe byens fattigste eller dem, som ingen andre tager sig af (fremmedarbejdere, ensomme og gamle), ved at gå ind i et kirkeligt arbejde og være med til at give liv til de gamle institutioner eller ved at arbejde for politiske forandringer.

Pas på brødrene fra Taizé

Som sagt, jeg kan varmt anbefale dig at besøge brødrene i Taizé. Men du har ret til at blive advaret først: Levende kristendom er smittefarligt, og som bærere af den kristne glæde er brødrene fra Taizé absolut smittebærere.

Niels Grymer, Hellerup

Jeg hopper på trinbrættet. Gider du, mens vi hænger og kører, høre på noget om gaver? På den første pinsedag satte Åndens gaver kirken i bevægelse. Det har den gjort uafbrudt, som paven siger (læs side 4), og det gør den også i dag. Der tales ligefrem om en »karismatisk bevægelse« i dag, som går gennem alle kirker.

Karisma er græsk og betyder nådegave. Bevægelse er i denne forbindelse nok et dårligt ord, idet det oftest bruges om mennesker, der er grebet af en tanke eller en idé, som kommer fra andre mennesker. Den karismatiske kommer heller ikke fra Amerika eller Frankrig, ligesom den ikke er en ny opfindelse, kristne i vor tid har gjort.

Det er Gud, der giver

Før sin død og opstandelse fortæller Jesus sine disciple, at han snart går til sin Far, og at han vil bede Gud om at sende Helligånden, som skal lære os og minde os om alle de ting, Jesus har sagt.

Pinsedag modtager disciplene Helligånden, og i tiden derefter hører vi om troende, som fyldes af Guds Ånd.

For katolikker skulle der jo ikke være noget nyt i læren om Helligånden og Helligåndens nådegaver. Måske er det nyt for nogle katolikker, at Helligånden er virksom i os, når vi åbner os for den og modtager den. I firmelsen har alle fået Helligånden, og er - som man sagde i gamle dage - blevet Kristi stridsmænd: dvs. at man vil bevare og forsvare troen og livet i Jesus og delagtiggøre andre i dette liv. Dertil styrkes mennesket af Helligånden, som giver hjælp og kraft fra Gud. Karismerne = Helligåndens nådegaver er mange

og kommer til udtryk i mange tjenester, men de har det til fælles, at det er Gud, der giver, og vi må åbne os for dem, for at de kan blive virksomme i vort liv. Det er Jesu ønske, at vi skal blive ét legeme - én stor familie. Det er Helligåndens værk at skabe enheden, idet nådegaverne gives til hvert enkelt menneske til gavn for fællesskabet, for at dette kan ligedannes med Kristus, modtage livet fra Ham og således være Guds folk.

Det er os, der takker

Over hele Jorden i alle lande, samles kristne i små og store grupper, ofte på tværs af kirkesamfundene, for at sige Gud tak, lovsynge og prise Ham og lægge anliggender frem for Ham i bøn og taksigelse. Det er sådanne grupper der kaldes karismatiske bønsgupper.

Da det er Guds ønske, at bygge fællesskabet op - at give tilbud til alle mennesker om livsfællesskab med sig, må Åndens gaver altid ses i tjenestens lys. Dvs. at fællesskabet altid må være åbent og henvende sig til andre mennesker. Derfor må man ikke tro, at karismatiske grupper er indelukkede helliggørelsesforeninger, - bliver de det, får Helligånden ingen mulighed for at virke og bygge fællesskabet op.

Vort kirkefællesskab - menighedsfællesskab - skulle netop være et sådant levende fællesskab med Kristus, fornyet ved Helligånden.

Følgende bøger vil give yderligere oplysning: David Wilkerson: Korset og springkniven, Mell Tari: Vinden blæser, hvorhen den vil, på engelsk: Kevin og Dorothy Ranaghan. Catholic Pentecostals.

Ole Borg

Broder Roger med sine medbrødre taler til en gruppe børn og unge i det økumeniske kloster i Taizé.

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplads på ca. 30 tekstlinjer. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 11 (der udkommer 11.6.) er mandag den 26.5. og til nr. 12 (der udkommer 13.8.) mandag den 28.7. Manuskripterne bedes sendt til Vivi Soldahl, Bispekontoret.

København: Jesu Hjerter Kirke

Stenosgade 4 A, 1616 København V.
Tlf. (01) 21 85 88 og 24 65 80.

Messetider:
Hverdage kl. 7.00, 8.15 og 17.00 (sidste undtagen lørdag).
Søndag kl. 7.00, 8.30 og 10.00 (latinsk højmesse), 11.30 og 20.00.
Every Saturdays at 6 pm.: Mass in English. Valid for Sunday.
Every Monday at 8 p.m.: Legion of Mary-Voigt, Stenosgade 2.

Hver onsdag kl. 19.30: Ministrantundervisning i Præstegården, Stenosgade 4.

Hvor torsdag kl. 19.00: Ungdomsklub for 13-18 årige, Stenosgade 4.

Hver torsdag kl. 19.30: Pastor Vick gennemgår den katolske troskræfter, Præstegården, Stenosgade 4 A.

Onsdag den 14. maj kl. 16.55: Majandagt. Kl. 17.00: Messe, (således hver mandag-fredag i maj måned).

Lørdag den 17. maj kl. 16.30: Messe på polsk.

Søndag den 18. maj, PINSEDAG, kl. 10.00:
Missa solemn.
Tiden for påskekomunionen slutter.
Påskeskriftemål høres før og efter alle messer.

Mandag den 19. maj, mandag efter pinse, kl. 7.00, 8.30 og 10.00: Messe. Ingen senere messe.

Tirsdag den 20. maj: Skovtur for de ældre. Afgang fra Stenosgade kl. 13.00. Pris kr. 18. Tilmelding i porten senest den 15. maj.

Søndag den 25. maj: Trefoldighedsfest. Valfart til Åsebakken. I kirken kun læste messer.

Fredag den 30. maj kl. 16.45: Majandagterne slutter. Kl. 17.00: Messe.

Lørdag den 31. maj kl. 16.30: Messe på polsk.

Titsdag den 3. juni kl. 17.00: Festmesse i anledning af pater Johannes Schumachers 75-års fødselsdag. Derefter reception i Den blå Sal. Kl. 19.30: Kongregationsmøde.

Fredag den 6. juni. Jesu Hjertes fest. Kl. 7.00 og 8.15: Messe. Det hellige Sakramente udstilles i sakramentskapellet. Stille tilbedelse hele dagen. Kl. 16.00: Sakramentet overføres til kirkens alter. Kl. 16.45: Menighedens indvielse til Jesu Hjerter, sakramental velsignelse. Kl. 17.00: Fredagens messe med prædiken.

København: Skt. Annæ Kirke

Hans Bogbinders Allé 2, 2300 København S.

Faste messetider:
Kirken: Søndage kl. 8.30, 10.00 og 19.00.
Dragør: Kl. 9.30.
Skt. Annæ Hjem: Kl. 11.00, hverdage kl. 9.00.
Mariahjemmet: Kl. 7.00, hverdage kl. 6.30.
I maj måned er der maj-andagt hver tirsdag og lørdag kl. 19.00.

Birkerød: Den hellige Families Kirke

Bistrup Byvej 4, 3460 Birkerød.
Tlf. : (01) 81 27 96.

Søndagsmesser:
Bistrup kl. 8.00 og 10.00.
Hørsholm kl. 10.00
Mikkelsborg kl. 8.00.
Åsebakken kl. 8.15.

Onsdag den 14. maj kl. 14.00-16.00 indbydes alle ældre i menigheden til samvær på Nordvangsgård. Søster Mamertis vil fortælle om sin kongregation.

Onsdag den 14. maj kl. 20.00: Gennemgang af Den hollandske Katekismus for voksne på Nordvangsgård. Alle er velkomne.

Onsdag den 21. maj kl. 19.30: MAXI-KUK indbyder alle konfirmander og alle unge mellem 15 og 18 år til et møde på Nordvangsgård.

Hellerup: Skt. Therese Kirke

Bernstorffsvej 56, 2900 Hellerup.

Midlertidig sognepræst: Pater Niels Kiær SJ. Under sognepræstens orlov flyttes sognekontoret midlertidigt til Bernstorffsvej 56, tlf. HE 4119 mandag-torsdag kl. 15.30-16.30. Jeg træffes i øvrigt efter aftale, om nødvendigt pr. tlf. (01) 21 85 88 kl. 9-10. Min adresse er Stenosgade 4 A, 1616 København V.

Sædvanlige messer:
Søndage kl. 9.00: Messe. Kl. 10.30: Højmesse. Fælles morgenbord i kantinen efter 9-messen. Hver 4. søndag kl. 9.00: Familiemesse. Hverdage, mandag-torsdag, kl. 16.45: Messe, fredag kl. 17.45, lørdag kl. 11.30. Lejlighed til skriftemål i forbindelse med messerne.
Mandag-fredag fra kl. 13.00: Daglig tilbedelse indtil messens begyndelse, — også 1. fredag i måneden.

Særlige meddelelser:
Fredag den 16. maj: Biskop Hans Martensen bispeviet 1965. Mød talrigt op til messen for at bede for biskoppens mange anliggender.

Søndag den 18. maj, PINSEDAG, kl. 9.00: Messe. kl. 10.30: Højmesse (tiden for påskekomunionen slutter).

Mandag den 19. maj, 2. PINSEDAG, kl. 9.00: Messe.

Tirsdag den 20. maj kl. 14.45: Møde på Rygård for ældre.

Søndag den 25. maj: Trefoldighedsfest. Kl. 10.30: Messe (kun 10.30). Valfart til Åsebakken. Familiemessen bortfalder og alle opfordres til i stedet at deltage i valfarten.

Torsdag den 29. maj: Kristi Legems og Blodsfest. Kl. 19.30: Bispemesse med påfølgende procession i parken.

Lørdag den 7. juni kl. 15.00: Tro og lys messe.

Hvidovre: Skt. Nikolaj Kirke

Strøbyvej 2, hjørnet af Hvidovrevej, 2650 Hvidovre.

Messetider i maj:
Lørdag kl. 17.00: Messe med efterfølgende majandagt.
Søndag kl. 8.00: Messe. Kl. 10.00: Højmesse.

Søndag den 25. maj: Valfart til Åsebakken. Kun messe kl. 10.00 ved vikar.

Ordrup: Skt. Andreas Kirke

Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund.

Torsdag den 15. maj kl. 20.00, Ordruphøjvej: Pinsevigiliemesse. Under messen fremføres orgelværker af J.S. Bach samt latinske motetter af Leif Kayser og den engelske renaissance-komponist William Byrd. Medvirkende: Leif Kayser, orgel, samt Jette Thomsen, Kirsten og Sten Høgel, Signe og Bjarne Martin, sang.

Esbjerg: Skt. Nikolaj Kirke

Kirkegade 58, 6700 Esbjerg.

Tysklandsturen
Da pastor Riesener var i Esbjerg sidste gang, blev vi enige om at gentage vor Tysklandstur fra 1971.

Vi starter fra kirken fredag den 23. maj kl. 8.00 med en 30-personers bus. Vi spiser til aften i Gerlewe i Ludgerirast, klosterpensionen ved siden af benediktinerklostret, hvor vi skal bo. Vi besøger Stadtholm den ene dag og den anden dag pastor Riesener i Recklinghausen, hvor vi er hans gæster for en dag. Vi er hjemme i løbet af aftenen mandag den 26. maj.

Hele turen, alt iberegnet, koster kr. 375,-. Der er endnu nogle ledige pladser, og er De interesseret, bedes De snarest ringe eller skrive til præsten, tlf. (05) 12 10 27.

Søndag den 1. juni, Øm-valfartsdagen: Kun messe kl. 8.00, da vi regner med, at mange tager til Øm. Der lægges en liste frem, hvor man kan skrive sig på, hvis man ikke har nogen kørelejlighed, og samtidig beder vi bilejere skrive sig på listen og opgive det antal personer, de evt. kunne tage med. Om muligt vil vi leje en folkevognsbuss uden fører. Nærmere besked i kirken.

Søndag den 8. juni kl. 19.30: Menigheds-møde i mødelokalet.

Flere personer i menigheden har yttret ønske om, at der gøres noget mere i menigheden. Hermed opfordres alle, også ikke-katolske pårørende, både fra Esbjerg byområde og hele oplandet, om at komme til dette møde, da det muligvis kan få betydning for flere ting, bl.a. hvordan vi tilrettelægger næste sæsons programmer. Her er det rigtige sted og det rigtige tidspunkt til at komme med gode idéer og forslag og hvor De kan få luft for Deres eventuelle kritik.

Maribo: Skt. Birgittes Kirke

Mariagade 4, 4930 Maribo. Tlf. (03) 88 01 74.

Gudstjenestetider:
Søndage kl. 9.30: Højmesse. Kl. 11.15: Messe.
Hver 1. søndag i måneden: Latinsk højmesse.
Hver 3. søndag: Fremmed prædikant.
Hver 4. søndag kl. 10.45: Messe på polsk.

Søndag den 25. maj: Valfart til Åsebakken. Alle i menigheden opfordres indtrængende til at være med. Den årlige Mariavalfart giver os en enestående lejlighed til at mødes med vore trosfæller fra hele Sjælland. Desuden trænger vort personlige forhold til Jomfru Maria sikkert til en fornyelse. Bussen afgår fra Rødby kl. 6.30, fra kirken i Maribo kl. 7.00 og fra Sakskøbing kl. 7.15. Tilmelding kan ske til præsten, tlf. (03) 88 01 74, Skt. Joseph søstre, tlf. (03) 88 02 68 og hr. Zygmant, tlf. (03) 89 41 22. Hvis der er stemning for det, kan vi på tilbagevejen besøge en interessant kirke eller gå en tur, hvor naturen er særlig skøn.

Messen i Maribo kl. 9.30 og 10.45 læses på valfartsdagen af pater Kruk.

Nakskov: Skt. Franciskus Kirke

Bredgade 47, 4900 Nakskov.
Tlf. (03) 92 06 81.

Søndag den 18. maj, PINSEDAG, kl. 9.00: Familiogudstjeneste. Vi mindes vor firmelse.

Mandag den 19. maj, 2. PINSEDAG, kl. 9.00: Højmesse.

Lørdag den 24. maj kl. 17.00: Aftenmesse for alle, som ikke deltager i valfarten.

Søndag den 25. maj: Valfart til Åsebakken. Kl. 6.30: Bussen afgår fra Bredgade. Vi drikker morgenkaffe undervejs. Hjemkomst senest kl. 22.00. Tilmeldelse senest den 19. maj. I forbindelse med valfarten ingen gudstjenester om søndagen i Nakskov.

Nykøbing F.: Hellig Kors Kirke

Bispegade 12, 4800 Nykøbing F.
Tlf. (03) 85 07 39 svares ikke, ring (03)
:85 60 90. Giro: 95900.

Faste messetider:

Søndag kl. 8.00 og 10.00: Højmesse.
Hver første søndag i måneden kl. 11.00:
Polsk messe.
Tirsdag kl. 8.00: Skolemesse.
Hver første fredag i måneden kl. 19.00:
Messe.

1. PINSEDAG kl. 8.00: Messe. Kl.
10.00: Højmesse.

2. PINSEDAG kl. 10.00: Messe.

Bustur til Mariavalfarten på Aasebak-
ken søndag den 25. maj. Tilmelding til
Henrik Lewandowski, tlf.: 85 60 90 eller
til Astrid Johnsen, tlf.: 85 19 08. Endvi-
dere fremlægges der tilmeldingslister i kir-
ken.

Næstved: Vor Frue Kirke

Præstøvej 29, 4700 Næstved.
Tlf. (03) 72 09 85. Kontortid: Tirsdag-fre-
dag kl. 11.30-12.30 eller efter aftale.

Faste gudstjenester:

Hver søn- og påbudt helligdag kl. 8.00:
Fromesse med prædiken.
Kl. 10.00: Højmesse med prædiken.
Mandag-lørdag kl. 8.00: Messe.

Søndag den 18. maj, 1. PINSEDAG, kl.
11.00: Polsk gudstjeneste (med polsk
prædiken).

Trefoldighedssøndag

Den 25. maj kl. 10.00: Latinsk højmesse.

Andagter:

Hver lørdag aften kl. 19.00. Rosenkrans-
andagt.
Pinselørdag den 17. maj: Pinsenovene i
forbindelse med rosenkransandagten kl.
19.00.

Valfarten til Åsebakken:

Trefoldighedssøndag den 25. maj kl. 8.00:
Bussen afgår fra Vor Frue Kirke, Præstø-
vej 29, Næstved. Er der nogen, som vil
slutte sig til undervejs — f.eks. på bane-
gårdspladsen, eller i Fensmark eller Hol-
me-Olstrup, så bedes vedkommende med-
dele det i god tid til en af præsterne. Vi
plejer at være tilbage ved 19-tiden, så folk
udenbys fra kan nå de forskellige forbin-
delser endnu.

Gudstjeneste på Mon:

Pinselørdag den 17. maj: c/o familien
Walther Starp. Tlf. (03) 81 31 65. Kl.
19.30: Messe med prædiken.

Voksenundervisning:

Onsdag den 21. og 28. maj kl. 19.30 i
præstegården.

Ministrantbio:

Der fortsættes med serien »Dokumentar-
film fra forskellige lande« under fællestit-
len »Hilsen fra...«. Følgende film vises på
Vor Frue Skole kl. 19.30:

Tirsdag den 20. maj: Hilsen fra USA: To
farvefilm om »En amerikansk families
hverdag« samt »New York, New York!«

Mandag den 2. juni: Ministrantbio slutter
sæsonen med den franske farve-tegnefilm:
»Tin Tin, Søltemplets Fange«.

I forbindelse med forevisningerne er der
uddeling af præmier i »ministrant-Quiz«.

Ministrantmøder:

Hold II. Fredag den 30. maj kl. 18.45 hos
Kurt Christensen: »Ministrantfortællin-
ger«.

Hold I. Tirsdag den 3. juni kl. 19.15: Vi
planlægger optagelserne af vor smalfilm
»Den barmhjertige Samaritan«.

Rund fødselsdag:

P. Laurits Brunicardi, husets forstander
og skoleleder, fejrede den 19. april sin 65.
fødselsdag. Vi ønsker jubilaren hjertelig til-
lykke!

Roskilde: Skt. Laurentii Kirke

Frederiksborgvej 11, 4000 Roskilde.

Søndagsmesser: Kl. 8.00, 10.00 og 17.00.

Hver tirsdag kl. 19.30 i maj måned: Ro-
senkransandagt.

Torsdag den 15. maj: Økumenisk kirke-
vandring. Starter kl. 19.30 i Baptistkir-
ken, fortsætter i gammel Vor Frue Kirke
og afslutter i Skt. Laurentii Kirke. Efter
kirkevandringen er der fælles kaffe-bord i
Skt. Josefs skoles kantine.

Søndag den 18. maj, PINSEDAG, kl.
8.00, 10.00 og 17.00: Messe.

Mandag den 19. maj, 2. PINSEDAG, kl.
8.00 og 10.00: Messe.

Søndag den 25. maj: Mariavalfart til Åse-
bakken. Der afgår bus fra Skt. Laurentii
Kirke. Se opslag ang. valfarten og bu-
stransport (tilmelding) i kirken.

Ledreborg slotskirke hver søndag kl. 9.00:
Messe.

Frederikssund søndag den 25. maj kl.
10.00 og søndag den 15. juni kl. 10.00:
Messe på den private realskole.

Slagelse: Vor Frue Kirke

Frederiksgade 7, 4200 Slagelse.

Sognepræsten, P. Jong, har sommerferie
resten af maj. Får man brug for en præst,
bedes man telefonere til præsterne i
Næstved, tlf. (03) 72 09 85 eller til P. Me-
sters i Kalundborg, tlf. (03) 51 26 76.

Fra 1. juni er P. Jong hjemme igen, tlf.
(03) 61 03 92 eller (03) 52 06 45, — bedst
kl. 7-9.

Vor Frue Kirke, Slagelse:

Søndage kl. 9.00: Messe, dog ikke 25.
maj, hvor der er valfart til Åsebakken.
Mandag den 19. maj, 2. Pinsedag: Ingen
messe.

Skt. Marie Kirke, Kalundborg:

Søndage kl. 10.00: Messe. Mandag den
19. maj, 2. Pinsedag: Messe i kapellet,
Rønæsvej 21.

Søndag den 25. maj: Valfart til Åsebak-
ken. Vi kører med bus fra kirken i Sla-
gelse kl. 8.30, og er tilbage der kl. ca. 18.
Prisen for deltagelse er 30 kr. (priserne er
jo steget, men så kan man også tage hele
familien med for de penge. Tilmelding se-
nest pinsedag.

Poul Holm Larsen og hans kone Ingrid
tager nu imod indmeldelser til Sommerlej-
ren på Klitborg 13.-20. juli. Raklev gamle
Smedje, 4400 Kalundborg. Tlf. (03)
50 87 84.

Svendborg: Skt. Knuds Kirke

Havnegade 1, 5700 Svendborg.
Tlf. (09) 21 05 42, bedst mlm. 9-10 undt.
mandag.

Søndag den 18. maj, PINSEDAG, kl.
10.00: Højmesse i Svendborg.

2. PINSEDAG Messe i Sct. Bendts kapel
i Rudkøbing. Den dag er der ingen messe i
Svendborg.

Religionsundervisning for børn fortsætter.

Søndag den 1. juni kl. 19.00: Messe i Sct.
Bendts kapel i Rudkøbing.

Århus: Vor Frue Kirke

Ryesgade 26, 8000 Århus C.
Tlf. (06) 12 33 68 eller 13 56 66.

Gudstjenester:

Hver søndag kl. 8.00 og kl. 17.00: Messe.
Kl. 10.00: Højmesse.

Mandag den 19. maj, 2. PINSEDAG, kl.
8.00 og 10.00: Messe.

Søndag den 25. maj kl. 10.00: Højmesse
med børnenes første kommunion.

Søndag den 1. juni kl. 10.00: Kristi Le-
gems og Blods fest, procession. Husk Øm-
valfarten samme dag.

Majandagter: Hver tirsdag kl. 16.15.

Grenå:

Søndag den 18. maj, PINSEDAG, kl.
10.30: Messe.

Søndagene 25. maj og 8. juni kl. 10.30:
Messe.

Sostrup:

Søndage kl. 9.00: Messe.

Odder:

Mandag den 19. maj, 2. PINSEDAG, kl.
10.00: Messe.

Søndag den 8. juni kl. 10.00: Messe.

Pindstrup:

Mandag den 19. maj, 2. PINSEDAG, kl.
10.30: Messe.

Søndag den 15. juni kl. 10.30: Messe.

Arslev:

Søndage kl. 9.00: Messe.

Josefs hospital:

Hver dag kl. 7.00: Messe.

Lørdag den 7. juni kl. 16.30: Polsk messe.

Forældremøde (første kommunion) tors-
dag den 15. maj kl. 19.30.
Mariakongregationen torsdag den 22. maj
kl. 14.00, majandagt.

Kristi legemsfest i København

Sognepræsterne ved Jesu Hjerter, Skt.
Therese og Skt. Ansgars kirker indbyder
til at fejre Kristi Legems fest i Skt. The-
rese Kirke torsdag den 29. maj kl. 19.30.
Efter højmessens, der er på latin, afholdes
procession med Det Allerhelligste i Ry-
gårds park.

Liturgisk kalender

Ved Inga Jensen

Torsdag den 15/5. Alm. ugedag. Ap. g. 22,
30 + 23, 6-11. — Joh. 17, 20-26.

Fredag den 16/5. Alm. ugedag. Ap. g. 25,
13-21. — Joh. 21, 15-19. 10-årsdagen f.
biskop Martensens bispevielse, som min-
des i de alm. forbønner.

Lørdag den 17/5. Alm. ugedag. Ap. g. 28,
16-20. 30-31. — Johs. 21, 20-25. (St. Erik,
konge og martyr. Ihukommelse, valgfri.
Teksterne evt. fra det gl. breviar, fælles-
messe f. martyrer. Dagens bøn: Gud, du
som skænkede den hellige martyr, kong
Erik, sejrens palme, og Himmerigets her-
lighed. Vi beder dig giv os ved hans fortje-
nester og forbøn at overvinde alt, hvad
der står os imod, og lykkeligt at vinde
ærens krone i Himlen. Ved vor Herre...).
Kristi Himmelfarts præstation.

Pinsevigilie: I evt. aftenmesse. 1. Mos. 11,
1-9 eller 2. Mos. 19, 3-8a. 16-20 eller Ez.
37, 1-14 eller Joel 3, 1-5. — Salme 104, 1-
2a. 24 og 35 c. 27-28. 29 bc-30: »Udsend
din Aand, Herre, og forny jordens skik-
kelse«, eller Halleluja). — Rom. 8, 22-27.
— Joh. 7, 37-39, Gloria, credo, pinsens
pr.

Søndag den 18/5. PINSEDAG. Ap. g. 2,
1-11. Salme 104, 1ab og 24ac. 29bc-30. 31
og 34. (R. 30 »Udsend din Aand, Herre,
og forny jordens skikkelse« eller Halle-
luja). 1. Kor. 12, 3b-7. 12-13. — Sekvens:
Veni, sancte spiritus (Helligånd kom min-
delig). — Joh. 20, 19-23.

Mandag den 19/5. 2. PINSEDAG. Der
kun læses samme messe som 1. pinsedag
(uden sekvens og uden credo). Læsninger
evt. af en af votivmesserne i Helligånden.

Tirsdag den 20/5. Alm. ugedag (el. Ber-
nardin af Siena, præst). Sir 2, 1-11. —
Mark. 9, 30-27.

Onsdag den 21/5. Alm. ugedag. Sir. 4, 11
19. — Mark. 9, 38-40.

Torsdag den 22/5. Alm. ugedag. Sir. 5, 1
8. — Mark. 9, 41-50.

Fredag den 23/5. Alm. ugedag. Sir. 6, 5
17. — Mark. 10, 1-12.

Lørdag den 24/5. Alm. ugedag. 17, 1-14.
— Mark. 10, 13-16.

Søndag 25/5. Hellig Trefoldigheds Fest. 2.
Mos. 34, 4b-6. 8-9. — Vekselsang. Dan. 3,
52-56. (R. 52b. Lovpriset og ophøjet i evig-
hed). — 2. Kor. 13, 11-13. — Joh. 3, 16-
18.

Mandag 26/5. Filip Neri, præst. Sir. 17,
24-29. — Mk. 10, 17-27.

Tirsdag 27/5. Alm. ugedag (el. Augustin of
Cantebury, biskop). Sir. 35, 1-12. — Mk.
10, 28-31.

Onsdag 28/5. Alm. ugedag. Sir. 36, 1. 4-
5a. 13-19. — Mk. 10, 32-45.

Torsdag 29/5. Alm. ugedag. Sir. 42, 15-25.
— Mk. 10, 46-52.

Fredag 30/5. Alm. ugedag. Sir. 44, 1.9-13.
— Mk. 11, 11-26.

Lørdag 31/5. Mariæ besøgelse. Zefania 3,
14-17. — Vekselsang Es. 12, 2-3. 4bed. 5-
6. (R. 6b. Guds navn er herligt iblandt os).
— Luk. 1, 39-56. — Gloria prf. BhV Ma-
riæ besøgelse.

ikke godkendt

TV viste den 21. april i udsendelsen »Landet rundt« et afsnit med Henning Nielsen og hans »Sct. Knuds Kloster«. »katolsk orientering« har bedt generalvikar, pastor Lars Messerschmidt om en kommentar:

— Vi skal fra bispedømmets side gøre opmærksom på, at grundlæggelsen af »Sct. Knuds Kloster« er sket helt på eget initiativ og ansvar og ikke

har nogen form for biskopelig godkendelse. Jeg må tage afstand fra, at Henning Nielsen i offentlighedens øjne giver det udseende af, at hans kloster er anerkendt. Det kommer bl. a. frem ved, at Henning Nielsen optræder i præstedragt og har kapel. Henning Nielsen er imidlertid ikke præsteviet, ligesom kapellet heller ikke er godkendt til gudstjeneste.

HJ

Anerkendelse af gifte præster

(NCR) - I en resolution, vedtaget af sammenslutningen af præsteråd i USA, går man ind for en revalideringsproces, hvorved præster, der har giftet sig, kan genindsættes i »fuld aktiv præstetjeneste«.

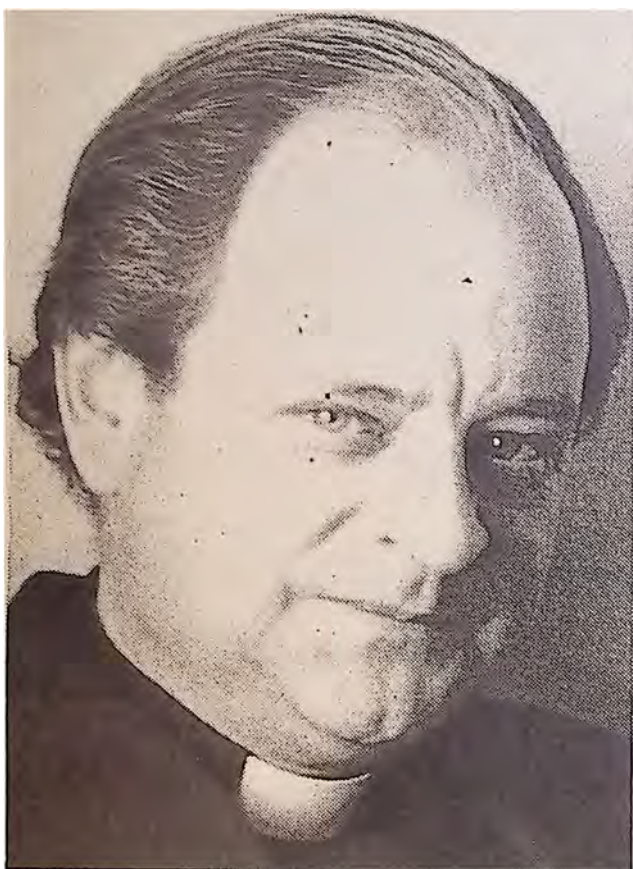
Gruppen, som består af delegerede fra præsterådene i hele landet, er på sit 8. årsmøde gået stærkt ind for en resolution, hvori den indtrængende opfordrer til, at man i realiteten skal anerkende gifte præster.

Efter en heftig debat, der varede langt ud over den fastsatte tid, og som blev afbrudt af utallige opfordringer til at dele salen op efter stemmer, så man bedre kunne se, hvem der var for, og hvem der var imod, vedtog de 200 delegerede og deres suppleanter en indstilling, som klart

tager sigte på en fuldstændig udsoning, med afgåede og gifte præster, hvad enten de har søgt om og opnået at blive ført tilbage til lægstanden eller ikke.

Det gav anledning til overvejelser blandt de delegerede, at en sådan indirekte stillingtagen til cølibatet kunne medføre en splittelse af organisationen.

Et andet meget omsirigt punkt var en udtalelse om en udsoning med fraskilte gengifte katolikker. De delegerede vedtog en resolution, hvor de indtrængende opfordrede til, »at disse ikke længere blev udelukket fra eukaristien, hvis parterne i det andet ægteskab ved deres levevis havde tilkendegivet et oprigtigt ønske om fuld deltagelse i Kirkens liv«.

Fredag den 16. maj er det 10-årsdagen for Hans L. Martensens bispevielse i Sct. Knud Lavards Kirke. (Se annoncen om biskoppens messe på side 4.)

Kulturpris til Gunnel Vallquist

Gunnel Vallquist har fået Natur og Kulturs store kulturpris på 25.000 sv. kr. Motiveringen er følgende: »Hun har gjort en betydelig indsats som en dygtig oversætter og formidler af væsentlig udenlandsk skønlitteratur, som selvstændig og vidsynet kritiker og som åbenhjertig og engageret forfatter inden for komplicerede religiøse emner, hvor hun tvinger sine læsere til selv at tage stilling«.

I Svenska Dagbladet fortæller Gunnel Vallquist, hvordan hun som 19-årig følte sig tiltrukket af den katolske Kirke på grund af

den dybde dimension, hun fandt i den. Gennem alt, hvad hun skriver, går som en rød tråd hendes lidenskab for denne dybde dimension. Hendes kritik rammer alt, hvad der spærrer for det dybe og væsentlige. Derfor elsker hun Bölls anti-helte med deres forunderlige evne til at finde frem til de sande værdier, gå lige løs på det væsentlige og være revnende ligeglade med, hvad folk siger.

Nu agter Gunnel Vallquist at holde op med at oversætte og lave kirkelig reportage. I stedet vil hun læse og skrive selv.

Nobels fredspris til Moder Teresa?

(KIPA) - Den norske nobelpriskomite har accepteret, at Moder Teresa er blevet udpeget som kandidat til Nobels fredspris for 1975. Den svenske statsminister Olof Palme har i juryens navn i et brev til professor Barbara Ward (Lady Jackson), der sammen med andre såvel enkeltpersoner som grupper har udpeget Moder Teresa som kandidat, accepteret

og bekræftet hendes kandidatur. Moder Teresa, der er kendt som »englen fra Calcutta«, har allerede modtaget flere internationale udmærkelser for sit pionerarbejde blandt alvorligt syge og døende i den indiske millionbys slumkvarterer. Hun har blandt andet fået tildelt »Pave Johannes XXIII's fredspris« og »Templeton-prisen«.

Vietnams børn

(NC) - Den katolske kirke i Vietnam og de katolske hjælpeorganisationer beklager dybt den aktion, der går ud på at bortadoptere forældreløse vietnamske børn i massevis til alle dele af verden.

Lederen af den asiatiske afdeling af »Caritas Internationalis«, Charles Grange, understreger, at »Caritas« ikke er ophavsmanden til denne aktion, og at han selv ikke mener, at den bør støttes. Han opfordrer alle medlemmer af organisationen til at tage afstand fra den. Grange understreger, at der absolut ikke er tale om en humanitær begrundelse, men

at aktionen snarere er »et udtryk for hysteri eller angst«. Han hævder, at børnene lige så godt kan blive hjulpet i deres eget land - ikke mindst, fordi forældreløse børn i Vietnam efter landets skik og brug simpelt hen regnes for medlemmer af familien og af landsbyfællesskabet.

Grange betoner yderligere, at kirken i Vietnam er fjendtligt indstillet over for enhver form for »masseaffolkning«, og at »Caritas Internationalis« fra forskellige lande har fået økonomiske midler, så man kan hjælpe befolkningen i Vietnam.

Tirsdag den 22. april havde menighedsrådene i Storkøbenhavn en indledende principiel drøftelse af den nuværende menigheds- og sognestruktur, der ligeledes var på dagsordenen på pastoralrådets møde den 10.-11. maj. Udgangspunktet for drøftelsen var to oplæg ved henholdsvis pastor Lars Messerschmidt og pastor Ib Andersen fra strukturudvalget. På billedet ses pastor Messerschmidt forelægge det ene oplæg. Vi vender tilbage til pastoralrådsmødet i næste nummer.

Pastoralmødet side 3
Dåbens virkning side 4
Michelangelo side 5
Den samme Gud? side 6-7
Hej med dig side 9

katolsk orientering

Mens dette nummer gik i trykken fandt valfarten til Aasebakken sted. Ovenstående billede er fra sidste år. Søndag den 1. juni er der Øm-valfart. Et menighedsstævne, som på mange måder er mere utraditionelt end valfarterne, er „kirkedagen“ på Ledreborg Slot ved Løjre, søndag den 24. august.

Foto H. van Schaik.

På de schweiziske biskoppers opfordring:

Rom lukker præsteseminarium

(Kipa) — Biskoppen af Lausanne, Genève og Fribourg i Schweiz, mgr. Pierre Mamie, har grebet ind mod den bevægelse og den aktivitet, som under ledelse af mgr. Marcel Lefébvre i stigende grad er blevet rettet mod koncilets og pavens beslutninger.

Den 1. november 1970 havde biskop Mamies forgænger, biskop Charrière, godkendt oprettelsen af en religiøs »union«. Den var hverken tænkt som en kongregation eller et institut men som et fromt broderskab, der under navnet »Præste-broderskab Pius X.« skulle »vivre for gamle liturgiske traditioner og det latinske sprog, samt forsvare væsentlige

værdier mod visse tanke- og adfærdsmønstre i kirken«. Især broderskabets seminar i Econe i det wallisiske Schweiz lagde ikke skjul på, at bevægelsen var rettet mod det 2. Vatikan-koncils beslutninger og pave Pauls autoritet, siger biskop Mamie i sin for-dømmelse af broderskabets ånd. Biskoppen gør endvidere opmærksom på, at mgr. Marcel Lefébvre den 21. november 1974 offentliggjorde en erklæring, som er blevet kendt i vide kredse, fordi den så tydeligt tog afstand fra koncilet og pavens autoritet, idet både koncil og pave heri blev anklaget for modernistiske og protestantiske tanker. Denne erklæring

har givet os et pinligt bevis på, at det fremover bliver umuligt for os at billige en sådan institution og dens ytringer, siger biskop Pierre Mamie i sit dekret af 9. maj, som med øjeblikkelig virkning tilbagekalder godkendelsen af broderskabets oprettelse. Beslutningen er taget i samråd med tre romerske kongregationer, nemlig for kloster- og sekularinstitutioner, for præsterne og for katolske skoler og seminarer. Både den forhen-værende biskop Charrière og biskoppen af Sitten, mgr. Nestor Adam, støtter forbudet mod mgr. Leféb-vres broderskab og dets aktivitet, siges det i biskoppens dekret.

Præsteseminarieret i Econe er derved ophævet.

»katolsk orientering« har allerede i nr. 5 af 12. marts omtalt, hvordan en af bevægelsens foretrukne skydeskiver var den fornyede liturgi, som sideløbende med helt nye tekster har genindført kirkens ældste canontekster, der i 1570 var blevet erstattet med kun én messetekst af Pius V. Bevægelsen gav demonstrativt udtryk for sin foragt for kirkens nuværende liturgi, ved at erklære Pius V.s messe som den eneste rigtige. Bevægelsen blev ved med, trods forbud fra Rom og fra ærkebiskop Marty i Paris, at »fejre« nævnte afskaffede messe

Antallet af kristne vokser langsommere end verdensbefolkningen

(NC) SCHWEIZ: I en rapport, udsendt af det katolske missionsråd i Schweiz, anslås det, at Jordens befolkning år 2000 vil være på 6.126 millioner, hvoraf de kristne vil udgøre 1.914 millioner eller 31,2 %. Deraf vil de fleste være at finde i landene i den tredje verden.

Afrika, Asien, Latinamerika og Oceanien vil

rumme 59,5 % af alle be-kendende kristne, hedder det i rapporten. I 1900, et århundrede tidligere, boede kun 14,5 % i disse lande, mens 85,5 % af de kristne boede i industrilan-dene.

Det tilføjes i rapporten, at de kristnes antal nu vok-ser langsommere i forhold til den samlede befolk-ningstilvækst.

Præsident Ford besøger paven

(NC) — Pave Paul VI vil den 3. juni i år få besøg af præsident Ford i Vatikanet. Forlydendet om dette blev den 4. maj bekræftet af Vatikanets pressesek-retær Frederico Alessan-drini.

Præsidenten kommer til Rom efter NATO topmø-det i Bryssel i dagene 29.-30. maj og efter et be-søg i Madrid og Salzburg fra den 31. maj til den 2. juni.

Præsident Ford bliver den femte amerikanske præsident, der besøger en pave i Vatikanet. Den 6. december 1959 besøgte Ei-senhower pave Johannes XXIII. Den 2. juli 1963 fik

pave Paul VI besøg af præsident Kennedy, den 23. december 1967 af præsident Johnson og den 28. september 1970 af præsident Nixon.

For præsident Fords vedkommende er det anden gang, han besøger en pave. Som medlem af kongressen har han engang deltaget i et besøg hos pave Pius XII.

Den apostoliske delegat i USA, ærkebiskop Joan Jadot havde den 5. maj et møde med paven — efter forlydende for at drøfte præsidentens forestående besøg og for kort at under-rette paven om præsident Fords rejseplaner.

75.000 kr.
ind på 14 dage

Siden udsendelsen af den lyserøde giroblanket, der indbød alle vore læsere til frivilligt at give et bidrag på kr. 50 til »katolsk ori-entering«s økonomi, har over 1500 allerede de første 14 dage indbetalt et samlet beløb på over kr. 75.000. Vi takker hjerteligt for dette tegn på levende interesse for bladet.

Mange læsere havde allerede før giroblanketten kom sendt os deres bidrag og er selvfølgelig fritaget for yderligere at gøre no-

get ved sagen. Andre har sikkert blot lagt blanketten til side uden dog at glemme den. Vi må lige gentage, at »katolsk orientering« sendes gratis til alle katolske husstande, og at ingen skal føle sig tvunget til noget bidrag, samt at man selv kan bestemme størrelsen af den frivillige gave til vor pressevirksomhed.

Beløb over eller under kr. 50 kan sendes på almindeligt giro- eller indbetalingskort.

Red.

A.B.C. Blomster Vestergade 19, Stubbekøbing
Telf. (03) 84 16 59**Flytteforretningen 2021**Skattergade 5-7, Svendborg
Telefon 21 20 21
Kontor i København:
Møsttæn 11, København SV
Telefon VA 6060
Svendborg-København hver dag
Flytter alt overalt**A. Mougeard A/S**Entreprenør- & murerfirma
Århus C
Telefon 14 20 23 - 13 83 23**Mogens Larsen**Ramsherred 31, Åbenrå
Telefon 2 25 30 og 2 34 27

Lys - Kraft - Varme

Svend Erik Lauersen A/S Chr. X's vej 106,
Telefon (06) 14 85 33
8260 Århus - Viby J.**H. OVERBECK A/S**Ingeniørfirma
Havnøpladsen, Kolding
Telefon 52 35 55

Ur- og Brillehuset

„BALANCEN“v/ KNUD PETERSEN
Gernitsgade 34, Svendborg.
Telefon 21 19 20**MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S****VVS**Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14**DANSK
LIGBRÆNDINGS-
FORENING****Bisættelser og begravelser
ordnes til rimelige priser for
alle****Medlemsskab ingen betingelse
men en fordel.****STORKØBENHAVN** ÅRHUS
HOVEDKONTORET (06) 12 58 95 - 13 51 83

Nikolaj Plads 27

13 75 40 HJØRRING

Amagerbrogade 31 (08) 92 22 61

SU 7540

Falkoner Allé 16 HORSSENS

2000 København F (05) 62 61 22

217540

Nørrebrogade 118 KOLDING

39 33 25 (05) 52 20 10

Enghave Plads 12

31 75 40 NYKØBING F.

Østerbrogade 110 (03) 85 18 48 - 85 01 51

TR 6840

Kirketorvet 19 NÆSTVED

GE 7540 (03) 72 02 33

Søborg

Hovedgade 154 ODENSE

67 92 93 (09) 12 81 32 - 11 21 61

Glostrup

Hovedvej 166 RANDERS

96 16 53 (06) 42 29 45 - 42 21 61

Hvidovrevej 258

78 16 23 ROSKILDE

(03) 35 18 40

SILKEBORG

(06) 82 37 28

AABENRAA

(04) 62 29 79 SLAGELSE

(03) 52 42 70

AALBORG

(08) 12 17 77 -

12 19 01 VEJLE

(05) 82 23 33

LÆSERNE SKRIVER

Under denne rubrik vil breve fra læserne blive bragt i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har almen interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200 ord.

**Prosit dækker et behov,
men giver unuanceret billede**

På DUK's hovedbestyrelsesmøde på Magleås enedes hovedbestyrelsen om følgende i forbindelse med Prosit:

»Idet Prosit anses som en del af DUK's ungdomsarbejde og dækker et behov, ønsker hovedbestyrelsen at have et nærmere samarbejde med Prosits redaktion. Da Prosit imidlertid af praktiske årsager ikke har kunnet give et nuanceret billede af helheden af DUK, vil hovedbestyrelsen bestræbe sig på i så vid udstrækning som muligt at benytte »katolsk orientering« til information om det ungdomsarbejde, der drives i DUK-regi. Nedsikring på budgettet til Prosit skal ses i sammenhæng med den generelle nedsikring på DUK's budget«. Disse beslutninger må ses på baggrund af drøftelser, som har fundet sted mellem hovedbestyrelsens medlemmer. I drøftelserne indgik såvel økonomiske som pædagogiske overvejelser vedr. Prosit — ligesom også Prosits linje blev drøftet. Idet meninger og vurderinger i hovedbe-

styrelsen var mange og forskellige, var det hovedbestyrelsens ønske at nå frem til en fælles holdning, hvorfor referatet blev udformet som ovenfor. Det har således ikke været hensigten at give udtryk for større »enighed« i hovedbestyrelsen end der var. Imidlertid finder jeg det væsentligt på nuværende tidspunkt at gøre opmærksom på, at alle i hovedbestyrelsen ønskede at respektere hinandens synspunkter og at forene disse til gode for ungdomsarbejdet, så at man bevarer både bredde og dybdeperspektivet. Jeg afstår fra at bidrage til et opløb til debat af egen eller andre hovedbestyrelsesmedlemmers meninger og holdninger. Det er unge katolikker, der gennem demokratiske valg har sammensat DUK's hovedbestyrelse — hvorfor debatten rettelig hører hjemme blandt de unge.

Med dette har jeg ønsket at supplere de synspunkter, der fremkom i »katolsk orientering«s leder i sidste nummer.

Ole Borg

formand for DUK.

Uforfærdet kritisk holdning

I »Katolsk Orientering«, nr. 8, har Hans Jensen skrevet en leder om et andet katolsk blad, »Prosit«. Lederen slutter med, at der udtrykkes håb om, at bladet »må blive kureret for sin dyrkelse af tidsånden og for sit sært frustrerede forhold til kirken«.

Efter min mening giver denne bemærkning udtryk for en farlig holdning. »Prosit« står for en uforfærdet kritisk holdning, for en åbenhed over for den virkelighed, vi som kristne befinder os midt i, for en villighed til at opgive standpunkter, der traditionelt har været knyttet sammen med kristentroen, men som ikke hører den til. »Prosit« står for det brede venstreorienterede opbrud, der tog sin begyndelse i slutningen af 60'erne i den katolske kirke og andre kirker, og som gav mange af os nyt håb for kirkens fremtid og nyt mod på at forblive kristne i en moderne verdslig sammenhæng. Det er et opbrud, der er blevet mødt med modstand under

mange former, hvoraf en af de mest udbredte går ud på, at man går uden om de spørgsmål, der rejses, for i stedet at mistænkeliggøre kritikeren. Det er netop det, Hans Jensen gør: Hvis man søger at forstå, hvad der sker uden for kirken og lære af det, så er det »dyrkelse af tidsånden«. Hvis man ikke accepterer alt, hvad der foregår i kirken, men rejser en nødvendig kritik og diskussion, så har man et »sært frustreret forhold til kirken«. For mig at se er det en usaglighed, som vi ikke kan være tjent med i et organ, der skulle være åbent for alle grupper og strømninger i kirken. Man har ofte talt om, at man skal være forsigtig med at rejse debat og sætte spørgsmålstegn ved tingene, fordi det kan gøre folk usikre i deres tro og i deres tilhørsforhold til kirken. Jeg tror, vi er en del, der vil blive svært usikre, hvis ikke man vil tillade dybtgående debat og radikal kritik.

Jan Ulrik Dyrkjøb

Uacceptabelt og amoralsk

I Katolsk Orientering nr. 8 beskæftiger en leder sig med PROSIT og dette blads fremtid. Med stor arrogance udbreder hr. Hans Jensen sig om bladets vanskeligheder i forhold til DUKs bestyrelse, og hr. Jensen slutter med at udtale håb om at »PROSIT må blive kureret for sin dyrkelse af tidsånden og for sit sært frustrerede forhold til kirken«. Man må gå ud fra, at når en sådan udtalelse står som leder i det officielle kirkelige blad »Katolsk Orientering«, er denne opfattelse af PROSIT ikke så fjern fra den officielle kirkelige.

Samtidig med at man — så længe vi kan huske tilbage — har haft problemer med stof til ungdomsspalterne og endnu ikke i det nye organ, Katolsk Orientering, er nået særlig langt, søger man at dræbe ethvert initiativ fra de unges side. Således måtte ungdomsbladet i Birkerød, Hellerup og Ordrup se oplaget reduceret p. g. a. et digt af Ivan Malinovski, idet bladet blev forbudt i to sogne. PROSIT har taget en mængde pro-

blemer op, som de unge taler om, og det må vel siges at være relevant, når bladet søger at få en kristen samtale igang omkring disse emner. For hr. Jensen bliver dette til »dyrkelse af tidsånden«.

Også udtalelsen om »det sært frustrerede forhold til kirken« er hørt før og som oftest i forbindelse med de mennesker eller grupper, der søgte at tage alternative meninger op til drøftelse. For at undgå en sådan drøftelse har kirken ofte benyttet sig af lignende sært frustrerede og arrogante postuler.

Ærlig talt. — vi synes dette er uacceptabelt og amoralsk. Vi ønsker alle, at de unge bliver bevidste og aktive katolikker og bedre, end vi har været det, — men hvis de ikke følger nøjagtig vor linie, så skal de straffes, — så får de ikke tilskud af kirkens midler til deres arbejde, — så skal initiativet dræbes. Det er åbenbart nødvendigt at være økonomisk uafhængig af den officielle kirke, hvis man skal kunne skrive frit.

Når Katolsk Orientering tillader sig at angribe disse unge, der arbejder hårdt for deres lille blad, som utallige unge og gamle er glade for, fordi det sætter tanker igang, har vi ikke i sinde at støtte Katolsk Orientering økonomisk, men vi foretrækker at sende disse penge til PROSIT. Vi håber mange vil gøre det samme.

Hanne og Carly Majholm

**Pressefrihed
og skadefryd?**

Klappe sig på skulderen og samtidig række næse — det er, hvad jeg har indtryk af, Katolsk Orientering forsøger at gøre i de to redaktionelle kommentarer i nr. 8 (23/4): som katolsk blad går det ind for pressefrihed samtidig med, at det øjensynligt gøtter sig over, at truslen om økonomisk kvælning kan tvinge det katolske ungdomsblad PROSIT til at holde sig på artighe- dens måtte.

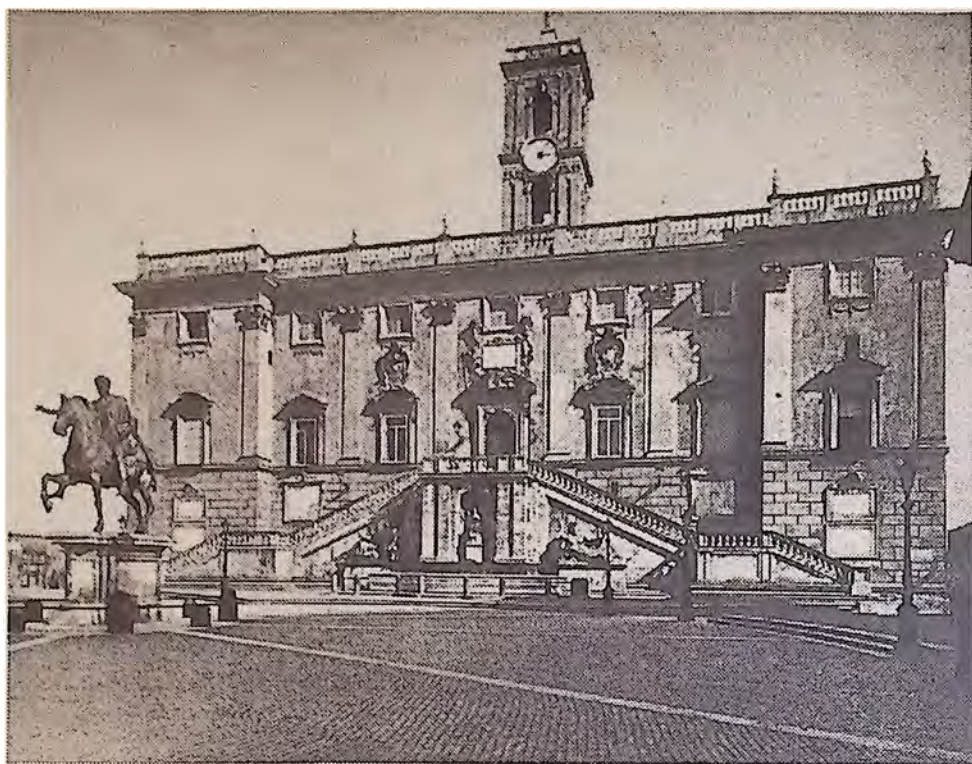
L. O. Dorn

Redaktionen har modtaget en række læserbreve vedr. min leder i »katolsk orientering« nr. 8. Alle indlæggene vender sig mod, hvad der var skrevet - og leverer samtidig i pressefrihedens navn et forsvar for Prosit. Jeg vil senere i et nummer af »orientering« bringe en artikel om DUK's ungdomsblad, som motiverer og underbygger, hvad jeg skrev. Jeg skal dog ikke undlade at gøre opmærksom på, at der presseetisk set, intet er til hinder for, at ét blad udtaler sig kritisk om et andet.

Hans Jensen

Flere læserbreve på side 11.

Senatspaladset på Roms Kapitol, færdigbygget i 1598, efter Michelangelos død men stort set efter hans tegninger, foruden tårnet. Rytterstatuen af kejser Marcus Aurelius har han selv flyttet fra Lateranpladsen til det nuværende sted midt på Kapitolpladsen.

Den 66-årige Michelangelo har i løbet af fem vanskelige år - afbrudt af sygdom og nervekriser - gennemført arbejdet med Dommedagsfresken i det sixtinske kapel: Vi skriver nu oktober 1541

Michelangelos signatur og varemærke, som det findes under de fleste af hans breve og mejslet i nogle få statuer.

Michelangelo 5.

af Willem Wuyts

Det var 19 år siden, han havde malet loftet, og stilforskellen var tydelig. Også tonen var anderledes, ikke blot farvetonerne — jordbrune menneskeklynger som tordenskyer i himlens uvenlige blå — men også den teologiske tone: En nøgen Kristus, der ligner Jupiter på sit Kapitol, velsigner og forbander så fornærmet, at ikke engang Maria tør optræde som »advocata nostra«! I denne hellenistiske Dommedag smelter han Bibelen, Dantes »Divina Commedia«, liturgiens »Dies Iræ« og mytologiens underverden sammen til en truende orkan af retfærdighed.

Skandaler

Alle figurer var nøgne, og skandalejournalisten Pietro Aretino krævede dem overmalet! (Skandalejournalister er jo som oftest moralister). Dette skete dog først langt senere under pave Paul IV, som lod Daniello da Volterra overmale alle synlige kønsdele. Men mest forarget var Aretino over de beske friheder, Michelangelo havde tilladt sig ved blandt de fordømte at male endnu levende politikere og blandt de retfærdige både

Dante og Savonarola.

Det frækkeste var dog, at Michelangelo havde portrætteret sig selv som flået til skindet i hænderne på en apostel Bartolomæus, — der ligner Pietro Aretino!

Men alt dette må ligegodt have moret pave Paul III, for alt forblev, som det var — foreløbig. Kapellet blev slemt beskadiget, da i 1797 krudttårnet på Engelsborg røg i luften, og både loft og væg slog farlige revner.

Pavelig arkitekt

Efter Sangallos død i 1545 lod pave Paul III sit Farnesepalads færdigbygge af Michelangelo, og siden det blev Roms smukkeste og mest harmoniske palazzo, udnævnte paven ham til Sangallos efterfølger på Peterskirkens byggeværft. Skønt mesteren var 71 år, kom han først nu rigtig i arbejde.

Ligesom Raffael og Sangallo selv havde gjort det, ændrede også han Bramantes og sine to forgængeres udkast, især planerne til kuplen, som oprindeligt skulle have haft Pantheons runde hvælving. Michelangelo foretrak Brunelleschis revolutionære teknik med ribbe-

kuplen på Firenzes domkirke som model. I skønhed overgik Roms dog ikke Firenzes teglrøde perle.

Ukuelig og uopslidelig

Da Vittoria Colonna døde i 1547, mistede eksilflorentinerne et hjem. Hendes død ramte Michelangelo hårdt, og igen begyndte han at digte sonetter om sin egen nære død. Det var Tommaso Cavalieri, der forstod at hjælpe uden at udmyge: Fra at være en skarpsindig modpart i kulturdebatter og teologiske reformdiskussioner (reformationen og Tridenterkoncillets tid) blev han den trofaste ven, der langsomt og taktfuldt og med sin stærke tålmodighed pillede den vemodige mystik ud af Michelangelos trætte sind og hjalp ham at finde Kristus, ikke i fresker og marmor, men i livets sorg og dødsangst. Mange historikere har tolket forholdet mellem Michelangelo og den unge Cavalieri som homofili. Det er den nemmeste forklaring på deres intimitet. Men lægmunden Cavalieri var en overbevist og overbevisende kristen, der i takt med den kirkelige fornyelse, hans kredskæmpede for, øvede aktiv

sjælesorg og diakoni uden sentimentalitet. Han elskede Michelangelo og havde ondt af hans fortvivelse og dødsfantasier. Så meget opnåede han med sit venskab, at Michelangelo fandt energi til at rase i gang med et hav af projekter: tegninger til Laurenzianabiblioteket i Firenze (bygningen har han aldrig

set), Cordonnata-trappen til Roms Kapitol, tegninger til en helt ny Kapitolplads med 3 nye paladser, bygget efter hans død, Porta Pia. Omkring hele Vatikanet opførte han den enorme mur med den skrå sokkel (den med museumsindgangen), han rejste kæmpenichen over bronzekoglen i museets

Pignagård, udarbejdede ændringsforslag til eksilflorentinerne egen Johanneskirke på hjørnet af Via Giulia, skabte en del af kejser Diokletians termom til kirken Santa Maria degli Angeli — og glemte, at han var over 80 år gammel.

W. W.

(Sluttes i næste nummer).

Skandalejournalisten Pietro Aretino, der elskede at flå folk til skindet, fik sin del af Michelangelos hævn: Han blev malt som apostlen Bartolomæus (som blev flået levende) — men med Michelangelos skind i hænderne!

»Nostalgisk Samfund«?

Pater Josef Neuner S.J. fra Poona i India var blandt de rådgivere, der bistod ved formuleringen af koncilets dekret »Om Kirkens Missionsvirksomhed«. Disse fagfolk kendte problemerne og havde et åbent øje for den berettigede klage over, at missionens indsats ofte havde været for nært knyttet til eller økonomisk afhængig af den koloniserende stats egne kulturpolitiske interesser. Næsten alle vegne i den tredje verden, især i Afrika, har kirken betalt dyrt (og blodigt) for, at befrielsesbevægelser har blandet den hvide mands stat og den hvide mands kirke sammen og præsenteret dem en fælles regning. Vi må prøve at forstå denne reaktion. De europæiske lande havde påtvunget dem en europæisk kultur: spansk, portugisisk, engelsk, fransk, hollandsk. Kolonistaten blev bygget op efter den hvide mands ideer. Det var en form for voldtægt, en tvangsindlæggelse til en »overlegen« civilisation, som kun et fåtal i overklassen har kunnet leve op til, mens de store folkemængder forblev andenrangsborgere i deres eget land.

Kirken indrømmer i dag, at også missionen alt for ofte har overset dette problem: Man bragte disse folk en europæisk katolicisme, præget af europæiske skikke og normer, som tvang de indfødte bort fra deres egne udtryksformer i kunst og festligt samvær. Kun i de bedste missionslande nåede kirken at blive inspireret af landet selv - de fleste steder virkede den som import, gotiske kirker inklusive. Landets egen kunst, tit købt for glasperler, står nu i europæiske nationalmuseer.

Som om dette formynderi på levende europæiske sprog ikke var fremmedgørende nok, kom så den katolske mission med sin liturgi på dødt latin. Under koncilet så missionseksperter med vilje ud over Europas grænser og smag. Det var netop respekten for andre kulturers egenart, der gav det afgørende stød til ikke blot at genindsføre modersmålene i liturgien, men til også at give andre end europæiske kulturer frihed til at skabe deres egen katolske liturgi, fri for den hvide mands mistroiske bedreviden og indblanding. Det er i denne store sammenhæng, hele den liturgiske fornyelse skal ses, og ikke gennem snævre »hvide« brillers. Det er nok karakteristisk, at de røster, der kræver latinen tilbage på førstepladsen - ikke som et alternativ, men som »den bedste og smukkeste og værdigste form for liturgi« - især høres i Nordeuropa og Nordamerika. Er det mon igen den hvide mands overlegenhed, der beklager, at alverden ikke længere synger gregoriansk, men at kirken nu bliver afrikansk i Afrika, indiansk blandt indianere og asiatisk i Asien?

Det mest brugte argument, at latin gav kirken dens enhedspræg hele verden over, har altid været skævt. Netop latinen gjorde verdenskirken til en europæisk kirke og understregede tydeligt, at den var importeret udefra og havde glemt at kristne andre kulturer med respekten for disse kulturer i behold. I stedet for at lovsynge Herren enstemmigt, »una voce«, sang man på ét sprog, »una lingua« - den europæiske middelalders fællessprog.

I øvrigt har mange romersk-katolske katolikker aldrig vidst, at de græsk-katolske og de mange andre katolske kirker, der har enhed med Rom uden at være romersk-katolske, alle havde deres egen liturgi på deres eget sprog: den koptiske kirke, den syriske, den maronitiske, den malabariske og flere. Netop under det 2. Vatikankoncil begyndte hver mødedag med en messe efter en af disse ikke-romerske riter, og oplevelsen af denne katolske rigdom var medvirkende til at få gjort noget forfriskende ved den storknede latinske liturgi fra 1570.

Tiden er inde til at lade den katolske kirke være afrikansk-katolsk i Afrika og asiatisk-katolsk i Asien. Og dansk-katolsk i Danmark. Har mon den hvide mand i Nordeuropa og Nordamerika ikke vigtigere kirkelige opgaver at løse end at lege »nostalgisk samfund«?

Willem Wuyts

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80
Giro 500 1471: Ansgarstiftelsen. Presse- og informationsafdeling.

I redaktionen:
Willem Wuyts (ansvarh.)
Fjellevej 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93
Hans Jensen, Hans Jørgen Johansen, Bent Ortvald, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag maj 1975: 14.500 ekpl.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

Hvorfor missionsbevidstheden er så ringe hos mange kristne i dag.

Er Gud den samme i alle religioner?

af Josef Neuner S.J.

Det er en kendsgerning, at missionsbevidstheden hos mange kristne er blevet ringe. Ofte gøres den møderne teologi ansvarlig for det, og så nævnes der især tre grundtanker, som skulle have skadet sendelsesbevidstheden.

1. Læren om, at Guds universelle frelsesvilje giver alle mennesker sin nåde. Hvis alle mennesker, også de, der ikke kender Kristus, kan blive frelst, hvorfor da missionærernes store anstrengelser og de troendes mangfoldige bidrag til missionsarbejdet?

2. Nyvurderingen af de ikke-kristne religioner. Når de ikke længere bedømmes som det rene menneskeværk, men tværtimod skulle indeholde elementer af Guds sandhed og godhed, synes da kristendommens enestående merværdi ikke at gå tabt? For, hvis Guds ånd er virksom i andre religioner, hvorfor skulle så disse mennesker opgive deres religion og omvende sig til kristendom?

3. Den større betoning af det personlige ansvar. Enhver skal følge sin samvittighed. Man kan blive frelst i den grad, man søger at møde Guds sandhed, som denne forekommer en lysklar, efter eget mål af forståelse, selv om denne forståelse skulle være begrænset og endda en misforståelse. Fornemmes kirkens mission da ikke som en indblanding i både enkeltpersoners og hele folkeslags os uvedkommende sager, og som et forsøg på at påtvinge andre et system af dogmer og pligter, som under de givne omstændigheder må forstyrre deres normale udvikling? Burde man ikke lade disse mennesker selv om det? Skulle vi ikke overlade det til Guds forsyn, selv at lede disse folk på veje, der passer til dem?

Sådan spørges der, og man må indrømme, at disse tanker, som i deres kerne faktisk er blevet formuleret af det 2. Vatikankoncil, ofte fremføres så forvrænget, at det ikke længere er koncilets tanker, og at de derfor skader missionsforståelsen. Det er forkert og imod evangeliets ånd at tolke Guds altomfattende kærlighed derhen, som om der ikke fandtes synd, ingen ondskab i verden og i menneskehjerner, og som om det var utænkeligt, at et menneske kunne forfølge sit sidste mål. Taler ikke Det Nye Testamente om den »trange sti«? Opfordrer det ikke til radikal omvendelse?

Ideal og virkelighed i andre religioner

Lige så forkert og naivt ville det være, under påskud af tolerance eller dialog, med romantisk begejstring og på kristendommens bekostning at falde i staver over andre religioner. Alt for tit viser det sig, at denne slags ytringer er blottede for virkelig viden om disse religioner, eller at de har deres udspring i vage følelser, eller blot opstår ved at læse smukke tekster i hellige bøger, hvorefter man kun kender små citater, men slet ikke har den nødvendige indsigt i deres baggrund og sammenhænge. Det er klart, at vi kan glæde os over skønheden og åndsstyrken i de idealer, der findes i hinduismen, buddhismen, islam osv. Men kløften mellem ideal og virkelighed er mindst lige så stor dér som den kløft, vi ser inden for kristendommen! Bedømmes den ud fra sine idealer eller ud fra de kristnes liv? I hvert fald må man aldrig begynde at sammenligne disse religioners budskab med det kristne budskab uden først at have sat sig ind i den kristne religions dybeste mening og vor

egen tro på Kristus-mysteriet.

Ansvar

Vist er det af allerstørste betydning ikke at blande sig i andres anliggender, forstået som et respektløst forsøg på at påvirke andres samvittighed. Men dette kan ikke medføre, at man bare overlader sin næste til hans skæbne. Det ville være ensbetydende med, at man tilsidesatte den mest fundamentale forståelse for menneskelig solidaritet og en svigten af ansvaret for hinanden. Kom ikke Jesus selv for at belære, advare og opfordre? Han udførte sin mission som en hastesag og med sand bekymring for mennesket. Kirken skal videreføre hans sendelse til alle folk med den samme uafviselige nødvendighed.

Levende ord

Disse korte overvejelser viser, hvor vigtig en rigtig missionsmotivering er. Missionsindsats kan kun blive levende, hvis den binder i tro. Andre videnskaber beskæftiger sig med menneskelige erfaringer, begrænset til denne verden. Tro udvider denne horisont: Gud selv har åbenbaret sit liv og sin sandhed. Trosmotivering lever af Guds ord. Den er ikke blot teori eller teologi, men bevidsthed på det enestående møde mellem Gud og menneske, en åbenhed for det ufattelige mysterium.

Det skal indrømmes, at teologien selv er blevet offer for sine egne videnskabelige metoder: Alt for ofte har den arbejdet rent historisk-filosofisk med troens kilder, eller den har fortabt sig i begrebsspekulationer, som lå lige så langt fra Guds levende ord som fra det daglige liv. Teologien kan nemlig forlade sit udgangspunkt, Guds ord, og nøjes med at orientere sig efter menneskelig troserfaring. På den måde kan den blive til

»saltet, som har mistet sin kraft«. Folk gør da ret i at smide det ud (Matt. 5,13).

I vor usikre tid bør trosbesindelsen vokse sig større ved kontemplation og ved en fornyet forståelse af det kristne budskab og dets betydning for verden. Besindelsen skal give et svar på spørgsmålene om livets mening, vække nyt håb og fremme enhed og solidaritet mellem menneskene.

Vejen, sandheden og livet

Forkyndelsens indhold er Kristusbegivenheden i vor tid og for vor tid. Aldrig kan Kristus og hans sendelse skilles fra hinanden. Hele hans væsen består i, at han er sendt til verden for at være Vejen, Sandheden og Livet for alle.

Hvis det kristne fællesskab beskæftiger sig for meget med sig selv, med at forsvare sine stillinger, med at blive accepteret og

med at befæste sin plads i samfundet, kan det ikke undgå at miste sin sendelsesbevidsthed, eller også bliver denne bevidsthed blot til selvbevidsthed, et middel til at retfærdiggøre sin egen eksistens i verdens øjne. En kirke, der virker for selvoptaget, bliver for verden til en karikatur af det kristelige budskab. Det betød et stort gennembrud, da Vatikankonciliet efter møjsommelige forhandlinger og drøftelser af kirkens væsen vedkendte sig sit ansvar over for verden. Mange af kirkens problemer løses ikke ved endeløse diskussioner, men ved beslutsomt at påtage sine opgaver.

Vor missionsopgave
Teologiens første opgave må være gennem en dybere besindelse på troen at hjælpe alle kristne i gang med deres missionsopgave, og at give dem mod til at udføre den. Jo bedre vi fatter Guds frelsende kærlighed, jo bedre vil vi finde de

Jo bedre vi fatter Guds frelsende kærlighed, jo bedre vil vi finde de rigtige veje til at opfylde vor pligt i forbindelse med den sendelse vi har fået.

rigtige veje til at opfylde vor pligt i forbindelse med den sendelse vi har fået.

Så vil en moderne teologi ikke hæmme missionsindsatsen, som konciliet opfattede den: Samtidig med, at vi glæder os over, at Guds ubegrænsede kærlighed omfatter hele

menneskeheden, og at hans visdom og storhed også er til stede i alle kulturer og åbenbarer sig i alle folkeslagenes ægte religiøse opadstræben, samtidig med at vi med respekt anerkender alle menneskers frihed og ansvar for sig selv på deres helt spe-

cielle vej til evig lykke, — samtidig med alt dette ved vi, at verdens åsyn skal fornys og dens skikkelse nyskabes, at den skal finde frelse, som er kommet i Jesus Kristus som den nye menneskeheds førstefødt, og at hans sendelse er blevet overdraget til kirken og

derfor skal videreføres af kirken. Derved er vi blevet inddraget i Guds frelsesplan, og vi kan ikke dovent trække os tilbage. Kirken kan aldrig give afkald på at være sendt til verden.

Josef Neuner s.j.
Rådgiver ved udarbejdelsen af koncilets missionsdekret

katolsk orienterings kronik 28.05.75

Hvorfor er vi katolikker?

af Elsebet Kieler

Glade pilgrimme har allerede i disse første måneder af det hellige år valfartet til Rom. Det er ikke for meget sagt, at den første gruppe, der vendte hjem, bragte jubelen med sig — et genskær af helligt år, der forplantede sig og fyldte os andre med forventning.

Hvad var det, de havde oplevet? Efterhånden som man får talt med den ene og den anden, forstår man, at det både er noget fælles og individuelt. Det universelle kirkefællesskab, som ifølge pressen fore-

løbig har været repræsenteret af 500.000 katolikker, har udvidet den hjemlige horisont, lagt en dimension ind i sindet, som gør, at man er blevet hjemme i Verdenskirken. Den er blevet ens egen.

Der er visse ting, der skal opleves, for at det kan blive kød og blod i én. Man kan fortælle hinanden indtil bevidstløshed om Kirkens enhed i troen, om dens hellighed i Kristi indstiftelser, om dens universalitet på dette plan: at den er for hele mennesket og for alle mennesker — og om dens

ubrudte troskab mod apostlenes vidnesbyrd om Jesus Kristus. Man kan også i tro tage dette til sig, fordi det simpelthen er den dybe samhørighed mellem alle mennesker, man længes efter, og som er vort eneste håb i dag.

Og dog sker der noget afgørende den dag Verdenskirken rykker helt ind i ens personlige liv, udvider og fylder ens eget livsrum på en måde som — nå ja — får én til at juble.

Sidder man inde med en sådan erfaring, så bliver debat og argumenter for og imod troen og for den sags skyld også for og imod det hellige år som fjerne signaler, der glimtvis røber, hvilke erfaringer andre sidder inde med — eller mangler.

For naturligvis vender nogle også hjem fra Rom, ikke med jubel, men med kritik. Og naturligvis vil nogle slet ikke derned, fordi »det hellige år er et levn fra fortiden«, vi ikke kan bruge i dag.

Kritikken rammer vel ikke det hellige års anliggende: Fornylse og Forsoning! som alle kristne med respekt for sig selv vil mene at have på programmet hvert eneste år. Men så rammer den formen,

hvorunder det gøres i år: Det skulle være lavet anderledes. Det er uøukumenisk af den katolske familie at samles og juble i troens enhed!

Eller den rammer motiverne hos Kirkens mænd: Mon det nu også er enheden, paven kalder til? Mon ikke snarere til magtkoncentration i Rom! Man kunne lave en hel lille syndefaldsberetning ud af dette. Som slangen i paradiset har den klassiske strategi altid fulgt den omgående bevægelse og angrebet i flanken, når noget eller nogen skulle jordes.

Det er der også en masse kritik, der gør i dag. Konsekvente socialister bruger den målbevidst i deres extraparlamentariske arbejde til at underminere grundlaget for det bestående samfund. De argumenterer ikke blot for systemets utilstrækkelighed og perversitet: de vil også overvinde tabugrænserne, nære den revolutionære mentalitet.

Den samme form for kritik kan snigløbe Kirken, når man i farten overser, at dens samfund principielt er af en anden natur.

Der er her ikke tale om ansvarsbevidst og skabende kritik, om den personlige og

MIN KIRKEBOG

Til indføring i messen

MIN KIRKEBOG af Engelbert Gross med tegninger af Reinhard Herrmann. Oversat af Karen Erngaard, udgivet af Kateketcentralen. 64 sider i børnevenligt format og rigt illustreret. Pris kr. 17.25 hos Kateketcentralen, og i præstegårdene. Hos boghandleren kr. 19.50 incl. moms.

Ny og nutidig børne-messebog

Lotte og Lars kunne være Deres børn, Deres Gudbørn, børnebørn eller Deres venners børn, skriver Engelbert Gross i et brev til de voksne i »Min kirkebog«, som netop er udkommet på Kateketcentralens forlag.

Og Gross fortsætter: — »Min kirkebog« er ikke tænkt som en slags rejsefører gennem kirkerummet for småbørn. Men det er en bog om Kirkens fejring af eukaristien, i hvilken det lyder: Gud ske tak ved

Jesus Kristus, Vor Herre.«

De små spørger og spørger.

De vil vide alt: Hvad er der sket med Rødhætte? Hvordan kommer mælken ind i koen? Hvorfor halter denne mand? På samme måde spørger de om alt, hvad de møder under messen: klokkerne, vievandet, den røde lampe i kirken, præstens bevægelser og gestus osv. »Min kirkebog« vil vise Dem en vej til besvarelse af alle disse

spørgsmål på ansvarlig og saglig vis. Den ser præstens gestus ved hilse-
nen som åbenhed, som et tegn på Guds altfavnende omsorg — den, der også omfatter barnet og tager det alvorligt. Den ser præstens gestus under bøn-
nen som et udtryk for den tomhed, der kun kan fyl-
des af Gud.

Den tyder knæbøjningen som en trosbekendelse i menighedens midte. Det må ligge os på sinde, at disse tegn ikke udtørres, ikke størkner til vane og tomhed.

Kirkebogens forklaringer til de små er i samklang med moderne religiøs opdragelse, hvis grundsynspunkt er: man må give

børn lejlighed til at fordybe sig i meningsfyldte tegn, fortsætter Gross.

Forfatteren vil med denne bog hjælpe forældre, lærere og præster i deres arbejde med den ikke helt lette opgave: At lede børnene til forståelse af eukaristifejringens væsen. Da det her drejer sig om bestemte træk i fejringen af messen, finder man kun få tekster fra den officielle liturgi. Opgaven består jo i at få børnene til at forstå og ikke i at få børnene til at lære uforståelige remser udenad.

Nedenunder et par illustrerede citater fra kirkebogen. Det meget smukke farvetryk kan vi desværre ikke yde retfærdighed.

Præsten løfter sine hænder.

Det er tomme hænder.
Den, som har tomme hænder,
er i nød.
Den, der løfter sine tomme hænder,
læber på hjælp.

Præsten viser Kirkens nød,
både nu og i de store byer
og i de små.

Han viser hele verdens nød
til Gud, vor Fær, ved Jesus Kristus.

En går op og læser et vers
eller en historie
eller et stykke af et brev.

Vi sætter os
Vi hører,
hvad der er vigtigt for Kirken.

Vi får brødet fra Herrens bord.
Vi spiser det.
Amen, siger hver af os.
Amen, ja, det er rigtigt,
jeg lever af det.

52

fælles samvittighedsransagelse, som hele tiden må foregå i Kirken, for at den kan fortsætte med at være én, hellig, katolsk og apostolsk. Men der er tale om en tidsånd, der er løbet blind i sit eget reaktionsmønster og derfor underminerer — ikke Kirken, for den sørger Kristus for — men det fælles trosgrundlag for mange kristne.

Det er dette fænomen, som nok er typisk i et kulturforfald, der har inspireret pave Paul til den rundskrivelse, hvormed han indledte det hellige år i Rom. Den er en indtrængende appel til Kirkens mennesker om at lade sig forsones, fordi det er Kirkens kald at være forsoningens tegn i en splittet verden.

Ethvert fællesskab balancerer mellem to poler: Hvor er vi ét? Og hvor langt og dybt kan forskellene mellem os gå, uden at enheden sprænges?

Protestanterne giver større plads for troforskelle end den katolske Kirke. Men katolikkerne er også kommet godt med, hvad den såkaldte pluralisme, dvs. mangfoldighed, angår.

I gamle dage, når katolikker blev sig bevidst, at de ikke kunne tilslutte sig Kirkens tro og lære, gik de bare deres vej eller blev gået, udelukket som kættere. I

dag er der en del, som foretrækker at blive, men på deres egne betingelser.

Nogle grunde kunne anføres herfor: Enheden er ikke en uniform, man kan presse ned over folk, som selv vil tænke med og tage deres del af ansvaret. Autoriteten har været misbrugt og er derfor i krise i samfund og kirke. Og den enkeltes samvittighed er mere i focus end før.

Men en fanatisk dyrkelse af pluralismen kan også føre ind i en naiv individualisme, hvor enhver sidder i sin hule og selv vil finde ud af det hele. En sådan huleboer glemmer to ting: sin synd og sin begrænsning.

Samvittigheden er ganske vist ekkoet i os af Guds stemme, siger kardinal Newman. Men Guds vej til den enkelte går gennem helheden: menneskeslægten, gudsfolket, Kirken. Det er ikke blot mand-kvinde, der er skabt til at supplere hinanden. Det er alle. Derfor er det ikke godt for mennesket at være alene. Derfor trænger vi til hinanden — som medlemmer af én slægt, som lemmer på ét legeme.

Sådan er den enkeltes samvittighed en livscelle i en større organisme, det være sig samfundet eller kirken. Og vi har kun chance for at opfatte sandheden i stort og

småt i samspil med den.

For Kirkens vedkommende gør paven opmærksom på de goder, et sådant samspil kan tilføre os. Fra hele verden strømmer der værdier ind i kristent åndsliv: forskellige former for kirkeligt arbejde, institutioner, gudstjenesteformer, juridiske regler, som hører med i en kirke, der er kaldet til at være katolsk, dvs. for alle.

Også dogmerne kan forskes og tolkes på forskellig vis, uden at man ændrer deres faste objektive betydning. Og selve Kristusmysteriet er så rigt, at alle tider og kulturer ikke kan udtømme det.

Guds ord opleves også i så mange situationer, at de kristne må give personligt udtryk for det, som har talt særligt til dem.

Denne ægte pluralisme byder paven velkommen — hvis den vel at mærke samler os i Kirken. Problemet opstår der, hvor der siges nej til enheden eller gøres visse forbehold, der, hvor man bygger mere på sin egen livsfilosofi end på Kirkens tro, mere på sine private religiøse oplevelser end på den fælles Helligånd i Kirken, for slet ikke at tale om den form for kritik, der bare siger fra, fordi den mangler tro, kærlighed og skabende kraft. Så snart man vil skære en verdenskirke til over sin egen læst, lade sin stykvisse erkendelse, sin

krog af verden, sit kompromis af et menneskeliv være model og norm for helheden og enheden mellem alle kristne, ja, alle af god vilje, har splittelsens ånd holdt sit indtog.

Enheden er jo til syvende og sidst ikke summen af vores mere eller mindre forsonlige bidrag. Enheden er et under! Den kommer ikke nedefra ved at vi slår pjalterne sammen. En sand og varig forsoning kan vi mennesker slet ikke præstere. Den kommer oppefra og kan kun modtages i tro.

Den er Guds gave og Kristi værk. Han alene er vor Forsoner og forsoning. Han har gjort Kirken til en forsonet verden, siger paven, og givet den til opgave at formidle sin forsoning til alle.

Altså er det Kristi enhed, der kommer til udtryk, når vi udviser »den enighed og fasthed i lære, liv og gudstjeneste, som prægede den på apostlenes tid«.

Og det er for at tjene denne enhed, at Kristus har kaldet apostlene og deres efterfølgere biskopperne, og udrustet dem med »en myndighed, som udover alle individuelle holdninger og meninger forener alle i evangeliet, dvs. i budskabet om forsoningen«.

Elsebet Kieler

Hvilket ord finder du ved X vandret?

Der er 10 præmier

X

Indsend løsningen på kryds-og-tværs opgaven til
Henri Kerkhofs
Fjellegade 2
7100 Vejle
senest den 30. juni.
Husk at skrive dit navn, adresse og alder.
Blandt de rigtige løsninger trækker vi lod om 10 præmier.
Navnene på rigtige løsninger og vinderne vil blive offentliggjort i nr. 12 af katolsk orientering.
Vinderne får præmierne tilsendt.

Held og lykke!

1. Det første ord af den bøn Jesus har lært os.
2. Gud er k.....
3. Hvad hedder bogen med Guds ord?
4. Hvad blev apostlene fyldt med pinsedag?
5. Ved dåben blev jeg Guds barn og medlem af en m.....
6. Hvornår fejrer vi at Jesus er opstået fra de døde?
7. Vi møder den opstandne Jesus i m.....
8. Hvad kaldes bygningen, hvor de kristne mødes om søndagen?
9. Hvem blev udsendt af Jesus for at forkynde evangeliet?
10. Hvad hedder det sakramente hvorved vi blev medlem af Kirken?

HEJ! MED DIG

Her er Lotte og Lars.
De hører til Kirken.

Her er en god bog

Billedet ved siden af er fra en ny bog, der lige er kommet. Det viser Lotte og Lars, der hører til kirken.

Bogen hedder »Min kirkebog«, og den skulle du ønske dig af mor eller far eller din bedstemor eller en anden en i stedet for slik.

Du kan læse i bogen om alt, hvad der sker under messen og sådan noget, og den er fuld af gode tegninger.

Sig til dine forældre, at de kan få mere at vide om »Min kirkebog« på siden overfor her i bladet.

Bogen koster 17 kroner og 25 øre.

Ruth har sendt et digt til os:

Ruth sendte os et digt.
Jeg læste det og tænkte
på de mange børn og voksne i kirken,
hver søndag.
Jeg tænkte også på de børn,
der i år for første gang
har modtaget Jesus i kommunionen.
Communio betyder fællesskab.
Det var lige som om jeg hørte
at Gud sagde:

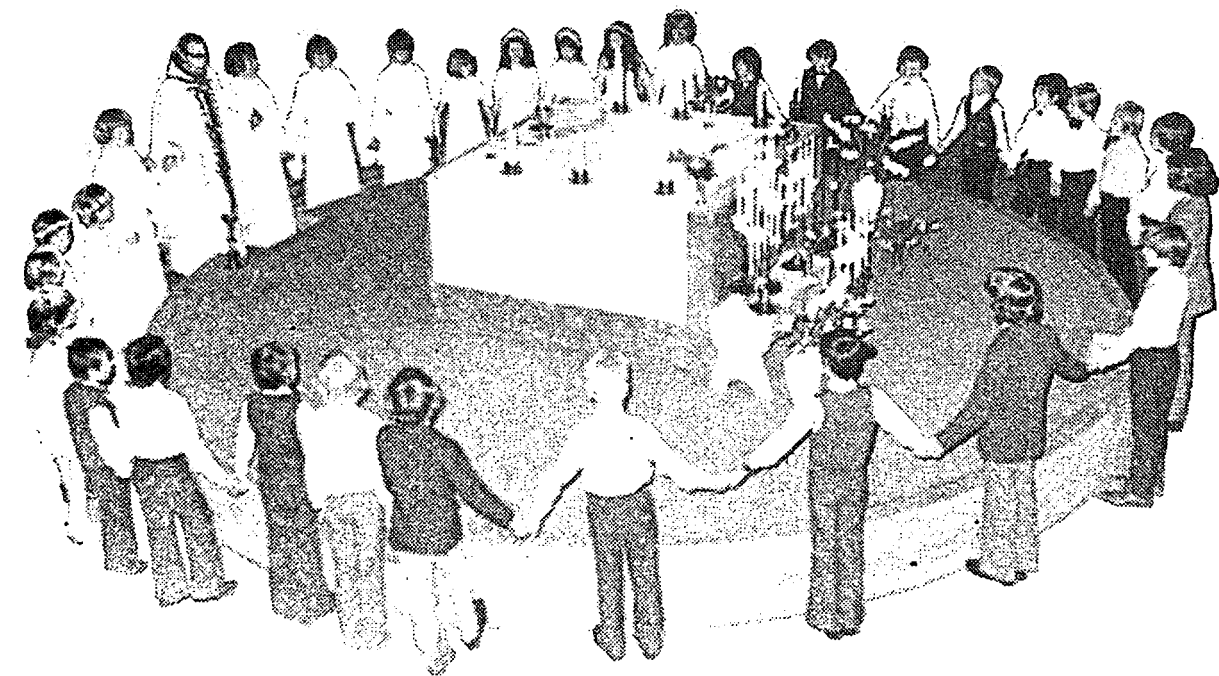
Kom, lad os vandre hånd i hånd,
Kom, lad os knytte venskabsbånd.
Kom, lad os hjælpe andre,
Kom, lad os sammen vandre.

Kom, hjælp os med at hjælpe andre,
Kom, lad os hånd i hånd sammen vandre.

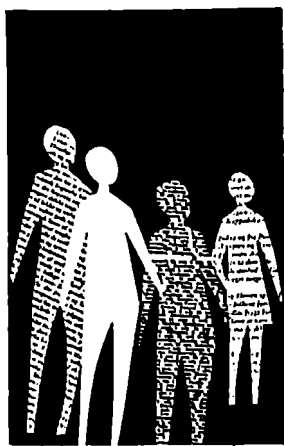
Kom, lad os starte et fællesskab,
Kom, lad os gøre noget ud af den sag.
Kom, lad os sige til andre,
Kom, lad os sammen vandre.

Kom, hjælp os med at hjælpe andre,
Kom, lad os hånd i hånd vandre.

Ruth Blicfeldt Hansen

Under kommunionen deler Jesus atter livets brød med os, som et tegn på, at han vil forene os med hinanden og med Gud.

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spaltepads på ca. 30 tekstlinjer. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 12 (der udkommer 13.8) er mandag den 28.7. og til nr. 13 (der udkommer 27.8.) mandag den 11.8. Manuskripterne bedes sendt til Vivi Soldahl, Bispekontoret.

København: Sakramentskirken

Nørrebrogade 27, 2200 København N.
Tlf. (01) 39 53 80 og 35 68 25.

Gudstjenester:

Søndage kl. 10.00, 17.00 og (engelsk) kl. 18.00.

Lørdage læses søndagens messe kl. 19.00. Hver 1. søndag synges dele af messen på latin af Schola Gregoriana. 10-messen slutter altid i kirkens krypt med »kirke-kaffe« for alle kirkegængere.

Hverdage messe kl. 19.00.

Tirsdage indledes messen med fælles rosenkransbøn kl. 18.30.

Fredage munder 19-messen ud i tilbedelse og sakramental velsignelse.

Our Non-Danish parishioners and friends are most cordially invited to take part in the above services and the following activities. Please contact us — if only at the »kirke kaffe« following the 10 o'clock Sunday masses.

Torsdag den 29. maj bortfalder messen til fordel for messen i Skt. Therese Kirke.

Torsdag den 19. juni: Udflugt til Rundforbi i Nordsjælland. Afgang fra Skt. Hans torv kl. 10.15. Bussen tager os langs Øresund og gennem skov til Nærum. Dagen tilbringes i park og skov- eller i rummelige indendørs lokaler. Hjemkomst kl. 17. Pris for bus, middag og eftermiddagskaffe kr. 16. Tilmelding senest 15. juni.

Lørdag den 21. juni kl. 19.00: Festgudstjeneste i anledning af Skt. Joseph Hospitals 100-års jubilæum.

Genbrug af »katolsk orientering«.

Det nye »katolsk orientering« interesserer folk meget. Alt, hvad vi kan samle af læste numre til mappen uden på kirken, bliver taget af forbipasserende. Derfor beder menighedsrådet menigheden om venligst at returnere til kirken (postkassen eller kassen bagest i kirken) de numre, de ellers ville kaste bort. — Skønmæssigt udleverer vi på denne måde 150 katolske blade om ugen. For at de gamle numre kan få et lidt aktuelt præg, lægger vi, så længe oplaget rækker, et eksemplar af de ugentlige meddelelser inden i bladene.

Hørsholm: Skt. Hans Kirke

Marievej 6, 2970 Hørsholm.
Tlf. (02) 81 27 96.

Messtider:

Skt. Hans Kirke: Hver søndag kl. 10.00.

Mikkeltorv: Hver søndag kl. 8.00.

Lasebakken: Hver søndag kl. 8.30.

Bistrup: Hver søndag kl. 8.00 og 10.00.

Søndag den 1. juni: Kristi Legemsfest.

Efter højmesse er der kirkekaffe i Hørsholm og Birkerød, og vi benytter lejligheden til at tømme Vincentbøsserne. Fra kl. 14-15 udstilles Alterets Sakramente til tilbedelse i Bistrup.

Tirsdag den 10. juni eller onsdag den 11. juni kl. 20.00 er der koncert i Den hellige Families Kirke i Bistrup. Det er den unge, verdensberømte blokfløjtespiller Michala Petri, der spiller. Koncerten vil blive optaget af Danmarks Fjernsyn, som i øjeblikket har en udsendelse om Michala Petri under forberedelse. Se i dagspressen nærmere med hensyn til dato og billetbestilling.

Onsdag den 11. juni eller torsdag den 12. juni samles vi kl. 17.30 på Nordvangsgård til den årlige skovtur med vore ældre. Det bliver ikke en lang tur, så alle kan være med, og vi håber, at virkeligt mange vil tilmelde sig. Vi får brug for mange privatebiler, og i hver bil må der være plads til een eller to ældre. Tilmeld Dem nu så snart som muligt.

Ordrup: Skt. Andreas Kirke

Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund.
Tlf. (01) Ordrup 422.

Tirsdag den 17. juni finder vor årlige skovtur sted. Vi mødes ved kirken kl. 19.00, hvorefter vi kører til Farum, hvor vi spadserer i den smukke naturpark. Kl. 21.00 er der bestilt kaffe på Williams hotel. Pris for arrangementet incl. kaffe er kr. 10,-. Dersom man har plads i bilen, bedes man sige til i forvejen. Alle er meget velkomne.

Fredericia: Skt. Knuds Kirke

Sjællandsgade 50, 7000 Fredericia.
Tlf. (05) 92 11 76.

Messtider:

Hver lørdag kl. 17.00 og søndag kl. 10.00.

Søndag den 1. juni: Valfart til Øm.

Fælles bustur. Afgang fra kirken kl. 9.00. Pris kr. 15,- pr. voksen, kr. 5,- pr. barn. Man bedes tilmelde sig snarest.

Herning: Skt. Peters Kapel

Silkeborgvej 25, 7400 Herning.
Sognepræstens adresse: Hostrupsgade 16, 8600 Silkeborg. Tlf. (06) 82 24 15.

Søndag den 1. juni ingen messe på grund af Øm-valfarten.

Øvrige søndage messe kl. 11.00.

Maribo: Skt. Birgittes Kirke

Mariagade 4, 4930 Maribo.
Tlf. (03) 88 01 74.

Gudstjenestetider:

Søndage: Højmesse kl. 9.30. Messe kl. 11.15.

Hver 1. søndag i måneden: Latinsk højmesse.

Hver 3. søndag: Fremmed prædikan.

Hver 4. søndag: Messe på polsk kl. 10.45.

Søndag den 8. juni indbyder menighedsrådet alle i sognet til en reception i menighedssalen efter højmesse, hvor vi skal tage afsked med sr. Anne Therese, sr. Angela, sr. Therese og sr. Constance, der forlader Maribo i løbet af sommeren. Menigheden skylder de fire søstre stor tak for deres uselviske indsats gennem mange år. Ønsket om at sige farvel og tak til dem er sikkert til stede hos mange, så der regnes med et stort fremmøde.

Som det allerede har stået i aviserne, bliver Skt. Joseph søstrenes skole selvejende fra næste skoleår. Men skolen bevarer alligevel sit katolske præg og det ikke mindst derved, at tre søstre stadigvæk vil gøre tjeneste på skolen. Skæbnen har været hård ved vor menighed, men vi er glade for, at nogle søstre får lov at forblive i Maribo.

Der er ingen messe kl. 11.15 på søndag den 8. juni.

Ringsted: Skt. Knuds Kirke

Skt. Knudsgade 19, 4100 Ringsted.
Sognepræst Johs. Jong. Tlf. (03) 61 03 92.

Messtider:

Søndag kl. 11.00.

1. og 3. mandag i hver måned kl. 19.30: Rosenkransandagt.

Søndag den 1. juni kl. 11.00: Familiemesse.

Onsdag den 23. april havde vi forældre-møde i præstegården, hvor vi drøftede mange interessante emner.

Vejle: Skt. Norberts Kirke

Fjellevej 2, 7100 Vejle. Tlf. (05) 82 08 93.

Kontortid: onsdag-lørdag kl. 9-12.

Faste gudstjenester:

Lørdag kl. 15.00. Søndag kl. 10.00.

OBS. I juni, juli og august er der salmemesse kl. 8.00.

Søndag den 1. juni: Valfart til Øm.

Efter 8-messen afgår en bus fra kirken. Den kommer fra Haderslev og ventes i Vejle ved 9-tiden.

Tilmelding snarest til præsterne.

Om prisen følger nærmere besked.

Messen kl. 10 er ingen højmesse og ingen familiemesse.

Søndag den 8. juni kl. 8.00: Salmemesse. Kl. 10.00: Familiemesse. Menighedskaffe.

Mandag den 16. juni:

KONTAKTGRUPPEN for de ældre.

Jesu Små Søstre fra Øm viser lysbilleder og fortæller om deres liv. Skt. Mariahospital kl. 14.30.

Sommerferien:

Som regel er kun én præst hjemme.

Søndag den 6. juli kommer en præst fra Århus.

Fra 23. juni til 7. juli deltager pastor Wuyts som rejseleder i bispedømmets valfart til Rom.

Pastor Kerkhofs er bortrejst i dagene 27. juni — 25. juli, pastor Ophoff fra 3. — 31. juli, pastor Wuyts fra 2. — 29. august.

Der er ingen familiemesser i juli og august.

Søndag den 31. august synger et drengekor fra det katolske Skt. Josephs College i Cambridge i vor kirke om aftenen. Hvem kan tilbyde husly til en eller flere drenge natten mellem søndag og mandag? Det drejer sig om i alt 37 sangere. God ferie!

Liturgisk kalender

ved Inga Jensen

Søndag 1/6. KRISTI LEGEMS OG BLODS FEST 5. Mos. 8, 2-3. 14b-16a. — Salme 147, 12-15, 19-20. (R. 12a. Lovpris Herren, Jerusalem!) — 1. Kor. 10, 16-17. — Sekvens: Pris o Sion, din Forsoner. — Joh. 6, 51-58.

Mandag 2/6. Alm. ugedag (el. Marcellinus og Peter, martyrer). — Læsningerne fra Tobits Bog følger Vulgatas nummerering. Tob. 1, 1a, 2, 2 1-9. Mk. 12, 1-12.

Tirsdag 3/6. Karl Lwanga og 21 lidelsesfæller, martyrer i Uganda (1886-87). Tob. 2, 10-23. — Mk. 12, 13-17.

Onsdag 4/6. Alm. ugedag. Tob. 3, 1-11. 24-25. Mk. 12, 18-27.

Torsdag 5/6. Bonifacius, biskop og martyr. Tob. 6, 10-11a. 7, 1. 9-17. 8, 4-10. — Mk. 12, 28b-34.

Fredag 6/6. JESU HJERTE FEST. 5. Mos. 7, 6-11. — Salme 103, 1-4. 6-7. 8 og 10. (R. 17: Herrens miskundhed varer fra evighed og til evighed over dem, der frygter ham). 1. Joh. 4, 7-16. — Matt. 11, 25-30. Gloria, credo, særlig pr.

Lørdag 7/6. Alm. ugedag. Tob. 12, 1. 5-15, 20. — Mk. 12, 38-44 el. Marias rene hjerte Evangeliet her er Luk. 2, 41-51.

Søndag 8/6. 10. alm. søndag. Hos. 6, 3-6. — Salme 50, 1 og 8. 12-13. 14-15. (R. 23b. Den, der agter på vejen, lader jeg se Guds frelse). — Rom. 4, 18-25. — Matt. 9, 9-13.

Mandag 9/6. Alm. ugedag (el. Efræm, diakon og kirkelærer). 2. Kor. 1, 1-7. — Mt. 5, 1-12.

Tirsdag 10/6. Alm. ugedag. 2. Kor. 1, 18-22. — Mt. 5, 13-16.

Onsdag 11/6. Barnabas, apostel. Apl. g. 11, 21b-26. 13, 1-3. — Salme 98, 1. 2-3ab. 3c-4. 5-6. (R. 2b: De hedenske folk har set Guds frelse). Mt. 10, 7-13. Ap. præf.

Torsdag 12/6. Alm. ugedag. 2. Kor. 3, 15-4, 13-6. — Mt. 5, 20-26.

Fredag 13/6. S. Antonius af Padua, ordenspræst og kirkelærer. 2. Kor. 4, 7-15. — Mt. 5, 27-32.

Lørdag 14/6. Alm. ugedag (el. Guds Moders lordagsmesse). 2. Kor. 5, 14-21. — Mt. 5, 33-37.

Søndag 15/6. 11. alm. søndag. 2. Mos. 19, 2-6a. — Salme 100, 2.3.5. (R. 3c. Vi er hans folk og den hjord, han vogter). — Rom. 5, 6-11. Mt. 9, 36-10, 8.

LÆSERNE SKRIVER

Rubrikken fortsat fra side 2

Der er flere tidsånder

I »Katolsk Orientering« nr. 8 antyder redaktør Hans Jensen i sin reprimande til det katolske ungdomsblad »Prosit« den mulighed, at DUK kan trække sit tilskud til bladet tilbage, hvorefter det må op-
høre.

Jeg vil med et par ord bede om, at dette ikke må ske, fordi flere af denne brydnings- tids konfliktsituationer viser, at der er flere »tidsånder«, som vi behøver dobbelt hjælp til at skelne fra hinanden. For det første den principielle

orientering, som et officielt organ kan og skal give, for det andet den mere konkrete orientering »fra gulvet«. Det sidste har »Prosit« forsøgt — ofte med held — bl. a. i en del interviews med meget forskellige mennesker, hvis meninger man kan dele eller ikke. Jeg har ofte været både uenig og foruroliget, men alligevel er »Prosit« blevet et uundværligt supplement til »Katolsk Forum« og »Katolsk Orientering«.

Inger Petersen

End også indføre censur

Ak — ja. Jeg er i besiddelse af seks børn — fra 15 - 28 — og de sætter alle stor pris på Prosit. Selv synes jeg, det er et godt blad, som siger lidt om det, der rører sig i ungdommen i dag. Til min store forundring finder jeg i katolsk orientering nr. 8 et mindre angreb fra en af orienteringsredaktører mod en kollega. Hvis jeg kan læse mellem lin-

jerne, vil man end også indføre censur. De sidste 2 linjer udtrykker en tendens, som jeg inderlig håber kun står for Hans Jensens regning og ikke udtrykker katolsk orienterings mening. Hver gang man lufter denne mening, betyder det undertrykkelse af sandhed og af andres ret til at komme til orde.

Cato Simonsen

Værd at tænke på som ældre

Den, der bliver ældre og syg, ved hvor svært det kan være at opretholde kontakten med kirke og meningsfæller, derfor bør katolikker i Stor-København notere sig, at der nu er fire katolske plejehjem i dette område.

Husk at skrive på blanketten

Bliver det aktuelt at flytte på plejehjem, må man derfor, hvis man ønsker at komme på et af disse hjem sørge for, at der på indstillingsblanketten bliver påført: Katolsk plejehjem!

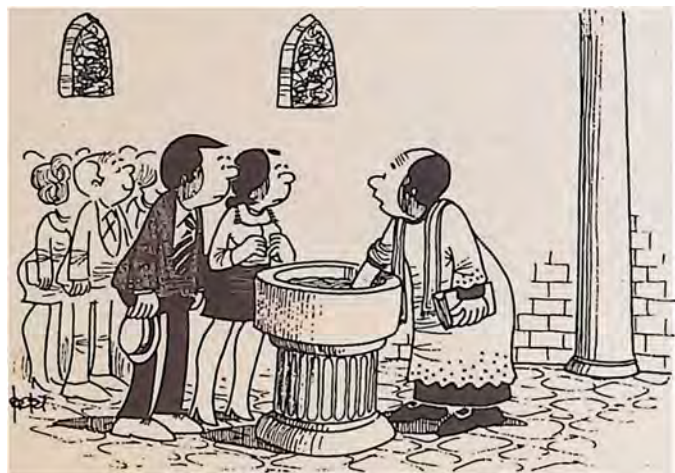
De fire katolske plejehjem er:
SCT. ANNÆ HJEM,
Skipper Clements Allé 13,
2300 København S.
Forstanderinden, telf.: (01) 59 50 01.

PLEJEHJEMMET HOFF-
MANNS MINDE
Frederikssundsvej 227, 2700
København Brh.
Forstanderen, telf.: (01) 60 11 13.

SCT. LIOBA HJEMMET,
O. V. Kjettinges Allé, 2000
København F.
Forstanderen, telf.: (01) 74 10 55.

PLEJEHJEMMET NORD-
VANGGÅRD, Bistrup Byvej
4, 3460 Birkerød,
Forstanderinden, telf.: (02) 81 49 25.

Alle plejehjem er glade for kontakt med dem, der engang ønsker at komme på hjemmene og De vil altid kunne få råd og vejledning, når tiden for en plejehjemsoversførelse nærmer sig — enten for Dem selv eller for Deres pårørende.

Hvorfor sagde I ikke med det samme, at hun ikke kunne svømme?

Forening af katolske skoler

Foreningen af katolske skoler i Danmark afholdt ordinær generalforsamling. lørdag d. 12. april på Sostrup Kloster. Ved generalforsamlingen valgtes følgende til bestyrelsen:

Skoleinspektør Søster
Paula, Roskilde.
Universitetslektor Bent
Dalsgård Larsen, Århus.
Skoleinspektør Ole Meyer,
Hellerup (genvalg).

Følg. i bestyrelsen var ikke på valg: Pater Anton Dekkers S. J., Skoleinspektør Jørgen Frost-Jensen, Horsens.

Ved efterfølgende bestyrelsesmøde konstituerede bestyrelsen sig med Jørgen Frost-Jensen som formand, Anton Dekkers som kasserer og Ole Meyer som sekretær.

Katolsk samarbejde

Katolsk Centralskole og Sakramentskirken er gået i gang med at omdanne deres store fælles portrum ud til Nørrebrogade til en »oplysningscentral« for de forbipasserende. Rummet bliver godt oplyst. Det udstyres med en løbende række af udhængsskabe i læsehøjde, ca. 80 cm gange 10 meter. - Gennem opslag i skabene håber man at kunne give interesserede et indtryk af typisk katolsk og økumenisk aktivitet i København. - Udstillere bliver i hvert fald: Sakramentskirken, Centralskolen og Katolsk Oriente-

ring. Kristeligt Dagblad og andre har foreløbig uforpligtende vist deres interesse for sagen. - Prisen for udstilling må bestemmes for hver enkelt udstiller, i forhold til »løbende meter«, men også efter det arbejde, udstilleren påfører skolen/kirken. Sidste ord om udlejningen har ligeledes skolen/kirken i forening. - Anmodning om lejemål bedes rettet til fru Lily Fausbøll, c/o Pastor Ballins kontor, Griftenfeldsgade 44, 2200 København N. Tlf. 35 30 85 kl. 10-14.

Arbejdslejr og sommerhøjskole på Magleås 21. juni - 2. juli incl.

Her er et virkelig godt tilbud til alle, som vil opleve 10-12 dage i skøn natur omkring Magleås i Nordsjælland og en passende blanding af nyttigt arbejde for bispedømmet og ledige foredrag, diskussioner mv.

Arbejdet omfatter maling af forstanderbolig og elevfløj ca. 4-5 timer daglig i roligt tempo. Desuden må deltagerne selv tage sig af madlavning og andet køkkenarbejde.

Højskolen byder på film, oplæsning, foredrag og debat om bl. a. døden, litteratur, Amnesty International, Ulands-problemer og moderne katekese. Der arrangeres desuden bål Skt. Hans aften og en udflugt en af dagene.

Pris: Kost og ophold frit, men man må regne med en beskedent udgift til udflugten.

Tilmelding til planlægningsgruppen - Magleås, Katolsk bispekontor, Bredgade 69 A, 1260 København K. senest torsdag den 12. juli. Begrænset deltagerantal.

Aktieselskabet

Købmands- og Haandværkerbanken
— en rigtig AARHUS-BANK

Store Torv 12, telf. (06) 12 47 77

Søndre afd., Århus Hovedbanegård
Telf. (06) 12 40 88

Langenæs afd., Skanderborgvej 16
Telf. (06) 14 65 22

R. Schulik
Slægtforretning

Nørrebrogade 46, Esbjerg
Telefon 12 02 14

Tømrermester

Ferd. Færch & Co A/S

Strandvejen, Ålborg
Telefon 12 03 01

K. J. Højland & Søn

Aut. vand- og gasmester
Værksted: Høddammen 3
Skolebakken 147
Esbjerg. Telefon 12 93 50

Murermester- og entreprenørfirma

M. Thomsen Støtt & Søn

Kong Christians Allé 8,
Ålborg
Telefon 13 42 33 og 13 43 37

DEN NORDISKE VALFART TIL LOURDES

23. til 30. august 1975

8 dages flyrejse med fuld pension:

Pris på »Hotel Madonna« kr. 1650.-
Særlig for syge og handicappede på
»Accueil Notre-Dame« kr. 1175.-

Valfartspræst: Pater G. GOMMANS

Læge, sygeplejersker, samaritter medfølger.

Program og tilmeldelser: VALFARTSKOMITEEN

Barsehøj 25, 2900 HELLERUP
tlf.: GE 63 41 (bedst om aftenen).

Efter sommerferien mødes vi til Kirkedag på Ledreborg Slot ved Lejre

Sæt kryds i kalenderen ved søndag den 24. august!

Bispemessen kl. 10. -

Særligt børneprogram.

De voksne drøfter aktuelle emner.

Domkirkespil på slotspladsen.

Kirkedagen slutter kl. 16.

Nærmere oplysninger hos Deres sognepræst og menighedsråd eller hos pastor Herberighs, Tåstrup, tlf. (01) 99 07 28, bedst kl. 9-10.

Retræte for damer

Der afholdes retræte for damer på Dalum Kloster fra mandag aften den 1.9. 75 til fredag morgen den 5.9. 75.

Foredragene holdes af pastor Knud Ballin, København.

Pris for deltagelse i år er kr. 200.00, alt inklusive.

Tilmeldelse, der er bindende, modtages, helst inden 10.8. 75 af:

Fru Anna C. Rasmussen,

J. L. Heibergsvej 59

5000 Odense

Telefon (09) 12 69 15

Fru Agnetha Emmerich,

Reventlowsvej 14. 1.

5000 Odense

Telefon (09) 12 07 67

Såfremt der er optaget bliver De naturligvis underrettet.

Ønsker De alligevel svar, gør vi det gerne, men vedlæg da venligst svarporto.

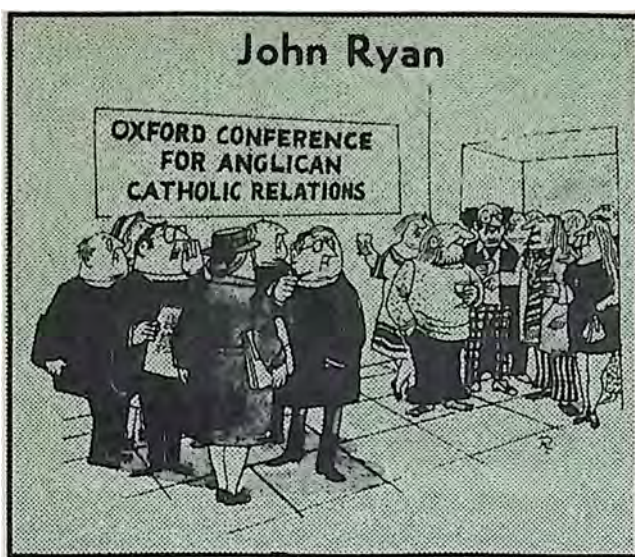
3-4 måneder i Spanien

Pensionist-ægtepar, København, søger snarest en pensioneret dame til selskab i 3-4 mdr. i Spanien, Costa del Sol, på meget favorable vilkår. Billet mkr.

Anglikansk messe i Vatikanet

(KIPA) — Den 27. april i år har en gruppe ikke-katolske præster for første gang siden reformationen holdt gudstjeneste i Vatikanet. Det drejer sig om en gruppe episkopale domprovster fra USA og Canada, som ugen før var kommet til Rom i anledning af det hellige år. Under forsæde af domprovst Francis B. Sayre fra Washington koncelebrerede gruppen ved en nadvergudstjeneste i den etiopiske St. Stefanus Kirke i

Vatikanet. Domprovst Sayre understregede, at domprovsterne fra den episkopale Kirke gerne ville bidrage til et forsøg på at finde egnede muligheder for en stadig snævrere forståelse mellem deres egen Kirke og den katolske. »Vi er af den opfattelse«, tilføjede han, »at dette ikke udelukkende kan ske på initiativ af højststående prælater, men at det også må vokse frem i tro og kærlighed blandt de almindelige troende.«

„Jeg er bange for, at det virkelig er vore romerske katolske kolleger...“

En munter kritik af nye messevaner

(Kipa) — På et stort præstemøde i Krefeld i anledning af den længe forventede udgave af den nye tyske messebog med alle 3 tekstrækker og de mange nye præfationer og nadverbønner, blev der holdt et meget humorfyldt foredrag om liturgiske vaner af ingen ringere end prof. Balthasar Fischer fra det liturgiske forskningsinstitut i Trier. I sin tale beskrev Fischer de usikkerheder, der allerede er opstået i den eksperimentale periode siden den nye messeordning blev indført. Især to misforståelser, der er ved at blive vaner, underkastede han en munter kritik: for det første: mange præsters skik allerede ved messens indledning at holde en slags første prædiken ud fra læsningerne, som endnu ingen har hørt, — mens man som regel på ugedagens messer glemmer at sige noget kort og

relevant om den fest og den helgen, man fejrer den dag. Den anden vigtigere anke gjaldt den usikkerhed, at det mange steder er præsten eller en diakon, der læser menighedens forbønner, som på den måde slet ikke bliver menighedens forbønner. Og så skal det være bønner for andre, ikke for os selv, sagde Fischer.

Videre kom han ind på behovet for stille øjeblikke under messen, og foreslog en stille pause efter læsningerne, under frembæringen af offergaverne og kollekten og efter kommunionen. Man kan også finde en orden, hvor pengegaverne allerede før messen bliver lagt i en kurv, ligesom de brødhostier, der skal frembæres under offeret. Også fredshilsenen voldte endnu meget besvær de fleste steder, fremgik det af samtalen bagefter.

Mission forbudt i oliestaterne

(Kipa) — Sheikerne i Føderationen af Arabiske Emirater ved den Persiske Havbugt har forbudt al missionsvirksomhed for ikke-muhamedanere. I en radio-meddelelse erklærede

justitsministeriet i Abu Dhabi, at den, der driver mission for andre religioner end Islam, uden varsel kan blive idømt bøde- og hæftestrafte.

Ny kirke til ære for Auschwitz-fange

(Kipa) — En ny kirke i den tyske by Mühlheim skal hedde Salig Maximilian Kolbe kirke. Det er første gang, en kirke i bispedømmet Mainz bliver indviet til en moderne martyr. Maximilian Kolbe var den polske katolske præst, der i 1941 i koncentrationslejren Auschwitz gik frivilligt i døden for at redde en medfanges liv. Da lejrens næstkommanderende SS-oberst Fritzch vilkårligt udpegede 10 fanger til at blive muret inde i sultebunkeren, og én af de 10, Fransiszyn Gajowniczek, bad ham tage hensyn til, at han havde kone og børn, meldte pater Kolbe sig frivilligt i hans sted. Han fik lov. Efter 10 dage, da betonbunkeren blev åbnet igen, var Kolbe og 3 andre endnu i live. De blev dræbt

med indsprøjtninger. Maximilian Kolbe var den sidste, der døde, 47 år gammel. Gajowniczek overlevede krigen og var selv som 70 årig tilstede ved saligkåringen af pater Kolbe i Rom den 17. oktober 1971, 30 år senere. »Jeg havde ikke engang mulighed for at takke ham,« sagde den gamle Gajowniczek om pater Kolbe.

Genforeningens vanskelige vej

(KIT) — Katolske og Lutherske teologer har siden 1965 i forskellige omgange drøftet mulighederne for en genforening. Det er sket på foranledning af den nordamerikanske bispekonferences økumeniske udvalg og Det lutherske Verdensforbunds USA-komité. Diskussionsemnerne har blandt andet været den nikæanske trosbekendelse, dåben, eukaristien og præsteembedet. Ifølge deltagerne har man i den forløbne tiårsperiode i almindelighed været i stand til at opnå samstemmighed på vidtstrakte områder.

I februar 1975 mødtes man for at drøfte pavens ufejlbarhed. Fra katolsk

side blev der holdt tre indledende foredrag og fra luthersk side det samme. Man fandt ved afslutningen af den fire dage lange konference, at emnet havde været »mere problematisk, end man havde tænkt sig«, så længe man gik ud fra visse udtalelser i de lutherske bekendelsesskrifter, som går helt tilbage til Melancthon. Udgivelsen af en planlagt tekst om overensstemmelser og forskelle i de to kirkers syn på ufejlbarhedsdogmet fra 1870 er opgivet indtil videre. Dialogen er imidlertid ikke afbrudt, men kun udskudt. Man regner med en konference til efteråret og en i februar 1976.

Kardinal Mindszenty begravet i Østrig

(NC) — Kardinal Mindszenty, Ungarns tidligere primas, er efter eget ønske blevet bisat ved det østligste valfartssted, Mariazell, hvortil også mange ungarske katolikker valfarter. Selve begravelseshøjtideligheden afholdtes den 9. maj i St. Stefanskirken i Wien, hvor han havde sit hjem, efter at han i 1971 forlod sit asyl i den amerikanske ambassade i Budapest. Kardinal Mindszenty døde den 6. maj i år i Wien efter en operation. Han blev 83 år gammel.

Anglikansk præst betjener katolsk menighed

(Kipa) — Den britiske koloni i byen Almeria, Spanien, har bedt den katolske biskop Manuel Casares Hervas om at give den anglikanske menighed i byen tilladelse til at deltage i katolske messer, inklusive kommunionen, da den anglikanske menighed mangler egen præst. Vatikanet overvejer sagen. Omvendt har en katolsk menighed uden præst i byen Hobart, Australien, fået en anglikansk præst som pastor. Tilladelsen blev givet af den katolske ærkebiskop Guilford Clyde Young, dog med undtagelse af nadverens og bodens sakramente. Så vidt Kipa.

Til orientering skal her tilføjes, at anglikanere, (som den engelske statskirke kaldes), ikke betragtes som protestanter, men som ortodokse, der har den samme tro, men ikke fællesskab med Roms bispeembede. Den engelske

kirkes brud med Rom under Henrik VIII skyldtes ikke trosmæssige, men politiske og juridiske stridigheder. Anglikanerne har samme sakramentsopfattelse og -praksis som katolikker. Også for dem er nadveren Kristi Legemes og Blods reelle tilstedeværelse i brødet og vinens skikkelser. Det væsentligste, der adskiller os, er deres brud med Rom. At der i en tilladelse til sjælesorg gøres forbehold mod messe og bodssakramente — som dog hører til sjælesorgens vigtigste opgaver — skyldes netop bruddet med Rom. Anglikanerne anerkender ikke pavens embede som første biskop og synligt tegn på og betingelse for enheden mellem kirkerne.

Muligvis åbnes her forsigtigt en ny vej, efter at der er teologiske samtaler for et par år siden kørte fast.

Orientering om D.U.K. side 4

Michelangelo side 5

Arbejdstid - fritid side 6-7

Trinbrættet side 8

Hej med dig! side 9

katolsk orientering

Britiske soldater i dobbeltild mellem irske og engelske nationalister i Belfast.

Kraftig affolkning af den katolske kirke i Cambodja

(KIT) — Den katolske Kirke i Cambodja har som følge af de senere års politiske begivenheder været ude for en kraftig affolkning. Først et situationsbillede fra hovedstaden Phnom Penh efter de røde khmerers indtog i april. Den katolske biskop befinder sig så vidt vides stadig på sin post. Den apostoliske vikar for Phnom Penh er en 47-årig franskfødt missionær ved navn Yves Ramousse. Man har dog forudset, at hans nationalitet kan komme til at volde vanskeligheder, efter at de nye magthavere har holdt deres indtog. Derfor har paven i tide udpeget hans efterfølger, Chmar Salas,

en 37-årig indfødt khmer og præst, som lige før Phnom Penhs fald modtog bispevielsen i byens domkirke. Som hjælpebiskop er han parat til at overtage det apostoliske vikariat, hvis dette skulle blive nødvendigt.

Stor uvished

Før 1970, da general Lon Nol tog magten, og fyrst Sihanouk gik i landflygtighed, var der 62.023 katolikker i Cambodja. Det svarer til mindre end 1% af befolkningen, som for størstedelens vedkommende er buddhister. Men kun ca. 5.000 af disse katolikker var indfødte khmerer — resten vietnamesere.

Det var et mærkeligt forhold, eftersom khmererne udgjorde godt og vel 85% af landets 6,5 millioner indbyggere. Årsagen var imidlertid, at khmererne på grund af deres buddhistiske livssyn var mindre tilgængelige for den kristne missionsforkyndelse end landets vietnamesiske mindretal på ca. en halv million.

Efter 1970, da antivietnamesiske demonstrationer blev mere og mere almindelige i landet, trak mange indbyggere af vietnamesisk herkomst sig tilbage til Vietnam. Resultatet var, at antallet af katolikker gik stærkt tilbage. Ifølge de sidste statistiske

oplysninger lige før Phnom Penhs fald dalede antallet af katolikker fra 62.000 til 17.000, antallet af præster fra 77 til 29 og antallet af ordenssøstre fra 266 til 68.

Hertil kommer, at der i Phnom Penh findes et præsteseminarium med 13 teologistuderende og 14 gymnasiaster, som agter at læse teologi. Desuden er der 30 katolske grundskoler med 10.972 elever, 4 andre skoler med 1.596 elever, et hospital med 90 senge, tre klinikker og to hjem for forældreløse børn med 180 pladser. Man ved endnu intet om, hvad der i de sidste uger er sket med disse mennesker og institutioner.

Irske biskopper brændmærker voldsbølgen i Nordirland

(KIPA) — Irlands katolske biskopper har i overordentlig skarpe vendinger fordømt den øgede genopblussen af voldshandlingerne på den nordlige del af øen. I et for nylig offentliggjort hyrdebrev i fire afsnit med titlen »Menneskelivets hellighed« betegnede biskopperne de sidste seks års politiske voldshandlinger som et »systematisk og stadigt angreb på livets hellighed«. Biskopperne fordømmer i deres hyrdebrev udtrykkeligt

alle forsøg på med voldelige midler at gennemtvinge Nordirlands forening med Den irske Republik. Det første skridt til en genoprettelse af respekten for menneskelivet må efter biskoppernes opfattelse være at stemple den situationsetik, hvorefter alt, hvad der tjener et bestemt politisk formål, er tilladt, som »umoralsk i sig selv«, hvis plyndring, mord, voldshandlinger og tortur indgår i disse midler.

Diskriminering af kirken i Litauen

(KIT) — I »Religion og ateisme i Sovjetunionen«, som udkommer i Königsberg, er der for nylig offentliggjort en fortegnelse over tilfælde af diskriminering fra de litauiske statslige myndigheders side over for den katolske Kirke.

Det er forbudt at forberede børn gruppevis til deres første kommunion. Børn har heller ikke lov til at deltage som ministranter i messen, synge i kirkekor eller deltage i processioner. Ved overtrædelse af disse forbud straffes forældrene.

Katolske præster må ikke uden tilladelse fra partiets eksekutivkomité besøge nabomenighederne. Kirkelig vielse må ikke finde sted uden statens tilladelse, og det samme gælder dåb. Underskrivelse og uddeling af opråb om Kirkens situation i landet er strengt forbudt. Dermed har man fra myndighedernes side svaret på bl. a. de navnelister med 10.000 underskrifter, som de litauiske katolikker sendte til FN's generalsekretær Kurt Waldheim og første partisekretær Leonid Bresjnev.

Flere tusinde ordenssøstre savnes

(KIT) — Flere tusinde ordenssøstre meldes savnet i Sydvietnam og Cambodja. Af de 18 ordenshuse, som tilhører den vietnamesiske søsterkongregation Korsets Venner, er de 17 blevet ødelagt. Af ca. 4.000 ordenssøstre sluttede 200 sig til de flygtninge, der i krigens afsluttende fase var på vej til Saigon. Hvad der er sket med de øvri-

ge 3.800 søstre vides ikke. Oplysningerne stammer fra Noel Charles, som arbejder i London for den katolske Kirkes ydremission. Han meddeler også, at ca. 300 cambodianere lige for den cambodianske hovedstads fald arbejdede i forskellige katolske hjælpeorganisationers tjeneste i Phnom Penh.

Kaj F. Fjording og Søn

Murormestre — Ingeniører
Entreprenører
Hyldegårds Tværvæg 13
Charlottenlund.
Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ Installatør
J. Ramskov Hansen
Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER

Blikkenslagormester
aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 — 80 50 30

Roman Kusler

Murermester
Stationsvej 11, Nivå
Telefon (03) 24 71 50

H. OVERBECK A/S

Ingeniørfirma
Havnepladsen, Kolding
Telefon 52 35 55

**Poul
HENRIKSEN**

Rådhusvej, Vejle

Telefon 82 37 11

A. Mougaard A/S

Entreprenør- & murerfirma
Århus C
Telefon 14 20 23 — 13 83 23

Mogens Larsen

Ramsherred 31, Åbenrå
Telefon 2 25 30 og 2 34 27

Lys — Kraft — Varme

Flytteforretningen 2021

Skattergade 5-7, Svendborg
Telefon 21 20 21
Kontor i København:
Mønstertien 11, København SV
Telefon VA 60 60
Svendborg-København hver dag
Flytter alt overalt

BLOMSTER - FRUGT OG GRØNT**A.B.C. Blomster**

Vestergade 19, Stubbekøbing
Telf. (03) 84 16 59

Ur- og Brillehuset

„BALANCEN“

v/ KNUD PETERSEN
Gerritsgade 34, Svendborg.
Telefon 21 19 20

Bendt Gravgaard

Isenkram og gros
Hobro — Telefon (08) 52 15 44.

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

VVS

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

N. BOESEN

BEGRAVELSESFORRETNING
v/ Anders Jørgensen

Nørrebrogade 9 - 7100 Vejle
Telf. (05) 82 07 25 - 82 46 40

N. Juel Pedersen A/S

Glarmestre
Grønnegade 4 — Telefon 72 01 58
Næstved
Leverandør til katolske institutioner ..

LÆSERNE SKRIVER

Under denne rubrik vil breve fra læserne blive bragt i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har almen interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200 ord.

Hvorfor dog så sikre?

Dette er kun i forbigående en bemærkning om kirkebidrag og deslige.

Men forskellige indlæg er holdt i en tone, som undrer mig. Og som kan genfindes i mangt og meget i vort kirkeliv siden 1940. Hvor er man skræmsikker på sig selv! Hvor er man overbevist om, at netop det, man forfægter, er det rigtige, hvorefter alle haver sig at rette! Hvor er man målbevidst, når det gælder om at tage afstand fra fortidens skik og vælge fremtidens veje! Som det hed i et læserbrev om kirkebidraget: »Jeg er ikke med i kirkebidragsordningen, principielt, — derimod er der andre aktioner, som passer i, hvad jeg laver, og som forekommer mig mere nødven-

dige. Den frihed vil jeg have.«

Hvor er den gamle kristelige dyd, usikkerheden? Hvor er den indstilling, at ens dømmekraft er skrøbelig, og at man ofte bør overlade afgørelsen til andre?

I samme indlæg var der for øvrigt en bemærkning, som forhåbentlig ikke var så hårdt ment som skrevet: »Væk med børnerabatten, børn slider mere på kirkeinventaret og kræver undervisning, opdragelse osv. Deres forældre må selvfølgelig betale, hvad det koster.«

Er børnene ikke kirkens, hele menighedens børn?

Tænk, hvis der kom en dag, hvor børnene ikke mere sled på kirkeinventaret!

Paul T. Kaare Frederiksen

Forbavset over denne strid

Efter at jeg har læst k.o. den 28/5-1975, er jeg forbavset over den strid med ungdomsbladet »Prosit«. Jeg synes ikke, at dette burde finde sted i katolske kredse.

Som sognebarn i Sct. Annæ Kirke følte man dengang et bedre familieskab, et bedre fællesskab. Nu har jo enhver nok i sit. Jeg kan godt se, at de unge skal føre vor Kirke videre, men mange af os ældre har dog været med til at støtte Kirken — blandt andet med kirkeskatten.

Man tænker ofte: Hvor er »næstekærligheden« hende? Der hersker desværre også meget kedeligt inden for vor katolske Kirke. Egoisme, misundelse, herskesyge, — mange katolikker skuffer en meget. Tro skal jo ikke være sværmerisk, som en af vore bedste prædikanter sagde for nylig. Lad os blive helstøbte mennesker, være flittige, »våge og bede meget«, så ville meget i verden blive an-

derledes.

Jeg læste i et blad, hvor der stod, at der om de første tiders kristne blev sagt: »Se, hvor de elsker hinanden.«

Det synes jeg ikke, der kan siges om os alle sammen. Vi har et stort ansvar over for verden, hvor ondskab hersker så at sige hver dag, — at vise et godt eksempel! Troen forpligter. Som Jesus selv sagde: »Våg og bed, at I ikke skal falde i fristelse.« Man kan da også bede meget i sit hjem, men selvfølgelig også i fællesskab i vor kirke, — der er jo emner nok! Vi er jo mange ældre i sognene, der har svært ved at deltage i mange ting på grund af små kræfter, men bede om fred og forsoning i jubelåret 1975, som vor hellige Fader i Rom opfordrer til, kan vi alle.

Tak for optagelsen af dette brev. Det er ment i den bedste mening (som De sikkert forstår af indholdet).

H. C., ældre katolik.

Redaktionen holder ferie

fra nu af indtil mandag den 21. juli. Vi beder om forståelse for, at breve til redaktionen ikke vil blive besvaret i denne periode.

Red.

»Skt. Knuds kloster« igen

TV viste den 21. april i Landet Rundt et katolsk kloster med kun én mand, Henning Nielsen. Desværre opfattede jeg ikke beliggenheden, men det var vist et sted i Jylland. Henning Nielsen var eneste munk, men som regel ikke eneste beboer. Han åbner dørene for alle, der måtte trænge til et hjem — i form af et måltid mad og en seng eller kærlighed og omsorg. Der havde boet alt lige fra narkomaner til sprittere. At behovet var til stede, kunne Henning Nielsen klart vise.

Problemet er imidlertid som (næsten) sædvanlig, at klosteret manglede penge, og en tvangsauktion af bygninger kunne komme på tale i løbet af sommeren. Henning Nielsen har selv tjent penge som opvasker til at bygge kirken.

Svar:

Det såkaldte »Sct. Knuds kloster«s officielle anerkendelse er ikke et spørgsmål om 20-30 års prøvetid. Heller ikke hr. Henning Nielsens egen begrundelse, »at den katolske kirke ikke ønsker at gøre noget for kriminelle og narkomaner«, (brev til Red.) er rigtig. Alle betingelser synes at mangle for at kunne anerkende hr. Nielsens gård som »kloster« eller hans kollektiv af kommende og gående beboere som et »ordenssamfund«. Hr. Henning Nielsen er ikke præst, den »messe« han holder er ingen katolsk nadver, det »sakramente«, der udstilles i hans kapel, er ikke »Kristi Legeme«. Ordenen består af kun ét medlem. I øvrigt får intet ordenshus i Danmark midler fra bispedømmet til at dække husets driftsunderskud. (Mange er blevet solgt.) Det er tværtimod ordenshusene, der på mange måder aflaster bispedømmets økonomi, ved bl. a. selv at betale de kirkers underskud, som betjenes af ordensfolk samt ved andre bidrag og gaver til bispedømmets drift.

Red.

PEJLINGER

ved Ellen Nielsen

Fra 1. maj har Vatikanet afskaffet titlen »pavelig leverandør«, som tusinder af romerske handlende hidtil har kunnet benytte i reklameøjemed.

Om Hans Kungs sidste bog »Christ Sein« (om at være kristen) siger den østrigske kardinal König, at den har fået hundreder af mennesker til igen at praktisere deres katolske tro.

Næste internationale eukaristiske kongres skal holdes i Philadelphia i USA i august 1976 i forbindelse med 200-året for USAs uafhængighed. Temaet bliver »Den menneskelige families sult«.

Ærkebiskop Luigi Poggi fra Vatikanet har været en måned på besøg i Polen og haft mange samtaler med kirkelige og statslige personligheder.

Kardinal Wyszyński i Polen har annulleret sit besøg i Vesttyskland, hvortil han var inviteret af biskop Stimpff i Augsburg i anledning af 800-året for den hellige Hedvig. Han skulle her have haft samtaler

Han fortalte, at den katolske kirke sandsynligvis ikke ville yde nogen form for tilskud, da klosteret var meget ungt. Det gjorde man først når klosteret var 20-30 år gammelt. — Man kan blive tvunget til at forstå denne regel, men skal dette initiativ blive kvalt på grund af få tusinde kroner? Helt ærligt — jeg troede ikke på Henning Nielsen, — selvfølgelig giver kirken tilskud. Den kirke jeg tror på og sagde ja til at kæmpe for, da jeg blev trosbekræftet, ofrer ikke 3 millioner kr. på en kursus-ejendom, hvorom man først nu ved, hvad den skal bruges til, og lader så en mand som Henning Nielsen i stikken.

Jeg håber at redaktionen vil fremskaffe et svar fra de høje herrer. Tak!

Christian Guldager

med kardinal Döpfner — bl. a. om erstatning til de polske ofre for nazismen.

I Fatima holder Vatikan II's ånd sit indtog, efter at Portugal har fået et nyt styre. Bl. a. er de unge nu med til at organisere valfarten. Der er militær deltagelse for at vise, at »hæren er ikke kommunistisk«.

I den tidligere militærbase My Tho i det sydvietnamesiske Mekongdelta erklærer biskoppen, at der har været roligt siden 1. maj. Han er optimistisk: »Vi tilpasser os.« I præstegården har man travlt med at sy faner i den nye republiks farver.

For første gang får fransk katolicisme en biskop, som har været arbejderpræst. Jean Rémond har siden 1971 haft arbejde som snedker og derefter i administration. Nu er han af paven udnævnt til hjælpebiskop for »Mission de France«, der har virket i afkristnede egne af landet, siden kardinal Suhard oprettede den i 1941.

Familiereetrate på Magleås. Assumptionssøstre, forældre og børn fra Rygårds Skole og Skt. Therese sogn, Hellerup, har afholdt en meget vellykket familiereetrate i Magleås' smukke omgivelser. Vi bringer en rapport i næste nummer.

Øm-valfart i sol og regn

Den tørstige jord på Øm-egnen havde godt af de voldsomme regnbyger, som prøvede på at forstyrre Mariaval-farten til Øm, søndag den 1. juni. Mange havde trods det truende regnvejr. En andagt fandt sted kl. 11, hvorefter der var lejlighed til at modtage bodens sakramente. Høj-messen kl. 14 kunne dog fejres i det frie, men biskoppen måtte afbryde sin prædiken, da en ny haglbyge kaldte paraplyerne frem. I sin prædiken sagde biskoppen bl. a. »Synd er ofte blevet misforstået som at sige ja til livet. Men synd er: ikke at sige ja til hele livet. Ja til mit eget liv er kun en milliontedel af livet. Fordi vi ikke tør sige ja til alle mennesker og deres liv, bliver vort ja til vort eget lille liv et egocentrisk og egoistisk ja.« Da haglen piskede ned, sluttede biskoppen med et stort smil: »Vi katolikker i Dan-

mark bliver sikkert også i fremtiden nødt til at søge ind under samme paraply og til at varme hinanden ved at skutte os op ad hinanden, men den katolske kirke vil hver gang se solen bryde igennem skyerne.« Så kom solen da også over Øm, og kommuni-suddelingen kunne foregå uden paraplyer. Dagens fest var »Kristi Legems og Blods fest«. Derfor var det lidt synd, at man glemte at bede menigheden om at gøre midtergangen fri, så kommunionen kunne uddeles mere stilfuldt end tilfældet blev.

Biskoppen udtrykte også sin glæde over, at det nye Øm nu snart skulle bygges. Man kunne på stedet beundre planerne, som var udstillet bag spisestuen, hvor man ligeledes kunne tegne et fadderskab med gavekort til de nye bygninger.

ww

Præsternes runde dage

pastor Josef Stäubli	50 års jub.	26/7
pastor Kjeld Geertz-Hansen	70 år	15/8
pater Chr. Lønskov	45 års jub.	27/8
pater Johs. Schumacher	45 års jub.	27/8
pater Alfred Otto	40 års jub.	27/8
pater Franz Poppe	40 års jub.	27/8
pastor Bjørn Højbo	60 år	5/9
pastor Olaf Magnussen	35 års jub.	27/10
pater Franz Nowroth	60 år	30/11

Over 300 mennesker deltog i kirkevandringen i Nakskov den 13. maj, hvorfra dette billede er taget. Temaet var: Nådeår — Jubelår — Sabbatår, og det prægede de korte gudstjenester i Baptistkirken, Skt. Franciskus Kirken (katolsk) og Skt. Nikolaj (Folkekirken). Det var femte gang, man holdt kirkevandring i Nakskov.

Jubilæum

Søndag den 21. september fejrer Danmarks katolske Kvindeforbund 50 års jubilæum. Landsstyrelsen beder alle medlemmer reservere dagen allerede nu. Biskoppen har lovet at læse messen den dag. Øvrige oplysninger om festen vil fremkomme senere.

Vi runder de 100.000

En måned efter udsendelsen af giroblanketterne har vi modtaget frivillige bidrag på et samlet beløb på kr. 100.000 til »katolsk orientering«. Tusind tak!

Red.

Social rådgivning

ydes af

Katolske Menighedsplejer på kontoret, Bredgade 69 A o. g. 1. og 3. tirsdag kl. 19 til 21.

Kontoret holder i øvrigt åbent ugens 5 første dage fra kl. 14 til 16. Telefon 15 23 03.

Skolebøger — Skolerekvisitter
Billedbøger — Skønlitteratur — Papir
Fyldepenne — Billigbøger

Roskilde Boghandel

Sct. Olsegade 24 — Tel. 35 31 31

Fint arbejde — Rimelig pris
Telefon: TRIA 6070

Er De tilfreds med Deres snedker
og møbelpolstre?
Hvis ikke — så prøv os!

ANDERS SVENDSEN
Afdeling for bygningsarbejde
Nordre Frihavnsgade 13, Kbh. Ø

Oliefyr
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

NORDISK KUL A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 70 45 30

Ressourcespild

Fleer tusinde varmtvandsbeholdere og mange tusinde meter vandør tæres op hvert år.

Ring til Deres VVS-installatør og få monteret et

ANO-KAT minielektrolyseanlæg

i Deres parcelhus. Så er Deres varmtvandsbeholder og rørsystem — for ca. 500 kr. — effektivt beskyttet mod korrosion
Guldager Electrolyse A/S

DANSK LIGBRÆNDINGS- FORENING

Bisættelser og begravelser
ordnes til rimelige priser for
alle

Medlemsskab ingen betingelse
men en fordel.

STORKØBENHAVN	ÅRHUS
HOVEDKONTORET	(06) 12 58 95 — 13 51 83
Nikolaj Plads 27	
13 75 40	HJØRRING
Amagerbrogade 31	(08) 92 22 61
SU 7540	
Falkoner Allé 16	HORSENS
2000 København F	(05) 62 61 22
217540	
Nørrebrogade 118	KOLDING
39 33 25	(05) 52 20 10
Engshave Plads 12	
31 75 40	NYKØBING F.
Østerbrogade 110	(03) 85 18 48 — 85 01 51
TR 6840	
Kirketorvet 19	NÆSTVED
GE 7540	(03) 72 02 33
Søborg	
Hovedgade 154	ODENSE
67 92 93	(09) 12 81 32 — 11 21 61
Glostrup	
Hovedvej 166	RANDERS
98 16 53	(06) 42 29 45 — 42 21 61
Hvidovrevej 258	ROSKILDE
78 18 23	(03) 35 18 40
	SILKEBORG
	(06) 82 37 28
AABENRAA	
(04) 62 29 79	SLAGELSE
	(03) 52 42 70
AALBORG	
(08) 12 17 77	VEJLE
12 19 01	(05) 82 23 33

Svend Erik Lauersen A/S

Chr. X's vej 106.
Telefon (06) 14 85 33
8260 Århus - Viby J.

C. B. Riis & Søn

Slagtermestre

Valby Langgade 36
København Valby - Telefon VA 89
1. kl. kød og pålæg

Ejner Nielsen

Kolonial - Kaffe
Absalonsgade 14 - 9000 Ålborg
Telf. (08) 12 09 71 - 12 15 56

Katolske begravelser
Ring til 12 28 66

H. J. MADSEN

Begravelsesforretning
Jægergårdsgade 17-19, Århus C

E. Christoffersen

Ringstedgade 25, Næstved

Begravelser og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 - GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 76
Ligkistemagasinet GO. 6056 - GO. 6030

Begravelser og bisættelser
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

BEKENDTSKAB

Høj, enlig mand, 49, søger kvindes beksk.,
venskab og evt. ægteskab i livslang, men-
ningsfuld tilværelse. Intr.: Kl. musik, kunst,
natur. Billet mrk. 140180.

Månedssbladet

ORZEL BIALY + NA ANTENIE

fås hos

O. T. Zalewski

Postordre Boghandel
Postboks 41, 2880 Bagsværd

DEN NORDISKE VALFART TIL LOURDES

23. til 30. august 1975

8 dages flyrejse med fuld pension:

Pris på »Hotel Madonna« kr. 1650.-
Særlig for syge og handicappede på
»Accueil Notre-Dame« kr. 1175.-

Valfartspræst: Pater G. GOMMANS

Læge, sygeplejersker, samarititter medføl-
ger.

Program og tilmeldelser: VALFARTSKO-
MITEEN
Barsehøj 25, 2900 HELLERUP
tlf.: GE 63 41 (bedst om aftenen).

NÆSTE NUMMER

udkommer onsdag den 13. august og vil
være læserne i hænde senest tirsdag den
19. august.

Tidl. formand for Odense KUK, Knud Kluge (tv.) glæder sig sammen med
DUK's landsformand, Ole Borg, over pastoralrådets vedtagelse af det nye
Øm.

Foto: H. Jensen.

Øm-traditionen er stadig levende

af Ole Borg

På DUK's hovedbestyrelses-
møde på Magleås i dagene
11.-12. april i år besluttedes
det blandt andet, at DUK ville
gøre brug af »katolsk oriente-
ring« for at orientere om ung-
domsarbejdets situation i
Danmark.

Det er i stigende grad gået
op for os, at vi i DUK's ho-
vedbestyrelse ikke har arbej-
det tilstrækkeligt med at ud-
brede kendskabet til DUK's
arbejde.

Man har her i bladet kun-
net læse om DUK's sommer-
lejr og sommerskole. DUK
har gennem en lang årrække
planlagt og gennemført lejre
for børn og unge i sommer- og
efterårsferien. Disse lejre har
haft og har stadig to primære
formål, nemlig:

— At tilbyde 8-10 dages
ophold i et katolsk kristent
miljø med undervisning og
samtale.

— At opleve et kristent
fællesskab i hverdagen, — op-
leve, at vi er kaldet til fælles-
skab med Kristus i arbejde,
samvær og messe.

Hundredvis af børn og unge
har gennem årene deltaget i
DUK-lejrene, som fortrinsvis
har været afholdt på Øm. I
denne forbindelse møder man
udtryk som Øm-rotte og Øm-
tradition. Øm-rotter er selv-
sagt dem, der har deltaget i en
mængde lejre og skoler, og
som har oplevet velsignelsen
ved at være katolikker og ved
sammen med andre børn og
unge at have lejlighed til at
fordybe sig i trosspørgsmål og
leve troen = Øm-tradition.
Naturligvis hænger de mange
gode lejre også sammen med
den omstændighed, at Øm-
borgen har indbudt til kam-

meratskabet og fællesskabet
som forudsætningen for en
god lejr.

Øm-borgen har i de senere
år været et fast punkt på dags-
ordenen både i DUK's ho-
vedbestyrelse og på pastoral-
rådsmøderne. Efter flere års
forhandlinger har man for ny-
lig på pastoralrådet vedtaget
at igangsætte byggeriet af en
ny Øm-borg. I den kommende
sommer afholdes der derfor
kun én lejr på Øm. Til
gengæld kan vi næste år åbne
det nye Øm for en fornyet
lejr- og skoleaktivitet.

Når skole- og lejraktivite-
terne nævnes først, skyldes
det, at det nok er netop disse
aktiviteter, der er kendt ud
over landet. Imidlertid har vi
også fra DUK's side støttet de
lokale katolske ungdomsklub-
ber (KUK'er), som har ønsket
det. Vi må konstatere, at an-
tallet af lokale KUK'er, som
er knyttet til DUK, er svin-
dende. For nærværende er der
KUK'er i Ålborg, Århus,
Horsens, Vejle, Kolding,
Odense, Birkerød og Køben-
havn. (Der er KUK'er i flere
sogne, som ønsker at arbejde
selvstændigt.) Vi må nok er-
kende, at DUK ikke har for-
mået at yde den hjælp og
støtte til ledere og bestyrelse
på lokalt plan, som er ønske-
lig, hvis man skal drive et godt
katolsk ungdomsarbejde. Her
skal kort orienteres om, hvad
vi i de senere år har foretaget
os. Hovedsagelig for Jylland
og Fyn har der hvert år været
afholdt 3-4 skoleweekends for
alle medlemmer af KUK. Li-
geledes har vi jævnlig samlet
formænd og bestyrelse til må-
nedlige orienterings- og
planlægningsmøder.

Ungdomsarbejdet må placeres centralt i menighedens liv

DUK's ønsker og planer
om, hvad vi skulle gøre, har
været mange og alsidige, men
mulighederne for at gennem-
føre dem har primært på
grund af manglende arbejds-
kraft og tid været ringe. Vi
har formået at støtte de
sogne, hvor man har taget et
initiativ, hvorimod de sogne,
der ikke har ungdomsarbejde,
har fået lov til at leve ufor-
styrret af DUK — desværre!

DUK har imidlertid
erkendt situationen og indset,
at vi må have kvalificerede
mennesker til at gå fuldtids
ind i ungdomsarbejdet. Også
biskoppen har erkendt den for
ungdomsarbejdet så alvorlige
situation. Fra sommerferien
har biskoppen bedt en St. Jo-
sefsøster, som i de senere år
har studeret ungdomsarbejde i
Tyskland, om at orientere sig
om børne- og ungdomsarbej-
det i bispedømmet i den hen-
sigst, at hun kan gå ind i arbej-
det og hjælpe til med at inspi-
rere og udbygge de initiativer,
der opstår.

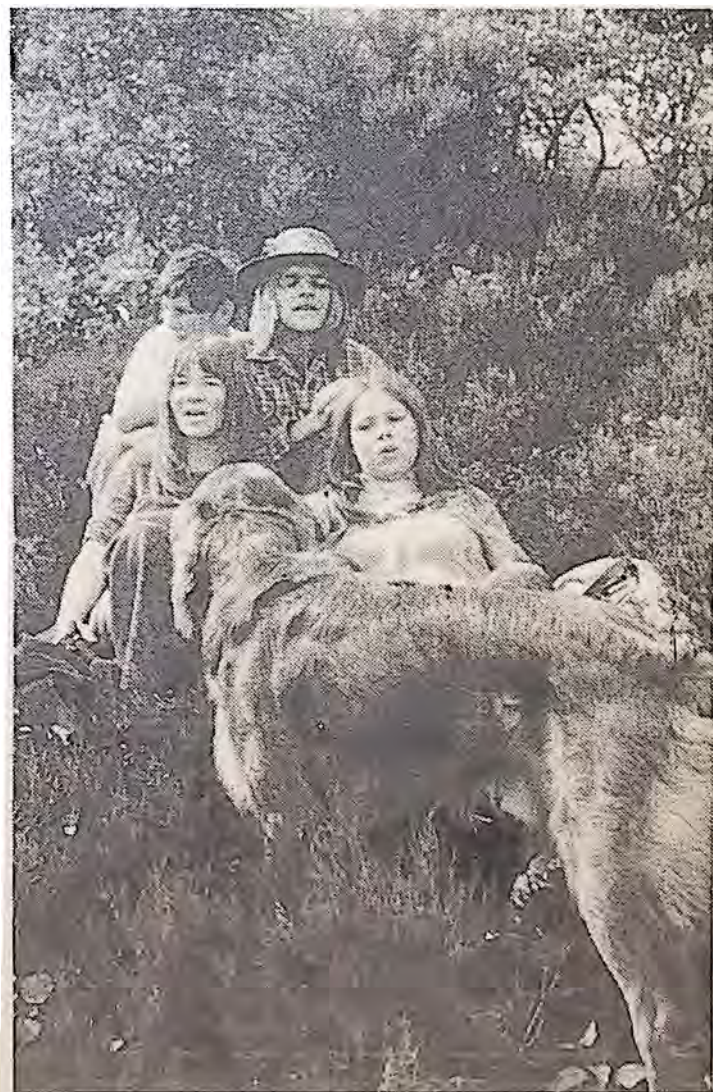
Det må nemlig stadig være
et princip i børne- og ung-
domsarbejdet, at det er for-
ældrene og dermed lokalkir-
ken — menigheden, der har
ansvaret for, at menighedens
børn og unge kan få lejlighed
til at opleve det kristne fælles-

skab uden for skolen og guds-
tjenesten. Menighederne bør
være opmærksomme på,
hvem der i deres midte har na-
turlige evner og anlæg for at
lede en gruppe. Det er menig-
heden (og altså ikke bare
præsten), der både moralsk
og økonomisk skal støtte de
unge gennem deres bestræbel-
ser for at skaffe dem undervis-
ning og aktiviteter i katolsk-
kristen forstand. På DUK's
sidste hovedbestyrelsesmøde
besluttede vi i det kommende
år at arbejde med temaet
»kirkefællesskab«.

Dette tema åbner blandt an-
det mulighed for, at menig-
heden bliver opmærksom på
gruppen af unge i fælleska-
bet. Ethvert forsøg på at
»pumpe« liv i en menigheds
unge udefra vil være tvivl-
somt, hvis resten af menighe-
den ikke er levende. Menighe-
derne må både tage initiativet
og vise ansvarsfølelse, — først
da er der mulighed for at
støtte og vise medansvar.

Dette som en lille oriente-
ring om nogle af de tanker,
der arbejdes med i DUK.
Yderligere orientering vil i
overensstemmelse med, hvad
der blev besluttet på det
nævnte hovedbestyrelses-
møde, fremover blive givet i
»katolsk orientering«.

Ole Borg

Nogle unge fra en af de mange juniorlejre har taget sig et hvil i den skønne
natur omkring Øm.

Foto: Knud Kluge.

Orientering om DUK

Michelangelo kom ikke til at hvile i Santa Maria Maggiore, som han havde ønsket, og heller ikke under sin egen herlige kuppel i Peterskirken, som paven ønskede. Men imponerende som denne kuppel rager Michelangelo op over alle sin tids store mestre.

Tommaso Cavalieri og hans vennekreds har hjulpet den 72-årige Michelangelo igennem en angstneurose i anledning af Vittoria Colonnas død i 1547. Nu er han kommet i gang som arkitekt energisk som aldrig før og føler sig slet ikke gammel mere skønt han er over 80

blød hat, et lille æsel under et halvtæg og en del guldmonter, gemt i lerkrukker.

Hans atelier ved Macello dei Corvi har den nyskabte italienske stat revet ned i 1871 for på samme sted at bygge »il Vittoriano«, fædrelandets alter med den ukendte soldats grav, hvor ilden aldrig slukkes som en gang i

Vestatempelen på Forum lige bagved. Intet minder os mere om Michelangelo på dette historiske sted, hvor hans Moses i 30 lange år har siddet og ventet, og hvor han selv døde.

Hele verden efterlod han sig selv, sin sjæl, sin genialitet, trevlet op og splittet ud i kunstværker, der som synlig musik både røber og

skjuler, afslører og tilslører en verden af skønhed, terribel som et jordskælv eller følsom stille som en Madonna.

For 500 år siden blev han født, men han døde aldrig: Skøn som en kuppel rager han op i kulturens og menneskeheds forunderlige verden.

Willem Wuyts

Michelangelo 6.

af Willem Wuyts

Med dette 6. afsnit slutter vi artikelserien om Michelangelo Buonarroti, som vi bragte i anledning af 500-året for hans fødsel den 6. marts 1475

De sidste 9 år af sit liv sled han — mest om natten — på et mindesmærke til sin egen grav. Julius IIs gravmæle var blevet en karikatur af hans oprindelige plan. Mediciernes gravkappel i Firenze var aldrig blevet udført som planlagt. Han ville ikke overlade det til andre, engang i nær fremtid at lave et gravmæle over Michelangelo Buonarroti. Han ønskede en grav i S. Maria Maggiore, den kirke han holdt mest af, og begyndte på en Pietà, men slog den under en nyrekrise sønder og sammen. (Tiberio Calcagni har af stumperne kludret den groteske kom-

position sammen, som i dag hedder Florentinsk Pietà, eftersom den står i domkirken i Firenze). Michelangelo begyndte på en anden, som han lod i stikken i sin tilsyneladende kamp med stoffet for at formgive Kristuslegemet (Palestrina-Pietà), og nåede med sit tredje forsøg (Rondanini-Pietà) næsten tilbage til sin ungdoms ømme sanselige drømmende poesi — desværre ikke længere end til hin feberhede nat i februar, da hans venner Volterra og Cavalieri fandt ham gløddende forvildet i byen og tvang ham i seng, hvor han døde to dage senere, den 18. februar 1564 kl. 17. Han var da næsten 89 år gammel.

Fattig og rig

Mod alles forventning stod der i hans testamente, at han ville begraves i Firenze. Paven ville give ham et værdigt hvilested i Peterskirken, men midt under diskussionen om testamentets alder og gyldighed smuglede en nevø med

sans for suspens — Lionardo Buonarroti — hans lig, gemt i en vareforsendelse, ud af Rom. Det kom først 3 uger senere til Firenze og trængte til at blive jordet omgående, hvad det så blev samme dag, den 10. marts 1564, i Santa Croce, det sogn, hvor hans gamle hus endnu ligger.

Liget blev overført til San Lorenzo, den kirke, hvis gavl han aldrig fik bygget, men blev igen flyttet til Santa Croce. Den 14. juli blev der celebreret en rekviemmesse for ham i San Lorenzo. Mindst 100 store kunstnere var til stede under denne gudstjeneste. Hertugen af Firenze viste sig ikke...

Vasari har mejslet og malet et mindesmærke over Michelangelos grav, et intetsigende stykke pral som efterligner Michelangelos stil ret uheldigt.

Arven

Sin familie efterlod han 2 arbejdskjortler, 1 pelsforet vinterfrakke, 14 skjorter, et par slidte støvler, en

Endnu få nætter før sin død forsøgte den 89-årige Michelangelo at blive færdig med denne pietà til sin egen grav. Rondanini-pietà, 1555-1564, nu i Sforza-kastellet i Milano

Den stressede kirke

Ifølge den seneste optælling ved udgangen af 1973 er vi ca. 25.000 mere eller mindre aktive danske katolikker. Tallet har været nogenlunde konstant i den sidste snes år, men selv om vi således kun udgør 1/3 procent af Danmarks befolkning, er det tidligere blevet sagt rosende om os, at vi »fylder mere«.

Fortjener vi stadig denne ros? Markerer kirken sig i dagens Danmark? Eller er der ved at ske en udtæring af kræfterne, fordi de måske bliver brugt forkert?

Den såkaldte demokratisering af kirken og herunder oprettelsen af menighedsråd, regionalråd og pastoralråd har på mange måder skabt øget aktivitet, men mest indadtil, og de mere håndgribelige resultater lader ligesom vente på sig. De nye strukturer har kaldt en vis arbejdskraftreserve i lægfolket frem, — men hovedstyrken er stadig de nok som bekendte Tordenskjolds soldater, der i stigende tempo flytter rundt i den lange række af nye arbejdsgrupper, kommissioner og udvalg. Det er forståeligt og også prisværdigt, at man her er ivrig efter at leve op til ansvar og formodede forventninger, men det er som om det almindelige præstationsræs i samfundet derved er begyndt at præge også det kirkelige arbejde.

I bispedømmets centrale organer planlægges, projekteres og diskuteres i hvert fald som aldrig før. Spørg selv en, der er med på holdet. Eller kast med forlov et blik i hans eller hendes kalender og se, hvordan de er godt på vej til at møde sig ihjel. Denne demokratiets måske alvorligste erhvervssygdom smitter også her. Sygdommen ytrer sig i øvrigt ved en slags åndelig forstoppelse. Jo flere møder og diskussioner, desto større angst for at træffe beslutninger, og desto ringere mulighed for at få omsat planer og ideer i handling. Dette medfører igen en ejendommelig frustrering af præstations-trangen, som jo efter sin natur går på at få udrettet noget. Den herved opstuede energi finder så gerne sit afløb i hastig enighed om fremstilling af nogle papirer, eventuelt, illustreret og med forskellige retningslinier og forslag, således at projektets afsluttende og egentlige fase overlades til »biskoppen«, »forretningsudvalget« eller »det lokale initiativ«, hvorefter man befriet går over til næste sag.

I de små »desværre« nødvendige pauser, som giver tid til at kaste blikket bagud, kan man lige nå at undre sig over, at afstanden til kirkefolket på kirkegulvet virker så mærkelig stor, og at nogle af dem ser så underlig forknyttet ud, — men så kalder mødeklokken til fornyede overvejelser og planer for kirkens engagement og fornyelse.

De anstrenger sig ellers gevaldigt derude for at holde trit. Der besvares skemaer og krydses af på lister, føres regnskaber, afholdes valg, løses årsopgaver, slås på tromme for kirkebidrag, møder, kurser osv. Og selv om de er ved at segne, gør de minsandten også en masse for deres egne. I et enkelt tilfældigt grebet nummer af vores blad er der foruden de normale gudstjenester i hvert sogn annonceret gennemsnitligt 1 særligt arrangement hver 14. dag — kongregationsmøder, bibelkreds, retræter, kirkevandring, valfart, loppemarked, udflugt, menighedsmøde osv. osv.

Bag hele dette muntre, virksomme liv anes en stønnen fra de få udvalgte med de ømme skuldre, og spredte advarselssignaler er set nært og fjernt. Netop nu forud for sommerferien, der vel giver en og anden mulighed for afslappet eftertanke, vil vi gerne være signalførstærker.

Lyt til advarslerne om, at de »folkevalgte« undertiden glemmer at vi ikke har en stab af »embedsmænd« til at virkeliggøre de mange ellers udmærkede forslag og ideer, og at der i ethvert projekt må tages hensyn til den mulige og nødvendige håndkraft. Tænk over, at de centrale organer tapper mange sogne for kvalificeret arbejdskraft, hvorved bispedømmets grundceller eller fundament i længden bliver svækket. Den snart følelige præstemangel vil forstærke netop dette problem. Lad os få standset udviklingen af den stressede kirke og på en eller anden måde samle kræfterne om nogle grundlæggende ideer, der kan forene os alle, snarere end sprede os, — og som kan styrke os indadtil, samtidig med at det markerer os udadtil.

Hans Jørgen Johansen

*Vor opfattelse af livet
er blevet naturstridig og livsfremmed
blot fordi vor opfattelse
af arbejde og ro er blevet det*

ARBEJJDSTID -

Det er omsider lykkedes for os ikke blot at spalte atomet men også selve tiden. Vi deler den op i arbejdstid og fritid. Den første tilhører produktionen, den anden tilhører os selv. Arbejdstiden dyrker vi med dalende begejstring for dens stigende tekniske og konkurrencedygtige effektivitet. Om denne produktive slags tid har englænderne desværre for længst lært os, at »time is money«, tid er penge, men nu har vi produceret os så langt frem, at også fritid er penge. Somme tider er den ikke pengene værd, somme tider koster den alle de penge, vi tjener i arbejdstiden. Fritiden, som skulle skubbe arbejdsproblemerne lidt på afstand, er selv blevet et problem.

Hvad laver du?

Man skulle tro, det var så enkelt, at i arbejdstiden bestiller vi noget arbejde og i fritiden tager vi fri. Glem det! Kun et mindretal gør dette endnu uden dårlig samvittighed.

For et tiltagende flertal af mennesker er det, ikke at bestille noget blevet ensbetydende med: ikke at vide hvad man skal bestille, hvad man skal fordrive fritiden med. Dette afslører, at det, som gør tiden enten kostbar eller værdiløs i vore øjne, alligevel er dens arbejdsværdi, det »man laver«.

Hvornår er vi egentlig begyndt med at anvende verbet »at fordrive«, når der er tale om tiden? Tidsfordriv lyder som om et uhyre skal fordrives, et bæst som truer os med den slemmest tænkelige trussel: at få tid til overs og ikke at ane, hvad man skal lave. For vi skal altid lave noget. Det er en af vor tids smitsomme sygdomme: lavesyge (havesyge har vi haft længere). Folk der endnu husker kunsten at slappe af, kan få dårlig samvittighed når deres nabo eller ægtefælle eller hektiske husfæller udfritter dem om, hvad de laver,

mens de grangiveligt ikke laver spor. Bare det at slappe af fra noget, man har lavet — måske seks eller fem dage i træk bedømmes af mange som spild af den kostbare tid. Blot at være til og nyde det, simpelthen at bestille den rene ingenting er en livskunst, de fleste ikke har råd til, fordi deres medmennesker jager med dem. Mange bliver næsten lige så trætte af deres fritid som de blev af deres arbejdstid. Nogle (få, håber jeg) laver endog mere i deres fritid end i deres arbejdstid.

Misforståelsen

Misforståelsen af fritid som en anden slags arbejdstid må vel skyldes vor misforståelse af arbejdstiden som et væddeløb: selv om vi kunne nøjes med det halve vil vi opnå det dobbelte. For at have råd til fritidsudgifterne er mange ægtepar nødt til at arbejde begge to.

For de gamle generationer må fritiden have været en velsignelse. Efter en lang og udmattende arbejdsuge faldt den gamle jøde til ro på sabbatten. Han måtte ikke lave noget og har sikkert nydt sin hvile. Det var typisk nok

kun farisæerne, der havde fundet ud af smuthullerne hvileloven: havde man trang til at gå længere end tilladt, kunne de, rent juridisk og uden at flytte nogen som helst, flytte deres domicil, så de havde lov til at gå til deres nye bopæl hvor de så end havde tænkt sig den flyttet hen!

Jeg tror at folk i gamle dage faldt halvdøde om af træthed og oplevede hvile som ro. Der var ingen turisme endnu og ingen underholdningsindustri — bortset fra skøger og røvere og energisektoren på kroen. Hvile betød noget andet for dem end for os, fordi arbejdet betød end det betyder for os. De må have erfaret fritiden som rekreation, hvilket i bogstaveligt betyder genskabelse: de genskabte i gevægten mellem en træt krop og en ikke tilstrækkelig træt sjæl. Mens kroppen slappede af, satte den indre side af hovedet til at bestille noget mere, kirken først, ved bøn og nadver, dernæst i uforpligtende samvær med den man så for lidt til i uger løb.

Ligevægten

Den som er træt i musklerne, slapper af ved at bruge hjernen (kryds og

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80
Giro 500 1471: Ansgarstiftelsen. Presse- og informationsafdeling.

I redaktionen:
Willem Wuyts (ansvarh.)
Fjellegade 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93
Hans Jensen, Hans Jørgen Johansen, Bent Ortvald, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag juni 1975: 14.500 ekspl.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

FRITID

(tværs eller skak) mens den, som hele ugen igennem især har brugt hovedet, bliver et nyt menneske ved at spænde musklerne lidt. Musik og sport og dans må være verdens ældste og sundeste former for fritid — for dem der selv danser og spiller altså. For tilhørerne og tilskuerne bliver den vel blot underholdning, ikke rekreation, ligevægt skabende ro.

Præstationssamfundet har skabt et nyt begreb: fritidsbeskæftigelse som et nyt ræs. Nogle holder aldrig fri mere, fordi de ikke har tid til det, eller just fordi andre holder fri. Vi skal jo beskæftige hinanden hele tiden. Tænk, hvis en skønne dag ingen af os — livsvigtige tjenester som sygehuse og Falck undtaget — lavede noget som helst andet end blot at lade hinanden i fred. Sikken herlig fred der ville blive, sikken en stilhed omkring os! Hvis radiohuset holdt fri på vore fridage, så alle transistorradioer på stranden og i skoven blev gjort tavse og vi kun hørte havet og fuglene — det ville være en national katastrofe, med telefonstorm (telefon er også en livsvigtig tjeneste). Ville vi ikke pludseligt opdage, hvor naturfremmede vi er blevet, hvor naturstridig vor opfattelse af livet er blevet, blot fordi vor opfattelse af arbejde og ro er blevet det? Myretuen og bikuben er blevet vore samfundsmodeller og myretuediktaturet hersker med os.

Oven i købet holdes folkepensionister i sving med fritidsbeskæftigelse, for at de dog ikke skulle føle sig nytteløse eller uproduktivt henfaldne.

Men munke, der afbryder deres arbejde for at bede korbøn sammen fem gange om dagen eller kun tre, er nok ikke rigtig kloge. Spaniere, der sidder i skyggen mens danske turister sidder i solen, men sidder i solen mens danskerne sidder i baren, må være underudviklede

fæhoveder. Søndagsfisken, der bare sidder i timevis og venter på bid, må være en simpel sjæl.

Der er heldigvis undtagelserne: folk, der nyder kunst og ser andre landes skønhed uden at ræse. Og unge, der gør et stykke socialt hjælpearbejde, som både er skægt og givende både for dem selv og for dem, de hjælper.

Om 200 år

Det mest henrivende ved vor produktivitet er, at jo mere vi arbejder, jo mere fritid vil vi få. Hvor længe er det siden, man fik femdages ugen indført? Snart har vi en fire-dages. Om 200 år arbejder vi kun tirsdag og onsdag. Helst ikke om mandagen, den er jo den værste dag med de fleste ulykker og byggefejl, fordi folk endnu ikke er kommet sig af deres hektiske hvile i den lange weekend med de korte nætter. Med kun 2 arbejdsdage og hele 5 dage fritid vil fritidsindustrien komme til blomstrende højder, som vil kunne beskæftige titusinder, der ellers meningsløst ville slappe af. Stadig flere sociologer og psykologer vil bøje sig over fritidsproblemerne og Gud ved, om ikke staten bliver tvunget til at gribe ind med en aktion til fremme af søndagshvilen uden turisme og uden forlystelsesbranche.

Så vender bøtten vel. Måske kommer så den tid igen, hvor folk ikke længere er overbeviste om, at tid er penge. Da bliver det igen bedre, at sidde i solen i stedet for at drive præstationerne og statusser i vejret. Vi vil indse, at et land, hvor arbejdet ikke tages så frygtelig alvorligt og administrationen ikke kører for velsmurt, og hvor folk ikke har alt og det hele og dybfryseren fyldt op — at et sådant land ikke nødvendigvis er et underudviklet land.

Vi vil måske opdage, at søndagsfisken altid har haft ret, selv om han aldrig fangede noget. Red.

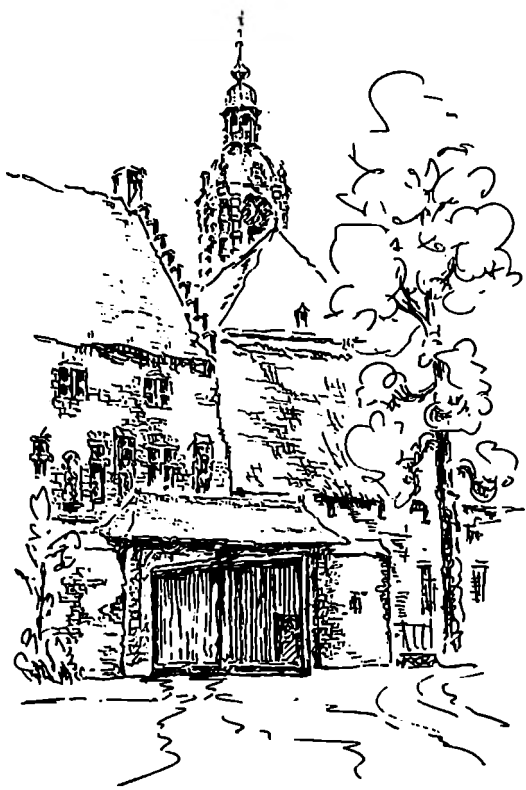

- bare være sammen ...

»Arbejde er en fornuftig beskæftigelse, men det er fritid, hvile og kunst ikke.« »Vi er sat her på jorden for at bestille noget«. »Tid er penge«. Er det rigtigt? Er den tid, vi anvender på produktivt arbejde (eller uddannelse dertil) vigtigere end den øvrige tid? Det er der kun få, der synes. De fleste synes nok snarere omvendt. Vi glæder os, til det bliver aften, til week-end'en, til ferien. Vi arbejder for at leve. Det liv, der leves i fritiden, er ægte menneskeligt liv. Arbejde og fritid udgør tilsammen vort liv.

Fritid, hvile og fornøjelser er nødvendige for et menneske. Det modvirker den ensidighed, der er et resultat af vort daglige arbejde. Det giver os mulighed for bare at være os selv. En stor del af opdragelsen foregår i fritiden. Den samler mand og hustru, dreng og pige, forældre og børn. Fritiden er kærlighedens tid.

Ovenstående afsnit er fra den hollandske katekismus for voksne (s.445), der netop udsendes i sin tredje udgave. Den usædvanlig livsnære katekismus er hermed udkommet i et samlet oplag på 7000 eksemplarer — på dansk. Udgiver: Kateketcentralens Forlag, Bredgade 67 A, 1260 K.

Per: Landbrug i et kloster

Man har hørt så meget om livet i et kloster, og jeg havde lyst til at se og opleve dette liv. Da jeg var interesseret i landbrug, var det mest naturligt, at jeg skrev til et kloster, der også drev landbrug, om jeg måtte komme og arbejde med. Jeg fik den besked, at jeg var velkommen.

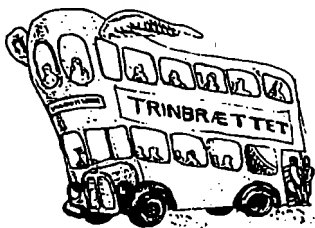
Jeg havde aldrig troet, at livet i et kloster kunne være så frit som tilfældet var. Jeg var der i 6-7 uger som landbrugsmedhjælper og vil aldrig fortryde det. Arbejdet var interessant, da man hele tiden kunne sammenligne det med livet på en gård herhjemme.

Skøn oplevelse

Men den atmosfære, der var i dette kloster, kan ikke sammenlignes med noget. At være katolik i Danmark og at være katolik i et flamsk abbedi er to vidt forskellige ting! I et kloster føler man virkelig Guds tilstedeværelse, føler

det, som om Han hele tiden »er der«.

At kunne gå over i kirken om aftenen og høre den gregorianske vekselsang og bagefter sætte sig på en bænk og ryge en enkelt cigaret, mens man lytter til fuglenes sang ved solnedgang, er det skønneste man kan opleve.

Da jeg tog afsted på denne arbejdsferie sagde mange til mig, at jeg nok blev munk, men det sagde jeg blankt nej til. Men jeg skal ærligt indrømme, at tanken om at blive munk efter dette ophold alligevel ikke var så fjern.

Jeg vil anbefale alle at tage en sådan ferie, endda kun for en weekend!

Per Clausen

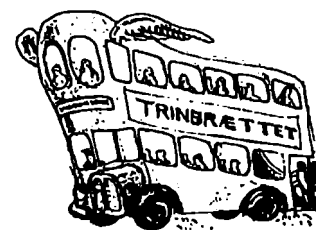

Flemming: Ferie på en fabrik

Her midt i en eksamenstid, hvor nerverne står på højkant og den vilde jagt om

de store karakterer får utallige skoleelever og studerende til at læse hele

*Træt af lektier, kurser og bøger?
Træt af mennesker måske?
Mødet med andre og fremmede mennesker
kan virke befriende og nyskabende
når dette samvær samtidig bliver en gave - dig selv*

natten, er det med en vis forventning vi ser frem til sommerferiens afslappende dage ved stranden eller i baghaven.

Men det er nu ikke alle, der kan planlægge at dase syv uger i solen, hvis den ellers skinner. For mange studerende må den alt for sparsomme støtte, vi får fra staten, spædes op med et sommerferiejob. Det er nødvendigt at tjene lidt ekstra penge, hvis det hele skal løbe rundt.

Positive sider

Men det har også sine positive sider, at så mange af os i sommerferietiden må ud og bruge hænderne. Vi kommer uvægerligt i kontakt med et arbejdsmiljø som vi ellers ville stå uforstående over for. Mange af os kunne nok også trænge til at lære noget om andre menneskers livsindstilling, især hvis man tor at det eneste saliggørende er en så stor uddannelse som mulig.

I år vil de fleste af os nok søge forgæves efter et job på fabrik eller værksted for sommeren. Med den stadig meget høje arbejdsløshed skal man næsten have en kontorchef eller direktør i familien, for at kunne få arbejde.

Flemming Sønderup.

Maria: Loppemarked på en Øm-lejr

I 1973 var jeg med som køkkenmedhjælper på en af DUKs børnelejre i Øm. Børnene var i alderen 10-13 år. Lederne havde sammen med os på et møde før lejren vedtaget, at vores børnelejr skulle være lidt anderledes end sædvanligt. Der skulle ikke blot være underholdning. Vi ville lave en klunserlejr til fordel for Mother Teresas hjælpearbejde i Calcutta.

5 sjove dage på et loft

To dage før lejren startede havde to af lederne delt løbesedler ud, der fortalte om vore planer med at samle skrammel ind i 2 dage på ca. 150 adresser på Øm-egnen for derefter at holde loppemarked den 6. dag. (Lejren varede i 8 dage.)

Løbesedlerne blev delt ud. Til vores enorme overraskelse fik vi besøgt så godt som alle husstande allerede den første dag. Vi fik en masse gammelt tøj og aviser og en anelig bunke andet skrammel. Et af de mennesker, vi besøgte, var en gammel dame, der havde haft en le-

getøjsbutik og senere en kiosk, og vi fik lov til at rydde hendes loft — hvad der tog os 5 dage! Der lå et hav af legetøj, rigtig gammelt legetøj såsom ægte tinsoldater og håndmalet dukketøj og ældgamle souvenirer.

Sortering

Så kom sorteringsarbejdet. Aviserne skulle bundtes, blade og pap sorteres fra og bundtes for sig. Vi skulle holde øje med, om der var specielle gamle eller hele årgange, som skulle til bogafdelingen. Vi fik 2 tons aviser, blade og pap. Der var en uhyggelig bunke tøj, som skulle sorteres, alt efter om det kunne sælges eller ej, og det som ikke kunne, blev så igen sorteret i syntetiske stoffer, uld og bomuld. Jern blev sorteret i skrot og salgbart, legetøj ligeså. Det var et kæmpe-arbejde.

70 børn i kø

Natten før loppemarkedet blev det hele udstillet til næste morgen. Vi var nødt til at tage det meste af kirken i brug, også under

sorteringsarbejdet, da vejret var meget lumske og vådt. Spisestuen, pejsestuen, kirken, plænen bagved og kirketerrassen var alle optaget af salgbare ting. Børnene blev bispist i køkkenet, de 70 børn spadserede i en lang kø gennem køkkenet, og det tog 4-5 timer, før alle havde fået varm mad, og køkkenet var nogenlunde i orden igen.

Enorm succes

Men loppemarkedet gik strygende. Skrot og gamle sko gik som varmt brød, og selv om vejret var dårligt, var der en enorm tilslutning fra egnens folk. Vi fik solgt det meste. Det, som blev tilovers, gav vi til klunserne i Århus, der også havde hjulpet os med tips og gode råd og med at sortere.

Regnskabet viste et overskud på 9.000 kroner, som gik ubeskåret til Mother Teresa. Vi var alle glade og stolte over, at det var gået så godt. Men jeg tror, at jeg aldrig før har været så træt eller bliver det siden.

Maria Arbirk

FERIE?

spurgte maleren,
du kan tro, jeg
får travlt lige nu!

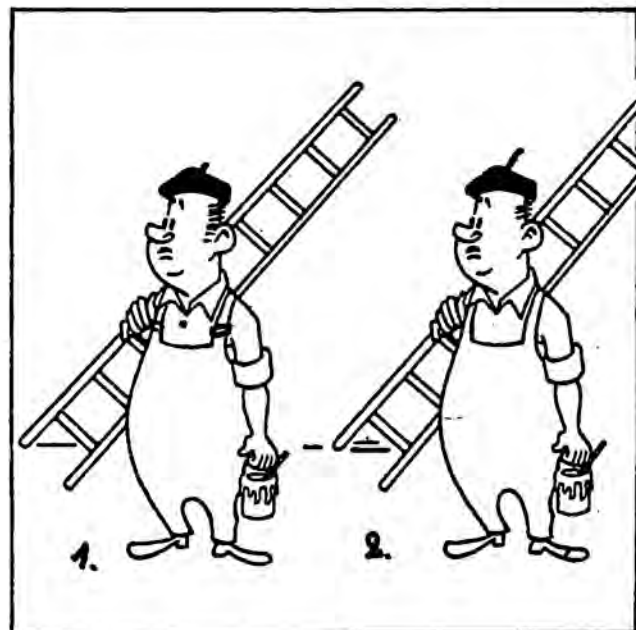
Du kan se, at også tegneren trænger til ferie! Han var så træt, at han har tegnet mange fejl. Hvilke?

**HEJ
MED
DIG!**

FERIE!

sagde vor egen
børneside-pige
med et smil.
Hun smed
gummistøvlerne
og høstgaflen
og blev forvandlet
til en frisk sommerpige.

De 2 malere i denne ramme er hver for sig på 5 måder forskellige fra maleren helt øverst.

Gud holder aldrig ferie
Han vil gerne møde dig
om søndagen
og være sammen med dig
hver dag
også der hvor du holder ferie
i disse sommermåneder

FERIE!

For mange måneder siden
begyndte jeg det nye skoleår
med en spinkel forventning:
en gang ville det blive ferie igen!

Det blev efterår og vinteren kom,
jeg lærte og oplevede mange ting,
i skolen og udenfor.
Min forventning slumrede men døde ikke.

Foråret vågnede med sol og fuglesang
mens jeg stirrede på et umuligt regnestykke
eller drømte mig væk fra en dansktime.
Min forventning blev til et brændende ønske:
bare det snart var ferie!

Nu er min drøm ved at blive virkelighed.
Slut med skolen.
Væk med den tunge skoletaske.
Ingen lektier.
Det er ferie!

Endelig får jeg lov og tid
til at gøre alle de ting,
jeg hidtil kun har drømt om.
Hvordan skal jeg indrette min ferie,
for at den kan blive lige så smuk
som min drøm?

Herri

Løsning: maler 1: flere hår, andre sejer, knap på skjorten, kortere
malerpensel, længere horisonlinje under stigen. Maler 2: længere
dippel på huen, kortere stige, andet øre, anden sko, dobbelt
horisonlinje under stigen. Havde du fundet dem selv?

Her er en tegneserie, som forestiller en af Jesu lignelser. Kan du se hvilken? Du må gerne skrive noget om den og sende din fortælling til: Henri Kerkhofs, Fjellegade 2, 7100 Vejle.

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplads på ca. 30 tekstlinjer. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 12 (der udkommer 13.8.) er mandag den 28.7., og til nr. 13 (der udkommer 27.8.) mandag den 11.8.. Manuskripterne bedes sendt til Vivi Soldahl, Bispekontoret.

København: Jesu Hjerter Kirke

Stenosgade 4 A, 1616 København V.
Tlf. (01) 21 85 88 eller (01) 24 65 80.

Søndag den 15. juni. Valdemarsdag.
Kl. 10.00: Højmesse med kirkekoret fra Allerheiligen, Berlin. Kl. 20.00: Læst messe, derefter kirkemusik ved kammerkoret fra Bredgade. På denne dag er der i alle messer kollekt til fordel for kirkemusikfonden.

Lørdag den 21. juni. Aloysius Gonzaga.
Kl. 7.00 og 8.15: Messe. Kl. 18.00: Messe på engelsk (søndagsmesse).

Tirsdag den 24. juni. Johannes Døberens Fødsel.
Kl. 7.00 og 8.15: Messe. Kl. 17.00: Festdagens messe med prædiken.

Søndag den 29. juni. Peter og Paul.
Kl. 10.00: Dansk højmesse.

Fredag den 4. juli. Jesu Hjerter fredag.
Kl. 7.00 og 8.15: Messe. Det hellige sakramente udstilles. Stille tilbedelse hele dagen. Kl. 16.45: Indvielse til Jesu Hjerter og sakramental velsignelse. Kl. 17.00: Jesu Hjerter messen.

Søndag den 6. og søndag den 13. juli kl. 10.00: Sangmesse. Kl. 11.30: Læst messe. Korferie.

Torsdag den 31. juli. St. Ignatius af Loyola. Jesuiterordenens grundlægger.
Kl. 7.00 og 8.15: Messe. Kl. 17.00: Festdagens messe med prædiken.

Fredag den 1. august. Jesu Hjerter fredag: som 4. juli.

Jesu Hjerter sogns menigheds feriefond uddelte af januar-midlerne kr. 3.474.00. I juli måned vil der atter blive uddelt nogle portioner til tiltrængt ferie og rekreation for medlemmer af Jesu Hjerter sogn, evt. for andre personer med særlig tilknytning til Jesu Hjerter Kirke. Ansøgning til »Bestyrelsen for feriefonden«, Stenosgade 4 A, 1616 København V.

Forældre til børn, som i august begynder i 1. klasse i ikke-katolske skoler bedes snarest indmelde børnene til katekismus hos sognepræsten.

København: Sakramentskirken

Nørrebrogade 27 C II, 2200 København N.
Tlf. (01) 39 53 80, sognepræsten og kontor og (01) 35 68 25, andenpræsten.

Lørdag den 21. juni kl. 19.00: I anledning af St. Josephs Hospitals forestående 100-års jubilæum indbyder Sakramentskirkens menighed alle interesserede til en festgudstjeneste (messe) hos os. Efter messen bliver der lejlighed til at hilse på søstrene i kirkens krypt.

København: Skt. Annæ Kirke

Hans Bogbinders Allé 2, 2300 København S.

Søndag den 15. juni kl. 10.00: Latinsk højmesse.

Lørdag den 28. juni kl. 19.00: Aftenmesse til ære for Vor Frue af den stedsevarende hjælp.

Faste messetider om søndagen i sommer:
Kl. 8.30, kl. 10.00 og kl. 19.00. Hver lørdag kl. 19.00: Mariaandagt. I Dragør, Rønne Allé 15: Messe hver søndag kl. 9.30.

København: Skt. Ansgars Kirke

Bredgade 64, 1260 København K.
Tlf. (01) 13 37 62. Kontortid: Daglig kl. 11-12, torsdag tillige kl. 17-18.

Mettetider i juli og august:
Søndagens messetider bibeholdes: Kl. 8.00 og 10.00. I juli måned erstattes høj-messen kl. 10.00 af en læst messe. Hverdage læses altid messe kl. 8.00, men eftermiddagsmesserne bortfalder.

Lørdag høres skriftemål til kl. 19.00; derudover efter aftale.

Museet ved Skt. Ansgars Kirke er åbent efter søndagsmessen kl. 10.

Birkerød: Den Hellige Families Kirke

Bistrup Byvej 4, 3460 Birkerød.
Tlf. (02) 81 27 96.

Søndagsmesser
Bistrup: Kl. 8.00 og 10.00.
Hørsholm: Kl. 10.00.
Mikkelsborg: Kl. 8.00.
Åsebakken: Kl. 8.15.

Onsdag den 11. juni kl. 20.00: Koncert med Michala-trioen i Bistrup.

Torsdag den 12. juni kl. 17.30: Vi samles på Nordvangsgård til den årlige skovtur med de ældre.

Søndag den 22. juni kl. 10.00: Vi fejrer festen for St. Hans — værnehelgen for vor kirke i Hørsholm.

Brønshøj: Skt. Antoni Kirke

Frederikssundsvej 225, 2700 Brønshøj.
Tlf. (01) 28 71 00.

Mettetider:
Mandag kl. 8.00, tirsdag kl. 10.00, onsdag kl. 19.00, torsdag kl. 8.00, fredag kl. 8.00, lørdag kl. 17.00, søndag kl. 8.30 og 10.30.

Søndag den 15. juni kl. 10.30: Festmesse i anledning af Skt. Antonis navnedag.

Fredag den 4. juli kl. 15.00: Tilbedelse indtil aftenmesse kl. 19.00.

Søndag den 20. juli kl. 10.30: Latinsk højmesse.

Fredag den 1. august kl. 15.00: Tilbedelse indtil aftenmessen kl. 19.00.

Hvidovre: Skt. Nikolaj Kirke

Strøbyvej 2, hjørnet af Hvidovrevej, 2650 Hvidovre.

Mettetider i juni:

Søndage kl. 8.00: Messe. Kl. 10.00: Højmesse.

»Sognebladet for den katolske menighed — Hvidovre« er udsendt til alle sognets husstande. Har De ikke modtaget bladet, kan det skyldes en fejl i sognets adressekartotek, og De bedes rette henvendelse til sognets kontor, tlf. (01) 78 27 90.

Ordrup: Skt. Andreas Kirke

Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund.

I skolernes sommerferie fra 21. juni — 10. august incl. læses der kun en messe på hverdage: Kl. 8.00.

Religionsundervisning for børn, der ikke går på katolsk skole, begynder i september, (aldersklasse: 7-14 år) arrangeres på Rygård.

Henvendelse til sognepræst Vagn Hansen, tlf. OR 422 kl. 10-11.

Hillerød: Skt. Vilhelms Kirke

Enghavevej 4, 3400 Hillerød.
Tlf. (03) 26 14 04, bedst mlm. 9-10, mandag undt.

Søndagsmesse læses i kapellet, Østergade 4, Hillerød. Hver lørdag kl. 17.00 og hver søndag kl. 10.00.

Fra og med søndag den 15. juni læses der hver søndag indtil den 24. august en messe kl. 17.00 i kapellet i Asserbo på feriekolonien Friheden, som ligger på hjørnet af Skovbovej og Grønningen i Asserbo plantage.

Næstved: Vor Frue Kirke

Præstøvej 29, 4700 Næstved.
Tlf. (03) 72 09 85. Kontortid: Tirsdag-fredag kl. 11.30-12.30 eller efter aftale.

Faste gudstjenester:
Hver søn- og påbudt helligdag kl. 8.00: Fromesse med prædiken.
Kl. 10.00: Højmessen med prædiken.
Mandag-lørdag kl. 8.00: Messe.

Søndag den 15. juni og 20. juli kl. 11.00: Polske gudstjenester (med polske prædikener).

Søndag den 29. juni og 27. juli kl. 10.00: Latinsk højmesse.

Søndag den 13. juli kl. 8.00: Katolsk ra-diogudstjeneste.

Andagter

Lørdag den 14. juni kl. 19.00: Rosenkransandagt.

Fra og med lørdag den 21. juni til og med lørdag den 9. august bortfalder rosenkransandagten i kirken.

Gudstjenester på Møn:

Lørdag den 21. juni kl. 19.00: c/o familien Walther Starp, tlf. (03) 81 31 65: Messe med prædiken. Endvidere er der gudstjeneste på Møn lørdag den 12. og 26. juli og den 9. og 16. august kl. 19.00. Disse gudstjenester holdes især for Møns turister. Vi får måske lov til at holde dem i Keldby Kirke.

Fredag den 20. juni kl. 19.30: Menighedsrådsmøde i præstegården.

Roskilde: Skt. Laurentii Kirke

Fredensborgvej 11, 4000 Roskilde.

Juni, juli og august:

Hverdagsmesser kl. 6.30 og 8.00.

Søndagsmesser kl. 8.00, 10.00 og 17.00.

Torsdag den 12. juni: Menighedsaften. Havevandring til? og tilbage til menighedssalen. Fælles kaffebord. Se plakaten i kirken, der nærmere omtaler menighedsaftenen.

Søndag den 24. august: Katolsk kirkedag på Ledreborg. Nærmere detaljer, herunder busmulighed til stævnet, fremgår af plakat i kirken.

Ledreborg slotskirke:

Juni og august: Messe hver søndag kl. 9.00.

Frederikssund:

Søndag den 15. juni og søndag den 17. august:

Messe kl. 10.00 på den private realskole.

Slagelse: Vor Frue Kirke

Frederiksgade 7, 4200 Slagelse.

Kære venner i menigheden!

Når I får dette nummer af »katolsk orientering«, er vor sognepræst, P. Jong igen kommet hjem fra Canada og han træffes på tlf. bedst mlm. 7 og 9 om morgenen på (03) 61 03 92 eller (03) 52 06 45.

Vi har haft travlt, mens P. Jong har haft ferie. Tak til alle, der har hjulpet til med at ordne i kirken og haven, tak for gaver til kalkens reparation og opforyldning og til den forsinkede fødselsdagsgave til P. Jong. Tak til dem, der har sørget for kirkedrikke, og til dem der var med til at drikke den, tak til alle jer, der ville med til Åsebakken; det hjælper alt sammen til at give os sammenhold i menigheden. Vi fortsætter med kirkedrikke den anden søndag hver måned, og så håber vi, at rigtig mange melder sig til Klitborglejren — for en enkelt dag eller for hele ugen: Poul og Ingrid Holm Larsen, Raklev gamle smedje, 4400 Kalundborg, tlf. (03) 50 87 84.

Husk 13.-20. juli:

Vor Frue Kirke i Slagelse: Messe hver søndag kl. 9.00.

Skt. Maria Kirke i Kalundborg: Messe hver søndag kl. 10.00.

Hvis nogen vil betale noget for dette dejlige blad, kan I blot give P. Jong eller mig penge dertil, hvis I synes det er for besværligt med girokortet. Det behøver ikke være 50 kr., mindre modtages også med taknemlighed.

Mange hilsener fra menighedsrådet ved Ruth Plum.

Mandag den 16/6. Alm. ugedag. 2. Kor. 6, 1-10. --- Mt. 5, 38-42.

Tirsdag den 17/6. Alm. ugedag. 2. Kor. 8, 1-9. --- Mt. 5, 43-48.

Onsdag den 18/6. Alm. ugedag. 2. Kor. 9, 6-11. --- Mt. 6, 1-6. 16-18.

Torsdag den 19/6. Alm. ugedag (el. Romuald, abbed). 2. Kor. 11, 1-11. --- Mt. 6, 7-15.

Fredag den 20/6. Alm. ugedag. 2. Kor. 11, 18. 21b-30. --- Mt. 6, 19-23.

Lørdag den 21/6. S. Aloysius af Gonzaga, ordensmand. --- 11 årsdagen f. Paul VI's valg til pave, som mindes i de alm. forbøner. 2. Kor. 12, 1-10. --- Mt. 6, 24-34.

Søndag den 22/6. 12. alm. søndag. Jer. 20, 10-13. --- Salme 69, 8-10. 14 + 17. 33-45. (R. 14c. O Gud, i din store miskundhed svare du mig). --- Rom. 5, 12-15. --- Mt. 10, 26-33.

Mandag den 23/6. Alm. ugedag. 1. Mos. 12, 1-9. --- Mt. 7, 1-5. Aftenmesse: Jer. 1, 4-10. --- Salme 71, 1-6 + 16-17. (R. 6b. »Du var min styrke fra moders liv«). --- 1. Pet. 8-12. --- Luk 1, 5-17. Gloria, credo, Johs. Døb. pr.

Tirsdag den 24/6. Johs. Døberens fødsel. Is. 49, 1-6. --- Salme 139, 1-3. 13-15. (R. 14. »Du formed mig i moders liv«). --- Ap. g. 13, 22-26. --- Luk 1, 57-66. 80. Gloria, credo, Johs. Døb. pr.

Onsdag den 25/6. Alm. ugedag. 1. Mos. 15, 1-12. --- Mt. 7, 15-20.

Torsdag den 26/6. Alm. ugedag. 1. Mos. 16, 1-12. 15-16 (eller kortere 6b-12 + 15-16). --- Mt. 7, 21-29.

Fredag den 27/6. Alm. ugedag (el. Cyrillos af Alexandria, biskop og kirkelærer). 1. Mos. 17, 1. 9-10. 15-22. --- Mt. 8, 1-4.

Lørdag den 28/6. S. Irenæus, biskop og martyr. 1. Mos. 18, 1-15. --- Mt. 8, 5-17. --- 1 evt. aftenmesse, Peter og Paul. Ap. g. 3, 1-10. --- Salme 19, 2-3. 4-5ab. (R. 5a. »Alverden forkynder Skaberens pris«). --- Gal. 1, 11-20. --- Johs. 21, 15-19. Gloria, credo, særlig pr.

Søndag den 29/6. PETER OG PAUL. Ap. g. 12, 1-11. --- Salme 34, 2-9. (R. 5b. Herren friede mig fra alle mine rædsler). --- 2. Tim. 4, 6-8. 17-18. --- Mt. 16, 13-19. Gloria, credo, særlig pr.

Mandag den 30/6. Alm. ugedag (el. Den romerske Kirkes første martyrer). 1. Mos. 18-22.

Liturgisk kalender

Ved Inga Jensen

Tirsdag den 1/7. Alm. ugedag. 1. Mos. 19, 15-29. --- Mt. 8, 23-27.

Onsdag den 2/7. Alm. ugedag. 1. Mos. 21, 5. 8-20. --- Mt. 8, 28-34.

Torsdag den 3/7. THOMAS, apostel. Ef. 2, 19-22. --- Joh. 20, 24-29. Gloria, ap. pr. 1 el. 11.

Fredag den 4/7. Alm. ugedag (el. Elisabeth, dronning af Portugal). 1. Mos. 23, 1-4. 19 + 24, 1-8. 62-67. --- Mt. 9, 9-13.

Lørdag den 5/7. Alm. ugedag (el. S. Antonius M. Zaccaria, præst el. Guds Moders lørdagsmesse). 1. Mos. 27, 1-5. 15-29. --- Mt. 9, 14-17.

Søndag den 6/7. 14. alm. søndag. Zak. 9, 9-10. --- Salme 145, 1-2. 8-9. 10-11. 13cd. 14. (R. 1.: Evigt og altid vil jeg love dit Navn, min Gud, min konge!). --- Rom. 8, 9. 11-13. --- Mt. 11, 25-30.

Mandag den 7/7. Alm. ugedag. 1. Mos. 28, 10-22a. --- Mt. 9, 18-26.

Tirsdag den 8/7. Alm. ugedag. 1. Mos. 32, 22-32. --- Mt. 9, 32-38.

Onsdag den 9/7. Alm. ugedag. 1. Mos. 41, 55-57, 42, 5-7a. 17-24a. --- Mt. 10, 1-7.

Torsdag den 10/7. Alm. ugedag. 1. Mos. 44, 18-21. 23b-29, 45, 1-5. --- Mt. 10, 7-15.

Fredag den 11/7. Benedikt af Nursia. 1. Mos. 46, 1-7. 28-30. --- Mt. 10, 16-23.

Lørdag den 12/7. Alm. ugedag (el. Guds Moders lørdagsmesse). 1. Mos. 49, 29-33 + 50, 15-24. --- Mt. 10, 24-33.

Søndag den 13/7. 15. alm. søndag. Es. 55, 10-11. --- Salme 65, 10-11. 12-14. (R. Luk. 8, 8: »Sæden faldt i god jord og bar frugt«). --- Rom. 8, 18-23. --- Mt. 13, 1-23 (el. kortere vers 1-9).

Mandag den 14/7. Alm. ugedag (el. Kamillus af Lellis, præst). 2. Mos. 1, 8-14. 22. --- Mt. 10, 34-11, 1.

Tirsdag den 15/7. Bonaventura, biskop og kirkelærer. 2. Mos. 2, 1-15a. --- Mt. 11, 20-24.

Onsdag den 16/7. Alm. ugedag (el. Vor Frue af Karmel). 2. Mos. 3, 1-6. 9-12. --- Mt. 11, 25-27.

Torsdag den 17/7. Alm. ugedag. 2. Mos. 3, 13-20. --- Mt. 11, 28-30.

Fredag den 18/7. Alm. ugedag. 2. Mos. 11, 10-12, 14. --- Mt. 12, 1-8.

Lørdag den 19/7. Alm. ugedag (el. Guds Moders lørdagsmesse). 2. Mos. 12, 37-42. --- Mt. 12, 14-21.

Søndag den 20/7. 16. alm. søndag. Visd. 12, 13. 16-19. --- Salme 86, 5-6. 9-10. 15-16a. (R. 5a: Du, o Herre, er god og rund til at forlade). Rom. 8, 26-27. --- Mt. 13, 24-43 (el. kortere vers 24-30).

Mandag den 21/7. Alm. ugedag (el. Laurentius af Brindisi, præst, kirkelærer). 2. Mos. 14, 5-18. --- Mt. 12, 38-42.

Tirsdag den 22/7. Maria Magdalena. Højs. 3, 1-4a el. 2. Kor. 5, 14-17. --- Johs. 20, 1. 11-18.

Onsdag den 23/7. S. Birgitta af Sverige, ordensstifter. 2. Mos. 16, 1-5. 9-15. --- Mt. 13, 1-9.

Torsdag den 24/7. Alm. ugedag. 2. Mos. 19, 1-2. 9-11. 16-20. --- Mt. 13, 10-17.

Fredag den 25/7. S. Jakob, apostel. 2. Kor. 4, 7-15. --- Salme 126, 1-6. (R. Joh. 15, 16: Jeg har udvalgt jer fra verden og sat jer til at gå hen og bære frugt, og det en varig frugt, siger Herren). --- Mt. 20, 20-28.

Lørdag den 26/7. Joachim og Anna. Jomfru Marias forældre. 2. Mos. 24, 3-8. --- Mt. 13, 24-30 eller Sir. 44, 1. 10-15. --- Mt. 13, 16-17.

Søndag den 27/7. 17. alm. søndag. 1. Kong. 3, 5 + 7-12. --- Salme 119, 57 + 72. 76-77. 127-128. 129-130. (R. 97a: Hvor elsker jeg dog din lov, Herre). --- Rom. 8, 28-30. --- Matt. 13, 44-52. (el. kortere vers. 44-46).

Mandag den 28/7. Alm. ugedag (el. S. Olav, konge og martyr). 2. Mos. 15-24. 30-34. --- Matt. 13, 31-35. Dagens bøn: Gud, du er kongernes krone og martyrerens sejr, vi beder dig, giv os at erfare din hellige martyr, kong Olavs forbøn og værn. Vi priser din rige nåde i hans lidelse og håber at vinde livets krone, som du har lovet dem, der elsker dig, Ved vor Herre...

Tirsdag den 29/7. Marta. 1. Joh. brev 4, 7-16. --- Johs. 11, 19-27 eller Luk. 10, 38-42.

Onsdag den 30/7. Alm. ugedag (el. S. Peter Chrysologus, biskop af Ravenna og kirkelærer). 2. Mos. 34, 29-35. --- Matt. 13, 44-45.

Torsdag den 31/7. S. Ignatius af Loyola. 2. Mos. 40, 14-19. 32-36. --- Salme 84, 3-6a + 8a. 11. (R. 2: »Hvor elskelig er din bolig, Herre«). --- Matt. 13, 47-53.

Fredag den 1/8. S. Alfons M. Lignori, biskop og kirkelærer. --- 3. Mos. 23, 1. 4-11. 15-16. 27. 34b-37. --- Matt. 13, 54-58.

Lørdag den 2/8. Alm. ugedag (el. S. Eusebius af Vercelli, el. Guds Moders lørdagsmesse). 3. Mos. 25, 1. 8-17. --- Matt. 14, 1-12.

Søndag den 3/8. 18. alm. søndag. Es. 55, 1-3. --- Salme 145, 8-9. 15-18. (R. 16: Du åbner din hånd, Herre, og mætter os) --- Rom. 8, 35. 37-39. --- Matt. 14, 13-21.

Mandag den 4/8. Johannes M. Vianney, sognepræst af Ars. 4. Mos. 11, 4b-15. --- Matt. 14, 22-36.

Tirsdag den 5/8. Alm. ugedag (el. kirkevielsesfest f. basilica Sta. Maria Maggiore i Rom). 4. Mos. 12, 1-13. --- Mt. 15, 1-2. 10-14.

Onsdag den 6/8. Kristi Forklarelse. Dan. 7, 9-10. 13-14. --- Salme 97, 1-2. 5-6. 9. (R. Gud er vor Herre og Konge). --- 2. Pet. 1, 16-19. --- Mt. 17, 1-9. Gloria særl. pr.

Torsdag den 7/8. Alm. ugedag (el. Sixtus II pave, martyr el. Kajetan, ordensstifter, præst). 4. Mos. 20, 1-13. --- Mt. 16, 13-23.

Fredag den 8/8. Dominicus, præst, ordensstifter. 5. Mos. 4, 32-40. --- Mt. 16, 24-28.

Lørdag den 9/8. Alm. ugedag (el. Guds Moders lørdagsmesse). 5. Mos. 6, 4-13. --- Mt. 17, 14-19.

Søndag den 10/8. 19. alm. søndag. 1. Kong. 19, 9a. 11-13a. --- Salme 85, 9-14. (R. 8: Lad os skue din Miskundhed, Herre, din frelse give du os. --- Rom. 9, 1-5. --- Mt. 14, 22-33.

Mandag den 11/8. S. Klara, ordenssøster. 5. Mos. 10, 12-22. --- Mt. 17, 21-26.

Tirsdag den 12/8. Alm. ugedag. 5. Mos. 31, 1-8. --- Mt. 18, 1-5. 10. 12-14.

Onsdag den 13/8. Alm. ugedag (el. S. Pottianus, pave og Hippolytus, præst: martyr). 5. Mos. 34, 1-12. --- Mt. 18, 15-20.

Torsdag den 14/8. Alm. ugedag. Jos. 3, 7-10a. 11. 13-17. --- Mt. 18, 21-19, 1.

Svendborg: Skt. Knuds Kirke

Havnegade 1, 5700 Svendborg.
Tlf. (09) 21 05 42, bedst mellem 9-10 undtagen mandag.

Sognepræst P. Paton har sommerferie resten af juni. Får man brug for en præst, bedes man henvende sig til præsterne i Odense, tlf. (09) 12 16 64. Fra 7. juli er P. Paton hjemme igen. Tlf. (09) 21 05 42, bedst mlm. 9-10, undt. mandag.

Gudstjenester i Skt. Bendts kapel i Rudkøbing:

Søndag den 6. juli kl. 19.00.
Søndag den 20. juli kl. 19.00.
Søndag den 3. august kl. 19.00.
Søndag den 17. august kl. 19.00.

Gudstjenester i Skt. Knuds Kirke i Svendborg:

Hver søndag kl. 8.00: Reciteret messe.
Kl. 10.00: Højmesse.

Grenå katolsk kirke

(Kirken har intet navn, da vi kun har lejet den).

I perioden fra søndag, den 22. juni indtil 31. august er der messe hver søndag kl. 10.30.

Ebeltoft: I perioden fra lørdag, den 28. juni indtil lørdag, den 30. august: Messe hver lørdag aften kl. 19.30 i Ebeltoft Kirke (folkekirke).

Sostrup: Messe hver dag kl. 9.00.

Århus: Vor Frue Kirke

Ryesgade 26, 8000 Århus C.
Tlf. (06) 13 56 66 og 12 33 68.

Søndagsgudstjenester:

Århus: Kl. 8.10 (hojmessen) og 17.00
Årslev: Kl. 9.00.

Josefs hospital: Kl. 7.00.

Polsk messe: Lørdag, 28/6, 12/7 og 9/8 kl. 16.30. Odder: 22/6, 13/7, 27/7 og 10/8 kl. 10.00.

Pindstrup: 15/6, 6/7, 20/7, 3/8 og 17/8 kl. 10.30.

Foranstaltninger:

Fotograf Poul Pedersen, lysbilledforedrag om jydsk romansk granitskulptur, torsdag, 12/6 kl. 20.00.

Mariakongregationens forårsfest: torsdag, 19/6 kl. 14.00.

Frank drengekor synger lørdag, 19/7 kl. 20.00 og i hojmessen den 20/7. (Nærmere bekendtgørelse i Kirken. Koret inkvarteres privat. De der kan tage en af drenge, bedes melde det på sognekantoret.)

Katolsk radiogudstjeneste

Søndag den 13. juli kl. 8.05 transmitterer Danmarks Radio program 1 messe i Vor frue Kirke i Næstved.

Celebrant og prædikant: Pater Laurits Bruniciardi C. s. s. R.

Antallet af katolikker voksende i USA

(KIPA) — Ifølge den nyeste oversigt i den netop udkomne »Official Catholic Directory« for 1975, som udgives af P. J. Kennedy i New York, er antallet af katolikker i USA i det forløbne år steget med 236.397. Der er nu i alt 48.701.835 katolikker i landet. Heri er medregnet samtlige ansatte ved diplomatiske repræsentationer i udlandet samt de i oversøiske lande stationerede militærpersoner med familie. Antallet af dåbshandlinger i den katolske Kirke er stadig for nedadgående. I 1974 var tallet 40.258 lavere end året før. I alt var der dog tale om 876.306. Antallet af konvertitter i 1974 angives med 75.123 for alle 50 amerikanske bispedømmer tilsammen. Der er i landet 58.909 præster (36.005 verdenspræster og 22.904 ordenspræster) i aktiv tjeneste. Dertil kommer 8.625 mandlige ordensfolk, som ikke er præster, og 135.225 ordenssøstre. Dette er de laveste tal i de sidste 20 år inden for begge kategorier, og tendensen er stadig nedadgående. Antallet af kandidater til præsteembedet på de 29 seminarier opgives at være

i alt 17.802. Også her fortsætter den nedadgående tendens, selv om den her og der, især inden for visse ordenssamfund, ser ud til at være standset. De højere og lavere katolske skoler har nu i alt næsten fire millioner elever (en nedgang på 109.885 i forhold til året før). Medregner man studenterne ved de nu 251 universiteter og colleges under katolsk ledelse, har der siden 1965 været tale om en nedgang på 35%. For de katolske hospitalers og omsorgsinstitutioners vedkommende er der til gengæld tale om et rekordtal på næsten 30 millioner patienter og andre beboere, til trods for at der kun findes i alt 761 sådanne institutioner mod 724 for 10 år siden.

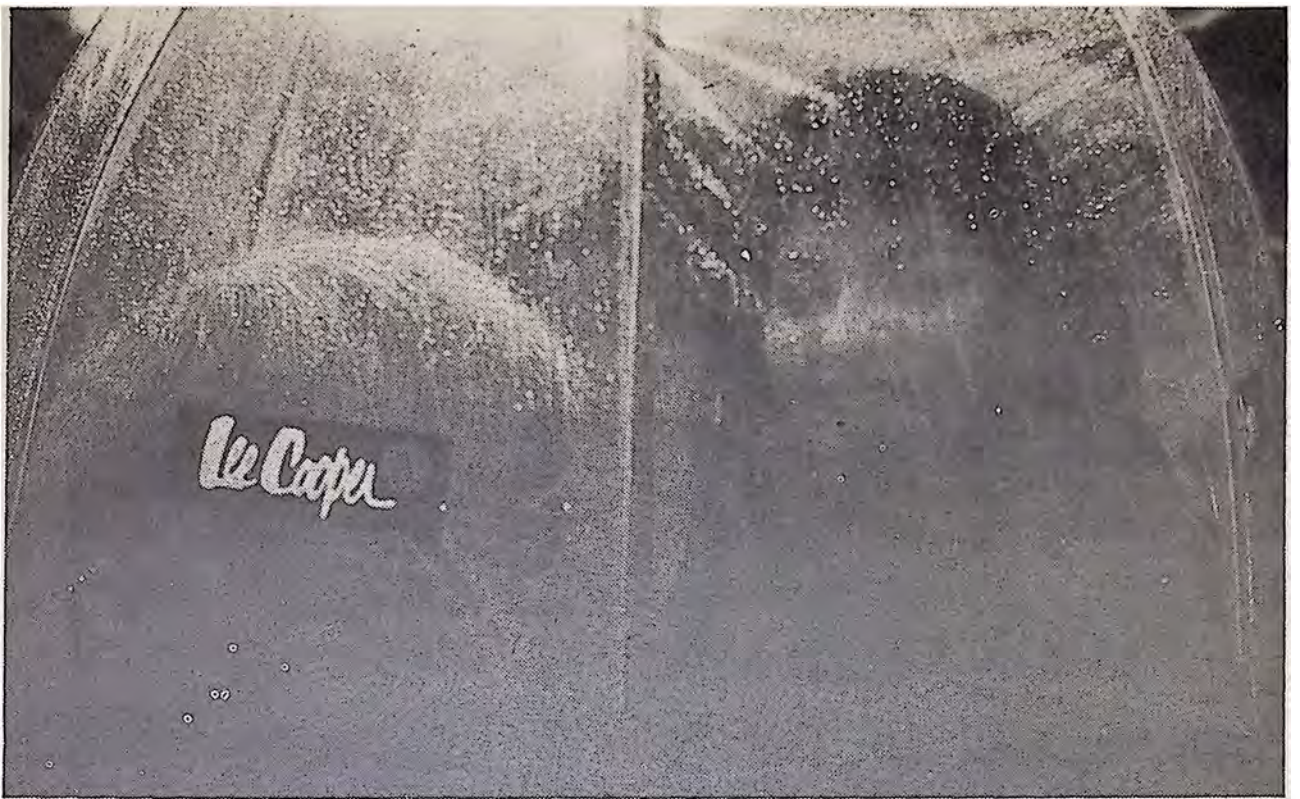
Bispedømmet Chicago er med sine 2,5 millioner sjæle stadig talmæssigt førende blandt de amerikanske bispedømmer. Derefter kommer Los Angeles og Boston med ca. 2 millioner hver, New York med 1,8 millioner, Detroit med 1,5, Philadelphia med 1,3, Newark med 1,3, Brooklyn med 1,1 og Rockville Center (på Long Island ved New York) med 1 million.

Institutionerne skal tjene mennesket

(KIPA) — I et offentliggjort brev til formanden for de »franske socialuger«, hvor man i Versailles drøftede »Opgør med og fornyelse af institutionerne«, skriver kardinalstatssekretær Jean Villot, at for Kirken er den menneskelige person oprindelsen til, genstanden for og formålet med alle institutioner.

Opgøret, siger Jean Villot om dette »brandaktuelle emne«, kan undertiden fremtræde som en afvisning af institutionerne. I modsætning til dette må man imidlertid se den dybe indbyrdes uafhængighed mellem den enkeltes stræben og samfundsudviklingen. Det, der betyder noget, er »det broderlige fællesskabs bånd« mellem

menneskene. For øvrigt findes der »strukturer og strukturer«. Der er strukturer, der opstår af den gode vilje hos mennesker, der organiserer deres bestræbelser så godt, det overhovedet lader sig gøre, for at skabe et mere meningsfyldt fællesskab. Disse strukturer er også modtagelige for substantielle reformer. Andre derimod har en væsentlig funktion, når det drejer sig om at sikre »den enkeltes personlige frihed«. Til disse institutioner hører også Kirken. De sekundære institutionelle former i Kirken har altid været genstand for fornyelse, hvorimod de fra Kristus modtagne væsentlige kendetegn er uangribelige.

»Øm i sol og regn« synger de unge. Det blev sol og hagl under valfarten, søndag den 1. juni. Mere på side 3.

Foto: Willem Wuyts

Forandringer i den katolske kirke i Storbritannien

(KIT) — Den katolske Kirke i Storbritannien har ifølge The Times forandret sig på tre punkter i de ti år, der er forløbet siden det andet Vatikankoncil. Det drejer sig om det venskab, der er opstået med andre trossamfund, om lægfolkets og præsternes medvirken i beslutningsprocessen og om en radikal reform af liturgien.

Liturgireformen er gået længere, end de fleste for ti år siden regnede med, mener The Times. Den er blevet modtaget af menighederne uden større begejstring, men også uden nævneværdig modstand.

Det største fremskridt i forholdet til den anglikanske Kirke er sket i forbindelse med den anglikansk-katolske teologikommissionens virksomhed. Denne kommission har imod al forventning frembragt to enige betænkninger, en om eukaristien og en om præsteembedet.

Kontakten mellem den katolske Kirke og det britiske økumeniske navn er derimod slået fejl. »Omhyggelige forberedelser og en praktisk talt enstemmig opinion inden for den katolske Kirkes forskellige organisationer var ikke nok til at formå de katolske bi-

skopper til at ansøge om medlemskab«. Dette var »antagelig den næststørste modgang« for den kristne enheds sag i Storbritannien siden den anden verdenskrig (den største modgang var sammenbruddet af unionsbestræbelserne mellem anglikanere og metoder). — I andre forbindelser har økumeniens

tolske lægfolk gennem de senere år fået en officiel og funktionsdygtig plads i den kirkelige beslutningsproces, og der er noget, der tyder på, at de i stadig større grad gør deres ret gældende på dette område. Til trods for, at den katolske Kirke i Storbritannien har en større andel af medlemmer fra arbejderklassen end noget andet kirkesamfund, kommer de lægfolk, der er engageret i beslutningsprocessen, næsten udelukkende fra middelklassen. Heraf følger, at de nyoprettede kommissioner på landsplan, som har til opgave at råde biskopperne, »langt fra er repræsentative«. Til gengæld er præsterådene i høj grad repræsentative i deres sammensætning. Her synes der at være visse vanskeligheder, ved kommunikationen med bispemødet, — vanskeligheder, som kan blive belastende for præsternes arbejdslyst, slutter The Times.

Ærkebiskop Heenan, Westminster.

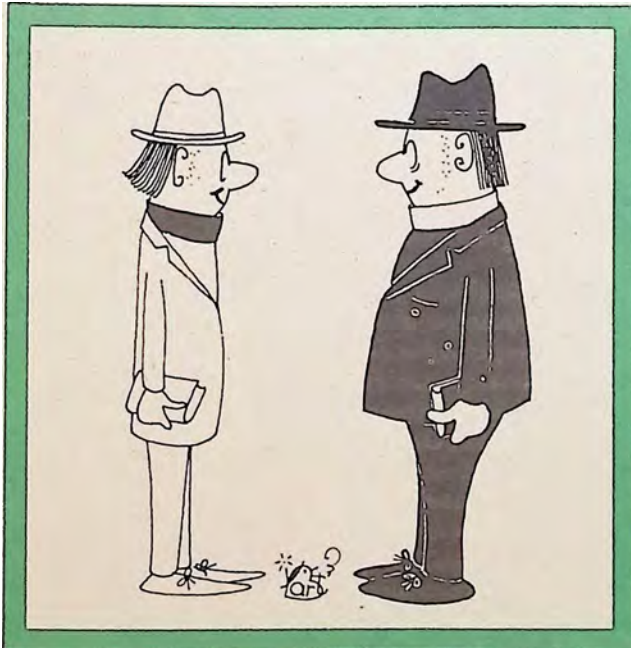
fremskridt været blandede, mener The Times.

Af de nye strukturer i Kirken, der har set dagens lys siden koncil, kan nævnes indførelsen af en officiel bispekonference og af menighedsråd. For første gang i nyere tid har ka-

Historisk møde

(KIT) — I dagene 2.-3. april mødtes katolske og lutherske kirkeledere i Washington for at bedømme det arbejde, teologikommissionen (bestående af katolske og lutherske teologer, der siden 1965 har drøftet mulighederne for en genforening) havde udført i de forløbne ti år, og for at udarbejde spørgsmål, som de anbefalede at tage op under den videre dialog. Det var en historisk lejlighed, idet det var første gang, den katol-

ske og den lutherske Kirkes øverste ledere i USA mødte hinanden. Kirkelederne opfordrede i en udtalelse de to samfunds medlemmer til at studere og ytre sig om de resultater, teologikommissionen er kommet til i sine drøftelser. »Vi er overbevist om at et sådant studium i allerhøjeste grad må bidrage til at fordybe troen og den kristne vished.« (Se »orientering«, nr. 10: »Genforenings vanskelige vej«).

Bedre messer side 4

Prosit side 5

Biskop Lønning side 6-8

Hej med dig side 9

katolsk orientering

Helsinki en bekræftelse af fred med harmoni

(NC) — Pave Paul VI har udtalt, at Den europæiske Sikkerhedskonference i Helsinki er en »højtidelig bekræftelse« fra de 35 deltagende nationers side af fredsprincipperne og af deres vilje til at undgå atomkrig. Til besøgende på Castelgandolfo sagde paven: »Helsinki vil være en højtidelig bekræftelse af fred med harmoni og broderskab mellem nationerne og et pant på fuldstændig og

sand retfærdighed«. Repræsentanter for 35 nationer inklusive Vatikanet har i Helsinki underskrevet et internationalt dokument, hvori de gav tilsagn om at respektere landegrænserne, principielt at tage afstand fra brugen af væbnet magt og at samarbejde på det teknologiske, det kulturelle, det økonomiske og det miljømæssige plan.

Kvindelig rabbiner

(KP) — Storbritannien har nu fået sin første kvindelige rabbiner. Det er den 26-årige Jacqueline Tabick, som hermed er den fjerde kvindelige rabbiner i verden, de tre andre finder

man i USA. Jacqueline Tabick får som sin særlige opgave at tage sig af undervisningsmæssige og pastorale spørgsmål og funktioner ved en synagoge i London.

Henved 200 pilgrimme fra hele Skandinavien deltog i den fælles Nordiske Valfærd til Rom. Den begyndte mandag den 23. juni og sluttede søndag aften, den 29. juni, på apostlene Peters og Pauls fest, med en grandios pavemesse på Peterspladsen med præstevieelse af 320 diakoner fra alle verdensdele. Udførlig rapport om valfarten i næste nummer.

Hvad Auschwitz har lært os

Det internationale råd af kristne og jøder (ICCJ) har i dagene fra 8. til 11. juni på en kongres i Hamburg ud fra forskellige synspunkter analyseret det national-socialistiske massemord i historisk belysning. Kongressen, bestående af 12 nationaliteter med i alt over 700.000 medlemmer, behandlede emnet »Hvad Auschwitz har lært os«.

Man undersøgte bl. a. kirkernes stillingtagen til politisk uret og fremstillingen af den i undervisningen. Man fastslog, »at der i mange lande er tale om alvorlige forsømmelser på dette område«. Trods de mange studier af massemord og folkemord, der hidtil har fundet sted, må der stadig gøres meget for at udforske folkemordets betydning og dens ideologiske forudsætninger, hedder det i en resolution, der blev offentliggjort på en pressekonference i forbin-

delse med mødet. Vor tids mennesker har ansvaret for, at der ydes al tænkelig modstand mod tendenser, der kan føre til folkemord af den art, jøderne har været udsat for.

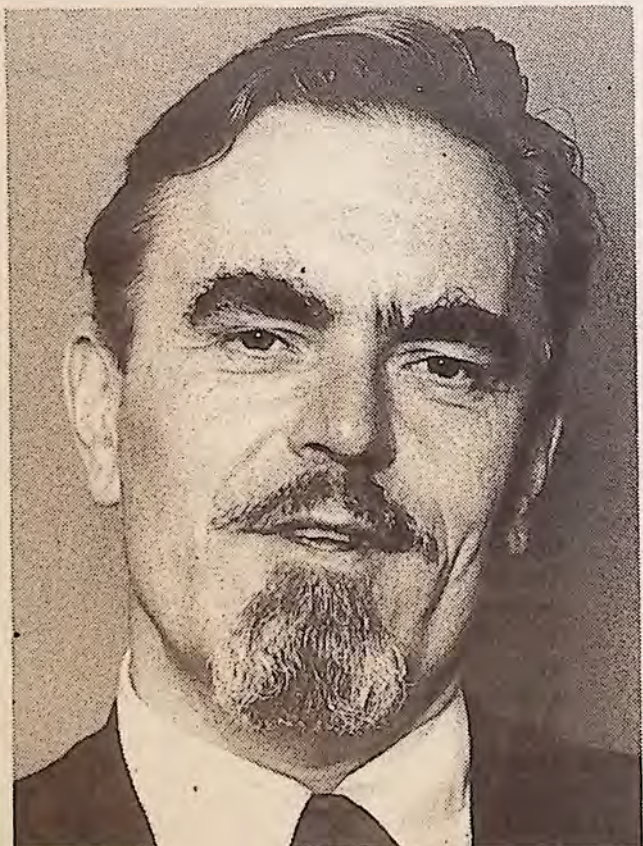
En af de tre formænd for koordineringsrådet for samarbejdet mellem jøder og kristne, prof. pater Wilhelm Paul Eckert OP, Walberberg, gjorde opmærksom på, at »tysk katolicisme« (Heinrich Bölls skydeskive!) i trediveerne stod uforberedt over for et fænomen som en nationalistisk kamoufleret uretstat. Man havde ikke tilstrækkeligt overvejet forholdet mellem tro og politik. Når kirkeledere som f. eks. kardinal Faulhaber udtalte sig, understregede de, »at de skulle forstås rent religiøst«, uden relation til jødernes aktuelle situation. Denne måde, at sætte det politiske i parentes på, var ganske vist ikke blevet honoreret af magt-

haverne. Af denne kendsgerning kan de mennesker tage ved lære, som i dag, i kirkelige tekster og andre former for kirkelig stillingtagen mod antisemitismen, ikke så sjældent undlader at udtale sig om staten Israel og jødernes nære tilknytning til den — under henvisning til, »at der er tale om rent religiøse udsagn«.

Ifølge professor, dr. Irving Greenberg, New York, kan man siden 1945 ikke mere gå ind for den traditionelle religiøse lære om, at lidelser skal bæres med tålmodighed. Den opfordrer kun til nye rædselsgerninger. Den Tredje Verdens befrielseskamp og mindretallets kamp for deres ret er, siger han, det direkte resultat af national-socialisternes udryddelsespolitik. Greenberg hævder, at korsets teologi i mange århundreder kun har været en forherligelse af lidelsen. Men det, det

kommer an på, er i virkeligheden at gøre en gentagelse af korset umulig. Opstandelsen og livet skal danne centrum for en teologi om fremtiden. Når jøderne i Israel vægrer sig ved endnu en gang at lade sig slå ihjel, er dette det »teologiske svar« på Auschwitz.

I overværelse af pater P. M. de Contenson OP fra Rom, der var Vatikanets permanente observatør på kongressen, supplerede journalisterne deres noter med en bemærkning om, at dannelsen af et mønster for, hvordan man i praksis skal forholde sig over for minoriteter, er absolut nødvendig i vor sekulariserede verden. Hvis jødedommen bliver kvalt i den Nære Orient, er det også forbi med kristendommens chancer i de arabiske lande, siger Konrad Hoffmann fra ICCJ's eksekutivkomité.

Det er kommet til en alvorlig konfrontation mellem kirke og stat i Norge efter Per Lønnings fratræden som biskop, der skete i protest mod stortingets vedtagelse af en lov om fri abort i maj. Inde i bladet kan De læse Per Lønnings begrundelse for et så alvorligt skridt. Samtidig bringer vi en kommentar af H. Rieber-Mohn O.P. Per Lønnings begrundelse har tidligere været offentliggjort i Kristeligt Dagblad, mens Rieber-Mohns artikel er hentet fra det norske katolske blad Sct. Olav.

Kaj F. Fjording og Søn

Murermestre — Ingeniører
Entreprenører
Hyldegårds Tværvæg 13
Charlottenlund.
Telefon 63 12 88

El-afdeling w/ installatør
J. Ramskov Hansen
Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER

Blikkenslagermester
aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 — 80 50 30

Roman Kusler

Murermester
Stationsvej 11, Nivå
Telefon (03) 24 71 50

Aktieselskabet

Købmands- og Haandværkerbanken
— en rigtig AARHUS-BANK

Store Torv 12, telf. (06) 12 47 77

Søndre afd., Århus Hovedbanegård
Telf. (06) 12 40 88

Langenæs afd., Skanderborgvej 16
Telf. (06) 14 55 22

R. Schulik

Slagterforretning
Nørrebrogade 46, Esbjerg
Telefon 12 02 14

Tømrermester

Ferd. Færch & Co A/S
Strandvejen, Ålborg
Telefon 12 03 01

Ressourcespild

Flere tusinde varmtvandsbeholdere og mange tusinde meter vandtræ tæres op hvert år.
Ring til Deres VVS-installatør og få monteret et

ANO-KAT minielektrolyseanlæg

i Deres parcelhus. Så er Deres varmtvandsbeholder og rørsystem — for ca. 500 kr. — effektivt beskyttet mod korrosion
Guldager Electrolyse A/S

Ejner Nielsen

Kolonial — Kaffé
Absalonsgade 14 — 9000 Ålborg
Telf. (08) 12 09 71 — 12 15 56

Fint arbejde — Rimelig pris

Telefon: TRIA 6070

Er De tilfreds med Deres snedker og møbelpolstre?
Hvis ikke — så prøv os!

ANDERS SVENDSEN

Afdeling for bygningsarbejde
Nordre Frihavsgade 13, Kbh. Ø

Oliefy
Centralvarme
Brændselolie
Cinders

NORDISK KUL A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 70 45 30

LÆSERNE SKRIVER

Under denne rubrik vil breve fra læsere blive bragt i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har almen interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200 ord.

Den lukkede kirke

Når man har sin gang ved Sakramentskirken, bliver man desværre ofte stillet over for det spørgsmål: »Hvorfor er kirken lukket? Vi troede, at katolske kirker var åbne«. Man tænker tilbage på alle de gange, man selv har været glad for at finde en åben katolsk kirke — både hjemme og i udlandet, og det finder man da heldigvis stadig, selv om en usikkerhed breder sig, fordi der i dag er mennesker, der finder, at hærverk er en fornøjelse.

Når folk stilles over for en lukket katolsk kirke, er de tilbøjelige til at tro, at det er, fordi vi er bange for vore kostbarheder, og for at man skal røve dem. Det er det imidlertid ikke. De unge narkomaner, der sidder på kirketrappen, drømmer ikke om at røve den nye korsvej, — de har tilstrækkeligt i deres egen. Påskelysestagen kan de umuligt gå med, — der skal stærke mænd til at flytte den. Det ligger, der er værd at tage, er lukket inde i pengeskabet. Hvad er vi da bange for?

Simpelt hen, at kirken skal ligne kirketrappen. Kom en søndag morgen og se, hvor meget kirkens præster eller sakristan må feje væk og fjerne fra de ubudne gæster. Man er nødsaget til at spule

trappen flere gange for at få den uhumske lugt væk. Sidste søndag var der en venlig sjæl, der havde ondt af narkomanerne, fordi vi spulede trappen, så siddepladsen blev våd. Så vidt kan jeg ikke drive min medmenneskelighed. Vore menighedsmedlemmer er vant til, at de skal passere hele denne sørgelige skare, men var kirken ikke låset, så de kom ind i kirken og fandt de unge der, sovende på bænke og gulv med flasker, sprøjter og andet, ville de blive skræmt væk.

Der er mange, der synes, at vi ikke gør nok for at få disse stakler væk. Selvfølgelig ville vi gerne have vor trappe fri og kirken åben igen, men hvad gør man? Politiet kommer frivilligt, vi behøver ikke at tilkalde det, men det hjælper ikke, så længe der er folk, der lever af at ødelægge andre mennesker med narko.

Hvad kan vi, hvad kan vort samfund gøre for denne samling forhulede individer? Heldigvis er de ret fredsomme. Når man siger, at nu må de flytte sig, for der skal være adgang til kirken, forsvinder de af sig selv. Man kan ikke undgå at føle, at vi i al vor kristelighed spiller fallit over for disse vore medmennesker.

L. Fausbøll

Anvendelsen af Magleås

Det var med positive følelser, jeg i september sidste år hørte, at den katolske kirke i Danmark havde overtaget Magleås Højskole i Nordsjælland. Jeg så i erhvervelsen en mulighed for åbning til sider og mennesker, som normalt ikke har kontakt med det, der rører sig i den katolske debat. Jeg tager det forhold, at man endnu ikke har besluttet noget endeligt vedrørende Magleås, som noget positivt i denne sammenhæng: at man er åben over for en anvendelse, der åbner nye perspektiver.

Mit forslag er, at Magleås føres videre som folkehøjskole. Der kræves til dette, at skolen gennemfører 32 ugers undervisning om året for at opnå fuldt statsluskud. Disse 32 uger kan fordeles enten som 3 måneders kursus eller ét 5 måneders kursus, de resterende uger kan gennemføres som 5-dages eller 12-dages

eller 1 måneders kursus. Hvis skolen ikke har kursus i samtlige 32 uger, vil statsluskudet blive sat ned i tilsvarende omfang. I årets øvrige uger kan højskolen benyttes til alt muligt andet, den kan også bruges til at lave flere højskoleuger.

Magleås blev startet som højskole med et mellemfolkeligt sigte. Den blev kendt som en højskole med netop dette sigte. Den var kendt for sin åbenhed og sin forståelse for nye horisonter. Ansvarligheden over for den tredje verden var et af dens væsentlige temaer.

Den katolske kirke i Danmark er begrænset i sin kapacitet. En af tendenserne i 1960'ernes kirkedebat var den større forståelse af de kristnes politiske og sociale medansvar. Dette var netop et af de områder, hvor en del af det økumeniske arbejde foregik. Vi har med købet af Magleås

Højskole fået foræret en mulighed for at kanalisere dette politiske og sociale engagement ind i noget konkret: en højskole, hvor det kristne også tages alvorligt i en mellemfolkelig sammenhæng.

Jeg forestiller mig en sådan højskole drevet på økumenisk basis, at dens virksomhed dels koncentrerer sig om et 5-måneders kursus hvert år, dels en række kursus af mindst 5-dages varighed. Skolens faste medarbejderstab vil være direkte engageret i 5-måneders kurset, hvor nærheden til København gør det muligt at invitere mange spændende mennesker på gæsteoptræden. På de kortere kursus er

der rige muligheder for at arrangere disse i samarbejde med personer eller grupper, som har lignende emner på tapetet.

Hvor vigtigt det end er at have steder at anbringe diverse aktiviteter, som vi allerede har, så er det også meget vigtigt at udnytte de muligheder for vingeang, som Magleås har givet os.

Der er en tradition for at skabe bevægelser i Danmark gennem den folkelige undervisning. Der er mig bekendt ikke særlig tungtvejende argumenter for, at man ikke fra katolsk side skulle glide ind i denne gode danske tradition.

Walter Dalland

Lad os få en revideret katolsk salmebog

I »katolsk orientering« nr. 9, fortæller fru Lily Fausbøll om liturgikommisionens arbejde med den nye salmebog. Både den og messebogen har allerede været savnet længe. Den gamle messebog kan slet ikke anvendes mere, og vore salmebøger er snart slidt til laser. Men med alle de nye tekster, der skal oversættes, gennemprøves og godkendes, må vi have tålmodighed, hellere end at der bliver udgivet noget forhastet og utilfredsstillende. Liturgikommisionen fortjener tak for sit store arbejde. Både menneskeligt og økonomisk er det en kraftpræstation, når man betænker, at der skal ydes samme indsats som i f. eks. hele det tyske eller engelske sprogområde.

Derfor forstår jeg også fristelsen til at komme lettere om ved det ved at indføre Den danske Salmebog (DS) med et tillæg af nogle katolske salmer. Det synes jeg ikke, er nogen god idé. DS er nu engang Folkekirkens gudstjenestebog, opstået og udviklet ud fra den evangelisk-lutherske trosopfattelse, og den er trods al økumenisk velvilje ikke identisk med den katolske. Ligegyldig hvor mange salmer vi kunne udvælge som acceptable i en katolsk gudstjeneste, vil den føles som et fremmedelement. Og lad os så blot nedkøle den udbredte begejstring for »den danske salmeskat«. Litteraturhistorisk er der sikkert meget af stor kvalitet, men selv protestan-

ter kan se, at størsteparten er skrevet i et sprog og en ånd, som hører til for århundreder siden, og som uden kommentarer er uforståelig for nutidsmennesker, især de unge. Spørg blot en skoleelev, hvad han har fået ud af en tilfældigt valgt salme. Selv den populære Gundtvig, som ville være moderne for sin tids ungdom, er fuld af udtryk og begreber, som nutiden ikke mere forstår uden forklaring. At der også er et par katolskfjendtlige salmer iblandt, bør også noteres. Endelig synes DS at blokere en udvikling mod en moderne kirkesang, som kunne antage helt andre former end de traditionelle.

Lad os derfor få en katolsk salmebog, revideret som alle tidligere udgaver har været det. Frasorter mindre værdifulde eller mindre anvendelige salmer og forøg gerne udvalget af salmer fra DS, som føles naturlige i en katolsk gudstjeneste (jeg savner også et par stykker). Og hvorfor ikke drage præster og menigheder (ikke bare nogle håndplukkede) med ind i arbejdet ved et spørgeskema? Vi er ikke eksperter, men vi er dog brugere. Og skal det endelig gøres til en principssag, om DS skal indføres i vore kirker eller ej, så lad dog i hvert fald pastoratrådet tage stilling (som i sin tid synoden). Det angår dog hele den katolske kirke i Danmark.

Ebbe Simonsen
Sønderborg

To spørgsmål

Liturgikommisionens redigelse i k.o. nr. 9 foranlediger følgende to spørgsmål til rette vedkommende:

1) I Katolsk Forum 1972 nr. 17 offentliggjordes første del af messens ordinarium med kommentarer og anmodning om yderligere bemærkninger fra læsere. Mig bekendt er resten af messeordinariet ikke

offentliggjort på lignende måde. Hvorfor ikke?

2) For flere år siden sagde to unge katolske kirkemusikere ja til opfordringen om at indtræde i et kirkemusiknævn, men har trods gentagne henvendelser ikke hørt en lyd mere. Hvorfor ikke?

Leif Kayser

PEJLINGER

ved Ellen Nielsen

Den 53-årige franske biskop Jean Rémond tjener til livets ophold ved kontorarbejde. Tidligere har han været snedker. Nu programmerer han til et EDB-system i et privat firma for en månedsløn på 1350 francs, ca. 1800 kr. Biskoppen har en teologisk grad og har indtil bispevielsen nylig gjort tjeneste i »Mission de France«, som kardinal Suhard lancerede under krigen. Nu skal han assistere kardinal Marty, der er formand for den franske bispekonference. Den nye biskop vil hverken kaldes Excellence, monsignore eller fader, — han bliver gerne bare kaldt »Jean«. Kammeraterne på arbejdspladsen ved godt, at han nu er blevet biskop.

16 franske benediktinere har brudt med deres kloster og har i Martigny i Schweiz oprettet et kommunitet »Skt. Josephklostret«. De er endnu mere yderliggående traditionalistiske end præsteseminaret i Econe, som er desavoueret af Rom og den lokale biskop. De 16 benediktinere gæstes jævnligt af velhavende franske traditionalister, og

det har sat dem i stand til at planlægge købet af et forhenværende sanatorium til en pris af over 1 million francs.

Engelske katolikker er ved at få et pastoralråd med deltagelse af læg- og ordensfolk. Ved mødet i juli var et af temaerne »England og Wales — missionsland?»

Et nyt ugeblad »Nova Terra« (ny jord) har set dagens lys i Portugal. Det udgives af patriarkatet i Lissabon og de katolske ordner. Det skal bringe almindelige informationer og mindst én side med rent kirkelige nyheder.

Studenter i Bonn plejer at deltage i den franske valfart til Vor Frue af Chartres. Men i år opgav de dette og arbejdede i stedet med at indrette en villa for hjemløse kvinder, »Arken«.

Min bekymring for det daglige brød er et materielt spørgsmål. Min bekymring for min broders brød er et åndeligt spørgsmål.

(N. Berdjajev.)

God familieretræte

I slutningen af maj måned havde forældre og søstre fra Rygårds Skole i Hellerup indbudt alle katolske familier med børn på skolen til en familieretræte — eller lad os hellere kalde det et »familiedøgn« — på Magleås sammen med pater Dekkers SJ.

Vi var mange, ja vist flere, end arrangørerne havde turdet håbe, der med glæde meldte os som deltagere. Børnene var i alle aldre fra omkring 1 år, op til dem, der var så store, at de sammen med et par søstre gik ture og legede med de yngre søskende. Ingen far eller mor måtte undvære foredrag eller samtaler for at se efter eller trøste de mindste familiemedlemmer, men kunne fuldt ud engagere sig i pater Dekkers udlæggelse af emnet: »Kan vi regne med

Gud?» Et meget personligt emne, hvor måske ikke engang en hel uges fordybelse havde været nok — og vi havde jo desværre kun 1 døgn. Af de samtaler, der var, også om helt andre ting, fremgik det tydeligt, at der virkelig er et behov blandt katolske familier fra skolen til at komme sammen.

Det var et helt andet fællesskab end på skolens øvrige forældre- eller familiesammenkomster, og det skyldes vel netop den primære årsag til, at vi alle har sat vore børn i en katolsk skole, ønsket om at leve et kristent familieliv og om, at den katolske tro må være noget virkeligt og stærkt personligt for vore børn, afgørende for hele deres livsholdning.

Merete Noval.

Økumenisk sankthansaften

Mellem de kristne kirker i Herlev har der i de sidste 15 år været et forbilledligt nært samarbejde. Blandt de senere års arrangementer kan nævnes kirkevandring, fælles-økumeniske gudstjenester, foredragsrækker i samarbejde med Herlev kommunes aftenscole, studiekredse og ikke mindst et virkelig godt samarbejde mellem præsten, menighedsråd og lægfolk i de forskellige kirker, et samarbejde, der som årene er gået

naturligt har udviklet sig til et nært venskab.

I de sidste tre år har den økumeniske arbejdsgruppe arrangeret nogle meget velbesøgte sankthansaftener i en af kommunens nye og meget smukke folkekirker (Præstebro kirke). Sankthansaften i år samlede arrangementet 450 deltagere omkring sankthansbålet i kirkens udendørs amfiteaterformede haveanlæg. Der var musik ved et jazzorkester fra folkekirken, báltale

holdt af en lægmand fra baptistkirken, folkedansere fra den lokale folkedanserforening. Efter bespisning, solosang, fællessang m.v. gik alle deltagere i lysprocession ind i kirken, hvor den katolske kirkes sognepræst, pastor Smeenk prædikede og ledede den afsluttende andagt, hvorefter deltagerne gik hver til sit, nogen endnu bærende på de brændende kærter i den stille lune sankthansaften.

Erik Elnebo

Ny møderække på Magleås

Hvad er kernen i kristendommens budskab til netop vor tids mennesker? Hvordan skal jeg som kristen forholde mig til de mennesker, jeg lever sammen med i det mere eller mindre afkristnede danske samfund, — familie, venner, naboer, arbejdskammerater?

Disse højaktuelle spørgsmål bliver behandlet på 4 lørdag-søndagsmøder på Magleås i løbet af efteråret. Møderne holdes den første weekend i september, oktober, november og december. Mødelederne er pater P. Grégoire, pastor B. Højbo, pater H. Roos, adjunkt Kurt Hansen og cand. mag. Ellen Nielsen.

Septembermødets emne er kristendommens centrale budskab. I oktober behandles problemet om at være kristen i samfundet. Novembers tema drejer sig om arbejde, og i december står fritiden og højtidens på programmet. Man behøver ikke at tilmelde sig til alle 4 møder og kan altså nøjes med at være med en enkelt weekend. Annoncen andetsteds i bladet oplyser nærmere om pris, tilmeldingsfrist m.v.

H. OVERBECK A/S

Ingeniørfirma

Havnepladsen, Kolding
Telefon 52 35 55

Ur- og Brillehuset

„BALANCEN“

v/ KNUD PETERSEN
Gerritsgade 34, Svendborg.
Telefon 21 19 20

Ove Juel-Christensen

Telefon 29 55 88
Kaffe og kolonial en gros

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

WS

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

Murermester- og entreprenørføretning

M. Thomsen Støtt & Søn

Kong Christians Allé 6,
Ålborg
Telefon 13 42 33 og 13 43 37

N. BOESEN

BEGRAVELSESFORRETNING
v/ Anders Jørgensen

Nørrebrogade 9 - 7100 Vejle
Telf. (05) 82 07 25 - 82 46 40

E. Christoffersen

Ringstedgade 25, Næstved

Begravelse og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 - GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 76
Ligkistemagasin GO. 6056 - GO. 6030

Begravelse og bisættelser
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

L. BASSE

Kaffe - Vin - Konserver
Hjørnet af Nørregade og Jyllandsgade
Esbjerg
Telefon 12 05 78

A/S Karl A. Hansen

Ingeniør-, murer og
entreprenørfirma

Industrikrogen 16,
Ishøj, 2630 Tåstrup
Telefon 52 11 77

Poul
HENRIKSEN

Rådhusforvet, Vejle

Telefon 82 37 11

A. Mougard A/S

Entreprenør- & murerfirma
Århus C
Telefon 14 20 23 - 13 83 23

Mogens Larsen

Ramsherred 31, Åbenrå
Telefon 2 25 30 og 2 34 27

Lys - Kraft - Varme

Mange messer for dårligt forberedt

Møde i Luxembourg for formænd for de europæiske liturgikommissioner

Mødet fandt sted fra 25. til 28. maj. Pater Niels Krogh Rasmussen og jeg repræsenterede den Nordiske Bispekonferences liturgiske kommission.

Liturgi, katekese og pastoral omsorg hører sammen, og dette blev meget stærkt understreget.

Jeg fik nogle personlige kontakter, hvorfra vi kan få liturgisk materiale. Jeg har allerede kontaktet det engelske og tyske liturgi-institut og var derfor meget glad for her at møde de pågældende personer.

Sekretæren for Bureau Rencontre Européenne var en fransk dame, så jeg blev ikke den eneste kvinde i selskabet. Jeg var heller ikke den eneste lægperson, der var formand for en liturgikommission. Holland havde en lægmand, ellers var de øvrige deltagere gejstlige.

Udveksling af erfaringer

I tre sproggrupper udvekslede vi erfaringer fra vore egne lande. Man havde forud for mødet afleveret en rapport. Vi havde en fra hele Skandinavien, hvori vi forklarede, at vi benyttede 7 sprog. Det var lykkedes os at få liturgisk materiale med på 6 sprog, foruden noget, der viste Sveriges problem med mange ikke-svensktalende katolikker, som f. eks. kroaterne. Det liturgiske institut i Trier bad om lov til at beholde vor kollektion.

En af de ting, man især påtalte i denne afdeling af mødet, var den dårlige celebration. Især messen lider under ikke at være ordentligt forberedt. Man mangler fantasi, bruger ikke alle de forslag, der tilbydes. Især sognemesserne lider. De små gruppemesser, hvad enten det er børne- eller familiemesser, er bedre forberedt. Man behøver katekese både for præster og lægfolk. Der skal være glæde ved en gudstjeneste, derfor skal alle være med, selv om præsten finder, at det er lettest, at han gør det hele selv — alle læsninger, menighedens forbøn etc. Man bruger Nadverbøn nr. 2 med den anførte præfation, i stedet for at finde en anden præfation.

Man fandt, at biskopperne var meget tilbageholdende med hensyn til fornyelser, og katekesen med hensyn til celebration burde måske begynde med biskopperne.

Italien havde haft succes med en liturgiuge for præster. Andre havde forsøgt, men uden større tilslutning.

Frankrig fortalte om et forsøg med et ikke-sakramentalt ægteskab. Det drejer sig om de tilfælde, hvor det er to døbtte personer, som ikke praktiserer, men gerne vil giftes i kirken. Man mente, at det ville være en fordel, hvis man kunne gøre noget for disse, så man måske kunne få dem tilbage til kirken igen. En biskop havde god-

kendt et ritual, der ikke var et sakramente.

Bodens sakramente

Det næste emne brugte man megen tid på. Det var Bodens sakramente i praksis. Der var to indlæg. Et ved professor Baumgartner fra Schweiz. Han mente, at det eneste blivende, der var i de nye ritualer, var forsoningen med generalabsolution. Det andet indlæg var ved dr. Marliangeas fra Frankrig.

En del talte om, at Bodens sakramente var ude i en krise, hvilket andre benægtede, der kunne højst være tale om en udvikling. Ved denne diskussion konstaterede man, hvor stor forskel der er på folkementaliteten i de forskellige lande.

Man kom også ind på, at man ved at fremhæve syndsbekendelsen i begyndelsen af messen, nemt får folk til at tro, at denne erstatter skriftemålet. Man siger, at der er jo en syndsbekendelse, men skelner ikke mellem den sakramentale absolution og den bøn om tilgivelse, man har i messen.

Memorandum

Endelig havde man fra Rom fået et Schema vedrørende sakramenterne. Dette var udsendt til alle lande og skal studeres af de forskellige bispekonferencer. Man havde allerede fra forskellige lande-

formuleret indvendinger mod det. Vor konference sendte et memorandum til Rom angående forskellige punkter, hvor man mente, at dokumentet var i uoverensstemmelse med rubrikkerne for liturgien for de forskellige sakramenter. Desuden bad man om at få en længere frist til besvarelse af det.

Det næste møde skal finde sted 21.-23./6. 1976, og emnet skal være: Celebration.

Efter mødet blev jeg af prælat Wagner, der er formand for det liturgiske institut i Trier, inviteret med til Trier for at deltage i deres Kristi Legems og Blods procession. Bagefter besøgte jeg instituttet. De har 20 fastansatte folk. De arbejder også for hele det tysksprogede område. Vi får fra Trier deres liturgiske materiale efterhånden, som det bliver trykt, og det er en stor hjælp for os.

Jeg håber, at vi får udbytte af vor rejse for vort fremtidige arbejde.

Lily Fausbøll

NÆSTE NUMMER

udkommer onsdag den 27. august og vil være læserne i hænde senest mandag den 1. september onsdag den 10. september og vil være læserne i hænde senest mandag den 15. september.

Samarbejde mellem jøder og kristne trods vanskeligheder

I forbindelse med et besøg i Danmark talte pater Gabriel Grossmann o.p. fra Esajashuset i Jerusalem til en mindre kreds om ovennævnte emne.

Pater Grossmann har som få forudsætninger for at tale om disse vanskelige spørgsmål. Han har ikke alene boet mere end 9 år i Jerusalem, — han har også i sit arbejde i et lille kommunitet i den vestlige del af Jerusalem sammen med sine medbrødre koncentreret sig om netop dette emne.

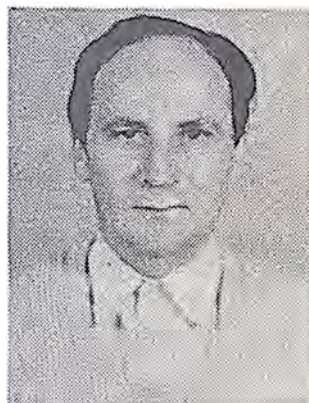
Af pater Grossmanns foredrag fremgik, at der bor ca. 3 millioner jøder i Israel. Dertil kommer så 2 millioner muhamedanere og ca. 110.000 kristne fra 42 forskellige konfessioner med ikke mindre end 14 patriarkater — deraf 7, som er unerede med Rom.

% — er arabisktalende med hjemstavn i landet. Ud over disse to grupper findes der ca. 1% hebraisktalende kristne, hvoraf ca. halvdelen kommer fra jødedommen og som aktive medlemmer har sluttet sig til forskellige kristne konfessioner.

For en vesterlænding frembyder jøderne et ret fremmedartet billede: På den ene side holder de sammen i et stærkt skæbnefællesskab, og på den anden side findes der flere religiøse anskuelser end nogen siden Jerusalems ødelæggelse, og disse anskuelser diskuteres ofte endog meget livligt. Jøderne i Israel oplever i dag en for dem helt ny situation: For første gang står de som et stort flertal over for en kristen minoritet.

Tør man overhovedet håbe, at disse vidt forskellige grupper med deres ofte fast forankrede anskuelser og interesser skal kunne leve sammen og endda nå til at forstå og elske hinanden, så de engang kommer til at danne et jødisk-kristent fællesskab? Teoretisk forekommer det umuligt, men i realiteten findes der en hel række smågrupper, som trods teorierne. Disse grupper har det ikke let, men de taler sammen og finder sammen midt i alle vanskelighederne. Tiden for dannelsen af et jødisk-kristent fællesskab i gensidig respekt og agtelse for hinanden står endnu i sennepsfrøets tegn — det sennepsfrø, som bærer forjættelsen i sig.

Sr. Simone o.s.b.

P. G. Grossmann O. P.

De kristne har mange forskellige sprog som modersmål, hvad der på en måde øger splittelsen. En forholdsvis lille del af dem er udlændinge, som opholder sig i landet for at varetage sociale og undervisningsmæssige opgaver, mens størstedelen — ca. 90

Biskoppens kalender

Søndag 10/8 kl. 10.30: højmesse Sct. Therese Kirke med indsættelse af pater Niels Kiær.

Fredag 22/8 kl. 19.30: messe Sct. Joseph i anledning af Lourdes-valfart.

Søndag 24/8: Kirkedag på Ledreborg

9.30 ankomst

10.00 familiemesse

11.00 frokost

12.30 børneprogram — voksenprogram

14.00 kaffe

14.15 film

14.30 domkirkespil

16.00 afrejse

Mandag 25. — fredag 29/8: retræte i Oslo for norske præster.

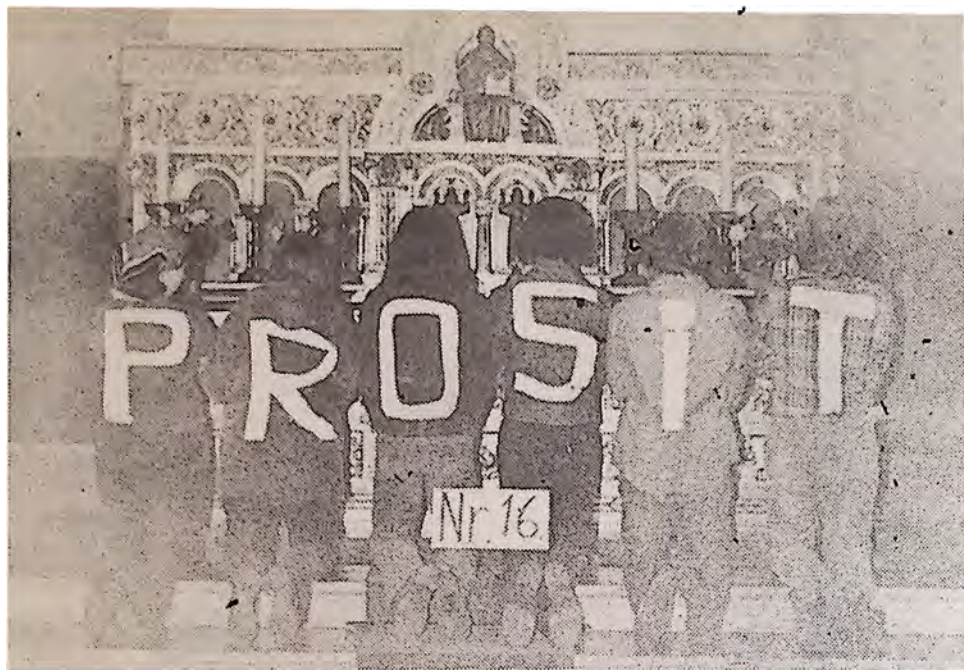
Søndag den 31/8: stævne på Egeskov — messe kl. 11.00

Søndag den 7/9: kl. 10.00 højmesse Sct. Albani Kirke, Odense med indsættelse af pater Andreas Grzelak.

Kl. 19.30 Storkøbenhavnsk præstemøde på Niels Steensen

Mandag 8. — torsdag 11/9: Den nordiske bispekonference afholder præsidiumøde i Djursholm.

Fredag 12. — lørdag 13/9: katolsk skoleledermøde i Sostrup.

En dokumentation

af Hans Jensen

I »katolsk orientering« nr. 8 skrev jeg en leder, der drejede sig om DUK's ungdomsblad. Prosit og hovedbestyrelsens forhold til det. Inden lederen gik i trykken, drøftede vi i redaktionen, om der samtidig burde bringes en dokumentation. Dette, fandt jeg, ville være virkningsløst, idet jeg skønnede, at der — uanset en sådan doku-

mentation — ville fremkomme adskillige reaktioner på det skrevne. Derfor valgte vi: a) at bringe lederen, b) at afvente reaktionerne, c) at bringe dokumentationen.

For det første: Min kilde fra det omtalte hovedbestyrelsesmøde er DUK's landsformand, Ole Borg. Og der er intet i landsfor-

mandens redegørelse (se »orientering« nr. 10), der tager afstand fra mit referat.

For det andet: Min karakteristik af Prosit, nemlig at det dyrker tidsånden og har et frustreret forhold til kirken, fremgår af nedenstående uddrag af Prosit nr. 18, som var den direkte anledning til, at jeg skrev lederen:

Uddrag af en orientering om diakon-embeder af Ellen Nielsen (Prosit nr. 18, s. 23):

Oprindelsen til cølibatet

»Spørgsmål om, hvorvidt de forskellige tjenester i kirken bedst bestrides under tidens ændrede forhold, rejses næsten overalt. Lægfolket rykker frem, med diakonvielse eller uden. Præster er ved at blive en mangelvare. Tilgangen svigter. Mange opgiver at fortsætte som præst, fordi de ønsker at gifte sig, men også af andre grunde. De fleste bevarer i modsætning til gamle tider, troen, og mange følger sig stadig som præster. Kirken hævder jo også, at den sakramentale præstevielser giver dem et uudsletteligt præg. Er det da ikke ulogisk at forbyde dem at fungere, blot fordi de lever i ægteskab som præsterne i Orienten og som den katolske kirkes præster gjorde i lange tider oprindeligt. En historiker har påvist, at cølibatet først måtte pålægges, da præsten skulle læse messe hver dag og ikke blot om søndagen. Dengang ansås

sex for noget ondt, og præsten måtte ikke have samkvem med sin kone op til søndagen — men være afholdende hele ugen og uge efter uge, det lod sig ikke menneskeligt gøre.

Uddrag af et interview med Ernst W. Pedersen (Prosit nr. 18, s. 35):

Hjem til folkekirken

— Hvorfor er du gået tilbage til folkekirken?

»Fordi jeg finder, at dens organisation danner gode rammer om en menigheds liv og giver præsten mulighed for at forkynde og arbejde frit, hvis han da ikke tager »englemuske« på og vil være herre.

Den lutherske lære river netop »englemusken« af, som intet menneske (heller ikke en præst eller en kirke, som jo består af mennesker) kan bære, uanset hvilken lære eller

Derfor blev konen afskaffet, antagelig uden at hun blev spurgt.«

— — —
ådan forklarer en almindelig kendt journalist oprindelsen til cølibatet.

begrundelse, det vil sætte bagved. Denne fjernelse af »englemusken« er også betingelsen for folkekirkens rummelighed, hvorved der opnås en stor teologisk variationsbredde, som både kan gøre sig gældende og være til gensidig berigelse (fordi ingen behøver at frygte processer eller afskedigelser, hvis de da ikke vil gøre sig til herre over andre ved at forlange, at de skal mene og gøre akkurat det samme som de selv.).

— Har du ændret me-

Uddrag af et interview v/ Jakob Frandsen (Prosit nr. 18, s. 7-9):

Abort og prævention

— Hvad mener du om abort?

»Jeg synes overhovedet ikke, man skal tillade abort. Der er dog sikkert argumenter for abort, f. eks. hvis man er blevet voldtaget og det har fået følger, så skulle man måske have lov, men det ville også være det eneste tilfælde«.

— Hvorfor går du ellers helt imod abort?

»Det er jo det samme som at dræbe et menneske. Når man ser sådan en bette unge, lige nyfødt, så kan jeg ikke forestille mig, hvordan man skulle kunne dræbe sådan en, bare ved at suge det ud af kroppen. Det synes jeg er helt forkert«.

— Når du har lyst til at diskutere det, er det så fordi du tror, dine kammerater mener noget andet?

»Nogle gør. De mener, at hvis man er ung, ikke? Og der så sker et lille uheld, så mener de man skal have lov til at få abort. Men i dag, hvor der er så mange præventive midler, synes jeg man skulle kunne passe så godt på, at der ikke sker noget. Man kan selvfølgelig være uheldig, men så kunne man lade

være med at begynde i så tidlig en alder«.

— Er dit svar på det, at enten skal man bruge prævention, eller også skal man vente?

»Ja, indtil man har lyst ihvertfald«.

— Er prævention noget, du taler med dine forældre om?

»Vi har diskuteret det. Inden for vor tro er det jo forbudt at bruge p-piller, det synes jeg er forkert. Det er da bedre end abort«.

— Synes du, den katolske kirke skulle tillade p-piller, så man lettere kunne undgå abort?

»Det synes jeg i hvert fald. Det er noget pjat at man har forbudt p-piller. Er de præventive midler også forbudt? Det ved jeg ikke nøjagtigt«.

— Ja, alle former for prævention, undtagen »de sikre perioder«, er forbudt af kirken.

»Det synes jeg er meget forkert«.

— Tror du mange unge katolikker synes det samme som dig?

»Jeg tror det er flertallet. Man kan jo være så forelsket, at man overhovedet ikke tænker på det.

Så tror jeg det er meget svært at vente.«

— Hvor længe synes du man skal vente?

Ja, der er min veninde og jeg enige. 17 år — det er det mindste man kan gå med til. Det er forkert at starte som 14-15-årig, man kunne jo være uheldig — hvis man nu ikke har sikret sig, så kunne der jo let ske noget. Man skal være meget forelsket i hinanden. Det har jeg lige diskuteret med en dreng og han kunne ikke forstå mig. Han var den type, der bare skulle i seng med en pige. Han har også diskuteret det med min mor. Han kom med sådan et morsomt argument: hvad skulle man ellers give sig til om aftenen? Det var også noget at sige. Han var ikke klogere.

— Synes du man skal være psykisk moden, være blevet voksen, inden man begynder at gå i seng med nogen?

»Ja, derfor sætter jeg også grænsen ved 17 år. Jeg kunne ihvertfald ikke finde på det — det siger jeg nu. Jeg har ikke været så drønforelsket. Men det kunne selvfølgelig komme en dag.«

— — —
Sådan kan spørgsmål stilles af Prosits ansvarshavende redaktør, uden at han på noget tidspunkt prøver at bringe en større sammenhæng ind i billedet.

ning på nogle punkter i forbindelse med din tilbagevenden til folkekirken? (Hvad med de store strids spørgsmål?)

»Selv betragter jeg mig som økumenisk kristen, der ikke mener, at én bestemt kirkeretning kan være det fulde udtryk for det kristne budskab, men derimod at alle kirkeretninger (og i nogen grad religioner) kan bidrage med forskellige sider af sandhedens fylde. Derfor mener jeg ikke længere, at den katolske kirkes krav på at være den ene sande kirke (som bl. a. kommer til udtryk ved opstillingen af dogmer, som ikke er i overensstemmelse med andre kristne kirkers lære) er berettiget, hvor mange værdifulde synsmåder den katolske kirke end rummer og kan supplere kristenheden som helhed med.«

— — —
Til dette interview havde Prosits teologiske konsulent, p. L. O. Dorn nogle kommentarer. Men intet til passusen vedr. den ene sande kirke. Sådan kan en tidligere katolsk præst, nu præst i folkekirken, gøre rede for sit syn.

Side 26 i Prosit nr. 18

Har PROSIT givet dig grå hår i hovedet?

Efter denne dokumentation er der kun tilbage at gentage, at Prosit er DUK's ungdomsblad.

Hans Jensen

De værgeløse

For en halv snes år siden havde vi her i landet den sidste egentlige og omfattende debat om abortproblemet. Det var forud for en radikal ændring af lovgivningen på området. Trods mange advarende røster blev resultatet først en lempelse i adgangen til svangerskabsafbrydelse og senere den nuværende lov om stort set fri adgang til abort.

Tilhængerne af denne »udvikling« havde oprindeligt som begrundelse, at man ville de mange illegale aborter til livs. Når aborterne nu en gang fandt sted og i stadig stigende tal, så var det trods alt bedre at bringe disse operationer ud af kvaksalveriet og ind under mere betryggende lægelig kontrol, hed det. Det blev gjort med en tilsyneladende dårlig samvittighed. Man måtte erkende, at der jo nok stadig var tale om at ombringe menneskeligt liv, selv om der var delte meninger om dette. Under alle omstændigheder fik den friere adgang til abort karakter af nødløsning, og de ansvarlige nærrede stort håb om, at en forstærket oplysning om prævention ville svække behovet for abort og således vende alt til det bedre.

Der skete lige akkurat det modsatte. For 10 år siden var antallet af svangerskabsafbrydelser (legale såvel som illegale) omkring 12-13.000 årlig.

Fra lægelig side er det oplyst, at der nu foretages omkring det dobbelte antal aborter, nemlig ca. 25.000 årlig. Da en fødselsårgang ligger på ca. 70 — 80.000 er vi altså kommet så vidt i vort retssamfund, at vi ved lov prisgiver hver 4. værgeløse dansker i moders liv.

Den forstærkede oplysning om prævention har ikke svækket behovet for abort. Snarere har den friere adgang til abort gjort effektiv prævention mindre påkrævet, — svigter den ene teknik, griber man blot til den anden, — abort bliver af mange ligefrem benyttet som præventivt middel.

Ligeledes fra lægelig side er der på det sidste udtalt ønske om en fornyet debat om abort herhjemme, på baggrund af de uventede virkninger af lovgivningen. Abort-modstandernes udgangstilling er imidlertid vanskeligere end tidligere. Man kan ikke længere virkningsfuldt appellere til danskerens humane indstilling. Abort-tilhængerne har forlængst befæstet deres stilling ved at udspy et velprøvet middel til åndelig forurening. Det er lykkedes at vinde udbredt forståelse for, at et foster slet ikke er menneskeligt liv, at barnet i moders liv slet ikke er et menneske.

Taktikken er velkendt i historien, hvor kristen, human moral fortrænges af princippet om den stærkeres ret. Vi behøver slet ikke at gribe til det måske overdramatiske eksempel med nazisternes u-menneskeliggørelse af jøderne. Vi kan blive inden for vore egne 4 vægge. Det er ikke så forfærdelig mange år siden, at danskeren dulmede sine samvittighedskvaler med samme u-menneske-filosofi i forholdet til negerslaveriet på de vestindiske øer. Thorkild Hansen giver en rystende skildring af dette i sine bøger (Slavernes kyst, slavernes skibe og slavernes øver).

I de nordiske biskoppers erklæring om svangerskabsafbrydelse siges det: »Såvel den almindelige indsigt som den biologiske forskning i vor tid er tilbøjelig til at fastsætte undfangelsesøjeblikket som den eneste og ubestridelige begyndelse af fosterets liv. Fosteret får sin næring fra moderen, men er ikke en del af hendes organisme. Det er hævet over al tvivl, at det er et selvstændigt menneskeliv, som udvikler sig. Man behøver ikke at lede efter andre grunde for at forklare det standpunkt, som Det II. Vatikanconcil tog, da det markerede sin respekt for menneskets værd ved at tage afstand fra alt, som går selve livet imod, som enhver form for mord: folkemord, abort, euthanasi og til og med det overlagte selvmord«. I et afsnit om kærligheden i ægteskabet og respekten for menneskelivet hedder det videre: »Gud, som er livets Herre, har selv betroet menneskene den opgave at værne om livet og gøre det på en menneskeværdig måde. Livet skal værnes med største omhu lige fra undfangelsen. Både abort og barnemord er afskyelige ugerninger.«

Kirkens holdning er altså at respektere det liv som fra første stund i egentlig forstand er menneskeligt.

Følgelig kan kirken ikke respektere, at et samfund styres efter modsatte etiske principper.

Hans Jørgen Johansen

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80
Giro 500 1471: Ansgarstiftelsen. Presse- og informationsafdeling.

I redaktionen:
Willem Wuyts (ansvarh.)
Fjællegade 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93
Hans Jensen, Hans Jørgen Johansen, Bent Ortvald, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag juni 1975: 14.500 eksp.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DÅG, Nakskov.

af Hallvard Rieber-Mohn O.P.

En biskop går

Biskoppen af Borg — navnet forlængst overflødig har været en kontroversiel skikkelse, lige siden han som ung trådte frem for offentligheden. Hans usædvanlige arbejdskraft, hans iøjnefaldende og mangesidige evner, hans gæsteoptræden inden for både forskning og politik og hans brede internationale og økumeniske kontakter har været båret af en stærk og selvbevidst personlighed og af en »stil«, som kunne spille ham puds og nok irriterede adskillige, men som ikke lod meget usagt om en skikkelse godt ud over gennemsnittet. At hans ganske selvfølkelige overtagelse af en bispestol ikke alene tilførte Den norske kirke og dens partner »Staten« en kraft, men også en del indbyggede problemer, var ikke særlig svært at gætte. Dette er nu i forsommeren 1975 blevet klart for alt folket, også for de mange, som til daglig har svært ved at demonstrere nogen særlig udpræget interesse for kirke og kristendom.

Per Lønning udtrykker sig prisværdig klart, — det er en af hans ubestridelige nådegaver. Fjernt man det islæt af dramatik, som vel dels ligger i hans personlige temperament og dels skyldes massemediernes sensationsteknik, bliver der noget ægte og konsekvent tilbage: Et umiskendeligt kristent princip i en livssag — og en forpligtet samvittighed. Ingen af delene er af nyere dato. — Den nuværende åbne konflikt er opstået lidt efter lidt. Det er sikkert ikke denne ene sag der har fået ham til at opdage statskirkesystemets stadig mere iøjnefaldende inkonsekvens. Andre årsager til et brud — med helt andre politiske følger — kunne sikkert tænkes. Men nu blev det altså den nye abortlov, der — nogle vil mene temmelig sent — gav anledning til hans brud med statseembedet, og til at han udelukkende satser på sin kirkes kald. Det aftvinger respekt. Som han begrunder det, udvider han perspektivet til at opfatte mange forskellige eksiste-

rende trusler mod menneskeværdet og livskvaliteten i den livsform, vi skaber for os selv, — også det vil der være forståelse for.

Politik og moral

Per Lønning har selv brugt ordet »kollisionskurs« om det, der efterhånden har udviklet sig til den nuværende akutte situation. Det er vildledende og lidet troværdigt at ville reducere hans fratræden til et politisk udspil, oven i købet med det formål at skade et bestemt politisk parti. Han kan med lethed dokumentere, at han har udsendt advarsler til højre og venstre, — heller ikke Kristeligt Folkeparti er gået fri. Hvad regeringspartiet angår, må man tro, at både biskop Alex Johnson (i partiets kommission for en principerklæring om arbejderbevægelsen og kristendommen for nylig) og Lønning selv klart og under hånden har informeret det om, at her kunne politikerne kolliderende inden for en kirkeordning som den norske. Kristne mennesker har ikke monopol på moral, og tilhængerne af den nye abortlov må uden videre forudsættes at motivere deres holdning ud fra deres bedste moralske skøn og samvittighed. Det langt overvejende flertal af norske kristne deler ikke dette skøn og det er et alvorligt moralsk anliggende. Hverken de eller Den norske kirke har altså magtet politisk at knæsette deres synspunkter helt op til afgørelsen i Stortinget. Og de hverken kan eller bør anfægte den demokratiske lovgivningsproces. Men det er både deres ret og deres pligt at påpege, at den lov, der er vedtaget, og grundlovens § 2 om »Statens offentlige Religion« er kommet i åben modstrid med hinanden i et vigtigt anliggende. For sit eget vedkommende nægter Per Lønning nu på så uholdbare præmisser at være offentlig garant for denne angivelige kristelighed i det norske samfundssystem. Det er logisk, — og det er også retlinet.

Foruden at iagttage

samfundets voksende sekularisering konstaterer han den og maner til opbrud. Dette er ikke noget specielt norsk, — det er tværtimod et velkendt fænomen, der angår hele verden, at den kristne kirke mindre og mindre kan stænke vievand på en politik, hvor velment den sendes, der står i modsætning til dens centrale ånd indhold og dens grundfæstede overbevisning om hvad der tjener mennesket. Så er det bedre at skille: at markere en afstand, som allerede eksisterer, i begge lejre frit at tage sit ansvar og at virke for sin overbevisning.

Konflikten var uundgåelig, hvis man skulle være ærligt til værks. For øjeblikkelige magthavere de fleste vestlige lande abortproblemet et politisk (og socialt) problem med moralske bivirkninger som det er fristende at fortrænge, — og som de værre antager mange forskellige skikkelser. For de aller fleste kristne er abortspørgsmålet først og fremmest et moralsk problem med sociale og politiske konsekvenser. Hvor vigtige og udfordrende disse konsekvenser end er, kommer de først ind i billedet når det principielle spørgsmål om at tage eller ikke tage spirende menneskeliv er afgjort. De to instanser — »Kirke og Stat« — tager fat på problemet fra hver sin ende og kolliderer altså med et brag. Før eller siden giver de ikke mere efter for hinanden.

Nyt perspektiv

Per Lønning har med sin gestus vendt perspektivet om. Hidtil har man udelukkende drøftet, om kirken skulle »løsrive sig« fra staten. Mange, som ikke deler den kristne tro i det eller andre spørgsmål, venter efter al sandsynlighed snarere tale om at løsrive staten fra kirken. Som so vende paradeparagraf ved grundlovens bestemmelse om samfundets principielle kristelige karakter i så mange forskellige sammenhænge blevet harmløst og halvt glemt. Som le

*For de øjeblikkelige magthavere
i de fleste vestlige lande
er abortproblemet et politisk (og socialt) problem
med moralske bivirkninger
som det er fristende at fortrænge*

vende korrektiv til aktuelle love, som de kristne ud fra deres tro finder uantagelige, bliver denne bestemmelse ubekvem og formodentlig utålelig. Et så »kristent« samfund har Norge ikke været længe.

Det norske socialdemokrati har i sin lange tid i tryk regeringsposition efter krigen været drivkraften i vort samfunds humanisering. Fra klassekampens dage har det bragt en stærk og fin sympati for de svage, de ubemidlede og de forfordelte med sig ind i velfærdsstaten. Også det er kristendom, selv når det ikke selv bruger denne betegnelse. Det er umiddelbart indlysende, at et uønsket svangerskab i mange tilfælde bringer en kvinde i en fortvivlet situation, som ikke bare kan imødegås med »principper«. Det ville være en grov undervurdering af kirkens lægfolk og præster — deriblandt Per Lønning — at tro, at de er uvidende om eller ufølsomme over for det pinagtige i den slags situationer. Efter den uendelige og brede debat, vi har bag os angående abortspørgsmålet, turde ikke bare deres overbevisning, men også deres faktiske indsigt i situationerne —

nogle af dem håbløse — være klar nok. Enkelte inden for Arbejderpartiet har formodentlig frygtet »kollisionskursen« allerede da »fri (senere: frit valgt) abort« blev lagt frem som programpunkt, og det ikke bare af taktiske årsager. Striden var bitter — og »sejren« i Stortinget hårfin. Kirkens så godt som enstemmige advarsler blev suverænt overhørt indtil det uklogt formløse: Kirken blev ikke engang nævnt blandt de mange »høringsinstanser«, som skulle have lovudkastet forelagt til udtalelse. Det var ubetænksomt og kunne ikke undgå at virke arrogant.

En af kilderne til fejlurderingen er måske at finde i følgende: De norske socialdemokrater tænker, som naturligt er, nordisk. Deres partifæller i Sverige og Danmark havde også med statskirkeordninger at gøre, og de syntes at angive et mønster: Sekulariseringspolitik, ubesværet af en stadig mere tandløs, tavs og fjællig kirke, som ubønhørligt er på vej ud i samfundets margen. En dag ville den være så svækket og udmanøvreret, at »adskillelsen« kunne blive en stilfærdig udskil-

lelse i et samfund, hvor ingen religiøs gruppe længere skulle være særligt privilegeret. Det virker så logisk og sikkert.

Nu ved de bedre, — Norge er et aparte land og følger ikke helt mønsteret. »Kun 21 % i Norge kalder sig personligt kristne«, siger »Dagbladet« ifølge en opinionsundersøgelse. Dette »kun« røber bladets ukyndighed i den slags spørgsmål. I et folk, som alt taget i betragtning tæller 4 millioner, er dette et overraskende stort antal mennesker. Tager man sin blyant og regner efter, bliver det til en formidabel livsanskuelsesgruppe i et moderne samfund med store bæltter af sympati ud over det ret så forpligtende udtryk »personlig kristen«. Det er denne gruppe, som — ellers stridbar, men her temmelig enig og sluttet — føler sig udfordret i det farligste, politikere kan binde an med: Samvittigheden.

Akut strid

Per Lønnings dramatiske og meget personlige gestus har gjort en strid akut, som var uundgåelig, men som kunne have fordelt sig mere umærkeligt og upersonligt over årene i

mindre fægtninger. Nu kommer den massivt — ubelejligt for både stat og kirke med adskillig forvirring til følge. Og det sker på grund af et spørgsmål, som — hvor alvorligt det så end er — kun er en enkelt del af konfliktmønstret.

Som katolske kristne er vi — i stat-kirke-forholdet

— lidt mere end interesserede tilskuere til en proces, som allerede var under udvikling, og som altså nu bliver voldsom. Vi har hverken privilegier at miste eller fordele at opnå ved en eventuel ændring af forholdet mellem stat og kirke i Norge. Desuden har vi et internationalt begrundet indtryk af, at

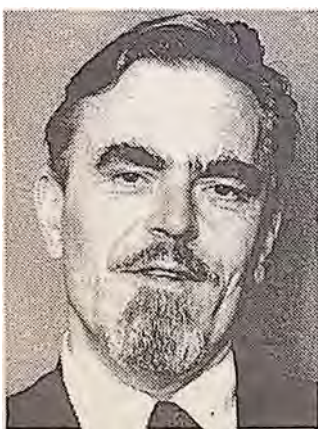
nærheden — om det så bare er i paragraffer og konkordater — mellem stat og kirke er ved at blive et stadig mere belastet mønster i vor tids politik, og at »fri kirke i fri stat« ikke bare er fremtidens model, men simpelt hen den bedste.

For begge parter. Så taler de begge klart.

katolsk orienterings kronik 13.08.75

Derfor går jeg som biskop

af Per Lønning

Venner i de nordiske nabolande har opfordret mig til at gøre rede for grunden til, at jeg den 29. maj i år indgav min afskedsansøgning som biskop i Borg. Det skete umiddelbart, efter at Stortinget havde vedtaget den nye abortlov og under direkte henvisning til loven og til omstændigheder omkring dens tilblivelse. Nogle ord om denne lov må derfor danne indledning til min redegørelse.

I vore nabolande har det indtryk vistnok delvis sat sig fast, at den nye norske abortlov er moderat. I Norge er indpakningspapiret og silkesløjfen forlængst gennemskuet både af de fleste mennesker i almindelighed og af pressen. I visse henseender er den nye norske lov muligvis den mest vidtgående i verden. Efter at Stortinget den 31. oktober 1974 med 1 stemmes flertal afviste princippet om »frit valgt

abort«, fremlagde regeringen ved årsskiftet et udkast til en ny lov, som — ifølge socialministerens udsagn — i hvert fald skulle bringe landet »et væsentligt skridt« videre i retning af dette mål. Dette er på en udspekuleret måde blevet opnået.

For det første er indikationerne blevet udvidet og så flydende defineret, at et abortnævn for fremtiden er frit stillet med hensyn til at bevillige en hvilken som helst ansøgning uden hensyn til begrundelsen. For det andet er proceduren blevet ændret på en sådan måde, at en læge selv kan bevillige abort, hvis han finder det pågældende tilfælde oplagt, — og de læger, som går ind for »frit valgt abort«, vil af princip finde ethvert tilfælde oplagt. Et afslag skal imidlertid gives af et nævn og vil derefter — hvis ansøgeren ikke udtrykkelig frabeder sig dette — automatisk blive anket til et nyt nævn.

Staten engagerer sig med andre ord direkte til fordel for abortkravet og indfører en procedure, som kun kan have den ene virkning at nedbryde modstanden hos de

nævn, som stadig forsøger at holde igen over for det øjeblikkelige abortskred. Dette bliver endnu mere indlysende, ved at løftet om lighed i sagsbehandlingen er blevet sat i hovedsædet. Man skaber ikke lighed ved at pulverisere de foreliggende kriterier, — medmindre hensigten er at nedbryde alle kriterier i det hele taget.

Særlig alvorligt er det, at den nye lov indledes med ordene: »En svanger kvinde har ret til at få svangerskabet afbrudt ...«. Det mest ekstreme tilfælde, der nævnes, er, når den fremtidige omsorg for barnet »kan bringe kvinden i en vanskelig situation«. Her anvendes altså begrebet ret om noget, som ikke bare kristen overbevisning men også vesterlandsk lægeetik fra Hippokrates til i dag og humanistisk civilisation op gennem århundrederne har stempet som uret. Det er på denne baggrund, jeg betragter loven som værre end en eventuel lov om »frit valgt abort«, som i princippet begrænser sig til at gøre spørgsmålet om abort til en privat afgørelse. I den norske lov etablerer samfun-

Kære venner — VI HAR BRUG FOR JER.
Vi har brug for jeres arbejdsindsats, hvis I er:

Sygeplejersker - Plejhjemsassistenter - uddannede sygehjælpere

Hvem er vi?

Vi står i denne sammenhæng for det katolske plejehjem

HOFFMANN'S MINDE
Frederikssundsvej 227
2700 Brønshøj
Tlf. 01 60 11 33

Til alle plejehjem stilles der store krav, men har plejehjemmet yderligere prædikatet »kristent plejehjem« er kravene mange gange større, — og det med rette. Vi vil gerne, at vort plejehjem ikke blot skal omtales som et kristent plejehjem, men at det virkelig må være det og opleves i gerningen. Derfor behøver vi kristne medarbejdere, som vil medvirke til, at hjemmet lever i en kristen ånd.

Det er et KALD — en UDFORDRING og en OPFORDRING til dig.

Meld dig til tjeneste.
Vi venter snart at høre fra dig, så vi kan snakke om, hvornår du helst vil arbejde, hvornår du kan tiltræde.

Med venlig hilsen
Arly Bertelsen, forstander.

Møbleret værelse til leje

fortrinsvis for mandlig studerende. Wissum, Asmusens Allé 1, 1808 København V.
Tlf.: (01) 31 12 11.

Nyt om bøger

Kunstnerne-!

af Lis Thorbjørnsen

Af kendte katolske forfattere har Norge i dag pater H. Rieber-Mohn o.p. og Vera Henriksen, Sverige har Sven Stolpe, Birgitta Trotzig og Gunnel Vallquist. Har vi i Danmark andre end de tre kvindelige: Ingeborg Johansen, Ulla Ryum og Lis Thorbjørnsen?

Siden Lis Thorbjørnsen for nogle år siden konverterede til den katolske kirke, har hun genoptaget sin ungdomsfattervirksomhed og udgivet en række bøger om tidens problemer: »Der er forskel« (om kønsrollerne), »Bliv

frugtbare og mangfoldige« (om familieplanlægning) »Reform og Revolution« (om den etiske revolutions nødvendighed) og »Fem digterportrætter: Tove Ditlevsen, Klaus Rifbjerg, Elsa Gress, Ulla Ryum og Cecil Bødker«. Nu kommer hun med en debatbog, »Kunstnerne — !«.

Det er stadig det etiske krav, som ligger L. T. på sinde. Her er det forfatterne og kunstnerne, der får spørgsmålet stillet i forlængelse af tidens debat om forholdet mellem dem og det folkelige publikum, kulturkløften, mis-

troen til »finkulturen« og forargelsen over de betydelige summer, kunstfonden yder bl.a. til forfattere, der i forvejen tjener godt. Det, som bebrejdes dem, er at de kalder sig socialister, men alligevel er ude på at skaffe sig velstand, »få så meget ud af det som muligt«. Det er også mediepampere som Jørgen Nash og Jens Jørgen Thorsen, der gør grin med folket i TV. I stedet skulle kunstnerne være solidariske også økonomisk, og være med til at skabe den holdningsændring, der må til, hvis menneskeheden skal

overleve. Tjene folket — ikke tjene på folket.

Måske vil nogen synes, at Lis Thorbjørnsen skyder over målet, at hun er for idealistisk og urealistisk. Men det er i hvert fald en ægte evangelisk holdning, hun giver udtryk for og efterlyser hos sine kolleger. Gunnel Vallquist er på den svenske finanslov. Men det er jo også i Palmes Sverige.

Ellen Nielsen

Lis Thorbjørnsen: Kunstnerne — ! 134 s., kr. 29.50. Chr. Erichsens forlag.

det sig som moralsk garant for aborttilladelser, der er givet på de løseste og mest tilfældige betingelser.

Behandlet som luft

Den norske kirke har i de senere år gentagne gange henvendt sig til myndighederne i landet angående den skræmmende abortudvikling. (En firdobling af antallet af »legale« abortindgreb på 10 år.) I 1971 redigerede Bispemødet principklæringen »Abort, menneskeværd, lovgivning«, hvor de etiske præmisser for en abortlovgivning forsøgte opstillet. I 1973 henvendte biskopperne sig til Stortinget med et brev »Om frit valgt abort«, og i 1974 blev begge disse dokumenter udsendt til massedistribution sammen med en appel, som præciserede det alvorlige i regeringens daværende udspil, som gik ud på at opfordre Stortinget til en principiel vedtagelse af restriktionsfri abort. Da det næste lovforslag blev fremlagt i januar i år, havde regeringen demonstrativt udeladt alle kirkelige organer på denne lange liste over instanser, der skulle høres. Først efter at have tigget om dette fik biskopperne sagen tilsendt, hvorefter de fremkom med en knusende kritik af lovforslaget. Der blev ikke taget det ringeste hensyn til denne kritik — bortset fra, at det punkt, biskopperne udtalte sig mest rosende om, et forslag om tvungen rådgivning, blev strøget af flertallet i Stortinget (repræsentanterne for de to socialistiske partier) under sagsbehandlingen.

Så snart vedtagelsen af den nye lov var en kendsgerning, indgav jeg min afskedsansøgning. Ansøgningen er begrundet med en henvisning til, at den nye lov er en krænkelse af Guds lov, ikke bare som den åbenbarer sig i Bibelen, men som den fremgår af enhver logisk sammenhængende overvejelse af menneskeværdighedsproblematikken. Endvidere henvises der i ansøgningen til, at Kirkens alvorlige votum i denne sag konsekvent er blevet overhørt. Jeg påstår ikke, at enhver

henstilling fra et kirkesamfunds side automatisk skal imødekommes af de politiske myndigheder, men at enhver instans — den være sig kristen eller ikke kristen — som ud fra velovervejede præmisser sætter spørgsmålstegn ved en lovgivningsforhold til menneskeværdigheden, har krav på at blive taget alvorligt og at få sit anliggende taget op til overvejelse og drøftet. Dette er overhovedet ikke sket i den foreliggende sag. Ikke bare Bispemødet, men en række kirkelige og ikke-kirkelige instanser, som har prøvet at rejse problematikken over for vore myndigheder, er blevet behandlet, som om de var luft.

Derfor gik jeg — alene

At vi i Norge har en statskirke, og at grundloven fortsat opretholder forestillingen om den evangelisk-lutherske kristendom som »statens officielle religion«, tjener kun til at gøre det hele endnu mere grotesk. En kirke, som under den slags forhold finder sig i at leve på statens ligegyldighed, indordner sig i virkeligheden under et uværdigt spil og accepterer rollen som moralsk garant for noget, den samtidig protesterer mod — med munden.

Præster og biskopper smykker sig med titlen »Ordets tjenere«. Når ord mister deres magt og det så fuldstændigt, som det foreliggende tilfælde beviser, er det nødvendigt, at nogen på Kirkens og Tjenestens vegne taler et sprog, som er til at forstå. Nogen må omsætte ordet i gerning, — hvis ordene skal vinde deres indhold tilbage. Dette er noget, der til stadighed har fundet sted i Kirkens historie. Det mangler ikke på forbilleder: En enkelt må gå sine egne veje uden at rådføre sig med de øvrige for på den måde at aflægge et vidnesbyrd for de øvrige og på deres vegne.

Jeg har i mine redegørelser for det skridt, jeg har taget, nævnt, at det ikke udelukkende er logiske overvejelser, der har ligget til grund for det, jeg har gjort.

Der indgår i min afgørelse et moment af personlig overbevisning, en oplevelse af at stå under højere ordre, som jeg ikke forventer, at alle og enhver skal forstå. Når jeg har været nødt til at fremhæve dette, er det blandt andet for at forklare, hvorfor jeg har rettet en indtrængende appel til de øvrige norske biskopper og til hele præsteskabet om at forblive i tjenesten. Tiden til et definitivt brud mellem stat og kirke i Norge er endnu ikke inde, — opinionen er endnu ikke moden, og forvirring ville blive resultatet — selv om den med de seneste begivenheder er rykket adskillige år nærmere. Noget, som også fremgår af den støtte, de øvrige 9 biskopper har givet mig i deres erklæring, hvor de understreger abortlovens belastende indflydelse på forholdet mellem stat og kirke.

Kirke og politik

Den norske kirkeminister, som ikke havde tid til at modtage mig den 29. maj, men som derimod havde tid til at begive sig til TV-huset for at kommentere min afskedsansøgning, forsøgte at bagatellisere sagen som en ufarlig privataktion fra en enkeltperson, som han tilmed fremstillede som en gammel politiker, der var ude efter at skade forholdet mellem Arbejderpartiet og Kirken (jeg var stortingsmand for Højre i 1957-65). Da jeg i min prædiken i en af bispedømmets kirker den følgende søndag indledningsvis pegede på, at Kirkens tale mod aktuelle samfundssynder altid viftes til side som »politik«, og anførte en række eksempler på dette: amerikanske kirkers Vietnamprotest, sydafrikanske kirkers raceadskillelsesprotest, russiske kristnes religionsfølgelsesprotest og vor hjemlige kirkes protest mod undertrykkelser i krigsårene, rykkede selv statsministeren ud i radio og TV og angreb mine udtalelser som »klart politiske«. Også hun insinuerede, at formålet var at skade hans parti. Et hurtigere bevis på rigtigheden af de udtalelser, han polemiserede imod, har en statsminister

vel aldrig fremskaffet. Af det kor af protester, disse udtalelser har udløst i den norske presse, fremgår det klart, at forholdet mellem Arbejderpartiet og Kirken virkelig har taget skade af den nedlæthed, statsministeren og kirkeministeren har lagt for dagen ikke alene over for et kirkeligt engagement i abortstriden — et engagement, de aldrig har vist den ringeste vilje til at forstå — men over for den kristne samvittighedsforpligtelse i det hele taget.

De begivenheder, der er udløst efter vedtagelsen af den nye norske abortlov — jeg tænker her også på omfanget af sympati- og støttetilkendegivelsesleje, til overraskelse for ham selv, men øjensynlig til endnu større overraskelse for de politikere, som så overilet var gået til modangreb — belyser altså mindst tre uløste problemkomplekser i det norske samfund af i dag: 1) Den nye abortlovs forhold til bærende retsbegreber, — 2) Det problematiske forhold mellem stat og kirke, — 3) Den iøjnefaldende mangel på kommunikation mellem de socialistiske partier og det aktive kirkelige og kristne miljø i landet.

Dette sidste er ikke mindst opsigtsvækkende på baggrund af, at Socialistisk Valgforbund ved stortingsvalget i 1973 satsede på et bredt anlæg frieri til kristne vælgere, og at Arbejderpartiet så sent som i år kom med en efter formen venligsindet komitéudredning angående forholdet mellem partiet og kirken. At de samme partier koldblodigt har afvist enhver dialog med kirkelige kredse i abortsagen, er et vidnesbyrd blandt flere om det overfladiske i de nævnte bestræbelser. Så længe parterne ikke åbent kan tale ud om dagens brændende problemer, men Kirken henvises til en ufarlig søndagstilværelse i en lun og bortgemt krog af samfundet, er det groft urealistisk, hvis nogle partier foregiver, at de har et problemfrit forhold til Kirken, så sandt som Kirken er andet og mere end et mentalhygiejnisk velfærdsinstitut.

Per Lønning

HEJ MED DIG

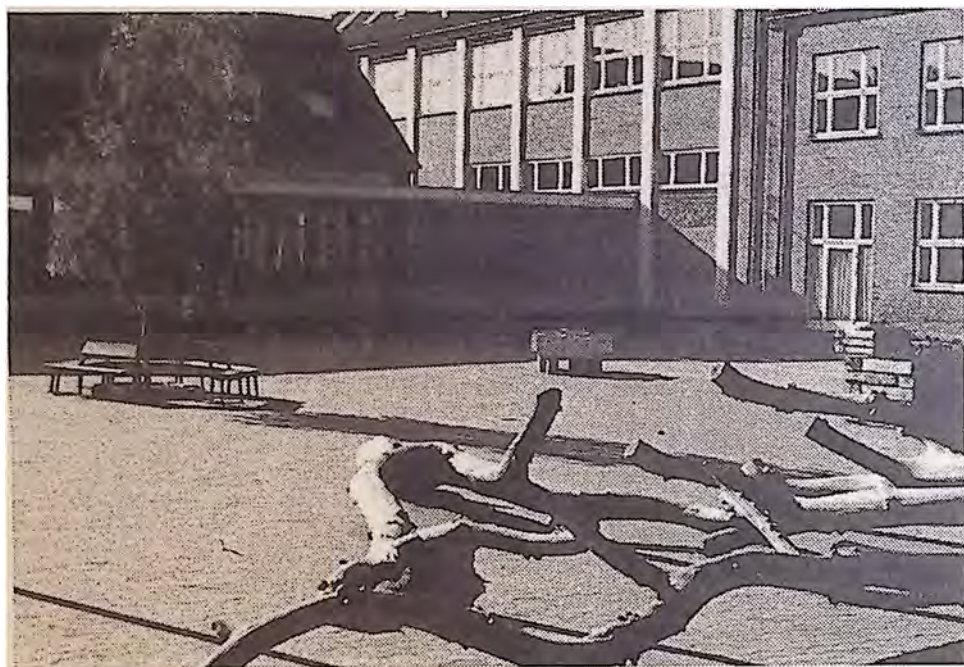

Foto: Arne Pedersen.

Hvad skal din skolegård fyldes med?

Sagde du ØV! — eller sagde du IH!, da du kom i skole i mandags?

Hvad skal skolegården fyldes med i det nye skoleår? Skal det være leg, smil og latter — eller slagsmål og sure miner?

Se, det er DU selv med til at bestemme! DU skal selv yde en indsats. DU er nu blevet en sommerferie ældre og er rykket op i en ny klasse — en større klasse. Det summe er dine kammerater også. Hvad med dine lærere? De er også blevet en ferie ældre.

Vi skulle altså være friske og veloplagte til at starte på et nyt skoleår.

Giv hinanden en ny chance.

Hvad med om vi kunne være enige om at give hinanden en ny chance. Lad det gamle nag og surhed være glemt. Måske skal DU have en ny lærer.

Tag da godt imod ham eller hende. Giv læreren en chance for at lære DIG og dine kammerater at kende — og giv derved jer selv en chance.

Er der kommet en ny dreng eller pige i din klasse? En ny kammerat at lege med i frikvartererne. Tag godt imod den nye kammerat. Kan du selv huske dine første skoledage, eller har du prøvet at skifte skole? Hvad var det DU længtes mest efter? Mon ikke det var at være med i de andres leg, i de andres fællesskab!

Er DU selv ny i din klasse i år, så mød dine nye kammerater med et smil. Begynd selv at snakke med dem. Op med humøret.

Brev til vor ven Irudiyaray

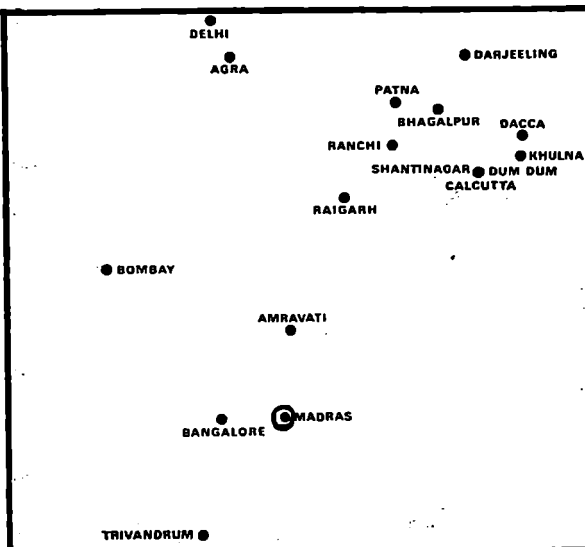
Irudiyaray er en dreng fra Indien, som jeg og 5 andre klassekammerater har tegnet fadderskab for.

Vi kom på ideen i religionstimen da vi lærte om »Røde Kors«. Da fik vi fortalt, hvor frygteligt de sårede havde det i en krig. Og da var der en, der fandt ud af, at de sårede skulle hjælpes, det var ligemeget om det var en sort, en muhamedaner, ligemeget med farve og religion. Og så tænkte vi, at vi måske også kunne hjælpe nogen. Så skrev vi til Åse Toftager. Hendes adresse er Åse

Toftager, Engholmvej 20, 3660 Stenløse. Et par dage efter fik vi et brev tilbage, og der var et girokort i: så skulle vi sende kr. 35 hver måned. Vi sendte så pengene ind, og ca. 14 dage efter fik vi brev fra en institution i Indien, og der var en rapport om Irudiyarays familie, alder og lignende, desuden fik vi et foto af ham.

Og jeg håber at der er flere der vil få denne ide, før der er flere indiske børn der trænger til hjælp.

Birgitte.

Madras hedder byen, hvor Irudiyaray bor.

Her er løsningen og vinderne

Løsningen på vor kryds- og tværs-opgave var ordet FÆLLESSKAB.

Vi har trukket lod mellem de mange rigtige løsninger, vi fik tilsendt. De 10 heldige vindere er:

Belinda Ioni Rasmussen, 8 år, Hellerup.

Lotte Bech, 9 år, Klarup. Maria Bettina Bertelsen, 9 år, Vejle.

Gitta Trier, 10 år, Gentofte.

Thomas Szarafin, 11 år, København S.

Michael Møller-Jørgensen, 12 år, Vanløse.

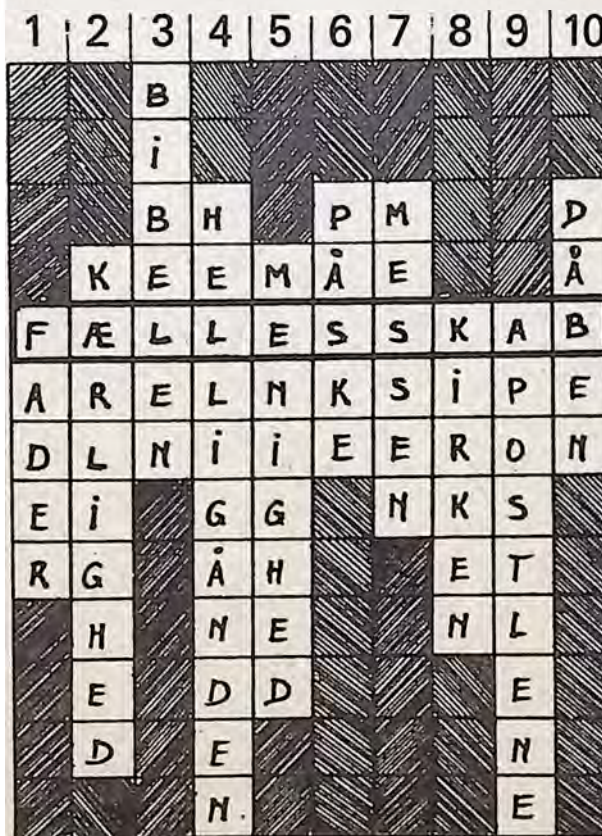
Søren Persson, 13 år, København Ø.

Tom Günther Nielsen, 13 år, Humlebæk.

Peter Thiemann Hansen, ? år, København Ø.

Sabine Moll, 13 år, Haderslev.

Vinderne får præmierne tilsendt. Tillykke!

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplads på ca. 30 tekstlinjer. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 14 (der udkommer 10.9.) er mandag den 25.8. og til nr. 15 (der udkommer 24.9.) mandag den 8.9. Manuskripterne bedes sendt til Vivi Soldahl, Bispekontoret.

København: Jesu Hjerter Kirke

Stenogade 4 A, 1616 København V.
Tlf. (01) 21 85 88 eller (01) 24 65 80.

Lørdag den 16. august kl. 16,30: Messe på polsk, Mariæ optagelse i Himlen. 6 p.m.: Mass in English, Assumption og the Blessed Virgin Mary.

Søndag den 17. august: Mariæ optagelse i Himlen. Kl. 10.00: Dansk Højmesse.

Fredag den 22. august: Maria, vor Dronning. Kl. 17.00: Fstedagens Messe med prædiken.

Søndag den 21. august: Alm. søndag. Stævne på Ledreborg. Messerne her som sædvanlig.

Tirsdag den 2. september kl. 20.00: Besøg af Absalonskirken, alle er velkomne.

Lørdag den 6. september kl. 16.30: Messe på polsk, gælder for søndag. Kl. 18.00: English Mass: Valid for Sunday. Forældre til børn, som i august begynder 1. klasse i ikke-katolske skoler, bedes snarest indmelde børnene til katekismus hos sognepræsten.

Brønshøj: Skt. Antoni Kirke

Frederikssundsvej 225, 2700 Brønshøj.
Tlf. (01) 28 71 00.

Messtider:
Mandag kl. 8,00, tirsdag kl. 10,00, onsdag kl. 19,00, torsdag kl. 8,00, fredag kl. 8,00, lørdag kl. 17,00, søndag kl. 8,30 og 10,30.

Sommermarked søndag den 7. september. Messer: kl. 8,30, 10,30 og 16,00. Efter messen kl. 8,30 åbner sommermarkedet i præstegården og menighedslokalet.

Der er restauration med dejligt smørrebrød, sodavand og øl, kaffe og kager. Tombola og salgsbod.

Vi modtager med glæde gaver til bortlodning og alt til Loppemarked fra skuffer og skabe.

Vi afhenter gerne — ring eller skriv til Bente og Ole Barfred, Frederikssundsvej 162, 2700 Brønshøj — tlf. (01) 28 96 33, bedst kl. 17-19.

Der er tradition for, at også udensogns trosfæller, der sjældent ser hinanden, i hvert fald træffes ved Skt. Antonis Kirkes Sommermarked, i år søndag den 7. september.

Til Kirkedagen på Ledreborg den 24. au-

gust er der fremlagt liste i våbenhuset til bus, der kører fra kirken.

Noter også nu onsdag den 24. september: Mag. art. Elsebet Kieler gennemgår efter aftenmessen kl. 19,00 den kommende søndags evangelium.

Esbjerg: Skt. Nikolaj Kirke

Kirkegade 58, 6700 Esbjerg.

3.—5. oktober: Biskoppen kommer på besøg. Nærmere besked kommer i nr. 15 af katolsk orientering. Da biskoppen også er villig til at meddele firmelsens sakramente søndag den 5. oktober, bedes de, der ønsker at blive firmet nu, og som er mindst 13 år, om at melde sig til præsten snarest muligt af hensyn til forberedelsen. Fra midt i august til midt i september til den vikarierende præst.

Hørsholm: Skt. Hans Kirke

Hørsholm:
Marievej 6, 2970 Hørsholm.

Søndagsmesser
Hørsholm: Kl. 10.00.
Bistrup: Kl. 8.00 og 10.00.
Mikkeltorg: Kl. 8.00.
Åsebakken: Kl. 8,15.

Onsdag den 20. august kl. 20.00: Fælles menighedsrådsmøde for Birkerød og Hørsholm i Mikkeltorg.

Søndag den 24. august afholdes den årlige kirkedag på Ledreborg slot ved Lejre. Der vil ikke blive nogen fælles transport fra Birkerød og Hørsholm, men vi anbefaler alle at tage del i kirkedagen, som byder på et righoldigt program for hele familien.

Torsdag den 4. september kl. 16,00 genoptages religionsundervisningen på Nordvangsgård. Vi håber, at alle børn vil møde op, så vi straks fra starten kan placere børnene på de forskellige hold — også de børn, som i år begynder skolegangen, vil vi gerne have med.

Tilmelding af de børn, som ikke tidligere har været med, sker på tlf. (02) 81 27 96. Transportproblemer er der ingen af. De børn, som kommer med toget, bliver afhentet på Birkerød station, og de, der bor i Nivå, Niverød og Hørsholm vil blive kørt af en bus, som afgår fra Niverød kro kl. 15,30.

Søndag den 7. september afholdes det årlige loppemarked på Nordvangsgård i Bistrup. Det varer fra kl. 11.00 til 16.00, og alle anvendelige og sælgelige ting bedes snarest afleveret på Nordvangsgård.

Maribo: Skt. Birgittas Kirke

Mariagade 4, 4930 Maribo.
Tlf. (03) 88 01 74.

Gudstjenestetider
Søndag kl. 9.30: Højmesse. Kl. 11.15: Messe.
Hver 1. søndag i måneden: Latinsk højmesse.
Hver 3. søndag: Fremmed prædikant.
Hver 4. søndag kl. 10.45: Messe på polsk.

En menighedssøndag, den 17. august. Sognets efterårssæson indledes med et arrangement, som det lokale Katolske Radio- og Fjernsyns Forbund ved herr Guzek inviterer til. Vi samles efter højmassen (messen kl. 11.15 bortfalder) i salen, hvor forbundets formand, organist Lundorf, vil gøre rede for meningen og målet med et katolsk radio- og fjernsynsarbejde. Derefter bydes på snitter og drikkevarer, mens børnene får lov til at kaste sig over pølser og sodavand. Bemærk, at hele serveringen er gratis. Efter bespisningen fortsætter vi med at høre om Det hellige år i Rom. Tove Rasmussen har været dernede og vil fortælle om sine rejseoplevelser og vise lysbilleder. Altså: Vel mødt den 17. august! Tag hele familien og venner og bekendte med!

Undervisningstilbud
Alle forældre, der ønsker at tilmelde deres børn til trosbekræftelse (konfirmation) eller til kommuniensforberedelse bedes venligst snarest muligt henvende sig til sognepræsten.

Næstved: Vor Frue Kirke

Præstøvej 29, 4700 Næstved.
Tlf. (03) 72 09 85. Kontortid: Tirsdag-fredag kl. 11.30-12.30 eller efter aftale.

Faste gudstjenester:
Hver søn- og påbudt helligdag kl. 8.00: Fromesse med prædiken. Kl. 10.00: Højmesse med prædiken.
Mandag-lørdag kl. 8.00: Messe.

Møn/Keldby Kirke
Lørdag den 16. august kl. 19.00:
Messe med prædiken.

Søndag den 17. august og 28. september kl. 11.00: Polsk gudstjeneste (med polsk prædiken).

Søndag den 31. august og 28. september kl. 10.00: Latinsk højmesse.

Rosenkransandagt: Hver lørdag kl. 19.00.

Personale forandring:

Pater Laurits Brunicardi flyttede fra Næstved til Skt. Annæ på Amager, P. Jerzy Kruk fra Næstved til Skt. Albani Kirke i Odense. Menighederne i Næstved og Vordingborg takker begge patres for deres indsats i sognene. P. Brunicardi også en særlig tak for hans arbejde i Vor Frue Skole.

P. Leo Drzal kom fra Skt. Albani Kirke i Odense til Næstved og overtog embedet som skoleleder. Vi ønsker ham alt godt til denne nye stilling og opgave.

Børnenes religionsundervisning begynder fredag den 5. september. (For de børn, som ikke søger Vor Frue Skole): Kl. 14.15.

Konfirmandundervisning
begynder fredag den 3. oktober kl. 14,30.

Vejle: Skt. Norberts Kirke

Fjellegade 2, 7100 Vejle.
Tlf. (05) 82 08 93.
Kontortid: Onsdag-lørdag kl. 9-12.

Faste gudstjenester:
Lørdag kl. 15.00. Søndag kl. 10.00.

Søndag den 17. august: Marias optagelse i himlen. Barsedåb Devereux.

Mandag den 25. august: KONTAKTGRUPPEN for de ældre. Kl. 14.30 underholder pastor Jørgen Hviid. Mødesal Mariahospitalet.

Søndag den 31. august: Sct. Joseph College, Cambridge, er med sit drengekor på turné i Danmark og synger kl. 20.00 i Skt. Norberts Kirke i Vejle et udvalg af koraler fra det 13. til det 16. århundrede. Deres 14-årige orgelsolist er Simon Forrester. Korleder Paul Johnson. Fri adgang. Drengene søges indkvarteret hos private søndag aften.

Søndag den 7. september: Efter højmassen (familiemesse) frokost i det grønne i Bindeballe. Vi kører i de forhåndenværende biler.

Søndag den 14. september: Retraitedag med biskoppen i Vejle. Mere nyt herom snarest i en særlig rundskrivelse.

Mandag den 15. september: KONTAKTGRUPPEN for de ældre. Kl. 14.30 fortæller pastor Wuyts om Rom og viser lysbilleder fra valfarten i sommer. Mødesal Mariahospitalet.

Katolske radioandagter

En række af de daglige studieproducerede andagter, som udsendes på program 1, vil i august blive tilrettelagt og præsenteret af katolikker: Alle søndage i august kl. 22-22.10: Pastor Georg Nibler, Lyngby. 18-22. august (incl.) kl. 6.50-7.00: Cand. mag. Ellen Nielsen, København.

Afskedsgudstjeneste

Mgr. Kjeld Geertz-Hansen meddeler:
Den 1. september skal jeg fratræde som sognepræst ved Sct. Ansgars Kirke. Jeg indbyder derfor til en afskedsgudstjeneste søndag den 31. august kl. 10. Efter højmassen på latin synges Te Deum på dansk. Min nye adresse bliver: Rygårdsvænget 1, 2900 Hellerup. Jeg er bortrejst fra 12. september til 3. oktober.

Ordrup: Skt. Andreas Kirke

Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund. Tlf. 422. Giro 8026602. Kontortid 10-11.

Søndag den 7. september kl. 9.30: Børnemesse. Kl. 9.30: Messe Kl. 10.30: Højmesse.

Religionsundervisning for børn, der ikke går i katolsk skole (7-13 år), begynder torsdag den 11. september kl. 16.00 på Rygårds Skole, Bernstorffsvej 54. Indmeldelse hos pater Vagn Hansen, bedst kl. 10-11.

Liturgisk kalender

ved Inga Jensen

Søndag 17/8. MARIÆ OPTAGELSE I HIMLEN. Åb. 11, 19a, 12, 13-6a. 10ab. — Salme 45, 10-12. 16. (R. 10b: Dronningen står i offerguldets skrud ved din højre). — 1. Kor. 15, 20-26. — Luk. 1, 39-56.

Mandag 18/8. Alm. ugedag. Dommerbogen 2, 11-9. — Mt. 19, 16-22.

Tirsdag 19/8: Alm. ugedag (el. Johannes Etudes, præst). Dommerbogen 6, 11-24a. — Mt. 19, 23-30.

Onsdag 20/8: S. Bernhard, abbed og kirkelærer. Dommerbogen 9, 6-15, — Mt. 20, 1-16a.

Torsdag 21/8: Pius d.X, pave. Dommerbogen 11, 29-39a. — Mt. 11, 11-14.

Fredag 22/8: Maria, vor Dronning. Es. 9, 2-4. 6-7. — Luk. 1, 26-38.

Lørdag 23/8: Alm. ugedag (el. Rosa af Lima, el. Guds Moders lørdagsmesse). Ruth 2, 1-3. 8-11, 4, 13-17. — Mt. 23, 1-12.

Søndag 24/8: 21. alm. søndag. Es. 22, 19-23. — Salme 138, 1-3. 6-8. (R. 8bc: Din miskundhed, Herre, varer evindeligt. Opgiv ej dine hænders værk! — Rom. 11, 33-36. — Mt. 16, 13-20.

Mandag 25/8: Alm. ugedag (el. S. Ludvig el. S. Josef Calansony, præst). 1. Thes. 1, 1-5. 8b-10. — Matt. 23, 13-22.

Tirsdag 26/8: Alm. ugedag. 1. Thes. 2, 1-8. — Mt. 23, 23-26.

Onsdag 27/8: Monica, Augustins moder. 1. Thes. 2, 9-13. — Mt. 23, 27-32.

Torsdag 28/8: S. Augustin, biskop og kirkelærer. 1. Thes. 3, 7-13. — Mt. 24, 42-51.

Fredag 29/8: Johannes Døberens martyrium. Jer. 1, 17-19. Mark. 6, 17-29.

Lørdag 30/8: Alm. ugedag (el. Guds Moders lørdagsmesse). 1. Thes. 4, 9-11. — Mt. 25, 14-30.

Søndag 31/8: 22. alm. søndag. Jer. 20, 7-9. — Salme 63, 2-6. 8-9. (R. 2b: Herre, min Gud, efter dig tørster min sjæl). — Rom. 12, 1-2. — Mt. 16, 21-27.

Ny møderække på Magleås for alle

KRISTEN I DAG er en møderække, der henvender sig til de mennesker, der — ofte isolerede, alene — lever eller prøver at leve eller måske blot ønsker at prøve at leve i tro på Kristus i dag.

September: Lørdag d. 6. - søndag d. 7. KRISTENDOMMENS CENTRALE BUDSKAB. Mødeleder: P. H. Roos S.J.

Oktober: Lørdag d. 4. - søndag d. 5. KRISTEN I SAMFUNDET. Mødeleder: Adj. Kurt Hansen.

November: Lørdag d. 1. - søndag d. 2. ARBEJDET. Mødeledere: P. Grégoire O.P. og Ellen Nielsen.

December: Lørdag d. 6. - søndag d. 7. FRIIDEN - HØJTIDEN. Mødeleder: Lektor Bjørn Højbo.

Pris: Kr. 60,- dob. vær. Kr. 70,- enk. vær. 1 overnatning, måltider fra frokost lørdag til eftermiddagskaffe søndag.

Program: Vil for det første møde foreligge ca. 8 dage før mødets afholdelse, for de følgende møder 2-3 uger før mødedatoen.

Tilmelding sendes til: »Kursus«, Katolsk Bispekontor, Bredgade 69 A, 1260 København K.

Kirkedag på Ledreborg slot

En indholdsrig fridag for hele familien, inden sommeren går på hæld: **KIRKEDAG PÅ LEDREBORGLØRDAG 24. AUGUST.** Tema: »I ER VERDENS LYS!«

Program:

- 9.30: Ankomst ad hovedvej 1. Ca. 200 m fra »karrusellen« ud for Roskilde følges skiltene til Ledreborg. Indgang til slotspladsen gennem tårnet, hvor programmer uddeles. Lejlighed til skriftemål i slottets vestfløj.
- 10.00: Familiemesse i slotsgården med biskoppen.
- 11.00: Den medbragte frokost spises i parken. Drikkevarer, pølser m.m. kan købes. En bogbod findes også.
- 12.30: Børneprogram i familiesalen og parken: Folkedans, leg, spil m.m. De voksne deltager i gruppesamtaler på terrasserne.
- 14.00: Kaffepause. Kaffe, te, kage kan købes.
- 14.15: Marcelino-film for børnene i familiesalen.
- 14.30: Domkirkespil for de voksne i slotsgården.
- 16.00: Afrejse.

Gruppesamtalerne foregår i 4 sektioner om 4 aktuelle emner efter eget valg:

- 1 Kernefamilie — kollektiv m/ pastor Jørgen Hviid.
2. Opdragelse — indoktrinering m/ mag. art. Elsebet Kieler.
3. Velfærd — fattigdom m/ pastor Lars Messerschmidt.
4. Demokrati — diktatur m/ cand. mag. Peter Ryom.

Domkirkespillet af den svenske dramatiker Karl Ragnar Gierow er oversat og instrueret af skuespillerinden Ebba Wih. Et spil om kirken og dens mennesker, deres tro, tvivl, synd, frygt og længsel efter at udsone sig med Gud i sakramenterne — et hellig-års-tema, som i dramatisk, farverig middelalderforklædning handler om mennesket i dag. Nærmere oplysninger om Kirkedagen hos pastor Herberighs, tlf. (01) 99 07 28, bedst kl. 9-10. Spørg i Deres sogn, om der organiseres buskørsel til Ledreborg! På gensyn. Arbejdsgruppen.

Fællesskirkelig gruppe for karismatisk fornyelse indbyder til

bods- og bededag lørdag den 23. august

for alle kristne i Storkøbenhavn. Kl. 12-15 er der fællesbøn i Sionskirken, Østerbro, her vil hovedvægten ligge på bød for kirken splittelse. Om aftenen kl. 19.30 er der Pris-Herren-Aften i Københavns Domkirke, hvor hovedvægten ligger på tak og lovprisning af Gud, fordi han skænker kirken enhed og ønsker at være Herre i Danmark.

Den nordiske valfart til Lourdes

Som sædvanlig indledes der aftenen før afrejsen, altså fredag den 22. august 1975, med en messe i Skt. Josefs Kirke, Griffenfeldsgade, kl. 19.30. Valfartskomiteen håber at se mange tidligere pilgrimme og andre Lourdes-venner.

Løgumklosters efterårstilbud

Løgumkloster Højskole har for nylig offentliggjort sit efterårsprogram, der byder på diakonikursus, kulturuge, studiekursus i kristendomskundskab, Israelskursus og et pensionistkursus. Alle kurserne er med undtagelse af pensionistkurset på fem dage. Hovedemnet for skolens kurser i år er »Magterne og Mennesket«, der belyses af den faste stab og mange gæstelærere og foredragsholdere ud fra politiske, kulturelle, sociale og kirkelige holdninger. F. eks. medvirker folketingets ombudsmand Lars Nordkov Nielsen, folketingsmand Poul Dam, tidl. professor Regin Prenter, pastor Kr. Keiding, overrabbiner Bent Melchior og pastor Axel Torm. Kulturugens nordiske hovedtaler er i år biskop Per Lønning, Norge, hvis navn er blevet kendt i forbindelse med opgøret mellem stat og kirke i Norge. Brochure kan fås ved henvendelse til: Løgumkloster Højskole, 6240 Løgumkloster, tlf. (04) 74 33 25 (mandag-fredag kl. 10.30-13).

Skolepenge

Forældre med katolske børn på Storkøbenhavnske katolske skoler gøres opmærksom på følgende: Mener De at have behov for nedsættelse af skolepenge for Deres børn, bør De straks ved skoleårets begyndelse kontakte skolens kontor.

Dersom ganske særlige forhold gør sig gældende, så den reduktion i skolepenge, som skolen kan yde, ikke dækker Deres behov, gør vi opmærksom på, at Sct. Ansgars Menighed råder over beskedne midler til dette formål.

Ansøgningsskema, som rekvireres på Sct. Ansgars kirkes kontor, Bredgade 64, 1260 K., tlf. 13 37 62 indgives sammen med den fra skolen fremsendte svarskrivelse inden 14 dage efter modtagelsen af skolens svar.

Legatudvalget ved Sct. Ansgars Menighed, København.

Rygaards Skole katolsk skole, Hellerup

søger pr. 1.8. en lærer til bl. a. følg: Gym. i små klasser, geografi og biologi 6.-7. kl., dansk i skolens internat. afd. samt timer i læseklubb. Skolen henvender sig især til ansøgere, som foruden at besidde de nødvendige faglige og pædagogiske kvalifikationer er interesseret i at arbejde i økumenisk, internationalt miljø.

Ansøgning stiles til skolens bestyrelse og sendes til skolens leder Ole Meyer, Bernstorffvej 54, 2900 Hellerup, hos hvem også nærmere oplysninger kan fås, telefon (01)-43 HE 1053.

Ansættelses- og lønvilkår i henh. til overenskomst med De private grundskolers Lærerforening.

Social rådgivning

ydes af Katolske Menighedsplejer på kontoret, Bredgade 69 A o.g. 1. og 3. tirsdag kl. 19 til 21. Kontoret holder i øvrigt åbent ugens 5 første dag fra kl. 14 til 16. Telefon 15 23 03.

Sygeplejerske eller plejehjemsassistent

På grund af sygdom søges til aftenvagt 56 timer hver anden uge en sygeplejerske eller plejehjemsassistent, af Plejehjemmet Hoffmanns Minde, Frederikssundsvej 227, 2700 Brønshøj. Løn efter overenskomst. Henvendelse til forstander Arly Bertelsen, tlf.: 01 60 11 33.

Afdelingssygeplejerske

søges til Plejehjemmet Hoffmanns Minde, Frederikssundsvej 227, 2700 Brønshøj. Løn i henhold til overenskomst mellem DSR og Københavns Kommune, skalatrin 22-26.

De er velkommen til et orienteringsbesøg. Skriftlig henvendelse til forstander Arly Bertelsen på ovennævnte adresse. Tlf. 01 60 11 33.

Børnevenlig dame eller ung pige

søges primo september, evt. oktober, til pasning i dagtimerne af 2 søde børn på 3 måneder og 4 år (børnehaven) i hus med have i Ordrup (3 minutter fra S-tog). Evt. kost og logi. Tlf. OR 10738.

Sproghøjskolen på Kalø

8410 Rønde

Højskole med sprog som centralfag. 5 mdrs. vinterkursus begynder 1. nov. Engelsk, tysk, fransk. Dansk for udlændinge. Alm. fag, valgfrie emner. Sprog-laboratorium. Ring (06) 37 12 86 eller skriv efter skoleplan.

DANSK LIGBRÆNDINGSFORENING

Bisættelser og begravelser ordnes til rimelige priser for alle

Medlemsskab ingen betingelse men en fordel.

STORKØBENHAVN	ÅRHUS
HOVEDKONTORET	(06) 12 58 95 - 13 51 83
Nikolaj Plads 27	
13 75 40	HJØRRING
Amagerbrogade 31	(08) 92 22 61
SU 7540	
Falkoner Allé 16	HORSENS
2000 København F	(05) 62 61 22
217540	
Nørrebrogade 118	KOLDING
39 33 25	(05) 52 20 10
Enghave Plads 12	
31 75 40	NYKØBING F.
Østerbrogade 110	(03) 85 18 48 - 85 01 51
TR 6840	
Kirketorvet 19	NÆSTVED
GE 7540	(03) 72 02 33
Søborg	
Hovedgade 154	ODENSE
67 92 93	(09) 12 81 32 - 11 21 61
Glostrup	
Hovedvej 166	RANDERS
96 16 53	(06) 42 29 45 - 42 21 61
Hvidovrevej 258	ROSKILDE
78 16 23	(03) 35 18 40
	SILKEBORG
	(06) 82 37 28
AABENRAA	
(04) 62 29 79	SLAGELSE
	(03) 52 42 70
AALBORG	
(08) 12 17 77 -	VEJLE
12 19 01	(05) 82 23 33

Vatikanets øst-politik

(Kipa) — Inden for det sidste halvår har der været samtaler i gang mellem Vatikanet og DDR. I Vesttyskland har der været skarp kritik af disse kontakter. Sekretæren for Vatikanets kontor for offentlige anliggender er ærkebiskop Casaroli, og han betegner sine samtaler med repræsentanter for regeringen i Østberlin som »nyttige og frugtbare«. Da han efter sit besøg i Østberlin ankom til Roms lufthavn Fiumicino, udtalte han over for de tilstedeværende journalister, at man »endnu ikke kunne vente resultater af denne første officielle kontakt mellem Vatikanet og DDR«.

Formålet med samtalerne havde været »at fremlægge begge parter holdning over for forskellige problemer og at prøve at finde frem til eventuelle løsninger, som før eller senere kunne føre til gensi-

dige aftaler«, sagde ærkebiskop Casaroli, som ved samme lejlighed dementerede rygterne om, at den østtyske udenrigsminister Fischer muligvis ville besøge Vatikanet »for at videreføre den dialog, man nu havde indledt«.

Om den polemiske atmosfære, der fra vesttysk side havde omgivet hans besøg i Østberlin (se vor karikatur), sagde ærkebiskop Casaroli, at den havde været »mindre ophidset end ved tidligere lejligheder«. Efter hans opfattelse beroede en stor del af polemikken på manglende kendskab til Vatikanets præcise hensigter og handlemåde, »men det er naturligvis heller ikke altid muligt at sige alt«, sagde Casaroli. Samtalerne var blevet afviklet på grundlag af de bestående overenskomster og de gældende juridiske kendsgerninger i den østtyske forfatning fra

Ærkebiskop Casaroli.

Schöpfer i Kölnisches Rundschau: „Vi elsker klosterlivets afsondring!“

1949 og 1968, ikke ud fra abstrakte synspunkter eller moralske overvejelser, fortsatte ærkebiskop Casaroli. Om de anklager, der gik ud på, at kirkerne og trossamfundene i endnu højere grad blev tilsidesat i den østtyske forfatning af 1968 end i den fra 1949, sagde Casaroli, at »selv om deres rettigheder desværre ikke udtrykkelig fremgår af forfatningen,

gælder de alligevel i praksis«. Han henviste i denne forbindelse til bestemmelserne om adskillelsen mellem stat og kirke, hvor der i art. 39 tillægges kirken ret til selv at ordne sine interne anliggender. Til sidst udtalte Casaroli sig »med behersket optimisme« om sine samtaler med DDR og han udtrykte håbet om, at de måtte føre til positive resultater.

Forværrede tilstande i de to baskiske provinser

Efter at den baskiske regering for nogen tid siden indførte undtagelsestilstand i to baskiske provinser (Biscaya og Guipuzcoa), har attentater og repressalier belastet det sociale og politiske klima både der og i det øvrige Frankrig. De har endda strakt sig helt ind i det sydvestlige Frankrig til Bayonne, Saint-Jean-de-Luz og Biarritz. En 18-årig basker blev således under mystiske omstændigheder skudt ned i Ondarroa. Samtidig har den berygtede fascistiske gruppe »Krist Konges guerillos« øvet attentat mod en af den baskiske kulturs højborg, benediktinerklostret Istibaliz i provinsen Alara.

Det spanske hierarki gør sit bedste for at mægle i konflikten og reagerer samtidig med fashed over for de centrale myndigheders vilkårligheder. Biskpekonferencens permanente kommission i Madrid har således udsendt et communiqué, hvori den protesterer mod den bølge af voldshandlinger, der hærger den baskiske provins. Erklæ-

ringen kan ganske vist også tydes som en appel til separatistbevægelserne om at forholde sig i ro. Biskpekonferencen havde for øvrigt allerede en måned tidligere udsendt en tekst om forsoningen, hvori den understreger »mindretallets selvstændige værdi og deres ret til at hævde deres særegenheder«.

Et blad i Madrid kom da også med bemærkninger om »den tavse spænding«, der havde bragt kirken og staten i modsætning til hinanden. Og endelig har den spanske afdeling af »Justitia et Pax« udtrykkelig opfordret regeringen til at opgive sine planer om at indføre »kriseret« i den baskiske provins. En domstol ville faktisk komme til at virke som en foranstaltning mod medlemmerne af E.T.A. (den baskiske separatistbevægelse), og dens myndighed ville strække sig så vidt som til at idømme dødsstraf. »Pax et Justitia« opfordrede ligeledes til, at man skulle opheve den censur, som hindrede alle oplysninger om det baskiske spørgsmål.

Terror og forfølgelse af kristne i Litauen

(NC) — Terror, forfølgelse og lang indespærring i koncentrationslejre eller sindssygehospitalet venter dem, der prøver at udøve deres forfatningsmæssige rettigheder i Litauen, siger deltagerne i en litauisk katolsk verdenskonference i Rom.

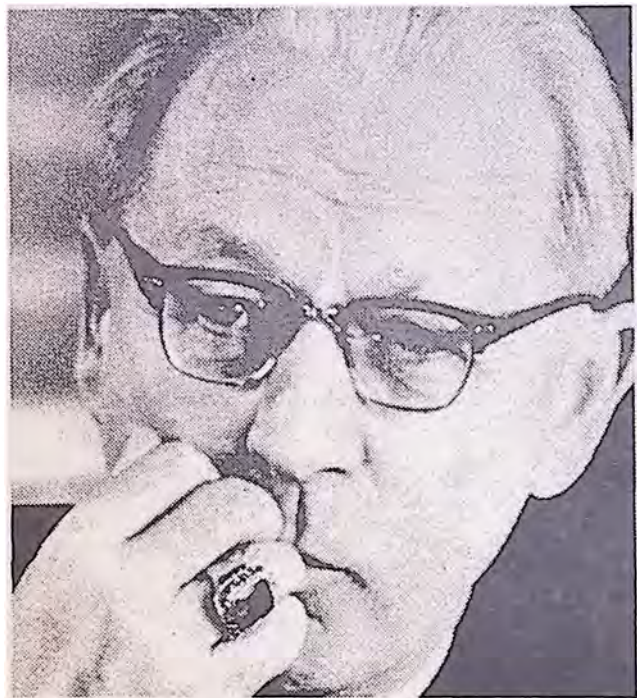
De 500 præster og lægfolk fra 13 lande opfordrede til et omslag i verdensopinionen for at øve pres på Litauens kommunistiske regering og få den til at respektere de rettigheder, der sikres i landets grundlov. I erklæringen, der er dateret den 1. juli i år hedder det:

»Vi appellerer til alle mennesker af god vilje verden over og anmoder dem om at støtte dem, der bliver forfulgt, fordi de forsvare deres tro og menneskerettigheder mod stats-

magtens misbrug og mod et system, som straffer ikke dem, der krænker grundloven, men dem, der forsøger at forsvare menneskerettighederne og den menneskelige frihed i overensstemmelse med grundloven«.

Erklæringen indeholder desuden en advarsel til de vestlige lande mod den sovjetiske påstand om, at »alt foregår lovligt i overensstemmelse med landets love og grundlov«.

I modsætning til denne påstand, hedder det i erklæringen, »bevidner forskellige skriftlige vidnesbyrd og den litauiske Kirkes årbog (undergrundsavis i Litauen) og diverse vidner som f.eks. Solsjenitsyn, hvordan friheden og menneskerettighederne negligeres«.

Kardinal Alfrink går af

(NC) Kardinal Bernard Alfrink af Utrecht Nederland meddeler, at han har indgivet sin afskedsansøgning til pave Paul VI i forbindelse med sin 75 års fødselsdag den 5. juli i år. Kardinalen, som har været ærkebiskop af Utrecht siden 1955 og kardinal siden 1960, er landets primas og den hollandske biskpekonferences formand. Paven

er ikke forpligtet til at imødekomme en afskedsansøgning fra nogen biskop, og flere europæiske aviser er fremkommet med håbet om, at ansøgningen ikke vil blive accepteret på grund af den forsonende plads, kardinalen indtager mellem de indbyrdes uenlige parter i den hollandske Kirke.

Det er da helt klart

(NC) — Pave Paul har under navnet Kongregationen for sakramenterne og for Kirkens centraladministration, nemlig Kongregationen for sakramenterne at bestå af to afdelinger, en og Kongregationen for sakramenterne og en gudstjenesten, sammen til for gudstjenesten, en enkelt kongregation

Europæisk bispemøde

Den 14. oktober i år åbnes i Roms center for spiritualitet og kultur »Salesianum« de europæiske biskoppers 3. symposium med et indledende foredrag af ærkebiskop Roger Etcheagaray, som er formand for de europæiske biskpekonferencers fællesråd.

I lighed med de europæiske biskoppers to tidligere

symposier (1967 i Noordwijkerhout, Nederland, og 1969 i Chur, Schweiz) bliver også symposiet i Rom et studiemøde til udveksling af erfaringer mellem repræsentanter for de europæiske biskpekonferencer.

Symposiet i Rom afsluttes den 18. oktober med en festgudstjeneste i anledning af det hellige år.

Et medlem af den baskiske separatistbevægelse under træningen.

Dåbens forpligtelser side 5

Ægteskab og familie side 6-7

Tanker ved en firmelse side 7-8

Trinbrættet side 9

katolsk orientering

Ingen religiøs frihed på Cuba

(NC) — Den tidligere formand for Det nationale råd for katolske organisationer i Cuba, dr. José I. Lasaga, som nu bor i Annapolis, Md., har på en kongreshoring forklaret, at Castrostyret i Cuba indrømmer de kristne ret til at holde gudstjenester inden for kirkenes egne vægge, men at det ikke giver dem nogen virkelig religiøs frihed. »Hvis vi opfatter ordet frihed på den måde, at den medfører, at medlemmer af et religiøst fællesskab nyder alle fundamentale

menneskelige rettigheder, således som det er nedfældet i USA's grundlovmæssige bestemmelser angående borgernes rettigheder over for statsmagten, må vi medgive, at der ikke er religionsfrihed i Cuba», siger dr. Lasaga. Og han tilføjer, at der ikke er håb om, at der vil blive oprettet katolske skoler, og om at trossamfundene kan gøre den øvrige befolkning delagtig i deres tanker, da regeringen kontrollerer alle meddelelsesmidler.

Nyt politisk parti dannet i Italien

ROM (KIPA) — Italien har fået et nyt politisk parti, »Det nye Folkeparti«, som er katolsk orienteret, og hvis store forbillede er Don Luigi Sturzo. Partiet holder sit første landsmøde i Rom i oktober. Det er opstået som følge af meningsforskelle inden for Democrazia Christiana. Den socialistiske præst Don Luigi Sturzo grundlagde i 1919 det første katolsk orienterede parti i Italien. Partiet blev senere opløst af det fascistiske styre og genopstod først efter 2. verdenskrig under navnet Democrazia Christiana. Det nye parti anklager Democrazia Christiana for at have opgivet de principper, som var vejledende ved partiets grundlæggelse. Det nye parti ønsker at være et midterparti, som tager særligt hensyn til de katolske principper. Det opfatter på en vis måde sig selv som den katolske Kirkes politiske komponent og ønsker inden for de nationale rammer at fore en fredsstiftende dialog. Partiets repræsentanter skal i parlamentet optræde på en sådan måde, at de virker som et eksempel og en opmuntring for befolkningen. På det forestående landsmøde skal man vælge partiets politiske sekretær. Indtil da har Filippo Epifanio Lupo midlertidigt påtaget sig dette embede. Filippo Lupo er medlem af bestyrelsen i den internationale forening for det katolske apostolat.

1600 diakoner i verden

VATIKANET (NC) Halvdelen af alle permanente diakoner i verden, dvs. 800 ud af 1.600, befinder sig i USA, siger Vatikanets radio.

Og den tilføjer, at der i Europa er 400 permanente

diakoner, deraf halvdelen i Vesttyskland, mens der i Latinamerika er 200, deraf 118 i Brasilien og 60 i Chile. I Afrika er der ca. 70 permanente diakoner, i Asien er der kun 7.

Tre kvindelige præster i den episkopale kirke i Amerika fejrer messen sammen i Riverside Kirke, New York. — Den episkopale kirke i Amerika var den første, der fik fodfæste i USA som den angelsaksiske elites kirke. Den var oprindelig en aflægger af den episkopale kirke i England, som den inden for den anglikanske enhed (der tæller 56 millioner mennesker verden over) stadig er tæt knyttet til.

Den anglikanske kirkes generalsynode:

Flertal for kvindelige præster

LONDON (KIPA) — Den anglikanske Kirkes generalsynode, som sluttede for nylig, har - som ventet - udtalt sig til fordel for, at »der ikke næres principielle betænkeligheder med hensyn til præstevielse af kvinder«. Flertallet i denne sag varierede en del: Inden for gejstligheden var 110 for denne erklæring, og 96 var imod. Blandt de delegerede lægfolk var der et flertal på 117 for, mens 74 stemte imod, og blandt biskopperne var 28 for, mens 10 var imod. Det blev fra forskellige sider kritiseret, at et så vigtigt spørgsmål overhovedet skulle løses ved en flertalsbeslutning på nuværende tidspunkt, hvor den anglikanske Kirke stadig stod så splittet over for dette spørgsmål. Ganske vist udtalte synoden sig samtidig til fordel for, at der i denne forbindelse skulle optages en dia-

log med både den katolske og den gammelkatolske Kirke og med de ortodokse Kirker, for at man ikke på forhånd fra anglikansk side ved en sådan afgørelse skulle påvirke de stadig dybere økumeniske kontakter.

Formanden for Enhedssekretariatet, den hollandske kuriekardinal Willebrands siger noget tilsvarende i et brev til ærkebiskop Donald Coggan af Canterbury. Willebrands siger videre i brevet, at der er anledning til sammen at drøfte de muligvis forskellige synspunkter, så længe »vi endnu har dem under kontrol«. Coggan udtaler i denne forbindelse håbet om, at anglikanerne og katolikkerne »meget snart« vil gå i gang med at drøfte præstevielsen af kvinder.

Den anglikanske generalsynodes godkendelse af præstevielse af kvinder har imidlertid allerede frem-

kaldt de forstetungtvejende reaktioner inden for den anglikanske Kirke selv. Den anglikanske pastor Brooke Lunn fra St. Lukas sogn i London erklærer, at han og en større gruppe gejstlige sammen med tre andre præster er blevet valgt til fortalere for de anglikanere, der er utilfredse med synodens afgørelse. I

en erklæring fra gruppen hedder det: »Vi skiller os fuldstændig ud fra de medlemmer af generalsynoden, som har udtalt, at de ikke har principielle indvendinger mod præstevielse af kvinder.« Den gruppe, der har udskilt sig, henviser til, at flertallet i synoden har udtalt sig imod principielle læresætninger i Kirken.

Per Lønning tager afsked

Biskop Per Lønning har nu påbegyndt en afskedsrunde i sit store stift, Borg bispedømme. I lobet af august får han arbejdspermission i forbindelse med udarbejdelsen af den nye norske salmebog. Hans sidste embedshandling bliver afskedsprædiken i Frede-

riksstad Domkirke den 28. december. Biskop Lønning har ingen konkrete planer for sin fremtidige tjeneste i kirken. Men han vil fortsat tage sig af sine »hjertesager«: kampen mod abort og arbejdet for at skabe en opinion for adskillelse mellem kirke og stat.

Kaj F. Fjording og Søn

Murermestre — Ingeniører
Entreprenører
Hyldegårds Tværvej 13
Charlottenlund.
Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ Installatør
J. Ramskov Hansen
Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER

Blikkenslagermester
aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 — 80 50 30

Roman Kusler

Murermester
Stationsvej 11, Nivå
Telefon (03) 24 71 50

Aktieselskabet

Købmands- og Håndværkerbanken
— en rigtig AARHUS-BANK

Store Torv 12, telf. (06) 12 47 77

Søndre afd., Århus Hovedbanegård
Telf. (06) 12 40 88

Langenæs afd., Skanderborgvej 16
Telf. (06) 14 55 22

R. Schulik

Slagterforretning
Nørrebrogade 46, Esbjerg
Telefon 12 02 14

Tømremester

Ferd. Færch & Co A/S
Strandvejen, Ålborg
Telefon 12 03 01

Ressourcespild

Flere tusinde varmtvandsbeholdere og mange tusinde meter vandør tæres op hvert år.
Ring til Deres VVS-Installatør og få monteret et

ANO-KAT minielektrolyseanlæg

i Deres parcelhus. Så er Deres varmtvandsbeholder og rørsystem — for ca. 500 kr. — effektivt beskyttet mod korrosion
Guldager Electrolyse A/S

Ejner Nielsen

Kolonial — Kaffe
Absalonsgade 14 — 9000 Ålborg
Telf. (08) 12 09 71 — 12 15 56

Fint arbejde — Rimelig pris Telefon: TRia 6070

Er De tilfreds med Deres snedker og møbelpolstrer?
Hvis ikke — så prøv os!

ANDERS SVENDSEN

Afdeling for bygningsarbejde
Nordre Frihavsgade 13, Kbh. Ø

Oliefyr
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

NORDISK KUL A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 70 45 30

LÆSERNE SKRIVER

Under denne rubrik vil breve fra læserne blive bragt i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har almen interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200 ord.

Stemningsbillede fra Rom i jubelåret

Vi havde tullet rundt i Rom en lille uges tid. Rom i det hellige år 1975. Et Rom, hvor alt var dobbelt op — trafik, menneskemylder og priser — og vi havde ærlig talt ikke meget tilovers for det hellige år. Betragtede det nærmest som en art størstilet pengealfresning. — Og pilgrimme, der kommer til Rom pr. fly, indlogeres på luksushoteller og befordres

fra den ene basilicas hellige dor til den anden i airconditionerede autobusser. — Pilgrimme? Bah!

Så hændte det os at komme til en af disse basilicaer, Santa Maria Maggiore, lørdag formiddag, og aldrig har vi små danske oplevet en sådan manifestation af troen. 10.000 tyske pilgrimme — ankomme til Rom med 7 særtog fra hele

Uegnede læserbreve

En redaktionel kommentar

Fra vor for tiden i udlandet ferierende chefredaktør har vi pr. post modtaget lederen til dette nummer. Sikkert under indtryk af kirkens fylde i det fremmede har han glemt de små kår herhjemme, herunder også lederpladsens snævre rammer. Vi måtte derfor klippe nedenstående fra, men fandt en plads her, hvor det måske passer meget bedre.

red.

Negative reaktioner kommer som regel i form af breve til redaktionen. Læserbreve har vi kun sjældent klippet ned til de maksimalt 200 ord, vi truede med, men nogle gange har vi besvaret dem privat, fordi de enten ikke havde ærinde til læserne alligevel, eller fordi de var uegnede til offentliggørelse. Jo, et brev kan være uegnet, når det f.eks. er for uciviliseret, for kompromitterende for afsenderen selv, eller alt for langt ud over det, redaktionen skønner kan have almindelig interesse.

I flere tilfælde har vi bedt

disse mennesker om hellere at forfatte en saglig, veldokumenteret og relevant kronik om det emne, de var inde på i deres breve, og vi håber stadig, at dette tilbud tages alvorligt af dem, for vi mener det nemlig selv alvorligt. Vi har intet imod en relevant kronik om f.eks. de homofiles etiske og sociale problemer, om fratrådte præsters ofte bitre isolation, om de virkelige baggrunde for, at Unge Katolske Arbejdere feler sig saboteret og overset, om spændingen mellem en gammel katekismus' trosformulering og overleveringens væsentlige indhold (for at sige det med pavens egne ord). Men vi kan ikke se nogen nytte i grove insinuationer, i mistænkeliggørelse af trofællers ortodoksi, i anklager uden argumenter. Den slags ting får vi på vort redaktionsbord og som sagt har vi hver gang efterlyst en saglig kronik — ikke imod nogen, men om noget — og helst i en urban tone, eller tilbudt et interview. Døren står stadig åben, vor dor i alt fald.

Meddelelser fra bispekontoret:

Nyt om vore præster

Sankt Ansgars Kirke, København

Pastor Ib Hemming Andersen er udnævnt til sognepræst ved Sankt Ansgars Kirke i København fra den 1. september 1975 for en periode af seks år.

Sankt Albani Kirke, Odense

Pater Leo Drzal har med udgangen af juli 1975 fratrådt stillingen som sognepræst ved Sankt Albani Kirke i Odense.

Pater Andreas Grzelak er udnævnt til sognepræst ved samme kirke fra den 1. august 1975 for en periode af tre år.

Pater Andreas Louis Keustermans er udnævnt til andenpræst ved samme kirke fra den 1. august 1975 for en periode af tre år.

Sankt Antoni Kirke, Brønshøj

Pastor Johannes Jorna fratræder den 15. august 1975 sin

Tyskland — og mange andre fra hele verden fyldte denne kæmpekirke til bristepunktet, og medens de ventede på, at messen skulle begynde, sang de. Sang, så taget på denne ærværdige bygning loftede sig og murene skælvede. Det var medlemmer af de tyske Kolping-organisationer. Deres pilgrimstema var forsoning i familien, mellem forældre og børn — bro over den såkaldte generationskloft. Den generationskloft, som i det katolske Tyskland er et langt større problem end hos os. Her blev bedt og sunget med en gri-

hende kraft og inderlighed, her var messedeltagelse. Ca. 60 præster uddelte kommunionen. Vi var simpelthen betagne.

Det er alligevel helligt år i Rom!

G. Keller

Tak for ferie

Hej alle ledere og børn fra lejren på Vejlbj Fed! Tak for en dejlig ferie, vi håber at ses til næste år i Øm!

Hilsen

Jette, Martin og Sissel

stilling som sognepræst ved Sankt Antoni Kirke i Brønshøj.

Pater Thomas Sanner O.P. er udnævnt til sognepræst ved samme kirke fra den 15. august 1975 for en periode af tre år.

Sankt Knud Lavards Kirke, Lyngby

Pastor Ib Hemming Andersen fratræder med udgangen af august måned 1975 stillingen som sognepræst ved Sankt Knud Lavards Kirke i Lyngby.

Pastor Georg Uttenthal Nibler er udnævnt til sognepræst ved samme kirke fra den 1. september 1975 for en periode af tre år.

Sankt Therese Kirke, Hellerup

Pastor Olav Rordam Bonnevie har med udgangen af juni 1975 fratrådt stillingen som sognepræst ved Sankt Therese Kirke i Hellerup.

Pater Niels Kiær S.J. er udnævnt til sognepræst ved samme kirke fra den 1. juli 1975 for en periode af tre år.

Vor Frue Kirke, Thorshavn

Pastor Alexander Kons, der siden den 7. september 1971 har været konstitueret som sognepræst ved Vor Frue Kirke i Thorshavn, er udnævnt til sognepræst samme sted fra den 12. juni 1975.

De engelsktalende katolikker

Pastor Noel Payant OMI har med udgangen af juni 1975 fratrådt stillingen som præst for de engelsktalende katolikker i bispedømmet

Præst for de fransktalende katolikker

Monsignore Kjeld Geertz-Hansen er udnævnt til præst for de fransktalende katolikker i bispedømmet fra den 1. oktober 1975 for en periode af to år.

Fratrædelse

Pastor Henrius Jansen, S.M.M., præst ved Sankt Laurentii Kirke i Roskilde, har den 22. juni 1975 meddelt sine overordnede sin beslutning om at fratræde som præst.

Den 14. august 1975

Hans L. Martensen

Biskoppens kalender

Søndag den 7. sept.: kl. 10.00 højmesse i Sct. Albani Kirke, Odense, med indsættelse af den nye sognepræst, pater Andreas Grzelak.

Søndag den 7. sept.: kl. 19.30 messe i Sct. Ansgars Kirke med indsættelse af den nye sognepræst, pastor Ib Andersen. Præstemødet for Storkøbenhavn og omegn på Niels Steensen kl. 19.30 aflyses. Ny dato bekendtgøres senere.

8. — 12. sept.: Den nordiske bispekonferences præsidium holder møde i Djursholm

12./13. sept.: Katolsk skoleledermøde, Sostrup.

Søndag den 14. sept.: Retrætedag i Vejle menighed

Mandag den 15. sept.: kl. 19.30 messe i Åbenrå

Tirsdag den 16. sept.: besøg i Sønderborg menighed

Søndag den 21. sept.: kl. 10.00 messe på Magleås i anledning af Danmarks Katolske Kvindeforbunds 50 års jubilæum

23. — 25. sept.: møde i Frankfurt med deltagelse af jesuitter fra de tyske og nordiske ordenshuse

Lørdag den 27. sept.: Profes i Sct. Lioba Kloster (sr. Anne Marie Thymann)

Søndag den 28. sept.: kl. 10.00 højmesse i Sct. Michaels Kirke, Kolding

Tirsdag 30. sept. — onsdag 1. oktober er jeg sammen med professor K. E. Skydsgaard inviteret til præstemøde i Ålborg stift; professor Skydsgaard skal tale om emnet: Det væsentlige for katolicismen og jeg om emnet: Det væsentlige for lutherdommen.

Torsdag 2. — søndag 5. okt.: Besøg i Esbjerg menighed.

Mere nyt om Magleås

En redegørelse fra den nylig ansatte konsulent Niels Erik Bølling

Efter godt ½ års arbejde med ombygning og modernisering af den forhenværende højskole, bl.a. med omfattende udskiftninger i det elektriske system og en ændring af rumopdelingen, kan vi nu langt om længe starte en regulær sæson, hvor Magleås kommer i brug til talrige katolske arrangementer.

Af kalenderen fremgår det, at der allerede er indtegnet flere større arrangementer, bl.a. weekendserien »Kristen idag«, der jo afholdes den første weekend i hver af de kommende fire måneder, og »Danmarks Katolske Kvindeforbund«s 50 års jubilæumsstævne, der bl.a. omfatter en festmesse celebreret af Biskoppen søndag den 21. september, samt »DKKF«s retræte weekend i begyndelsen af november.

Ud over disse arrangementer er der allerede nu reserveret plads til flere katolske organisationer, familiegrupper og præsteseminarer til et

stykke ind i januar 1976. Vi kan altså med glæde konstatere, at forhåndsinteressen for at henlægge moder, kurser og retræter til denne skønne plet i Nordsjælland er meget stor. Jeg vil derfor opfordre dem, der overvejer at henlægge et arrangement til Magleås, til snarest at slutte overvejelserne, da vi ud fra ønsket om en økonomisk forsvarlig drift vil åbne stedet for andre organisationer m.m., når de sandsynlige katolske arrangementer er fastlagt på kalenderen.

De få arrangementer, som det - trods håndværkere i huset - er lykkedes at gennemføre på Magleås, har været tilrettelagt fra bispekontoret, hvor direktør Bent Ortvald ved siden af sit daglige arbejde har passet såvel disse arrangementer som alt det praktiske omkring ombygningen og indretningen, ofte på bekostning af en del af sin fritid.

Bispekontoret tager sig nu stort set kun af den økonomi-

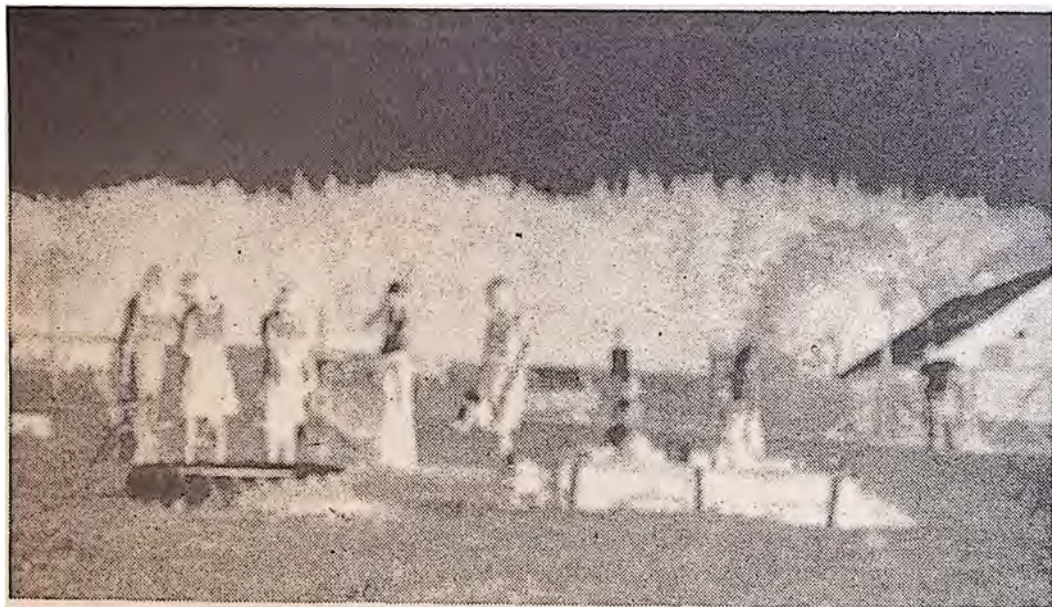
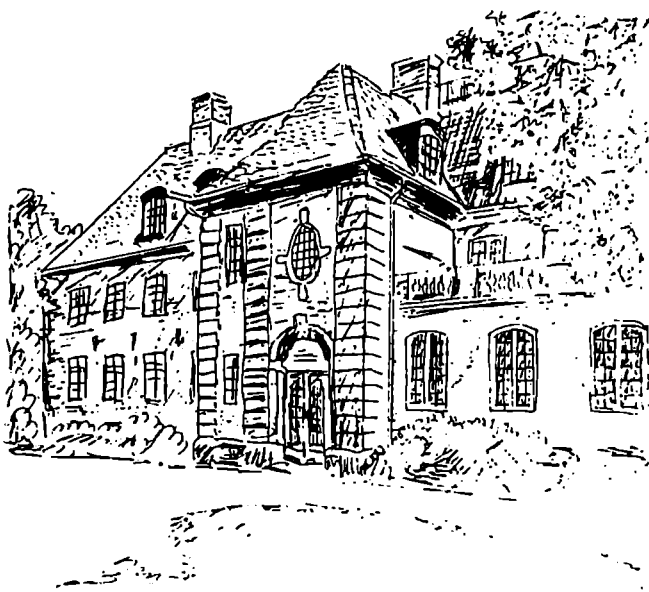
ske side af sagen via regnskabsafdelingen, mens den daglige drift og koordinering af de forskellige arrangementer er blevet henlagt til selve Magleås, hvor jeg fra 1. august er ansat som konsulent til varetagelse af disse opgaver og til at bistå arrangørerne med de praktiske forberedelser, - foreløbig for et år, idet der er lagt vægt på, at jeg dels er disponibel og dels bor i nærheden, så en flytning ikke blev aktuel.

I fællesskab skal vi, - d.v.s. den af forretningsudvalget udpegede gruppe til ledelse af

Magleås, alle katolikker, der har en god og realisabel ide og jeg selv - forme den fremtidige struktur omkring Magleås, der forhåbentlig på længere sigt kan føre til, at der bliver så mange katolske arrangementer, at det næsten ikke mere vil være nødvendigt med andre arrangementer.

Al henvendelse vedrørende Magleås, bedes rettet skriftligt eller evt. telefonisk til: Magleås, Høsterkobvej 6, 3460 Birkerød. (02) 81 07 15, bedst 14-16.

Niels Erik Bølling

Et lille kig ind på legepladsen for de mindste børn under biskoppens retræte på Sostrup

Vellykket familie-retræte

Det tor siges at være noget af et eksperiment at samle 50 voksne og 44 børn i alle aldre til en 6-dages retræte, men det lykkedes at skabe en over al forventning indholdsrig uge med en passende blanding af alvor og eftertanke, fornøjelse og afslapning, fællesskab og privat familieliv. Vel var der visse indkøringsproblemer, når så mange forskellige familiemønstre skulle bringes i samklang, men det tjener afgjort ledelsen (hovedsagelig præster og ugifte!) til ære, at man hurtigt tog bestik af situationen. I stedet for at presse det forud fastlagte pro-

gram igennem, fik man med en fin fingerspidsfornemmelse og forskellige improvisationer netop familiernes behov tilgodeset. Se sådan skal en rigtig familieretræte være...

Spontant engagement hos alle aldersgrupper

Dagene vekslede i øvrigt med fælles morgenbon i kapellet, samtaleoplæg for de voksne med efterfølgende gruppearbejde, mens børnene i forskellige aldersgrupper blev beskæftiget af aldeles fremragende børnepasere og lærere med leg, katekese, indøvelse af familiemesse osv. og

med flittig brug af hele registreret af moderne børnepædagogiske midler og metoder. Ikke én slåskamp! - Og kun spredt gråd fra et par af de allermindste de første par gange, hvor der skulle siges farvel til far og mor.

Dagens virkelige højdepunkt var familiemesse præget af dagens retrætema. Skont at opleve et spontant og alligevel ordnet engagement hos både børn og voksne i fællesskab - og biskoppens meget enkle letfattede, men ikke desto mindre dybsindige prædikener. Messeformerne vekslede i øvrigt

fra dag til dag og gav herved direkte inspiration til fornyelser hjemme i sognene.

Efter frokost fik man indført en god og lang siesta med mulighed for samling i familien om passende gøremål (middagsøvn for de små, tur til skov eller strand, men også samtale i familien om retrætes temaer).

Sidst på eftermiddagen fulgte en gentagelse af formiddagens program over et nyt emne med børn og voksne hver for sig. Før aftensmaden kom et overraskende værdifuldt møde mellem børnepasere og forældre. Et bestemt ikke mindre værdifuldt samvær fulgte imens på legepladsen og i tilstødende lokaler, hvor retrætelederne med biskoppen i spidsen stillede som afløsere til bleskift, næsetørring, æselridt, boldspil osv.

En times familiehugge efter aftensmaden sluttede dagen for børnene, hvorefter de voksne kunne samles i stilhed i kapellet til vågetime eller frit samvær i en af salon'erne.

Retrætens temaer var vidtspændende, måske for stor en mundfuld, - de naturlige forudsætninger for troslivet, ægteskabet som sakramente, konsroller, bon og trosoplæring, kirken og familien, ungdomssituationen, samfundet og familien. En del af samtaleoplæggene vil blive bragt i forkortet form her i bladet.

hij

Lige udkommet

Redemptoristpater
Karl Harmer
1897-1974

ved Fr. Klar
DSs.R.

Fås v. Sct. Annæ Kirke
Pris kr. 18,-

Social rådgivning

ydes af
Katolske Menighedsplejer på kontoret,
Bredgade 69 A o.g. 1. og 3. tirsdag kl. 19
til 21.
Kontoret holder i øvrigt åbent ugens 5 første
dag fra kl. 14 til 16.
Telefon 15 23 03.

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

VVS

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

E. Christoffersen

Ringstedgade 25, Næstved

Begravelser og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 - GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 76
Ligkistemagasin GO. 6056 - GO. 6030

Begravelser og bisættelser
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

DANSK LIGBRÆNDINGS- FORENING

Bisættelser og begravelser
ordnes til rimelige priser for
alle

Medlemsskab ingen betingelse
men en fordel.

STORKØBENHAVN HOVEDKONTORET Nikolaj Plads 27 13 75 40 Amagerbrogade 31 SU 7540 Falkoner Alle 16 2000 København F 217540	ÅRHUS (06) 12 58 95 - 13 51 83
Nørrebrogade 118 39 33 25 Enghave Plads 12 31 75 40 Østerbrogade 110 TR 6840 Kirketorvet 19 GE 7540	HJØRRING (08) 92 22 61 HØRSSENS (05) 62 61 22 KOLDING (05) 52 20 10 NYKØBING F. (03) 85 18 48 - 85 01 51 NÆSTVED (03) 72 02 33
Søborg Hovedgade 154 67 92 93 Glostrup Hovedvej 166 96 16 53 Hvidovrevej 258 78 16 23	ODENSE (09) 12 81 32 - 11 21 61 RANDERS (06) 42 29 45 - 42 21 61 ROSKILDE (03) 35 18 40 SILKEBORG (06) 82 37 28
AABENRAA (04) 62 29 79 AALBORG (08) 12 17 77 - 12 19 01	SLAGELSE (03) 52 42 70 VEJLE (05) 82 23 33

Valfarten til Rom

Redaktionen var lidt for tidligt ude, da vi lovede at bringe en rapport om valfarten til Rom i dette nummer. På grund af tekniske vanskeligheder er den des-

111

En beåndet præsts forkyndelse af Jesu gudsforhold

Hubert Messerschmidt: Jesu Gudsforhold. Jesus og hans far. 44 s. Forlaget Bibel og Katekese, 1975.

Der findes i kristologien (= læren om Jesus Kristus) i dag to retninger både i den protestantiske og den katolske teologi. Man taler om en kristologi »ovenfra« og en kristologi »nedefra«. Kristologien ovenfra tager sit udgangspunkt i menneskevordelsen, hvor den anden person i Treenigheden blev menneske, åbenbarede Guds kærlighed for os mennesker og efter døden og opstandelsen vendte tilbage til Faderen. Kristologien nedefra derimod betragter Jesu menneskelige bevidsthed, hans udvikling, hans modning og også de dybe bånd, som ganske naturligt knyttede ham til hans folks religion og historie.

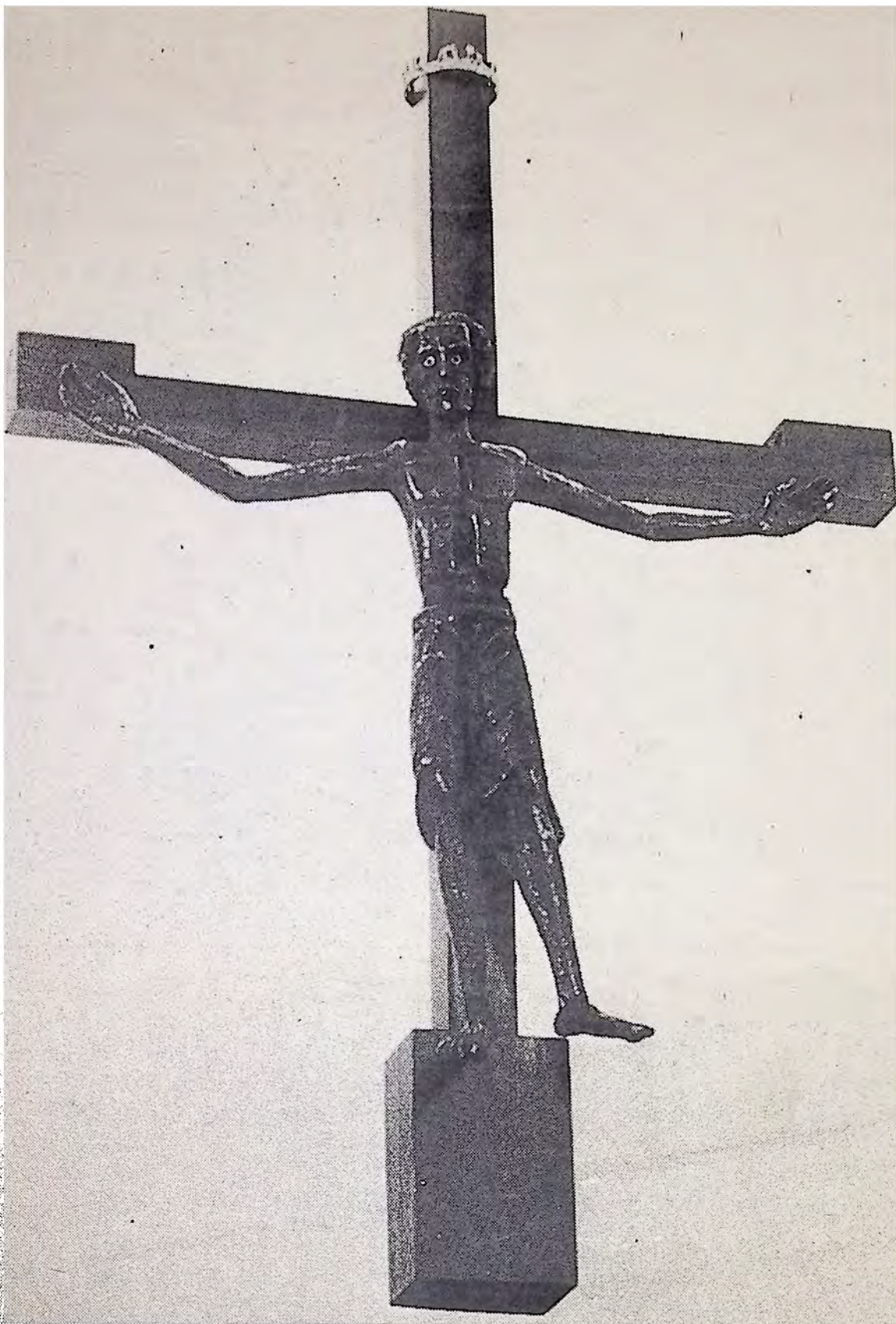
Hubert Messerschmidt har formået på 44 sider at skrive en sådan kristologi nedefra. Det er sket med en enkelthed og dybde, man kun kan beundre. Et langt livs studium og erfaring er samlet i dette lille skrift. Det er ligefrem spændende at følge Jesu

udvikling, hans persontilblivelse, hans identifikation med sin opgave, indtil den sidste modenhed er nået. Alt bliver i hans fremstilling så enkelt, næsten træsnitagtigt. Især Jesu forhold til sin far. Disse sider hører til det skønneste, Hubert Messerschmidt har skrevet.

I dag, hvor alt er blevet så kompliceret og indviklet, også på det religiøse område, er det såre velgørende at følge en forfatters vej til Jesu »indre biografi«. En beåndet præsts forkyndelse af Jesu og dermed af kristendommens inderste væsen.

Man gribes af forundring over at det er muligt at skrive så teologisk vidende og dog så enkelt om så vanskeligt et emne. Det er forbavsende, at man i en høj alder endnu har kraft og evne til at sige tingene så ligetil og forme dem således, at dybden bliver gennemsigtig. Man læser dette lille skrift med al den ærbødighed og taknemmelighed, vi skylder en af det katolske Danmarks fineste teologer, Hubert Messerschmidt.

H. Roos S.J.

Krucifikset i Skt. Nikolaj kirke, Esbjerg

At anskaffe et krucifiks til Kirken er ikke så enkel og ligetil en sag. Her fortæller sognepræsten i Esbjerg om de mange overvejelser, man der har gjort sig.

Da den nye kirke blev bygget - indviet november 69 - blev der hængt et kors op over alteret, i fyr, uden korpus.

Kirken er næsten uden udsmykning, så det ville være godt med et stort og smukt krucifiks. Vi forsøgte med en abstrakt Kristusfigur i støbejern af kunstneren Nis Schmidt. Den blev nedstemt af menigheden. Et krucifiks skåret i eg af samme kunstner blev også nedstemt.

Gennem professor Kruchen i Tyskland, manden, som har skaffet mange penge til vor kirke, kom jeg i kontakt med en kunstner i Münster, Werner Ja-

cob Korsmeier. Jeg talte med ham om, hvilke forestillinger jeg havde gjort mig.

Vort nye kors skulle gerne både passe ind i kirken moderne stil og samtidig imødekomme folks religiøse behov.

Det skulle ikke være den lidende eller døde Kristus på korset, men den levende, den opstandne og sejrende Frelser, som kunne give os nyt håb og glæde i forventningen om at mødes med ham i Guds evige herlighed. Vi ønsker at være sammen med den levende Kristus både nu og i hele evigheden. Vi bryder os ikke om at være sam-

men med en død, hverken her eller hisset. Da Jesus døde, døde han én gang for alle, og han dør ikke mere. - Det er helt rigtigt at fremstille Kristus lidende og død, for det har også stor religiøs betydning for os. Men jeg synes nok, vi i for lang tid har lagt for meget vægt på den døde Kristus. Vore kirker var fulde af fremstillinger af den døde Kristus. På korset hang den døde Kristus, kirken vægge var dækket af hele fjorten korsvejsstationer, Maria blev ofte fremstillet med den døde Kristus på skodet (pieta). - Kristus blev ikke i døden, men døde for at vinde livet

og forherligelsen for sig selv og for os.

Først i middelalderen blev det almindeligt at fremstille den lidende og døde Kristus, for oldkirken var så optaget af den opstandne Frelser, at man dårligt kunne få sig til at fremstille ham som den døde, som den, der blev i nederlaget. Og selv når han hang på korset, var det som den levende, den opstandne og den sejrende, ofte med kongekrone på, rank og majestætisk, med oprejst hoved. Man fornam ikke, at han hang på en marterpæl.

Det var mig meget om at gøre at få en fremstilling af

Kristus, som kunne sige os noget i vort gudsforhold, især en Kristus som kunne give os håb om et evigt liv i Guds herlighed.

Derfor skulle Kristus ikke hænge på korset, men skulle træde frem, ud af korset, med korset som baggrund, for det var gennem lidelsen og døden, at han vandt os håbet om opstandelsen. Kun den levende, den opstandne og den sejrende Frelser kunne give os det glædelige håb. Derfor er der lagt stor vægt på at fremstille Kristus som levende. Hans arme og ben er i bevægelse. Han ligefrem gør et skridt frem, ud af korset, til sin evige herlighed hos Faderen, hen imod os, som han er den virksomme Frelser for til alle tider, hver eneste dag. Jesu opstandelse er så vigtig for os, for at vi kan have håbet

om vor egen opstandelse, så derfor skulle det være den opstandne Frelser, og det skulle være den sejrende Frelser, fordi han overvandt lidelsen og døden og menneskers ondskab. Derfor er korsets top også kronet med en kongekrone. Jesus er vor levende konge, ypperstepræst, og lærer.

Korsets træ er farvet olivengrønt for at vise, at korset er livets og ikke dødens træ. Af korset kom livet, ikke døden.

Jeg håber, vort nye krucifiks kan hjælpe os til at komme vor Frelser nærmere og gennem ham til Faderen, for at vi alle engang kan komme til at dele den evige herlighed med den levende, den opstandne og den sejrende Kristus.

J. Halatyn

Dåbens forpligtelser

Af Helge Clausen

Som nævnt andet sted i bladet vil en del af samta-leoplæggene fra biskoppens retræte på Sostrup blive bragt i »katolsk orientering«

Vi begynder her med et uddrag af Helge Clausens oplæg om dåbens forudsætninger, konsekvenser og forpligtelser. Forfatteren understreger ikke blot forældrenes pligter, men også og navnlig kirkens forpligtelse til at hjælpe og støtte forældrene.

Artiklen kan ses i sammenhæng med biskoppens overvejelser om dåben i nr. 10, side 4.

Når man får et barn døbt, så er man som forældre forpligtet til at sørge for, at barnet får en kristen opdragelse. Kendsgerningerne viser imidlertid, at denne trosopdragelse, som følger efter dåben, alt for sjældent lykkes, hvis den da overhovedet påbegyndes. Herhjemme er der vistnok 80 eller 100.000, der er døbt i en katolsk kirke, mens der som bekendt kun nævnes tallet 25.000, når talen falder på den katolske kirkes medlemstal. Heraf er vel skonsmæssigt kun de 6 eller 8.000 praktiserende.

Selv om vi som forældre i teorien var perfekte, er det langt fra sikkert, at vore børn vil udvikle sig til det, vi helst så. Det skyldes - mener jeg - at vi har glemt at tage hensyn til, at vi ikke er de eneste, der opdrager vore børn. Godt nok har vi mulighed for at udøve den største indflydelse, da vi har børnene den største del af tiden, og lige fra begyndelsen er vi i den tætteste kontakt med dem, men alligevel er der andre, hvis indflydelse man bestemt ikke kan se bort fra.

Påvirkning eller indflydelse

Alt afhængigt af børnenes alder bliver de påvirket af kammerater, naboer, venner og bekendte, familie, skolen, børnehaven, fjernsyn og radio, aviser, blade, bøger - kort sagt en mængde faktorer, der ligger uden for barnets egen familie. Jeg mener, at det kan være nyttigt at skelne mellem disse to slags opdragere: Forældrene, som man kunne kalde barnets primære opdragere, og alle de andre, som vi kunne kalde sekundære. Disse sekundære opdragere er ikke alle sådan, at de bevidst og målrettet påvirker børnene i en vis retning - det er vel egentlig kun de færreste af dem, der gør det. Men alligevel er der mangfoldige muligheder for, at disse sekundære opdrageres påvirkninger ikke harmonerer med forældrenes.

Nu vil jeg ikke lægge op til at anbefale, at man sør-

ger for, at ens børn undrages de sekundære opdrageres påvirkning i så stor målestok som muligt, for en ting er påvirkning, en anden er indflydelse. Hvis man som forældre sørger for at følge med i, hvilke påvirkninger ens børn er udsat for udefra, kan man i de allerfleste tilfælde anvende en sådan påvirkning positivt, selv om den oprindeligt var negativ, for den får indflydelse på barnet.

Efterbehandlet TV-udsendelse

Et lille eksempel: Børnene har lige set en TV-udsendelse for børn om en enlig mor med et par børn, som efter hinanden får besøg af et par deltidsansatte »fædre«, og man har det vældigt skægt. Ubehandlet ville dette familiemonster stå glorificeret for børnene, men i behandlet form kunne det give børnene anledning til at tænke over deres egen situation og deres privilegerede stilling, ikke blot fordi de har en »heltidsansat« far uden gæseøjne, men også fordi de kan bringes til at indse, at det i længden er bedre og mere trygt at have både en far og en mor. Hvis man konsekvent sørgede for, at ens børn ikke blev udsat for sådanne uheldige påvirkninger, eller hvis man ikke sørger for at efterbehandle dem, d.v.s. konfrontere dem med den kristne opfattelse, så vil vore børn jo som unge eller voksne fremtræde som overfølsomme mimoser eller bloddyr uden skal, og det vil kun være et spørgsmål om tid, før den nyhedenske verden har sejret endnu en gang.

Hvordan hjælper kirken?

Lad os prøve at se på dette problem om forældrene og de sekundære opdragere på en anden led: De forældre, som ikke selv magter at give deres børn alm. undervisning (og det er jo næsten 100 pct.) giver samfundet en hjælp i form af Folkeskolen. Der er jo kun undervisningspligt, ikke skolepligt her i landet.

Altså: Samfundet har set sig forpligtet til at hjælpe forældrene m.h.t. et ansvar, der påhviler dem. Hvis vi nu i stedet for samfundet sætter Kirken, har vi så noget a la Folkeskolen, som kan støtte forældrene i deres religiøse opdragelse af børnene? Ja - det har vi, men det fungerer bare ikke.

Hvis jeg kort skulle sige, hvad dette »noget«, som er forældrenes medhjælp i den religiøse trosopdragelse er, ville jeg sige: Det kristne fællesskab, men det er jo nok ikke særligt konkret udtrykt. Mere præcist drejer det sig om dåbsfaddere, menigheden, bispedømmet, verdenskirken. Disse 4 - vi kan måske kalde dem institutioner i Kirken - bør være forældrenes medhjælp. Men for vi nu går videre, så lad os lige se på, om denne sammenligning mellem samfund og Kirke i grunden holder.

Samfundet griber ind - gør Kirken?

Både samfundet og Kirken stiller visse krav til forældrene, for samfundets vedkommende drejer det sig om undervisningspligten, der ganske vist er pålagt børnene, men som forældrene har ansvaret for. For Kirkens vedkommende pålægges der forældrene intet mindre end flg.: »De kristne ægtefolk er over for hinanden, over for deres børn og de øvrige familiemedlemmer, nådens medarbejdere og troens vidner. De er de første forkyndere og trosopdragere over for deres børn. Ved hjælp af ord og eksempel uddanner de disse til et kristent og apostolisk liv, hjælper dem klogt med enhver valg og plejer omhyggeligt eventuelle fremspirende præste- og orden-skald.« (Om lægapostolatet, nr. 11). Så vidt, så godt, men på i hvert fald et punkt - halter sammenligningen: Hvis forældrene ikke sørger for, at undervisningspligten bliver overholdt, træder samfundet til og forlanger, at børnene bliver sendt i skole.

Men hvad sker der, hvis

et forældrepar's børn overhovedet ikke vokser i guds-erkendelse og tro? Griber Kirken så ind på en lignende måde, som samfundet gør det m.h.t. undervisningen og skolen? Nej - må man stort set svare. Det eneste, vi kan opvise (og det drejer sig endda kun om tilbud med en vis moralsk forpligtelse, men ikke om indgreb) er det ret lidt kendte med katolske skoler, det lidt mere kendte med den såkaldte sogneundervisning af børn, der ikke går i katolske skoler, og endelig de få timer, man er tvangsindlagt til, hvis man skal firmes eller trosbekræftes. Og disse tilbud gælder jo ikke engang specielt børn, hvis forældre forsømmer deres opgave.

Faddernes rolle - et uløst problem

Lad os prøve at vende tilbage til de 4 institutioner i Kirken, som jeg regner med kan betragtes som forældrenes givne medhjælp i trosopdragelsen af børnene. Det var fadderne, menigheden, bispedømmet og verdenskirken, og lad mig prøve at forklare, hvilke roller disse forskellige instanser bør

have, og hvilke forpligtelser, der må påhvile dem.

For at tage fadderne først, de der jo ved dåben har lovet at hjælpe forældrene med at opdrage barnet i kærlighedens ånd. Det store spørgsmål er her: Hvad kan man som fadder gøre, hvis man virkelig vil opfylde dette løfte, som man jo er moralsk forpligtet til at opfylde, selv om begge barnets forældre var verdensmestre i religionspædagogik? Hvad skal man være for barnet og hvad skal man give det, altså ud over det traditionelle solvkrus med inskription?

Dette vigtige spørgsmål kan jeg ikke give nogen patenthensning på.

Et tomrum i barnets opvækst

Menigheden, bispedømmet og verdenskirken omsætter de forpligtelser, der er pålagt dem på to fronter, så vidt jeg kan se: For det første, ved hjælp af forbonnen, som jo er helt uundværlig i denne forbindelse, og som er med til at skabe selve det understøttede kristne miljø. For det andet, på en praktisk-konkret måde. Jeg tænker her på de anstrengelser, man gør sig fra officiel kirkelig side m.h.t. katekese, både i form af præstens dåbsforberedelse med forældrene, katolske skoler, sogneundervisning, religionsundervisning i KUK, og hvor den ellers finder sted. Oprettelsen af et foretagende som vor hjemlige Kateketecentral med dens udgivelser og kurser er et helt jordnært eksempel herpå.

Alt dette er for så vidt udmærket, men der er - i hvert fald herhjemme - et stort tomrum et sted i barnets opvækst, hvor man fra

officiel side praktisk taget intet foretager sig. Det drejer sig om tiden fra dåben til ca. skolealderens begyndelse. I denne periode er det ligesom man afventer, at barnet skal blive gammelt nok til at kunne forstå, men forstå hvad?

Religiøse sundhedsplejere?

Her mener jeg, at der ligger en stor uløst opgave og venter på os: At give en kateketisk hjælp til forældre med børn fra 0-7 år. Den tilsvarende opgave i det verdslige samfund er løst for længe siden: Man har et omfattende og effektivt system af jordemødre, sundhedsplejersker og læger, der giver forældrene det tilbud at følge deres børns fysiske udvikling fra fødslen, ja, for den, og til skolealderen, hvor skolelægen overtager. Burde vi ikke også have en lignende ordning med et system af »religiøse sundhedsplejere« i hvert sogn, som f.eks. hvert år på barnets dåbsdag henvender sig i hjemmet og tilbyder forældrene religionspædagogiske materialer, der netop passer til barnets nuværende trin, og hjælper og vejleder forældrene? En sådan ordning skal naturligvis kun være et tilbud. Burde det ikke være en naturlig ting for forældrene at tage imod en sådan hjælp, der f.eks. går ud på at fortælle forældrene lidt om, hvordan man kan gå til værks, når barnet begynder at stille de store spørgsmål om livet og døden? De allerfleste tager da gerne imod sundhedsplejerskens råd om vælling kontra gulerodsmos!

Helge Clausen

Der ligger en stor, uløst opgave i at give kateketisk hjælp til forældre med børn fra 0 til 7 år. Hvad med noget i stil med den meget populære »Børnenes trafikklub« - en brevskole med lektioner til både børn og forældre fra Rådet for Større Færdselssikkerhed.

Hvor står vi?

Med dette nummer 13 kan »katolsk orientering« ikke længere kaldes et helt nyt blad. Siden vi gik fra start i januar i år, er vi for mange blevet en fortrolig husfælle. Det ved vi, for det siger folk. Da vi startede i januar kendte vi pastoralrådets præcise ønske: at udgive et avispræget nyhedsblad - ikke et tidsskrift - som skulle orientere alle katolske husstande om nævneværdige begivenheder, der direkte eller indirekte berører kirken i verden både i ind- og udland. At vide sig forbundet i et fællesskab med verdenskirken betyder uhyre meget for det katolske mindretal i Danmark, samtidig med at det udvider vor horisont, bogstavelig talt.

★

Om denne horisonts vidde diskuteres der sikkert, også på vore redaktionsmøder. Vi har ingen udsendte reportere rundt omkring i verden, hvor tingene sker. Ikke engang alle nævneværdige begivenheder i vort eget bispedømme når vi at referere, fordi vi kun kan bringe, hvad opmærksomme folk sender os eller gør os opmærksomme på. Vi har ingen betalte journalister, der forsyner os med masser af læsestof. Derfor kan det virke lidt tilfældigt valgt, hvad »katolsk orientering« orienterer om. Dette er en fornyet indbydelse til alle til i god tid at sende os billedmateriale og et kort referat af lokale begivenheder i menighedslivet, der fortjener at komme i bladet.

★

Reaktionerne i det halve år, der er gået, har været forskelligartede og naturligvis indbyrdes modstridende. Selv om vi i en leder på denne side i nummer 2 principielt tog afstand fra politiske etiketter på kirkelige brydninger, etiketter som konservativ eller progressiv, venstre eller højre, bliver vi nogle gange anklaget for at være det alligevel - og for at have alle disse »ståsteder« på én gang, forstår sig.

★

Hvor står vi egentlig?

I hvert fald bag paverne Johannes XXIII's og Paul VI's andet Vatikan-koncil, og hvad dette koncil har sat i gang for at gøre kirken sin »sendelse i verden« mere bevidst. Denne verden er ingen drømmeverden. Den er barsk og reel. Denne kirke kan derfor heller ikke være nogen drømmekirke. Den skal engagere sig i barske opgaver og give verden reelle svar. Sin energi til dette skal den hente i sakramentsfællesskabet med hverandre »i Kristus«. Uden Kristus bliver ethvert engagement udelukkende socialt, kulturelt, politisk.

★

Samtidig med, at vi har den største respekt for alle ikke-kristne, der engagerer sig socialt, kulturelt eller politisk, vil vi blive ved med at minde os selv og hinanden om, at for en kristen er dette ikke nok, og at uden Kristus kan »vi intet gøre«, i alt fald ikke noget af afgørende værdi.

★

Selvfølgelig er der efterhånden flere versioner af Kristus i omløb, også af den »evangeliske Kristus«. Det var netop pave Johannes' kongstanke at gøre kirken mere evangelisk igen. Det går ikke af sig selv. Det koster strid og debat og konflikter, ikke blot i kirken og i verden, men i hver eneste af os - og dybt inde i vort personmønster.

★

Hvor åbent vort sind er - og dette gælder igen os alle - vil altid være et spørgsmål om menneskelig begrænsning og afmagt, sikkert også om den indbyggede modstand i os alle mod at forny os og forsone os. Lad os da gentage, at vi hverken står på højre eller venstre ben, men i et forsøg på at stå med begge ben på jorden vil orientere, både til venstre og til højre, om kirken i verden og i Danmark.

Willem Wuyts

katolsk orientering

Hedaktion, ekspedition og annonceanndeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80
Giro 500 1471: Ansgarstiftelsen. Presse- og informationsafdeling.

I redaktionen:
Willem Wuyts (ansvarh.)
Fjellevej 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93
Hans Jensen, Hans Jørgen Johansen, Bent Ortvald, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag august 1975: 14.700 ekpl.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

Ægteskab og far i kristen belysning

Den svenske kirkes ærkebiskop, Olof Sundby og den katolske biskop John Taylor nedsatte i foråret 1970 en såkaldt luthersk-katolsk samtalegruppe med det formål gennem teologiske drøftelser at nærme de to kirker til hinanden også i det praktiske kirkeliv. Gruppen valgte selv emnet »Ægteskab og familie«, fordi det spiller en vigtig rolle i næsten alle menneskers liv og desuden giver anledning til dybtgående teologiske overvejelser.

Gruppens 10 medlemmer (5 repræsentanter fra hver kirke) afgav sidste efterår en 55 sider meget koncentreret rapport over samtalerne resultat. Vi har kort omtalt dette i »katolsk orientering« nr. 2 og er nu i stand til at bringe et uddrag af rapporten. Rapporten er opdelt i 4 kapitler. Første kapitel giver en beskrivelse af ægteskabets og familiens situation i dag og af tidens ægteskabsfjendtlige strømninger. I andet kapitel fremstilles det kristne syn på ægteskabet. Tredie kapitel angår de særlige spørgsmål vedrørende ugifte, samlevente, der ikke er gift samt fraskilte. Fjerde kapitel er en sammenfatning

med forslag til løsning af de rejste problemer.

Ægteskabets og familiens situation i dag

Ægteskabet og familien er udsat for stærke fjendtlige påvirkninger og store omvæltninger. Ifølge rapporten synes et gennemgående træk at være spændingen mellem ægteskabet som institution og ægteskabet som person-fællesskab.

Person-fællesskabet vil sige den »indre« sammenhæng, parternes gensidige kærlighed og fortrolighed og deres fælles interesser.

Ægteskabet som institution er den »ydre« sammenhæng, først og fremmest de statslige og kirkelige ægteskabslove, men også personer og ting der knytter ægtefællerne sammen, f.eks. børnene, slægt og venner, ting man ejer i fællesskab og boligen.

Rapporten konstaterer, at der i vor tid er en stærk tendens til at betone alene det indre personlige forhold mellem parterne, og der fremsættes ligefrem radikal tvivl om ægteskabet som institution. Vi kan opregne de samme kendetegn i Danmark, som man har gjort i Sverige: antallet af

vielser daler, mens de »papirløse ægteskaber« tager til, og der fødes usædvanlig mange børn uden for ægteskab. At skilsmisseprocenten fortsat er meget høj tyder iøvrigt på, at det ikke er den dybe og varige kærlighed, der forener mand og hustru, men blot overfladiske følelser, og når de klinger ud, bryder ægteskabet sammen.

Den fjendtlige holdning til ægteskabet som institution hænger sammen med en tildels berettiget kritik af dobbeltmoralen. Hermed menes den forløjethed, der følger af manglende overensstemmelse mellem de ægteskabelige idealer og virkeligheden. Tidligere var det en dyd at bevare skindet og over for omgivelserne 'give udseende af, at man levede et lykkeligt og harmonisk familieliv, mens det i virkeligheden forholdt sig anderledes. Nu spiller »anstændigheden« ikke den samme rolle. I stedet for kræver man ærlighed for enhver pris.

Rapporten advarer imidlertid mod totalt at åbne sit privatliv for hvem som helst. Det kan være hen synsløst mod den anden part i ægteskabet og odelægge håbet om, at

ilie

*Uddrag af rapporten
fra den officielle
luthersk-katolske
samtalegruppe
i Sverige*

Notesblokken af H. Roos S. J.

En barriere er en indretning, som spærrer vejen for al direkte trafik. Den vante kommunikation er ophævet. Vil man komme til det tilsigtede mål, må man enten tage en omvej eller vente, til afspærringen er frigivet.

Der findes også usynlige barrierer. Man kan ikke mere kommunikere umiddelbart. Der ligger en afspærring, en skranke mellem os og vore medmennesker. Man dyrker ikke mere samkvem med sine nærmeste.

Grunden til disse usynlige barrierer kan være mangfoldige. Det kan simpelthen være uovervejede fordomme, som ofte bunder i fælles gruppeanskuelse. Man kan ikke lide visse nationer eller racer. Grunden kan være forurettelser, man ikke kan glemme. Men det kan også være, at man ser forskelligt på visse problemer. Man kan simpelt hen ikke enes, og derfor opstår der usynlige barrierer, som kan føre til en dyb fremmedgørelse blandt folk, som tidligere måske har været gode venner.

Disse usynlige barrierer, som kan resultere i åbent

fjendskab og gensidig mistro, findes desværre også i kirken. Man spalter sig i forskellige retninger. Det ville nu ikke være så slemt, hvis man ikke behandlede de mennesker, der har en anden anskuelse, som sine modstandere, ja fjender. Man taler ikke mere med dem, - man ser ned på dem, - man foragter dem. Og ofte er de ting, man er uenig om, kun bagateller.

Der er grupper, som styrter sig over alt det nye og foragter det gamle. Der er andre, som bider sig fast i det gamle og er på vagt over for enhver form for fornyelse.

Der er atter andre, som er intenst optaget af nye mønstre for fromhedslivet og bønner. Alt dette ville være godt, hvis de enkelte grupper blot ikke lukkede sig inde i sig selv og så ned på de andre. Desværre er dette ikke sjældent tilfældet. Der skabes usynlige barrierer mellem de troende.

Men hvor er det dog tåbeligt! Kristi oprindelige forkyndelse af »Guds Rige« forudsætter jo en atmosfære af broderlighed og godhed mellem alle mennesker. Han ville, at alle disse usynlige

barrierer skulle forsvinde eftersom vi alle har den samme fader i himlen.

Og hvor er det tåbeligt at strides om den slags småting, når det, der er det afgørende, er Guds søgende kærlighed i Kristus Jesus. Hans kærlighed jager os som en jagthund jager vildtet. Denne søgende kærlighed er ikke interesseret i vore smålige stridigheder. Den lader sin kærligheds sol stå op over progressister, konservative og karismatikere. Paulus var dybt overbevist om denne Guds kærlighed, som ikke hænger sig i vore smålige modsætninger. »Hvem vil kunne skille os fra Kristi kærlighed,« spørger han. Meningen med denne sætning er den kærlighed, som Kristus har til os. Og Paulus svarer: Intet. Ikke engang de usynlige barrierer, som vi bygger op mellem os, og som stopper den direkte kommunikation mellem os. Kristi kærlighed, Guds søgende kærlighed er større end de afspærringer og skrænker, vi selv rejser. Men lader vi os gribe af denne kærlighed?

H. Roos S.J.

vanskelighederne bliver overvundet. I hvert fald er der en risiko for, at man i sin iver efter at bekæmpe det, man anser for forløjet, kommer til at skade det gode og levedygtige. Snarere må det erkendes, at modsætningen mellem

idealer og virkelighed ikke er så let at overvinde, og man må acceptere, at mennesker nu en gang er ufuldkomne.

Kønsrollemønstret

Blandt de familiefjendtlige træk nævnes bl.a. sexuali-

tetens løsrivelse fra den ægteskabelige kærlighed, tendensen mod fri sex-udfoldelse og den kommercielle udnyttelse af sexualiteten. Det fremhæves som skræmmende konsekvent, at kvinden i stigende grad opfattes og behandles som

forbrugsvare, helt i strid med tidens øvrige bestræbelser på at ligestille kønnene.

Kønsrolle-debatten, som vi også kender den herhjemme, er viet et større afsnit, hvor man hilser de nye idealer velkommen - at

mand og hustru yder lige stor indsats i arbejdslivet og sammen deler ansvaret for hjem og børn. Man må dog ikke være blind for de nye problemer, der opstår med kvindens indpas på arbejdsmarkedet. Samtidig med at kvindens isolation

brydes, bliver familiens medlemmer i stigende grad ført fra hinanden p.g.a. forskelligt arbejde, forskellige arbejdskamrater og interesser. Dag hjem og børnehaver er ofte nødvendige for, at begge (Fortsættes næste side).

katolsk orientering kronik 27.08.75

Tanker ved en firmelse

af Henrik Lewandowski

»Kom Helligånd, opfyld dine troendes hjerter, og antænd i dem din kærligheds ild«. Disse smukke ord kan man læse i det lille firmelsehæfte, som Biskoppen uddelede til os på Sostrup, da vi skulle overvære og deltage i firmelsen af en voksen konvertit.

Hvad er kærligheden fra Helligånden? Hvordan kan vi mærke, vi modtager denne kærlighed? Er det noget, vi sådan kan opleve?

Hvis vi har en far eller mor eller et andet menneske, der holder af os, så modta-

ger vi en mængde kærlighed og omsorg fra dem, uden at vi egentlig mærker det eller skønner på det. Ligegyldig hvordan vi opfører os, er disse mennesker parat til at forsvare os over for andre. Beder vi dem om hjælp, er de parat til at kaste alt fra sig for at gøre os tilpas, selv om de ved, vi dagen efter ikke viser nogen taknemmelighed. Hvor får disse mennesker denne kærlighed fra? Det er jo ikke noget, man kan læse sig op til, det er ikke noget, man kan lære på et kursus!

Jeg ved godt, at der findes forskellige

læreanstalter og lignende, hvor folk i ledende stillinger kan trænes op til at yde uden at nyde, men for mange er det klart, at det er, fordi de ved, at skal man lede andre mennesker og skal det være ens levedød, må man også indordne sig efter andre.

Hvor får præster, søstre og sygeplejersker deres kærlighed fra?

Det er vel nok svært for dem at vise kærlighed, når de ikke er bundet af blodets bånd. Det er, ligesom det er noget medfødt, jeg tror, det findes hos alle mennesker, men det er ikke os alle, der har viljen og styrken til at give det videre, fore det ud i praksis.

Jeg har modt megen kærlighed fra mennesker, der ikke tror på Gud, mennesker, der i skolen har hørt et eller andet om, at der var en Gud og Skaber til, men ligefrem få disse mennesker til at indrømme, at der er et liv efter døden, det kan man ikke. (Man behøver heller ikke at forsøge. Guds kærlighed kommer til dem på anden måde!) Mange af disse mennesker har taget deres egen troje af og givet den til en, de syntes trængte mere til den end de selv.

Det synes jeg er kærlighed. Hvor får de denne evne fra? De har ikke hørt et Guds ord, siden de blev konfirmeret, de har aldrig tænkt i disse baner, tværtimod har man været ude for at høre de mest sjofle og tarvelige ting komme fra dem, men de vil aldrig på nogen måde forråde eller skade nogen af de mennesker, de omgås til daglig.

Vi, der er opdraget i et katolsk miljø, kan mange gange optræde meget forkert over for andre. Hvor ofte beretter vi ikke om andres fejl og mangler, og dog har vi fra barn konstant hørt: Vær nu god, lyv ikke, hjælp din næste, vend den anden kind til, men gang på gang er vi med til at kanofle en, der ikke gør akkurat, som vi ønsker.

Vi går til skrifte, og vi angrer, vi modtager Vor Herre i det hellige sakramente, men allerede samme dag falder vi for en eller anden fristelse.

Hele min barndom og ungdom fik jeg det indtryk, at det at være tyv eller ukysk eller slå ihjel, det var de værste ting, man kunne foretage sig. Det, jeg har erfaret er, at den, der er tyv, eller den, der til stadighed af sine drifter bliver forledt til noget

Ægteskab og familie (fortsat)

ægtefæller kan have hvervsarbejde, men børnenes adskillelse fra familien en stor del af dagen er desværre også med til at svække familiebandet.

De kristne kirkers konservative indflydelse på dette område er ofte gentaget. Rapporten gør dog udtrykkelig opmærksom på, at bibelen med hensyn til kønsrollerne i ægteskabet ingenlunde er éntydig.

Man kan finde støtte for det patriarkalske eller autoritære syn bl.a. i Efeserbrevet 5, 22-23: »I hustruer skal underordne jer under jeres mænd, som under Herren, thi en mand er sin hustrus hoved, ligesom Kristus er kirkens hoved«. Men det hedder videre i vers 25: »I mænd, elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for den«. Her bliver manden på ingen måde mindet om sin ret til at herske, men tværtimod på Jesu ord om, at den er størst, som tjener.

Yderligere støtte for et ligestillings- eller partnerskabs-syn findes i Peters formaning til mændene om at ære deres hustruer, fordi de er medarvinger til livet og derfor ligestillede over for Gud (1 Petr 3,7). Paulus fratager også mændene de rettigheder over kvinden, som af de

fleste blev anset for selvfølgelige: »Hustruen råder ikke over sit eget legeme, det gør hendes mand. Ligeså råder heller ikke manden over sit eget legeme, det gør hans hustru (1 Kor 7,4). Det vigtigste i dette er, at det kristne ægteskab aldrig kan forstås alene ud fra de rådende samfundsforhold. Det sætter altid et »men« ved de vedtagne sociale ordninger og vurderinger. Derfor er det heller ikke rigtigt, når den kristne ægteskabsmoral afmærkes som et forældet produkt af samfundsforhold, der var helt forskellige fra vor tids.

Den kristne familie

Både den lutherske og den katolske kirke bygger sin opfattelse af ægteskab og familie på den tro, at Gud har skabt mennesket til frihed og til fællesskab med ham og med hinanden, - et fællesskab som har fået sit fuldkomne udtryk i Kristus.

Kristen tro viser ikke bare, hvem Gud er, og hvad han har gjort for menneskene, men kaster også lys over menneskets vilkår og kaldelse til tjeneste i menneskeligt fællesskab. Kirkernes forkyndelse om ægteskabet sigter derfor mod at hjælpe såvel den enkelte som hele det store menneskelige fælles-

skab til at virkeliggøre skabelsens mål.

I et nærmere forsøg på at fastslå indholdet i kirkernes ægteskabssyn fremhæves det, at man ikke uærligt og uansvarligt vil give indtryk af, at luthere og katolikker har overvundet alle traditionelle modsætninger. Man har dog med glæde konstateret enighed om, at ægteskabet allerede som skabelses-ordning (dvs. i det som er grundlæggende for hvert menneskes væsen eller natur) bygger på følgende faste elementer:

1) Det jordiske liv har »indbyggede« faste forhold mellem mennesker.

2) Menneskene har som sociale væsener fælles opgaver på jorden.

3) Ægteskabet er et fri-

villigt valgt unikt (enestående, uforveksleligt) fællesskab mellem mand og kvinde.

4) Ægteskabet forudsætter viljen til livsvarighed og troskab.

5) Hvor de naturlige muligheder er til stede, forudsætter ægteskabet beredvillighed til at tage imod børn.

Ægteskabet er altså efter sit væsen og formål eksklusivt. Det indeslutter en fast vilje til livsvarighed, men dette medfører ikke egoisme eller isolering.

Tværtimod er ægteskabet en forudsætning for den tjeneste for fællesskabet, som har sit fornemste udtryk i viljen til at tage imod og opdrage børn. Uden denne hensigt om,

livsvarighed og beredskab for børn kan viljen til ægteskab ikke anses at foreligge. Hvor denne hensigt derimod foreligger, bekræfter mennesket samtidig sin frihed til at træffe forpligtende afgørelser og sin vilje til i frihed at tjene et større fællesskab.

Viljen til at tage imod børn udelukker ikke en ansvarlig familieplanlægning. I den forbindelse peges på ansvaret for den verdensomspændende befolkningsekspllosion.

Ægteskabet har altså i skabelsen en naturgiven basis. Hvis man derfor under påberøbelse af den menneskelige frihed overvold på det, som er grundlæggende i mennesket selv, vil der let opstå alvorlige psykiske, moralske og sociale forstyrrelser hos det enkelte menneske og i de medmenneskelige forhold.

Herved har vi endnu ikke berørt det allerdybeste i ægteskabet under Kristi nåde. Ægteskabets jævnsførelse med kærligheden mellem Kristus og hans kirke passer først, når noget af Kristi kærlighed virkeliggøres i ægteskabet: Kærlighed trods svig og lidelse, troskab trods den menneskelige afmagt, der viser sig ved at parterne i deres gensidige kærlighed aldrig helt kan nå hinanden, - troskab også når alvorlige vanskeligheder op-

står, og det menneskeligt set ikke er meningsfuldt at blive sammen. Fællesskabet i ægteskabet er da ikke længere blot to svage og ofte ensomme menneskers vovestykke, for Kristus er hos dem. Dermed er det naturligvis ikke udelukket, at der også i kristne ægteskaber forekommer forskellighed i parternes karakter, fejlgreb i valget af ægtefælle, bekymringer med børnene, irritation, lede, sygdom eller ligefrem nødvendig separation. Men for den troende er altid en tredje til stede: Kristus som styrker, trøster, giver håb og minder om, at det er saligere at give end at tage. Derfor beholder selv det menneskeligt set dårligste ægteskab stadig for den troende sin dybeste mening som delagtighed i Kristi kærlighed indtil korset.

Det er dog yderst vigtigt at tilføje, at denne Kristi efterfølgelse i et ulykkeligt ægteskab hverken kan eller må påtvinges udefra. Parterne må selv kunne og ville gå ind på dette. Ellers bliver den ikke sand, og der kan ikke komme nogen meningsfuld tjeneste for medmennesket ud af det. I denne sammenhæng vil også de vanskelige spørgsmål om indgåelse af nyt ægteskab efter skilsmisse blive behandlet i den næste og afsluttende artikel.

Hans Jørgen Johansen

ukysk, ikke er så slet et menneske som den, der er doven, sladrer eller direkte over vold mod andre.

Når der findes så mange udmærkede mennesker iblandt os, så mange mennesker, der med deres primitive eksempler kan vise næstekærlighed, hvorfor skal vi så bede Gud Helligånd om hjælp?

Disse tanker sad jeg med under firmelsesmessen, som blev arrangeret for en katolik, som i en sen alder fandt frem til det, hun mente, der manglede i hendes tilværelse, den spire fra Gud, der skulle hjælpe hende videre i hendes gerning, kærlighed fra Helligånden, den spire, der, når den blomstrer, ikke blot skal pynte eller stå som en garanti: Nu er jeg fymtet, nu har jeg de samme rettigheder som min mand og mine børn! - Der er meget andet!

Men lad os nu se. Har de benyttet sig af de rettigheder, de fik ved firmelsen, Guds kærlige støtte til at bringe hans lære videre, bare ved gode eksempler? Eller bar den spire af kærlighed fra Gud ikke frugt, eller bar den bare en frugt, der ubenyttet fik lov til at falde til jorden og forgå, fordi den ikke kunne fæste rod?

Kærlighed fra Gud forpligter, især når man modtager den i en moden alder. Jeg er ikke tilhænger af firmelse på samleband. En præst kan samle mange firmander på kort tid. Hvad baggrund har alle disse firmander for at vide, hvad de går ind til? Jeg selv opfattede min firmelse for mange år siden (jeg tænker anderledes nu) som en erstatning for konfirmationen. - »Sig bare til jeres protestantiske kammerater, at vi katolikker får religionsunder-

visning meget tidligt, vi går til præst hele vor skoletid, så vi bliver også konfirmeret tidligere.«

Den konfirmation, vi var til i 14-års alderen, er bare, for at vi ikke skal føle os alt for meget ved siden af. Så får vi jo også et sæt nyt tøj - alt for stort selvfølgelig, men det er også rart at få noget for pengene. Det var vist nok det eneste nye sæt tøj, jeg fik i min skoletid. Alt det andet, jeg gik i hele min skoletid, var skænket af kærlige mennesker.

Firmelsen forpligter.

To unge mennesker kan også give hinanden kærlighed. Det begynder ofte med en biografter eller en billet til luftgynge, den ene ofrer lidt på den anden. Ofte bliver det ikke til mere, men lige så ofte udvikler det sig til noget meget skønnere. En halskæde, en venskabsring, de ser mere og mere kont hos hinanden, ligesom vi somme tider kan se mere og mere kont ved den katolske tro: Vor kærlighed til Gud, se alle de smukke ting, han har givet os. Vi længes mere og mere efter ham.

De to unge længes mere og mere efter hinanden, de tager hinandens hænder, de favner hinanden, længes efter hinanden, mærker en kraftig længsel efter yderligere berøring, de giver efter, smelter sammen til ét, og resultatet bliver måske spiren til en frugt, en frugt, de netop ikke havde ventet skulle komme lige nu, - det lille barn er begyndt at vokse i moders liv. Først er det måske chokerende, men pludselig kommer ansvarsfølelsen op i dem begge. Er de gift, er problemerne ikke store, men er de ugifte, får de travlt. De-

res kærlighedsfrugt er lige så kostbar for dem, men den kræver flere omvæltninger i deres liv, end de havde ventet.

Guds veje er uransagelige, men Guds kærlighed kan spire både i blød muld og på hård klippe. På den bløde muld bliver den ofte offer for hakkens eller skuffeejernes ubarmhjertige skær.

Kærlighed fra Gud, firmelsen, giver os forpligtelser! Ikke sådan, at vi nu skal kaste alt bort fra os derhjemme, men vi skal blot være på vagt, hvis Gud hvisker os i øret: »Der ligger en syg og venter på dig, der er en, der bliver uretfærdigt behandlet, forsvar ham!« Eller måske ønsker Gud blot en hilsen fra os, inden vi sover, et Fadervor kan bedes på under et minut.

Der er tusind ting, vi kan gøre for Gud for den kærlighed, vi modtog fra ham ved firmelsen. Blot vi vil indse, at alle mennesker ikke kan være, som vi ønsker, de skal være, men som tak for en firmelse kan vi bede: Kære Gud - trods alle mine fejl: Tak fordi så mange mennesker viser mig kærlighed, hjælper mig til at bære mit ansvar!

Selve firmelsen på Sostrup i år var for dem, der var med, vistnok et meget højtideligt øjeblik. »Det var, ligesom vi selv blev firmet«, var der flere, der sagde. De har måske følt det, som om Gud selv var hos dem. Der var en stemning i kirken, jeg aldrig glemmer, en stemning, jeg aldrig har oplevet før!

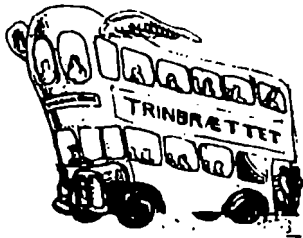
Gud havde lagt en spire på en fast grund, hvor intet hakkejern kunne nå den, men hvor naturen sorgede for, at det for en flok mennesker blev en stor oplevelse.

Jeg havde tårer i øjnene, jeg så uklart. Foran mig lysene, biskoppen og præsterne, de var så smukke. Foran mig så jeg én blomst, der sprang ud. - Mine tanker var langt borte. Jeg så et fro af vinden blive blæst langt bort, bort fra sit oprindelige voksested. Det kom til at ligge i læ af en stor sten på en hård undergrund. Regn og kulde omfavnede det, sneen kom med sin klamme hånd, og alt så ud til at skulle forgå. Froet havde en god skal, - frost og fugt kunne ikke trænge ind. En dag kom der varme, solen skinnede hver dag på den golve plet, hvor froet lå, og inde i skallen begyndte der at blive liv. Det, der syntes så livløst og dødt, havde en underfuld kraft i sig. Det begyndte at udvide sig, det begyndte at sende små ror ud til siderne, pludselig, som det så mest håbløst ud, fik et af rørene fat i noget nærende muld, der havde lejet sig på klippen. Der kom flere og flere ror til, og pludselig var det ensomme fro stærkt forankret, stærkere end meget af det, der var sæt i blød muld. Gud havde igen udført en kærlighedsgerning. Af et ubetydeligt lille fro havde han skabt den smukkeste lyserod-hvide blomst til glæde for en mængde mennesker. Gud havde sendt sin kærlighed ikke blot til det ene lille fro, men til en stor flok, der sammen kunne glædes og mindes denne ene smukke time. - Ingen ved det bestemt, men jeg tror, at for nogle af de mennesker, der overværede den smukke ceremoni, var det måske begyndelsen til en stor buket.

Henrik Lewandowski

TRINBRÆTTET

- handler denne gang mest om katekese

Tirsdag 1975-1976

	AA	SA	DA	HA	ME	HF	JK	AL	SN	EN	JO	BO	AP	HR
1	34 dan	ki	24 dan				ki	5x eng	4x dan	1x per		ki	kl	
2	1x mat	5x rel	24 dan	8b eng	74 on	6x gym	3x dan	1x dan	4x mat	7 kat		5x rel		
3	34 dan	1x san	54 dan	24 dan	9b eng	8a reg	7 gym	3x dan	1x per	2x mat		10b mat	64 dan	5x dar
4	5x on	7 rel	84 mat	44 eng	10b on	6x gym	3x dan	5x eng	64 for	1x dan	7 kat	8b for	kl	
5	64 on	4x rel	184 rel					7 eng	54 per	94 rel	84 kat	44 rel	5x dar	

Tirsdag anden time...

Det ville være helt tilfældigt, hvis dette skole-skema stemmer overens med dit.

Måske kender du ikke engang dit skole-skema udenad. Det nye skoleår er lige begyndt. Men ligemeget i hvilken skole du er elev, kan du genkende de samme fag på dit skole-skema. Også faget »religion« eller »katekese« står der på dit skema. Katekese som skolefag kan diskuteres.

Buddha og Kristus

Man føler med det samme, at religion ikke kan sammenlignes med geografi, tysk eller historie.

På sin dødsseng sagde Buddha: Det er muligt, at denne tanke kommer op i

jer: »Ordet har tabt sin lærer: Vi har ingen lærer mere.« Sådan skal du ikke se det. Dharmaen (d.v.s. læren), som jeg har forkyndt, skal efter min bortgang komme i stedet for læreren.

Meget af, hvad Buddha lærte, er skrevet ned mange århundreder efter hans død i sutta'er eller prædikener.

Man læser hans ord, men han selv forbliver fraværende og død.

Sådan er det ikke med Kristi ord. De står nemlig meget tættere ved kilden. De har også en større videnskabelig garanti. Men i Det Nye Testamente drejer det sig ikke om en rorende tekst uden noget andet, som vi har tekster om Buddha, Sokrates eller Lao Tse.

Det Nye Testamente er ikke en samling »Jesu ord til at huske.« Det omfatter meget mere, end hvad en kær afdød engang har sagt for mange år siden. Jesu ord kommer ikke til os, som Buddha's ord gør, losrevne fra hans person.

Også i dag taler han til os. For han lever videre blandt mennesker. Han har ikke kun givet os en lære.

»Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.«

Det er et forbausende ord, der ikke kan fattes ud fra psykologien eller symbolikken. Men det udspringer af Kristi person: at være Gud.

Buddha eller Sokrates har aldrig sagt sådan: Det kunne kun den opstandne Kristus.

To timer katekese for meget?

Hvad skal du så med dine to timer eller den ene time katekese? Synes du, at to timer allerede er for meget? Og synes du selv, at du er blandt de lykkelige, der slipper fri for katekese, fordi du ikke (mere) går på katolsk skole.

Du lægger ikke vægt på religion og bibellæsning, for du kan alligevel ikke fatte det hele.

Hvad så med dette ord: Vi kan ikke kræve at forstå alt i Bibelen, men vi fatter mere og mere, hvis vi bare ville gøre lidt af det, vi trods alt fatter.

Jan

En anden slags ferie:

På klunserlejr i Sydfrankrig

I det sidste »Trinbræt« kunne jeg læse, at der er mange måder at holde ferie på, men jeg synes, det er bedst at lave noget, der er et formål med, og det er der virkelig med klunserlejrene.

Jeg blev meget fascineret af Abbé Pierres måde at hjælpe mennesker på. Til den første, der kom til ham om hjælp, sagde han: »Jeg har ingen penge eller naturalier, jeg kan give dig, men ved at hjælpe dig med at arbejde vil du også hjælpe dig selv og andre med det produkt, du laver.«

I en sådan lejr er der mange forskellige aktiviteter: Nogle korer ud og henter kasserede eller forærede ting, nogle pakker aviser i baljer, så de kan sælges, nogle sorterer de forskellige indsamlede metaller og nogle står

for loppemarkedet, som vi kender det hjemmefra!

Der er en fantastisk stemning på en sådan lejr. Der er samarbejdsvilje og gemytlighed over hele linjen. Disse lejre beviser tydeligt, at folk fra mange forskellige nationer sagtens kan arbejde effektivt og godt sammen uden strid. Det kan lade sig gøre på grund af den gode etik og et stort og positivt fælles formål. Det kan slet ikke beskrives, det må opleves.

I min lejr var der unge mennesker fra 9 forskellige nationer: Norge, Finland, Danmark, England, Holland, Frankrig, Spanien, Italien og Japan. Vi fik lavet et meget blandet sprog. God morgen var f.eks. Ohio. Det er japansk. Nogle gange kneb det lidt med sproget, men man finder hurtigt en løsning.

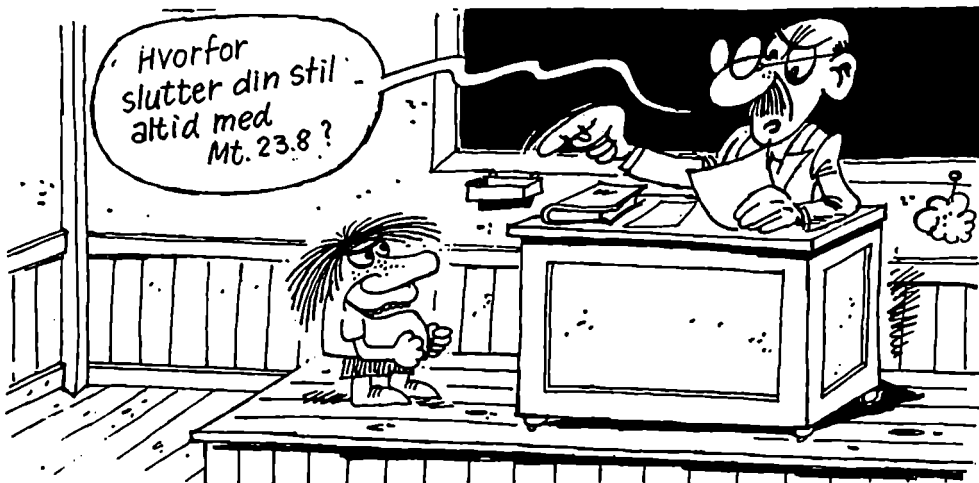
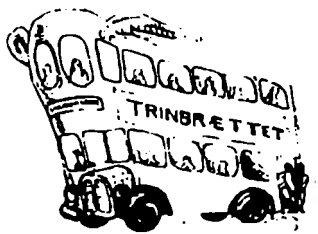

Ja, det er bare en fantastisk oplevelse, som man aldrig fortryder og aldrig glemmer. Efter lejren skrev vi så til hinanden. Det var dejligt at få så mange kort fra så mange forskellige lande.

Claus Bøgh Larsen

Yderligere oplysninger om Abbé Pierres klunser kan fås på følgende adresse:

Abbé Pierres klunser,
Christianshavns
Voldgade 43,
1424 København K.

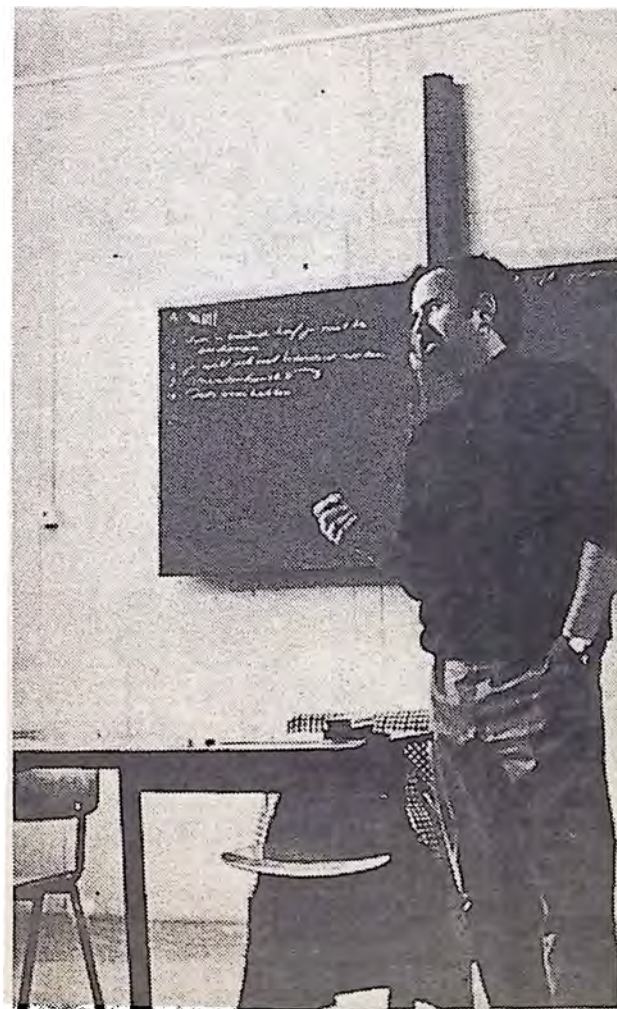

I toget spørger et barn:
hvad er en ko?
og hvad er en hest?
hvad er vand og ild?
hvad er luften?
solen, duggen og tågen?

tusinde spørgsmål
og titusinde svar

i toget
tænker jeg
hvad er et barn
et spørgsmål
og et svar:
et under

Jos Vandeloo

Hørt ved et åbent vindue

— Jeg kunne tænke mig at vide: Er evangelieteksterne historisk troværdige og ægte? Nej, jeg beder ikke om »umulige« beviser. Jeg kræver ikke at man i orkensand skal grave et close-up frem af Jesu opstandelse.

— At præcisere dit spørgsmål på den måde viser din sunde fornuft. For når man vil tale om evangeliernes troværdighed, sker det alt for tit ud fra urimelige ting som bevismateriale. Men du ved, at vi aldrig vil se Herren op-

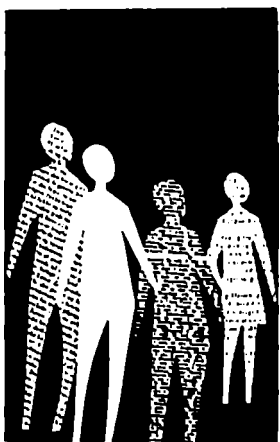
stå fra de døde, som vi på TV kan følge lanceringen af en Apolloraket. Ej heller har vi båndoptagelser af Jesu taler eller avisudklip om hans diskussioner med Jøderne.

— Det vil dog ikke sige, at man må gå ukritisk til værks ved tekststudiet?

— Naturligvis ikke. Den videnskabelige kritik har sandsynligvis aldrig været så streng mod nogen som mod »manden fra Nazaret«. Heldigvis da! For netop derigennem har vi opnået bemærkelsesværdige resultater.

— Bemærkelsesværdige resultater? Du henviser til det, der omtales i bogen »Bibelen har alligevel ret«. Men mit spørgsmål var »evangeliernes troværdighed«. Og videre har jeg også vanskeligheder med problemet: Hvordan kan alle de »bemærkelsesværdige løsninger« styrke min tro?

— Der har du ret igen. Hvor omfattende vort bevismateriale end er, - med din tro står du ikke bedre end manden i Jerusalems gader, der ser Jesus komme forbi og spørger: »Hvem er den mand?« Men det vil fore os for langt. Vort første spørgsmål var ikke: »Hvad styrker min tro?« Men: »Er evangelieteksterne troværdige?«

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplass på ca. 30 tekstlinjer. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 15 (der udkommer 24.9.) er mandag den 8.9. og til nr. 16 (der udkommer 8.10.) mandag den 22.9. Manus bedes sendt til Vivi Soldahl, Bispekontoret.

København: Skt. Annæ Kirke

Hans Bogbinders Allé 2, 2300 København S.

Søndag den 31. august fejrer pater Szymaszek 50-års præstebjubilæum. Kl. 10,00: Festgudstjeneste, derefter reception.

Fredag den 5. september. Jesu Hjerter fredag. Kl. 8,00 og 19,00: Messe.

Søndag den 7. september kl. 11,30: Familiemesse. Høstfest.

Lørdag den 13. september kl. 19,00: Vi synger Komplet i Kirken.

Søndag den 14. september kl. 11,30: Polsk messe.

Mandag den 28. september kl. 10,00: Kl. 11,30: Polsk messe.

København: Sakramentskirken

Nørrebrogade 27 C II, 2200 København N. Tlf. (01) 39 53 80, sognepræsten og kontoret og (01) 35 68 25, andenpræsten.

Messetider

Hverdage kl. 19,00. Tirsdag indledes messen kl. 18,30 med fælles rosenkransbon. Fredag slutter messen med taksigelse foran Sakramentet. Søndage kl. 10,00: Højmesse (på latin 1. søndag i måneden), kl. 17,00: Dansk reciteret messe. Kl. 18,00: Engelsk reciteret messe.

Onsdag den 3. september kl. 19,00: Åbent hus i Kirken.

Tirsdag den 9. september kl. 19,45: Åbent Hus i Krypten. Fru Lise Aabjorn synger og fortæller om Carl Nielsens sange og salmer

Onsdag den 10. september kl. 20,00: Unge Familier diskuterer »Korset og Springkniven« af David Wilkerson.

Tirsdag den 16. september kl. 10,15 til 17,00: Bustur for menigheden og andre tilmeldte til Nordsjælland. Pris for bus, middag og eftermiddagskaffe kr. 16,-.

Onsdag den 18. september kl. 19,30: Næste søndags Evangelium (Matt. 20,1-16A).

Søndag den 21. september kl. 9,00 til 18,00: Hostsalg. Varer modtages hver dag - afhentes efter aftale. På forhånd tak!

Centralskolen og Sakramentskirken har i forening indrettet porten fra gaden ind til skolepladsen som et udstillingslokale for katolsk og okumenisk aktivitet. Faste udstillere bedes træffe aftale med fru Lily Fausboll, tlf. (01) 39 44 86, lok. 239. Plakater og lignende korte meddelelser bedes sendt til sognepræsten.

Fra en mappe udenfor Sakramentskirken tilbydes brugte katolske blade til de forbi-passerende. Interessen er meget stor. Vi er derfor meget taknemmelige for at modtage sådanne blade etc. på kirkens kontor, Nørrebrogade 27 C, Postkassen.

Birkerød: Den Hellige Families Kirke

Bistrup Byvej 4, 3460 Birkerød. Tlf. (02) 81 27 96.

Søndagsmesser

Bistrup: Kl. 8,00 og 10,00
Horsholm: Kl. 10,00.
Mikkelsborg: Kl. 8,00.
Åsebakken: Kl. 8,15.

Torsdag den 4. september kl. 16,00: Religionsundervisningen genoptages på Nordvangsgård. Vi håber, at alle børn vil møde op, så vi fra starten kan placere børnene på de forskellige hold - også de børn, som i år begynder skolegangen, vil vi gerne have med. Tilmelding af nye børn sker på tlf. (02) 81 27 96. Der vil ikke blive nogle transportproblemer. De børn, som kommer med toget, bliver afhentet på Birkerød station, og de, der bor i Nivå, Niverød og Horsholm vil blive kørt af en bus, som afgår fra Niverød kro kl. 15,30.

Fredag den 5. september kl. 20,00: Kateket-kurset på Nordvangsgård genoptages.

Søndag den 7. september afholdes det årlige loppetorv på Nordvangsgård i Bistrup. Det varer fra kl. 11,00 til 16,00, og indtægten vil gå til U-landsarbejdet i Angola. Vi håber, at mange vil komme - både hjælpere og købere.

Onsdag den 10. september: Den nye sæson i Ældre-Klubben begynder. Man mødes kl. 13,30 på Åsebakken, hvor søster Cæcilia vil fortælle om Benediktinerindernes ordenssamfund.

Torsdag den 11. september kl. 19,30: De ugentlige korprover på Nordvangsgård genoptages.

Onsdag den 17. september kl. 20,00: Vi fortsætter på Nordvangsgård med gennemgang af Den Hollandske Katekismus. Alle er velkomne, og vi har tilrettelagt stoffet således, at man uden vanskelighed kan »følge med«, selv om man ikke tidligere har deltaget.

Slagelse: Vor Frue Kirke

Frederiksgade 7, 4200 Slagelse. Sognepræsten, P. Jong, træffes daglig kl. 7-9 på (03) 61 03 92 eller (03) 52 06 45.

Messe hver søndag kl. 9,00 i Vor Frue Kirke i Slagelse og kl. 10,00 i St. Maria Kirke, Lundemarken 15 i Kalundborg.

Så er sommerferien forbi, og vi har haft vor dejlige menighedslejr på Klitborg. Tak til Ingrid og Poul Larsen, til P. Jong og til alle deltagere.

11. juni havde vi fælles menighedsrådsmøde med Ringsted. Biskoppen glædede os med at deltage i mødet. Det var jo lidt af et eksperiment, da P. Jong påtog sig den store opgave at være sognepræst for vore 2 sogne, men alt i alt har vanskelighederne ikke været større, end at de lod sig overvinde, blandt andet takket være P. Mesters, der stadig læser de fleste af messerne i Kalundborg. Biskoppen var så venlig at forlænge tilladelsen til at benytte vore særkalke i endnu et år. Vi er jo selv glade for dem og mærker hvert år også hos katolikker fra syden, der deltager i vore messer, deres glæde over disse særkalke.

10. august dobtes i vor kirke Lars Enoe Møller, vi siger til lykke og velkommen i menigheden.

En af vore unge, Jens Larsen, har som medlem af SBI deltaget i nordisk fodboldturnering for juniorer - i Valkoski i Finland. Holdet vendte hjem med hver en guldmedalje og Jens desuden med en ske, fordi han var den bedste »fighter«. Til lykke!

Mange hilsener fra menighedsrådet ved Ruth Plum, Dr. Christiansensvej 7, 4293 Dianalund, tlf. (03) 56 42 46.

Svendborg: Skt. Knuds Kirke

Havnegade 1, 5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 05 42, bedst mellem 9-10 undtagen mandag.

Søndag den 31. august afholdes stævne på Egeskovparken for Fyns katolikker. Messe kl. 11,00.

Den dag er der kun en messe i Sankt Knuds Kirke og det er kl. 8,00. Tilrejsende med toget bliver afhentet på Kværndrup banegården.

Religionsundervisning for børn begynder i september. Forældrene bedes venligst melde deres børn hos sognepræsten, dog senest 10. september.

Søndag den 7. september kl. 19,00: Messe i Sankt Bendts kapel i Rudkøbing.

Nykøbing F.: Hellig Kors Kirke

Bispegade 12, 4800 Nykøbing F. Tlf. (03) 85 07 39 svares ikke, ring (03) 85 60 90 eller (03) 85 19 08. Giro: 1095900.

Faste messetider

Søndag kl. 8,00 og 10,00: Højmesse. Hver første søndag i måneden kl. 11,00: Polsk messe. Tirsdag kl. 8,00: Skolemesse. Hver første fredag i måneden kl. 19,00: Messe. Vort eget sogneblad, »Kirkeavisen«, vil inden længe atter udkomme.

Liturgisk kalender

ved Inga Jensen

Søndag 31/8. 22. alm. søndag. (En profets skæbne). Jer. 20, 7-9. — Salme 63, 2-6. 8-9. (R. 2b: Herre, min Gud, efter dig tørster min sjæl). — Rom. 12, 1-2. — Matt. 16, 21-27.

Mandag 1/9. Alm. ugedag. 1. Thess. 4, 13-17. — Luk. 4, 16-30.

Tirsdag 2/9. Alm. ugedag. 1. Thess. 5, 1-6. 9-11. — Luk. 4, 31-37.

Onsdag 3/9. Gregor d. Store, pave og kirkelærer. Kol. 1, 1-8. — Luk. 4, 38-44.

Torsdag 4/9. Alm. ugedag. Kol. 1, 9-14. — Luk. 5, 1-11.

Fredag 5/9. Alm. ugedag (el. Jesu Hjerter Messe). Kol. 1, 15-20. — Luk. 5, 33-39.

Lørdag 6/9. Alm. ugedag (el. Guds Møders lørdagsmesse). Kol. 1, 21-23. — Luk. 6, 1-5.

Søndag 7/9. Årsdagen for domkirkens konsekration. I domkirken: 1. Mos. 28, 11-18 el. 1. Kong. 8, 22-23. 27-30. Salme 95, 1-7. (R. Lad os møde med lovsang for Herrens åsyn). — Ef. 2, 19-22 el. Hebr. 12, 18-19. 22-24 el. 1. Pet. 2, 4-9. Matt. 5, 23-24, el. Johs. 2, 13-22, el. Johs. 4, 19-24 el. Luk. 19, 1-10. Andre kirker 23. alm. søndag. (En profets opgave). Ez. 33, 7-9. — Salme 95, 1-2. 6-9. (R. 8: Når I i dag hører Herrens røst, forhærdet da ej jeres hjerte). — Rom. 13, 8-10. — Matt. 18, 15-20.

Mandag 8/9. Jomfru Marias fødsel. Mikas Bog 5, 1-4a. el. Rom. 8, 28-30. Matt. 1, 1-16. 18-23 (el. 18-23).

Tirsdag 9/9. Alm. ugedag. Kol. 2, 6-15. Luk. 6, 12-19.

Onsdag 10/9. Alm. ugedag. Kol. 1-11. — Luk. 6, 20-26.

Torsdag 11/9. Alm. ugedag. Kol. 3, 12-17. Luk. 6, 27-38.

Fredag 12/9. Alm. ugedag. 1. Tim. 1, 1-2. 12-14. — Luk. 6, 39-42.

Lørdag 13/9. S. Johannes Chrysostomos, biskop og kirkelærer. 1. Tim. 1, 15-17. Luk. 6, 43-49.

Søndag 14/9. Korets ophøjelse. 4. Mos. 21, 4-9. — Salme 78, 1-2. 34-38. (R. 7c: Glem ikke Herrens værker). — Fil. 2, 6-11. — Johs. 3, 13-17. Gloria, credo, korsets præf. el. Herrens lidelse 1: Sandelig, det er værdigt og ret, rigtigt og os til frelse, at vi altid og overalt takker dig, Herre, hellige Fader, almægtige evige Gud.

Thi din Sons frelsebringende lidelse samler os alle til lov og pris af din majestæt. Ved korsets kraft og sejr åbenbares dommen over verden og den korsfæstedes herredømme. Derfor lovpriser vi dig, Herre, sammen med engle og alle helgener og siger (synger) med jubel.

Kollekt f. katolske menighedsplejer.

København: Jesu Hjerter Kirke

Stenosgade 4 A, 1616 København V. Tlf. (01) 21 85 88 eller (01) 24 65 80

Ministrantundervisning (som begynder onsdag den 15. august) finder sted fremdeles hver onsdag kl. 19.00 i Præstegården. Alle børn og unge i alderen 9-16 år er meget velkomne. Undervisningen er ikke kun gymnastiske øvelser, men også en dybere forståelse af messens klang.

Valfart til Oskarsström

Søndag den 14. september.

Tema: Menneskets værdighed og livets mening.

Andelig leder/prædikant: Pater W. Köster S. J.

Program

Kl. ca. 10.30: Busserne ankommer

Kl. 11.00: Valfarten begynder med indledningstale. Vandringen varer ca. 70 minutter.

Kl. 12.30: Messen begynder. Vi synger den 8. messe de Angeli

Kl. 14.30-16.00 Forskellige valgfri foredrag

Kl. 16.00: Afslutningsgudstjeneste

Kl. 16.45: Hjemrejse

Danske deltagere må selv sørge for og betale rejsen til Landskrona/Hälsingborg. Busser afgår herfra (begge steder) ca. kl. 8.30

Pris fra svensk færgeløje

Studerende: d.kr. 18,00

Voksne: d.kr. 25,00

Familie: d.kr. 55,00

Børn: d.kr. 10,00

Tidligere adviserede priser gælder ikke. Busserne afgår i tilslutning til færgen fra Tuborg havn kl. 7.00. Fra Landskrona kl. 19.00 (sejletid ca. 70 minutter).

Tilmelding sker hos den stedlige sognepræst, som bedes meddele antallet af deltagere til Valfartskomiteens kontaktperson, Gorm Christoffersen, Torup. Tlf. 00946/345-20724 senest 7. september 1975.

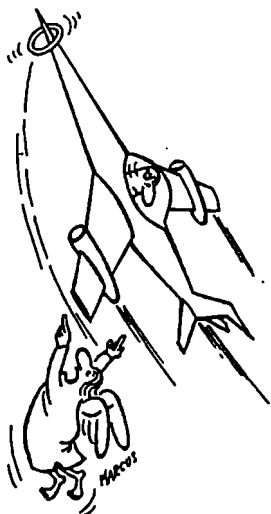
Kirken i Oskarström fejrer i forbindelse med valfarten, nemlig 13. september, 50-års jubilæum. Kirken er i den anledning istandsat både ude og inde. Vær med til at gøre mærkedagen til en festdag. Velkommen til Oskarström!

Valfartskomiteen

NÆSTE NUMMER

udkommer onsdag den 10. september og vil være læserne i hænde senest tirsdag den 16. september.

Nummer 15 udsendes onsdag den 24. september og vil være læserne i hænde senest tirsdag den 30. september.

Fra den 21. juni til den 1. juli var der juniorlejr i Øm med temaet „Har Gud brug for os?“. Det var den sidste lejr, der fandt sted i de gamle barakker, som nu er revet ned og jævnet med jorden — for at give plads for den nye Ømby, hvis opførelse ventes påbegyndt først i september og fuldført omkring juni 76. Billedet viser det indre af drengenes sovesal, som får en sidste omgang med kosten.

Foto: Jens Kruse

Katolsk ungdomsklub åbner i nye lokaler på Amager

Ungdomsklubben Kernen fra Østerbro i København, har siden februar måned været lukket på grund af flytning til nye lokaler på Amager. Efter flere måneders arbejde med ombygning og indretning af et modelokale, er det os en glæde at meddele, at dette er færdigt og klar til brug.

Men et velindrettet klublokale alene er ikke noget at bygge et ungdomsarbejde på, der må også være noget at beskæftige sig med, og frem for alt - et godt kammeratskab.

Ungdomsklubben, der henvender sig til aldersgruppen 14 år og opefter, har indtil nu »kort« med modeaften om tirsdagen, hvor forskellige emner efter en kort indledning, blev taget op til debat. Disse emner har været udvalgt af de enkelte medlemmer, så alles interesser i det videst mulige omfang

er blevet dækket. Udover emne-debat har klubben bl.a. haft ungdomsmesser, sportsaftener, filmaftener, quizaftener, erhvervsorientering og weekendophold.

Denne ene ugentlige modeaften har vist sig at være for lidt, idet der mange gange ikke blev tid til at få talt privat med hinanden på modeaftenerne. Dette behov skal også tilgodeses, og vi har derfor besluttet at holde 2 modeaftener om ugen, nemlig om tirsdagen hvor vi kan koncentrere os om et emne eller lignende, og om fredagen, der tages som alternativ-aften, hvor der udover samtale og hygge f.eks. kan drives sport, udfores fritidsarbejde osv.

Retfærdigvis skal det nævnes, at klubben endnu ikke kan hamle op med de kommunale ungdomsklubber, hvad fritidsarbejdet angår, idet de økonomiske

midler endnu ikke slår til, men man kan også udmærket lave fritidsarbejde for små penge. Endelig er det jo heller ikke det materielle der er det vigtigste, men glæden ved at være sammen om noget.

Har noget af dette din interesse, og har du lyst til at være sammen med gode venner, er du meget velkommen i klubben, hvis adresse er: Hans Bogbinders Allé 4, 2. sal, 2300 København S. Mødetiderne er både tirsdag og fredag kl. 19.00.

Oplysning om klubben i øvrigt kan fås ved henvendelse til klubbens formand: Preben Bialas, Dovregade 4, 2300 København S. Telefon: (01) Su 46 08.

PS. Den nye sæson starter med en lille fest i klublokalet fredag den 5. september kl. 19.30.

Kernen

50 års jubilæet i Danmarks Katolske Kvindeforbund

vil blive fejret i weekenden 20.-21. september på Magloås. Lørdagen bliver en studiedag for medlemmer over emnet »Kvindens deltagelse i Kirkens liv«.

Søndag: Festmessen kl. 10.00 læses af biskop Hans L. Martensen. Gæster er hjerteligt velkomne til messen, så vidt pladsen tillader det.

Tilmelding til og oplysninger hos Eva Jantzen (kasserer), Røntoftvej 4, 2860 Søborg. Tlf.: (01) 67 62 11.

Center-rejser til Albanien

Centerets Rejseafdeling på Worsaaesvej i København arrangerer i år en 9-dages tur til Albanien. Dette finder sted i skolernes efterårsferie 18. - 26. oktober, og alle indbydes til at deltage.

Under opholdet i Albanien vil der være lejlighed til at deltage i følgende arrangementer: Besøg på industrivirksomhed, hospital, kollektiv-landbrug, heldagstur til hovedstaden Tirana, besøg på antireligiøst museum samt til frivilligt jernbanebyggeri, udført af unge.

Centerets Rejseafdeling tilbyder denne tur for ca. 1300 kr., som omfatter flyrejse, guide, ophold med fuld pension og visa. Program med yderligere oplysninger kan rekvireres hos

Centerets Rejseafdeling
Worsaaesvej 5
1972 København V.
Tlf.: (01) 35 11 73.

Nyt telefon-nummer

Herved meddeles at Assomptionssøstrene på Rygård har fået egen telefon: HE 551.

Priorindens telefon er fremdeles HE. 75 78

Skolens telefoner er HE 31 18 og HE 10 53.

R. I. P.

Min kære mor

Lilly Ragnhild

Hein Jensen

sov stille hen den 14. juli 1975.

Carl-Vilh. Hein

Bed for hendes sjæl.

Resultat af fasteaktionen 1975: 500.000 kr.

Til fordel for landbrugsskoler i Ogoja, forhen Biafra.

På et møde for Nordisk Udviklingshjælp i Oslo i april blev resultatet for fasteaktionen opgjort til følgende:

Sverige d.kr. 113.570,-
Norge d.kr. 91.102,-
Finland d.kr. 10.140,-
Island d.kr. 6.319,-
Danmark d.kr. 260.879,-

I alt d.kr. 482.010,-

Siden da har

Danmark fået 16.029,-

I alt 498.039,-

Det vil sige, at man trods pengeknaphed og arbejdsløshed har fået kr. 6.000,- mere ind end i 1974.

Caritas Danmark's regnskab for tiden 1.2. 1974 til 31.1. 1975 ser således ud.

Af de indsamlede midler har man ydet hjælpearbejde for ialt kr. 2.040.079,-

Heraf beløb Vietnamhjælpen sig til kr. 927.498,-
Fasteaktionen. hjælp til børn i Sahel 288.940,-
Bangladesh 177.873,-
Tørke i Etiopien 26.084,-
Macao, uddannelse, drikkevand 43.176,-
Bolivia, katastrofe 13.071,-
Pakistan, jordskælv 5.669,-
Argentina, oversvømmelse 12.223,-
Algeriet til uddannelse 12.288,-
Jordan til flygtninge 33.630,-
Argentina til flygtninge 201.657,-
Til vanskeligt stillede udvandrere 135.895,-
Senegal til flygtninge 11.429,-
Australien efter en cyclon 5.639,-

Desuden har man hjulpet præster og ordensfolk bag jerntæppet.

Som man vil se, er hjælpen uddelt over næsten hele jordkloden. Der har været mange forespørgsler om hjælp, og takket være de mange givere har Caritas været i stand til at imødekomme en del af ønskerne.

Diskriminering af læger der er imod abort

LONDON (NC) -- Kardinal John Heenan af Westminster har over for premierminister Harold Wilson taget til genmæle mod regeringens diskriminering af de læger, der er imod abort. I et brev til Wilson nævner kardinal Heenan, at gynækologer, anæstetikere og psykiatere, der af samvittighedsgrunde er imod abort, i virkeligheden

har fået besked på, at »de ikke har nogen fremtid inden for den nationale sundhedstjeneste«, idet det i et regeringsmemorandum tidligere på året bemærkes, at læger, der af samvittighedsgrunde er imod abort, ikke bør udpeges til visse poster som konsulenter under sundhedstjenesten.

synes det moderne menneskes læber at være forseglede af en fremherskende uopmærksomhed over for det åndelige og det religiøse og af den illusion, at hele virkeligheden ligger på de sanselige, de timelige og de materielle oplevelsers plan.

Paven udtalte videre, at mange mennesker kun interesserer sig for »professionelle, nyttebestemte og videnskabelige kontakter med det, der tilhører den timelige verden«.

»Vi ser i dag, hvordan skarer af unge går til angreb på det tomrum, fornægtelsen af Gud har fremkaldt i moderne menneskers sind,« sagde paven. »Disse unge mennesker pines og plages af behovet for en sand religion, der fører til samtaler med Gud, til bøn og til erkendelse af ham som tilgængelig og nær, og som den, der elsker os og tager sig af os. Vi håber, at det hellige år vil åbne dørene og hjerterne og tænde lys for disse unge af den nye generation, som søger en hjælper, en befrier og en inspirator, en generation, der gør apostlenes store bøn til deres: »Herre, lær os at bede.«

Den internationale karismatiske kongres:

10.000 deltagere i Rom

I en tale til de næste 10.000 deltagere i den internationale karismatiske kongres i Rom fornylig fremhævede Pave Paul VI blandt andet, at den åndelige fornyelse skaber gode muligheder for kirken og for verden, men at den ka-

rismatisk bevægelse må ledes af kirken, og at karismatikeren ikke må lade sig føre på afveje af følelser og stemninger.

Paven bad deltagerne i mødet i Rom om at være »det hellige, synlige tegn på Den hellige Ånd i kir-

ken«, og han tilføjede: »Intet er mere nødvendigt i en verden, der bliver mere og mere sækulariseret, end at vi ser den åndelige fornyelse, som Ånden inspirerer til og foranlediger på de mest forskellige områder.«

Mange mennesker beder ikke mere

VATIKANET (NC) -- »Mange folk beder ikke mere, - de beder overhovedet ikke,« sagde pave Paul VI under en offentlig audiens for nylig.

Bag denne nedgang i bønner ligger, siger paven, den stadig større udbredelse af materialismen og tilsvarende filosofier, som benægter Guds eksistens. Ca. 40.000 mennesker

var i den kølige aften forsamlet på Peterspladsen for at høre paven tale.

Paven sagde for øvrigt videre: »Der var engang, da det ikke forholdt sig sådan. Selv folk, der levede deres liv i verden, havde i hvert fald et øjeblik hver dag og længere perioder på helligdage tid til en tanke, et øjeblik opmærksomhed eller et øjeblik indre bøn.«

Og han fortsatte: »I dag

Freden i verden stadig truet

Fra »Frankfurter Rundschau«

VATIKANET (NC) -- Freden i verden i dag er så truet, at Vatikanet bør tage mere aktivt del i de internationale bestræbelser for at bevare den, sagde den apostoliske delegat for Skandinavien og nuntius i Finland, mgr. J. Zabkar på topmodel i Helsinki i begyndelsen af august.

Sekretæren for Vatikanets råd for Kirkens udenrigspolitiske anliggender, ærkebiskop

Angostino Casaroli, opfordrede de forsamlede delegater til at underskrive den endelige erklæring om, at Vatikanet ikke er bange for at tage sit ansvar for verdensfreden.

Ansigt til ansigt med truslerne om tilintetgørelse ved atomkraft »og faren for at se ansvarlige personer give op over for modløshed og - hvad der er værre - for fristelsen til at søge efter midler til at

knuse modstanderen, for de selv bliver knust af ham, anser pavestolen det i dag ikke for tilstrækkeligt at begrænse sig til at fremsætte principper, opmuntre og velsigne ansvarlige personers indsats,« sagde ærkebiskop Casaroli.

»Vatikanet viger ikke tilbage for - altid inden for sine muligheder, sin egen natur og sin sendelses natur - at tage direkte del i statsmændenes bestræbelser for at skabe fred. Og det er heller ikke bange for selv at påtage sig sin del af det konkrete ansvar.«

Ærkebiskop Casaroli talte også om den velkomst, man havde givet denne første direkte deltagelse fra Vatikanets side i en sådan international konference siden Wienerkongressen i 1815.

De stater, der var repræsenteret på konferencen syntes, sagde han, »ikke så meget at have betragtet og hilst pavestolens tilstedeværelse som tilstedeværelsen af en lille og næsten symbolsk nation som Vatikanet, - de synes langt snarere at have set på den som værende en af »forskellige« ikke-politiske natur, som ikke bliver mindre europæisk af at den er mere end europæisk, og som noget, der kunne tilføre deres arbejde et pust af »åndelighed«.

Og ærkebiskop Casaroli

fortsatte: »Pavestolen... er ikke holdt op med og vil ikke holde op med at løfte sin rost, ærbødigt, venskabeligt, men tydeligt, for at minde og advare om, at en »fred« uden retfærdighed ikke engang er i stand til at garantere den allerringeste sikring af freden.«

Vatikanets tilstedeværelse blandt de nationer, der forsøger at skabe garanti for fælles sikkerhed og indbyrdes samarbejde har, sagde han, »sin særlige betydning og sit særlige formål at forsvare argumenterne for retfærdighed, ikke for at kompromittere dem til fordel for freden, men - nærmere betegnet - for at gøre denne fred mere ægte, mere fuldstændig og mere stabil.«

Ved sin tilbagekomst fra Helsinki forsvarede ærkebiskop Casaroli konferencen mod »pessimistiske synspunkter«.

Til de journalister, der var mødt op i den romerske lufthavn Fiumicino, sagde han:

»Min bedømmelse af fredskonferencens bestræbelser er absolut positiv. Jeg tror ikke, der er noget grundlag for pessimistiske synspunkter, for så vidt som disse i en sådan konference har set og måske stadig ser en fare for freden, fordi den skaber en uberettiget følelse af sikkerhed.«

Ærkebiskoppen benæg-

tede, at konferencen ikke var andet end »tomme ord«, og han tilføjede:

»Begrebet fred er ganske vist yderst kompliceret, og det nytter ikke at skabe den illusion, at man endelig har fundet frem til et sikkert middel til at sikre den. Men repræsentanterne for alle de deltagende lande har i Helsinki påtaget sig en så højtidelig forpligtelse, at man ikke kan undgå at tro, at de vil overholde den.«

Ærkebiskop Casaroli sagde videre, at præsident Fords tale var »virkelig interessant, velovervejet og konkret«. Den sovjetiske partisekretær Leonid Bresnjevs tale betegnede han som »beroligende«.

Som et sidste udfald mod kritikerne sagde ærkebiskoppen til journalisterne, at konferencen ikke »gav sin velsignelse til den nuværende tinges tilstand, hvad angår visse forhold, der af nogle betragtes som uretfærdige.«

Kritikere har sagt, at konferencen i Helsinki styrkede Sovjetunionens dominans i Østeuropa, som tog sin begyndelse efter 2. verdenskrig.

Herom sagde ærkebiskoppen: »Jeg tror ikke, at bestræbelserne for at skabe garantier for freden og sikkerheden skulle indebære opgivelsen af rettigheder, der kan betragtes som retfærdige.«

Katolsk Kvindeforbund side 4
Dåb og arvesynd side 5
Ægteskab og familie side 6-7
Bøn i familien side 7-8
Hej med dig side 9

katolsk orientering

Skæbnen har villet, at Danmarks Katolske Kvindeforbunds 50 års jubilæum falder i det år, som af FN er forkyndt som „Det internationale kvindeår“, og i øvrigt i en tid, hvor kvindens rolle i livet og samfundet er sat under debat overalt, skriver Ellen Nielsen i DKF's jubilæumspjece. Herover den modige og vanskelige start på kampen for ligestilling. Mere på side 4.

Første katolske presseorgan i Sydvietnam

SAIGON (KIPA) — Det kommunistiske regime i Saigon har tilladt udgivelsen af et »fremskridtsvenligt« katolsk ugeblad. Der er her tale om det første ikke regeringsstyrede presseorgan, der får lov til at udkomme efter den kommunistiske magtovertagelse. Bladet, der udkommer under titlen »Katolikker og nation«, redigeres af en gruppe gejstlige, der selv betegner sig som »progressive« og i nær kontakt med det nye styre. Udgiverne skriver i en lederartikel i det første nummer af bladet, at de betragter det som deres opgave at hjælpe de vietnamesiske katolikker til at finde deres plads og deres opgave i samfundet og staten og på den måde at integrere det

katolske fællesskab i befolkningen.

Den første vanskelighed i forbindelse med det nye regime er præsteuddannelsen. Eftersom der ikke mere findes »fuldtidsstuderende« i landet, og selv teologistuderende skal »indlemmes i produktionsprocessen, bliver biskopperne nu nødt til at foretage en omstrukturering af uddannelsen af præsteministerne. I kirkelige kredse frygter man, at denne planlagte omlægning på den ene side skal føre til en sænkning i præsternes uddannelsesniveau, mens man på den anden side venter, at den vil få en positiv indflydelse på de vordende præsters »erkendelse af problemerne« i sjælesorgen.

Vatikanet opmuntrer til økumenisk samarbejde på lokalt plan

ROM — Sekretariatet for de kristnes Enhed har i begyndelsen af juli udsendt en omfattende tekst om det økumeniske samarbejde på det regionale, det nationale og det lokale plan. Teksten siger på grundlag af erfaringerne god for de initiativer, som i de senere år har set dagens lys rundt omkring i verden. Men samtidig opfordrer den katolikkerne til at være på vagt over for enhver form for økumeniske »overdrivelser«, som eventuelt måtte finde sted uden Roms godkendelse eller i strid med Kirkens lære. Endvidere tilskyndes biskopkonferencerne til at tage det økumeniske arbejde alvorligt, idet ethvert fremskridt mod enheden uden et sådant arbejde altid vil forblive overfladisk.

Enhedssekretariatet anerkender først den del af initiativet, der tilkommer den lokale Kirke, hvis rolle ikke skal begrænse sig til udelukkende at følge de direktiver, der kommer fra Rom, og konstaterer derefter, at på indeværende tidspunkt »foretrækker et stort antal kristne at arbejde på det lokale plan i uformelle grupper af mere spontan karakter« fremfor at arbejde i allerede bestående kirkelige organisationer.

Nye tanker

Det understreges i teksten, at hver region har sit åndelige, etiske, politiske og kulturelle særpræg. De økumeniske aktiviteter vil altså være forskellige fra sted til sted. Men alligevel

er det i lyset af det, der allerede sker, muligt at gøre sig klart, hvilke områder der er egnede for et samarbejde. Foruden fællesskabet i bøn og bibellæsning noterer sekretariatet, at fælles pastorale aktiviteter er ønskelige på hospitaler, på universiteter, i fængsler, på kaserner samt i radio og TV. Det kan i almindelighed siges, at alt, hvad der angår større social retfærdighed, forsvar af menneskerettighederne og deltagelse i udviklingen, afgiver stof til økumenisk samarbejde mellem Kirkerne.

Tekstens forfattere taler i en længere passage om Kirkerådene og de kristne råd i almindelighed og minder meget bestemt om, at disse råd ikke er »begyndelsen til en ny Kirke,

som skal erstatte den enhed, der for øjeblikket findes i den katolske Kirke«.

Risiko

Og endelig mener forfatterne, at der hos de kristne, som via uformelle grupper er med i en eller anden form for lokal økumenisk aktivitet »i kraft af deres forskellige erfaringer kan opstå nye tanker«, som senere kan tjene som vejledning for den økumeniske bevægelse. Hvis disse kristne ikke har kontakt med og lader sig lede af biskopperne, slutter Enhedssekretariatet, risikerer de imidlertid at blive utro »over for de katolske økumeniske principper og endda at komme til at angribe troen«. (ICI).

Den 24. august samledes 30.000 kvinder i Fælledparken under slagordet: Ingen kvindekamp uden klassekamp - ingen klassekamp uden kvindekamp. Hovedtaleren på mødet var Angela Davis, der talte om USA's undertrykkelse af klasser, racer og køn. Hun tog sit udgangspunkt i sagen omkring Joan Little, der i selvforsvar for at undgå voldtægt dræbte en hvid fangevogter. Der er naturligvis langt mellem Angela Davis og den militante kvindesagsbevægelse til Danmarks Katolske Kvindeforbund. Vi bringer da også først og fremmest billedet for at vise spændvidden i kvindesagen og den desperation, der ligger bag flere af dens manifestationer.

Kaj F. Fjording og Søn

Murermestre — Ingeniører
Entrepenører
Hyldegårds Tværvæg 13
Charlottenlund.
Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ Installatør
J. Ramkov Hansen
Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER

Blikkenslagermester
aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 — 80 50 30

Roman Kusler

Murermester
Stationsvej 11, Nivå
Telefon (03) 24 71 50

A. Mougaard A/S

Entrepenør- & murerfirma
Århus C
Telefon 14 20 23 — 13 83 23

Mogens Larsen

Ramshered 31, Åbenrå
Telefon 2 25 30 og 2 34 27
Lys — Kraft — Varme

R. Schullik

Slagterforretning
Nørrebrogade 46, Esbjerg
Telefon 12 02 14

K. J. Højland & Søn

Aut. vand- og gasmester
Værksted: Høddammen 3
Skolebakken 147
Esbjerg. Telefon 12 93 50

Ressourcespild

Flere tusinde varmtvandsbeholdere og mange tusinde meter vandværk tæres op hvert år.
Ring til Deres VVS-installatør og få monteret et

ANO-KAT minielektrolyseanlæg

i Deres parceus. Så er Deres varmtvandsbeholder og rørsystem — for ca. 500 kr. — effektivt beskyttet mod korrosion
Guldager Electrolyse A/S

Ejner Nielsen

Kolonial — Kaffé
Absalonsgade 14 — 9000 Ålborg
Telf. (08) 12 09 71 — 12 15 56

Fint arbejde — Rimelig pris Telefon: TRIA 6070

Er De tilfreds med Deres snedker og møbelpolstrer?
Hvis ikke — så prøv os!

ANDERS SVENDSEN

Aldeling for bygningsarbejde
Nordre Frihavsgade 13, Kbh. Ø

Oliefyr
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

NORDISK KUL A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 70 45 30

LÆSERNE SKRIVER

Under denne rubrik vil breve fra læserne blive bragt i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har almen interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200 ord.

Svar til Leif Kayser og andre

1) Ang. Herrens Bord. Det er rigtigt, at dette kun kom i Katolsk Forum én gang. Reaktionen herpå var så ringe, at man ikke mente, at man kunne ofre spaltepads på det.

Der sker det mærkelige, at en del mennesker har mange forslag, men beder man dem formulere deres kritik skriftligt kommer der ikke mere fra dem. Da vi før ferien skrev om Herrens Bord i k. o., var der en læser, der i telefonen kritiserede sproget i stærke vendinger. Dette gjaldt også præsternes prædikener. Jeg bad om et par eksempler i et brev, men hørte ikke mere.

2) Kirkemusiknavn blev nedsat under den foregående liturgikommission. I de nye vedtægter hedder det, at kom-

missionen kan indhente udtalelser fra særligt kyndige.

Det har vi gjort på den måde, at vi stadig henvender os til de personer, der før var nævn, men at vi også af og til udvider denne kreds. I forarbejderne til en salmebog er der allerede en del af de personer, der før var musiknævn, der er kommet med forslag.

Det første oplæg var én salmebog med både katolske og protestantiske salmer. Senere blev dette ændret til, at man skulle have en salmebog med udelukkende katolske salmer, og at denne skulle suppleres med DS salme-bogen. Der foreligger forslag fra en del af organisterne til både det første og det andet.

Da man må gå ud fra, at

disse især har set på salmernes musikalske værdi, spørger man nu også nogle om den litterære værdi og den pastorale.

Hvad det er for gentagne henvendelser, de to unge kir-

kemusikere har foretaget, kender jeg desværre ikke noget til. Da jeg henvendte mig til forskellige i det gamle nævn, var der nogle, der ikke mere havde tid.

Lily Fausbøll

Katolsk orientering bør uddybe kirkens tro

Efter at have læst »katolsk orientering« nr. 12, føler jeg tilskyndelse til at henvende mig til Dem, idet jeg selv, og sikkert mange katolikker her i Danmark, savner information af mere religiøs, kulturel og pastoral karakter.

Da jeg modtog »katolsk orientering«, et par dage før 15. august, søgte jeg forgæves efter en artikel med evt. billeder, som handlede om festen til ære for Gudsmoder, Jomfru Marias optagelse i himlen, ikke mindst da det er 25 år siden, at Kirkens universelle biskop pave Pius den 12. på den apostoliske stols vegne, ophøjede denne Kirkens lære til dogme, i dette ords bedste betydning, og som på daværende tidspunkt udløste en spontan glæde udover den katolske verden.

Snarest nærmer vi os oktober måned, rosenkransens måned, hvor der må kunne blive en hel reportage om dette emne. Lige siden pave Leo den 13. udsendte 10 rundskrivelser om rosenkransen, har alle efterfølgende paver, på det inderligste, anbefalet denne Kirkens liturgiske bøn til de troende.

Lad os i »katolsk orientering« vedvarende få fortalt om og uddybet Kirkens tro, som vi oplever den i liturgien, gerne med billeder fra kunstens verden af kalvariebjerg, Gudsmoder, og helgenerne. Jeg er overbevist om, at mange katolikker ved en sådan information, vil få genoplivet glæden ved at tilhøre Kirkens enhed.

C.J. From

Et langt klosterliv afsluttet

Mindeord i anledning af Maria-søster Valeries død

Fra Berlaar i Belgien kom forleden meddelelse om Søster Valeries død. Et langt liv er afsluttet, men også et langt klosterliv. Søster Valerie var født i Gierle i Belgien 1886 og indtrådte som 20-årig i Belgien hos »Søstre af Marias rene hjerte« i Berlaar, en bispedømmekongregation i ærkebispedømmet Mechelen. Gennem den daværende sognepræst i Vejle og senere biskop Johs. Brems kom den kongregation til Danmark, hvor den fik ordenshuse og tilhørende virksomheder i Vejle, Nyborg og Svendborg, hvor søstre er kendt under navnet »Maria-søstre«.

Blandt de første søstre i Danmark

Søster Valerie var blandt de første Maria søstre, der kom herop, og hendes tid i Danmark blev 63 år. Hun rejste tilbage til sit hjemland, da hun i fjor skulle fejre sit 65-års ordens jubilæum. Tiltagende svækkelse, og til sidst en op-

eration tvang hende til at forblive i hjemlandet.

Søster Valeries navn og arbejde blev helt knyttet til Svendborg, hvor søstre begyndte deres klinik, Sct. Maria Hospital, i 1911. I flere perioder var hun priorinde Alle, som har tilhørt Svendborgmenigheden eller haft tilknytning til denne, kendte søster Valerie, og det samme gjorde alle de, der i årenes løb var patienter på hospitalet. Hun var elsket af dem som den omsorgsfulde sygeplejerske og af lægerne værdsat for sin dygtighed, ikke mindst på operationsstuen. Som et udtryk herfor stiftede hospitalets overlæge gennem mange år, dr. Kaj Thrane, ved sit 25 års jubilæum et »Søster Valeries legat«, som hun skulle uddele hvert år sammen med sognepræsten. Ikke mindst Sr. Valeries personlighed må man tilskrive det venskabsforhold og den samhørighed mellem hospital og kirke, læger, søstre og præst, som i Svendborg prægede det, der i byens

bevidsthed var »den katolske Havnegade«!

Ville man med et udtryk, der ofte er blevet brugt om mennesker, der har fået lov til at gavne samfundet, kalde Søster Valerie for »en bærende kraft«, ville udtrykket være anvendt med rette, men med et nærmere indblik i forholdene måtte der alligevel lægges en anden og dybere betydning i ordene. Søster Valerie blev en bærende kraft, fordi hun selv var helt båret af sin tro og altid søgte sit ordensliv udfoldet i gerning i næstekærlighedens tjeneste og i bøn og selvopofrelse.

Hun var et sandt udtryk for den gamle flamske katolske tro og ånd, som har sendt skarer af søstre og præster ud i kirkens missioner for at vinde sjæle overalt. Fra barndomshjemmet havde hun fået himmerigets kostelige perle i arv, den tro, som er krævende for den, der modtager den, men som også bærer livet og løfterne opad mod den store virkelighed, som alt

nærværende kun er en forbedrelse til og — i bedste tilfælde — en afglans af.

En som i sandhed havde forladt alt

Til mine minder fra årene i Svendborg er Søster Valerie knyttet som et billede på en af dem, som i sandhed havde forladt alt, også sig selv, for helt at følge Kristus efter. Selv ville hun sige, at hun altid havde fået hundrede fold igen, og vi, som mødte hende, kan glæde os ved tanken på, at hun nu er nået ind til det evige livs himmelske klarhed, hvor sjælen finder sin evige hvile i Gud.

Sjælemessen og begravelsen i Berlaar fandt sted på festen for »Maria i Sne«. En Maria-søsters rene og skønne ordensliv fandt sin jordiske afslutning på en af de dage, hvor vi mindes det rene af alle menneskehjerner og den, som blev den første blandt alle Herrens tjenerinder.

N. Oppermann

PRIS-HERREN-AFTEN. Lørdag den 23. august var der Pris-Herren-Aften i Københavns Domkirke, hvor omkring 2000 kristne fra folkekirken, forskellige frikirker og den katolske kirke sammen takkede og lovpriste Gud. Efter arrangementet samledes halvdelen af deltagerne på universitetspladsen uden for kirken, hvor Elfm-koret sang, og hvor man fortsatte med taksigelse og lovprisning. Tidligere på dagen havde der været fællesbøn i Sionskirken - med hovedvægten lagt på bod på grund af kirkernes splittelse. Deltagerne, som for størstedelens vedkommende havde tilknytning til den karismatiske bevægelse, bestod hovedsagelig af unge. Billedet er fra Københavns Domkirke, - og der arbejdes allerede nu med planer om et større arrangement i løbet af efteråret.

Kirkedagen på Ledreborg

Indtryk fra det katolske stævne den 24. august

Så var vi her igen foran den smukke tårnbygning på Ledreborg. Vejret tegnede ikke så godt. Der drev tunge skyer hen over vores hoveder — mon vi skulle være blevet hjemme? Men tiden kræver, at man kommer ud blandt andre. Man må forny sig en gang imellem. Man får også hilst på en masse mennesker; gode bekendte og minsanden også en del af sin egen familie...

Vi passerede tårnbygningen og foran os var de første velkendte ansigter. »Værsgod at træde nærmere! Vælg et program« blev der sagt. Der stod fire stole med hhv. gule, røde, grønne og hvide programmer. Jeg så på den grønne, men det ville være lidt uretfærdigt mod den gule, så pludselig stod jeg der med flere programmer. En klar stemme råbte: »Hov, ikke hamstre«, så jeg skyndte mig at vælge en »Hvid«.

På slotspladsen var alteret placeret foran den store bygning. Det er et velegnet sted at afholde sådanne stævner. Vi sendte ejeren en venlig tanke, fordi vi måtte komme her og være sammen med så mange andre katolikker.

Troens mysterium

Gudstjenesten forløb meget smukt. Man indledte med salmen »Herre, se til dit folk«. Det lød også godt med guitar-spil og orgelmusik. Messen var Erling Rasmussens nr. 2. Han spillede selv på orglet, der var anbragt inde i bygningen, men ved hjælp af lidt moderne teknik blev tonerne sendt ud til os på pladsen.

Biskoppens prædiken gik over temaet: Jeg er verdens lys, efter Johs. 9, 1—7. Da biskoppen forklarede om måden, den blinde blev helbredt på, forestillede jeg mig, at dyndet blev til en helbredende salve. Man blev tilskyndet til at tænke videre fremad. Selv om det ser mørkt ud, skal man stadig bevare håbet. Der er altid en chance for den, der tror. Troens mysterium skal vække en til besindelse. Lægger man mærke til de daglige ting, kan man somme tider mærke, at man bliver bønghørt, men måske på en anden måde, end man selv havde tænkt sig.

Efter messen spredte de ca. 700 mennesker sig til alle sider. Den medbragte mad blev

spist. Der er mange dejlige steder på Ledreborg. I skoven, på terrasserne og de store plæner sad vi og nød det lune vejr, som det efterhånden var blevet. Man lagde mærke til biskoppen, der gik omkring. Der blev udvekslet hundredevis af håndtryk. I det daglige arbejde kunne biskoppen bruge mange af disse mennesker, men tiden er ikke moden til, at han kan tage imod deres hjælp. Vi er bange for at sige det højt, men burde vi ikke sige det? Vi her i Danmark får skyld for at være så modige, når det gælder fremskridt. Burde det ikke være et fremskridt at forlange kvindelige præster? Skulle vi ikke overveje, om mange gifte, unge mænd på en eller anden

måde kunne virke som præster? Jeg tror, at biskoppens kors ville blive lettere at bære.

Tiden slog ikke til

På sådan en kirkedag får man mange tanker. Der blev også udvekslet mange tanker i de forskellige grupper, som efter frokosten samlede sig på terrasserne. Det er for meget at komme ind på de forskellige emner, men et gennemgående træk for de fleste var, at skønt man havde talt sammen i over en time, så slog tiden ikke til. Der faldt en bemærkning om, at dette kunne tilskynde til at deltage i retræter, hvor man i løbet af en uge kunne nå at tale sig ind på hinanden og virkelig få glæde af det mange måneder frem i den daglige tilværelse.

Mens forældrene sad i samtalegrupper, legede børnene ovre i den østre fløj. Senere var der film for børnene. Hvordan det egentlig udviklede sig, ved jeg ikke, men der var i hvert fald kun ganske få børn på slotspladsen, mens filmen kørte.

Sidst på eftermiddagen begyndte Domkirkespillet i slotsgården. Godt iscenesat, vel udført og en god lyd kvalitet. Ros til arrangørerne, men for mig virkede det alt for stærkt. Der var meget, man genkendte fra sin egen hverdag. Alt for mange af ens egne fejl blev slynget ud over slotspladsen. Det var for stærkt. Det kunne vi godt have undværet, — men det er altså min personlige mening.

Tak til de mange

Jeg vil slutte med en tak til alle dem, der også ved denne lejlighed er med til at holde vor kirke økonomisk oppe. Alle der har givet deres fritid og arbejdskraft til, at hele programmet på Ledreborg kunne gennemføres. Lad dem selv se det lys, de er med til at tænde for andre.

Henrik Lewandowski

Domkirkespillet i slotsgården på Ledreborg. En gruppe amatørskuespillere under Ebba Wieths instruktion opførte svenskeren Karl Ragnar Gierows drama om præsten Laurentius' handel med Satan for at skaffe penge til sin ny kirke.

N. BOESEN

BEGRAVELSESFORRETNING
v/ Anders Jürgensen

Nørrebrogade 9 - 7100 Vejle
Telf. (05) 82 07 25 - 82 46 40

E. Christoffersen

Ringstedgade 25, Næstved

Begravelse og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes

hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 - GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 76
Ligkistemagasin GO. 6056 - GO. 6030

Begravelse og bisættelser
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

VVS

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

H. OVERBECK A/S

Ingeniørfirma

Havnepladsen, Kolding
Telefon 52 35 55

- VVS
- Ventilation
- Sprinkleranlæg
- Oliefy
- Service
- Blik
- Smede
- Plast
- Isolering

Svend Erik Laurén A/S
Chr. X's vej 108
8260 Århus - Viby J.
Tlf. 06-14 85 33

Tilsluttet
VVS-branchens
garantifonding

DANSK LIGBRÆNDINGS- FORENING

Bisættelser og begravelser
ordnes til rimelige priser for
alle

Medlemsskab ingen betingelse
men en fordel.

STORKØBENHAVN	ÅRHUS
HOVEDKONTORET	(06) 12 58 95 - 13 51 83
Nikolaj Plads 27	
13 75 40	HJØRRING
Amagerbrogade 31	(08) 92 22 61
SU 7540	
Falkoner Allé 16	HORSENS
2000 København F	(05) 62 61 22
217540	
Nørrebrogade 118	KOLDING
39 33 25	(05) 52 20 10
Engbave Plads 12	
31 75 40	NYKØBING F.
Østerbrogade 110	(03) 85 18 48 - 85 01 51
TR 6840	
Kirketorvet 19	NÆSTVED
GE 7540	(03) 72 02 33
Søborg	
Hovedgade 154	ODENSE
67 92 93	(09) 12 81 32 - 11 21 61
Glostrup	
Hovedvej 166	RANDERS
96 16 53	(06) 42 29 45 - 42 21 61
Hvidovrevej 258	ROSKILDE
78 16 23	(03) 35 18 40
	SILKEBORG
	(06) 82 37 28
AABENRAA	
(04) 62 29 79	SLAGELSE
	(03) 52 42 70
AALBORG	
(08) 12 17 77 -	VEJLE
12 19 01	(05) 82 23 33

DKKF'S FORMÆND 1925-1975
 Augusta Utke Ramsing 1925-1939
 L. Sutermeister-Feyring 1939-1940
 Erika Scheel 1940-1947
 Marie-Antoinette Kerckhoffs 1947-1959
 Aase Jørgensen, f. Andersen, 1959-1962
 Karen Crome 1962-1964
 Tove Rasmussen 1964-1971
 Bodil Plate Petersen 1971-

Katolsk Kvindeforbund fylder 50

Vi har klippet lidt til læserne fra Ellen Nielsens historiske artikel i DKKF's jubilæums-pjece

Danmarks Katolske Kvindeforbund blev stiftet den 20. februar 1925 under navnet »Danske Katolske Kvinders Forbund«. Det var just i de år, »Katolsk Aktion« startedes rundt om i Europa efter Pius XI's opfordring, og paven var ivrig efter at få de katolske kvinder organiseret. Umiddelbart efter blev forbundet optaget i den »Internationale Union af Katolske Kvindelige«, der senere kom til at hedde »Verdensunionen af Katolske Kvindeorganisationer« (World Union of Catholic Women's Organizations, forkortet til WUCWO) og som var blevet oprettet i 1910.

I 1924 havde de norske katolske kvinder dannet deres forbund. Også Sverige kom til, og alle tre forbund udsendte i en årrække det fælles »Medlemsblad for skandinaviske Kvinders Katolske Forbund«. Årgangene 1930-1939 af dette blad er nu skænket DKKF af Kamma Sillasen, f. Bonnesen, som i nogle år var medlem af forbundets ledelse. Det er herfra, vi har hentet en del oplysninger om førkrigstidens livlige aktiviteter: indenlandske, nordiske og internationale.

Trangen til kontakt med andre

Oprettelsen af DKKF skyldtes i første række den energiske og dygtige Augusta Utke Ramsing, som havde været hofdame hos prinsesse Margrethe af Bourbon. Ved det stiftende møde i Ordrup sluttede de første damer sig til arbejdet: Helga Wiese, Helga Tardini, Henny Scavenius, Signe Berling, Agnes West m. fl. Det skulle være et forbund af foreninger, og der meldte sig hurtigt 13 katolske kvindeforeninger fra hovedstad og provins.

Formålet udtrykte man således: »vi opnår det, at vi ved sammenslutning kan virke for, hvad vi enkeltvis ikke formår. Vi vil bestandsig give underretninger fra

udlandet, oplyses og der- ved blive i stand til at tage det rette standpunkt til tidens spørgsmål og bidrage til, at det ægte katolske livssyn lidt efter lidt trænger frem«.

Det var altså især trangen til kontakt med andre kvinder i den store katolske verden, man følte. Men hvad der også lå Augusta Utke Ramsing stærkt på sinde og gjorde hende til en pionerskikkelse i dansk katolicisme, var hendes interesse for kvinders uddannelse og deltagelse i samfundslivet.

fortidens abbedisser, som varetog styrelsen endogså af mandsklostre.

De moralske spørgsmål

Augusta Utke Ramsing lagde stor vægt på, at unge kvinder lærte at formulere sig. En diskussionsklub blev startet og synes at have givet resultater i form af små taler ved ungdomsmøder. Mest gjaldt det om at kunne gøre rede for troen. Derfor organiseredes der i 1930'erne et kateketkursus, og i juni 1938 tog 10 kvinder eksamen. I

også dengang måtte der advares mod pornografi! DKKF sendte henvendelser til regering og rigsdag. Så var der kampen mod gudløsheden, som optog sindene. Rusland, Mexico og Spanien står som skræmmebilleder, mens det som foregik i 1930'erne i Tyskland, kun strejfedes i et par artikler i medlemsbladet i september 1934 og maj 1931: »Quo vadis, Germania?« og Rosenbergs tyske religion.

Feriekolonier for katolske børn

DKKF's mest kendte initiativer gennem de mange år er utvivlsomt retræterne og hele virksomheden i feriekolonien for katolske børn, først i Horserød og siden i »Trørødhus«. Dette hus i Nordsjælland blev skænket biskop Brems af en kvindelig konvertit, som senere gik i kloster i Rom, og derefter fik fru Ramsing samlet penge, så Trørødhus kunne købes af biskoppen og indrettes til sommerophold for »fattige katolske børn«, og det fik navnet »Prinsesse Margrethes feriehjem«.

Et smukt lille kapel blev indviet i 1930, og siden malede Birgitte West de 14 korsvejsstationer på væggene. Mange somre igennem samledes her en flok »rødternede« piger, de fleste fra Nørrebro, og hentede sundhed og glæde under gode katolske forhold — der var altid en præst til at læse messe. Alt foregik under »plejemors«, fru Ramsings venlige og bestemte opsyn. Fest var der, når prinsesse Margrethe kom på besøg og havde godter med. I øvrigt bistod »Mor Wiese«, den førnævnte Helga Wiese, der nu er 98 år og med glæde mindes somrene i Trørødhus. Hun er nu DKKF's æresmedlem.

Økumeniske kvindemøder

Foruden de sædvanlige retræter og møder, adventsaftener og lignende skete

der en ny udvikling i 1960'erne med bl. a. literære lørdagseftermiddage, kirketure, institutionsbesøg og økumeniske kontakter. Disse begyndte i Odense, og det første økumeniske kvindemøde med katolsk deltagelse fandt sted på Nyborg Strand i maj 1970. Siden har der hvert år været kvinder fra DKKF med på Fælleskabets dag« i Nyborg foruden deltagelsen i Kvindernes internationale bededag i København og rundt om i landet. Begge disse arrangementer forbedres nu af Danmarks økumeniske Kvindekomité (DØK), stiftet 1969, hvori en katolsk kvinde har sæde. I 1972 blev DKKF optaget i Det økumeniske Fællesråd. Videre har der været deltagelse i Danske Kirkedage i Haslev, hvor DKKF i 1974 sammen med andre kristne kvinder fik indført en gruppe i programmet til drøftelse af »Kvinden i kirken«. Ligeledes på økumenisk basis har der været afholdt studiekredse om kvinden i kirken og ligestilling af kønnene i kirke og samfund. Ved Mother Teresas besøg i september 1974 tog DKKF initiativet til en gudstjeneste i Helligåndskirken, hvor Mother Teresa kom til stede. Endelig har disse økumeniske forbindelser resulteret i, at DKKF siden 1973 har lokale og arkiv i Det økumeniske Center, Skindergade 22, København.

Ingen kvindelig akademikerforening

Det var støtte fra DKKF's midler, der muliggjorde udsendelsen af Gunnel Vallquists koncildagbøger på dansk og Tove Rasmussens bog

»Sandhed og myte om kirken og kvinderne«.

I Danske Kvinders Nationalråd er DKKF tilsluttet forbund. Mange af DKKF's medlemmer er yderligere medlemmer af Dansk Kvindesamfund.

Samarbejdet med Academicum Catholicum har været fortsat ved flere lejligheder, bl. a. ved en Schindler-mindeaften i 1972. En af Augusta Utke Ramsings ideer fra 1925 blev aldrig realiseret. Hun var i lag med Bodil Plate Petersen (dengang Kyster) om at få oprettet en særlig kvindelig katolsk studenterforening. Men det blev afvist af principielle grunde. Et forsøg langt senere af Angelica Axelsen på at stifte en kvindelig katolsk akademikerforening kom aldrig længere end på papiret.

Mere ligestilling er rimelig og påkrævet

Skæbnen har villet, at DKKF's 50 års jubilæum falder i det år, som af FN er forkyndt som »Det internationale kvindeår«, og i øvrigt i en tid, hvor kvindens rolle i livet og samfundet er sat under debat overalt. Tiden er nok inde, hvor mere ligestilling er mulig og påkrævet. Dette må være en udfordring også til de katolske kvinder og ikke mindst de unge af dem. DKKF's ledelse har længe forstået det og kalder nu på kvinderne i vor danske katolske menighed og beder dem være med til at møde udfordringen. Det ville være helt i stifterens, Augusta Utke Ramsings ånd, selv om de opgaver, der i dag melder sig, er andre end i hendes og hendes medarbejders tid.

Ellen Nielsen.

DKKF's første formand, Augusta Utke Ramsing.

De katolske kvinder skulle ikke lukke sig ude, men indtage deres plads som katolikker i samfundet. Det var ikke uden videre en selvfølge i 1925.

En anden ting, som kan forbygge nogle katolikker i 1975, er det positive syn på kvinden, som allerede dengang kommer frem hos forskellige gejstlige, der er citeret i medlemsbladet. Fx. understreger biskop Brems i 1930 i et hydebrev Kristi holdning til kvinden: »Under sit liv og sit arbejde her på jorden gjorde Kristus ikke forskel mellem kvinde og mand«, og biskoppen minder om

datidens ånd var det mere troens sandheder, kirken, dens lære og moral (og tidens umoral!), det drejede sig om. Der spores ikke megen optagethed af fx. Jesusskikkelsen og Biblen — det er Jesus i messen, i eukaristien, i monstansen, der er i focus. Det var dengang, man sendte paven lister over, hvor mange messer og kommunier, man havde »opofret« for ham.

De moralske spørgsmål spillede en enorm rolle i 1930'erne. Gang på gang var DKKF aktiv i debatter om ægteskab, familie, abort, sexualmoral, ja

DKKF's nuværende formand, Bodil Plate Petersen

Arvesynden er på forskellig vis søgt anskueliggjort i kunsten. Her er en detalje af den nederlandske maler Hieronymus Bosch' fremstilling af de syv hovedsynder, personificeret i en bespottelse af Jesus.

Dåb og arvesynd

En af dåbens vigtigste virkninger er, at den overvinder arvesynden. Men hvad er nu denne arvesynd?

Af Hans L. Martensen

Gennem mange århundreder har det været skik i den katolske kirke, at børn blev døbt så hurtigt som muligt efter fødslen — ofte allerede dagen efter. Grunden hertil var først og fremmest, at man ikke ville risikere, at barnet døde »i arvesyndens tilstand«. Man ængstede sig ved tanken om småbørns evige lod, hvis de døde uden dåb. Johannesevangeliet lærer jo, at ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd (Jo 3,5).

De udøbte børns skæbne

Teologerne har i tidens løb gjort sig mange tanker om de udøbte småbørns skæbne. Nogle, der var særlig strenge, mente, at de gik fortabt. Andre — det var især jesuitterne — udviklede en teori om, at de opnåede en »naturlig lyksalighed« efter døden, men at de ikke kom til at skue Gud ansigt til ansigt. Nutildags er teologerne mere tilbøjelige til at mene, at Gud måske har sine hemmelige frelsesveje, således at småbørn, der dør uden dåb, alligevel får del i den evige lyksalighed. Vi må i tillid til Guds grænseløse godhed overlade til ham, hvad der sker med spædbørn, som dør uden dåb.

Arvesynden — er denne lære vigtig for os?

I sidste artikel om dåben kom jeg ind på, at der kunne være tilfælde, hvor det var tilrådeligt at udsætte et barns dåb. Betyder det da, at læren om arvesynden ikke længere er så vigtig for os katolikker? Slet ikke. Arvesynden er stadig en vigtig del af vor menneskeforståelse, og en af dåbens vigtigste virkninger er — i dag lige så vel som tidligere — at den overvinder arvesynden.

Men hvad er nu denne arvesynd? Hvordan skal vi forstå den? Pave Paul skriver i den trosbekendelse, som han offentliggjorde i 1968: »Vi tror, at vi alle har syndet i Adam, det vil sige, at den overtrædelse, han oprindeligt begik, har bevirket, at den menneskelige natur, der er fælles for alle mennesker, er faldet til en tilstand, hvor den bærer på følgerne af denne overtrædelse, og som ikke er den tilstand, hvori vore første forældre, der var skabt i hellighed og retfærdighed, befandt sig, og derfor hverken kendte til det onde eller til døden. Det er denne faldne natur, afklædt de nådegaver, hvormed den tidligere var udrustet, svækket i sine egne kræfter og underlagt dødens herredømme, der gives videre til alle mennesker, og det er i denne betydning, at ethvert menneske fødes i synd. Derfor fastholder vi med Tridentinerkoncilet, at arvesynden gives videre med den menneskelige natur — ikke ved at følge Adams slette eksempel, men ved forplantningen, og at den er enhvers egen synd.«

Belastende arv

Lad os tage nogle enkelte tanker fra pavens trosbekendelse op til nærmere overvejelse. Vi står i en sammenhæng med vore forfædre, således at en belastende arv kommer til os — ikke blot ved at vi efterligner forfædrenes slette eksempel, men simpelthen ved den sammenhæng som forplantning og fødsel har sat os ind i.

Det vigtigste ved arvesynden er ikke ørkesløse spekulationer om det første menneskepar og dets levevilkår. Ja det er overhovedet ikke spekulationer om menneskehedens oprindelse og udvikling her

på vor klode, der er hovedsagen. Hovedsagen er, at læren om arvesynden bidrager til, at vi forstår vor situation som mennesker bedre. Det onde, som vi oplever i os og omkring os, er ikke blot et udslag af noget, vi selv i vor ondskab har valgt. Det er til dels også det uundgåelige, som vi ved fødsel, miljø og omstændigheder er blevet draget ind i uden selv at vælge det.

Den personlige synd

Kristendommen har altid understreget, at den personlige synd (der er væsensforskellig fra arvesynden) hænger sammen med menneskets ansvarlighed og frihed, der anvendes forkert. I den forstand er den personlige synd den enkeltes ensomme ansvar. Alligevel står denne personlige synd i en større sammenhæng af ufuldkommenhed, svaghed og ondskab, der præger hele verden omkring os, og som ikke blot er den enkeltes onde, men hele samfundets og det menneskelige fællesskabs onde.

De gamle hedenske religioner betragtede undertiden synden mere som tragedie end som frit valg. Kristendommen derimod betoner menneskets ansvar. Men den kender dog tillige den tragiske dimension ved menneskets blindhed og dårskab, og den kender syndens dimension af belastende miljø og belastende arv. Også den personlige synd har ofte en tragisk baggrund af omstændigheder, vi ikke selv har valgt. Derfor hører kirken om »arve-skylden« væsentligt med til forståelsen af vores situation.

Hans L. Martensen

Biskoppens tidligere artikler om dåben stod i nr. 8. og 10.

Chilenske flygtninge beder om hjælp til nødlidende i Chile

En gruppe af vore flygtninge fra Chile henvendte sig for nylig til undertegnede og bad om hjælp til nødlidende i Chile.

Der blev afsendt to breve til Chile med anmodning om nærmere oplysninger vedrørende det arbejde, man gjorde for de nødlidende.

Biskop Ariztia Ruiz fortæller, at han har oprettet »børnespisesale« for små børn, især for børn under skolealderen, hvis forældre er blevet afskediget af politiske grunde.

Man har organiseret disse spisesale 300 steder i Chile. Det er den fattige befolkning, der giver af deres fattigdom for at hjælpe

de mest hjælpeløse, nemlig de små børn. Initiativet hertil er kommet fra »Kristelige Kommuniteter«. Man takker Jer for den økonomiske hjælp, I kan samle ind til dette formål, og som vil give indbyggerne mulighed for at købe nogle meget vigtige ting som f.eks. komfurer eller for at bygge spisesale andre steder.

En pater skriver: Den hjælp, der tilbydes os, vil blive modtaget med stor taknemmelighed. Vi har hjulpet familier til dem, der blev arresteret i forbindelse med begivenhederne den 11.9.-74. Blandt disse mennesker hersker der en forfærdelig fattigdom.

Indsamlede midler kan nå dem begge gennem Vatikankirken, og der er allerede afsendt 1.000 US\$, d.v.s. ca. 6.000 d. kr.

Man fraråder at sende pakker f.eks. med tøj, da disse enten forsvinder undervejs, eller fragterne er så høje, at det ikke kan betale sig. Man skriver også, at mange breve aldrig når frem.

Hjælp til ovenstående formål kan sendes til Caritas Danmark, der videregiver alle gaver - store som små - til de nødlidende. Kan indbetales på check eller giro 4 04 39 79, Caritas Danmark, Griffenfeldsgade 44, DK - 2200 Kbh. N. Knud Ballin

Sognenes religions-undervisning

Tilfældige omstændigheder har medført, at vi sideløbende med den aktuelle debat i folkekirken om dåbspraksis og kirketugt også i »katolsk orientering« i en række artikler har søgt at skærpe opmærksomheden om sakramenternes rette anvendelse, deres konsekvenser og forpligtelser. Et økumenisk sindelag byder os at fremhæve, at der altså er tale om et tilfældigt sammenfald. Biskoppens bemærkning om, at barne-dåben også kan misbruges og få skadelige virkninger, hvis den gives mekanisk til en hel befolkning og således blot bliver navngivnings-ceremoni begrundet med folkelige og kulturelle hensyn, kunne ellers nok virke som en rap replik til debattørerne i folkekirken...

Den folkekirkelige debat skal imidlertid ikke forhindre, at den katolske opfattelse får en stærkere profil eller tungere vægt indadtil. Vi tænker her på, at man rundt om i vore katolske sogne efter sommerferien er ved at genoptage religions-undervisningen af de børn, der ikke går i katolske skoler. Der er ganske vist, som det blev sagt i Helge Clausens artikel i sidste nummer om dåbens forpligtelser, kun tale om et tilbud til forældrene omend med et vist moralsk pres.

Vi vil gerne være med til at forstærke dette moralske pres. Sogne-undervisningen vil som regel være den eneste mulighed forældrene har for at placere børnene i et katolsk miljø, specielt indrettet på at give børnene en systematisk, kvalificeret, alderstilpasset og pædagogisk fremstilling af troens indhold. En sådan viden om den katolske tro er lige så nødvendig for barnets religiøse udvikling som at erfare troens praksis i familiens hverdag.

Undervisningen er mange steder tilrettelagt således, at der må etableres et samarbejde mellem både børn, forældre og lærere. Erfaringerne viser, at ikke mindst forældrene har et overraskende udbytte af dette.

I et af de lokale sogneblade, som ligger på redaktionens bord, læser vi følgende: »Dåben er begyndelsen til vort liv med Gud. Dette liv skal blive mere og mere aktivt og udvikle sig til et bevidst liv i troen. Forældrenes bøn med børnene og kirkegangen med hele familien er de første tegn på dette aktive liv i troen. At lære Jesus og kirken endnu bedre at kende er religionsundervisningens formål.

Vi håber, at alle forældre modtager tilbuddet om undervisning som en hjælp til børnenes kristne og katolske opdragelse. At vente for længe, betyder for børnene større vanskeligheder senere hen.

Vi forstår også, at børnene efter en skoledag kan være meget trætte og ikke »gider« at komme til religionstime. Her må børnene hjælpes af forældrene til at forstå, hvor vigtige og nødvendige disse timer er.

Al religions-undervisning forbliver iøvrigt noget teoretisk og uvirkeligt, hvis forældre og børn ikke samtidig deltager i kirkens gudstjenester.

Disse ord vil vi gøre til vore egne.

Hans Jørgen Johansen

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80.
Giro 500 1471: Ansgarstiftelsen. Presse- og informationsafdeling.

I redaktionen:
Willem Wuyts (ansvarsh.)
Fjellevej 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93
Hans Jensen, Hans Jørgen Johansen, Bent Ortvad, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag august 1975: 14.700 ekspl.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

Ægteskab og fa i kristen belysning

Det er de kristne kirkers opfattelse, at ægteskabet er den form, hvorunder den menneskelige kærlighed, samlivet mellem mand og kvinde skal virkeliggøres. Hermed er dog ikke sagt, at ægteskabet er en nødvendig forudsætning for et fuldgældigt menneskeligt liv. Som bekendt findes der mennesker, der frivilligt giver afkald på ægteskab til fordel for et andet fællesskab i bøn, lovsang, tilbedelse og apostolisk eller diakonalt arbejde. I denne livsform ligger ingen nedvurdering af ægteskabet, men måske nok en protest mod tidens tendens til at opfatte det seksuelle fællesskab som den eneste kilde til lykke.

De ufrivilligt ugifte

Der er imidlertid et betydeligt problem med den ufrivillige eller nødtvungne ugifte stand, mener den luthersk-katolske samtalegruppe. Mennesker tvinges af mange grunde til at leve i ensomhed uden adgang til den lykke, som ægteskabet kan rumme.

I de fleste samfund findes et rent statistisk overskud af kvinder. Mange fysisk og psykisk handicap-

pede føler sig ikke i stand til at indgå ægteskab. Mange har simpelthen ikke fundet en partner, og andre kan ikke indgå en livsvarig forpligtende forbindelse. Har kirkerne noget at sige til disse mennesker?

Bliver begrænsningen af det seksuelle samliv til ægteskabet alene ikke urimelig hårdt for dem, der ikke har mulighed for at gifte sig?

Svaret på disse spørgsmål er i følge samtalegruppens rapport ikke, at fornægte problemet, men at anviser andre måder at leve livet på. Livet byder aldrig på kun én mulighed, og problemet kan løses i samme grad den enkelte finder andre mål at stræbe mod. Ingen kan imidlertid give det endelige svar på hvert enkelt menneskes problem. Det er lige så umuligt som at give endelige løsninger på livets problemer i det hele taget. Det personlige valg er nødvendigt og afgørende.

Kirkerne kan og bør dog yde sit ved at erkende vanskelighederne og hjælpe mennesker med at se spørgsmålet i et større perspektiv og ved at fremhæve forskellige muligheder.

De unges seksuelle problemer har også at gøre med de ugiftes situation. Samtalegruppen har ikke villet behandle dette særlige problem i hele dets udstrækning, men nøjes med nogle få bemærkninger. Det understreges således, at der heller ikke her kan anvises patentløsninger. Dog må det fastholdes over for de unge, at det fulde seksuelle samliv kun har sin rette plads, hvor også det fulde personfællesskab kan udvikles.

Præventive midler og abort løser ikke de problemer, som opstår ved seksuelle forbindelser på et mere eller mindre løst grundlag. Det må også siges klart og utvetydigt, at »seksuel erfaring« ikke er nødvendig for et fuldgældigt menneskeligt liv. Tværtimod kan selvbeher-skelse på det seksuelle område bidrage til personlighedens modning og er i øvrigt ofte nødvendig også i det ægteskabelige samliv.

Når man går ind for disse retningslinier, bør man dog samtidig — og især som kristen — vide, hvor svært det kan være at efterleve dem. Ikke mindst i denne sammenhæng er det vigtigt, at kirkerne for-

ilie

g

Afsluttende uddrag af rapporten fra den officielle luthersk-katolske samtalegruppe i Sverige

kynder Guds barmhjertighed.

De ugifte samlevende

At en mand og en kvinde »bor sammen« uden at indgå et juridisk gyldigt ægteskab er, som tidligere nævnt i rapporten, et typisk træk i vor tid. Der findes imidlertid mange former og motiver for ugift

samliv, og de kan ikke allesammen uden videre kaldes »løse forbindelser«.

Nogle lever sammen på et mere løst grundlag uden nærmere at overveje forholdet. Andre er indstillet på et livsvarigt fællesskab, men afstår bevidst fra at indgå ægteskab. Atter andre har stort set besluttet at gifte sig, men flytter sammen for først at prøve fællesskabets bæredygtig-

hed. En almindelig begrundelse for dette er, at man ved et eventuelt brud gør hinanden mindre ondt, end hvis man har giftet sig.

Alene de her nævnte samlivsformer må bedømmes meget forskelligt.

En af grundene til, at mange mennesker i dag bare flytter sammen, er, at det traditionelle ægteskab forekommer dem at være en tom skal og dets indgåelse en meningsløs formalitet. Også kirkerne må påtage sig en del af skylden for, at denne opfattelse er så udbredt. Det er heller ikke altid lykkedes for dem at klargøre, hvad der burde være skallens indhold og formaliteternes mening.

Rapporten siger, at kirkerne mere åbent må imødekomme og bekræfte det positive i det moderne menneskes længsel og søgen efter meningsfulde samlivsformer. Der ligger netop noget positivt i den stærke betoning af personfællesskabet og den ofte klart viste vilje til at tage dette alvorligt. Men netop på dette punkt viser det sig også hvad der ofte mangler. Hvis parterne ensidigt taler om frit at kunne udvikle et personligt, privat forhold uden såkaldte ydre bånd, så har de heller ikke taget det nødvendige hensyn til samlivets konsekvenser for andre end sig selv. Samlivet mellem mand og kvinde skal nemlig også tjene et større fællesskab.

Det personlige forhold, man vil fremme, udsættes også let for unødige stærke belastninger i det »papirløse ægteskab«. Det er lettere at gå sin vej, at unddrage sig ansvaret — ikke mindst ansvaret for barnet. Det almindelige argument om, at man anstrenger sig mere, hvis den anden når som helst og uden formali-

teter kan gå sin vej, er ikke helt overbevisende. Følgen kan let blive en »lad gå mentalitet«.

Offentligheden omkring ægteskabet har netop til formål at beskytte det personlige fællesskab mod menneskets egen svaghed. På den baggrund finder samtalegruppen det inkonsekvent, at mennesker, som har til hensigt at indgå en livslang »ægteskabsliggende« forbindelse, ikke vil tilkendegive deres samhörighed i den beskyttende form, samfundet tilbyder.

De fraskilte

Problemerne for de fraskilte opstår navnlig ved ønsket om at indgå et nyt ægteskab. Her er to tendenser tydelige inden for kirkerne.

Den ene betoner ægteskabets uopløselighed. Svagheden ved denne opfattelse er, at man dermed ikke rigtig kan hjælpe de mennesker, der befinder sig i en betrængt situation.

Den anden opfattelse er tilbøjeligheden til at tage hensyn til dem, som lever i et brudt forhold. Svagheden er her, at man let kommer til at svække principet om ægteskabets uopløselighed og livsvarighed.

Rapporten understreger, at både den lutherske og den katolske kirke er klar over, at de er inde i en tillidskrise med hensyn til forkyndelse og kirkelig praksis på ægteskabets område. Det kan derfor heller ikke overraske, at begge kirker gør sig dybe overvejelser for at klargøre sammenhængen mellem kirkelig forkyndelse og pastoral omsorg.

I et længere afsnit gennemgår rapporten forskellige skriftsteder og konkluderer herefter i følgende:

1) Det ny Testamente

udtrykker klar bevidsthed om Jesu oprindelige bud (om ægteskabets uopløselighed), men tiltemper budet i den konkrete situation.

2) Paulus og den tradition, som Mathæus repræsenterer, tillader faktisk i begrænset omfang skilsmisse.

3) Det er umuligt i Det ny Testamente at finde støtte for en almindelig ret til skilsmisse og gengifte.

Det nævnes videre, at hidtil gældende praksis inden for den katolske kirke kun tillader separation, men ikke skilsmisse eller nyt ægteskab. De, som lever i et nyt ægteskab (ved borgerlig vielse) kan ikke få del i kirkens fulde sakramentale liv. Motivering er ægteskabets gyldighed indtil døden.

Det, som samtalegruppen finder mest påtrængende, er, om ikke den katolske kirke under visse omstændigheder burde tillade, at »borgerligt« gengifte får del i kirkens fulde sakramentale liv. Hidtil er der i det mindste sket den forandring i kirkens holdning, at man er blevet sig bevidst, at der er en spænding mellem Jesu grundlæggende forkyndelse — som ikke kan bringes i tvivl — og det pastorale ansvar over for dem, hvis ægteskab er mislykkedes, og som nu lever i et nyt ægteskab.

Den diskussion, som for tiden føres inden for den katolske kirke, drejer sig specielt om, hvordan man skal bedømme kirkens praksis i tidligere århundreder. Der findes eksempler på, at kirken eller fremtrædende teologer i begrænset omfang har tolereret et nyt ægteskab for at undgå en større skyld eller skade, — efter princippet om at man af to onder må vælge det mindste.

Men i disse tilfælde har man dog været helt klar over, at man på en måde handlede imod Jesu grundsyn. Endnu så sent som på det tridentinske koncil (1545-63) erkendte man klart denne dokumenterede spænding i den kirkelige tradition.

Det principielle i spørgsmålet er imidlertid: Hvordan kan en undtagelse fra Grundreglen retfærdiggøres, uden at undtagelsen faktisk medfører en tilsidesættelse af grundreglen?

Det betones i den katolske diskussion, at den kirkelige forkyndelse om ægteskabets uopløselighed mister sin troværdighed, hvis ikke en mildere praksis præges af en klar bevidsthed om, at nummer to ægteskab egentlig ikke burde eksistere, men at det p.g.a. syndens virkelighed i denne verden ikke altid kan undgås. Denne nødordning må altså ikke i sig selv blive en norm.

Samtalegruppen tilføjer her sit eget synspunkt: Når man betænker, at personfællesskabet er det bærende grundlag for ægteskabet, er det berettiget at spørge, om parternes gensidige løfte ved ægtevielsen egentlig er tilstrækkeligt for at stadfæste et gyldigt ægteskab. Må man ikke tillige kræve et vist minimum af personlig modenhed, for at et ægteskab kan komme i stand? Og er ikke et minimum af personligt fællesskab nødvendigt, for at man kan sige, at et ægteskab egentlig består?

Disse spørgsmål fører langt ud, siger samtalegruppen, og vi er ikke kommet frem til definitive svar, men det er vigtigt, at spørgsmålene overvejes.

Hans Jørgen Johansen

katolsk orienterings kronik 10.09.75

Bøn og trosoplæring i familien

af Birgit Clausen

Uddrag af samtaleoplæg
fra familie-retræten på Sostrup

Man siger ofte, at bøn skaber tryghed, og børn har brug for noget, som kan øge deres tryghed, altså bør vi lære dem at bede. Men det er vel selvfølgelig ikke blot for tryghedens skyld, det er så vigtigt at bede. Der er vel kun een grund til, at vi skal

bede, nemlig: at vi virkelig har en at bede til — et levende Du, som bønneren når.

Når vi beder med barnet, leder vi det ind i Guds verden. Vi lærer det, hvem Gud er. Vi giver det tryghed hos Gud. Og ved at bede med barnet kan vi som forældre

vide det, i hvor høj grad Gud er med i det liv, vi fører. At vi siger »Tak for dagen i dag« er da et bevis for, at vi ikke tager det for givet, hvad vi har oplevet i dag. Vi kan ved vores bønsliv med børnene gøre Gud til et medlem af familien, én som er med i alt hvad vi laver, én som vi kan takke for alt det dejlige vi oplever, og én som vi kan bede om tilgivelse. Og ved at lade børnene deltage i de voksnes bøn viser vi, at Gud ikke blot er børnenes far, men også far til de voksne, som i børnenes øjne er store og almægtige, men som overfor Gud er små, svage usikre.

Hvornår skal vi bede med børnene? Mange forældre beder aftenbøn med deres børn, adskillige sikkert fordi det er en hyggelig måde at slutte en dag på. Et spædbarn, ja, et barn op til et par år gammel holder af rytme og sang, så mange starter med en aftensang. Heldigvis findes

der mange religiøse børnesange, også mange, hvis indhold dækker det, vi gerne vil have med i en aftenbøn: Tak for dagen i dag, — pas på mig i nat, o.s.v. De små børn forstår ikke meget, men det vigtigste ved at begynde et bønsliv med barnet så tidligt er også, at vi vænner det til, at bøn er en nødvendig del af vores tilværelse.

Efterhånden forstår barnet mere og mere, og vi kan begynde at føje små bønner til aftensangen: Tak, Gud, fordi du holder af mig. Tak, Gud, for maden vi har spist i dag. Gud, vil du passe på os allesammen i nat. I det øjeblik vil vi føje ord til en sang eller måske helt erstatte sangen med ord, og når vi ellers vil bede med børnene, står vi over for et valg: Skal vi bruge formulerede bønner (Fadervor eller lignende), eller skal vi bruge det vi kalder fri bøn? Vi vil på den ene side gerne lære børnene Fadervor og Hil dig, Maria og lig-

Den katolske kirke efter 2. Vatikankoncil

Oluf Bohn og Niels Krogh Rasmussen: Den katolske kirke efter 2. vatikankoncil. (Tekster til livsanskuelser/religion redigeret af Asger Sørensen. Udgiven i samarbejde med religionslærerforeningen for gymnasieskolerne og HF. Gyldendal 1975.

To af vore kyndige velorienterede og dygtige trosfæller lektor Oluf

Bohn og pater Niels Krogh Rasmussen har lavet denne bog om den katolske kirke efter 2. vatikankoncil. Bogen er ganske vist beregnet til undervisningsbrug i gymnasiet og HF, men er i høj grad anvendelig for andre, som ønsker at orientere sig i emnet. Bogen indledes med en redegørelse for hovedlinierne i den katolske kirkes udvikling siden o. 1930. Afsnit-

tet viser — som for øvrigt resten af bogen — den stadige balance mellem udvikling og sammenhæng med sin egen fortid. Derefter er der på to sider aftrykt et skema over den katolske kirkes centrale og lokale administrationsorganer. Det er meget nyttigt at se dette i skemaform. Man får også et indtryk af, hvor svært det er at være en kirke, der skal hænge sammen både med sig selv i fortiden og sig selv i alle verdensdele. Resten af bogen indeholder uddrag af forskellige tekster, som er centrale i de sidste 15 års katolske kirkehistorie og forskellige statistiske oplysninger. Af teksterne skal nævnes uddrag af

»den dogmatiske konstitution om Kirken« fra konciliet 1962-65, koncilets beslutninger om gudstjenestens fornyelse, »Den dogmatiske konstitution om den guddommelige åbenbaring«, dekretet om det økumeniske arbejde »De Oecumenismo«, den pastorale konstitution »Om kirken i verden af i dag«. Desuden er der uddrag af Johannes 23.s rundskrivelse »Pacem in terris«, af pave Paul VI's »Folkenes fremskridt« og den samme paves rundskrivelse om svangerskabsforebyggende midler »Humanæ Vitæ«.

Forfatterne af bogen har knyttet korte informationskommentarer til. Flere steder lader de tidligere

kirkemøders eller pavers udtalelser stå ved siden af de nyeste tekster. Det gælder således vedr. religionsfriheden, som blev drøftet på vatikankoncil. Disse citater fra fortiden giver læseren et og andet at tænke over, fordi det bliver klart for en, hvor meget den tid, hvor en udtalelse er sat i skrift, har præget form og indhold i udtalelsen. Den katolske kirkes udtalelser om religionsfrihed er i løbet af 100 år fra 1864 til 1964 så fundamentalt forskellige, at man nærmest må sige, at det er det modsatte, den siger. Bogen lader sådanne forhold træde frem ved at citere teksterne. Det er læsernes opgave at få sådanne konstateringer til at

gå op i en højere endhed. Det er ikke lige let hver gang — og det er det heller ikke i virkeligheden.

Det må understreges, at tekstudvalget absolut ikke er ensidigt. Enhver læser vil kunne finde områder og synspunkter, hvor man 100% identificerer sig med kirkens udtalelser, og ligeledes vil læseren kunne finde udtalelser og belæringer, som ikke lige er sagen for én. Kirken kan ikke puttes ind i vore systemer, og det skal den vist heller ikke.

Jeg anbefaler bogen varmt til alle, der på en god og fair måde vil informeres om den katolske kirke efter 2. vatikankoncil.

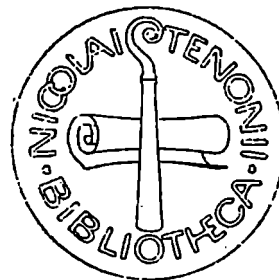
Walter Dalland.

Fra åbningen af det 2. Vatikankoncil i Peterskirken i Rom

Bøger, der kan lånes i Niels Steensens bibliotek

På opfordring bringer NIELS STEENSENS BIBLIOTEK en liste over danske bøger egnede til åndelig læsning. Alle bøgerne kan lånes i NIELS STEENSENS BIBLIOTEK og en del på eller gennem de kommunale biblioteker.

Andres, Stefan:
Den bibelske historie
Balslev, Th.:
At ældes med glæde
Benson, Robert Hugh:
Kristus i Kirken
Benson, Robert Hugh:
Kristi venskab

Bouchard, J. B.:
Livet åbnede mine øjne for Evangeliet
Czernin, W.:
Et legeme — et brød
Carrell, Alexis:
Rejsen til Lourdes
(Fortsættes side 11)

nende bønner, men på den anden side, hvor meget forstår børn af disse bønner? Jeg vil påstå, at inden skolealderen forstår barnet meget, meget lidt. Men hvor meget skal barnet egentlig forstå? Jeg mener, at det er ligeså vigtigt for barnet at opleve at være med i noget, som mange mennesker har fælles, f. eks. at kunne bede med på Fadervor i kirken om søndagen.

Formulerede bønner kan da også være bønner, som vi selv har formuleret i barnets sprog og måske skrevet ned, så de samme ord kan bruges gang på gang. og derved tilfredsstille barnets lyst til at høre det samme igen og igen. Som eksempel kan jeg fortælle, at vi i flere år har brugt en bog med aftenbønner til Anette på 8 år, som vi selv har formuleret, og at vi nu sammen med hende arbejder på at formulere en ny, som passer til hendes alder. Mikael på 4 år har også fået en, som vi har formuleret til ham.

Men til trods for at vi har søgt at formulere bønner, som skulle dække deres aftenbøn, oplever vi tit, at der lige er noget ekstra, vi må sige Gud tak for, eller bede til Gud om. F. eks. da Mikael var på sygehus, bad vi om aftenen Gud passe godt på lægerne, så de kunne gøre ham rask. Alt dette for at illustrere at fri og formuleret bøn ikke udelukker hinanden, men de to former udfylder og beriger hinanden og vokser lidt efter lidt sammen til en enhed.

I mange familier er det vist almindeligt, at det er mor, der beder aftenbøn med

børnene. Men hvorfor det? Ved at gøre aftenbønnen til noget fælles for hele familien gør vi vores familie til en bedende familie, som også har de store værdier, der ligger i bønsliv, fælles. Men i de fleste familier er det vel upraktisk at have fælles aftenbøn for hele familien: Storesøster skal til spejdermøde eller håndbold, lillebror må lege ude til klokken halvtot, og lillesøster skal i seng lige efter aftensmad.

Jeg vil fortælle om, hvordan vi hjemme hos os en dag om ugen beder og synger sammen. Vi har i nogle år nydt hvad vi kalder lørdag-aften. Lørdag er jo i hvert fald i vores familie en familiedag, og om aftenen forbereder vi os til søndagen. Vi sætter os i en halvcirkel på gulvet om et lille bord med et krucifiks og to lys. Højtideligt tænder vi lysene, som er fra påskemat eller lignende. Derefter beder vi alle Hil dig, Maria, og så læser mor fra børnebiblen. Vi prøver så vidt muligt at læse det evangelium, som bliver brugt næste dag under messen. Børnene forstår bedre børnebiblens sprog, og de skal ikke være ret gamle, før de næste dag kan høre, at det er det samme, der bliver læst i kirken. Vi snakker lidt om det læste, måske med lidt forklaringer om messen næste dag. F. eks. palmeprocessionen på palmesøndag. Derefter beder vi sammen. Vi snakker om, hvad vi skal takke Gud for, og hvad og hvem vi skal bede for. Far beder så højt, ud fra de ideer, vi har givet ham, og vi slutter med i kor at bede Fadervor.

Derefter synger vi en salme eller sang.

Vi bruger salmebogen for at lære børnene de salmer, vi bruger i kirken. F. eks. til palmesøndag synger vi den salme, vi om søndagen bruger under processionen. Mariasalmer er børnene meget glade for. Det hænder dog også, at vi synger religiøse børnesange. Til sidst gør far og mor kors-tegn på børnenes pander for at vise dem, at de hører til Guds store familie. Vi har brugt denne opskrift på $\frac{1}{2}$ times samvær lørdag aften i flere år. Der er selvfølgelig lørdage, hvor det er umuligt at gøre det, fordi man er ude at rejse eller har gæster, men så er det tit muligt at gøre det om søndagen. Og desuden er flere af vores venner og øvrige familie glade for at deltage i vor lørdags-aften.

Der er en fælles bøn i familien, som jeg ikke har nævnt endnu, og det er bordbønnen. Måske især i vores velstandssamfund har vi godt af at tænke på, at maden ikke er en selvfølge, men at Gud gennem den skabte natur, giver os den. Og vi vil gerne give vores børn den samme indstilling, så bordbøn er en væsentlig del af vores bønsliv.

I vores daglige tilværelse er der endnu et tidspunkt, hvor det er oplagt at bede, nemlig om morgenen. Efter en nats hvile og efter en opvågning til en dag med glæde, sorger, arbejde, fest og leg er det vel en naturlig ting at bede til Gud. — Men oprigtig talt: efter en nat med barnetræthed over ondt drømme, en brat opvåg-

nen ved vækkeurets kimen, børn, der på én gang er søvnige og meget snakkesalige, morgenmad der skal laves, madpakker, børn og voksne ordnes så man kan komme af sted, ja — så er vi ofte fristet til at komme let over morgenbønnen. Men måske kan vi udvide bordbønnen ved morgenbordet til også at være en morgenbøn med tak for hvilen og en bøn til Gud, om han vil hjælpe os gennem dagens glæder og besværligheder.

Vores mest almindelige stilling under bøn er foldede hænder og lukkede øjne. Man kan også knæle, række hænderne op, løfte blikket. Det er godt at kunne tage kroppen til hjælp, når vi beder. Det er også godt for børnene. De udtrykker jo så meget med deres krop, så hvorfor ikke bøn? Men derfor må vi ikke glemme at lære børnene, at man også kan bede, uden at det ses på kroppen. Ingen behøver at ane, at man går og taler med Gud på vej til børnehaven. Bøn er en hemmelighed, en hemmelighed mellem Gud og mig, en dejlig hemmelighed. Og hvorfor ikke lære vores børn dette ved somme tider at sige vore små bønner højt? Når vi sætter os bag rattet i bilen, kan vi somme tider sige højt: »Hjælp mig, Gud, så jeg ikke forvolder skade på nogen.« Ved at have sagt det et par gange og derefter bare tæve det øjeblik, det tager at tænke bønner, fornemmer børnene på bagsædet, at mor bag rattet også beder til Gud.

Birgit Clausen.

HEJ MED DIG

Vil du høre eventyr? Jeg gi'r dig nogle stumper. Resten kan du finde i en bog skrevet af:

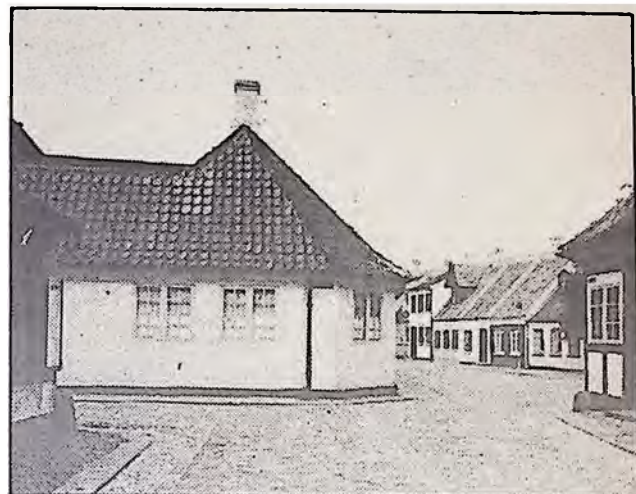

H. C. Andersen

1875 1975

Det er

Hundredåret for Eventyrdigteren
H. C. Andersens Død

men du skulle alligevel læse hans eventyr

Svinedrengen.
— og hofdamerne havde så meget at gøre med at tælle kyssene, for at det kunne gå ærligt til, at han ikke skulle få for mange, men heller ikke for lidt, de mærkede slet ikke kejseren.

Den grimme ælling.
Her boede en gammel kone med sin kat og sin høne, og katten som hun kaldte Sønneke, kunne skyde ryg og spinde, han gnistrede sågar, men så måtte man stryge ham mod hårene. Hønen havde ganske små lave ben, og derfor kaldtes den Kykkelilavben.

Tommelise.
Så tog hun sit livbånd, bandt den ene ende om sommerfuglen, den anden ende af båndet satte hun fast i bladet, det gled da meget hurtigere af sted og hun med, for hun stod jo på bladet.

Det gamle hus.
Der var omme i gaden et gammelt hus, det var næsten tre hundrede år gammelt.

Prinsessen på ærten.
— — derpå tog hun tyve madrasser, lagde dem ovenpå ærten, og så endnu tyve edderdunsdyner oven på madrasserne.

Billederne er tegnet af Vilhelm Pedersen og venligst udlånt fra H. C. Andersens hus i Odense. Andet materiale er hentet fra Vagn Bilkins bog om H. C. Andersen.

Lotta

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplads på ca. 30 tekstlinjer. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 16 (der udkommer 8.10) er mandag den 22.9. og til nr. 17 (der udkommer 22.10.) mandag den 6.10. Manuskripterne bedes sendt til Vivi Soldahl, Bispekontoret.

København: Jesu Hjerte Kirke

Stenosgade 4 A, 1616 København V. Tlf. (01) 21 85 88 eller (01) 24 65 80.

Messtider

Hver lørdag kl. 18.00 (gyldig som søndagsmesse).

Saturdays at 6 p.m.: Mass in English (valid for Sunday).

Hver søndag kl. 10.00: Latinsk højmesse.

Sundays at 10 a.m.: Solemn high mass in Latin.

Hver mandag kl. 20.00: Legio Mariae, Voigt, Stenosgade 2.

Hver onsdag kl. 19.30: Ministrantundervisning i præstegården.

Torsdag den 11. september kl. 19.00: Ungdomsklubben begynder igen i ungdomskolerne, kælderen, Stenosgade 4, med hyggeaften. Herefter fortsætter vi samme tid og sted hver torsdag i skoleåret. Vi glæder os til at se alle unge mellem ca. 13 og 18 år.

Søndag den 14. september: Korsets ophøjelse. Kollekt for Katolske Menighedsplejer. Bidrag bedes nedlagt i bøsken under orglet.

Mandag den 15. september: Den Smertefulde Gudsmoder. Messer som ellers på hverdage: kl. 7.00, 8.15 og 17.00.

Tirsdag den 16. september kl. 14.30-16.30: Møde for ældre i Den blå Sal.

Onsdag den 17. september: Robert Bellarmin S.J., biskop og kirkelærer. Messer som ellers på hverdage: kl. 7.00, 8.15 og 17.00.

Lørdag den 20. september kl. 16.30: Polsk messe.

Onsdag den 1. oktober: Therese af Jesusbarnet. Kl. 7.00 og 8.15: Messe. Kl. 16.45: Rosenkrans. Kl. 17.00: Messe.

Torsdag den 2. oktober: De hellige Værneengle. Kl. 7.00 og 8.15: Messe. Kl. 16.55: Rosenkrans. Kl. 17.00: Messe. Således mandag-fredag i oktober måned.

Fredag den 3. oktober: Jesu Hjerte fredag. Kl. 7.00 og 8.15: Messe. Det hellige sakramente udstilles. Stille tilbedelse hele dagen. Kl. 16.45: Indvielse til Jesu Hjerte og sakramental velsignelse. Kl. 17.00: Jesu Hjerte messen.

Lørdag den 4. oktober: Frans af Assisi. Kl. 7.00 og 8.15: Messe. Kl. 16.30: Messe på polsk.

Tirsdag den 7. oktober: Vor Frue af Rosenkrans. Kl. 7.00 og 8.15: Messe.

Kirkemusikfonden indbragte siden 1. april godt 6.000 kr. Bidrag til fonden bedes nedlagt i bøsken under orglet eller indsendes på giro 5 09 49 25. Udfyldte girokort er fremlagt i kirken. Alle slags brugte frimærker modtages med taknemmelighed og kan nedlægges i kassen i våbenhuset eller i porten, Stenosgade 4 A. Hjertelig tak for Deres støtte! Bestyrelsen for Jesu Hjerte Sogns Kirkemusikfond.

Brønshøj: Skt. Antoni Kirke

Frederikssundsvej 225, 2700 Brønshøj. Tlf. (01) 28 17 00.

Messtider

Mandag kl. 8.00, tirsdag kl. 10.00, onsdag kl. 19.00, torsdag kl. 8.00, fredag kl. 8.00, lørdag kl. 17.00, søndag kl. 8.30 og 10.30.

Religionsundervisning for børn under ledelse af søster Raphael hver onsdag. Børn fra 7-10 år: Kl. 15.00-15.45. Børn fra 10-13 år: Kl. 15.45-16.45. Særlig beregnet for børn, der skal til 1.ste kommunion. Desuden har vi hyggeligt samvær og aktiviteter hver torsdag kl. 17.00-19.00 for børn i alderen 7-13 år.

Onsdag den 24. september: Efter aftenmessen kl. 19.00 gennemgang af den kommende søndags evangelium ved mag. art. Elsebet Kieler. Alle er hjertelig velkommen, også udenogs.

Vor nye sognepræst, Thomas L. Sanner, O.P., træffes daglig kl. 9-10, undtagen torsdag.

Lejlighed til skriftemål lørdag kl. 16.00-16.45.

Hørsholm: Skt. Hans Kirke

Marievej 6, 2970 Hørsholm.

Søndagsmesser

Hørsholm: Kl. 10.00.
Bistrup: 8.00 og 10.00.
Mikkelsborg: Kl. 8.00.
Åsebakken: Kl. 8.15.

Torsdag den 11. september kl. 19.30 genoptager sangkoret i Birkerød sine ugentlige korprøver på Nordvangsgård. Nye

medlemmer er velkomne — særligt herrestemmer.

Fredag den 12. september kl. 20.00: Kateket-kursus på Nordvangsgård.

Mandag den 15. september kl. 19.00-21.00: Første mødeaften i Midi-Kuk i denne sæson. Midi-Kuk er for de 12 til 15-årige.

Onsdag den 17. september kl. 20.00 fortsætter vi på Nordvangsgård med gennemgang af Den Hollandske Katekismus. Alle er velkomne, og vi har lagt stoffet således til rette, at man uden vanskelighed kan »følge med«, selvom man ikke tidligere har deltaget.

Ordrup: Skt. Andreas Kirke

Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund. Tlf. OR. 422. Kontortid 10-11.

Torsdag den 11. september kl. 16.00 på Rygård, Bernstorffsvej 54, Hellerup: Religionsundervisning for børn (7-13 år), der ikke går i katolsk skole, begynder. Tilmelding på Rygård, tlf. HE. 3118. Forældrene indbydes til møde mandag den 15. september kl. 19.30 på Rygård.

Studiekredse

Torsdag den 2. oktober (og fremdeles, 12 gange ialt) i Jægersborg sognegård: Pater Grégoire og pastor Helge Rasmussen: »Kristne grundord«.

I slutningen af september (nærmere oplysning senere): Økumenisk studiekreds (L.Y.M. og Skt. Andreas sogn).

Pater Vagn Hansen er bortrejst fra 8.-22. september.

Maribo: Skt. Birgittas Kirke

Mariagade 4, 4930 Maribo. Tlf. (03) 88 01 74.

Gudstjenestetider

Søndag kl. 9.30: Højmesse. Kl. 11.15: Messe.

Hver 1. søndag i måneden: Latinsk højmesse.

Hver 3. søndag: Fremmed prædikant.

Hver 4. søndag kl. 10.45: Messe på polsk.

Torsdag den 18. september kl. 19.00 genoptages undervisning i kristendomsfærd for voksne. I år gennemgås kirken og sakramenterne og som andre år former un-

dervisningen sig som et studiekredsarbejde, indledt med et oplæg. Undervisningen finder sted på Sankt Birgitta Skole, Østergade 61. Alle interesserede er velkomne.

Onsdag den 24. september kl. 19.30: Ungdomsmesse.

Vejle: Skt. Norberts Kirke

Fjellevej 2, 7100 Vejle.

Tlf. (05) 82 08 93.

Kontortid: Onsdag-lørdag kl. 9-12.

Faste gudstjenester:

Lørdag kl. 15.00. Søndag kl. 10.00.

Søndag den 14. september: Retraitedag med biskoppen. Se program i våbenhuset.

Mandag den 15. september: KONTAKTGRUPPEN for de ældre. Kl. 14.30 fortæller pastor Wuyts om Rom og viser lysbilleder fra valfarten i sommer. Mødesal Mariahospitalet.

Torsdag den 2. oktober: KATOLSK KVINDEFORBUND: sognepræsten viser billeder fra Rom. Sædvanligt mødested kl. 14.30.

Søndag den 5. oktober: Kl. 10 familiermesse. Menighedskaffe.

Herlev: Vor Frue Kirke

Herlevgårdsvej 14, 2730 Herlev. Tlf. (02) 94 76 94

Søndagsmesser lørdag kl. 17, søndag 8,10 og på engelsk 11,30.

Hverdagsmesser daglig kl. 7,30 undtagen torsdag og lørdag.

Sognepræsten er bortrejst i tiden 24. august - 13. september.

Religionsundervisning hver mandag kl. 16,25-17,15 i lokalerne ved kirken.

1. hold: 1. skoleår ved Tine Leerdorf Rye.
2. hold: 2. skoleår ved Søster Marianne.
3. hold: 3. skoleår ved Alice Kastrup.
4. hold: 4. skoleår ved Bellis Stedstrup.
5. hold: 5.-6. skoleår ved Søster Hildengård.

Vi håber, at alle forældre tager imod dette tilbud om hjælp til børnenes katolske opdragelse. Særlige problemer med mødetiderne, f.eks. forskudte skoletimer eller transportvanskeligheder, kan evt. klares ved henvendelse til præsterne eller til Søster Marianne, tlf. (02) 91 90 47.

Trosbekræftelse. Sognets unge henvises til fælles forberedelse for unge i Storkøbenhavn på Niels Steensens gymnasium visse lørdage i november, januar og marts. Transport med søster Hildegard fra kirken er mulig efter aftale. Første undervisningsdag lørdag den 1. november med afgang fra kirken kl. 9,30.

Ungdomsgruppen mødes til planlægningsaften onsdag den 17. september kl. 19,30 med Frank Jobst i kælderlokalet under kirken. Alle mellem 13 og 17 år er velkommen.

Økumeniske samtaleaftener sammen med folkekirken og baptistkirken gennemføres første gang torsdag den 18. september kl. 19,30 i Vor Frue Kirke. Emnet er nadveren. Senere møder om dåben og om synd og nåde.

Liturgisk kalender

ved Inga Jensen

Søndag 14/9. 4. Mos. 21, 4-9. — Salme 78, 1-2. 34-38. (R. 7c: Glem ikke Herrens værker). — Fil. 2, 6-11. — Johs. 3, 13-17. Gloria, credo, korsets pr. el. Herrens lidelses præf. (tekst se: K.O. nr. 13). Kollekt f. katolske menighedsplejer.

Mandag 15/9. Den smertefulde Guds Moder. Hebr. 5, 7-9. — Johs. 19, 25-27 eller Luk. 2, 33-35.

Tirsdag 16/9. Cornelius, pave og Cyprian, biskop. 1. Tim. 3, 1-13. — Luk. 7, 11-17.

Onsdag 17/9. Alm. ugedag eller Rob. Belarmino, biskop og kirkelærer. 1. Tim. 3, 14-16. — Luk. 7, 31-35.

Torsdag 18/9. Alm. ugedag. 1. Tim. 4, 12-16. Luk. 7, 36-50.

Fredag 19/9. Alm. ugedag (eller Januarius, biskop af Neapel, martyr). 1. Tim. 6, 2c-12. — Luk. 8, 1-3.

Lørdag 20/9. Alm. ugedag (eller Guds Moders lørdagsmesse). 1. Tim. 6, 13-16. — Luk. 8, 4-15.

Søndag 21/9. 25. alm. søndag. Es. 55, 6-9. — Salme 145, 2-3. 8-9. 17-18. (R. 18a: Jeg vil love dig dag efter dag, evigt og altid prise dit navn). — Fil. 1, 20-24. 27a. — Matt. 20, 1-16.

Mandag 22/9. Alm. ugedag. Ezras Bog 1, 1-6. — Luk. 8, 16-18.

Tirsdag 23/9. Alm. ugedag. Ezras Bog 6, 7-8. 12b. 14-20. — Luk. 8, 19-21.

Onsdag 24/9. Alm. ugedag. Ezras Bog 9, 5-9. — Luk. 9, 1-6.

Torsdag 25/9. Alm. ugedag. Haggajs Bog 1, 1-8. — Luk. 9, 7-9.

Fredag 26/9. Alm. ugedag eller Cosmas og Damian, martyrer, Haggajs Bog 1, 15b — 2,9. — Luk. 9, 18-22.

Lørdag 27/9. S. Vincents af Paul, præst. Zach. 2, 1-5. 10-11a. — Luk. 9, 44b-45.

Søndag 28/9. I konsekreerede kirker (undt. Domkirken). KIRKEVIELSESFEST. 1. Kong. 8, 22-23. 27-30 (eller 2. Krøn. 5, 6-10. 13-6, 2). — Salme 95, 1-7c. (R. 2a: Lad os møde med lovsang f. Herrens åsyn). — Ef. 2, 19-22 (eller Hebr. 12, 18-19. 22-24). — Matt. 5, 23-24 (eller luk. 19, 1-10). I ikke konsekreerede kirker (samt i Domkirken) 26. alm. søndag: Ez. 18, 25-28. — Salme 25, 4-9. (R. 6a: Herre, kom din miskundhed i hu). — Fil. 2, 1-11, (som kortere læsning Fil. 2, 1-5). — Matt. 21, 28-32.

Liobasøstrene søger

Liobasøstrene søger navn og adresse på alle Mariahjemmets beboere fra Jagtvejens kloster i årene 1942 - 1953! Vi vil meget gerne have kontakt med jer, da vi håber at samle så mange som muligt nu i efteråret. - Skriv egen adresse og andres som I kender... og på glad gensyn!

Søster Maria Birgitta Ballin
Jes Jessensvej 7,
2000 København F.

— Kan biskoppen ikke gøre noget for, at der også kommer meddelelser fra vores sogn i »katolsk orientering«?
— Ja, men min gode mand, De skal blot bede sognepræsten eller menighedsrådet sende meddelelserne til bladets redaktion.

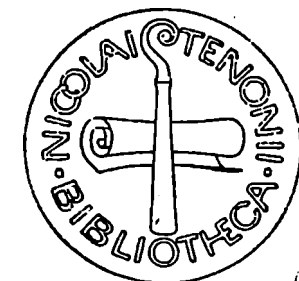
Bogliste fortsat

Escriva, J.:
Vejen (En samling tanker til stille bøn)
Evely, Louis:
Credo (Norsk)

Follereau, R.:
Hvis Kristus bankede på din dør

Fonseca, L. Gonzaga da:
Maria-åbenbaringen i Fatima

Frans af Sales:
Philothea, eller vejledning til et gudfrygtigt liv

Gräf, Richard:
Guds viljes vej
Gräf, Richard:
Levende tro
Guardini, R.:
Guds Moders rosenkrans

Guardini, R.:
Bønnens forskole (Norsk)
Halvorsen, Finn:
Maria, Guds Moder
Jarrett, Bede:
Intet blivende sted
Jensen, Gurli Vibe:
Derfor (Betragtning over Fadervor)
Jeremias, J.:
Fadervor i lys af den nye forskning
JESUS, enkle betragtninger over Frelserens skikkelse skrevet af en munk fra Østkirken
Johnson, V.:
Een Herre, een tro
Jørgensen, Johs.:
Romerske helgenbilleder
Kieler, Elsebet:
Kong David
Kieler, Elsebet:
Moses
Kieler, Elsebet:
Patriarken Jacob
Kieler, Elsebet:
Profeten Elias
Kieler, Elsebet:
Troens vandring
Laurentin, R.:
Budskabet fra Lourdes
Laurentius, Br.:
I Guds nærhed
Lewis, C. S.:
Fra Helvedes blækhus
Lutz, A. J.:
Livets brød
Lutz, A. J.:
Helligåndens syv gaver
Läpple, Alfred:
Troens grundsandheder
Merton, Thomas:
Stilhedens forjættelse
Newman, J. H.:
Kardinal Newmans Majbog
Newman, J. H.:
Kardinal Newmans Søndagsbog
Oppermann, NRM:
Det glade budskab
Oppermann, NRM:
Det jordiske himmerige
Quoist, Michel:
Bønner fra livet

Ricciotti, Guiseppe:
Jesu Kristi levned
Rieber-Mohn:
Den siste fiende (Norsk)
Schindler, Peter:
For den Eviges åsyn
Schindler, Peter:
Den hellige lektie
Schindler, Peter:
Dette hellige Evangelium, en årgang prædikener
Schutz, R.:
Lev dagen i dag med Gud
Stoltenberg, I.:
Om lidelsens betydning
Teresa af Avila:
Sjælens slot
Thielicke, Helmut:
Bønnen, der omspænder verden
Thielicke, Helmut:
Et nyt liv i Bjergprædikens lys
Thielicke, Helmut:
Guds billedbog
Thielicke, Helmut:
Menneskelivets Mening
Thomas a Kempis:
Fire bøger om Kristi efterfølgelse
Wohl, L. de:
Adam, Eva og aben
Voillaume, Rene:
— ligesom Jesus i Nazaret
Wu, John:
Spire, blomstre, bære frugt

Ånd og Liv:
nr. 15 De syge
nr. 21 Den kristne glæde
nr. 3 Dødens mysterium
nr. 2 Helligånden
nr. 26 Håbet
nr. 47 Jesu dødsangst
nr. 7 Jomfru Maria
nr. 46 Kristus i
Det gamle Testamente
nr. 31 Kærligheden
nr. 8 Livets aften
nr. 27 Maria litaniet
nr. 13 Stilhed

Social rådgivning

ydtes af
Katolske Menighedsplejer på kontoret, Bredgade 69 A og 1. og 3. tirsdag kl. 19 til 21. Dog ferielukning 12.-30. sept. incl. Kontoret holder i øvrigt åbent ugens 5 første dage fra kl. 14 til 16. Telefon 15 23 03.

50 års jubilæet i Danmarks Katolske Kvindeforbund

Jubilæet holdes på Magleås i weekenden 20.-21. september.

Om lørdagen vil medlemmerne bl.a. deltage i gruppesamtaler om spørgsmål fra den pavelige studiekommission om kvinder i samfund og kirke.

Om søndagen har vi den store glæde også at kunne indbyde venner af forbundet til at deltage i den første festlige messe, som biskop Hans L. Martensen læser på Magleås. Den vil finde sted kl. 10.00 og efterfølges af en lille reception.

Nærmere oplysninger hos Eva Jantzen, tlf.: (01) 67 62 11.

Landsstyrelsen

Bifrost

Terry Eagleton, Oxford University, taler onsdag den 17. september kl. 20.00 om »Det katolske venstres situation i dag«. Sted: Englesalen, Jagtvej 183 B, København Ø. Foredraget holdes på engelsk. Entree: 5 kr. Arrangør: Bifrost.

HUSK

altid at melde flytning til sognepræsten. Det sparer tid og penge.

Foredragsrække i Århus

»Aspekter af den katolske kirkes historie og selvforståelse« er en foredragsrække, der vil dække ønsket om større information om troen. Foredragene henvender sig først og fremmest til alle i menigheden, men også til interesserede udenfor menigheden.

Foredragene holdes hveranden onsdag kl. 20.00 i menighedssalen, Ryegade 26.

24. september: Dansk katolsk kirkekunst som udtryk for gudstjenestens skiftende krav ved cand. phil. Hans-Jørgen Frederiksen.

8. oktober: Katolicismen i Danmark siden reformationen ved dr. phil. Alfred Otto S.J.

29. oktober: Begivenheder i kirkens historie mellem 1900 og 1958 (pave Pius XII's død) ved lektor Oluf Bohn.

12. november: Katolsk kirkeforståelse i tiden efter 2. Vatikankoncil ved lektor Karl-Heinz Westarp S.J.

26. november: Katolsk selvforståelse i nogle af Graham Greenes romaner, ved lektor Vibeke Larsen.

10. december: Det bibelske menneskesyn og vor tid ved dr. phil. Bent Dalsgård Larsen.

Tilmelding til sognekontoret senest 15. september. Kursusafgiften er kr. 40,-, som betales ved tilmeldingen. Vi håber, at mange kan få tid og råd til at være med.

Møderækken fortsætter med 6 foredrag i foråret 1976. Nærmere oplysninger følger i et decembernummer af »katolsk orientering«.

NÆSTE NUMMER

udkommer onsdag den 24. september og vil være læserne i hænde senest mandag den 29. september.

Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund Besøg i TV-byen

Søndag den 12. oktober kl. 15.00 og søndag den 9. november kl. 14.00 har medlemmer af Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund lejlighed til at deltage i et besøg i TV-byen i Gladsaxe.

Da der ikke af licensmidlerne kan stilles beløb til rådighed for udgifterne til guiden, må hver deltager betale kr. 5,- til dækning heraf.

Et besøg i TV-byen omfatter et kort introduktionsprogram om Danmarks Radio i almindelighed og TV-produktion i særdeleshed og derefter en rundtur gennem TV-byen med besøg i radiatorssalen, studier, bånd- og filmrum, værksteder og rekvisitlagre m.v. Den samlede varighed af besøget er ca. 1½-2 timer.

De medlemmer, der kunne ønske at deltage i et sådant besøg, bedes meddele dette skriftligt til Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund, c/o John S. Lundorf, Skovbyvej 14, 2740 Skovlunde.

Oplys Deres telefonnummer i brevet og meddel, hvilken af de to besøgsdage, de helst vil benytte.

Der må kun være 50 deltagere på hvert hold. Skulle der melde sig flere deltagere, vil forbundets bestyrelse forsøge at samle et eller flere hold til lørdage eller søndage efter kl. 14.00.

Amin truer igen med udvisning

KAMPALA (KIPA) — Ugandas statschef, feldmarskal Idi Amin Dada har igen truet med at udvise missionærer. For kort tid siden måtte 16 italienske missionærer forlade Uganda uden begrundelse fra regeringens side. For øjeblikket er der stadig rundt regnet 500 udenlandske missionærer i landet. Ugandas radio har for nylig i et indlæg givet udtryk for, at regeringen ville »holde øje med« disse præster. Det samme gælder indfødte kristne,

der »samarbejder med udlændinge og med Ugandas fjender«.

Lagttagere mener, at de seneste antikristne foranstaltninger fra muhamedaneren Amins side har til formål at svække Kirkerne, og at man samtidig ønsker at støtte det islamiske mindretal i Uganda. De kristne Kirker har imidlertid, siden man begyndte at øve pres imod dem, kunnet notere en ualmindelig kraftig stigning i tilgangen af nye kristne og af præstekald.

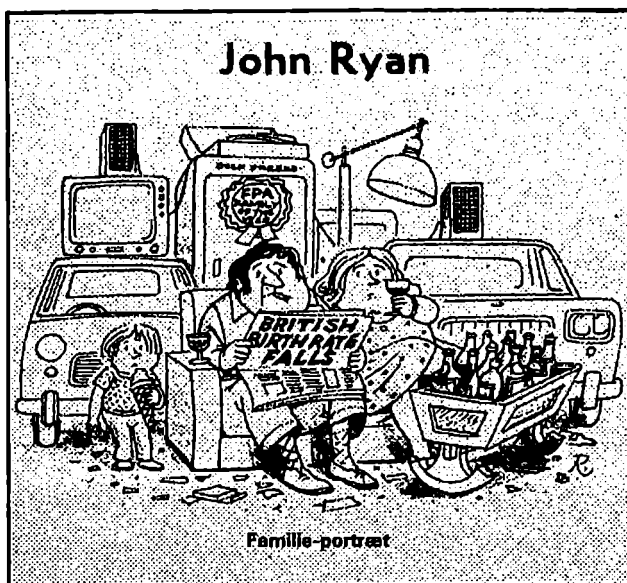

Exorcist på heltid

LONDON (NC) — En anglikansk sognepræst, den 42-årige pastor Trevor Dearing, som er gift og har fire børn, har nedlagt sit sognearbejde og vil i stedet bruge al sin tid på exorcisme, helbredelse ved troen og bedemøder.

Hans regelmæssige gudstjenester med exor-

cisme i hans eget sogn har vakt stadig større opmærksomhed, og indbyggelse til at holde lignende gudstjenester både i Storbritannien og i udlandet har været så talrige, at han til sidst har set sig nødsaget til at vælge mellem disse og sit arbejde i sognet.

Baptisterne i støt vækst

(KP) — Det samlede antal baptister i verden er i stadig vækst — navnlig er der tale om en stor tilgang til baptsismen i Afrika, Latinamerika og Asien. Det er da også bemærkelsesværdigt — som det blev oplyst for nylig på baptisternes verdenskongres i Stockholm — at ti nye lokalfor-

bund er optaget i verdens forbundet, der nu tæller 106 medlemsunioner i 141 lande.

Man regner med, at der p. t. er i alt 28 millioner baptister fordelt over hele verden, — men ikke mindre end 20 af disse 28 millioner, lever i USA.

Lutheranske munke

STOCKHOLM (KIPA) — For første gang siden reformationen i det 16. århundrede har fire svenske lutheranere aflagt munke-løfterne.

Ved løfteaflæggelsen, som fandt sted i Östanbäck i Sverige, havde de valgt at benytte den gamle benediktinske formulering, hvorved de forpligtede sig til lydighed indtil døden og et liv i troen og uforbeholdent viede sig selv til Kristus.

Ærkebiskop i den svenske Kirke, dr. Olof Sundby, Uppsala, beteg-

ner i sin første stillingtagen de fire munkes løfteaflæggelse »som et privat initiativ fra nogle mænd, der tilhører den svenske Kirke«. Den lutherske statskirke i Sverige har ingen officielle bestemmelser angående klostre. Ærkebiskop Sundby siger videre: »Efter min mening er denne måde at leve og praktisere kristendommen på meget fremmed for de fleste inden for vor Kirke. Men jeg tvivler ikke om, at disse fire mænd ærligt ønsker at tjene deres Herre og Mester på den måde.«

Flere katolikker i Norge

(OSLO) KIPA — Ved krigens slutning i 1945 var der rundt regnet 3.000 katolikker i bispedømmet Oslo. Ifølge den nyeste statistik, udsendt af dette bispedømme, er der nu over 10.000 katolikker i samme område, hvoraf ca. 60 pct. er indfødte nordmænd. Tilvæksten i antallet af katolikker siden 1945 skyldes i væsentlig grad indvan-

drerne, der er kommet til Norge enten som flygtninge — især fra Ungarn — eller som industriarbejdere i forbindelse med oliefundene ved den norske vestkyst. Den tidligere årlige tilgang af konvertitter er efter det 2. Vatikankoncil næsten ophørt. De to apostoliske vikariater Mellem- og Nordnorge har hver ca. 500 katolikker.

99.000 aborter

(KP) — I løbet af et år er der gennemført 99.000 legaliserede svangerskabsafbrydelser på klinikker i DDR. I løbet af samme tidsrum blev der registreret godt 179.000 levendefødte

børn. Den befolkningspolitiske situation i DDR opviser altså fremdeles en negativ tendens, eftersom tallet på døde er betydeligt højere end fødselstallet.

Alfrinks efterfølger

UTRECHT (KIPA) — På den hollandske bispekonferences sidste månedsmøde i Haarlem har kardinal Jan Bernard Alfrink officielt nedlagt sin post som formand for konferencen og overgivet sine embedsforretninger til sin hidtidige stedfortræder, biskop Jan Bluysen, s'Her-togenbosch.

I forbindelse med sin 75 års fødselsdag har kardinal

Alfrink, som det er sædvane blandt biskopperne, tilbudt paven at fratræde sit embede som ærkebiskop af Utrecht, men der foreligger endnu ikke noget officielt om, hvorvidt hans andragende er blevet accepteret i Rom. I kirkelige kredse i Holland betragtes det dog som givet, at paven vil godkende hans ansøgning.

Kirkedagen på Ledreborg

Kirkedagen på Ledreborg blev også i år godt besøgt. Omkring 700 deltagere i alle aldre var med i arrangementet, som i øvrigt dagen igennem var truet af regn. Men der faldt kun nogle dråber. Selv om programmet var ret presset, blev der dog tid til såvel frokost i det grønne og

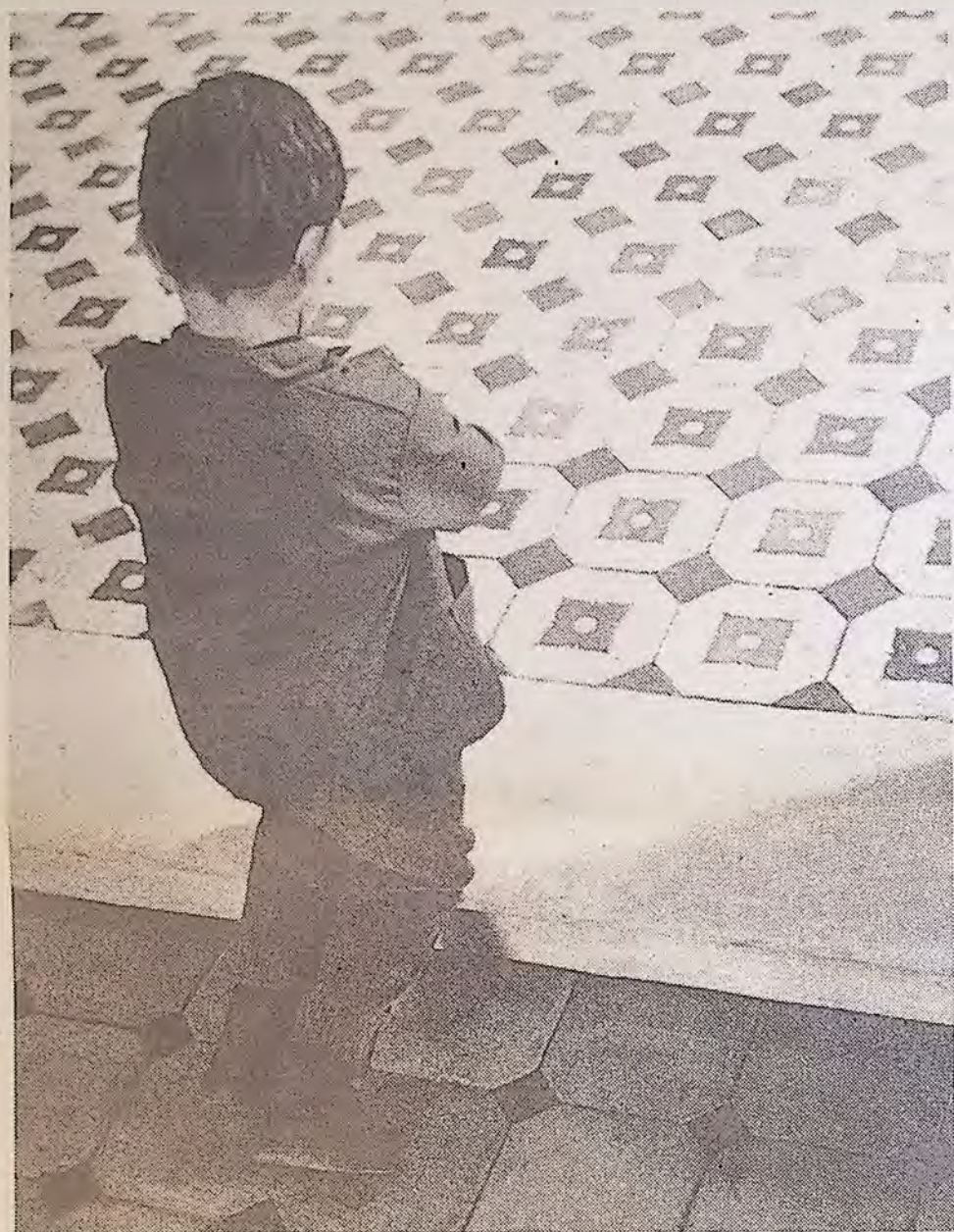

frit samvær som til den mere alvorlige del, nemlig oplæg og gruppesamtaler. Til højre er det Elsebet Kieler der taler om opdragelse og indoktrinering. Se også reportagen på side 3.

Foto: Erik Elnebo

Kvinden i kirken side 4
 Nordisk valfart til Rom side 5
 Kristendommens budskab side 6-7
 Kirkegang i familien side 7-8
 Trinbrættet side 9

katolsk orientering

Ortodokst nej til præste vielse af kvinder

LONDON (KIPA) — Den drøftelse af kvinders adgang til præsteembedet, som for tiden finder sted i mange kristne kirker verden over, har foranlediget den græsk-ortodokse ærkebiskop Athenagoras i London til klart og eftertrykkeligt at gøre rede for det ortodokse standpunkt i en skrivelse til gejstligheden og de troende i sit ærkebispedømme.

Uindskrænket plads i Kristi legeme!

Athenagoras understreger, at kvinder efter den ortodokse Kirkes opfattelse er fuldstændig ligebe-

rettigede med mændene, hvad lovgivning, sædvaner, pligter og rettigheder angår. »De har deres uindskrænkede plads i Kristi legeme, som er Kirken. Men derudover kan de ikke gøre krav på noget«. Kristi opfattelse og hans Kirkes erfaring gennem 20 århundreder — fra aposteltiden til i dag — må her betragtes som den afgørende retningslinje. »Der er ikke holder fast ved dette, drager Kristi opfattelse og erfaringens værdi i tvivl og vil skade det kristne fællesskab, dets enkelte medlemmer og den opgave at forkynde evan-

geliet,« skriver ærkebiskop Athenagoras.

Henviser til paven i Rom

Den ortodokse ærkebiskop henviser udtrykkelig til pavens negative indstilling over for kvinders adgang til præstevielsen. Pavens udtalelser i så henseende er, som Athenagoras skriver, et klart udtryk for den store alvor, hvormed ledelsen af »den katolske Kirke i de vestlige lande« analyserer alle forslag om præste vielse af kvinder, eftersom der er katolske teologer, der er gået ind for dette forslag.

Vatikanet fastholder omstridt regel:

Skriftemål før den første kommunion

VATIKANET (NC) — Pave Paul VI har i en skrivelse, sendt af statssekretæren, kardinal Jean Villot til deltagerne i den 26. nationale italienske liturgiuge, der indledtes i Firenze den 25. august i år, understreget behovet for

hyppige skriftemål, ligesom han på ny har bekræftet den omstridte regel om, at børnenes første kommunion skal forberedes ved skriftemål.

I pavens brev hedder det, at det nye ritual kan tilføre fejringen af bodens

sakramente øget værdi, især hvis man forbinder den med en ordets gudstjeneste. Det tilføjes dog, at præsterne stadig skal lægge størst vægt på deres »regulære bistand« i skriftestolen.

Franske katolikker splittet på grund af Portugal

PARIS (NC) — Debatten om Portugal har splittet katolikkerne i Frankrig i en konflikt mellem højre og venstre, som omfatter alle fra manden på gulvet til den franske bispekonferences formand, ærkebiskoppen af Paris, kardinal Francois Marty.

Revolutionen i Portugal har haft en umådelig indflydelse på den offentlige og politiske opinion i Frankrig. Der er i øjeblikket i Frankrig 800.000 portugisiske indvandrere, hvad der gør dem til en af de største indvandrergupper i landet.

De fleste er erklærede katolikker fra det nordlige Portugal, hvor den katolske reaktion mod kommunisterne har været stærkest.

»Vi kender alle sammen de portugisiske arbejdere«, sagde kardinal Marty i sin prædiken i Notre Dame på festen for Marias optagelse i Himlen. »Vi har lært at sætte pris på dem og at tage del i alt hvad der angår dem«.

Kardinalen gav udtryk for de franske katolikkers sorg over at se, hvordan det portugisiske folks store forhåbninger til revolutionen havde vendt sig til den største bekymring.

Han gik ind for at støtte religions- og talefriheden, og han tilføjede: »At søge at komme til forståelse er

bedre end vold«, for »retfærdighed er bedre end magt«.

Provokation til voldshandlinger?

Kardinal Martys udtalelse kom få dage efter en antikommunistisk opstand i Braga, hvor ærkebiskop Francisco Maria da Silva havde protesteret mod de kommunistiske manøvrer og advaret om, at de, hvis de fortsatte, kunne forføre folket »til vold og til at begynde en borgerkrig«.

Franske journalister, som tilsyneladende har hentet deres viden fra Kirkens egne rækker, antyder, at kardinalen snarere har udlagt ærkebiskop da Silvas ord som en trussel end som en simpel advarsel.

Til gengæld benægtede kardinal Marty i et radiointerview to dage efter, at disse udtalelser var faldet, at han havde kritiseret ærkebiskop da Silva.

»Jeg beklager, at en ærkebiskops ord er blevet udlagt som en provokation til visse voldshandlinger,« sagde kardinalen.

»Jeg kan ikke rigtig indse, hvordan man kan udlægge noget, der kun var ment som en påmindelse om visse sandheder, biskoppen går ind for, som en opfordring til voldshandlinger.«

Videre sagde han, at ærkebiskop da Silva »måske havde haft en fornemmelse af, at den religiøse frihed i Portugal var i fare«.

(Fortsættes på bagsiden)

Ærkebiskop da Silva ved en antikommunistisk demonstration i august i år.

Kaj F. Fjording og Søn

Murermestre — Ingeniører
Entreprenører
Hyldegårds Tværvæg 13
Charlottenlund.
Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ installatør
J. Ramskov Hansen
Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER

Blikkenslagermester
aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 — 80 50 30

Roman Kusler

Murermester
Stationsvej 11, Nivå
Telefon (03) 24 71 50

Aktieselskabet

Købmands- og Haandværkerbanken

— en rigtig AARHUS-BANK

Store Torv 12, telf. (06) 12 47 77

Søndre afd., Århus Hovedbanegård
Telf. (06) 12 40 88

Langenæs afd., Skanderborgvej 16
Telf. (06) 14 55 22

R. Schulik

Slagterforretning

Nørrebrogade 46, Esbjerg
Telefon 12 02 14

Tømrermester

Ferd. Færch & Co A/S
Strandvejen, Ålborg
Telefon 12 03 01

Ejner Nielsen

Kolonial — Kaffe
Absalonsgade 14 — 9000 Ålborg
Telf. (08) 12 09 71 — 12 15 56

Fint arbejde — Rimelig pris

Telefon: TRiA 6070

Er De tilfreds med Deres snedker
og møbelpolstre?

Hvis ikke — så prøv os!

ANDERS SVENDSEN

Afdeling for bygningsarbejde
Nordre Frihavsgade 13, Kbh. Ø

Oliefy
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

NORDISK KUL A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 70 45 30

Lær tysk i Tyrol

Virkelig effektiv international sprogskole for alle
aldersgrupper, uanset forkundskaber.
2 og 4 ugers kurser — små hold — udflugter.
Skriv — gerne på dansk — til

SPRACHSCHULE WESTENDORF

A-6363 Westendorf/Tyrol
Østrig

LÆSERNE SKRIVER

Under denne rubrik vil breve fra læserne blive bragt
i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har
almen interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til
om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200
ord.

Uegnede læserbreve

I tilknytning til en artikel om
læserbreve i nr. 13 af 27. au-
gust i »katolsk orientering«
ville jeg bede redaktionen om
ikke bare at ta' imod de
læserbreve, som kommer,
men også offentliggøre dem,
DOG på én betingelse: at re-
daktionen får frit lejde til at
stryge alle ukvemsord, alt,
hvad der smager uhumskt.

Men når det er sagt, så op-
tag dog disse breve, man skri-
ver til jer. Man skriver ikke et
brev, uden at man har noget
på hjerte. Og husk også, at
man tugter kun den, man in-
derst inde holder af.

Kære »katolsk oriente-
ring«, fjern alle »fy«-ord fra
disse læserbreve, men lad os
se dem! De er uden tvivl en

del af de tanker, som regerer i
vore sind netop i dag. Det skal
vi ikke være blinde for.

Lad os læse, hvad de mener
om katolicismen i Danmark i
dag. Om ikke andet, så vil
disse breve stå som et spejl af
det Danmark, vi er sat i i
dette øjeblik. Et Danmark,
som langt fra er katolsk i dag.

Hvorfor mon?

Erik Christensen

Desværre er det ikke bare et
spørgsmål om at fjerne nogle
»fy-ord« i de læserbreve, vi i
redaktionen finder uegnede.
Det er tonen i brevene som
helhed, der faktisk kompro-
mitterer afsenderen selv.

red.

Salmebogen påny

Ebbe Simonsen fremsatte i
»katolsk orientering« nr. 12
den ypperlige idé at inddrage
præster og menigheder i sal-
mebogsarbejdet ved hjælp af
et spørgeskema. Det er så vist
en sag for alle katolikker både
angående salmebogens brug
ved gudstjenesten og dens an-
vendelse som »lægefalkets bre-
viar«, og samtidig fik vi kastet
lys over de 3 muligheder:
Økumenisk salmebog, til hvil-
ken tiden måske endnu ikke
er moden, 2) revideret katolsk
salmebog og 3) anvendelse af
DS med katolsk tillæg. Den
sidste mulighed så jeg anvendt
i sommer i Vadstena, og Sven-
ska Kyrkans salmebog inde-
holder en mængde forsvensk-
ninger af Kingo, Grundtvig og
Ingemann!

Derimod synes en »nedkøl-
ling af den udbredte begejst-
ring for den danske salme-
skat« mig nærmest sort utak-
nemmelighed. Er kendskabet
til den så ringe som anført, er
det danskundervisningen, der
er skandaløs — ikke klassi-
kerne! Det kunne f. eks. af-
bødes, ved at der på kurserne
på Sostrup og Magleås indfør-

tes timer i salmekundskab.
Man glæder sig over, at der
på ny skrives salmer her-
hjemme. Men — hånden på
hjertet — de fleste er ret
tynde og kan næppe forventes
at få nogen lang levetid. Den
udvælgelse har klassikerne
været igennem.

Det hævdes, at Grundtvig
er svært tilgængelig. Nu skal
man næppe begynde med »De
levendes Land«, og Grundtvigs
ven Ingemann forstås allerede
af børn. Vi har i den senere tid
brugt Kingo ved morgenan-
dagten og erfaret, hvor for-
bavsende »up-to-date« denne
snart 300-årige barokdigter
er. Lad dem have arbejdet ud
fra en bestemt trosopfattelse,
— deres værk er glædeligt in-
terkonfessionelt, når vi lige
undtager de famøse numre
282, 311, 312 og sidste vers af
354, der rimeligvis forsvinder
fra en kommende udgave af
DS. Der er her tale om en
fælles kristen dansk arv, —
personlig har jeg mistanke
om, at Helligånden har været
virksom.

Preben Hahn-Thomsen

Den Nordiske Bispekonference

Nye forordninger om sakramenterne

hovedpunkt på mødet i september på Djursholm

På grund af 50-årsdagen for
det første økumeniske møde i
Stockholm er den Nordiske
Bispekonferences præsidi-
møde denne gang henlagt til
Stockholm, idet nogle af bi-
skopperne på den måde vil få

lejlighed til at træffe kardinal
Willebrands.

Præsidiat består af bispe-
konferencens formand, bi-
skop Paul Verschuren, Hel-
sinki, og dens to
næstformænd, biskop John

W. Gran, Oslo, og biskop
John Taylor, Stockholm.

I mødet deltager endvidere
bispekonferencens generalse-
kretær, biskop Hans L. Mar-
tensen, København, og se-
kretæren, pater H. Leenders,
samt pastor Ib Andersen i
hans egenskab af formand for
bispekonferencens juridiske
kommission.

Da den Nordiske Bispekon-
ferences økonomi for tiden er
meget anspændt, og rejserne i
den senere tid er steget bety-
deligt i pris, har biskopperne
vedtaget kun at mødes en
gang i år (i modsætning til to
gange de øvrige år). Det blev
samtidig besluttet, at præsi-

diemødet skulle finde sted i
september, for at man der
kunne ekspedere de løbende
sager. Desuden skal det fun-
gere som en mere langsigtet
forberedelse til den næste bi-
spekonference, som formo-
dentlig vil blive afholdt i den
første uge af februar 1976.

Præsidiemødets hoved-
emne bliver dog den katolske
kirkes nye forordninger an-
gående sakramenterne. Den
romerske kommission til kir-
kerettens revision har udsendt
en tekst om de syv sakramen-
ter og opfordret bispekonfe-
rencerne til at kommentere
teksten og fremsende
ændringsforslag.

Et forberedende arbejde er
allerede gjort. Blandt andet
har præsterne været indbudt
til at deltage i møder om
emnet. Præsidiat vil på bag-
grund af det gjorte forarbejde
redigere sine kommentarer og
videresende disse til Rom.

Biskoppens kalender

Torsdag 2. — søndag 5. oktober: besøg i Esbjerg

Tirsdag 7. — lørdag 11. oktober: møde i Strassburg for den
romersk-katolske/lutherske arbejdsgruppe.

Lørdag 11. — søndag 12. oktober: strukturweekend på Mag-
leås.

Mandag 13. oktober: kl. 19.00 møde med firmander i Roskilde

Tirsdag 14. oktober: møde med katolske skoleledere i Ko-
benhavn og omegn.

Fredag 17. — tirsdag 21. oktober: kateketkursus på Magleås.

Lørdag 25. oktober: møde i Århus for Økumenisk Fællesråd.

Fredag 31. — søndag 2. november: weekend i Roskilde.

Hofjægermester von Folsach død

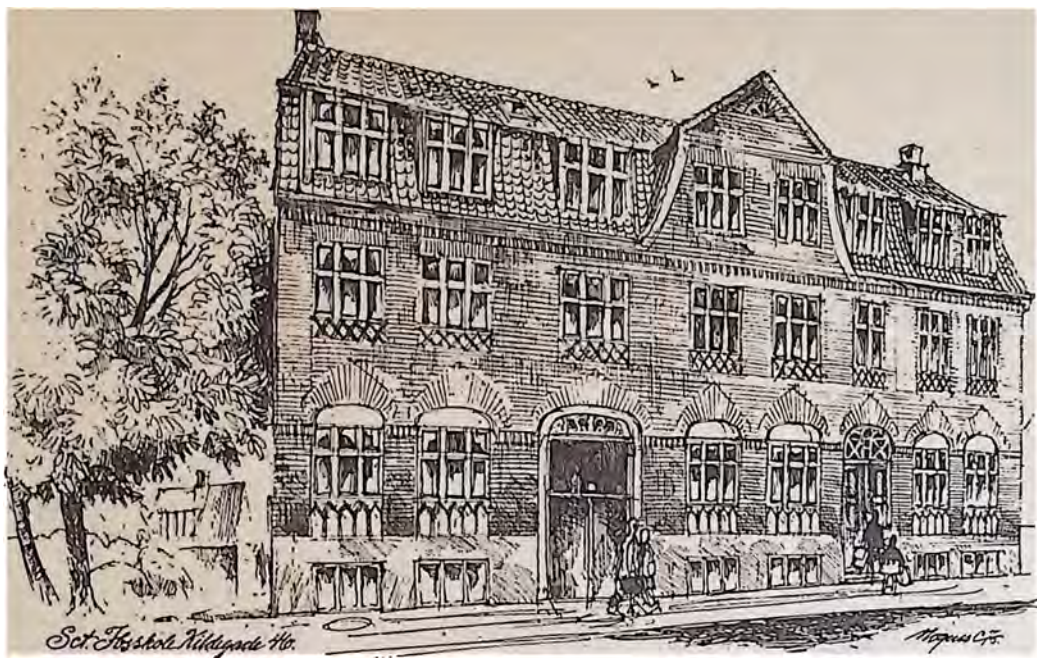
Budskabet om hofjægerme-
ster von Folsachs død vækker
sorg hos de mange, som gen-
nem årene har nydt godt af
hans gæstfrihed og har lært
ham at kende som en trofast
og hjælpsom ven. Han var en
ivrig og virksom katolik. Selv
hævede han, spøgefuldt, at
han tilhørte »Foreningen
G.A.K.«, det er udlagt: Gan-
ske Almindelige Katolikker,
men hans indsats for kirken
strakte sig et godt stykke ud
over det almindelige, hvad
han beskeden fortav. Den
hellige Fader påskønnede
hans gerning ved at tildele
ham kommandørkorset af
Gregorius ordenen. Sin
kærlighed til skoven og fri-
luftslivet udmøntede han i sin
gæstfrihed mod ungdommen,
utallige små og store spejder-

lejligheder har været afholdt i Stor-
skoven, og når han vandrede
med de unge i skoven, forstod
han at åbne deres øjne for na-
turens vidundere. Han var en
fortrinlig forstmand, og en tur
med ham var altid lærerig og
spændende. Under besættel-
sen hjalp han frihedskæm-
perne — og betalte derfor
med fængsel og tortur hos Ge-
stapo.

Mange unge vil huske ham
for de vidunderlige ferier i
»Pindhuset«, et lille skovlø-
berhus, han havde ladet re-
staurere, så at han kunne invi-
tere børn og unge til at bytte
storbyens gader med Storsko-
vens stier.

Herre, giv ham den evige
hvile og lad det evige lys
lyse for ham.

Georg Heggum

Sct. Ib's skole i Horsens

*Ny afdeling i Kildegade indvies den 26. september
3-dobling af elevtallet de sidste 5 år*

Sct. Ib's skole i Horsens indvies d. 26. september sin nye afdeling i Kildegade 46. I juni 1974 købte Sct. Ib's skole bygningen, som er en ældre skolebygning, af Horsens kommune, og allerede ved det nye skoleårs begyndelse i august samme år rykkede 125 elever ind i den delvis istandsatte skole.

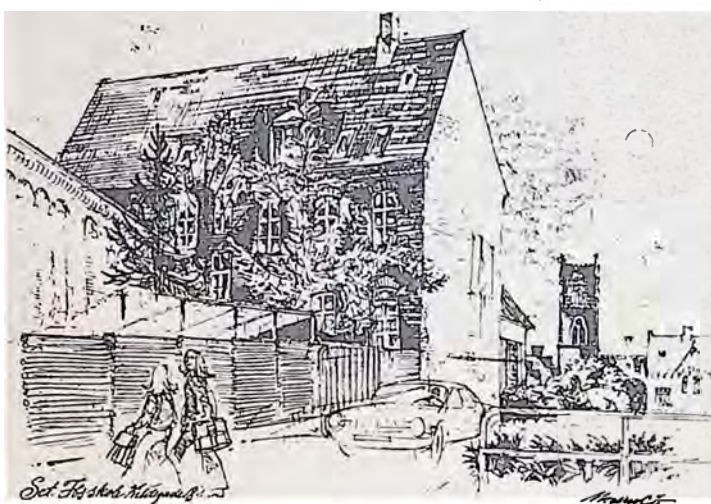
Ved en overordentlig stor forældreindsats har skolen siden købet undergået en stor istandsættelse, og ved indvielsen vil man kunne fremvise en omend ikke ny skolebygning så dog en række klasseværelser, som fuldt ud tilfredsstiller

tidens krav om lyse venlige lokaler.

Samtidig med købet lejede den selvejende institution en tilliggende grund, som af en aktiv gruppe forældre hurtigt blev omdannet til en smuk grønnegård til glæde for de ældre elever.

I dag har skolen 335 elever fordelt på hovedskole og realafdeling. Herudover deltager 40 børn fra 3 år op til 6 årsalderen i en legestue, som møder tre eftermiddage om ugen.

På ugens 4 dage møder alle skolebørnene i Sct. Josefs kirke til morgensang. En gang om ugen er denne andagt lagt

Sct. Ib's skole i tegneren Mogens Christiansens streg. Øverst på siden den nyindviede afdeling i Kildegade 46, og herover et parti fra den gamle afdeling i Kildegade 18.

til den protestantiske Vor Frelses Kirke. Skolen opfatter denne morgensang som en fornyelse og en festliggørelse af børnenes skoledag. Moderne og klassiske salmer veksler med bøn og bibeltekst. Ofte medvirker børn og lærere på forskellige instrumenter. Forsangere ved andagterne er en gruppe elever fra skolens kor.

Gennem de sidste fem år har Sct. Ib's skole udviklet sig fra at være en lille skole på under 100 børn til en skole med over 300 elever.

Denne udvikling skyldes hovedsageligt skoleleder Jørgen Frost-Jensens dynamiske arbejde, som er blevet støttet af en meget aktiv bestyrelse.

Sct. Ib's skole er en moderne kristen skole, som det bliver spændende at følge.

Skolen og Sct. Josefs menighed har altid været nært knyttet sammen, og menigheden ønsker skolen lykke og held fremover.

Lige udkommet

Redemptoristpater

Karl Harmer

1897-1974

ved Fr. Klar
DSs.R.

Fås v. Sct. Annæ Kirke
Pris kr. 18,-

Social rådgivning

ydes af
Katolske Menighedsplejer på kontoret,
Bredgade 69 A o.g. 1. og 3. tirsdag kl. 19
til 21, dog ferielukning 12.-30. sept. incl.

Kontoret holder i øvrigt åbent ugens 5 første dage fra kl. 14 til 16.
Telefon 15 23 03.

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

WVS

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

E. Christoffersen

Ringstedgade 25, Næstved

Begravelse og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 - GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 76
Ligkistemagasin GO. 6056 - GO. 6030

Begravelse og bisættelser
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

Kristen i dag - møderækken på Magleås fik vellykket start med stor tilslutning

Møderækken »Kristen i dag« blev åbnet på Magleås den 7.-8. september med en discussions-week-end over temaet »Kristendommens centrale budskab«. På midtersiderne i dette nummer bringer vi et fyldigt uddrag af det indledende foredrag og diskussionsoplæg af pater H. Roos. I sin velkomst til deltagerne udtrykte pater Ross glæde over den store tilslutning og håbet om, »at mødet måtte blive et fristed i vor travle tilværelse, en oase i vor orkenvandring af slid og slæb«. Han understregede, at dette og også de følgende møder ikke er tænkt som retræter, religiøse vækkelsesmøder eller kursus, hvor man skal bekæmpes, indoktrineres eller efteruddannes i teologi. Snarere er der tale om et eksperiment med det formål at få en kommunikation igang. Alle mulige spørgsmål skal åbent og ærligt diskuteres, og enhver skal uden frygt kunne stille sine spørgsmål. Formålet er ikke hurtigst muligt at nå frem til færdige løsninger,

men at give hinanden tilskyndelser og inspiration.

En hastig status ved mødets afslutning viste, at eksperimentet lykkedes godt. Grupperne havde haft lejlighed til at diskutere kristendommens mangfoldige sider i en behagelig, afslappet atmosfære. Man kunne også fornemme en vis enighed om, at noget væsentligt i kristendommens budskab til mennesket i dag drejer sig om befrielsen fra jeg'et, egoismen og isolationen henimod et fællesskab båret af kærlighed og solidaritet. Flere så en mulighed for at udmønte dette i aktiv gerning omkring basisgrupper, som også fremover kunne hente inspiration på Magleås.

Kristen i samfundet

Næste arrangement i møderækken bliver lørdag-søndag den 4.-5. oktober med temaet »Kristen i samfundet«. Også her vil man veksle mellem drøftelser i grupper og i plenum af de problemer og muligheder, vi har som kristne i dagens Danmark.

Efter ankomst og indkvartering giver modelederen, adjunkt Kurt Hansen det første oplæg til lørdag formiddags gruppearbejde med titlen »Hvor står vi nu? Hvad kommer ud af 60-ernes kirkelige opbrud? Efter frokostpausen følger et nyt oplæg om spørgsmålet »Hvordan kommer vi videre?«. Christian Lerch, Kurt Hansen og Jan Ulrik Dyrkjøb gør rede for emnet transcendens og menneskeliv: kærlighed, lidelse, død.

Lørdag aften vises en filmatisering af Dostojevskijs roman »Idioten«. Temaerne søndag er »Jesu magt og afmagt«, et gruppearbejde over messens tekster. Senere lægger Jan Ulrik Dyrkjøb op til et gruppearbejde om evangeliets politiske konsekvenser »Frihed, lighed og søsterskab«. Arrangementet ventes afsluttet ved 16-tiden søndag eftermiddag.

Den kristne og arbejdet

Den 1.-2. november fortsætter møderækken med emnet »Den kristne og arbej-

det« under ledelse af cand.-mag. Ellen Nielsen og pater P. Gregoire. Hvor er arbejdets plads i Guds frelsesplan? Hvorfor er arbejdet for mange blevet en forbandelse i stedet for en medskabelse? — er spørgsmål blandt andre, som vil blive behandlet.

Katolsk Arbejderaktion holder på samme tid retræte på Åsebakken, og modeledelsen håber derfor på at kunne gennemføre et fællesarrangement lørdag aften. Man har planer om at vise en aktuel film om undertrykte arbejdere i Amerika som optakt til en diskussion med Katolsk Arbejderaktion.

Møderækkens sidste arrangement finder sted 6.-7. december, hvor man under pastor Bjørn Højbos ledelse vil diskutere »Den kristne i dag i fritiden og højtiden«.

Der er stadig nogle få ledige pladser på moderne. Pris incl. overnatning og spisning er 60-70 kr. Tilmelding modtages på Katolsk Bispekontor, Bredgade 69A 1260 København K. hjj

DANSK LIGBRÆNDINGS- FORENING

Bisættelser og begravelser
ordnes til rimelige priser for
alle

Medlemsskab ingen betingelse
men en fordel.

STORKØBENHAVN	ÅRHUS
HOVEDKONTORET	(06) 12 58 95 - 13 51 83
Nikolaj Plads 27	
13 75 40	HJØRRING
Amagerbrogade 31	(08) 92 22 61
SU 7540	
Falkoner Allé 16	HORSENS
2000 København F	(05) 62 61 22
217540	
Nørrebrogade 118	KOLDING
39 33 25	(05) 52 20 10
Enghave Plads 12	
31 75 40	NYKØBING F.
Østerbrogade 110	(03) 85 18 48 - 85 01 51
TR 6840	
Kirketorvet 19	NÆSTVED
GE 7540	(03) 72 02 33
Søborg	
Hovedgade 154	ODENSE
67 92 93	(09) 12 81 32 - 11 21 61
Glostrup	
Hovedvej 166	RANDERS
96 16 53	(06) 42 29 45 - 42 21 61
Hvidovrevvej 258	ROSKILDE
78 16 23	(03) 35 18 40
	SILKEBORG
	(06) 82 37 28
AABENRAA	
(04) 62 29 79	SLAGELSE
	(03) 52 42 70
AALBORG	
(08) 12 77 77 -	VEJLE
12 19 01	(05) 82 23 33

KVINDEN I KIRKEN

af Ellen Nielsen

Da tanken om kvinders adgang til at blive katolske præster for første gang dukkede op, omkring Vatikankonciliet rystede vi vistnok alle på hovedet. Imidlertid, ved vor danske synode i 1969 formuleredes spørgsmålet med stor forsigtighed i et oplæg om »Kvinden i Gudsfolket«: »Synoden ønsker nøje undersøgt, om der er fundamentale teologiske grunde imod, at kvinder bliver præster.« Det blev ved oplægget, — der var ikke tid til at drøfte og vedtage det.

Siden er der da også arbejdet med kvinders deltagelse i alle kirkelige tjenester på lige fod med manden. Flere og flere teologer rundt om i verden mener ikke der er nogen teologiske hindringer, men nok psykologiske og sociale. En kendt katolsk professor, J. M. Aubert fra Strasbourg, har lige udsendt en bog, den hidtil mest afgjorte redegørelse i kvindens favør: »La Femme. Antiféminisme et Christianisme« (forlaget Cerf-Desclée, Paris, 1975). Fra de katolske kvinders side kommer ønsket fra deres verdensunion, og ligeledes kraftigt fra en del ordenssøstres side.

Kvinder og mænd i de kristne samfund

Det konstaterede vi ved et internationalt økumenisk »kollokvium«, samtalemøde, den 25. — 30. august i Heverlee ved Leuven i Belgien. Emnet var »Kvinder og mænd i de kristne samfund (menigheder, fællesskaber)«. Initiativet kom fra en belgisk gruppe, »Femmes et hommes dans l'Eglise«, der snart blev international. En af de ledende her er journalisten Marie-Thérèse Van Lunen-Chenu, som vi lærte at kende på mødet som en klog og engageret kvinde med mand og hus og fire børn og alligevel overskud til at skrive og være aktiv. Gruppen fik informationscentret PRO MUNDI VITA til at organisere mødet. Medindby-

dere var Kirkernes Verdensråd, Det Lutherske Verdensforbund. WUCWO (katolske kvinders verdensunion) og et par andre katolske organisationer.

Efter at have studeret de grundige forberedelsespapirer samledes ca. 80 deltagere fra 25 lande på 5 kontinenter: katolske, reformerte, lutherske og ortodokse — de fleste kvinder, men også en del mænd: præster, teologer og en enkelt biskop fra Latinamerika. Vi fyldte dog ikke meget i det enorme jesuiterkollegium, som gav os husly og mad, serveret af flinke unge studerende.

Katolske kvinder på mødet

De katolske kvinder kom især fra Latinamerika, herunder to fra CIDHAL-centret i Cuernavaca i Mexico, men også fra Europa og helt fra Philippinerne, — lægfolk og søstre, en af de skrappeste var formand for USA's nonner, St. Josefsøsteren Dorothy Donnelly. Søstre har derovre ansvarsfulde poster i undervisningen og (i Latinamerika) ved bispekonferencen. Ofte er de kommet til Europa for at studere teologi i Lyon eller netop i Leuven. Den unge søster fra Philippinerne var den eneste, som ikke gik civilt klædt. Så var der fire-fem medlemmer af den pavelige kommission til studium af kvindens plads i samfund og kirke — en af dem var egen Inger Hedemark. En anden skandinavisk repræsentant på mødet var vor norske trosfælle dr. Kari Børresen, hvis disputats om kvinden (underordning og ligeværd) nu begynder at blive kendt og værdsat ude i verden, — den førnævnte professor Aubert har »lånt« en hel del hos hende (som jeg også selv har i mit arbejde med sagen). Tine Halkes, hollandsk teolog, deltager i arbejdet for at skabe en ny videnskab, feminologi. Patty Crowley fra de amerikanske familiegupper, som engang besøgte Danmark, spurgte ivrigt, om vi endnu havde

En skildring fra et internationalt økumenisk samtalemøde i Belgien

nogen familiegupper i gang. Og blandt de mandlige deltagere bemærkede man med overraskelse dominikanerpater Hervé Legrand fra Paris, — også han går nu ind for kvindernes ligestilling i kirken.

Ligeret kræver ændret samfundsstruktur

Ikke altid vidste man, hvilken konfession den talende hørte til. Protestanterne kom fra Indien, Indonesien, Østafrika og USA. De kom til at præge mødet stærkt. Flere af dem skal deltage i Verdensrådsmødet i Nairobi til efteråret. Navnlig gjorde et foredrag af den presbyterianiske præst og professor dr. Letty Russell et dybt indtryk. Hun har i øvrigt et betydeligt teologisk forfatterskab bag sig, også om kvinden i kirken. Endelig den lutherske præst Connie Harvey, som ledede gudstjenesterne fantastisk godt med en evne til kommunikation, som mange mandlige præster måtte misunde hende. En reformert, Madeleine Barot fra Paris, i ledelsen af den franske protestantiske føderation, viste sig at være yderst radikal i sit samfundssyn.

Det var i det hele taget typisk, at næsten alle på mødet hævdede nødvendigheden af samfundsændringer, hvis kvinderne skal have fuld ligeret. Man undgik dog at bruge ordet »klassekamp« i sluterklæringen, fordi latinamerika-

nerne var bange for at blive arresteret ved deres hjemkomst, hvis regeringerne så det ord. Der var udbredt enighed om, at ændrede samfundsstrukturer var en betingelse for, at diskrimineringen af kvinder kunne afskaffes — en sådan ændring er blot ikke nok, det ser man i de socialistiske lande. Sexismen, som kvindebevægelsen bekæmper, har også psykologiske og kulturelle dimensioner.

Strategi i kampen for ligestilling

Måske blev der talt for lidt om manden, som dog

skal være med i dette »partnership«, fællesskab i samfund og kirke. Men naturligvis er det jo kvinden der føler sig diskrimineret. I gruppearbejdet drejede det sig om »modeller, hindringer og strategi« i kampen for ligestilling. Strategien er den bevidstgørelse, som må sættes i gang, for at både kvinder og mænd skal blive klar over, at de lever med et forkert billede, »image«, af kvinden og hendes rolle, et billede som er en meget gammel arv (kvinden er passiv, følelsesbestemt, og hun sættes på piedestal eller gøres til sex-objekt), en arv, som stammer fra primitive tider og ikke blot er kirkens (kirkernes) skyld, som man ofte hører det. Men kirken har opretholdt dette skæve syn, og der protesteres nu også mod, at Gud opfattes som maskulin: Gud er hverken maskulin eller feminin. Men det er mænd, der i 2000 år har formet det teologiske sprog. Nu må det ændres. Vi blev for resten gjort opmærksom på, at det berømte og ustandselig citerede Paulusord om, at kvinden skal tie i forsamlingen, ifølge eksperterne er en interpolation, indføjet senere, og ikke Paulus' egen mening.

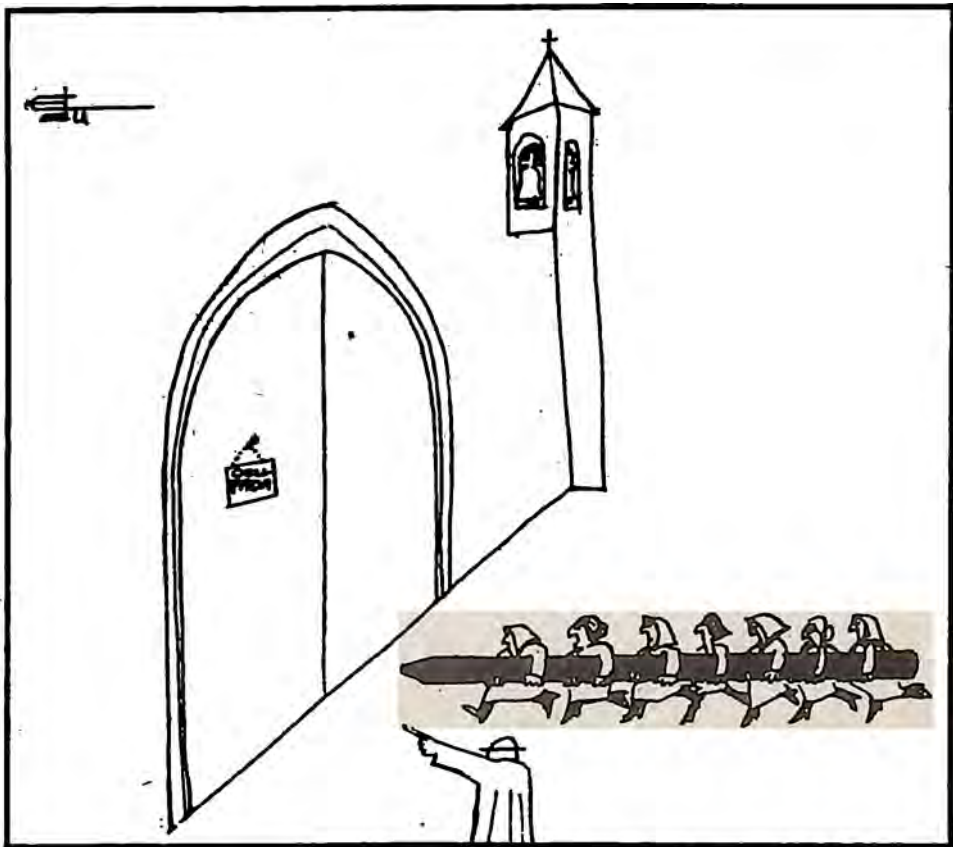
Samarbejde mand/kvinde i kirken

I sluterklæringen, vedtaget næsten enstemmigt, hedder det: »Samarbejdet mellem mænd og kvinder, temæet for vor samtale, grunder sig på den overbevisning, at de gaver, det enkelte menneske har modtaget, er givet til bedste for fællesskabet. Disse gaver er udtryk for Helligåndens kraft og kærlighed. De er på ingen måde

betinget af køn. Kirkerne har ikke villet anerkende og bruge de enkeltes gaver og er derved gået glip af noget af Helligåndens liv. Ingen bør derfor hindre, at kvindernes gaver stilles i kirkernes tjeneste.« Og videre: »Kirkerne har i fortiden og er endnu i dag alt for ofte allieret med politiske og økonomiske magthavere. De har ikke forstået at efterleve evangeliet fuldt ud.« Til sidst: »Vi beder kirkerne fremme studiet af »sexualitetens betydning.« Dette studium skal hjælpe teologerne til at give afkald på stereotype forestillinger med basis i utilstrækkelig biologisk viden... Det er vigtigt, at kvinderne påtager sig ansvar i de teologiske overvejelser, idet de udnytter deres specielle erfaring, d.v.s. med særligt hensyn til den induktive metode. Hele den symbolik, som virker diskriminerende for kvinderne, må revideres.«

Noget er sat i gang, og Heverlee vil nok vise sig at være en milepæl i arbejdet med kvinden i kirken. Men især i den katolske kirke hersker der en frygt for frihed og sexualitet, en frygt for fremtiden, som kommer af en snæver fortolkning af traditionen, som en deltager sagde. Kvindernes opgaver i fremtidens samfund og kirke bliver ikke mage til mandens. De har deres egen facon trods det århundredgamle pres fra mændene, der har anset dem for deres ejendom. Kvinderne vil våge over det, som spirer i dag under åndens pres, holde hænderne om det, at det ikke skal dø, — som vi på FN's kvindefilm så dem holde hånden over det spirende korn.

Ellen Nielsen

Peterskirkens belyste kuppel.

»Nordisk Valfart« til Rom

En begivenhed, rig på farver - og kontraster

af Willem Wuyts

Den, som venter en valfarts-reportage af traditionel art — altså i den mere begejstrede eller fromme stil, bør nok advares lidt på forhånd. De berigende højdepunkter er ikke fortiet, — men heller ikke den kendsgerning, at rejse-arrangementet som helhed var meget dårligt organiseret til stor irritation for de mange nordiske deltagere.

Henved 200 pilgrimme fra hele Skandinavien deltog i den Nordiske Valfart til Rom i anledning af Jubelåret. Det officielle program begyndte mandag den 23. juni med en aftenmesse i Gesukirken og sluttede med en grandios pavemesse på apostlene Peters og Pauls fest, søndag den 29. juni.

En Sterling-maskine havde tidlig om morgenen fløjet det første hold (danskere) til Ciampino, om eftermiddagen fulgte en Alitalia-maskine med de øvrige skandinaver, for hvem Kastrup kun var en af omstigningsstationerne.

På grund af allehånde forsinkelser blev også messen udsat til kl. 20.45. Den norske biskop Gran prædikede om spørgsmålet, hvad ordet »salig« mon betyder, når Kristus saligpriser de fattige, de ydmyge, dem der stifter fred o.s.v.

Tirsdag den 24. juni »Simon, du er Klippen«

Syngende »Dejlig er Jordan« drog vi bag det sølle papskilt med ordene »Nordisk Valfart« op mod den hellige dør i apostlen Peters gravkirke, hvor vi bad indgangsbønnerne. Pilgrimsmessen foregik helt foran i køret ved kathedraltret, sammen med en stor fransk-kanadisk valfartsgruppe, hvis biskop var hovedcelebrant og prædikant. Efter messen holdt vi »frikvarter« til kl. 10, og efter en forjaget rundvisning på knapt en time kørte busserne os til Gianicolo-højen, hvor vi »fik

luft« i alle ordets betydninger! Nogle grupper nåede endnu Bramantes tempel over hullet i klippen, hvor i følge gammel folketradition Peters kors skulle have stået, andre busser susede uden videre hjem til frokosten.

Turistprogrammet om eftermiddagen tilbød en frivillig bytur til Kapitolpladsen, Forum Romanum, Colosseum, San Clemente og Santa Sabina på Aventinen.

Onsdag den 25. juni: audiens

Onsdag fejrede hvert af de skandinaviske hold sin egen messe. Danskerne gjorde det kl. 8 i Santa Maria in Traspontina, et stenkast fra Engelsborg, få meter fra altret til ære for Skt. Knud. Umiddelbart efter messen valgte et lille hold sammen med biskop Martensen at besøge Vatikanmuseerne, mens de fleste deltog i en forvirret bustur til Trevifontænen (uden vand), Piazza Novona, Pantheon, S. Maria sopra Minerva, den spanske trappe (66 sekunders ophold uden at stå af bussen), Piazza del Popolo (uden stop), forbi Augustus' mausolæum over Tiberen og hjem!

Den ugentlige pavelige audiens skulle foregå på selve Peterspladsen, men i mellemtiden var også himlen blevet irriteret. Et brølende skønt uvejr med regn i lodrette gardiner jog 50.000 sommerklædte og pjaskvåde pilgrimme (et syn, kun Fellini ville kunne

filme) enten ind i Peterskirken, hvor audiensen begyndte for italienerne, eller ind i audienssalen, hvor den fortsatte for de andre sproggrupper. Vi nåede ind!

I sin tale understregede pave Paul »at troskab ikke betyder en statisk, passiv holden fast ved overleveringer, men derimod en aktiv, voksende tro mod overleveringens væsentlige indhold«.

Onsdag aften var hele det skandinaviske hold inviteret til en nydelig reception på det Tyske og Ungarske Kollegium. Samme aften holdt biskopperne og valfartskomiteen et hastemøde med Steno Rejssers ansvarlige for at drøfte, hvordan den elendige organisation, den manglende koordination og den utilfredsstillende programmering endnu kunne ændres.

Torsdag den 26. juni: Frascati (byen og vinen)

Tidlig om morgenen koncelebration i Roms anden store basilika Santa Maria Maggiore, mens turister lærmede og andre pilgrimme, på vej ind gennem den hellige dør, overdøvede os med flerstemmige sange. Efter messen: gruppebillede på kirkens bagtrappe, et halvt kvarter til at se selve kirken, og så kørte de drønvarme busser os til vinbyen Frascati. Efter en drikkepause i Castel Gandolfo og turen rundt om Nemisøen spiste og drak vi os mætte i Frascati, hvor vi afspadserede den tid, vi aldrig fik i Rom.

Samme aften var vi gæster hos menigheden i det romerske sogn »De 40 kanadiske martyrer«. Det blev en blandet aften med lidt for enhver smag, en melang lægmandstale (med biskop Gran som vittig tolk) om sognets gruppearbejde, ingen tid til gensidig orientering (som planlagt). Det hele endte i et hyggeligt samvær med de rare folk, som havde tilrettelagt denne noget misforståede aften.

Fredag den 27. juni: Katakomberne

I løbet af formiddagen besøgte vi endnu 3 af Roms 7 valfartskirker: gravkirken over martyren Laurentius, Jerusalem-korskirken

med sine tvivlsomme, men smukt udstillede relikvier (bl. a. apostlen Thomas' pegefinger!) og Lateranets Johanneskirke, Roms og pavens egentlige domkirke. De færreste pilgrimme blev her gjort opmærksomme på Giotto's freske fra 1300, som forestiller pave Bonifatius VIII, der udråber 1300 som første jubelår — en oplagt seværdighed for helligårspilgrimme!

Kl. 16 fejrede vi gudstjeneste i Domitilla-katakomben. Det underjordiske kirkerum, en antik ramme af historisk-dramatisk oprigtighed, bidrog stærkt til at give den røde martyrmesse det præg af koncentration og andagt, vi savnede i alle andre kirker. Efter messen dalede vi ned i katakomben. Et nyt uvejr over Rom havde afbrudt den elektriske strøm, med levende lys i hånden skred vi varsomt frem gennem de smalle gravgange, sikkert som i oldkirkens ikke-elektiske dage. Det var et plus. Der var endnu tid til overs til en lynvisit i den 6. af vore 7 valfartskirker, bygget over martyren Sebastians grav i katakomben ved Via Appia.

Lørdag den 28. juni: Paulus og Benedikt

Efter morgenmessen under korkalottens projektørbelyste mosaikker i

apostlen Paulus' gravkirke fik vi et kvarter til at beundre klostergården, ingen tid til selve kirken (igen!) og en hel eftermiddag i Sabinerbjergene med rundgang i Villa d'Este i Tivoli, et langtrukket besøg i en ligegyldig Gode Råds Madonnas snavsede kirke i Genzano, tre timers spisepause med billig mad, god vin og dejlig udsigt. Sent på eftermiddagen nåede vi Subiaco, hvor Benedikt af Nursias første hulekloster med de fantastiske vægmalerier var hele udflugten værd.

Søndag den 29. juni: Peters og Pauls fest

Kombineret med et besøg hos Jesu Små Søstre, der har bygget deres hytte- og baraklejr på en skrænt i Trappisternes klosterhave i Tre Fontane, fejrede vi søndagsmessen i den gamle klosterkirke, sammen med munkene. Biskop Verschuren prædikede på finsk. Efter messen bød søstrene på en drink og en kage i deres solbeskinnede have. Under dette afslappede samvær var det en ekstra glæde, blandt søstrene at gense bekendte fra Øm og København.

Søndag aften toppede valfarten med en storartet pavemesse under lun åben himmel på trapperne foran Peterskirken. Hjulpet af 40 kardinaler foretog pave

Paul præstevielsen af godt 400 diakoner fra alle verdensdele. Ritualet var glimrende tilrettelagt og — set fra taget på Berninis kolonnade, hvor de fleste skandinaver stod — en fryd for øjet. Det næsten gribende øjeblik, da alle nyordnede samtidig iklædte sig deres gyldne messedragt, udløste spontan folkejubel hos de hundrede tusinde som tæt pakkede stod i projektørlyset under den lillagra himmel på Peterspladsen. Efter messen modtog den synlig trætte pave igen folkets hyldest. Hermed endte den Nordiske Valfarts officielle program. Mange deltagere rejste hjem dagen efter. Resten blev spredt over Sorrento, Firenze og Assisi, hvor Steno Rejssers service svigtede totalt. En uge senere samledes man igen i Roms to lufthavne, mættet med indtryk, trætte i musklerne, glade for den indbyrdes festlige og venskabelige omgangstone, der havde præget disse »nordiske« dages samvær. Men det var synd, at vi fik så lidt tid til netop valfartens hovedmål, besøget af apostlenes gravsteder og de øvrige 5 valfartskirker, sammenlignet med de oceaner af tid, der blev ofret på turistprogrammet, især uden for Jubelårets Rom.

Willem Wuyts.

Danske pilgrimme på trappen foran Traspontina-kirken efter gudstjenesten onsdag morgen. Her findes alteret til ære for Skt. Knud

De tunghøre

Som man kan læse andetsteds i bladet, har en højtstående embedsmand i Vatikanet meddelt, at der inden længe kan forventes visse ændringer i organisationen af kirkens øverste administration, den romerske kurie, men at disse ændringer ikke bliver af drastisk karakter.

Det var ellers netop det, koncilmødene udtrykkeligt har efterlyst, om man husker rigtigt. I årevis har biskopperne anket over kuriens lukkede enevælde, som aldrig tålte nogen kritik mod dens mentalitet og arbejdsmetoder. Om så kritikken blev fremsat af samtlige biskopper, fornemmedes den som virkningsløs.

Kuriens gamle devise er »semper idem«. Oprindeligt var det ment som et udtryk for: »tiderne skifter, kirken forbliver sig selv«. I gejstlighedens vitser om kurien betyder det snarere: »lad alt håb fare, den er ikke til at rokke«. Den egenrådighed, hvor man forventede en ekspedition af sager i aftalens ånd, den langsommelighed, der ligner uvilje, og den manøvre-dygtighed, med hvilken embedsstanden i Vatikanet tør behandle det samlede episkopat, har ikke sjældent foranlediget biskopperne til at påtale kurien for manglende loyalitet. Enhver der har en smule fornemmelse af, hvordan en administration kan forhale vigtige sager, forstår det ubehag, spændingen mellem biskopper og kurien ofte fremkalder. På bispe-synoden i Chur, Schweiz, er det blevet sagt højt og klart. Internationaliseringen af kurien — et af koncilets krav — har kun set begrænsede resultater.

Navnet kurie stammer fra curia og betyder omsorg. Omsorg bør være en tjeneste. Biskopperne bebrejder kurien dens herskesyge, bedreven og en langt større evne for diplomatisk tovtrækkeri end for hurtig ekspedition. Kuriens modvilje mod bispekonferencernes selvstændige initiativ og fælles ansvar med paven for hele kirken er åbenlys. Kurien virker tung-hør, overhører argumenter skilter med sit »semper idem«, udhuler sin egen reform, mener mange biskopper. Korrupt er den næppe, men træg.

Fremtrædende kuriemedlemmer har ikke lagt skjul på, at de betragtede det 2. Vatikankoncil som en forbigående forkø-lelse og at alt efter nogle årtier med feber ville falde i de gamle folder igen. Foruroliget har kurien set en del nye råd blive oprettet, som konciliet havde vedtaget, og anser disses kontorer som fremmedlegemer »in diesen heiligen Hallen«. Man fornemmer en anelse tilfredshed i de (aldrig navngivne) vatikanske talsmænds meddelelser om, at nu udløber snart tidsfristen for alle de nye kontorets virke, »omend de forment-lig vil fortsætte under en eller anden form«. Selvfølgelig er flytning eller lukning af et kontor ikke ensbetydende med ophævelsen af et råd. Man ville jo have svært ved at overbe-vise os om, hvorfor og hvordan den pavelige Kommission for Retfærdighed og Fred, Komiteen for Familien eller Rådet for Lægfolk allerede nu skulle have gjort sig overflødige, så deres mandat måtte betragtes som udløbet! Argumenter som infla-tion og besparelser lyder ikke overbevisende.

Kurien nævnes aldrig i messens liturgi, det er vore nadver-bønner alt for gamle til. Men der kunne nævnes flere grunde til, at vi indflettede kurien i menighedens bønner. Noget i retning af: »At kurien må blive kureret for sin tendens til at ville kurere paver, biskopper, konciler og lægfolk, derom beder vi.«

Willem Wuyts

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80.
Giro 500 1471: Ansgarstiftelsen. Presse- og informationsafdeling.

I redaktionen:
Willem Wuyts (ansvarsh.)
Fjellegade 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93
Hans Jensen, Hans Jørgen Johansen, Bent Ortovald, Elli Gambell
og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden.
Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i
øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag september 1975: 14.700 ekspl.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte ma-nuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

Uddrag af det indledende foredrag
ved starten af den ny møderække på Magleås
over temaet »Kristen i dag«.

Vi henviser i øvrigt til omtalen side 3

Kristendommens centrale budskab

af H. Roos S.J.

Hvad er kristendommens centrale budskab? Ærligt talt: jeg ved det ikke. Jeg kan i det mindste ikke sige det med absolut sikkerhed. Måske kan vi i fælleskab prøve at finde ud af det. Enhver af os har jo sine egne tanker angående dette problem.

Prøv en gang et øjeblik at lade alle de mulige svar passere for Deres indre øje. Kristendommens cen-trale budskab er konkret næstekærlighed efter Moder Thereses forbillede i Calcutta, siger nogle. Kristendommens centrale budskab i dag er en indre spirituel fornyelse, siger andre, som er knyttet til den karismatiske bevægelse. Kristendommens centrale budskab i dag er en politisk befrielse af de undertrykte, en voldsom revolution, en forandring af samfundsforholdene, si-ger atter andre, som samles under mottoet: befrielses-teologi.

Hvem er Kristus?

Kristendommens opgave er at forandre de forkerte samfundsstrukturer og etablere noget af den fred og harmoni, som vi forven-ter i det kommende para-dis. Atter andre mener, at kristendommen må åbne sig for verden endnu mere, end det allerede er sket. Den modsatte part ønsker en holden fast ved traditio-nelle standpunkter. I første tilfælde er der fare for, at kristendommen mister sin identitet, i det andet til-fælde, at den bliver noget museumsagtigt og antikve-ret.

Andre vil sige: spørgs-målet er meget let at løse. Svaret på spørgsmålet: hvad er kristendommens centrale budskab? lyder ganske enkelt: det er Kri-

stus. Men så kommer jo at-ter spørgsmålet: hvilken Kristus? Er det den Kri-stus, som oldkirkens kunstnere fremstillede i de pragtfulde mosaikker i Ra-venna og andre steder? Kristus fremstillet som al-hersker, man kun nærmer sig i ærbødighed og tilbe-delse.

Eller er det højmiddelal-derens skønne Gud, som vi finder ham fremstillet i de gotiske katedraler? Er det senmiddelalderens smer-tensmand, et spejlbillede af tiden, hvor den sorte død hærgede Europa? Er det et århundrede senere Ignatius af Loyolas Krist-kongen? Er det baroktidens følelsesfulde hyrde eller sjælevennen? Er det rab-bien af Nazareth, en slags omvandrende, beåndet højskolelærer?

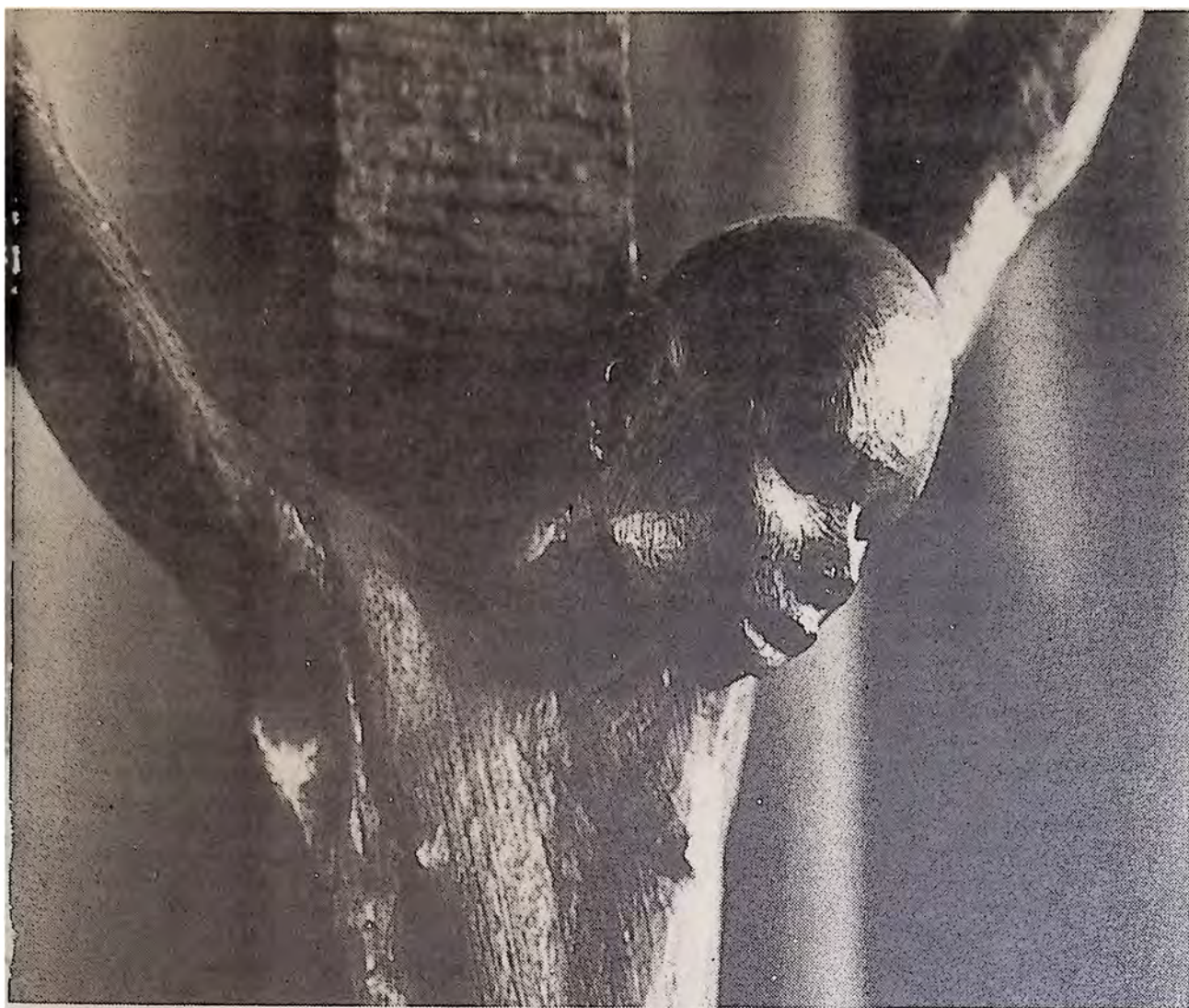
Er det den stille ven i ta-bernaklet, den eukaristi-ske Kristus, som har begej-stret så mange konvertitter og som Pius den X. har bragt os nær? Eller er det en Kristus som aktiv revo-lutionær. Jeg så for nogen tid siden et billede fra en kunstudstilling i Cuba — Kristus fremstillet som ung soldat med en maskinpistol hængende over sin skulder.

Kristen i dag

Hvilken Kristus har bud til os netop i dag? Enhver burde prøve at stille sig selv dette spørgsmål. Er det Kristus som læge, som hjælper, der kommer os til hjælp netop i den situation, vi lever i? — vi der har mistet vor identitet, er blevet fremmede for os selv, gli-der væk fra os selv. Vi, der er i fare for at synke og derfor må vi gribe hans frelsende hånd: Herre frels mig. Eller er det den Kri-stus, som træder os i mode i en af vor tids teologiske

bestsellere: Hans Küngs »Christsein heute«. For ham er Kristus ikke så me-get den anden person i treenigheden, som blev menneske, men Guds pladsholder, Guds vikar, Guds stedfortræder i denne verden. De guddom-melige træk træder tilbage for ikke at sige forsvinder mere eller mindre.

Men tilbage til vort ho-vedspørgsmål: hvad er kri-stendommens centrale budskab i dag? Må jeg komme med en personlig erindring. Min personlige opdagelsesperiode af kri-stendommens grundvær-dier har ligget i årene mel-lem den første og anden verdenskrig. De ved, enhver af os har sådan en periode, hvor man mod-nes, hvor der sker en hori-sontudvidelse, hvor man opdager en ny verden, hvor man med et ord bliver vok-sen, en personlighed. For mit vedkommende skete det i tyvernes gyldne år, den gang, kirken oplevede en renaissance, hvor kato-licismen vendte tilbage fra eksilet og hvor efter Ro-mano Guardinis ord: kir-ken vågnede i sjælene. Det der rev os med, som var unge i disse vidunderlige år, var kristendommens budskab om Kirken. Havde man spurgt os, hvad kristendommens centrale budskab var, havde vi uden toven svaret: det er Kir-ken, Kristi mystiske le-geme, Kristi Brud. Denne optagethed af Kirken holdt sig indtil det 2. Vatikankoncil, hvor den dogmati-ske konstitution om Kir-ken afsluttede og kronede denne optagethed af kir-ken. Men samtidig kan man konstatere, at denne oprindelige kirkebegejst-ring dæmpedes og mildne-des. Lad mig nævne en vigtig adskillelse, som ef-

terhånden bliver akcepteret fra alle sider. Man skelner mellem den forkyndende og den forkyndte Jesus.

Den forkyndte og forkyndende Jesus

Den forkyndte Jesus er det Jesusbillede, som den første menighed efter Jesu opstandelse og himmelfart har dannet sig af ham. Den første menighed gik ud i verden med budskabet om den korsfæstede og opstandne Kristus. De tillagde ham messianske ærestitler fra det Gamle Testamente, som Jesus selv aldrig har brugt. På en

nok så primitiv, men levende måde havde de dannet sig en teologi om Jesus. Denne teologi af den korsfæstede og opstandne Kristus finder vi i apostlenes breve, især hos Paulus, men også hos evangelisterne, som jo skrev deres evangelier ud fra oplevelsen af Kristi opstandelse og den bevidsthed, at Jesus »sag« ikke var endt med hans voldsomme død. I modsætning til dette står nu Jesu egen forkyndelse. Man kan næppe sige, at den væsentlige genstand for hans egen forkyndelse, var ham selv. Han forkyndte ikke sig selv, men Faderen. Han talte om

Guds rige. Han havde et meget intimt og personligt forhold til Faderen og ville lære os at have samme barnlige forhold til Faderen. Han levede ud fra Faderen og hen til Faderen.

Men nu spørger den moderne teologi: hvordan forholder den af menigheden forkyndte Jesus sig til den forkyndende? Eller bedre sagt: kan den forkyndte Jesus føres tilbage til den forkyndende? Denne teologi er meget kritisk. Den prøver at verificere sine udsagn. Er der en vej fra mennesket Jesus af Nazareth til den ophøjede Herre, Kristus, som Paulus taler så meget om?

Kritikken støtter sig til den nyere forskning og dens resultater, der har lært os at betragte evangelisternes beretninger med forbehold. — Evangelisterne byggede jo på et foreliggende materiale og satte det sammen hver på sin måde. Man blev opmærksom på deres redaktionsarbejde. Fra at være evangeliernes forfattere ser man dem nu mere som redaktører, og naturligvis har enhver af dem givet sin egen beretning et særligt sigte.

I denne forbindelse må man også gøre opmærksom på en anden side af den nyere kristologi.

Man skelner mellem en kristologi oppefra og en kristologi nedefra. En kristologi oppefra går ud fra Kristi præexistens som den anden person i treenigheden, der blev menneske og åbenbarede sig for os som Guds kærlighed. Sådan har den første menighed opfattet Kristus, sådan har især Johannesevangeliet opfattet Kristus, og således har de første koncilier, især Nikæa, Ephesus og Chalcedon opfattet kristologien.

Menneskesønnen

Kristologien nedefra tager derimod sit udgangspunkt i den historiske Jesus af Nazareth, altså i den forkyndende Kristus og spørger, hvordan gik det til, at dette menneske — og Jesus var jo et virkeligt menneske — lidt efter lidt kom til bevidsthed om sin egen messiasværdighed? Hvordan var hans forhold til Faderen? Hvordan var de enkelte trin i hans udvikling? I begyndelsen strømmede folk jo omkring ham. Derefter forlod masserne ham under ypperstepræsternes og de skriftkloges indflydelse.

Man spørger, hvordan og hvornår blev han klar over, at han skulle dø og opstå fra de døde? Det er det problem, som pastor Hubert Messerschmidt så mesterligt har behandlet i sin lille publikation om Jesu Gudsforhold. Vi må jo stadig huske på, at Jesus var et virkeligt menneske. Som Gud var han alvidende, men som menneske måtte han vokse og tage til i kundskab og erfaring.

Jeg kan huske, at jeg som ganske ung engang horte en ældre præst prædike en retræte. Han talte om Kristus som dreng og ung mand. Han udma-

lede meget konkret, hvordan Jesus hjalp sin fosterfader i tømmerværkstedet. Til min store forbauselse sagde den gamle, fromme præst: Vi skal beundre Jesu ydmyghed og beskedenhed. Han skulle feje værkstedet rent, men han kunne have gjort det ved at fremskaffe en moderne støvsuger! Han hjalp Josef med det primitive værktøj, som de havde dengang, men han kunne med en viljesakt have skabt de mest moderne apparater. Han gjorde det ikke! Bag disse velmente fromme betragtninger stod der alligevel en forkert kristologi. Det var en slags monofysitisme, det vil sige den vranglære, at der i Kristus kun fandtes én natur, den guddommelige, og at han ikke var et virkeligt menneske, som lærte af erfaringen. Men hvis han ikke var et virkeligt menneske, kan han heller ikke hjælpe os i vor nød og heller ikke forstå os. En sådan anskuelse strider også med selve de evangeliske beretninger. Ikke sjældent viser de Jesus i sjælenød, angst og forvirring. Vi behøver blot at tænke på scenen i Getsemanehaven og fortvivlelsens skrig på korset.

Kristendommen — Guds fylde

Men lad mig til sidst fremhæve: Kristendommens rigdom er uendelig, da den er selve Guds fylde, som opfylder alt. Det er ikke med kristendommen som med videnskab eller kunst, — her kommer man til et punkt, hvor man i det mindste i praksis ikke mere kan lære noget nyt. I kristendommen, derimod, er man aldrig udlært. Ethvert menneske i enhver tid må stadig begynde forfra med spørgsmålet: Hvad er kristendommens centrale budskab for mig?

katolsk orienterings-kronik 24.09.75

Kirkegang og trosoplæring i familien

af Birgit Clausen

Uddrag af samtaleoplæg fra familie-retræten på Sostrup

Jeg ved af erfaring, at det kan være svært at være fast kirkegænger i en familie. Bornene er små, skal have mad tit. Der er langt til kirken, og det er så besværligt med bussen og de små børn. Og når man så endelig er kommet derind, er bornene urolige, og de ældre damer ser vrede ud, for slet ikke at snakke om den ældre herre

med høreapparatet, som støjende fra ungerne virkelig forstyrrer. Men trods alle disse besværligheder mener jeg alligevel, at man så vidt muligt skal gå i kirke hele familien.

Selvfolgelig er det i de fleste sogne muligt at forældre deler sig, så mor tager til den ene messe, og far tager til en anden,

således at der hele tiden er en hjemme hos børnene. Men hvornår skal bornene så begynde at komme med? Og hvordan vil det virke på et barn, at mor bliver hjemme hos lillebror? »Så vil jeg også blive hjemme hos dig,« for sæt, lillebror fik noget, som storesøster gik glip af. Endvidere må vi ikke glemme, at i en familie med 2—3 børn er der tale om mange år, fra den første er blevet født til den sidste er i en alder, hvor et barn formodes at kunne forstå messen.

Jeg tror, at det er meget væsentligt for familiens religiøse liv, at kirkegangen er noget fælles, noget vi alle oplever. Nogle af besværlighederne kan overvindes. Selv en højmesse kan være interessant for bornene. Der sker trods alt en del. Præsten kommer ind, vi synger, beder, en lektor læser, organisten spiller, præsten går til alteret, løfter hænderne, o.s.v. Alt dette bliver velkendte ting, som man med lav stemme kan snakke med barnet om. Det

hjælper også på barnets oplevelse, at det kan se noget og ikke bare er gemt bag en stor herreryg, så familiens plads må være helt oppe foran.

Både familiens fælles bonstliv og fælles kirkegang kan vi tage som en stor chance for os voksne. Hvis vi foler os forlegne, når vi beder og måske ikke har bedt længe, eller hvis vi ikke er i vane med at gå regelmæssigt i kirke, kan vi benytte lejligheden og gøre bornenes bon og kirkegang til vores. I så tilfælde har bornenes trosoplæring ikke blot været til gavn for bornene, men også for forældrene.

Kirkegang giver os mange muligheder for at fordybe os og bornene i specielle religiøse emner. Messen er et godt eksempel. Mange spørgsmål dukker op, når man sammen med børn deltager i en messe. F. eks.: Hvad betyder: Herren være med jer? og syndsbeendelse, kors-

Jesus og kvinderne af Leonard Swidler

Ved at ændre pjecens påståelige engelske titel »Jesus was a feminist« til spørgsmålet, om han var det, har oversætteren Ruth Plum ikke ændret selve afhandlingens påstand. Ud fra evangeliernes omtale af de begivenheder, hvor Jesus helbreder, underviser, irettesætter eller forsvarer kvinder, forsøger forfatteren at drage den konklusion, at Jesus var kvinde-sagsmand og, hvad vigtigere er, at evangelisterne bevidst gør opmærksom på denne side af Jesu adfærd, som ofte (på dette område) var en lovstridig adfærd. Man er ikke utilbøjelig til at give domprovst Jørgen Bøgh ret, når han i sin indledning til hæftet siger: »Det er i det hele taget af-

handlingens svaghed, at der lidt for meget er tale om et aktuelt propagandistisk indlæg, mere end en motivundersøgelse i den nytestamentlige litteratur.« Man kan dog ikke dele domprovstens forbavselse over, at Leonard Swidler kan være katolik uden at argumentere ud fra Jomfru Mariaskikkelsen, men til gengæld fremsfører en bibelsk argumentation, som efter domprovst Bøghs fornemmelse er protestantisk, det må til gengæld forbavse en katolik.

Wuyts Leonard Swidler: Jesus og kvinderne. Var Jesus kvindesagsforkæmper? Nr. 9 i serien Økumene, Forlaget Aros, Århus 1975. På dansk ved Ruth Plum.

Katolsk Bogcentral

Katolsk Bogcentral i Reersøgade i København har allerede fungeret i nogen tid som distributionscenter for katolsk litteratur. Mange er imidlertid ikke klar over, at de dage principielt er forbi, hvor man fortvivlet skulle ringe og skrive i øst og vest for at frem-

skaffe en bestemt katolsk bog.

Nu gør man følgende: Send et brevkort til Katolsk Bogcentral, c/o Danielsen, Reersøgade 2, 2100 København Ø, så vil Jens Messerschmidt og hans hjælpere sørge for ekspedit levering.

Bogcentralen har desværre endnu ikke egen telefon. Man kan dog alligevel indgive telefonisk bestilling mandag-fredag kl. 10-16 på (01) 35 30 85.

Bogcentralen oplyser, at man i øjeblikket har følgende publikationer på lager:

Adam: Katolicismens inderste væsen
Becher: Lyksalige nat
Benzon: Verdens Herre
Bouchard: Livet åbnede mine øjne
Czernin: Eet legeme, eet brød
Follereau: Hvis Kristus bankede
Fort: Pilatus hustru
Haffstrøm: Røde Knud
Halvorsen: Maria
Heising: Gud bliver altid menneske
Holzapfel: Ansgars gamle kirke
Holzapfel: Pavens pilgrimsfærd
Holzapfel: Fests dage i Polen
Hühnermann: Tiggeren fra Granada
Højbo: Evangelium og oldkirke
Højbo: Nadver og messe
Johnson: Een herre, een tro
Klar: Peter Steidl
Klar: Eukaristien
Kolb: Ignatius af Loyola
Kremer: Bibellæsning
Küng: For at verden må tro
Lutz: Samfundets åndelige struktur
Martindale: Aloysius
Maurer: Clemens Hofbauer

Osorio: Opgaven at elske
Paillard: Fire evangelister
Paillard: Nærmere til Paulus
Parsch: Den hellige Messe
Paul d. VI: Humanae Vitatione
Paul d. VI: Aktuelle samfundsproblemer
Petitot: Theresa af Lisieux
Plovgaard: Niels Steensen
Rops: Vincent af Paul
Sheed: Lærer vi børnene religion
Sheed: Teologi for enhver
Schindler: Hvis du blev katolik
Schindler: Mogens Ballin
Stolpe: Den glemte vej
Tilman: Det skønneste af alt
Wevers: Vort liv i Kristus
Wohl: Adam, Eva og Aben
Voillaume: — ligesom Jesus i Nazaret
L'apple: Troens grund-sandheder
Laurentin: Budskabet fra Lourdes
Paul VI: Mysterium Fidei
Schindler: Mariabogen
Schindler: Dette hellige evangelium
Lohfink: Gennem truende farer
H. Messerschmidt: Menneske først — kristen siden?
H. Messerschmidt: Jesu gudsforhold
E. Kieler: David
E. Kieler: Elias
E. Kieler: Jacob
E. Kieler: Moses
Hvordan bliver kirken fornyet
Jesu gudsforhold
De fremmede iblandt os
Tanker i en tesalon

Serien »Ånd og Liv«:
2. Helligånden
3. Davids salmer
4. Bøn om enhed i troen
5. Bodens sakramente
6. Bønnen
7. Jomfru Maria
8. Livets aften
9. Valfarten
10. Jesu Hjerter
11. Skriftestejlet
12. Jul
13. Stilhed
14. Troen
15. De Syge
16. Advent
17. Fasten
18. Firmelsen
19. Ordenskald
20. Johannes Døberen
21. Den kristne glæde
22. Ferie
23. Dødens mysterium
24. Kirken
25. St. Ansgar

26. Håbet
27. Marialitaniet
28. Salige er de fattige
29. Søndagen
30. Den kristne frihed
31. Kærligheden
32. Esajas
33. Lægmanden i kirken
34. Breve til en konvertit
35. Guds ord
36. Salige er de sagtmodige
37. Se jeg gør alting nyt
38. Himmelfarten
39. Frelsens kalk
40. Guds folk
41. Gå ud i al verden
42. Synodens budskab
43. De nye nadverbønner
44. Herre lær os at bede
45. Næstekærlighed
46. Kristus i Det gamle Testamente
47. Jesu dødsangst
48. Gud med os

Katolsk Forlag

Vi har tidligere omtalt oprettelsen af Katolsk Forlag som en sammenslutning af Pauluskredsen og Bibel og Katekese. Nu begynder det ny forlag for alvor at røre på sig. Den første udgivelse finder sted i løbet af september.

Det drejer sig om en dansk oversættelse af Anthony Blooms »School of Prayer« under titlen »En vej til bøn«. Alle hidtidige abonnenter og medlemmer af de to sammensluttede forlag vil få Blooms

bog direkte tilsendt med nærmere meddelelse.

Senere på året følger ligeledes i dansk oversættelse Johannes Bours »Kan man opleve Gud?« og Grabner-Haides »Fratrædt præst taler ud«.

Katolsk Forlags redaktionskomite består af Knud Ballin, Henning Fink-Jensen, Jørgen Hviid, Hans Jørgen Johansen, Elsebet Kieler, K.F. Meldahl, Hubert, Jens og Lars Messerschmidt.

hjj

tegn og vevand o.s.v.? Højtiderne i kirken, jul, påske, pinse, faste kan vi udmærket også fejre derhjemme, endda på en religiøs måde og ikke blot som klejner til jul og påskeæg til påske. Selve betyngelserne om den første jul, påske og pinse er jo lige til at fortælle børn.

I familien har vi også mange fester. Vi har selvfølgelig vore fødselsdage, men da også vore dåbsdage. Det er da en meget betydelig begivenhed for et menneske, at det er blevet døbt. Det er vel ikke for meget én gang om året at mindes den dag, hvor man blev Guds barn. Dagen kan måske fejres med en lille gave, et krucifix, en religiøs bog eller lignende, måske tænder man dåbslyset og snakker lidt om dåben, og måske deltager man også i en messe.

Jeg har indtil nu faktisk kun snakket om de religiøse oplevelser, vi kan give vores børn. Jeg har dog også nævnt, at vi skal forsøge at svare barnet, når det spørger. Det er vel også sådan, at oplevelse og forståelse supplerer hinanden i trosoplæringen. Ren viden er ikke nok, og oplevelse uden viden er ikke nok. Ethvert barn er spørgelysten, så uden ordentlige svar på spørgsmålene vil barnet kun opfatte forældrenes trosliv som noget usikkert uden mening. Hvordan kan vi hjælpe vores børn til at få en Gudsopfattelse, et Guds billede? Man kan selvfølgelig begynde på mange forskellige måder: starte med Jesus, hvad man jo let kan gøre ved juletid, og derefter fortælle om Gud. Man kan også starte med at fortælle om Gud som alle tings Skaber. Og der er selvfølgelig mange andre udgangspunkter. Måske er det heller

ikke nødvendigt at spekulere over et udgangspunkt, for barnet vokser måske op i en familie, hvor Guds navn bliver nævnt ret ofte. Men alligevel må vi som forældre have gjort os klart, hvordan vi vil forklare vore børn, hvordan Gud er. Et menneskes Guds billede er ret væsentlig for det senere trosliv. En tro på Gud, som er tilid værd. På et eller andet tidspunkt bliver vi stillet over for spørgsmål som: Hvordan ser Gud ud? Han må vel have store ører, når han kan høre så godt. Kan Gud trylle? og lignende. De fleste spørgsmål om, hvordan Gud er, har det til fælles, at barnet går ud fra, at Gud er ligesom et menneske og fungerer som et menneske. Den slags spørgsmål bliver let et problem for os, fordi vi føler, at de er stillet forkert, men vi har svært ved at få dem vendt rigtigt og finde tilfredsstillende svar. Det barnet — og måske også vi selv — har brug for at forstå, er, at Gud ikke er en kæmpe eller en troldmand, men noget helt andet. Måske kan vi sige: Gud er ånd. Men hvad forstår barnet af det? I bedste fald siger det ikke barnet noget, i værste fald bliver Gud et tåget spøgelse. Men hvor er den kærlige Gud? Følgende ræsonnement har jeg fundet i en lille religiøs bog: »Mor, hvor gammel er Gud?« Bogen mener, at barnet måske skal være 6—7 år, før det kan forstå det, jeg tror nu, at det let kan tillempes mindre børn. Men hør her: Barnet kommer med et spørgsmål som: Hvordan ser Gud ud?

Far: Hvis en myre kan tænke på Gud — hvordan mon den så tænker sig, at Gud ser ud?

Barnet: ??

Far: Jeg tror, at den tænker sig Gud

som det bedste, den ved, og det vil sige som en stor fin myre.

Barnet: Gud ser da ikke ud som en myre, vel?

Far: Nej, det er da klart. Men myren har jo kun et myrehoved at tænke med, så den tror det måske. Men så en harekilling, hvordan tror du, den forestiller sig, at Gud ser ud?

Barnet: Måske som en hare.

Far: Ja. Det er ikke umuligt. Det bedste og dejligste en harekilling ved, er selvfølgelig en haremor, så det ville ikke være mærkeligt, hvis den tænkte sig, at Gud var som den allerbedste haremor i hele verden. Sådan omtrent tænker vi mennesker også.

Barnet: Vi tænker da ikke, at Gud er en hare.

Far: Nej, men vi tænker ofte, at Gud ser ud som et menneske.

Barnet: Gør han da ikke det?

Far: Det ville da være mærkeligt, hvis han gjorde. Han har jo skabt mennesker, myrer og alting. Hvorfor skulle han være ligesom det, han har skabt. Nej, han er selv noget helt andet og meget finere. Han kan være overalt — det er der ikke noget menneske, der kan. Han kan være glad for os alle sammen. — Det kan ikke engang det allerbedste menneske klare. Han kan høre alle menneskers aftenbøn. Vi behøver ikke at spekulere på, hvordan han klarer det. Det er simpelt hen noget han kan, fordi han ikke er et menneske, men han er Gud.

Det, vi kan opnå med denne samtale, er, at vi ikke med vores mennesketanker er i stand til at forstå, hvordan Gud er. Dermed er der allerede nået meget, for

den, som indser sin tankes begrænsning, venter ikke en klar og uimodsigelig beskrivelse af, hvordan Gud er. Men vi må også fortælle barnet, at vi bruger billeder fra menneskeverdenen til at fortælle om Gud: Guds hænder, Guds stemme, Guds øjne er jo sådanne billeder. Men dels kan vi hjælpe børnene med at kvitte de groveste af de forestillinger, dels har de glæde af at vide, at Gud »i virkeligheden« er meget mere, end vi kan forstå.

Spørgsmål som »Kan Gud trylle?« er naturlige spørgsmål for et barn, som har hørt meget om Guds magt og undere. Men vi synes ikke rigtigt, at billedet af Gud som verdens dygtigste mirakelmand er helt, som det skal være. Måske kan vi svare:

Petersens hund siger måske til sine hvalpe: »Hvor er vores husfar dygtig. Han kan gå på to ben hele dagen, han kan synge og spise med gaffel og låse døre op. Han er så dygtig, at jeg tror, han kan trylle«. Men hvis Petersen forstod, hvad hunden sagde, ville han selvfølgelig sige: »Sludder, jeg tryller ikke. Jeg kan synge, spise med gaffel, fordi jeg er et menneske. Du, som er en hund, kan ikke den slags, men jeg, som er et menneske, kan«. Sådan kan jeg også svare dig, når du spørger mig, om Gud kan trylle: »Gud kan udrette så meget stort og vidunderligt, som et menneske ikke kan. Men han behøver ikke at trylle. Han kan uden videre gøre det, fordi han er GUD.«

Birgit Clausen

Den i kronikken citerede bog er Birgitta Petris »Mor, hvor gammel er Gud?« Forlaget Aros.

Gademission? - ikke mig ...

Hvorfor gør vi unge katolikker ikke som andre tros-samfund: samle folk op fra gaden og fortælle dem om Gud. Det spørgsmål stiller vi til hinanden, når vi er sammen på week-end. Det er meget svært at svare på.

Kan vi svare?

Jeg tror, det skyldes de mange dogmer i den katolske kirke. Vi er bange for, at folk vil spørge om noget, som vi har svært ved at svare på, og det gør, at ideen om at gå på gaden afskrækker os. Derimod har de nye religiøse bevægelser ikke så meget teologi, eller også er den ikke nødvendig i så høj udstrækning som i vor tro. Derfor er det lettere for dem at gå ud og prædike.

Men er det så det rigtige, de gør? Både ja og nej. Mange bliver bange, når man »samler dem op« og tager dem med til kaffebar'en og smider Bibelen i hovedet på dem. Folk skal have tid til at snakke lidt, fortælle om deres problemer o.s.v., før man begynder at fortælle om Gud.

At man i Amerika alligevel på den måde har opnået ret store resultater kan ikke nægtes. Det er fortrinsvis narkomaner, der bliver samlet op, og de har ikke noget holdepunkt i tilværelsen, men ved at »blive samlet op« får de et holdepunkt i Gud.

Men hvad kan vi så gøre, når vi ikke vil gå på gaden og prædike. Vi kan bl. a. ophjælpe vort ung-

domsarbejde, støtte dette arbejde, for at vi alle kan finde sammen igen. Det er også muligt, at vi skal være mere menneskelige, end vi er, at vi skal lade være med kun at tænke på os selv. Er man blevet uvenner med en eller anden, skal man prøve at få dette ud af verden ved at acceptere hinanden, forstå hinanden.

Hjælpe og forstå

Jeg er helt overbevist om, at Gud lige så gerne vil se, at vi hjælper hinanden i hverdagen, som at vi går på gaden og »samler folk op«.

Hvis vi alle ville prøve at forstå hinanden, kunne det være vor mission.

Per Clausen.

TRINBRÆTTET

- handler denne gang om at forkynde troen

Når jeg fredag aften eller lørdag morgen går en tur på Strøget, sker det, at jeg bliver standset af unge mennesker, der spørger mig på dansk, norsk eller amerikansk: »Har du mødt Jesus? Hvordan har du det med Jesus?« Hvad skal man svare på det en lørdag morgen, når man er på vej til en fiskeforretning for at købe dafnier til sine sultne fisk?

Jeg husker fra sidste gang, at man hurtigst kan slippe fri ved at sige »godt, tak« og at give noget for det lille hæfte, man får i hånden.

Hvis man søndag aften ved 18-tiden ikke spiser middag, kan man lige så godt gå en tur til Rådhuspladsen, fordi dér sker noget: Evangelieimenigheden forkynder det glade budskab med musik og ord.

Jeg vil ikke sige noget om de Guds-børn, Jesus-folket og de forskellige kirke-samfund, der forkynder Kristus på gaden med sang og traktater. Jeg vil heller ikke sige, hvordan jeg forkynder Kristus på gaden med ord og musik, — for det gør jeg ikke. Jeg er katolik, og noget sådant gør katolikker ikke. Men jeg vil bare sige, at det spørgsmål, jeg engang blev stillet overfor af et Guds-barn med guitar på ryggen og et stort kors på brystet, har slået mig: »Hvorfor er I, katolikker så kedelige? Hvorfor har I ikke noget at sige, hvorfor forkynder I ikke Jesus på gaden...?

Samme dag læste jeg det skriftord:

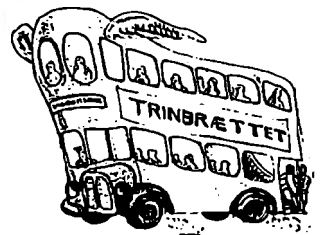
I er Jordens salt...

I er verdens lys,

en by, der ligger på et bjerg,

kan ikke skjules.

Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lysestage...

Jan

Gademission? - det er mig

»Hvorfor går du på gaden og fortæller folk om Jesus?« Det er et spørgsmål, som jeg er stillet mange gange, og som det hver gang glæder mig at besvare, fordi jeg derved får en anledning til at forkynde evangeliet.

Gå ud i alverden

Jeg går på gaden, fordi jeg har oplevet det glade budskab som en realitet i mit liv — budskabet om frelsen i Jesus Kristus, og fordi jeg ønsker at gøre mit bedste for at adlyde Jesus egen befaling om at gå ud i alverden og forkynde evangeliet. »Ud i alverden« er ikke ensbetydende med, at vi alle skal rejse til Afrika eller Asien for at forkynde dér. Vor næste bor lige inden ved siden af, men det er måske ham, der er sværest at tale med, fordi han kender os — han skulle da nødigt betragte os som religiøse fanatikere eller noget i den retning.

Det er i dag kommet dertil, at vi tænker mere

på, hvad naboen mener om os, end vi bekymrer os om vor kristne pligt.

Del ud af din tro

Joh. 14,15 vil vi gerne prøve at komme udenom. Vi kan ikke engang adlyde Jesu sidste befaling til gengæld for alt det, han har gjort for os. Undskyldningen har vi nok af — optaget, du'r ikke til den slags, eller folk skal da bare gå i kirke, hvis de vil høre ordet. Men når folk ikke kommer til kirken, så må kirken komme til dem, for det er kirken, der har fået pålagt et ansvar og har påtaget sig det!

I tusindvis af unge her i landet søger efter en mening med deres tilværelse, de forsøger sig med spiritus, narkotika el. lign. og kommer dermed længere og længere ned i dybet. Men vi, der kender livets mening, svigter disse mennesker gang på gang ved at lade være med at fortælle dem om noget så enkelt som frelsen. Denne gave, som vi selv har modtaget af

nåde, beholder vi krampagtig for os selv, som om vi var bange for, at vor del skulle blive mindre, hvis vi begyndte at dele ud af den. Men kære ven, din del vil blive endnu større, om du blot begyndte at dele ud af din måske lille og til tider vaklende tro.

Du vil erfare, at du bliver styrket

Discipline har sikkert også tvivlet, da Jesus sagde, at han ville bespise 5000 mennesker med 2 fisk og 5 brød, men troen ikke blot vendte tilbage, nej — den var blevet forstærket, da de så, at dette virkelig var tilfældet.

Derfor — gå ud i tro og forkynd, og da skal du erfare, at du vil blive styrket, og at din tro vil vokse dag for dag.

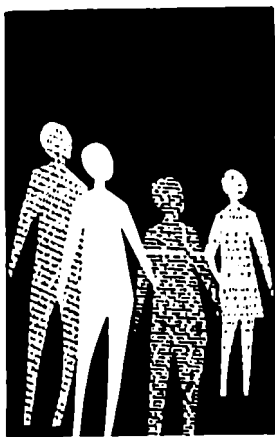
Vær ikke lunken i jeres iver, vær brændende i ånden, tjen Herren.

Rom. 12,11.

Ursula Ljungqvist
Evangelieimenigheden,
Veile.

- og hvad med dig?

Afvi dit svar fra Pærs, eller er du en katolik, der alligevel forkynder på gaden, så skriv dit svar til »Trinbrættet«.

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplads på ca. 30 tekstlinjer. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 17 (der udkommer 22.10.) er mandag den 6.10. og til nr. 18 (der udkommer 5.11.) mandag den 20.10. Manuskripterne bedes sendt til Vivi Soldahl, Bispekontoret.

Birkerød: Den hellige Families Kirke

Bistrup Byvej 4, 3460 Birkerød.
Tlf. (02) 81 27 96.

Søndagsmesser
Bistrup: Kl. 8.00 og 10.00.
Hørholm: Kl. 10.00.
Mikkelsborg: Kl. 8.00.
Åsebakken: Kl. 8.15.

Hver onsdag aften: Møde i KUK for de unge mellem 14 og 18 år.

Mandag den 29. september og hveranden mandag derefter møde i Midi-KUK for de unge mellem 12 og 15 år. Alle er velkomne, og transportproblemet kan altid løses med lidt god vilje — og et par biler.

Hver torsdag kl. 19.30: Korprøve på Nordvangsgård. Vi mangler særligt gode herrestemmer — både tenorer og basser.

Søndag den 5. oktober kl. 10.00: Høstmesse i Bistrup.

Hellerup: Skt. Therese Kirke

Bernstorffsvej 56, 2900 Hellerup
Tlf. HE 4119.
Træffetid fra 29. september: mandag-torsdag kl. 16.30-17.30, lørdag 10-11.

Messetider
Søndag kl. 9.00. Højmesse kl. 10.30. (Morgenmad i kantinen efter 9-messen).
Familiemesser hver 4. søndag kl. 9.00, og 5. oktober kl. 9.00.
Hverdage: Fra 29. september ændret til mandag-torsdag kl. 17.45, fredag kl. 7.00, lørdag kl. 11.30.

Søndag den 28. september kl. 9.00: Familiemesse. Kl. 10.30: Læst messe.

Lørdag den 4. oktober kl. 15.00: Tro og lys messe.

Søndag den 5. oktober: Sct. Therese-fest. Kl. 9.00: Familiemesse. Kl. 10.30: Latinsk højmesse. Efter 9-messen åbner Bazaren i Gymnastiksalen. Spis Deres måltider i Cafeteriet.
Gratis lodseddel ved indgangen.
Loppemarked — Fiskedam — Tombola — Vinbod — Film — Salgsbod — Amerikansk lotteri.
Vi modtager med glæde gaver til tombola, loppemarked og salgsbod, gerne også vin. Henvendelse til Søgaard, HE 294 og Hoyos, HE 6714 eller aflever venligst på Rygård.
Bazaren åben til kl. 16.

Søndag den 12. oktober kl. 9.00: Messe. Kl. 10.30: Højmesse, som udsendes i radioen kl. 17.00.

Søndag den 26. oktober kl. 9.00: Familiemesse. Kl. 10.30: Læst messe.

Lyngby: Skt. Knud Lavard Kirke

Lyngbygårdsvej 1, 2800 Kgs. Lyngby.
Tlf. (02) 87 29 35 — 87 77 21.

Søndag den 5. oktober kl. 9.30: Hvem er egentlig djævelen? — tja, nu får vi se. Uhyggelig, hvem sagde det? Har én eneste af vore familiemesser været uhyggelig? — Nåh, Altså!

Torsdag den 9. oktober kl. 19.30. Vi kalder denne aften »menneskeaften« — der er ingen foredragsholder, intet indlæg, vi er kun os selv og det kan man vist godt trænge til engang imellem: snakke sammen, måske om de foredrag, der har været eller skal komme. Vi begynder med en bordmesse — hvis vi ikke skulle kunne det, så er det vist galt!

Søndag den 19. oktober kl. 9.30: »Tolderen Zakæus« — kender I ikke ham? Han var så lille, at han måtte kravle op i et træ for at se Jesus, og hvad der så skete. Dette er en rundstykke-messe.

Torsdag den 23. oktober kl. 19.30: Pater Dekkers S.J.: Mange vil kende pater Dekkers som den åndelige leder af Søstrup. Han tager emnet »Himmelfarten« op, og den er jo ikke så ligetil (citater andet steds fra: »med lysets hastighed vil han være nået.... ud i rummet!«).

Ordrup: Skt. Andreas Kirke

Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund.
Tlf. OR 422, bedst kl. 10-11.
Giro 8026602.

Søndag den 5. oktober kl. 9.30: Børnemesse. Derudover de sædvanlige messer kl. 8.30 og 10.30.

Lørdag den 11. oktober kl. 19.30: Høstfest hos Sct. Josefssøstre i Skovkrogen. Ost og rødvin, underholdning og dans. Billetter af 15 kr. kan købes i våbenhuset efter messerne søndag den 28. september og søndag den 5. oktober.

Vi mangler ministreanter. Har du lyst til at lære at ministrere, så tal med Gukker Carlsen, OR 1128.

Esbjerg: Skt. Nikolaj Kirke

Kirkegade 58, 6700 Esbjerg.

Som meddelt i nr. 12 af »katolsk orientering« kommer biskoppen på besøg i Esbjerg. Han vil være her tre dage, nemlig fredag, lørdag og søndag den 3. til 5. oktober og bor på Sankt Josephs Hospital, så

de, der ønsker at tale med biskoppen i de dage, må ringe eller henvende sig til hospitalet (12 93 11).

Fredag den 3. oktober kl. 20.00: Festlig sammenkomst med biskoppen på skolen. Det skulle gerne blive en god aften, både til glæde for biskoppen og for menigheden. Derfor håber vi, der kommer så mange som muligt. Kontaktgruppen, som står for det praktiske arrangement, ønsker nogle hjælpere både til forberedelsen og til serveringen.

Søndag den 5. oktober: Firmelse under messen kl. 10.00, som celebreres af biskoppen. Efter messen er der kirkekaffe. Vi fortsætter med studiegruppen hver anden fredag. Da nogle måske lader sig afskrække af navnet, vil vi i fremtiden kalde disse møder for orienteringsmøder. Vi samles altså igen til orienteringsmøde fredag den 26. september kl. 19.15, efter messen. Jeg slår igen kraftigt fast, at disse orienterende møder ikke overstiger »almindelige« menneskers intelligens! Så hvis man hungre efter noget mere, forstår jeg ikke, man ikke forsøger sig her!

Haderslev: Skt. Marie Kirke

Mariegade 8, 6100 Haderslev.
Tlf. (04) 52 23 26 eller (04) 52 28 10.

Faste messetider
Fra 14. september igen højmesse kl. 10.00.
Fredag aftenmesse kl. 19.00.
De øvrige dage almindeligvis fromesse kl. 7.30 hos Søstrene. Åstrupvej 65.

Religionsundervisning for børn begynder igen i september. Forældre, der ønsker deres børn forberedt til trosbekræftelse søndag den 25. april 1976, eller til første Kommunion, bedes venligst henvende sig til sognepræsten, Mariegade 8, Haderslev.

Herning: Skt. Peters Kapel

Silkeborgvej 25, 7400 Herning.
Sognepræst: A. Lemaire, Hostrupgade 16, 8600 Silkeborg. Tlf. (06) 82 24 15.

Messe hver søndag kl. 11.00.

I oktober måned endvidere hver lørdag kl. 19.30: Messe (gyldig som søndagsmesse), derefter Maria-andagt med rosenkrans-bøn og samling om et tema i tilknytning til Guds Moder eller det hellige år. Aftenene slutter med kaffe til medbragt brød.

Børn (fra ca. 9 år) der skal have religionsundervisning, samt unge mennesker, der skal konfirmeres til foråret, bedes snarest rette henvendelse til sognepræsten.

Horsens: Skt. Josefs Kirke

Nørregade 19, 8700 Horsens.

Søndagsmesser: Kl. 7.30 og 10.00.

Fredag den 26. september kl. 10.00-11.00: Indvielse af den nyerhvervede skolebygning i Kildegade 46. Menigheden er velkommen.

Mandag den 6. oktober kl. 19.30: Bazar-møde, arbejdsaften i Sct. Ib's skoles gymnastiksal. Alle er velkomne.

Tænk allerede nu venligst på ting og sager til loppemarkedet 21.-23. november.

Ringsted: Skt. Knuds Kirke

Skt. Knudsgade 19, 4100 Ringsted.
Sognepræsten, J. Jong, træffes bedst kl. 7-9 på tlf. (03) 61 03 92 eller (03) 52 06 45.

Messe hver søndag kl. 11.00.

Studiekredsen ventes påbegyndt ca. 17. september. Nærmere herom vil blive udsendt i en skrivelse til menigheden fra sognepræsten.

Det synes måske malplaceret at nævne menighedslejr på Klitborg, da denne jo én gang er blevet omtalt af Ruth Plum i »katolsk orientering.« Men da det er første gang man fra Ringsted menighed har taget imod opfordringen til at deltage i denne dejlige lejr, synes vi, vi skylder Slagelse og Kalundborg at skrive lidt om, hvad der sker på sådan en lejr. Måske kunne andre medlemmer af vor menighed i Ringsted få lyst til at tilbringe en uge af deres ferie til næste år på Klitborg. Tidspunktet vil formodentlig blive det samme, 13.-20. juli, og prisen er i hvert fald overkommelig.

For det var virkelig en saltvandsindsprøjtning at deltage. Vi har ikke et øjeblik fortrudt, at vi gjorde det.

Vi var ca. 32, hvoraf 16 var børn. For disse børn betød det meget at være i et katolsk miljø i en uge. Mange børn lider jo under at være katolikker i dagligdagen i vort samfund. Især de børn, som ikke har lejlighed til at gå i katolske skoler. For dem er det så vigtigt bare én gang om året at være sammen med andre katolske børn.

Det var dejligt at gå til messe hver dag. Det var dejligt hver dag at slutte med Komplet eller en anden form for aftenandagt. Under afslappende forhold kunne man nyde den dejlige natur og den friske luft, og børnene var heller ikke kede af at bade i Kattegat et par gange om dagen. Man kom hinanden ved. Noget man savner mange steder i hverdagen.

Dersom der ikke var arrangeret noget specielt for børnene om aftenen, diskuterede vi forskellige katolske emner med præsten. Emner, som vi alle har behov for at få taget op til revision. Det er jo sjældent, der er tid og lejlighed til at drøfte tingene med en præst.

Tak til P. Jong for de gode oplæg. Også børnene fik en lektion. På græsplænen fortalte fru Plum nogle børn, som ikke var katolikker, om den hellige messe. Snart så man andre katolske børn tilslutte sig denne gruppe. Der kunne nævnes masser af andre positive ting.

Sidst, men ikke mindst skylder vi Ingrid og Poul Holm Larsen en tak for deres storartede tilrettelæggelse af lejrens aktiviteter. Lige fra madlavning til underholdning for børnene. Vi havde jo alle hver dag en lille andel i arbejdet, men udfaldet af en sådan lejr står og falder med arrangementerne, og dette kunne ikke have været gjort bedre.

En venlig hilsen og tak til alle deltagere.
Kirsten Solak

Århus: Vor Frue Kirke

Ryesgade 26, 8000 Århus C.
Tlf. (06) 13 56 66 og 12 33 68.

Gudstjenester

Århus: Kl. 8.00, 10.00 (højmessen) og 17.00.

Josefs Hospital: Kl. 7.00.

Årslev: Kl. 9.00.

Grenå: 28. september, 12. oktober kl. 10.30.

Sostrup: Kl. 9.00.

Odder: 28. september, 12. oktober kl. 10.00.

Pindstrup: 5. oktober (S. Michaels fest), 19. oktober kl. 10.30.

Århus: Polsk messe lørdag, 11. oktober kl. 16.30.

Århus: Ungarsk messe lørdag, 18. oktober kl. 17.00.

Onsdag den 24. september kl. 20.00: Foretagsrækken begynder: Dansk katolsk kirkekunst som udtryk for gudstjenestens skiftende krav. Cand. phil. Hans-Jørgen Frederiksen.

Torsdag den 25. september kl. 19.30: Skt. Knuds skoles forældremøde.

Lørdag den 27. september kl. 9.30: I Årslev genoptages religionsundervisningen for børn.

Søndag den 28. september: Kirkevielsesfest.

Onsdag den 8. oktober: Foredrag kl. 20.00: Katolicismen i Danmark siden reformationen. Dr. phil. Alfred Otto. S. J.

Mandag den 13. oktober kl. 19.30: Menighedsrådsmøde.

Torsdag den 16. oktober kl. 14.00: Maria-kongregationen. Maleriudstilling i præsteboligen: Anders Andersen.

Katolsk radiogudstjeneste

Søndag den 12. oktober kl. 17.00 udsender Danmarks Radio på program 1 messen i Sankt Therese Kirke, Hellerup. Celebrant og prædikant: Pater Niels Kiær S. J.

Svendborg: Skt. Knuds Kirke

Havnegade 1, 5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 05 42, bedst mellem 9-10 undtagen mandag.

Onsdag den 24. september kl. 20.00: Fælles økumenisk gudstjeneste i Skt. Knuds Kirke.

Hver onsdag er der religionsundervisning for børn. Kl. 16.00 for mindre børn (indtil 5. klasse). Kl. 17.00 for større børn.

Liturgisk kalender

ved Inga Jensen

Søndag 28/9. I konsekrede kirker (undt. Domkirken) KIRKEVIELSESFEST. 1. Kong. 8, 22-23. 27-30 (el. 2. Krøn. 5, 6-10. 13-6,2). -- Salme 95, 1-7c. (R. 2a. Lad os møde m. lovsang for Herrens åsyn). -- Ef. 2, 19-22 (el. Hebr. 12, 18-19. 22-24). -- Matt. 5, 23-24 (el. Luk. 19, 1-10). I ikke konsekrede kirker, samt Domkirken: 26. alm. søndag. Ez. 18, 25-28. -- Salme 25, 4-9. (R. 6a. Herre, kom din Miskundhed i hu). -- Fil. 2, 1-11 (el. som kortere afsnit Fil. 2, 1-5). -- Matt. 21, 28-32.

Mandag 29/9. De hellige ærkeengle Mikael, Gabriel og Rafael. Dan. 7, 9-10. 13-14. -- Salme 138, 1-5. (R. 1c. Jeg priser dit navn i englenes kredse). -- Johs. 1, 47-51. Engl. præf.

Tirsdag 30/9. Hieronimus, præst og kirkelærer. Zach. 8, 20-23. -- Luk. 9, 51-56.

Onsdag 1/10. S. Therese af Jesusbarnet. Nehemias bog 2, 1-8. -- Luk. 9, 57-62.

Torsdag 2/10. Værncenglene. 2. Mos. 23, 20-23. -- Matt. 18, 1-5. 10.

Freitag 3/10. Alm. ugedag (el. Jesu Hjerter Messe). Bar. 1, 15-20. -- Luk. 10, 13-16.

Lørdag 4/10. Franz af Assisi. Bar. 4, 5-12. 27-29. -- Luk. 10, 17-24.

Søndag 5/10. 27. alm. søndag. Es. 5, 1-7. -- Salme 80, 9 og 12. 13-16. 19-20. (R. Es. 5, 7a: Herrens vingård er Israels hus). -- Fil. 4, 6-9. -- Matt. 21, 33-43.

Mandag 6/10. Alm. ugedag (el. Bruno, præst). Jonas 1, 1-2, 1. 11. -- Luk. 10, 25-37.

Tirsdag 7/10. Vor Frue af Rosenkransen. Ap. G. 1, 12-14. -- Luk. 1, 26-38.

Onsdag 8/10. Alm. ugedag. Jonas 4, 1-11. -- Luk. 11, 1-4.

Torsdag 9/10. Alm. ugedag (el. Dionysius, biskop af Paris, og lidelsesfæller, martyrer) (el. S. Johannes Leonard, præst). Malakias 3, 13. -- 4, 2a. -- Luk. 11, 5-13.

Freitag 10/10. Alm. ugedag. Joel 1, 13-15. 2 1-2. -- Luk. 11, 15-26.

Lørdag 11/10. Alm. ugedag (el. Guds Moders lørdagsmesse). Joel 3, 12-21. -- Luk. 11, 27-28.

Søndag 12/10. 28. alm. søndag. Es. 25, 6-10a. -- Salme 23, 1-6. (R. 6b: I Herrens hus skal jeg bo gennem lange tider). -- Fil. 4, 12-14-19-20. -- Mt. 22, 1-14. (el. som kortere afsnit vers 1-10.).

Efter hvad de tyske franciskanere har erfaret gennem et brev fra en fransk medbroder i Vietnam, vil også franciskanerne give det manuelle arbejde en betydelig plads ved uddannelsen af novicer i ordenen. Franciskanerne i Sydvietnam har allerede grundlagt flere mindre fællesskaber på landet, hvor det er lettere at finde arbejde og føde.

Om Kirkens situation i Sydvietnam i almindelighed hedder det i den franske franciskaners beretning: »I øjeblikket respekterer det nye regime

Kirkens situation i Sydvietnam

religionen, og udøvelsen af gudstjenesten er fuldstændig fri«. De katolske skoler og deres undervisningsprogram bliver dog strengt kontrolleret. Omvæltningen i Sydvietnam og konsekvenserne af den er »ganske vist en stor prøvelse« for Kirken i landet, men udelukkende negativ er den ikke. Den nye situation kan gøre det lettere for Kirken at være

mere reelt til stede i folket og især blandt de fattige og fjerne det indtryk af magt og materiel rigdom, som den ofte har givet anledning til. Erfaringerne i Nordvietnam bidrager i øvrigt til at vække absolut tilid hos Kirken i Sydvietnam, idet 20 års kommunisme i Nordvietnam hverken har påvirket troen eller katolikernes troskab over for Rom.

Voksende præstekald blandt Guatemalas indianere

(NC) GUATEMALA: Den katolske Kirkes indsats for Guatemalas indianere er efterhånden blevet et tveægget sværd.

På kreditiden står for Kirkens vedkommende et voksende antal kald til præste- og ordenslivet blandt de indfødte på et tidspunkt, hvor kaldene blandt landets øvrige befolkning frembyder et yn-

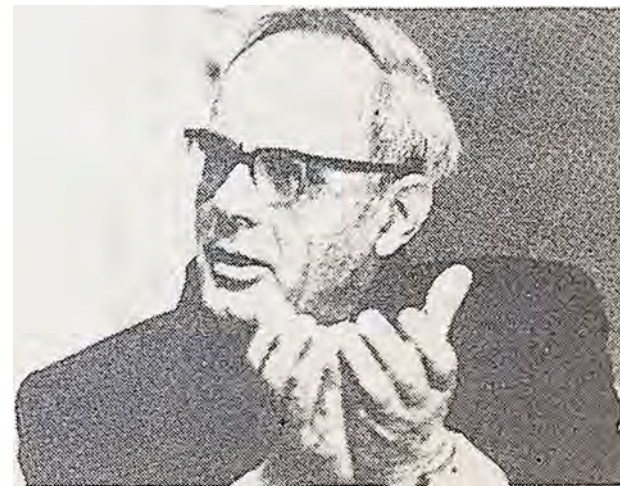
keligt billede. Og på debetsiden står de spændinger mellem Kirke og stat, der er opstået på grund af Kirkens sociale aktiviteter og dens indsats for at opdrage og uddanne indianerne og åbne deres øjne for deres status som andenklassede borgere i landet.

For øjeblikket uddanner ca. 40 indianere sig til præster på præstesemina-

riet i Guatemala. De repræsenterer halvdelen af skolens samlede elevantal. I fjor modtog to indianere præstevielsen. Det var de første i mere end 10 år, og med dem kom antallet af indianske præster i landet op på fem. Der er i Guatemala for øjeblikket over 30 indianske ordenssøstre.

Er paven absolut nødt til at have sin bolig i Rom?

WIEN (KIPA) -- Professor Karl Rahner SJ, der underviser i dogmehistorie i Innsbruck, har med henblik på den kendsgerning, at 60 % af katolikkerne år 2000 vil leve i den tredje verden, erklæret, at det principielt er absolut tænkeligt og realistisk, at der engang kan komme en farvet pave. Rahner siger ordret: »Jeg vil selv lige så gerne have en afrikansk pave som en italiensk.« Ganske vist er der et teologisk spørgsmål i denne forbindelse, som »endnu ikke er helt afklaret: Er Kirkens overste hyrde absolut nødt til at have sin bopæl i Rom?« Rahner henviser her til de teologiske droftelser på det første Vatikanconcil og går ind for den opfattelse, at man dengang ikke nåede til enighed om dette spørgsmål. »Der var dengang teologer, for hvem pavens primat var så uløseligt knyttet til hans sæde i Rom, at de mente, at Rom som sæde for Kirkens overhoved af teologiske grunde aldrig ville kunne forsvinde fuldstændig fra jordens overflade ved et jordskælv,« siger Rahner.

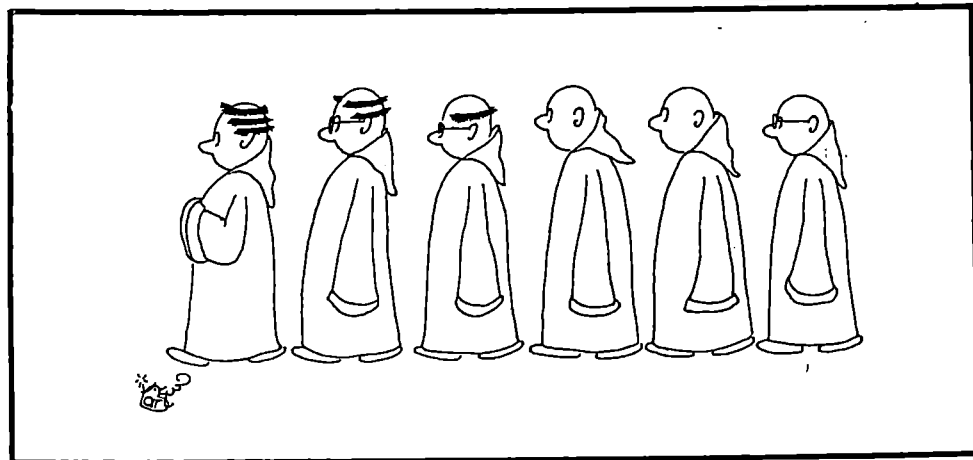

Karl Rahner stiller interessant spørgsmål

Volden i Portugal

LISABON (NC) -- De portugisiske biskopper har fordømt enhver form for vold lige fra hobens afbrænding af det kommunistiske hovedkvarter til kommunisternes væbnede angreb på katolikker og andre. Biskopperne bekræfter dog samtidig borgernes ret til at protestere mod krænkelse af menneskerettighederne. I biskoppernes erklæring, der blev udsendt midt i de politiske uroligheder som følge af regeringskontrollen, hed-

der det, at vold, der hidrører fra, at man bruger intolerance som fællesnævner, må fordømmes. »Denne form for vold må imidlertid ikke forveksles med berettigede og nødvendige protestdemonstrationer mod krænkelse af samvittighedsfriheden, hensynsløs og umotiveret odelræggelse af ejendom og andre goder eller angreb på landets økonomi, som vækker retfærdig harme hos så mange.«

Franske katolikker ...

(Fortsat fra forsiden)

Dette foranledigede det franske kommunistiske dagblad »Humanité« til at udtrykke sin overraskelse over det, bladet betegnede som kardinalens ændrede tone, og til at antyde, at dette var resultatet af et »pres fra udlandet«.

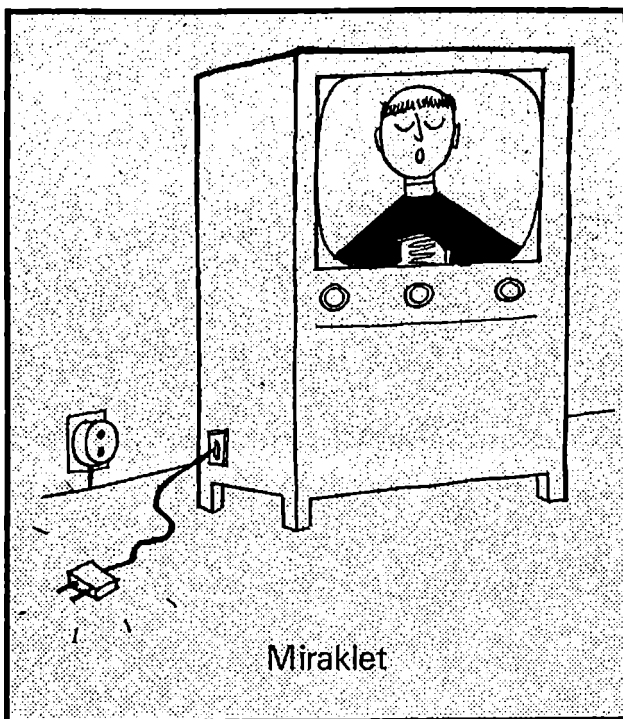
Venstreorienterede katolikker var overhovedet ikke i tvivl om det nødvendige i at fordømme det konservative hierarki i Portugal og »støtte revolutionen«.

Tidsskriftet »Témoignage Chrétien« skildrede det portugisiske hierarki som en »feudal Kirke, der har afvist ånden fra det andet Vatikankoncil«. I en anden artikel i samme tidsskrift hedder det, at Kirken vil have et »knusende ansvar«, hvis der udbryder borgerkrig i Portugal.

Journalisten Claude Bourdet gør i en artikel med titlen »Krumstaven retter slag mod revolutionen« Kirken i Portugal ansvarlig for voldshandlingerne mod kommunisterne. Han gik endda så vidt, at han antydede, at det amerikanske CIA havde haft en finger med i spillet.

Chefredaktøren for det katolske dagblad »La Croix«, pastor Jean Potin beskyldte med rene ord ærkebiskop da Silva for at prædike »had og vold«.

Han tilsluttede sig den erklæring, udsendt af det franske kommunistpartis politbureau, hvori man opfordrede de kristne til at tage afstand fra en kampagne, der gik ud på at »forberede en ny og frygtelig forbrydelse mod menneskeheden«.

Bulgarien får igen biskopper

ROM (DPA-UPI) — Fem uger efter det bulgarske statsoverhoved Todor Schivkoffs besøg hos pave Paul har Vatikanet udnævnt to nye biskopper for Bulgarien. Siden den kommunistiske magtovertagelse i 1944 har Bulgariens romersk-katolske kirke ikke haft fungerende biskopper.

En af de to nye biskopper, mgr. Dobranov, 61 år, blev allerede i 1959 af pave Johannes XXIII udnævnt til titulær biskop, men på grund af konflikten mellem stat og kirke var ud-

nævnelsen indtil for nylig blevet hemmeligholdt af Vatikanet. Fra nu af vil mgr. Dobranov offentligt fungere som apostolisk vikar for Sofia og Plovdiv.

Den anden nye biskop, mgr. Seirecov, 55 år, efterfølger som biskop af Nicopoli den »forsvundne« mgr. Bossilkov, om hvis skæbne Vatikanet intet har vidst, siden han i 1952 blev dødsdømt af det kommunistiske styre. Først for en måned siden fik Vatikanet officiel meddelelse om, at biskop Bossilkov var død i fængslet.

Pavelig tekst om dæmoner

Dæmonernes eksistens fremgår ifølge Kirkens lære som en »dogmatisk kendsgerning« af evangelierne. Dermed bekræfter Vatikanets Kongregation for Troslære endnu en gang det pavelige læreem-bedes udtalelse om »kristen tro og dæmonlære«. Om dette emne har Vatikanet onsdag den 25. juni udsendt en omfangsrig tekst.

Er der en djævel?

Teksten skal bidrage til at afklare stadig hyppigere spørgsmål, om den gældende katolske lære om dæmonerne ikke kunne trænge til en revision. I teksten afvises fortolkninger, der går ud på, at Satan, djævelen og dæmoner skulle være dramatiske personificeringer af det onde. Imod disse citeres i teksten pave Paul VI's advarende ord under den offentlige audiens den 15.

november 1972: »De, der vægrer sig ved at anerkende dæmonernes eksistens, forlader Kirkens og Bibelens lære. Og det samme gælder dem, der vil gøre dem til et bestående princip, der ikke som andre skabninger har deres oprindelse i Gud, og dem, der forklarer dem som en pseudorealitet og som en forståelig og fantasifuld personificering af de ukendte årsager til vore onder.«

Mod overtro og magi

I teksten afvises udtrykkeligt enhver form for overtro og magi, ligesom der advares imod at bruge dæmonisk indflydelse som en letkøbt undskyldning for egen svigten og skyld. Når der har været talt om muligheden af en satanisk indgriben, har Kirken altid pålagt en kritisk undersøgelse, ligesom når der er

tale om mirakler. Man kan nemlig let blive et offer for fantasien eller lade sig vildlede af unøjagtige betragtninger.

Exorcismens betydning

Det beklages imidlertid, at der ikke mere tillægges eksorcismen den betydning, som den endnu havde i kristendommens første århundreder. Eksorcistens særlige embede er således »netop i vore dage omend ikke fuldstændig afskaffet så dog reduceret til en lejlighedsvis tjeneste«, som faktisk kun kan udøves med biskoppernes tilladelse, og for hvilken der ikke er fastlagt en særlig ritus. I ritualet for offentlig bod kommer djævelens indflydelse på synderne stadig klart til udtryk. Men disse tekster har desværre længe ikke været i brug. Før 1972 kunne man stadig

bede Kirkens bønner for de døende, hvor der mindes om helvedes rædsler og om Satans sidste stormløb mod os.

I teksten beklages det yderligere, at også disse »talende tekster« er forsvundet. Det ville dog være forkert heraf at slutte, at troen på dæmonerne som en realitet er blevet mindre på det liturgiske område. Som bevis på dette anføres, at Kirkens overbevisning om dæmonernes indgriben stadig kommer til udtryk i den romerske messebog af 1970.

Til slut fastslås det i teksten, at dæmonernes realitet, der bevidnes af, hvad menneskene betegner som det ondes mysterium, også i dag er og forbliver en gåde. »Men det kan godt ske, at de uventede og heftige udslag af dette mysterium inden for vor civilisation, der i så høj grad hyl-der en verdslig horisontalisme, kan formidle en noget større følsomhed for forståelsen af dem«, hedder det i teksten.

15 års fængsel til biskop Tji

SEOUL (KIPA) - Sydkoreas øverste domstol har stadfæstet den dom, hvorved den 53-årige biskop Daniel Tji Hak Soun af Won Ju er blevet idømt 15 års fængsel. Biskoppen blev den 12. august i fjor af en militærdomstol dømt for at have »understøttet oprørske studenter«, hvad anklagemyndigheden betragtede som »anstiftelse af revolution«. Det er første gang siden anden verdenskrig, at en biskop i et ikke-kommunistisk land i Asien er blevet idømt fængselsstraf. Det sydkoreanske styres fremgangsmåde over for biskoppen og andre kirkelige verdslige personer, som har taget til genmæle mod demokratiets afskaffelse i Korea, har vakt stor opsigt og udløst mange protester i både ind- og udland. I forbindelse med amnestien i februar i år blev biskoppen forbigående sat på fri fod. Efter at hans appel nu er afvist af den øverste domstol, må han afsone sin fængselsstraf, medmindre han enten får amnesti eller bliver benådet.

Biskop Tji Hak Soun

Flere nyheder
side 11

Næste nummer
udsendes onsdag
den 8. oktober

Ændringer i kuriens organisation

VATIKANET (NC) — Der kan inden længe forventes visse ændringer i organisationen af Kirkens øverste administration, den romerske kurie, men ifølge en højtstående embedsmand i Vatikanet bliver disse ændringer ikke af drastisk karakter.

Den kendsgerning, at den korte levetid, man fra begyndelsen havde tilmålt visse af de kontorer inden for Kirkens centraladministration, som blev oprettet efter det 2. Vatikankoncil, nu er ved at være udløbet, har givet anledning til en vis bekymring med hensyn til, om disse kontorer vil få lov til at fortsætte.

Noget andet, der også

volder uro blandt de ansatte i de kontorer, der er oprettet forsøgsvis, er det noget vaklende billede af Vatikanets økonomi, der er opstået som følge af inflation og overbemanding.

Den pågældende embedsmand fra Vatikanet mener imidlertid, at samtlige kontorer, oprettet på forsøgsbasis, formentlig vil fortsætte under en eller anden form.

Blandt de kontorer, hvis mandat snart udløber, er den pavelige Kommission for Retsfærdighed og Fred, Komiteen for Familien og Rådet for Lægfolk. Komiteen for Familien skal principielt ophøre i januar — de øvrige to et år senere.

Undertrykkelsen i Spanien side 4
Dåb og fællesskab side 5
Hvorfor katolske skoler? side 6-7
Hej med dig side 9

katolsk orientering

Billedet til højre viser et lille udsnit af de over 2.000 sigøjnere fra hele verden, som fornylig mødte paven i en audiens, der på flere måder var usædvanlig, og hvor skranker blev nedbrudt i mere end én forstand. Mere på bagsiden.

Krigen i Libanon

ROM (KIPA) - Vatikanstatens dagblad »Osservatore Romano« har taget skarp stilling imod massakren i Libanon, hvor maronitiske kristne og muhammedanere bekrieger hinanden. Indbyggerne i den muhammedanske by Myriata havde højtideligt lovet at afholde sig fra fjendtlige aktioner mod byens maronitiske kloster, som rum-

mer byens skole med 1200 børn, hvoraf de 950 er muhammedanere. Klosters prior havde lovet at forbyde enhver bevæbnet mand adgang til klostret, men ifølge informationer fra Beirut var det alligevel folk fra Myriata, der havde brudt fredsftalen og myrdet tre af klostrets munke.

Arbejdsløsheden som tema-messe

ROTTENBURG, Tyskland (KIPA) - »Arbejdsløsheden« var temaet under alle gudstjenester i samtlige kirker i det tyske Rottenburg weekenden 30./31. august. Biskop Moser havde appelleret til de troende om at stå solidariske med alle, der var ramt af arbejdsløshed eller nedsat beskæftigelse. Han opfordrede de katolske arbejdsgivere til at sikre arbejdspladserne. »Utvivlsomt har problemet arbejdsløshed / indskrænket arbejdstid økonomiske aspekter,« sagde biskoppen, »men det drejer sig

sandelig ikke blot om økonomiske spændinger, men i lige så høj grad om de menneskelige spændinger og belastninger, som arbejdsløsheden forårsager hos de enkelte, deres familier og pårørende. Også i deres interesse har kirken et ord at skulle have sagt, for lige så lidt som arbejderne sammen med sit overtøj afleverer sin sjæl i virksomhedens garderobe, lige så lidt lader Gud sig indespærre i hellige rum. Det er en selvfølge, at kirken inddrager arbejdets verden i sin bøn og sin gerning« sagde biskop Moser.

Elizabeth Seton, mor til 5 børn USA's første officielle helgen

Den 14. september kanoniserede kirken den første amerikansk-fødte helgen, Elizabeth Seton, født Bayley. Hvem er denne kvinde?

Hun blev født i New York i 1774 som datter af en kendt læge. Familien tilhørte den anglikanske kirke - og det velhavende borgerskab med venskabelige forbindelser til Roosevelt. Som 20-årig blev Elizabeth gift med en newyorker-forretningsmand, William Seton, som var opvokset og uddannet i England og Italien. Brylluppet fandt sted i Trinity Church (Treenighedskirken) under overværelse af den anglikanske biskop dr. Samuel Provost.

Handelsblokaden mod kontinentet lammede Setons forretningsvirksomhed, og han tabte størstedelen af sin formue. Han blev syg og rejste i 1803 tilbage til sin familie i Italien, men inden han nåede frem til familien i Livorno, døde han under en ku-

rantæne i havnen som følge af dårlig pleje.

Med 5 små børn, alle drenge, fandt Elizabeth husly hos sin mands familie, og her blev hendes interesse for katolicismen vakt. Efter en tilbagerejse til USA blev hun i 1805 af dominikanerpateren O'Brien optaget i den katolske kirke og firmet af biskop Carroll.

De barmhjertige søstres orden

Den senere biskop af New Orleans, mgr. Dubourg bad hende i 1807 stifte en pigeskole i Baltimore. Skolen kendte ikke til forskelsbehandling af hvide og farvede børn, noget dengang ret så opsigtsvækkende. Personlig besøgte og hjalp hun negersfamilier i ringe kår.

Foranlediget af ærkebiskoppen stiftede hun senere en religiøs orden »De barmhjertige søstre«, inspireret af Vincent af Pauls tilsvarende orden i Frankrig, som den nye ameri-

kanske orden tilsluttede sig i 1850.

Fra moderhuset i Emmitsburg, 80 km vest for Baltimore, voksede ordenen sig stærk. Moder Seton døde i 1821. »De barmhjertige søstre« er i dag spredt over hele USA, hvor de tæller flere hovedhuse og over 200 kommuniteter.

15.000 amerikanske pilgrimme overværede moder Setons helligkåring på Peterspladsen i Rom, hvor en skare på 120.000 mennesker deltog i messen og ceremonierne.

Kvindelig medvirken i ceremonien

Vatikanet brod ved denne lejlighed med hidtidig praksis ved at lade forskellige tekstlæsninger varetage af kvinder.

»De barmhjertige søstre«s generalprior, Hildgard Marie Mahoney var således den første kvindelige lektor ved en pavelig messe. Under selve kanoniseringen medvirkede

desuden en ung pige, en mor, en enke og en søster, repræsenterende de 4 stadier i moder Setons liv. Hver for sig gav de en formel begrundelse for moder Setons helligkåring.

Datteren af den franske ambassadør i Vatikanet, Ines Amanrich sagde på fransk, at »moder Seton er en kristen kvinde af betydning for vor tid«.

En mor fra Uruguay, Lidice Maria Gomez de Carraquy fortalte på spansk om den nye helgens eksempel som mor.

Gina Faggino, en italiensk enke udtalte på italiensk, »at det frem for alt var Gud, som moder Seton vendte sig til efter hendes mands død«, og søster Catherine O'Toole fra »De barmhjertige søstre« i Halifax, USA sagde, at ordensstifteren, moder Seton »viste den sande vej for sine medsøstre, ved at tåle ussel fattigdom, et dårligt helbred og skadelig og uretfærdig indblanding i sit apostolat.«

Samtidigt portræt af den helligkærede moder Seton.

Kaj F. Fjording og Søn

Murarmestre — Ingeniører
Entreprenører
Hyldegårds Tværvæg 13
Charlottenslund,
Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ installatør
J. Ramskov Hansen
Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER

Blikkenslagermester
aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 — 80 50 30

A. Mougaard A/S

Entreprenør- & murerfirma
Århus C
Telefon 14 20 23 — 13 83 23

Mogens Larsen

Ramshæred 31, Åbenrå
Telefon 2 25 30 og 2 34 27

Lys — Kraft — Varme

R. Schulik

Slagterforretning

Nørrebrogade 46, Esbjerg
Telefon 12 02 14

Ressourcespild

Flere tusinde varmtvandsbeholdere og mange tusinde meter vandrer tæres op hvert år.

Ring til Deres VVS-installatør og få monteret et

ANO-KAT minielektrolyseanlæg

i Deres parcelhus. Så er Deres varmtvandsbeholder og rørsystem — for ca. 500 kr. — effektivt beskyttet mod korrosion

Guldager Electrolyse A/S

K. J. Højland & Søn

Aut. vand- og gasmester
Værksted: Hededammen 3
Skolebakken 147
Esbjerg. Telefon 12 93 50

Ejner Nielsen

Kolonial — Kaffe
Absalonsgade 14 — 9000 Ålborg
Telf. (08) 12 09 71 — 12 15 56

Fint arbejde — Rimelig pris

Telefon: TRIA 6070

Er De tilfreds med Deres snedker og møbelpolstrer?
Hvis ikke — så prøv os!

ANDERS SVENDSEN

Aldeling for bygningsarbejde
Nordre Frihavsgade 13, Kbh. Ø

Oliefyr
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

NORDISK KUL A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 70 45 30

Social rådgivning

ydes af

Katolske Menighedsplejer på kontoret,
Bredgade 69 A o. g. 1. og 3. tirsdag kl.
19 til 21.

Kontoret holder i øvrigt åbent ugens 5
første dage fra kl. 14 til 16.
Telefon 15 23 03.

Fra jubilæums-receptionen på Magleås. Fra venstre: DKKFs formand, Bodil Plate Petersen, biskoppen, Sonja Mortensen fra det norske katolske kvindeforbund og Maria Florian fra folkekirken.

DKKF holder fest på Magleås

Vor nye kursusejendom Magleås med den store og skønne park er nu efterhånden ved at være godt »kørt ind«. Det største og mest krævende arrangement hidtil var nok weekend'en 20. - 21. september, hvor Danmarks katolske Kvindeforbund fejrede sit 50 års jubilæum på værdig og festlig vis. Når de to dage blev en stor succes, har Magleås' leder Niels-Erik Bølling med familie en stor del af fortjenesten, sammen med køkkenchefen Claus Bønnelycke - el-ovnen blev sat på en hård prøve, men kalvestegen til de 50 søndagsgæster var fortrinlig!

Højtidelig messe

Søndagen var startet med en højtidelig messe, hvor der var omkring 100 deltagere, og den måtte derfor finde sted i foredragssalen og ikke i huskapellet. Biskop Martensen koncelebrerede omgivet af Lars Messerschmidt og Heinrich Roos. Biskoppens prædiken pegede i dagens anledning på evangeliets mange kvinder, der fulgte Jesus og hans disciple og sørgede for dem »med det de havde«. Nogle af disse kvinder var altså velhavende, men andre kom fra ganske andre kredse, som fx. Maria Magdalene. Ofte roste Jesus kvinderne for deres tro og kærlighed. Biskoppen pegede især på den Maria, der sad og lyttede til Jesus, og som han sagde havde valgt den bedste del. Gode ønsker og forhåbninger om DKKFs fremtidige virke og tjeneste for kirken sluttede biskoppens ord. Der var også anledning til »spontane« forbønner, her kan vi lægfolk nu nok trænge til lidt mere erfaring, for at disse forbønner også kan tale til alle i forsamlingen.

Mange gratulanter

Efter messen var der reception for de mange gæster, denne gang var medlemmernes ægtefæller, mændene,

også inviteret med. Adskillige kom fra andre trossamfund, som DKKF har kontakter med. En række hilsener var kommet fra andre som ikke kunne deltage, bl.a. fra den nu 80-årige prinsesse Margrethe af Bourbon-Parma og fra den internationale katolske kvindeunion WUCWO, som DKKF er tilsluttet, og hvis nuværende præsident gæstede Danmark i fjor. En særlig glæde var det, at Sonja Mortensen fra det norske katolske kvindeforbund var i blandt os.

Pavelig kommission

Den mere arbejdsprægede del af mødet var afviklet om lørdagen. Her redegjorde Inger Hedemark Saxild for den

pavelige studiekommissions arbejde med kvindens plads i samfund og kirke, som hun er Skandinaviens repræsentant i. Vi fik forelagt et detaljeret spørgeskema, som kommissionen har udsendt til verdens bispekonferencer for at få informationer om, hvordan det står til med kvinderne i den katolske kirke. Under kompetent ledelse af søster Michele fordeltes spørgsmålene i grupper, og her drøftedes de videre og vi søgte at besvare dem. Resultatet forelagdes i plenum og vil blive samlet og videregivet til Rom. Det så ud til, at vi på de fleste områder måtte sige, at her i Danmark har kvinder længe arbejdet sammen med mænd i kirkens tjeneste. En af de ting, kommissionen ville vide, er om der gøres noget for at uddanne kvinder (herunder søstre) i teologi, og om de rådspørges når pastorale dokumenter skal udformes.

Internationalt arbejde

Under lørdagens aftenhygge vendtes blikket udad. Tove Rasmussen berettede om arbejdet i WUCWO, der foruden kontakterne til de enkelte lande har indflydelse bl.a. ved at være med i FN's og dets specielle arbejde for verdens sundhed og fred. Tove

Rasmussen har i flere år været personlig med i WUCWO's styrelse og i forberedelsen af møder. Nu bliver det en norsk kvinde, som skal afløse og repræsentere Skandinavien i dette vigtige arbejde. - Siden fortalte Ellen Nielsen om det internationale økumeniske møde i Heverlee i Belgien om »mands og kvindes samarbejde i kirken«, hvor også Inger Hedemark Saxild og Hans Wilhelm Saxild deltog.

God snak i pauserne

I margen af mødet var der et bogsalg, som gik strygende under Gerda Henrichsens ledelse, mest af bøger hvis udgivelse DKKF havde medvirket til. Ellers var der usædvanlig god lejlighed til i pauserne at få en snak med medlemmer, bl.a. dem fra Vejle og Odense, og andre, som man nu lærte bedre at kende. Alt under formanden, Bodil Plate Petersens omsorgsfulde og hjertelige ledelse. DKKFs stifter Augusta Utke Ramsing ville sikkert have været tilfreds med, at hendes værk stadig lever og har opgaver i kirken, selv om hun næppe havde forudset den brede økumeniske basis, som meget i dag sker på.

Ellen Nielsen

Redaktionelt

Hans Jensen er efter eget ønske udtrådt af »katolsk orientering«s redaktion for at hellige sig sine filmstudier. Vi ønsker ham held og lykke og takker hjerteligt for samarbejdet i den forløbne tid.

Knud Kluge og Paul T. Lar-

sen er samtidig tiltrådt som redaktionelle medarbejdere. De skal sammen løse forskellige lay-out opgaver. Fra 1. januar vil Knud Kluge desuden blive fast beskæftiget som redaktionssekretær.

red.

Radio- og fjernsynsklubben for Storkøbenhavn

Klubben afholdt generalforsamling d. 28. maj 1975. Som dirigent valgtes Tove Rasmussen. Klubbens formand Bernhard Lipka-Hansen aflagde beretning, hvori han kom ind på de muligheder, både klubberne og landsorganisationen havde. I selve radiohuset var indflydelsen minimal, fordi Radiorådet er så politisk domineret, men jo flere vi var jo større chancer for at gøre os gældende. Sognepræsidenterne var et vigtigt led i klubbernes arbejde, - nogle sognepræsidenter udfører et betydeligt arbejde.

Klubformanden overrakte Bodil Ahrens en gave som tak for hendes indsats med hensyn til at hverve medlemmer. Endelig omtaltes en af biskoppen nedsat kommission i tilknytning til koncilsdekretet om meddelelsesmidlerne. Dette emne uddybede landsformanden John Lundorf. Han understregede også Ha-

rald Guldagers energiske arbejde for at få denne kommission stablet på benene - nu er den der og består af John Lundorf, Harald Guldager, Carl Heinz Westarp og Ruth Plum.

Med hensyn til billetter til Radiohuset og TV-byen så snupper de store organisationer broderparten, - og for ofte var de billetter, der var stillet til rådighed for Katolsk radio- og fjernsynsforbund, ikke blevet udnyttet!

Flere katolske indslag

Fra medlemmernes side blev der spurgt livligt - f.eks. hvilke udsendelser kan vi regne med? Svar: årligt 4 gudstjenester i radioen og i TV, en gudstjeneste omkring hver 1½ år. I Mogens Hansens aktiviteter, f.eks. »Ved dagens begyndelse« vil der være katolske indslag. Ligeledes i »Ved dagens slutning.«

Det blev understreget, at en

af fordelene ved at have en anerkendt organisation, var, at der ofte ønskedes repræsentanter fra vor side i andre radio- og TV-organisationer.

Kontingentet er nu kr. 10 pr. år, hvoraf klubberne beholder de 2 kr. til deres arbejde. Regnskabet, der viste positiv balance, gav anledning til en del diskussion.

Valget af bestyrelsesmedlemmer gav til resultat at Bernhard Lipka-Hansen genvalgtes til klubformand. Iovrigt genvalgtes John Lundorf, Tove Rasmussen, Gerda Hein. Som nyt bestyrelsesmedlem valgtes Thyra Scavenius. Ebba Jensen genvalgtes som suppleant og Knud Simonsen valgtes til revisor.

Mødet afsluttedes med Tove Rasmussens causeri over Rom ledsaget af lysbilleder. Lundorf føjede et musikalsk indslag hertil.

Tove Rasmussen

Hoffmanns Minde plejehjem

Et eksperiment og en appel

For snart 2½ år siden åbnede et nyt, supermoderne plejehjem sine porte, og et år efter blev den nye Antoni Kirke indviet af biskop Martensen.

Det var en historisk begivenhed. Der var gået omtrent 40 år fra indvielsen af et lille beskedent kapel og en præstebolig og skole i Brønshøj - og nu stod pludselig grunden fuldt udnyttet i Skt. Antoni ånd med kirke og hjem for ældre, syge mennesker. Men hvem skulle nu klare dagen og vejen? Skt. Antoni sogn havde sin præst, som under bygningsernes opførelse havde måtte ty til en lille lejlighed, ca. 1 km borte, og han frydede sig over de gode nye rammer for sognearbejdet, og han stillede også fra første øjeblik til disposition for hjemmet og dets beboere.

Mangler lægfolk idealisme?

Hidtil var det udelukkende ordensfolk, der havde opført og ledet sådanne institutioner, og det har de gjort i ligeså

mange år, som kirken frit har kunnet arbejde i Danmark.

Indtil sidste verdenskrig gik alt godt. Vore mange hospitaler og institutioner blev dygtigt ledet af ordensfolk, og mange læger og sygeplejersker skylder ordensfolkene tak for deres store indsats og den gode chance de på disse institutioner har haft i deres uddannelse. Men så kom tilbagegangen i antallet af søstre og ordensbrødre sideløbende med samfundets ændrede lovgivning og moderniseringskrav til hospitaler, børnehjem m.v., hvorefter det ene hospital efter det andet har måtte lukke, og mange institutioner - børnehjem - børnehaver - klinikker etc. måtte opgives.

Var det mon mangel på idealisme, som kendetegnede danske unge? Det syntes ikke at være tilfældet. Da »den tredje Verden« kaldte på hjælpere for at bygge sociale og industrielle forhold op, så var de unge der. Og de er der også den dag i dag. De ønsker

Hoffmanns Minde plejehjem - en helt igennem moderne bygning med miljøvenligt haveanlæg.

blot at arbejde på anden måde, at leve deres opofrende liv i en anden rytme.

Biskop Martensen indså det og meddelte de unge og faguddannede, at han gerne så denne nye institution for ældre, syge mennesker båret af det katolske lægfolk. Der

oprettedes derfor en selvejende institution for det nye plejehjem, og nu gjaldt det at finde sygehjælpere, plejehjemsassistenter og sygeplejersker, hjælpere på alle nødvendige områder og få dem til sammen med en bestyrelse at danne et nyt kristent hjem og give dette hjem en sådan atmosfære, at både katolikker og andre kristne kunne leve deres alderdom i en kristen atmosfære og dø med troende mennesker ved deres side.

Kom og vær med i fællesskabet

Det lykkedes ikke i disse 2½ år at nå så langt, som man gerne ville. Derfor indbyder hjemmets bestyrelse i nær fremtid alle venner, som har en faglig baggrund, til et møde en aften på plejehjemmet, for at se på »arbejdspladsen« og måske beslutte sig til at stå sammen om den opgave, der ligger vor biskop og hele bestyrelsen så stærkt på sinde.

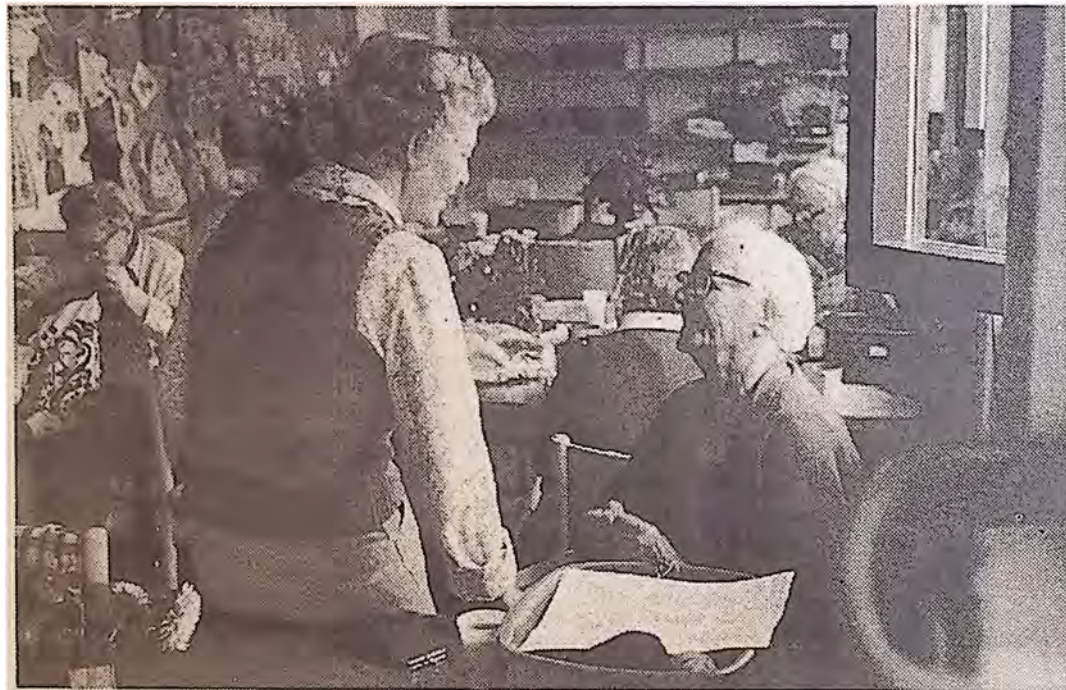
Kender vi Deres navne eller ikke? Alle er velkomne til en samtale med en af bestyrelsens medlemmer eller hjemmets forstander.

Mon vi ikke er i stand til også i vore dage at videreføre tidligere generationers indsats? Utvivlsomt er det muligt, når blot alle kvalificerede står sammen og vil yde den bedst mulige indsats i et stærkt fællesskab.

Tag telefonen nu!

Henvendelse til: for bestyrelsen: Harald Guldager, tlf. (03) 27 31 00 kl. 9,00 - 16,00, alle hverdage undt. lørdag. Hjemmets forstander: Arly Bertelsen, tlf. (01) 60 11 33, (tider som ovenfor).

Knud Ballin

Faguddannede katolske lægfolk indbydes til at se nærmere på arbejdspladsen.

Ny nordisk biskop udnævnt

ROM (KIPA) - Pave Paul VI har udnævnt den 37-årige pater Gerhard Schwenzer til titulærbiskop af Holar, Island, og apostolisk vikar for Trondheim, Mellemnorge, hvor han indtil nu har været apostolisk administrator. Han efterfølger som apostolisk vikar biskop Johannes Rùth, som i april 1974 har trukket sig tilbage.

Biskop Gerhard Schwenzer er født i Lorch, bispedømmet Limburg i 1938. Han ind-

trådte i Picpus-fædrenes kongregation og gennemgik en del af sine studier i Simpelveld, bispedømmet Roermond (NL), hvor den tyske provins af kongregationen har sit noviciat. Fra 1962 til 1967 læste han teologi ved Gregoriana, det pavelige universitet i Rom, og i juli 1964 blev han præsteviet i Simpelveld, hvor han blev professor i fundamentalteologi. I 1974 blev han udnævnt til apostolisk administrator for Mellemnorge.

Gerhard Schwenzer.

N. BOESEN

BEGRAVELSESFORRETNING
v/ Anders Jürgensen

Nørrebrogade 9 - 7100 Vejle
Telf. (05) 82 07 25 - 82 46 40

E. Christoffersen
Ringstedgade 25, Næstved

Begravelse og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 - GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 76
Ligkistemagesin GO. 6056 - GO. 6030

Begravelse og bisættelse
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

WVS

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

H. OVERBECK A/S

Ingeniørfirma

Havnepladsen, Kolding
Telefon 52 35 55

Murermester- og entreprenørforretning

M. Thomsen Støtt & Søn

Kong Christians Allé 6,
Ålborg
Telefon 13 42 33 og 13 43 37

Lær tysk i Tyrol

Virkelig effektiv international sprogskole for alle
aldersgrupper, uanset forkundskaber.
2 og 4 ugers kurser - små hold - udflugter.
Skriv - gerne på dansk - til

SPRACHSCHULE WESTENDORF
A-6363 Westendorf/Tyrol
Østrig

DANSK LIGBRÆNDINGS- FORENING

Bisættelser og begravelse
ordnes til rimelige priser for
alle

Medlemsskab ingen betingelse
men en fordel.

STORKØBENHAVN ARHUS
HOVEDKONTORET (06) 12 58 95 - 13 51 83

Nikolaj Plads 27
13 75 40 HJØRRING
Amagerbrogade 31 (08) 92 22 61
SU 7540

Falkoner Allé 16 HORSSENS
2000 København F (05) 62 61 22
217540

Nørrebrogade 118 KOLDING
39 33 25 (05) 52 20 10

Engelshøj Plads 12
31 75 40 NYKØBING F.
Østerbrogade 110 (03) 85 18 48 - 85 01 51
TR 6840

Kirketorvet 19 NÆSTVED
GE 7540 (03) 72 02 33

Søborg ODENSE
Hovedgade 154 (09) 12 81 32 - 11 21 61
67 92 93

Glostrup RANDERS
Hovedvej 166 (06) 42 29 45 - 42 21 61
96 16 53

Hvidovrevej 258 ROSKILDE
78 16 23 (03) 35 18 40

SILKEBORG
(06) 82 37 28

AABENRAA
(04) 62 29 79 SLAGELSE
(03) 52 42 70

AALBORG
(08) 12 17 77 - VEJLE
12 19 01 (05) 82 23 33

Fængslede spanske præster i sultestrejke mod dødsdommene

Nyhedsbureauet NC meddeler, at mere end 100 spanske politiske fanger og blandt dem 25 præster er gået i sultestrejke som protest mod dødsdommenes fuldbyrdelse, og mod anti-terrorist loven i det hele taget.

De baskiske separatister har ikke taget i betænkning at anvende vold som middel til at opnå større selvstændighed eller fuldstændig uafhængighed. Spanske pressefolk har udtalt frygt for, at anti-terroristloven bliver misbrugt af regeringsekskursioner til at undertrykke også lovlige meningsytringer blandt arbejdere, studenter og separatistledere.

Den tidligere kardinal Vicente Enrique y Tarancon fra Madrid har aflagt besøg hos 10 præster i Carabanchel fængslet, da han erfarede, at fængselsledelsen havde nægtet præsterne at sende ham et telegram. Disse og andre præster er fængslet, fordi de har undladt at betale store bøder for gudstjenester, der af retten er kendt statsfjendtlige, eller for offentligt at sympatisere med grupper, der protesterer mod de sociale og økonomiske forhold under Franco. De fleste fængslede præster er fra de baskiske provinser.

De sultestrejkende præster har nægtet at forlade deres celler til gårdture og til måltiderne.

Regeringsekskursioner

erklærer ifølge NC, at anti-terroristloven er nødvendig for at bremse den tiltagende terror fra ETA's side, en af de baskiske partisangrupper.

I løbet af de sidste to år har ETA-terrorister påtaget sig ansvaret for mord på en premierminister, drabet af flere politifolk og adskillige bortførelser og bankrøverier.

De to først dødsdømte baskere er Jose Antonio Garmandia og Angel Otaegui, som blev kendt skyldige i mord på en politimand. Deres forsvarere har erklæret, at Garmandia ikke kunne fremstilles i retten på grund af kvæstelser pådraget under arrestationen, og at beviserne mod Otaegui var utilstrækkelige.

Kardinal Enrique y Tarancon har iøvrigt på vegne af den spanske katolske kommission for retfærdighed og fred afleveret en appel om amnesti til regeringen. Appellen beklager, at der er gjort så lidt for at overvinde eftervirkningerne af den spanske borgerkrig for mere end 35 år siden, og at vedvarende konflikter og vold stadig blokerer vejen til sand fred i Spanien. Appellen indeholder også en opfordring til katolikker om at forstærke indsatsen for at forsvare menneskelig ret og frihed, herunder ytringsfrihed, foreningsfrihed og frihed til strejke.

Uddrag af en prædiken, uarbejdet af en gruppe præster fra de fire spanske, baskiske provinser og holdt den 8. juni 1975 med arrestation og forhør til følge. Manuskriptet er erhvervet gennem Amnesty International

Tortur - også en krænkelse af Gud

Siden den 25. april i år har provinserne Vizcaya og Guipuzcoa levet i en spændt situation. Siden da er voldsproblemet, som desværre næsten er blevet en regelmæssig foreteelse i Baskerlandet, blevet usædvanligt akut.

I den anledning ønsker vi — en bred gruppe af præster fra de fire baskiske bispedømmer: Alava, Guipuzcoa, Navarra og Vizcaya — tilskyndet af vor kristne samvittighed og vort pastorale ansvar, at give jer en analyse af de faktiske forhold sammenholdt med Bibelen. Vi udarbejder den i fællesskab, fordi vi er klar over, at den nuværende krisesituation rejser et problem, som er fælles for hele Baskerlandet. Vi føler en dyb solidaritet med de mænd og kvinder, som lider, og vi føler, at vi ikke kan forblive tavse eller tage vor tilflugt til vage, moralske formaninger. Vatikanconcilet erklærer selv, at »en prædiken« ... ikke skal udlægge Guds ord blot på en almindelig og abstrakt måde, men derimod anvende Bibelens evige sandheder på livets konkrete forhold. (Presb. Ord. II No. 1).

I den nuværende situation er det ikke nok med en almen fordømmelse af vold, hvor den end opstår. Det alene løser intet problem. Desuden kan man ikke bedømme alle former for vold på samme måde, men man må prøve på at se, hvilken der er den første og mest vedholdende vold, den som forårsager alle de efterfølgende voldsituationer. I vor situation har magthaverne gennem mange år udøvet vold imod fundamentale menneskerettigheder, hvilket som reaktion har fremkaldt modvold fra visse kredse i landet. Og skønt vi nylig har set meget alvorlige manifestationer af denne sidste form for vold, ville det

være hyklerisk at fordømme den uden først og fremmest på det stærkeste at fordømme den årsag, som fremkaldte den. Derfor må vi anklage den vedholdende fornægtelse af det baskiske folks menneskerettigheder som roden til den nuværende voldsituation. Undertrykkelsen berører ikke blot en påstået minoritet af aktivister, men er et forfærdende overfald på størstedelen af befolkningen. En sådan voldelig undertrykkelse provokerer især blandt ungdommen — til desperate og uoverlagte reaktioner, som vi meget beklager.

Vold og tortur mod præster

For nylig er alle nyheder, som angår denne alvorlige situation, blevet erklæret for »reserveret stof«. Oplysninger om arbejderklassens problemer, som bliver givet os igennem aviser og fjernsyn, er sædvanligvis sparsomme og ensidige. Og nu, da situationen er endnu alvorligere, er der slet ingen oplysninger. Dette er en særlig form for vold, der bliver udøvet mod folk, som behøver og har ret til objektiv information om de yderst alvorlige begivenheder, som vedrører deres egne børn.

For den kristne er det enkelte menneske helligt. Derfor må vi løfte vor rost imod den mishandling og tortur, som ofte har fundet sted på politistationer i Vizcaya og Guipuzcoa. Tilfældet Eustacio Erquicia, en præst fra Santuchadistriktet i Bilbao, er særlig alvorligt. Han blev arresteret den 8. maj og bragt til hospitalet den følgende morgen i en yderst alvorlig tilstand som følge af den tortur, han var blevet underkastet. Den nederste del af hans ryg var lammet og hele hans ryg alvorligt forbrændt. Han

havde mærker efter slag over hele kroppen og alvorlige indre læsioner forårsaget ved indførelse af en genstand i hans krop. Sagen er så alvorlig, at biskopperne har indledt en undersøgelse på eget initiativ. Som vi har sagt før, er Eustacio-sagen kun et eksempel mere på de yderst alvorlige tilfælde af tortur, som har fundet sted.

Kristne må fordømme tortur, fordi mennesket er skabt i Guds billede, og enhver krænkelse af mennesket er en krænkelse af Gud selv. Og i disse tilfælde må man fordømme torturen endnu kraftigere, fordi den indebærer en nedværdigelse af retten.

Man kan derfor ikke tolerere de handlinger, som en yderst højreorienteret gruppe — der blasfemisk kalder sig Krist Konges Guerillaer — foretager mod enkeltpersoner og institutioner. Mere end 40 halvmilitære handlinger er for nylig blevet iværksat af denne gruppe. Der er vidnesbyrd nok, som ret beset bekræfter, at de nyder straffrihed og beskyttelse hos dem, som skulle fremme en retfærdig og menneskelig orden. Der er blevet skabt en iøjnefaldende og unødvendig terroratmosfære, som er meget langt fra en sameksistens baseret på kristne principper.

Kærlighed fortrænger had og hævn

Den stilling, vi som præster indtager, er ikke på nogen måde til gunst for partisaner eller politiske interesser, men vi føler det klare krav fra Gud, som »horer de undertrykte skrig«, og en Gud, som ikke lader sig betjene ved ceremonier og ofre alene, men ved at kæmpe for ret og retfærdighed.

I denne situation er det nødvendigt at formane til ro og klarhed og bandlyse

en frygt, som forvilder og lammer. Lad os formane til kærlighed, for kærlighed fortrænger had og hævn. Vi er klar over, at vore ord i særdeleshed er en formaning til magthaverne, for de er ansvarlige for denne situation. Men vi ønsker, at enhver i disse ord må se et ønske om at medvirke til en reel fred og en reel forsoning, som stammer fra ret og frihed og ikke fra undertrykkelse og tvang.

Ikke kirken, men folket som forkæmper

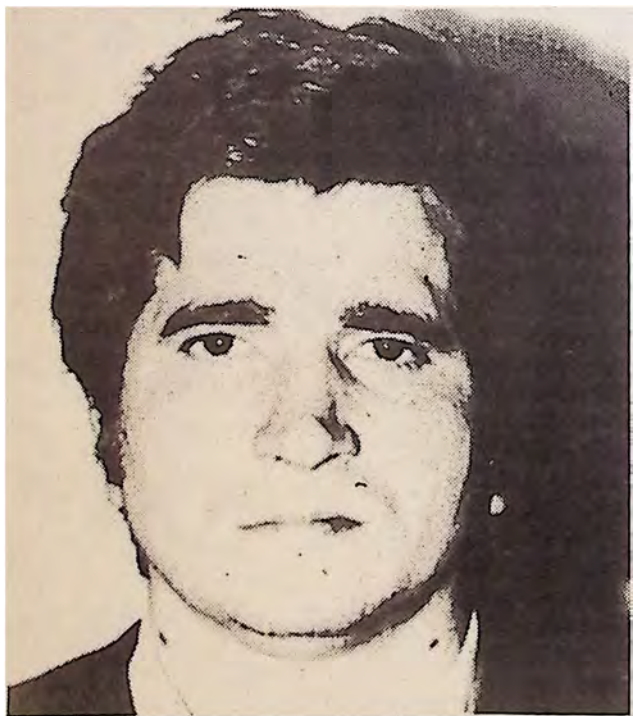
Bonhoeffer, en af de store kristne i det tyvende århundrede, en martyr for sin tro i en nazistisk koncentrationslejr, sagde: Vi kan ikke løfte vore stemmer for at synge salmer til Gud, hvis vi ikke først løfter vore stemmer til forsvaret for dem, som bliver sendt til gaskamrene.

Vi kan heller ikke fejre Eukaristien uden at løfte vor røst for at vidne om sandheden til forsvaret for dem, som i hemmelighed lider i deres kamp for menneskets rettigheder, for dem, som er fængslede eller landsforviste, for dem, som bliver torterede, for dem, som er angst.

Det er ikke vor hensigt, at Kirken skal påtage sig rollen som forkæmper. Forkæmperen skulle være folket selv. Og faktisk har mange mænd og kvinder i lang tid udført denne opgave med meget mod og megen lidelse. Vi ønsker at forene vor kristne stemme med deres, fordi vi erkender, at Kirken er de mennesker skyldige, som kæmper for deres frihed.

Når vi stiller os side om side med de mænd, som føler, at deres rettigheder bliver trådt under føde, stræber vi også efter en beskeden og fri Kirke, muligvis også en forfulgt. Men det var også Jesus af Nazareths skæbne.

På dansk ved E. Baadsgaard Jensen

Billede fra politiets arkiv af José Ignacio Mugica Arregui, en leder af den baskiske gruppe E.A.

Dåb og fællesskab

Af Hans L. Martensen

Overladt til sig selv kan det ikke undgås, at alle mulige mørke og underlige magter vokser sig stærke i mennesket.

Barnedåben forudsætter et kristent fællesskab og skal føre ind i et kristent miljø. Uden et sådant troens miljø er barnedåben meningsløs.

Meningsløs — er det ikke lidt voldsomt sagt? Nej, for ellers burde kristne missionærer jo blot døbe så mange børn som muligt. De kunne f. eks. hemmeligt døbe hedenske forældres børn. Men netop dette sidste ville være meningsløst, og kirken har aldrig tilladt det (med undtagelse af sjældne tilfælde, hvor spædbørn var ved at dø...) Hvad ville det gavne et menneske, at det var blevet døbt som barn, hvis det aldrig senere hørte om den kristne tro og kom til at leve i en kristen sammenhæng? Hele vor barnedåbspraksis hviler altså på den forudsætning, at der står et kristent fællesskab bag barnet, der bliver døbt, og at barnet selv efterhånden vil komme til at opleve dette fællesskab.

Hvordan opstod barnedåbspraksis?

Det er værd at tænke på, hvorledes mon barnedåbspraksis opstod i løbet af de første kristne århundreder. Vi ved ganske vist

ikke alt for meget herom med sikkerhed, for de historiske kilder er sparsomme. På Det ny Testaments tid var voksendåb det almindeligste — ja vi har ikke noget sikkert bevis på, at der overhovedet fandtes barnedåb i det første og andet århundrede. Dette hang sammen med hele den første kristendoms situation. Det var en lille gruppe mennesker, og endnu var der kun få, der havde »arvet« kristendommen fra deres forældre. Kirken voksede først og fremmest ved, at voksne mennesker hørte om kristendommen og tilsluttede sig.

Men snart var det naturligvis nødvendigt, at spørgsmålet meldte sig: hvad nu med kristne forældres små børn? De første kristne var ofte udsat for forfølgelse og pressio- nen fra deres forældre. Kirken voksede først og fremmest ved, at voksne mennesker hørte om kristendommen og tilsluttede sig.

Netop når forfølgelserne

gik hen over de kristne menigheder, har forældrene sikkert følt et inderligt ønske om, at allerede deres små børn skulle have så fuldstændigt del i det kristne fællesskab som overhovedet tænkeligt. Forfølgelserne fik forældre til at opleve, hvor onde mennesker kan være. Hvor stærkt har de så ønsket, at deres børn måtte være helt i det godes vold! Hvis tilmed forældrene måtte lide døden for troens skyld, så var det en trøst at vide, at der var et kristent fællesskab, der sluttede op om deres børn.

Samfund med Gud

Overladt til sig selv kan det ikke undgås, at alle mulige mørke og underfundige magter vokser sig stærke i mennesket. Det var hvad vi i sidste artikel beskæftigede os med: arvesyndens følger. Dåben løsriver mennesket fra det onde og mørkes tvang. Men dåben befrier ikke mennesket som ved et trylleslag og på én gang. Den befrier fra det onde ved at sætte mennesket — altså det lille barn — i fællesskab med Gud selv. Helligånden stiger selv ned over det nydøbte barn og gør det til

Guds tempel. Gud tager barnet i sin besiddelse og gør det til sin ejendom. Det skal have samfund med den treenige Gud — få del i Guds eget liv og Guds egen godhed. Det skal, som det var skaberens oprindelige plan, blive til Guds billede, mere og mere. Barnedåben er således en begivenhed, der virkelig ændrer ved barnets situation. Den er ikke blot en symbolsk handling. Derfor er det forståeligt, at forældre ønsker, at de-

til hinanden. Isoleret er den enkelte intet værd.

Det Ny Testamente lærer utvetydigt, at dåben er omvendelsens og troens sakramente. Barnedåben kan heller ikke danne nogen undtagelse herfra. Omvendelse betyder frigørelse fra »det hårde hjerte«. Det kommer ikke på én gang. Det begynder med troen på Jesus Kristus som Guds Søn og vor sande frigører. Den målestok han har skildret i sin bjergprædiken er dybt forskellig fra folks normale værdiskala. Nåden kræver, at vi får belæring: om troen og åbner os for den. Ligeledes kræver den, at vi bestandig og på ny omvender os til Jesu bud. Det kommer ikke af sig selv. Mange er med til at bære et ansvar.

Er det ikke bedre at vente?

Der er nogen forældre som forstår, at dåben stiller krav, både til dem selv, og senere hen til barnet. Derfor føler de en vis ængstelse ved at lade barnet døbe. Undertiden udtrykker de det på den måde: »Vi venter til barnet bliver stort, så kan det selv bestemme.« — Hvad skal man sige hertil? Naturligvis er det rigtigt, at der kan være tilfælde, hvor det er bedst at vente, nemlig hvis forældrene selv ikke har den kristne tro, og hvis de dybest set ikke nærer noget ønske om, at barnet skal blive kristent. Der kan ikke være tvivl om at det er bedre at vente end at gøre dåben til en ren borgerlig ceremoni, løsrevet fra troen.

Men på den anden side skal man være klar over, at der altid er ret så trange grænser for, hvad et barn i virkeligheden kan »vælge selv« senere hen. Man kan ikke vente til barnet er blevet 12 år og så lade det bestemme selv, om det vil tale dansk eller engelsk. Barnet kan slet ikke lade

være med at overtage forældrenes og omgivelsernes sprogvaner. Nu er imidlertid forældrenes religiøse indstilling ligesom et »sprog«, der præger hjemmets liv og omgangsformer fra dag til dag. Barnet kan ikke lade være med at fornemme forældrenes indstilling til tilværelsen selv og til livets dybere spørgsmål. Hvis forældrene er ateister trænger dette ind i børnenes sind, hvis de er troende trænger det også ind i børnenes sind — på samme måde som sproget. Der er altid truffet en slags valg, allerede før de unge skal til at vælge.

Det rette svar: Kristent fællesskab

Det rette svar på problemerne er ikke: afskaf barnedåben, og så lad børnene selv vælge, når de bliver voksne. Svaret er tværtimod: vi har brug for at danne et kristent fællesskab, der knytter mennesker så stærkt sammen og som virker så overbevisende, at enhver der lærer det at kende, ikke kan lade være med at ønske: jeg vil gerne være med. Således skildres det, at hedningerne undrede sig over de første kristne: »Se, hvor de elsker hverandre!« Hvis man derfor rundt omkring diskuterer barnedåbspraksis, så er der to grundspørgsmål, der slet ikke kan løsrives fra hinanden. Det ene er: Hvilke betingelser må være til stede, for at dåben meddeles ansvarsbevidst som troens og kirkens sakramente? Det andet er: Hvad kan vi gøre for at danne kristne fællesskaber, der danner den rette baggrund for en ansvarlig barnedåbspraksis?

Biskoppens tidligere artikler om dåben og dens forudsætninger har vi bragt i »katolsk orientering« nr. 8, 10 og 14.

Præster opfordres til bedre brug af massemedierne

Skotlands 1200 katolske præster opfordres ifølge Catholic Herald til at give sig i kast med PR-virksomhed og finde emner af interesse for presse, radio og TV.

»Sund fornuft siger os, at kirken må kommunikere gennem massemedierne«, hedder det i en pjece, som fornylig er udsendt af det katolske pressebureau i Glasgow til alle

sognepræster, ordensfolk og lægfolk i forskellige kirkelige organisationer.

Mr. Albert Naismith fra pressebureauet oplyser, at pjecen giver en helt grundlæggende information beregnet på dem, der er uerfarne på området. Pjecen er dog kun det første led i en kampagne, der skal vække større interesse for medierne inden for kirken.

Den katolske skoles død?

Vi har som bekendt altid haft problembørn i skolen, men at skolen selv er blevet problembarn er noget nyt. Det netop afholdte skoleleder-stævne på Sostrup vidner om situationens alvor. Som det fremgår af Ole Meyers referat her på midtersiderne tør vore katolske skoleledere ikke længere hævde, at de katolske skolars eneste eksistensberettigelse ligger i de kun 22 % katolikker blandt samtlige elever. Derfor vil man ikke længere være sit navn, sin identitet bekendt. Man er bogstavelig talt ude af sig selv i søgen efter et nyt og bedre »jag«, der svarer til de »rent faktiske forhold«.

Bekymringen over det ringe antal katolske elever er forståelig og velkommen, men reaktionen forekommer febrilsk. Skolelederne vil have fjernet bekendelsen til den romersk-katolske kirke fra skolernes vedtægter og henvist dette til et eller andet historisk afsnit i arkiverne. I stedet for ser man gerne det noget florumvundne begreb »kristen humanisme« indført som det centrale i skolens målsætning. — Tænk, hvis man ræsonnerede på samme måde over for det »rent faktiske forhold«, at den katolske kirke kun udgør 1/2 % af Danmarks samlede befolkning!

Vi vil anbefale de formåls-søgende skoleledere at læse dette nummers kronik. Uheldigvis fremgår det ikke klart af overskriften, at en væsentlig del af kronikken netop angår spørgsmålet om vore katolske skoler. »Jeg ville ønske« — (læg mærke til »ønske«) — »at børnene efter endt skolegang virkelig havde et fundament af viden om både tros-lære og bibel«, skriver Ellen Baadsgaard Jensen, og dette er efter hendes opfattelse den eneste grund overhovedet til at sætte et katolsk barn i en katolsk skole. Dermed er den katolske skoles eneste eksistensberettigelse også givet. At vælte opfyldelsen af denne livsnødvendige forudsætning for kirkens fremtid i Danmark over på de i forvejen overbelastede sognepræsters religionsundervisning er simpelthen uansvarligt.

Den katolske skole må spare sig anstrengelserne med at finde en identitet uden for sig selv. Trods al redelig økumenisk bestræbelse skal man ikke regne med at finde identitet i en dansk folkekirkelig inspireret kristen humanisme. Forhåbentlig bliver der bedre inspiration at hente på pastoralrådets kommende studie-week'ender om kirkens aktuelle målsætning herhjemme. En problematik, som pastoralrådet — (der forresten også tæller katolske skoleledere) — chokerende nok slet ikke fandt sig kompetent til at behandle, da emnet sidst var på dagsordenen!

Problemet med de få katolske elever skal løses på en helt anden måde. De praktiske vanskeligheder, hovedsagelig af økonomisk og transportmæssig art, som forhindrer katolske familiers børn i at gå i katolsk skole, må fjernes. Det er helt urimeligt, at størsteparten af vore katolske børn går i den konfessionsløse, humanistiske folkeskole.

Hans Jørgen Johansen

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80.
Giro 500 1471: Ansgarstiftelsen. Presse- og informationsafdeling.

I redaktionen:

Willem Wuyts (ansvarsh.)

Fjellsgade 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93

Hans Jensen, Hans Jørgen Johansen, Bent Ortvald, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag september 1975: 14.700 ekpl.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

I dagene fra den 11. til den 13. september holdt 21 ledere fra de katolske skoler et stævne på Sostrup kloster. Stævnet var arrangeret af »Foreningen af katolske Skoler«. Foruden skoleledere fra hele landet deltog fire katolske skoleledere fra Norge. Desuden deltog biskop Hans Martensen, dr. phil. Heinrich Roos S.J., pater A. Dekkert og pater L. O. Dom i møderne.

Hvad vil vi med vore katolske skoler?

af Ole Meyer

Bortset fra den årlige ordinære generalforsamling i »Foreningen af katolske Skoler« er det første gang, man har taget initiativ til at samle lederne fra de katolske skoler til en drøftelse af fælles problemer.

I de senere år har der udviklet sig et stadigt større behov for samarbejde mellem de katolske skoler. Skolerne har ca. 6500 elever og er som »skolevæsen« det største inden for den private skolesektor her i landet. Når ordet skolevæsen er sat i anførselstegn, er det for at markere, at de enkelte katolske skoler fungerer selvstændigt uden central styring som f.eks. skolerne inden for en bestemt kommune. Det eneste som hidtil har været fælles, har været tillægsordet katolsk.

I lighed med mange andre privatskoleformer oplever de katolske skoler, at et stadigt stigende antal forældre opfatter vore skoler som et alternativt tilbud i forhold til det offentlige skolevæsen, og langt størstedelen af disse forældre er ikke katolikker. Ifølge en lige udarbejdet statistik udgør de katolske elever 22 pct. af det samlede elevklientel. Det vil derfor være forkert at påstå, at skolernes eneste eksistensberettigelse lå i disse 22 pct., og at de øvrige elever blot skulle »fylde op«, så skolerne ikke blev for små og for urentable at drive.

Skolen må finde en identitet

Den katolske skole er derfor kommet i en situation, hvor den må finde en identitet, der i højere grad svarer til de rent faktiske forhold. Nogle vil kalde det en efterrationalisering, andre snarere en udfor-

dring, en lejlighed til at gøre op med sig selv om, hvad man egentlig vil med at opretholde og drive katolske skoler i det omfang, man har (ja, i mange tilfælde udvide og udbygge dem).

Denne søgen efter en identitet var hovedemnet for stævnet. Skolelederne fornemmer tydeligt gennem deres kontakt med lærere, hjem og elever, at det ikke er nok bare at drive privat skole, fordi der p.t. er et stort behov for private skoler. De katolske skoler må markere sig udadtil og indadtil som skoler, der vil virke for en menneskeliggørelse ud fra en kristen målestok. Biskop Hans Martensen har gennem artikler og foredrag rundt i landet tydeligt tilkendegivet, at de katolske skoler må profilere sig som kristne skoler, som alternativt tilbud til både katolske og ikke-katolske kristne.

Disse tanker blev uddybet gennem foredrag og diskussioner på Sostrup. Søgen efter en identitet er også problematikken for andre private skoleformer f.eks. de grundtvig-koldske friskoler. Det er også skoler, som i sin tid blev grundlagt ud fra et bestemt livssyn, men som i vore dage må besinde sig på målsætningen, fordi et nyt elev- og forældre-klientel søger disse skoler. Det kom til udtryk gennem et foredrag af Dansk Friskoleforenings formand Laurits Kjær Nielsen, der klart og i en meget engagerende form skitserede den frie skoles situation i det pluralistiske samfund. Der kunne drages mange paralleller til den katolske skoles situation, men i de følgende dages debat blev det

også tydeligt, at de katolske skoler gennem deres tilknytning til den katolske kirke alligevel havde større chance for at markere sig som skoler, der står for kristent livssyn. De er, som det blev understreget flere gange, tilbudsskoler, hvor forældreindflydelsen ikke samme grad er baseret på den til enhver tid værende forældre-kreds, sådan som f.eks. de grundtvigske skoler er det.

Fra sogneskole til dagens katolske skole

Men hvad er et kristent livssyn, hvilke grundlæggende ideer ligger der bag den skole- og opdragelsesvirksomhed, som gennem århundreder har været væsentligt træk inden for den katolske kristenhed?

Dr. phil. Heinrich Roos S.J. har gennem en artikel i tidsskriftet »Pædagogik« (Gjellerups Forlag, 5. årgang, nr. 3, 1975) trukket nogle hovedlinjer frem. Der var Pater Roos også blevet indbudt til stævnet yderligere at uddybe artiklen, som i høj grad blev aktualiseret gennem drøftelserne på Sostrup.

Ordet katolsk, som for kommer i de fleste katolske skolers vedtægter, betyder taget op til drøftelse. I var enighed om, at ordet ikke kunne bruges i snæver konfessionel sammenhæng (romersk-katolsk), men snarere i en historisk sammenhæng, i udviklingsproces, hvor kristen humanisme i vore dage kunne stå som det centrale i en katolsk skoles målsætning, når man tager skolens faktiske situation betragtning.

Disse tanker blev yderligere uddybet gennem

skoppens oplæg senere på dagen. Her blev den katolske skoles situation sat i relation til den udvikling, som har fundet sted inden for bispedømmet: udviklingen fra sogneskolen, som hovedsagelig var en funktion af sognet og for sognets katolske børn - og så til dagens katolske skole med de 78 pct. ikke-katolikker og de 61 pct. af skematimerne, som læses af

ikke-katolske lærere.

Det blev gennem drøftelserne ganske klart, at skolelederne ønskede, at der blev formuleret en klar beskrivelse af den katolske skoles målsætning, og at det var væsentligt, at den blev formuleret i samråd med biskoppen. Det blev direkte pålagt bestyrelsen for »Foreningen for katolske Skoler« at tage initiativet hertil. Det blev også til-

kendegivet, at en yderligere drøftelse af målsætningen måtte være emnet til næste skolelederstævne.

Forældreindflydelse og skolens identitet

Ved en sidste drøftelse blev den øgede forældreindflydelse sat under debat. Søster Paula fra Roskilde redegjorde for et spørgeskema, som forældrene ved hendes skole

havde udfyldt vedr. motiverne til at søge netop den skole. Af svarene fremgik det ikke, at det var skolens kristne målsætning, der havde været bestemmende for de fleste forældres skolevalg.

Den anden indleder, Ole Meyer fra Rygårds Skole, mente, at forældre i dag var mere forbrugerbevidste også, når det drejede sig om skole. Denne bevidst-

hed kunne, som udviklingen inden for de grundtvigske friskoler lagde op til, i sin yderste konsekvens anfægte skolens sigte som katolsk skole. Det understregede yderligere nødvendigheden af, at den katolske skole i højere grad må formulere sig med hensyn til sin identitet. Så vidste forældre, der søgte skolen, hvad den stod for, og skolen på sin side kunne afvise forældre og lærere som ville give skolen en anden drejning.

Fælles sekretariat for skolerne

Dette var blot i grove træk, hvad der blev drøftet ved lederstævnet. Et sådant arrangements værdi måles imidlertid ikke alene gennem de rent konkrete drøftelser, men også gennem det uformelle samvær, som et sådant møde lægger op til. Det er vigtigt, at ledere af katolske skoler lærer hinanden at kende for derigennem at kunne dele problemerne med hinanden, hente impulser hos hinanden og ikke mindst fornemme, at man ikke står isoleret i hver sin skole, men at der eksisterer et kollegialt fællesskab på lederplan.

Det var også en stor oplevelse at kunne samles til messen i det smukke kapel på Sostrup. Her kunne det kollegiale fællesskab, og vore tanker og vore drøftelser få en dimension bort fra det selvkredsende og navlebeskuende ud mod Evangeliets universalitet.

I en middagspause

samledes de fleste af deltagerne til en debat om den katolske skoles organisatoriske forhold. Blandt andet udkastedes tanken om, at de katolske skoler burde oprette et fælles sekretariat, som skulle være rådgivende og koordinerende for skolerne.

Man cnedes om i første instans at styrke de katolske skolars position inden for de bestående organisatoriske rammer, bl. a. i Danmarks Realskoleforening, som de fleste katolske skoler er medlem af.

Heller ikke det festlige indslag savnedes. Fredag aften kunne man samles om en musikalsk underholdning udført af elever og lærere fra Sct. Ibs Skole (i Horsens). Blokfløjtespil, kor- og solosang viste tydeligt, at lovsang og moderne rytmer går godt i spænd sammen. En hjertelig tak skal lyde til de medvirkende. Det er en lykke for en skole at have en levende musikalsk tradition.

Religions- og seksualundervisning

Ved det efterfølgende bestyrelsesmøde i »Foreningen af katolske Skoler« blev de opgaver, som forsamlingen af skoleledere havde lagt hen til foreningen, drøftet indgående. Såvel målsætningen, som spørgsmålet om religions- og seksualundervisningens placering skal gennem et udvalgsarbejde i foreningens regie konkretiseres, så det kan bruges i de katolske skoler.

Ole Meyer

katolsk orienterings kronik 03.10.75

Hvad familien forventer af kirken

af Ellen Baadsgaard Jensen

Man oplever ofte, at forældre, som i mange år ikke har praktiseret deres katolske tro, i hvert fald sætter deres børn i en katolsk skole med forventning om, at børnene der får det, man selv enten ikke kan eller vil give barnet af katolsk opdragelse. Så har man ligesom dulmet sit værste samvittighedsnag. Ja, man mener måske endda, at nu har man gjort sin pligt. Nu er resten Kirkens opgave. At opgaven så i de fleste tilfælde mislykkes på det sørgeligste, ja, det er Kirkens fejl, siger man så. Man vil hævde, at den har svigtet ens forventninger. Jeg er bange for, at frafaldsprocenten i disse tilfælde ligger på over 90, hvilket næppe kan forbavse nogen.

Men nu os, der i hvert fald prøver på at leve vor tro, hvilke forventninger kommer

vi med, når vi sætter vort barn i en katolsk skole? Jeg vil sige det kort, skære det ned til den inderste kerne af vor forventen: at den fører vort barn nærmere til Gud, at den udbygger og understøtter det gudsforhold, vi selv har prøvet at give barnet. Alt hvad barnet ellers får af viden i skolen, kan det få lige så godt i andre skoler. Jeg resignerer gerne over for mit barns matematiske eller sproglige viden. Det er jo bare noget, det skal leve af. Men dets forhold til Gud, det er det, det skal leve på og dø med.

Den eneste grund til, at jeg sætter mit barn i en katolsk skole - jeg gentager det gerne, den eneste grund til, at jeg sætter mit barn i en katolsk skole, er, at jeg håber, at det der vil få en viden om dets tro,

der på tilstrækkelig måde kan supplere det, det er vokset op i hjemme. Og nu kommer jeg med min ønskeseddel. Jeg ville ønske, at Kirken ville sige til de katolske skoler: Når staten giver jer statstilskud, så forlanger den visse minimumskrav opfyldt.

Hvis I vil kalde jer katolske skoler, må der stilles visse minimumskrav til jeres religionsundervisning. Barnet må i løbet af de 8 til 10 år, skolen varer, få en grundig gennemgang af hele Bibelen og tros læren, enten efter det kanadiske system eller et andet system, der er af en sådan kvalitet, at det er katolsk forsvarligt. - Og det uden at læreren efter eget forgyldt befinde springer visse trossandheder eller et sakramente som f.eks. Bodens sakramente over, fordi det efter hans personlige mening er forældet og passé.

Jeg ville ønske, at børnene efter endt skolegang virkelig havde et fundament af viden om både tros lære og Bibelen. Jeg tror, at vi i den retning kan lære meget af jøderne, som giver deres børn en meget, meget grundig undervisning i det gamle testamente. Jeg vil nok mene, at deres metoder, som jeg af og til har hørt om, er lidt vel terpende, - det er pædagogernes problem. Men jeg er temmelig sikker på, at deres unge går ud af skolen betydeligt bedre funderede i deres tro end tilfældet er med vore unge, desværre. Jeg husker et interview i radioen for nogle måneder si-

den med en flok unge fra vort katolske gymnasium, og jeg må sige, at det var temmelig nedslående. De var knap og nap i stand til at besvare de mest elementære spørgsmål, end mindre begrunde dem. Man sad tilbage med en nedslående følelse af, at de aldrig havde gjort deres stilling op med hensyn til de mest elementære spørgsmål om tilværelsens mening. Flere af dem kunne ikke engang give en forklaring på, hvorfor de var katolikker.

Jeg ved godt, at det er svært at komme med krav i dag, og at der er tusind forklaringer på, at religionsundervisningen må indskrænkes af hensyn til de andre fag, de til rådighed værende timer, ministeriets krav, manglende egnede lærere m.m. Men så ville jeg ønske, at der var et alternativt tilbud. Dette her er jo en ønskeseddel, et udtryk for måske nok lidt mere end ønsker, nemlig forventninger. Jeg ved godt, at vi mangler præster og ordensfolk. Måske kunne vi også bruge flere kateketer. Måske er de, vi har, ikke alle lige dem, der forstår at fange børnenes og de unges interesse. Vi kan ikke alle være en Don Bosco. Men eet er jeg klar over, det er fortvivlende nødvendigt, hvis Kirken skal overleve herhjemme, for det er fremtidens Kirke, der sidder rundt om i vore skoler. Hvor vi ikke har dem, må vi søge med lys og lygte efter virkeligt egnede, og det vil efter min mening sige dybt engagerede lærere i religion, lærere, der heller ikke er

Gunnel Vallquist

FØLGESVENDE

»Føljeslagare« er følgesvende på dansk. »Følgesvende forudsætter en vej,« siger Gunnel Vallquist i sin allerførste sætning, hvorefter hun bruger 30 sider på at kortlægge den. Vejen er nemlig hendes og andres vej til katolicismen og sidenhen vejen sammen med trofæller. Vejen fra mellemkrigsårenes katolicisme til det 2. Vatikan-koncil og fra koncil til i dag. Af stort set fire bevægelsesgrunde blev man som (svensk) protestant draget til den katolske kirke. De fire konversions-motiver var: En søgen efter sandhed, en længsel efter hellighed og mystik, kulturelt-æstetiske motiver eller behovet for autoritet. Alt dette set på baggrund af svensk åndsliv, men med en almengyldighed langt ud over disse kulturgrænser.

Gunnel Vallquist er ingen tor teoretiker. Hun fortæller jo om sin egen vej, om de veje, hun krydsede undervejs, og hun forstår hele tiden at vandre fra den typiske detalje tilbage til selve vejens retning og orientering. Kritisk og skarpsindig, men afslappet og på vagt over for alt for stor subjektivisme beskriver hun de veje, der førte til kirken, de veje, der førte kirken til valget af pave Johannes og indly-

sende førte pave Johannes til at sammenkalde et koncil, vejen fra koncil til nu, den ufærdige vej, hvor hun og vi nu står eller går eller er gået i stå.

Hun gør rede for sin glæde over de ting i den førkonciliære kirke, der varslede koncil og nu kommer til nyt liv. Hun skjuler ikke sin skuffelse over de førkonciliære værdier, der synes tabt, men som hun indrømmer alt for tit kun var et privilegeret akademisk mindretals værdier, hvis tab skal accepteres loyalt, som tab af privilegier helst altid burde accepteres. I denne sammenhæng nævner hun udtrykkelig den latinske liturgi. Om det blivende og det forbigående skriver hun, og hele tiden vender det spørgsmål tilbage: Hvordan de mennesker har det i dag, som gik samme vej, oplevede samme glæde og fik samme forskrækkelser.

Dernæst præsenterer hun os for seks mennesker, som hun kalder sine følgesvende, dels fordi de viste hende vejen, dels fordi hun mødte dem på sin vej, dels fordi deres veje skiltes efter mange års fælles vandring. De seks er den under mærkelige omstændigheder afdøde kardinal (»mysteriet«) Daniélou — et storartet loyalt

farvel til en »utro« ven. Videre den franske skribent Marcel Légaut, som skriver sine bøger sammen med andre. Den tredje er Solsjenitsyn — og hans samvittighed. Gunnel Vallquist tør og kan hele tiden præcisere, til hvilket punkt på vejen hun selv vil være følgesvend, og hvornår hun siger fra. Dette går især ud over hendes fjerde — for os nok mest kendte — følgesvend Heinrich Böll, som med sin roman »Katarina Blums tabte ære« løber over til fjenden. Efter i alle sine romaner at have satset på den lidende retfærdige, der lever af »lammets sakramente«, og som altid er menneskeligt større og stærkere end bødlerne, der har spist af »bøflens sakramente«, forsværer Böll pludselig mod vold. Skuffet skriver Gunnel Vallquist om sin gamle ven: »Når lammene bliver udsat for sådanne overgreb, at de begynder at forvandle sig til bøfler, er det svært at se noget håb

for denne verden« (side 124). Den næstsidste ven på vejen er Patrick White, hvis allegoriske passionshistorie hun analyserer, »snarere et møde på vejen end en følgesvend«. Sidst i galleriet kommer Marcel Proust, som hun »har levet med« i over 30 år som oversætter af hans værker til svensk, et opslidende og fascinerende arbejde.

Bogen bevidner med fornyet styrke Gunnel Vallquists evne til vågen at stå midt i et engagement og til at motivere sit syn på mennesker, som hun er »kirke« med. Hun forsværer ikke fejlene hos dem, hun elsker, hun overser ikke det tiltrækkende hos dem, hun ikke kan døje, for hun kan se, at vejen er vandringer værd.

Kommer den snart på dansk?

Wuyts

Gunnel Vallquist,
»Føljeslagare«,
Bonniers Forlag,
Stockholm, 1975

Hans Urs von Balthasar fylder 70

(KIPA) - Den 12. august fyldte den kendte schweiziske teolog, dr. Hans Urs von Balthasar 70 år.

Urs von Balthasar er født i Luzern den 12. august 1905. Gymnasietiden gennemgik han hos benediktinerne i Engelberg og hos jesuitterne i Feldkirch, og da han havde taget sin studentereksamen, indtrådte han selv hos jesuitterne. Han studerede ved universiteterne i Wien, Berlin og Zürich, og sine studier afsluttede han i 1929 i Zürich med en monumental disputats om »Det eskatologiske spørgsmål i tysk litteratur« (som senere kom til at danne grundlaget for »Den tyske sjæls apokalypse«). Von Balthasars professor omtalte ofte hans arbejde både anerkendende og rosende over for offentligheden. 1929-1937 gennemførte han sine filosofiske og teologiske studier i jesuiterordenen.

Årene 1934-1938 tilbragte han i Lyon, hvor han især beskæftigede sig med kirkefædrene. Det var også her, han kom i kontakt med Erich Przywara og Henri de Lubac. I 1938-39 var han medarbejder ved »Stimmen der Zeit« i München. 1940-48 var han studenterpriest i Basel, og

samtidig arbejdede han som forlægger, udgiver og oversætter. I 1950 forlod han jesuiterordenen. Han beskæftiger sig med verdenssamfund, arbejder som forfatter og har sit forlag (Johannes Verlag i Einsiedeln).

Egne store bøger

Urs von Balthasar har oversat Claudel, Origenes, Augustin, Gregor af Nyssa og de Lubac. Blandt hans egne store bøger skal nævnes »Herlighed — en teologisk æstetik«, »Teologiske skitser« og »Kosmisk liturgi«. Dertil kommer så en hel række mindre publikationer som for eksempel: Hvedekornet, Kristus og angsten, Bastionerne sløjfes, Vor kærlighed er troværdig, Cordula eller Når det bliver alvor osv.

Balthasar sidder i den internationale teologikommission. Universiteterne i Fribourg i Schweiz, Münster/Westfalen og Edinburg i Skotland har udnævnt ham til æresdoktor. For sine arbejder om kirkefædre har han af klosteret på bjerget Athos modtaget det gyldne kors. Og endelig er han blevet hædret med Romano Guardini-prisen.

bange for at ofre en god del af deres fritid på sagen. For det har livet i hvert fald lært mig, såfremt man skal give noget videre, hvis man skal vinde gehør hos andre, også hos børn og unge, så skal man være engageret med liv og sjæl. Jo mere man flammer for en sag, jo ivrigere og mere interesseret man selv er, des mere fænger man hos andre. En umiddelbar, enkel formidling af troen gennem et dybt engageret menneske, - det har en reel chance for et godt resultat.

Det var skolerne. Det var et alternativtilbud. Så kommer vi til den anden del af min ønskeseddel. Ungdomsarbejdet. Jeg ved godt, at det hele igen står og falder med mennesker, helstøbte mennesker med en levende tro. Vi kan sagtens lave ungdomsklubber med masser af spændende hobbyer og arrangementer. Men her gælder det samme, som jeg sagde om skolerne, alt det kan de unge også få andre steder. Der må følge andet og mere med, hvis vi skal ofre tid og penge på det. Så er en fritidsklub ikke nok, der må ligge noget andet og dybere bag. Her kunne jeg godt komme med et hjertesuk. Hvor det er en lykke for de unge med unge præster. Bare vi havde lidt flere af dem. Mon de

selv er klar over, hvor meget de kan betyde for en flok unge? Måske ikke så meget for de mindre børn, der spiller alderen ikke så stor en rolle. Men for de purunge er det en uvurderlig gave med unge præster. Intet fænger som det, der bliver sagt, det eksempel, der bliver givet af en, der er bare lidt ældre end en selv.

Jeg må her tænke på en ung præst - han er ikke mere her i landet - som betød kolossalt meget for mine drenge i den mest følsomme alder. Ja, jeg kan godt sige, at han betød mere for dem end den stribe lærere, de havde i religion. Han levede - blandt dem, drog med dem på deres sommerture op og ned ad Gudenåen, delte deres primitive liv. Han samlede dem om sig om vinteren, besøgte dem, slog sig ned på deres værelser og sludrede med dem. Og han glemte aldrig, at han var præst, han fejrede messeofferet hver dag, bragte dem sakramenterne. Det, som fængede mest hos dem, det som gjorde mest indtryk på dem, var måske nok, at han gav dem så meget af sig selv, af sin fortrolighed. Det er måske nok noget, vi danske er lidt bange for, at give noget af os selv, af vort dyrebare privatliv. Vi er gerne så abstrakte, så generelle, sjældent konkrete, personlige. Men det er min erfaring, at det er det, der fænger og interesserer, det der

vinder genklang. Derfor behøver man jo ikke at blive ublufærdig i sin fortrolighed.

Jeg spurgte min søn på tyve år: Hvad synes du, at man skulle ønske sig af Kirken i dag? Han svarede: at den ville stille krav, at den ville kræve mere af os. Hvis den hele tiden lempet og giver efter, så får den måske tilsyneladende mange med sig, men de holder ikke ud. Men hvis den stiller krav til os unge, hvis den forlanger noget af os, ja, så kommer der måske ikke så mange, men det bliver dem, der holder ud, dem, den kan bygge noget på.

Men disse unge præster, disse unge, engagerede lægfolk, hvis liv er gennemsyret af troen, hvor skal vi få dem fra? Jeg må indrømme, at det af og til ser ud, som om vi får færre og færre af dem. Jeg tror, at der kun er een vej at gå, at vi selv lever vor tro fuldt ud, og at vi beder. Selvfølgelig ved Vorherre, at vi savner præster, selvfølgelig ved han, at kirkebesøgene er dalende, at der ikke mere kommer så mange unge til søndagsmesserne. Hvorfor gør Han ikke noget? Hvorfor gør Han kun noget, hvis vi beder om det? Jeg ved det ikke rigtig. Jeg tror, at det har noget at gøre med vor frie vilje og med vort solidariske ansvar. Jeg tror, at hvis bønslivet tager af i store grupper, så sænkes hele det åndelige niveau. Jeg tror, at jo mere vi beder, des

mere hæves vort åndelige niveau, des mere ændres vor livsindstilling, jo bedre bliver vækstbetingelserne for både præstekald og inspirerende personligheder, for ikke at sige helgener. Hvad om vi i stedet for forgæves at kikke efter lidt flere unge til søndagsmesserne, selv gik til lidt flere hverdagsmesser?

Jeg har sandt at sige tænkt meget på den voksende præstemangel, på de få præste- og ordenskald hos de unge. Jeg er ikke sikker på, at løsningen ligger i at præstevie og diakonvie ældre, modne mænd. For som jeg før har sagt, så tror jeg, at de unge i den mest følsomme, den mest kritiske alder er langt mere modtagelige for en ung mands eksempel og indflydelse. Selvfølgelig er der personligheder, som fænger, ligegyldigt hvilken alder de har, som har et eller andet udefinerligt i sig, som påvirker andre. Men de er så få. Skal man nå de unge, fremtiden, så må man være på bølgelængde med dem, kunne leve iblandt dem, være eet med dem.

Og så er jeg igen ved bønnen. Hvad om vi gik til Guds Moder, bad hende sige nogenlunde som hun sagde engang for længe, længe siden: Herre, de mangler unge præster.

Ellen Baadsgaard Jensen

GAVER frem for tro

I »Vi Unge«, oktober 1974, skrev Peter Horn:

»De unge er mere end villige til at konfirmere, at de gennemgår det kirkelige ritual for fest og gavers skyld. Som en art skærsild før Paradis.

Hans på 14 år, der netop er trådt ind i de voksnes rækker — som far siger i festtalen uden at mene det, udtrykker det på denne måde:

Selve konfirmationsforberedelsen var rædsom, og ritualet i kirken var forfærdeligt. Det tog halvdelen time. Jeg hørte nu ikke efter, hvad præsten sagde, for jeg var alt for optaget af at tænke på alle de gaver, der ventede mig derhjemme. Jeg blev ikke skuffet, for jeg fik over 3.000 kr. Det var i grunden let tjente penge. Hvis jeg

havde vidst, at jeg kunne blive borgerlig konfirmeret, var jeg blevet det, siger han.

Hans tror hverken på Gud eller sin far. For det med at træde ind i de voksnes rækker, det er bare noget gas. Jeg er da kun blevet en dag ældre af at blive konfirmeret. Men selvfølgelig — nogle tusinde kroner rigere. Det er forkert at sige, at de unge lader sig »købe« til at blive konfirmeret. Men det er en kendsgerning, at meget få siger nej. Måske fordi der er tradition for, at de får de eftertragtede båndoptagere, stereoanlæg, gram-mofoner og knallerter.

Med andre ord. Hvis de ikke lader sig konfirmere, er de out i kammeraternes øjne.»

P. H.

Ingen vej udenom?

»Træd frem, I, som vil bekræfte jeres dåbspagt og bekende jeres tro over for Gud og Kirken. Dette vidnesbyrd om jeres tro vil vi modtage med glæde.«

Med disse ord indleder præsten trosbekræftelsen. Alvorlige ord... Noget i retning af Jesu spørgsmål til apostlene: »Men I, hvem siger I, at jeg er?« Forventningsfulde ord... i stil med: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?«

Ikke mærkeligt, at du kunne føle dig usikker. Er du som 14-årig i stand til at svare på disse spørgsmål? Tør du svare?

Måske tænker du: »så vil jeg heller blive firmet!«. Din overraskelse bliver nok stor. Når du står blandt firmanderne foran biskoppen, vil han sige: »Før I nu modtager Helligånden, må I bekræfte jeres dåbspagt.« Hvad vil du nu sige, for du er måske ikke engang 14 år?

Henri

Trosbekræftelse firmelse eller ingenting

Foto lånt af Marianne Andersen, Horsens

Da jeg mødte i skole efter ferien, spurgte mange af mine klassekammerater: »Hvornår skal du konfirmeres?« De spurgte som om det var en selvfølge.

I de sidste år har vi selvfølgelig talt en del om trosbekræftelsen hjemme hos os, og vi er blevet enige om, at jeg ikke skal trosbekræftes.

For at skrive denne stil, har jeg læst om firmelsen og trosbekræftelsen og jeg er blevet mægtig ophidset.

Under trosbekræftelsen

spørger præsten:

»Forsager I djævelen? Forsager I alle hans gerninger?

Forsager I al hans pragt og herlighed?

Tror I på Gud, den almægtige, Himlens og Jordens skaber? ... osv.»

Jeg synes at børn mellem 12-14 år er alt for unge til at tale for hele livet. Jeg synes man først burde trosbekræftes, når man er 17-18 år.

Mange vil jo nok tænke: »Nej, hvor er det dumt.

Hvad så med festen? Hvad så med gaverne? Og hvad så med andendagsturen? Hvad skulle der så blive af alt det, vi går og glæder os til? Det er da noget værre gas!!!»

For mig står firmelsen som noget andet. Jeg skal ikke holde en stor fest og jeg skal ikke på andendagstur. Men alligevel glæder jeg mig fordi jeg skal modtage Helligånden, og fordi jeg bliver sendt ud i verden som Guds barn.

Anne Wenstrup

HEJ
MED
DIG

Mor, hvorfor gør du det?

»Mor, hvorfor følte du på den sten bag i kirken?« spørger Lars så snart de har sat sig i kirkebænken foran. »Det er ikke bare en sten, og jeg følte ikke på den« siger mor, »det er en lille beholder, et kar og jeg dyppede fingrene i den...« Larses øjne bliver endnu større!

»I karret er der vand. Dette vand er blevet indviet påskenat. Derfor kaldes det indviende vand for vievand. Og karret hedder et vievandskar Lars. Når folk kommer i kirken, dypper de deres fingre i vievandet og tegner et kors, fra pande til bryst og fra skulder til skulder. Så tænker de på deres dåb.«

»Hvorfor det?« spørger Lars. »Mens man laver korsets tegn tænker man »i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.« Det var lige det, præsten sagde, da han døbte os. Ved at gentage det, minder man sig selv om sin dåb.«

Efter at Lars og mor er kommet hjem fra kirken, fortæller mor videre:

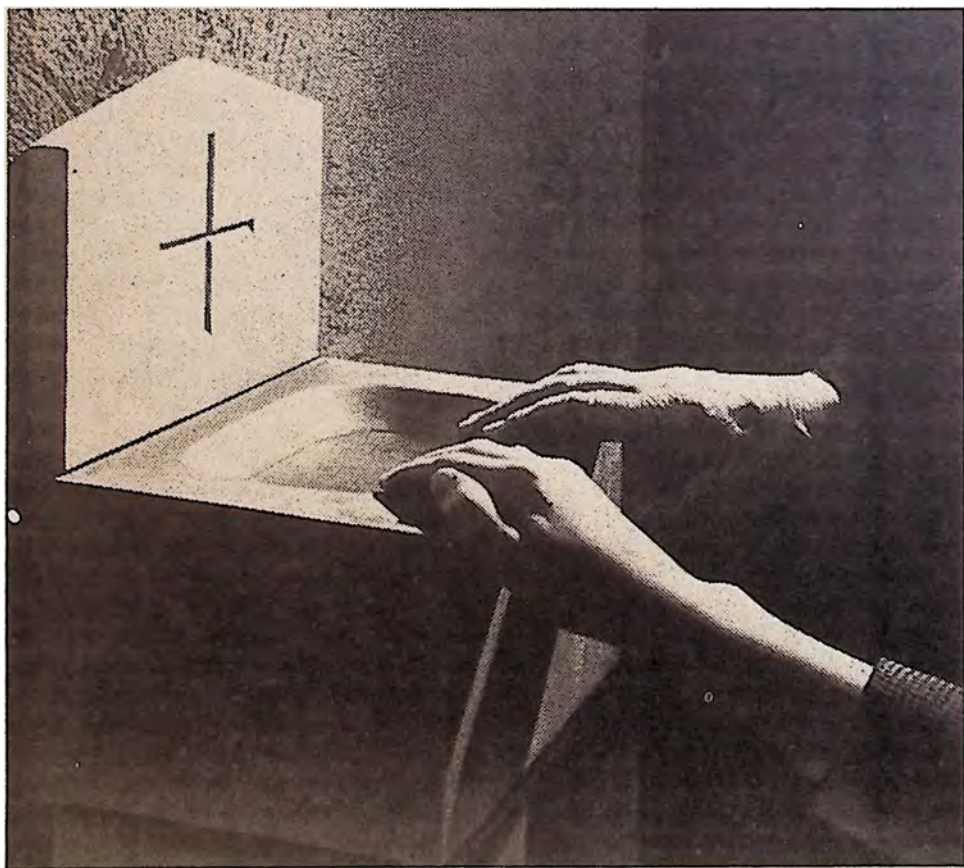
»Kan du huske, Lars, dengang lille Lise blev døbt?«

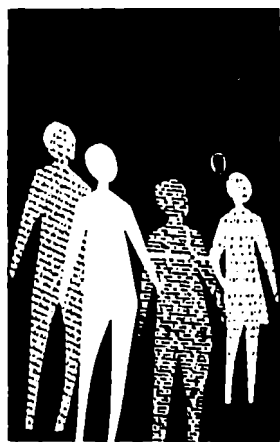
Jo, det kan Lars sandelig huske. Han var selv med og stod helt foran ved altret. Han kan også huske, at han var blevet så flov over, at Lise pludselig var begyndt at skride. Men det var præstens skyld, mener Lars. Lise sov jo, og så hældte præsten tre gange vand over hendes hoved! Det var derfor, hun vågnede og skreg.

»Ja, præsten brugte vand til at døbe Lise« siger mor. »Også det vand var blevet indviet påskenat. Men det behøver det nu ikke mere. Nu kan vandet også blive indviet lige før et barn bliver døbt. Men vi vokser, Lars. Vi kan glemme, at vi er døbte mennesker, men skulle ikke glemme det! Derfor minder det korstegn med vievand os om, at vi er døbte, troende mennesker.«

»Så må jeg da næste søndag også lave et korstegn med vievand!« siger Lars, »Jeg er da også blevet døbt!«

Henri Kerkhofs

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spaltepads på ca. 30 tekstlinier. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 19. (der udkommer 19.11.) er mandag den 3. 11., og til nr. 20. (der udkommer 3. 12.) mandag den 17. 11. Manuskripter bedes sendt til Vivi Soldahl, Bispekontoret.

København: Jesu Hjerter Kirke

Stenosgade 4 A, 1616 København V. Tlf. (01) 21 85 88.

Messtider:
Hverdage kl. 7.00, 8.15 og 17.00 (sidste ikke lørdag).
Lørdag kl. 18.00: Engelsk messe (gyldig som søndagsmesse).
Søndag kl. 7.00, 8.30, 11.30 og 20.00: Messe.
Søndag kl. 10.00: Latinsk højmesse.
Hver mandag kl. 20.00: Legio Mariae.

Hver onsdag kl. 15.30: Katekese I og III. Kl. 16.00: Katekese IV. Kl. 17.15: Katekese V. Kl. 19.00: Ministrantundervisning. Kl. 19.30: Gennemgang af den katolske troskræft ved pastor W. Vick, Blå Sal.

Hver torsdag kl. 15.30: Katekese II. Kl. 19.00: Ungdomsklub.

Mandag - fredag i oktober kl. 16.55: Rosenkrans.

Onsdag den 8. oktober kl. 16.55: Rosenkrans. Kl. 17.00: Festmesse i anledning af broder Peter Giels ordensjubilæum.

Lørdag den 18. oktober kl. 16.30: Messe på polsk.

Tirsdag den 28. oktober kl. 14.30-16.30: Møde for de ældre, Blå Sal.

Onsdag den 29. oktober kl. 19.30: Forældremøde på Niels Steensens kollegium, Jagtvej 183 B, for forældrene til de unge, der vil til trosbekræftelse 2. maj 1976.

Fredag den 31. oktober: St. Alfonso Rodrigues S.J., jesuiterbrødrenes værnehelgen. Kl. 7.00, 8.15: Messe. Kl. 16.45: Afslutning på oktober-rosenkransen. Kl. 17.00: Festdagens messe m. prædiken.

Lørdag den 1. november kl. 10.00-12.00 møder de unge, som vil gå til trosbekræftelse, første gang på Niels Steensens kollegium, Jagtvej 183 B. Kl. 16.30: Alle Helgens messe på polsk. Kl. 18.00: All Saints.

Søndag den 2. november: Alle Helgens dag. Kl. 10.00: Latinsk højmesse. Kl. 16.00: Andagt på katolsk Vestre Kirkegård. Kl. 17.00: Alle Helgens messe i kuppet, katolsk Vestre Kirkegård.

Mandag den 3. november: Alle Sjæles dag. Kl. 7.00 og 8.15: Sjælemesse. Kl. 11.30: Requiem for menighedens afdøde. Vi mindes 80-års dagen for Jesu Hjerter Kirkes indvielse.

Tirsdag den 4. november kl. 15.30: Møde for Mariakongregationen.

7. - 9. november: Festtriduum i anledning af 100-års dagen for jesuiternes komme til København.

Fredag den 7. november: Jesu Hjerter-fredag. Kl. 7.00: Messe. Kl. 8.15: Messe, derefter udstilles det hellige sakramente. Tilbedelse hele dagen, med bøn for Jesu Selskab i København og i hele verden. Kl. 16.45: Indvielse til Jesu Hjerter og sakramental velsignelse. Kl. 17.00: Festmesse med prædiken.

Lørdag den 8. november kl. 18.00: Laterankirkens indvielse. Engelsk messe med prædiken om 100-års jubilæet.

Søndag den 9. november: Laterankirkens indvielse. Kl. 10.00: Latinsk højmesse med festprædiken. Derefter reception på »Sankt Knuds Skole«, Stenosgade 4 c.

Kirkemusikfonden 1975/76 indbragte indtil nu godt kr. 7.000. Hjertelig tak til alle bidragydere! Til og med 30. november kan man lægge sit bidrag i boksen under orglet. Derefter kan man benytte giro 5 09 49 25 »Kirkemusikfonden«. Effekter til kyndelmissemarkedet (loppemarked) til fordel for fonden kan allerede nu indleveres på sognekantoret. Brugte frimærker kan afleveres i kassen i våbenhuset. Hjertelig tak til alle, som på en eller anden måde støtter denne vigtige indsamling!

Bestyrelsen for Kirkemusikfonden

København: Sakramentskirken

Nørrebrogade 27 C II, 2200 København N. Tlf. (01) 39 53 80, sognepræsten og kontoret og (01) 35 68 25, andenpræsten.

Messtider
Hverdage kl. 19.00. Tirsdag indledes messen kl. 18.30 med fælles rosenkransbøn. Fredag slutter messen med taksigelse foran Sakramentet. Søndage kl. 10.00: Højmesse (på latin 1. søndag i måneden), kl. 17.00: Dansk reciteret messe. Kl. 18.00: Engelsk reciteret messe.

Tirsdag den 14. oktober kl. 13.30: Abenthus i Krypten. Lily Fausboll taler om Fatima.

Onsdag den 15. oktober kl. 19.30: Næste søndags Evangelium. (Mat. 22,1-10.).

Onsdag den 22. oktober kl. 20.00: De yngre taler om Bon. (Unge familier har udvidet sig med andre yngre. Man venter jer hos pastor Madsen!)

Søndag den 26. oktober kl. 10.00: Hostgudstjeneste arrangeret af lordagspædagogerne. Lørdagspædagogerne er Sr. Emilia, sr. Alberte, Annelise Buus, Maria

Raaskov og Susanne Gleerup. De underviser vore børn fra ikke-katolske skoler i religion følgende lørdage kl. 9.30: 11. oktober, 15., 22. og 29. november og 6. december. Desuden søndag den 26. oktober kl. 9.00. Børnene bedes komme allerede kl. 9.00.

Lørdagsundervisningen munder ud i messe for børn og forældre kl. 11.30. Nye elever er velkomne.

Søndag den 2. november: Alle Helgens dag: Højmessens med latinsk sang.

Hver tirsdag i oktober kl. 19.30: Menighedssang. Vor kantor, Bernh. Lewkowitch, over sin nye danske højmesse med os.

Tak for sidst! Turen til Rundforbi samlede ca. 30 mennesker, der fik en dejlig dag ud af det.

Hostsalget 21. september gav ca. kr. 5.900 af hvilke kr. 4.000 er sendt til hjælp for nødlidende børn i Chile.

København: Skt. Annæ Kirke

Hans Bogbinders Allé 2, 2300 København S.

Faste messtider
Kirken: Kl. 8.30, 10.00 og 17.00.
Dragør, Ronne Allé 15: Kl. 9.30.
Mariahemmet: Kl. 7.00 (hverdag kl. 6.30).
Skt. Annæ Hjem: Kl. 11.00 (hverdag kl. 9.00).

Fredag den 3. oktober. Jesu Hjerter fredag. Kl. 8.00 og kl. 19.00: Messe med prædiken og sakramental velsignelse.

Søndag den 5. oktober kl. 11.30: Familie-messe.

Tirsdag den 7. oktober kl. 19.30: Vi forbereder søndag med Elsebeth Kieler.

Fredag den 10. oktober kl. 19.30: De unges bankospil i den store sal.

Lørdag den 11. oktober kl. 19.00: Vi synger Komplet i Kirken.

Søndag den 19. oktober kl. 10.00: Latinsk højmesse.

Søndag den 26. oktober kl. 16.00: Den traditionelle andagt på Sundby Kirkegård.

Rosenkransandagter
Kirken: Lørdag kl. 19.00 og om torsdagen et led efter vesperbønnen i huskapellet, kl. ca. 18.00.
Mariahemmet: Tirsdag og fredag kl. 16.00.
Sankt Annæ Hjem: Onsdag kl. 16.00.

Ordrup: Skt. Andreas Kirke

Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund.
Tlf. OR 422, bedst kl. 10-11.
Giro 80 26 602.

Søndag den 2. november. Alle helgens dag. Kl. 8.30: Messe. Kl. 9.30: Børnemesse. Kl. 10.30: Højmesse. Kl. 16.00: Andagt på Ordrup katolske kirkegård med bøn for de afdøde.

Lørdag den 11. oktober kl. 19.30: Høstfest hos Sct. Josephssøstre i Skovkrogen. Ost og rødvin, underholdning og dans. Billetter af 15 kr. købes i våbenhuset efter messerne.

Hørsholm: Skt. Hans Kirke

Marievej 6, 2970 Hørsholm.

Søndagsmesser
Hørsholm: Kl. 10.00.
Bistrup: Kl. 8.00 og 10.00.
Mikkelsborg: Kl. 8.00.
Åsebakken: Kl. 8.15.

Lørdag den 11. oktober kl. 14.00: Menighedens unge underholder menighedens ældre på Nordvanggård.

Søndag den 12. oktober: Vincent-bøsserne tømmes efter højmassen i Hørsholm og Bistrup.

Mandag den 13. oktober kl. 19.00-21.00: Møde i hestestalden på Nordvanggård for de 12-15 årige i Midi-KUK.

Hver onsdag kl. 19.30 i gildestuen på Nordvanggård: Møde for de 15-18 årige i KUK.

Torsdagene 16., 23. og 30. oktober er der ingen religionsundervisning. Under vor gennemgang af »Den hollandske Katekismus« er vi nu kommet til »Den unge kirke«. Tre foredragsholdere vil belyse dette interessante emne.

Tirsdag den 14. oktober kl. 20.00 taler generalvikar Lars Messerschmidt om »Heligåndens sendelse«.

Tirsdag den 11. november kl. 20.00 taler dr. theol. Bjørn Højbo om den historiske baggrund for Aposilenes Gerninger.

Fredag den 5. december kl. 20.00 redegør pater J. Simons S.J. for mødet mellem kristendommen og den hellenistiske verden.

Alle tre foredrag holdes på Nordvanggård, og enhver er velkommen. Foredragene er af særlig interesse for dem, som tager del i »Den hollandske Katekismus«. Kateketkursus og voksenundervisning. For at man kan få det fulde udbytte af foredragene anbefales det at læse fra side 200 til 221 i »Den hollandske Katekismus«.

Lyngby: Skt. Knud Lavard

Lyngbygårdsvej 1, 2800 Kgs. Lyngby.
Tlf. (02) 87 29 35 og
(02) 87 77 21.

Søndag den 2. november kl. 9.30: »Frans af Assisi«, ham der ikke havde fem flade ore - og heller ikke ville have dem!!! Tænk: ingen lomme penge!

Fredag den 7. november kl. 19.30: Foretagsrækkens alderspræsident, Pater K.

Pauli S.J. (76 år), fortæller om personen Paulus ud fra apostel-gerningerne, den jødiske rabbiner, der med et slag blev omvendt til kristendommen, hedninge-apostlen, der arbejdede som en hest, men aldrig fik stress.

Søndag den 16. november kl. 9.30: »Martha og Maria« - det skulle man ikke have troet: at der også var søskende i Bibelen, men det var der altså. Vi gør som Martha: Serverer rundstykker efter messen.

Torsdag den 20. november kl. 19.30: Sr. Simone, Liobaklostret, der selv oprindelig var ortodox jøde, er netop den der er kompetent til at forklare om kristendommens møde med jødedommen: »Petrus og den revolutionerende Jesus«. (Apg. 3.12-26).

Nykøbing F.: Hellig Kors Kirke

Bispegade 12, 4800 Nykøbing F. Tlf. (03) 85 07 39 svares ikke, ring (03) 85 60 90, menighedsrådsformanden eller (03) 85 19 08, Astrid Johnsen.

Faste messetider
Søndag kl. 8.00 og 10.00.
Hver første søndag i måneden kl. 11.15: Polsk Messe.
Tirsdag kl. 8.00: Skolemesse.
Hver første fredag i måneden kl. 19.00: Messe.

Konfirmationsundervisning til foråret 1976. Forældre bedes venligst tilmelde børn, der ønsker undervisning, inden 1. november d.å. Telf. (03) 85 60 90, bedst kl. 12.10-12.45 eller fra 17-18. Alle vil modtage besked om, hvornår undervisningen begynder. Man bedes endvidere læse opslagstavlen.

Roskilde: Skt. Laurentii Kirke

Frederiksborgvej 11, 4000 Roskilde.

Søndagsmesse: Kl. 8.00, 10.00 og 17.00.

Hver onsdag i oktober kl. 19.30: Andagt.

Søndag den 12. oktober kl. 10.00: Familiemesse.

Mandag den 13. oktober kl. 19.00: Biskoppen har sammenkomst med firmanterne i menighedssalen.

Fredag den 31. oktober - søndag den 2. november er reserveret til vor store week-end under ledelse af biskoppen. Firmelsen finder sted **søndag den 2. november** kl. 17.00 med menighedsfest. Se opslag i kirken.

Ledreborg Slotskirke søndage kl. 9.00: Messe.

Frederikssund søndag den 19. oktober kl. 10.00: Messe på den private realskole.

Silkeborg: Vor Frue Kirke

Hostrupsgade 16, 8600 Silkeborg. Tlf. (06) 82 24 15. Giro 8 07 80. Kontortid: Tirsdag-fredag kl. 10-12.

Gudstjenester
Hver lørdag kl. 16.00 og hver søndag kl. 9.00.

Religionsundervisning i Årslev for børn: 27. september, 4. og 11. oktober.

Festgudstjenesten søndag den 14. september i anledning af pastor J. Stäubli præstejubilæum fik et meget smukt forløb med det glimrende sangkor fra Århus. P. Lemaire koncelebrerede messen med p. Stäubli, og en fuldtallig menighed istemte Te Deum efter den højtidelige festgudstjeneste. Alle var indbudt til kaffebord i Vor Frue sogns børnehaven, hvor formanden for menighedsrådet, Børge Tønning, overrakte den tidligere sognepræst gennem 17 år en smuk jubilæumsgave og udtalte menighedens tak for dennes uselviske indsats gennem de forløbne år. Selve 50-års dagen blev fejret i Schweiz, i samme kirke som p. Stäubli blev ordineret, (derfor udsættelsen til efter ferien).

I efteråret startes en foredragsrække om »kunst og kultur i Rom« med pater Wuyts, Vejle, som foredragsholder 4 afterner.

Slagelse: Vor Frue Kirke

Frederiksgade 7, 4200 Slagelse. Sognepræsten, P. Jong, Træffes daglig kl. 7-9 på (03) 61 03 92 eller (03) 52 06 45.

Messetider
Vor Frue Kirke: Hver søndag kl. 9.00. St. Maria Kirke, Lundemarken 15 i Kalundborg: Hver søndag kl. 10.00.

Børnenes religionsundervisning er nu begyndt igen og fortsætter hver fredag kl. 18.00 i præstegården i Slagelse. Derefter messe kl. 19.15. Der er dog ingen religionsundervisning og altså heller ingen aftenmesse fredagene 17. og 24. oktober på grund af efterårsferien. Sidste undervisning er fredag den 28. november.

Studiekredsene for voksne er begyndt igen i Korsør, Kalundborg og Slagelse. Nærmere oplysninger hos sognepræsten.

Den 8. - 9. november: Menighedsweek-end i Kolonien Filadelfias Feriehuse på Røsnæs ved Kalundborg. En kreds af menighedens medlemmer i Kalundborg er gået i gang med at lægge program sammen med P. Jong. Tilmelding til sognepræsten, Ruth Plum eller Poul Holm Larsen. Vi håber at blive mange. Der er god plads, husene opvarmes, og der er samlingslokale, vi alle kan være i. Husk at tage børnene med! Venlig hilsen fra menighedsrådet ved Ruth Plum

Vejle: Skt. Norberts Kirke

Fjellegade 2, 7100 Vejle Tlf. (05) 82 08 93. Kontortid: Onsdag-lørdag kl. 9-12.

Faste gudstjenester
Lørdag kl. 15.00. Søndag kl. 10.00.

Mandag den 13. til onsdag den 15. oktober: Pastor Wuyts deltager i et Seminar om Forkyndelsesprogrammer i radio, tilrettelagt i Logum kloster af Danmarks Radio.

Onsdag den 15. oktober på Lungelinie kl. 19.30: Pastor Wuyts om emnet »Arv og miljø - Kristendommens arv påvirket af et ikke-kristent miljø«.

Torsdag den 16. oktober kl. 19.30: Kontaktgruppens planlægningsmode. Mødet begynder med husmesse.

I efterårsferien. 18.-26. oktober, er præsterne Kerkhofs og Ophoff på rejse med et hold elever.

Mandag den 27. oktober: Kontaktgruppen. Kl. 14.30: Bankospil.

Møde i DKKF hver 1. og 3. torsdag kl. 14.30.

Søndag den 2. november: Alle Helgens fest. Kl. 10.00: Familiemesse. Tema: »De helliges samfund«. Menighedskaffe.

Mandag den 3. november: Alle sjæles Minde. Ingen morgenmesse, men kl. 19.30 koncelebreret højmesse med ihukommelse af menighedens afdøde.

Liturgisk kalender

ved Inga Jensen

Søndag 12/10. 28. alm. søndag. Es. 25, 6-10a. - Salme 23, 1-6. (R. 6b: I Herrens hus skal jeg bo gennem lange tider). - Fil. 4, 12-14. 19-20. - Matt. 22, 1-14. (Som kortere afsnit v. 1-10).

Mandag 13/10. Alm. ugedag. Rom. 1, 1-7. - Luk. 11, 29-32.

Tirsdag 14/10. Alm. ugedag (el. St. Callistus 1, pave og martyr). Rom. 1. 16-25. - Luk. 11, 37-41.

Onsdag 15/10. St. Therese af Avila, kirkelærer. Rom. 2, 1-11. - Luk. 11, 42-46.

Torsdag 16/10. Alm. ugedag (el. St. Hedvig, ordenssøster el. Margrete Maria Alacoque, jomfru). Rom. 3, 21-30a. - Luk. 11, 47-54.

Fredag 17/10. Ignatius af Antiokia, biskop og martyr. - Rom. 4, 1-8. Luk. 12, 1-7.

Lørdag 18/10. Lukas, evangelist. 2. Tim. 4, 9-17a. - Salme 145, 10-11. 12-13 ab. 17-18. (R. 12a: Herrens venner forkynder hans væld). - Luk. 10, 1-9. Gloria app. pf. II.

Søndag 19/10. 29. alm. søndag. Es. 45, 1. 4-6. - Salme 96, 1 og 3. 4-5. 7-10. (R. 7b: Giv Herren ære og pris). - 1. Tess. 1, 1-5b. - Matt. 22, 15-21.

Mandag 20/10. Alm. ugedag. Rom. 4, 20-25. - Luk. 12, 13-21.

Tirsdag 21/10. Alm. ugedag. Rom. 5, 12. 15b. 17-19. 20b-21. - Luk. 12, 35-38.

Onsdag 22/10. Alm. ugedag. Rom. 6, 12-18. - Luk. 12, 39-48.

Torsdag 23/10. Alm. ugedag (el. Johannes Capistran, præst). Rom. 6, 19-23. - Luk. 12. 49-53.

Fredag 24/10. Alm. ugedag (el. Antonius Maria Claret). Rom. 7, 18-25a. - Luk. 12, 54-59.

Lørdag 25/10. Alm. ugedag (el. Guds Moders lørdagsmesse). Rom. 8, 1-11. - Luk. 13, 1-9.

Søndag 26/10. 30. alm. søndag. 2. Mos. 22, 21-27. - Salme 18, 2-3, 4. 47 og Slab: (Herre, min styrke, jeg har dig hjertelig kær). - 1. Thess. 1, 5c-10. - Matt. 22, 34-40.

Levnedsbilleder
af Redemptorister, døde i Danmark

I 1909 - 1949
II 1950 - 1970

ved Fr. Klar C.s.s.R.,
Skt. Annæ Kirke 1975.

A/S Karl A. Hansen
Ingeniør-, murer og
entreprenørfirma

Industrikrogen 16,
Ishøj, 2630 Tåstrup
Telefon 52 11 77

Kære venner — VI HAR BRUG FOR JER.
Vi har brug for jeres arbejdsindsats, hvis I er:

**Sygeplejersker -
Plejehjemsassistenter -
uddannede sygehjælpere**

Hvem er vi?
Vi står i denne sammenhæng for det katolske plejehjem
HOFFMANN'S MINDE
Frederikssundvej 227
2700 Brønshøj
Tlf. 01 60 11 33

Til alle plejehjem stilles der store krav, men har plejehjemmet yderligere prædikatet »kristent plejehjem« er kravene mange gange større, — og det med rette. Vi vil gerne, at vort plejehjem ikke blot skal omtales som et kristent plejehjem, men at det virkelig må være det og opleves i gerningen. Derfor behøver vi kristne medarbejdere, som vil medvirke til, at hjemmet lever i en kristen ånd.

Dette er et KALD — en UDFORDRING og en OPFORDRING til dig.

Meld dig til tjeneste.
Vi venter snart at høre fra dig, så vi kan snakke om, hvornår du helst vil arbejde, hvornår du kan tiltræde.

Med venlig hilsen
Arly Bertelsen, forstander.

Efterlysning

Søster Hildegard efterlyses af den vietnamesiske Søster Marie Eugène, hvis hjemadresse var: B.P. 115, Hue, Sydvietnam. Søster Marie Eugène befinder sig nu i USA, hvor jeg har truffet hende. Søster Hildegard kan henvende sig til mig: Kerstin Holm, Edv. Svensonsgade 4, 8200 Århus N.

Retræte på Magleås

Fra fredag d. 7. november kl. 17.30 til søndag d. 9. november kl. ca. 15.00.
Retræteleder: Lars Messerschmidt.
Emnet: **Omvendelse og helliggørelse.**
Pris: kr. 125,- for eneværelse, kr. 150,- for dobbeltværelse.

Retræten er arrangeret af Danmarks Katolske Kvinde-Forbund alle er velkomne.
Tilmelding til Suzanne Scavenius, Henrik Hertzvej 2 A, 2920 Charlottenlund.
Tlf. Or. 9251 - bedst om aftenen.
Tilmelding snarest muligt, senest d. 1. november. Nærmere oplysninger sendes til alle, der tilmelder sig. Ved tilmeldingen bedes man betale kr. 25,- som depositum.

Polsk folkedans

Mandag kl. 19.30-21.30
Start: 15. september Lærer: Pia Drabowicz

Et nyt musik indslag i Gladsaxe kor- og musikskoles virke er undervisning i Polsk folkedans og folkemusik, som den har været danset og spillet i hundreder af år i Polen. Musikskolen har sikret sig den talentfulde Pia Drabowicz, som har opnået den polske stats certifikat som instruktør i folkedans. Pia Drabowicz er dansk født. Kurset tilbydes alle, som har lyst til at stifte bekendtskab med en del af den polske folklore gennem aktiv deltagelse i dans og musik - ingen forkundskaber er nødvendige. Gebyr kr. 145,- for 48 timer. Indmeldelse på tlf.: 01-670611.

Ny ortodoks katekismus

ISTANBUL (KIPA) - For første gang i århundreder er en ny ortodoks katekismus udkommet på græsk og på engelsk. Forfatteren er den ortodokse ærkebiskop Athenagoras fra London. Den ortodokse synodekommission havde en-

stemmigt givet sin støtte til udgivelsen af denne katekismus, »der både imødekommer de engelske ortodokses behov for katekese og de ikke-ortodokses behov for orientering om ortodoksien,« udtalte kommissionen.

100.000 pilgrimme til Polens »sorte Madonna«

CZESTOCHOWA, Polen - Jasna Góra, »Det lyse bjerg«, kaldes klostret på bakketoppen i byen Czestochowa, 243 km fra Polens hovedstad Warszawa. Klosterkirken er Polens nationale helligdom på grund af den sølvbeslåede ikon, den »sorte Madonna«, der hvert år tiltrækker hundredtusinder af valfartende. I 1974 kom over halvanden million katolikker fra hele Polen, 350.000 modtog bodens sakramente, mens 13.500 børn gik til første kommunion.

For at fejre festen for Marias Herliggørelse den 15. august i år var over 100.000 pilgrimme strømmet sammen foran valfartskirken. De 16.600 af dem havde vandret den 243 km

lange vej fra Warszawa til fods. Blandt disse 3.000 studenter, »Gruppe 17«, der havde påtaget sig forplejningen af den enorme mængde pilgrimme, som overnattede på gårde og i telte.

Stedets biskop, mgr. Stefan Barela var hovedcelebrant ved gudstjenesten, der foregik i det frie ved et alter, man havde opstillet bag kirkens korvæg. Over altret stod med store bogstaver Rok Swiety 1975, (HELLIGT ÅR 1975). Polens primas, kardinal Wyszynski holdt prædikenen. Som gæst talte den amerikanske kardinal Medeiros fra Boston, der sammen med 124 katolikker fra sit bispedømme deltog i valfarten.

Halvdelen af de 100 vietnamesere, som kom til Tåstrup i begyndelsen af september, er katolikker. Der er forlængst knyttet venskabelige forbindelser med Sct. Pauls menighed, og pastor Herberighs har personlig besøgt hver eneste familie for at byde dem velkommen og hjælpe dem til rette.

Søndag den 12. oktober er der dansk-engelsk vietnamsk messe i Sct. Pauls kirke kl. 11,30, og bagefter er alle vietnameserne indbudt til frokost af den danske menighed.

Billedet herover er taget i Herlev, hvor den engelsktalende del af menigheden bød vietnameserne velkommen med kirkekaffe efter messen.

Liv og død i Japan

MARIOKA, Japan (KIPA) - Den fire dage lange mindefest for den afdøde spiller stadig en vigtig rolle i Japan. Radio og fjernsyn tager temaet »Liv og død« op fire aftener i træk. Det nordjapanske fjernsyn i Marioka, Iwateken, har givet en katolsk missionær, den tyske pater

Josef Schmidlin, en lang sendetid til at forklare japanerne »et kristent syn på døden og på livet efter døden«. Tidligere havde fjernsynet vist Schmidlins film om dødsmindefesten. Pater Josef Schmidlin er fast radio- og TV-medarbejder.

Religion afskaffes ikke administrativt

BEOGRAD (KIPA) - »Afskaffelsen af religion og religiøse institutioner ad administrativ vej er illusorisk, unaturlig og umenneskelig,« skriver det jugoslaviske partiblade »Kommunist« den 8. september. »Når man går ud fra, at religiøse foreninger er årsagen til, at der findes troende mennesker i vort samfund, tager man fejl, for det forholder sig lige omvendt,« skriver bladet. »Religiøse foreningers eksistens er et resultat af, at der findes troende mennesker. Derfor sikrer et socialistisk samfund religionsfriheden for sine undersåtter ved lov. Kommuniste og ateister skal være klar over, at adskillelsen mellem stat og kirke ikke betyder statens afskaffelse

af religion eller religiøse institutioner,« skriver bladet »Kommunist«.

Senere afsvækker bladet dog sit forsvar for religionsfriheden ved at hævde, at når forholdet mellem stat og kirke ikke altid er gnidningsløst, skyldes det, at den katolske kirke stadig forsøger, at påtvinge det socialistiske samfund sine værdinormer. »Krænkelser af den grundlovssikrede religionsfrihed er blevet sjældnere og sjældnere. Derfor må den larm, kirkelige kredse og den kirkelige presse laver om visse hændelser, betragtes som politisk begrundet,« siger partiblade, som minder biskopperne om, at de burde være forbindelsesled mellem stat og kirke.

Lod de små børn komme til paven ...

Den morsomste audiens, en pave nogen sinde har oplevet, fandt sted i Castel Gandolfo den 28. august. Over 2.000 sigøjnere fra hele verden havde opnået særlig audiens uden for den ugentlige audiens i Rom. Da et lille barn i forreste række var klatret over afspærringen vinkede paven det frem. Som i et nu for samtlige tilstedeværende børn over hegnet og stormede hen mod paven, som nåede at få mange knus, før sikkerhedsfolkene og personalet fik situationen under blid kontrol. En lækkerbidsken for pressefolkene, et morsomt chok for ordenstjenesten, som synligt var i tvivl med sig selv, om de skulle lade de små børn komme til pa-

ven« eller - som apostlene gjorde - genne dem væk. Billedet viser lidt af forvirringen omkring pavens stol.

De 2.000 sigøjnere var kommet som pilgrimme, for at forsones sig med himanden, eftersom de udgør forskellige folkestammer, og især for at forsones sig med tyskerne. Som bekendt blev ikke blot jøderne, men også sigøjnerne af nazisterne betragtet som undermennesker, og tusinder af sigøjnere blev likvideret i KZ-lejren Auschwitz.

Næste nummer udsendes onsdag 22.10

Engelsk kirkekor i Vejle

St. Josephs Colleges sangkor, fra Cambridge, på turne i Danmark i slutningen af august, optrådte i den katolske Sct. Norberts kirke i Vejle, søndag aften den 31. august. Programmet bestod af et rigt musikalsk udsnit af religiøs polyfoni fra det 12. til det 19. årh. Takket være den lokale presses formentale var kirken propfyldt. Korleder var Paul Johnson, og organist den 14-årige Simon Forrester. Sangerne blev indkvarteret i private hjem.

Hvor står kirken i dag? side 4
Ægteskabs-ugyldighed side 5
De helliges samfund side 6-7
Livet og døden side 7-8
Trinbrættet side 9

katolsk orientering

10.000 marcherer i protest mod kristenforfølgelse

ZÜRICH/BERN (KIPA) — Flere tusinde mennesker har for nylig i Zürich og i Bern givet udtryk for deres solidaritet med de forfulgte kristne. Demonstrationerne fandt sted i form af et optog i dybeste stilhed, transparenter, en fælles gudstjeneste og underskrift på resolutioner til de pågældende regeringer og til internationale instanser.

I Zürich marcherede rundt regnet 6.000 deltagere til domkirkens gård, hvor formanden for rådet for de evangelisk-reformerte kirker i kantonen Zürich, sognepræst E. Müller ledede gudstjenesten. Den katolske generalvikar for kantonen Zürich, mgr. dr. H. Henny

læste bønner for de forfulgte kirstne, og formanden for den kristne Østerlandsmission, sognepræst H. Stückelberger prædikede. Den jødiske menighed i Zürich gav udtryk for sin medfølelse med de forfulgte kristne.

I Bern gik det tavse optog bestående af et par tusinde mennesker til Forbundspladsen. Også her sluttede demonstrationen med en ordets gudstjeneste.

Både i Zürich og i Bern oplæste man til sidst den resolution, som skulle sendes til FN, Europarådet, paven, Kirkernes Verdensråd i Genève og regeringerne i de lande, hvor de kristne udsættes for forfølgelse.

Fra protestmarcherne i Schweiz, hvor alle kristne kirkesamfund var repræsenteret.

Vatikanets kvindekommision vil skuffe mange

ROM (NC) - Kirken ønsker, at kvinder tager passende del i det kirkelige liv og i de kirkelige beslutninger, men de kvindesagsgrupper, der nærer »umulige forventninger«, vil blive skuffet, siger lederen af Vatikanets kvindekommision, ærkebiskop Enrico Bartoletti. Han har i Vatikanets radio oplyst, at der foreligger en plan for kvinders forøgede deltagelse i arbejdet med evangeliets udbredelse og i de kirkelige beslutninger. På spørgsmålet om alle kvindesagsforkæmpere vil blive tilfredse med kirkens holdning til kvinden, svarede ærkebiskoppen imidlertid:

»Jeg er bange for, at

ikke alle mandlige og kvindelige ledere af de forskellige bevægelser for større menneskelig og social fremgang for kvinder vil blive helt tilfredse med denne holdning.« Han mente, at der kunne være to grunde til dette, - enten fordi man i god tro har haft for store illusioner eller urimelige forventninger, eller også fordi man har ladet sig beruse af en vis retthaverisk social stemning.

Kirkens 3 punkts plan

Bartoletti sagde videre, at kirken har en 3 punkts plan for kvinders øgede deltagelse i kirkens liv. Den går for det første ud på information og under-

visning på alle kirkelige niveauer med henblik på at gøre folk opmærksom på kvindens værdighed som menneske og som døbt person for derved at få alle til at forstå kvindens mangfoldige og uerstattelige rolle i opbygningen af det kristne samfund.

For det andet, kvindens ansvarsfulde deltagelse i harmonisk samarbejde med manden i evangelisk tjeneste og kirkens mission, efter en oplyst evangelisk traditions retningslinier og inspireret af tidens tegn og de aktuelle behov.

For det tredje går planen ud på en medvirken af kvindelige lægfolk og ordenssøstre i kirkens rådgivende og planlæggende or-

ganer samt deltagelse i forskellige tjenester på sogne- og bispedømmeplan, nationalt og internationalt.

Moder Seton - et håb for den moderne kvinde

Anledningen til interviewet var den forestående »Kvindens dag« fastsat af Vatikanets centralkomite for det hellige år. Dagen blev fejret i forbindelse med helligkåringen den 14. september af moder Seton. Ærkebiskop Bartoletti fremhævede i den forbindelse, at moder Seton står for den moderne kvinde som »et eksempel og et håb« - man kan sige, at hun har virket på alle de områder, som er åbne for kvinden i kirken.

Lige udkommet

Redemptoristpater

Karl Harmer
1897-1974

ved Fr. Klar
DSa.R.

Fås v. Sct. Annæ Kirke
Pris kr. 18,-

Social rådgivning

ydes af

Katolske Menighedsplejer på kontoret,
Bredgade 69 A o. g. 1. og 3. tirsdag kl.
19 til 21.

Kontoret holder i øvrigt åbent ugens 5
første dage fra kl. 14 til 16.
Telefon 15 23 03.

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

WVS

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

E. Christoffersen

Ringstedgade 25, Næstved

Begravelse og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 - GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 76
Ligkistemagasin GO. 6056 - GO. 6030

Begravelse og bisættelser
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

DANSK LIGBRÆNDINGS- FORENING

Bisættelser og begravelse
ordnes til rimelige priser for
alle

Medlemsskab ingen betingelse
men en fordel.

STORKØBENHAVN ÅRHUS
HOVEDKONTOR (06) 12 58 95 - 13 51 83

Nikolaj Plads 27
13 75 40
Amagerbrogade 31
SU 7540

Falkoner Allé 16
2000 København F
217540

Nørrebrogade 118
39 33 25

Enghave Plads 12
31 75 40

Østerbrogade 110
TR 6840
Kirketorvet 19
GE 7540

Søborg
Hovedgade 154
67 92 93

Glostrup
Hovedvej 166
96 16 53
Hvidovrevej 258
78 16 23

SILKEBORG
(06) 82 37 28

AABENRAA
(04) 62 29 79

AALBORG
(08) 12 17 77 -
12 19 01

ODENSE
(09) 12 81 32 - 11 21 61

RANDERS
(06) 42 29 45 - 42 21 61

ROSKILDE
(03) 35 18 40

VEJLE
(05) 82 23 33

SLAGELSE
(03) 52 42 70

LÆSERNE SKRIVER

Under denne rubrik vil breve fra læsere blive bragt
i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har
almene interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til
om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200
ord.

»Det sølle papskilt«

Som ikke-katolsk deltager i
Nordisk Valfart til Rom —
Firenze og Assisi, tilrettelagt
af Steno Rejser, har jeg med
stor forundring læst pastor
Willem Wuyts særdeles kriti-
ske beskrivelse af turen.

Jeg må med det samme
fastslå, at jeg ikke kan dele
pastor Willem Wuyts hold-
ning til hele arrangementet.
Det er mit indtryk, at det
store arbejde, som lederen af
Steno Rejser samt rejsele-
derne i Rom, fru Jønsson og
fru Bech udførte for at få hele
programmet i Rom gennem-
ført med de besværligheder,
der kan og må opstå under Ju-
belåret, lykkedes upåklageligt
for pilgrimme såvel som for
turister.

Ligeledes var turen til Fi-
renze og Assisi en stor ople-
velse og vel tilrettelagt.

At der under rejsen opstod
problemer kan ikke undgås,
når man tænker på det store
rejsehold og det store pro-
gram, men det er mit indtryk,
at de ikke kan lægges Steno
Rejser til last, men snarere, at
de »hjælpere«, som var med
fra Norden, svigtede og ikke
havde blik for helheden.

Samtidig vil jeg gerne takke
de nordiske biskopper for de-
res aktive deltagelse i arrange-
menterne i Rom, som sam-
men med et godt program fra
Steno Rejser gjorde turen til
en stor oplevelse for mig.

Chr. Carlsen

De »hjælpere«, der var med
fra Norden, fik først lov til at
fungere som hjælpere fredag
formiddag under rundvisnin-
gen i San Lorenzo, Jerusa-
lem-korskirken og Lateran-
kirken. I Peterskirken fik de
at vide, at de ikke var autori-
serede turistguider. Hvad de
resten af ugen har fået at vide,
kunne nogle af dem skrive en
morsom historie om. Men
selvfølgelig glæder det mig
særdeles meget, at mange del-
tagere i valfarten er blevet
skånet for, hvad mange andre
måtte døje. I øvrigt var det
sølle papskilt kun vort sam-
lingstegn én eneste gang, den
første dag, da vi ikke havde
brug for det, siden vi var helt
alene på Peterspladsen. Hver
gang vi druknede blandt
50.000 mennesker, var der
inet papskilt at følge.

W. Wuyts.

Nordisk valfart til Rom

Det er trist for forfatteren af
artiklen i »katolsk oriente-
ring« nr. 15, at han har fået så
lidt glæde af den fælles nor-
diske valfart. En skam at pater
Wuyts ikke har læst brevene
fra nogle af vore norske delta-
gere og hørt telefonsamta-
lerne med mange af vore dan-
ske pilgrimme efter rejsen.
Alle udtalte glæde, tilfreds-
hed, taknemmelighed over

valfarten i »Det hellige år«
1975. En stor tak til vore
nordiske biskopper for deres
hjælpsomhed, deres »altid pa-
rathed« til at deltage i arrange-
menterne, deres »væren
med« i vort daglige liv i Rom.
En stor tak til Steno Rejser og
deres utrættelige førere i
Rom.

Mick Baams.

Vi må ikke glemme Gudsmoder

Det er min overbevisning, at
den karismatiske bevægelse
kan give vort trosliv rig
næring og inspiration.

Samværet med ikke-katol-
ske kristne viser, at Guds Ånd
når alle, og mange værdier
kommer til os fra dem.

Blot er der én ting, som
man må fæstne sig ved, og det
er, at vi skal ikke blot mod-
tage, men også give dem
nogle af vores værdier, som vi
simpelthen har fået gennem
vor katolske arv.

En af disse værdier er an-
dagten til Gudsmoder. Vi kan
ikke negligere hende uden at
negligere sønnen. Vi skal
kæmpe for enheden, men vi
må ikke glemme Gudsmoders

stilling, især ikke vi katolik-
ker.

At glemme Gudsmoder er
at forråde sandheden, og vi
kan ikke undskylde os med, at
vi ikke kender sandheden om
Gudsmoder og ikke ved, hvil-
ken plads Gudsmoder har i
Guds frelsesplan.

Lad os vise vore ikke-katol-
ske brødre og søstre respekt
og kærlighed og glæde os over
fællesskabet i ånden, men lad
os ikke slippe vor identitet og
de værdier, kirken stadig be-
sidder.

Lad os bede om, at forståel-
sen af Gudsmoder må brede
sig i og uden for den katolske
kirke.

Kjeld Wulffsberg.

Meningscensur

I skriveriet om »uegnede
læserbreve« er det nu lykke-
des redaktionen at bringe
Unge Katolske Arbejders
navn i forbindelse med, hvad
man kalder »fy-ord«. Den 27.
august meddeler redaktøren
på side 2, at nogle læserbreve
er afvist, fordi de er »ucivili-
serede og kompromitterende
for afsenderen«. Man optager
kun læserbreve, der i modsæt-
ning til bladets ledere om Por-
tugal og redaktørens andre
skriverier, er strengt analyti-
ske og videnskabelige arbej-
der. Meninger og polemik to-
leres ikke.

Den 24. september medde-
ler redaktionen at det ikke
bare er et spørgsmål om at
fjerne nogle »fy-ord« i de
uegnede læserbreve, det er
ikke kun, men også et spørgs-
mål om ukvemsord! I det
læserbrev »om Unge Katolske
Arbejdere« som er skrevet af

mig, forekommer ikke noget
ukvemsord. Det er i lighed
med, hvad man beskylder den
sovjetiske presse for: uoptage-
ligt på grund af synspunkter-
nes art, man kalder det tonen
o.a.

Til de læsere der er censu-
reret ud af »katolsk oriente-
ring«s spalter: send kopien til
Labora, hvis I bliver afvist.

Knud Johnsen

Hr. Knud Johnsen forveksler
desværre et par ting. Et læser-
brev af E. Christensen i nr. 15
foreslog redaktionen at fjerne
fy-ord og ukvemsord. Redak-
tionen gjorde opmærksom på,
at det ikke drejede sig om den
slags ord, men om tonen i bre-
vene. Sætningen »Det er ikke
kun, men også et spørgsmål
om ukvemsord« står ingen
steder i redaktionens svar til
hr. E. Christensen.

red.

De vrede ældre damer

Kære fru Birgit Clausen,
Der var faktisk noget i Deres
kronik af 24.09. som sårede
mig. »De ældre damer ser
vrede ud«. De er vist ikke
vrede, men trætte og ulykke-
lige over, at de ikke i fred kan
overvære en højmesse. Nogle
hyrer en dyr taxa frem og til-
bage. Vi er en del ældre, som
arbejder i kirkens tjeneste så
godt som vi nu kan efter hårde
år i livet. Hvad med
næstekærligheden? Uden
kærlighed er alt jo intet. Gud
er kærlighed.

Som ung mor havde jeg
mange små børn. Belært om,
at sidde stille og prøve at for-
stå så meget, de kunne efter
fars og mors forklaring, gik
det udmærket! Ingen irrite-
rede øjne hvilede på os. Fæl-
lesskabet føltes mellem for-
ældre, børn og den øvrige me-
nighed. Den ældre herre med

høreapparat er en af vore bed-
ste menighedsmedlemmer.
Man skulle måske tænke
over, om man skulle gå til en
tidligere søndagsmesse eller
kl. 17.

Kongregationister fylder
bænkene i nærheden af Dem
under højmassen. Vær rare
mod dem. Jeg kender dem
alle, og de er pragtfulde men-
nesker. Gener dem ikke med
Deres udtalelser. Et smil og
håndtryk var bedre. Er De
forresten klar over, at disse
mennesker på særlig måde er
indviet til Vor Frue? Jeg vil
ønske og bede om, at de til de-
res sidste stund må kunne
passe deres kirke uden al for
megen irritation ude fra.
Hjertelig hilsen.

Maria Keblovski,
præfekt for
Mariakongregationen
i Århus.

Biskoppens kalender

Fredag den 31. oktober — Søndag den 2. november: Pastoral-
weekend og firmelse i Roskilde.

Mandag den 3. november: Kl. 16.30 møde med firmander i
Herlev.

Lørdag den 8. november: Kl. 17.00 firmelse i Herlev, reception
efter messen.

Søndag den 9. november: Kl. 10.00 højmesse i Jesu Hjerter
Kirke i anledning af jesuiternes 100-års jubilæum i Stenosgade.

Torsdag den 13. november: Kl. 20.00 møde med forældre-
kredsen for Sct. Therese sogn og Rygård Skole.

Lørdag den 15. — 16. november: Pastoralrådsmøde på Søstrup.

Søndag den 23. november: Kl. 9.30 firmelse i Maribo.

Mandag den 24. november: Kl. 10.00 indvielse af nye skolelo-
kaler i Nakskov.

Søndag den 30. november: Kl. 16.00 højmesse i Sct. Augustin
Kirke i forbindelse med Katolske Menighedsplejers Julemar-
ked på Niels Steensens Gymnasium.

Den årlige Sct. Theresefest på Rygård blev en stor succes, og bazaren gav et flot overskud til den betrængte sognekasse. Fra bazaren åbnede kl. 10 efter familiemessen, og til den lukkede kl. 16, trængtes folk ved boderne og i cafeterialet. Skolens elever, forældre og venner også fra mange andre sogne mødte talrigt frem og bidrog til at sætte stemningen og overskuddet i vejret. Ved lodtrækningen af det amerikanske lotteri blev følgende numre udtrukket: Serie FL nr. 86 og 37. Serie KB nr. 96 og 86. Serie LG nr. 35 og 75. Serie KL nr. 54 og 70. Gevinsterne kan afhentes hos søstre på Rygård.

Nyt fra liturgikommissionen

Hvorfor skal vi stå og ikke knæle?

Sådan lyder et spørgsmål, der ofte går igen i de breve liturgikommissionen får. Vi får efterhånden en del breve om problemet i forbindelse med liturgi, også forslag til ændringer. Vi prøver efter bedste evne at besvare disse, men

meget tyder på, at man ikke tilstrækkelig har oplyst menighederne om, hvorfor man specielt i forbindelse med messen, ikke blot kom med nye tekster, samtidig med at man benyttede modersmålet, men at man også ændrede på,

om man skulle stå, sidde eller knæle.

Man er tilbøjelig til at sige, at som det var, har det altid været. Det er ikke rigtigt. De første kristne havde været jøder, og i synagogen bad man stående, det samme gjorde man i de første kristne forsamlinger.

Senere lærte man af det byzantinske kejserhofs skikke og ceremoniel, man tog noget af dette, for det var det flotteste, man kendte, så det måtte man bruge i kirken. Præsternes klæder er også præget heraf. Vor knæbøjning, når vi kommer ind i kirken, svarer til den reverens, man gjorde for kejseren.

Konciliet i Nicæa år 325 så den ændring, der var sket, og bestemte — for at alt i kirken skulle udføres på samme måde — at man skulle bede til Herren stående på alle søndage og i hele påsketiden, det vil sige til natten efter pinse-

dag. Dette har, som vi ved, atter ændret sig gennem årene. Når man i vore dage har ønsket at vende tilbage til den oldkirkelige holdning i kirken, skyldes dette, at det er mere i overensstemmelse med forholdet mellem Gud og mennesket. Vi skal være taknemmelige og lykkelige, fordi vi er frelst og oprejst ved Kristus. Gud kaldes efter Kristi anvisning for Far og vi henvender os til Ham, som børn henvender sig til deres far. Kristus har sagt i Joh. 15,15: Jeg kalder jer ikke længere tjenere... men venner.

Den ydmyge holdning og følelse af underkastelse opstod først, da forholdet til Gud blev betragtet som forholdet mellem en undersåt og en suveræn konge.

Det er lidt af historien bag den ændring, vi har fået. Det lille hefte »Herrens Bord« giver en udmærket vejledning på, hvad man skal gøre. Ønsket er, at alle følger denne vejledning, det er ikke noget, vi har fundet på i Danmark, men er givet i en Apostolisk Konstitution fra Rom.

Man gør heri opmærksom på, at alt, hvad vi gør i kirken, skal udtrykke vort fællesskab.

Vi kommer for at takke Gud og bringe det store offer sammen med præsten, derfor bør man huske, at vi er alle søstre og brødre og undgå individualisme. Man fremtræder som ét legeme, hvad enten man lytter til Herrens Ord, beder, synger, eller når man deltager i offeret ved Herrens Bord.

Netop den ændrede holdning, når man går til kommunion, er svær at forstå for mange mennesker. Derfor har man heller ikke været for kategorisk, man kan modtage kommunionen i munden eller hånden. Vil man meget gerne knæle, bør man vise det i så god tid, at præsten ikke får det som en overraskelse i sidste sekund.

Prøver man på at sætte sig ind i ovenstående tanker, forstå man, at i kirken er det vigtigste, at man er i fællesskab — in communio — med Gud og mennesker. Kommer man til et andet sogn end sit eget, må man også her prøve at rette sig efter den form, man har på stedet, for selv om det meste er ens fra kirke til kirke, så er der et par enkelte valgmuligheder. F. eks. kan man nøjes med at knæle under forvandlingen og derefter stå op; eller man kan knæle hele tiden. Den ene form er ikke frommere end den anden, og lad være med at tro, at man ved sit eksempel kan omvende den menighed, man er gæst hos.

Som allerede sagt, svarer vi gerne på de breve, vi får ang. liturgi, men vi beder om, at man helst undgår at telefonere herom, idet vi bedre kan give et fyldestgørende svar, når vi får spørgsmålet skriftligt. Ved telefoniske forespørgsler har det vist sig, at kan man f. eks. ikke love at »forbyde« noget, som Rom har bestemt, så kan det blive til en meget lang og nytteløs samtale.

Forhåbentlig kan man af ovenstående se, at det ikke kun har været hensigten at lave »kirkegymnastik«, som én skrev til os, men der ligger en meget vigtigere hensigt bag ændringerne, nemlig den at fremhæve vort fællesskab i kirken. Lily Fausbøll

En af menighedens yngste beundres.

Menighedsfest i Esbjerg

I dagene 2.-5. oktober besøgte biskop Martensen Skt. Nikolai menighed i Esbjerg, og det var som altid en dejlig oplevelse for os herovre i det fjerne Vesten at mærke, at vi også tilhører det katolske fællesskab i Danmark. Torsdag aften indledte biskoppen sit program ved i vor skole at tale til lærere, forældre og menighed om emnet »Hvad vil vi med vore katolske skoler?« — et emne, der har optaget mange i takt med, at de katolske lærere og elever bliver i mindretal på vore skoler. Biskoppen pegede i sit foredrag på den betydning vore skoler

har som kristne skoler over for en folkeskole, der fjerner sig mere og mere fra det kristne grundlag, den en gang byggede på.

Fredag aften var der efter messen en festlig sammenkomst, hvor vor altid energiske og veloplagte kontaktgruppe og vore uundværlige Skt. Josefsøstre sørgede for traktementet. Biskoppen talte her bl. a. om bispedømmets store projekter, Magleås og Øm, og der blev fra menigheden foreslået oprettelse af et særligt Øm-fond.

Eb.

Den årlige økumeniske gudstjeneste i Svendborg fandt denne gang sted i Skt. Knuds kirke. Som prædiken havde man valgt et digt af den gamle byzantinske kirkedigter Romanos, der levede i det 6. årh. Værket, der er dramatisk i sin udformning, hedder »Maria ved korsets fod«. Rollerne var lagt i hænderne på sognepræsten ved Skt. Nikolai kirke, O. Bastiansen, lederen af Frelsens Hær i Svendborg, Birthe Storgård og fra vores egen menighed Elisabeth Møller.

»KRISTEN I DAG« — MØDERÆKKEN PÅ MAGLEÅS

Alt blev optaget, også i november. Vil De være med til møderækkens sidste arrangement den 6.-7. december, hvor der under pastor Bjørn Højbos ledelse diskuteres »Den kristne i dag — i fritiden og højtid« kan tilmelding endnu ske til Katolsk Bispekontor, Bredgade 69A, 1260 København K. (Indkvartering fortrinsvis på dobbeltværelser).

Lær tysk i Tyrol

Virkelig effektiv international sprogskole for alle aldersgrupper, uanset forkundskaber. 2 og 4 ugers kurser — små hold — udflygter. Skriv — gerne på dansk — til

SPRACHSCHULE WESTENDORF

A-6363 Westendorf/Tyrol
Østrig

Retræte på Magleås

Fra fredag d. 7. november kl. 17.30 til søndag d. 9. november kl. ca. 15.00. Retræteleder: Lars Messerschmidt. Emnet: Omvendelse og helliggørelse. Pris: kr. 150,- for eneværelse, kr. 125,- for dobbeltværelse.

Retræten er arrangeret af Danmarks Katolske Kvinde-Forbund, alle er velkomne. Tilmelding til Suzanne Scavenius, Henrik Hertzvej 2 A, 2920 Charlottenlund. Tlf. Or. 9251 - bedst om aftenen. Tilmelding snarest muligt, senest d. 1. november. Nærmere oplysninger sendes til alle, der tilmelder sig. Ved tilmeldingen bedes man betale kr. 25,- som depositum.

R. Schulik

Slagterforretning

Nørrebrogade 46, Esbjerg
Telefon 12 02 14

Oliefyr
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

NORDISK KUL A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 70 45 30

- VVS
- Ventilation
- Sprinkleranlæg
- Oliefyr
- Service
- Blik
- Smede
- Plaat
- Isolering

Svend Erik Laursen A/S
Chr. X's vej 108
8260 Århus-Vibj. J.
Tlf. 06-14 85 33

Tilsluttet
VVS-branchens
garantifordning

Kaj F. Fjording og Søn

Murermestre — Ingeniører
Entreprenører
Hyldegårds Tværvæg 13
Charlottenlund.
Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ installatør
J. Ramkov Hansen
Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER

Blikkenslagermester
aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 — 80 50 30

Roman Kusler

Murermester
Stationsvej 11, Nivå
Telefon (03) 24 71 50

HVOR STÅR KIRKEN I DAG?

Af Kurt Hansen

Johannes XXIII's rundskrivelse »Mater et Magistra« fra 1961 og »Pacem in Terris« fra 1963 samt koncilet, der sluttede i 1965, bragte en afslutning på et kapitel af kirkens historie. For at blive klar over, hvad det var, man ville bryde med, kan man måske forenklet sige, at før den tid var kirken indadvendt, lukket, uden egentlig kontakt med verden omkring sig. Den var stærkt vertikalt interesseret, men lagde, hvadenten det var følelsesmæssigt eller intellektuelt, stærk vægt på den kristnes forhold til Gud. Det var en privatiserende kirke. Politisk set var den konservativ, og i sin struktur var den autoritær.

Efter koncilet ville man væk fra alt dette. Udviklingen var naturligvis allerede i gang før koncilet, i en vis forstand bekræftede koncilet kun en overgang til den nye tilstand, som allerede var indtrådt. Alligevel er der ingen tvivl om, at rundskrivelserne og koncilet accelererede udviklingen og blev en vældig inspiration for næsten alle katolikker og også knyttede forbindelse til verden udenfor kirken. Det var i disse år, at studenterverdenen blev radikaliseret kulminerende med studenteroprøret i 1968.

Inden jeg tager fat på de problemer, der opstod i kølvandet af denne udvikling og problemet om, hvorfor det hele stoppede i begyndelsen af 70'erne, vil jeg kort prøve at opsummere, hvad der blev nået i de år.

Uden for verden ingen frelse

For det første er de kristne nu for alvor begyndt at beskæftige sig med problemerne i verden. Johannes XXIII's rundskrivelser og konstitutionen om Kirken i Verden, som blev vedtaget af over 2300 koncilfædre mod kun 75, er milepæle i kirkens historie. »Uden for verden ingen frelse« hed det i årene derefter, og den interesse, som blev grundlagt dengang, for de uhyre problemer, verden står overfor i dag, tror og håber jeg er kommet for at blive. De kristne er kommet ud af kirkerne for at komme med deres bidrag til løsning af problemerne. Man er først og fremmest kristen, når det er hverdag, når man er politisk virk-

som, når man arbejder, eller når man er sammen med sin familie eller sine venner.

Politisk bevidstgørelse

For det andet har vi oplevet en kirkelig fornyelse eller ligefrem fornyelse. Nu kan man endelig drøfte og stille spørgsmål om hvad som helst. Selv om det vil tage mange år endnu, er kirkens autoritære struktur ved at smuldre bort for at blive erstattet af en varm omsorg for den verden, vi lever i. Guds åbenbaring er ikke mere en række eviggyldige sandheder, som kirken opbevarer og giver videre til dem, der vil høre det, men er noget historisk, noget, der udfolder sig i tid og rum. De kristne, der derfor også ansvarlige for, at Guds plan føres ud i livet ved, at alle mennesker får mulighed for at leve et fuldt udviklet, frit og menneskeværdigt liv. Det har uundgåeligt ført til, at kærligheden, for at være reel også må gøre sig gældende politisk, og vi har derfor oplevet et vældigt opgør med den borgerlige kristelighed, søndagskristendommen, og vi oplever nu hyppigere og hyppigere en politisk bevidstgørelse i kirkerne. I dag er adressen på kirkens budskab: verden!

Ingen evige sandheder

For det tredje kan hele dette kirkelige opbrud ses i en større sammenhæng. For det, der nu omsider sker i den katolske kirke, er, at den løsriver sig fra en klassisk opfattelse af kultur og religion og i stedet for accepterer en moderne opfattelse. Den klassiske kultur opfattede sig ikke empirisk som én blandt mange, men abstrakt og normativt som det eneste et velmenende og dannet menneske overhovedet kunne kalde kultur. Dens modsætning var hedenskab eller barbari. Dengang var det derfor kun et spørgsmål om at erhverve sig de færdigheder og vaner, den smag, de idealer, dyder og idéer, som fandtes i alle gode hjem, og som blev videregivet af de humane videnskaber.

Uden for kirken er et sådant kultursyn for længst brudt sammen, nemlig da man opdagede, at der fak-

Fra week-end møderne på Magleås om temaet »Kristen i dag« bringer vi her let forkortet Kurt Hansens indledende oplæg til samtalerne om den kristne og samfundet. Vi håber senere at kunne bringe uddrag af de øvrige interessante foredrag.

tisk fandtes andre kulturer. Her findes ikke mere kun én model, der skal efterlignes, kun ét menneskeideal, man skal leve op til, her er ingen evige sandheder eller universelt gyldige love. Men først i vor tid har kirken givet slip på sin tilknytning til det klassiske ubevægelige kultursyn og er først nu ved langsomt at erstatte det med et moderne.

Også teologien er undervejs

At dette moderne videnskabssyn får betydning for teologien, der jo også er en videnskab, er åbenbart. Ligesom man f. eks. inden for fysikken har måttet erkende, at hele sandheden ikke lå gemt i Newtons og Maxwells love, og at de derfor måtte suppleres og justeres af andre love, og ligesom man her har set, at spørgsmålene ikke er hørt op, men at deres mængde tværtimod er voksende, på samme måde må teologien vænne sig til, at den aldrig finder de ufejlbarlige og sikre svar på alt, selv om de måske findes. Vi må vænne os til at leve med bevidstheden om, at der er utallige og mange væsentlige spørgsmål, som vi ikke kender svar på endnu. Jeg ved godt, at det er der mange, der ikke kan lide. Men på mig og mange andre virker det befriende og beroligende, at teologien omsider er ved at blive en moderne videnskab. Det betyder nemlig ikke, at vi ender i en relativisme, hvor alt er lige godt, men kun at vi erkender, at vi er undervejs og stadig udvikles.

Lægfolkets indflydelse

Det fjerde forhold, jeg vil pege på, er, at lægfolk i højere grad er ansvarlige for kirkens liv. Det er nok muligt, at f. eks. pastoralrådet er noget af en narresut. Alligevel anser jeg det for sikkert og også ønske-

ligt, at lægfolkets indflydelse øges væsentligt i de kommende år. Det vil i øvrigt automatisk ske, hvis ikke antallet af præstekald øges væsentligt.

Da det i begyndelsen af 70'erne blev hverdag, og de kristne skulle til at forbedre verden, meldte realismen sig også. De kristne måtte erkende, at de for det første ikke kunne udrette mere end de fleste andre mennesker, og at de for det andet ikke havde så forfærdeligt meget at sige, som ikke allerede var sagt af andre.

Og hvad med det glade budskab? Det var blevet reduceret til et påbud om at tilslutte sig den politiske venstrefløj, men glæden stilnede kraftigt af, når man opsøgte den lokale partiforening for at blive medlem, eller når man gik til det første møde i kommunalbestyrelsen eller vælgerforeningen. Glæden sivede lige så stille bort og skuffelsen indtog dens plads, hvis man da ikke for længst var blevet klar over, at man var gået fejl af det centrale i kristendommen.

Årsagen til denne frustration var efter min mening, at man var kommet ind i et teologisk tomrum. Man havde efter koncilet undervurderet de teologiske problemer. De to vigtigste er: Hvad mener de kristne, når de bruger ordet Gud? Hvad mener man, når man taler om at elske og især, når man taler om at elske Gud? Hvis de kristne ikke kan svare meget klart på disse spørgsmål, gør de bedst i at holde en tænkepause. For uden Gud, uden viden om, hvad kærlighed er, og uden en dybere indsigt i mennesket og dets muligheder for at realisere sig selv, er de afskåret fra at kommunikere med verden, og deres indsats vil være uden dynamik. Det er nemlig de første spørgs-

mål, de møder, når de træder ud i verden.

Hvilke problemer har vi nu?

Det væsentligste problem for øjeblikket er derfor, at mange kristne står uden gudsoplevelse eller gudsopfattelse overhovedet, — uden en oplevelse af, at »Gud henvender sig til mennesker som til venner og søger omgang med dem for at indbyde dem til et fællesskab med sig og optage dem i dette fællesskab«, som der står i koncilkonstitutionen om Guds åbenbaring. De er derfor også berøvet det, der skulle give dem dynamik, når de går ud i verden. Hvis de kristne ophører med at tale forståeligt om Gud, Guds nærvær, Guds kærlighed, det, som alle store religioner er fælles om, så har de intet at sige verden.

Men selv om dette problem er løst, sådan at man faktisk tror på Gud og forbinder noget med ordet Gud, så er det stadig et problem, hvilken forbindelse der er mellem at være kristen og at være i samfundet, mellem den vertikale og den horisontale dimension i vores tilværelse, mellem transcendens og menneskeliv, mellem det at elske Gud og det at elske sin næste.

Udgangspunkt i mennesket

Efter min mening er det bedste, man kan gøre at tage udgangspunkt i mennesket og foretage en dyb refleksion over, hvad mennesket er, hvilke muligheder for udvikling det rummer, og hvordan disse muligheder realiseres. Betydningen af, at man begynder med en analyse af mennesket ligger i, at man undgår en for snæver eller ensidig fortolkning af kærlighedsbudet. Vi elsker nemlig ikke hinanden ved bare at gøre gode gerninger, men kun ved at vi har blik for og vilje til at fremkalde en udvikling frem mod fuld autencitet hos hinanden. En fuldstændig realisation af alle de muligheder, mennesket rummer, når vi måske aldrig, men vor stræben mod en sådan realisation forstærkes meget væsentlig, hvis vi forstår, at det netop er det Gud bestandigt kalder os til. Målet er ikke nået, før vi forstår, at Gud virker i alle mennesker nu og her,

at Han stadig kalder og tilskynder os til at realisere os fuldt ud, kalder os til i fællesskab med Ham at udføre Hans plan.

Der er meget langt fra en sådan opfattelse af, hvad der er menneskets mål og derfor i sidste ende også det, der er samfundets bestemmelse, til dagens politiske klima.

Afmytologisering af politik

I dag er alles øjne rettet mod politikerne, som jo alle lover at oprette et paradys på jorden. Jeg tror, at der, uden at den politiske indsats svækkes, er brug for en afmytologisering af politikerne. Forskellige politiske strukturer kan nok stille sig mere eller mindre hindrende i vejen for, at mennesker får mulighed for at udfolde sig frit, men der er langt fra socialdemokraternes tale om mere trivsel, Venstres tale om, at vi skal komme hinanden mere ved, eller venstrefløjens tale om statens overtagelse af produktionsmidlerne til evangeliets tale om kærlighed.

De kristne skal så at sige sigte højere end politikerne. De skal hjælpe den enkelte med at finde en mening med sin tilværelse, åbne hans øjne for, at Gud er virksom i alle mennesker, at Han bestandigt kalder eller prøver at overtale os til at realisere os fuldt ud både på det følelsesmæssige, intellektuelle og moralske plan. Gud søger at få os til at realisere ægte medmenneskelig kærlighed. Han er virksom, hvor mennesker løser bånd, befrier, skaber indhold og mening i tilværelsen.

»Lovene for menneskers adfærd er af en hel anden art og må findes et andet sted: i menneskets væsen, hvor alle tings Fader selv indskrev dem. På en vidunderlig måde belærer disse love mennesker om, hvordan de indbyrdes skal forholde sig til hinanden, dernæst om, hvordan forholdet mellem borgerne og den enkelte stats offentlige myndigheder skal reguleres, hvordan staterne skal forholde sig til hinanden og endelig om, hvordan på den ene side individer og stater og på den anden side et samfund af alle folkeslag skal handle mod hverandre«. (Joh. XXIII Pacem in Terris p.6).

Kurt Hansen

Psykologiske problemer hyppigere årsag til ægteskabers ugyldighed

Ifølge en erklæring, der i denne uge blev fremsat af kirkeretseksperter, annullerer kirken nu flere ægteskaber på grund af psykologiske årsager end nogen sinde tidligere, skriver Michael Duggan i »Catholic Herald«. Men de juridiske eksperter siger også, at det er ikke sandt, at ethvert ægteskab, der er gået i stykker, kan blive erklæret ugyldigt på grund af psykologiske forstyrrelser, fortsætter han.

Større barmhjertighed

Monsignore Ralph Brown, der er dommer i ægteskabsager ved Westminster's ærkebiskoppelige domstol, anslår, at 50 procent af de sager, som hans domstol beskæftigede sig med i august i år drejede sig om »mangel på tilstrækkelig dømmekraft«. Det betyder, at en person på det tidspunkt, hvor vedkommende afgav ægteskabsløftet, ikke var i stand til helt og fuldt at bedømme, hvad det indebærer - ofte på grund af mentale forstyr-

relser eller personlige problemer.

Monsignore Brown, der også er sekretær for »The Canon Law Society« - »Selskabet for Kirkeret« - forklarede, at større psykiatrisk og psykologisk forståelse vil betyde, at kirkens ægteskabslov »tomme for tomme bevæger sig fremad med usvigelig sikkerhed«. Han tilføjede: »Øjensynligt synes resultatet at være større barmhjertighed.«

Dommeren fra Westminster talte ved en konference i London for at meddele, at der var blevet udgivet en lille bog på 38 sider om kirkens ægteskabsret, hvor den nuværende stilling blev fremstillet. Bogen, der hedder »The Church's Matrimonial Jurisprudence: A Statement on the Current Position« er udgivet af »The Canon Law Society Trust« for at imødegå de overdrivelser og misforståelser, der gør sig gældende med hensyn til udviklingen inden for den kirkelige ægteskabslov.

Det fremgår klart af dette dokument, at de kirkelige jurister ikke mener, at den vægt, man i vore dage lægger på psykologien, er en trussel mod den traditionelle lære om ægteskabets uopløselighed. Erklæringen gentager, at når et ægteskab engang er gyldigt indgået, kan det ikke opløses af nogen som helst menneskelig autoritet, således at parterne kan gifte sig igen.

»De, der antyder, at visse accepterede nyere udviklinger i de kirkelige ægteskabsdomstoles praksis går så vidt, så de faktisk tillader en opløsning af ægteskabet eller en »skilsmisse«, misforstår selve kirkerettens natur«, hedder det i redegørelsen. Den beskriver læren om ægteskabets uopløselighed som »Den katolske kirkes utvetydige standpunkt« og som »den overbevisning, som de troende har accepteret.«

Store lidelser

Juristerne tilføjer: »Men det må imidlertid erkendes, at nogle ægteska-

ber viser sig at være ulykkelige, nogle i en sådan grad, så de går helt i stykker, og parterne føler sig nødsaget til at gå fra hinanden - ofte med stor smerte og til stor lidelse for dem selv og deres børn.

Men intet ægteskabeligt forlis, hvor smerteligt og tragisk det end er, er i sig selv et bevis for, at ægteskabet ikke var gyldigt fra begyndelsen af, og derfor en grund til at erklære ægteskabet for ugyldigt.«

Og deres erklæring indeholder denne advarsel: »Det må siges helt utvetydigt, at der findes ægteskaber, der går i stykker simpelthen, fordi den ene eller den anden af parterne tilsidesætter de krav, som det ægteskabelige liv stiller, og således af egen skyld undlader at opfylde en klar forpligtelse.«

Samtidigt, fortsætter erklæringen, har kirken altid erkendt, at nogle mislykkede ægteskaber kan have været ugyldige fra starten. Retfærdigheden kræver, at påstanden om, at et ægteskab er ugyldigt, bliver undersøgt, og dette er ægteskabsdomstolens opgave.

Sådanne domstole, der findes i de fleste bispedømmer, kan nå til en kendelse af, at et ægteskab er ugyldigt af flere forskellige årsager. Et menneske har måske kun på skrømt givet sit samtykke til ægteskabet eller har måske taget forbehold over for ægteskabets uopløselighed. Det kan også være, at en af parterne ikke havde den til ægteskabsindgåelse nødvendige alder, eller at parterne var for nært i familie med hinanden.

„Tilstrækkelig dømmekraft“

Dette er nogle af de traditionelle grunde til at bevilge annulleringer. Men siden Pius XII i 1941 bad dommerne i ægteskabssager om at tage større hensyn til videnskaber som f. eks. psykiatrien, har der fundet en udvikling sted, der har ført til forståelsen af, at der eksisterer endnu en grund: »Mangel på tilstrækkelig dømmekraft«.

Annullering af denne grund kan bevilges til »en person, der måske på grund af en alvorlig sindslidelse eller på grund af personlighedsbrist på tidspunktet for ægteskabets indgåelse enten ikke var i stand til at bedømme, hvad ægteskabet indebærer, eller til at opfylde den ægteskabelige stands naturlige og væsentlige forpligtelser.«

I praksis betyder det, at en ægteskabsdomstol kan

nå til det resultat, at et menneske, der viser sig at være psykopat eller homoseksuel, var ude af stand til helt at vurdere, hvad ægteskabet medfører, og derfor ikke var i stand til at give et gyldigt samtykke. I en sag af denne art kan en ugyldighedskendelse udtales på grund af, at vedkommende part »manglede den fulde dømmekraft.«

I England og Wales blev den første annullering af denne art bevilget for så kort tid siden som i 1968. Ægteskabsdomstole er nu ved påny at gennemgå ansøgninger om annulleringer, der inden den dato er blevet afslået, for at undersøge om domstolens kendelser kan ændres.

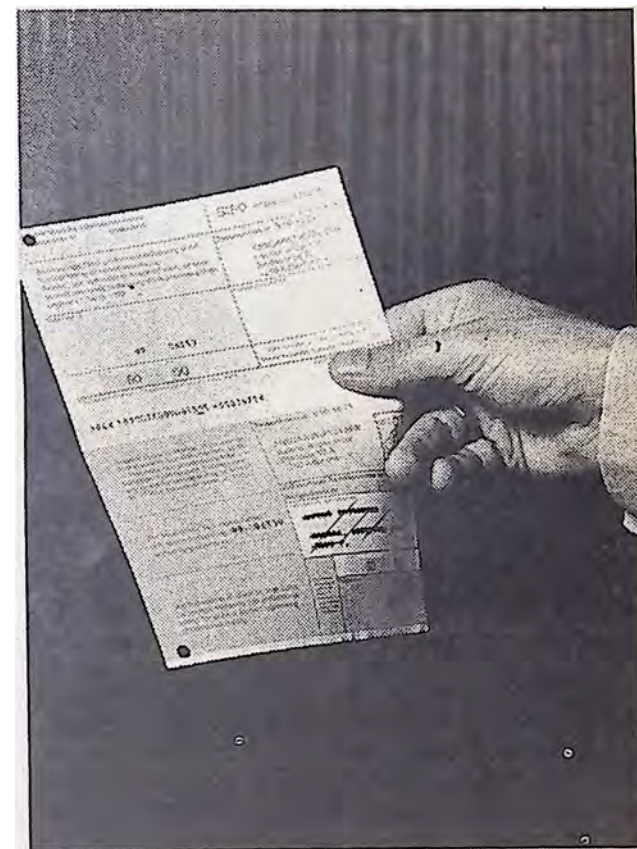
Annulleringskendelser på grund af »mangel på til-

strækkelig dømmekraft« blev opnået meget tidligere ved Rota'en, den højere domstol. Men fordi Rota'ens kendelser først offentliggøres efter 10 års forløb, tog det nogen tid, inden de lokale domstole kunne følge dens anvisning.

Men i det nye dokument siger kirkeretseksperterne, at den nye interesse for psykologi ikke skal tolkes forkert. I deres erklæring lyder det advarende: »Der er nogle, der antyder, at denne udvikling har været så altomfattende, så at praktisk taget ethvert forlist ægteskab kan erklæres for ugyldigt på dette grundlag. Sådan forholder det sig ikke.«

Oversat fra engelsk af Ruth Plum.

Vigtig meddelelse til vore katolske læsere

Det lille røde girokort er på vej igen

Alle katolske husstande vil om få dage påny modtage et rødt girokort, der kan benyttes til betaling af et frivilligt bidrag til »katolsk orientering« for 2. halvår af 1975.

Vi gør udtrykkelig opmærksom på, at ingen er forpligtet til at betale for bladet. Selv om det kører med et betragteligt underskud, vil det fortsat blive sendt gratis til alle katolske husstande. Girokortet skal altså kun benyttes, hvis man med en gave vil hjælpe os med at dække udgifterne til bladets fremstilling.

Det var en meget stor opmuntring, at der ialt indkom ca. 135.000 kr., da vi sidste gang appellerede til læsernes velvilje. Vi håber selvfølgelig, at interessen for bladet stadig holder sig, og at vi kan nå op omkring samme beløb denne gang. Det vil i hvert fald betyde en mærkbar lettelse i bispedømmets økonomi. Det bør i den forbindelse nævnes, at indtægterne fra kirkebidragsordningen ikke berører bladets økonomi. Vi skal simpelthen leve af gaver fra indland og udland.

Red.

Tortur

Dagspressen har gjort forbavsende lidt ud af de Forenede Nationers 5. kongres om »Bekæmpelse af kriminalitet og behandling af fanger«, som fandt sted i Genève den første uge i september. Statsmænd, magistrater og kriminologer drøftede bevæggrundene for den stigende brutalisering af både forbrydelse og straf.

Emnet tortur stod på dagsordenen. Som om de havde haft en bange forudelse om, at langt fra alle nationer principielt afviser tortur, havde fire schweiziske kirkesamfund i en fælles skrivelse anmodet chefen for Justitsdepartementet i Schweiz, Furgler om at udøve al sin indflydelse på den schweiziske delegation for at opnå, at den »ved hver en given lejlighed under debatterne skulle fremsætte eller støtte forslag om bekæmpelse af tortur«.

Brevet var underskrevet af den katolske biskop Nestor Adam, biskop af Sitten, professor Walther Siggrist, formand for den Schweiziske Evangeliske Kirkealliance, Mgr. Léon Gauthier, biskop i den gammelkatolske kirke og Daniel Vaucher for den schweiziske gren af Kvækersamfundet.

Vi ved ikke, hvor meget de schweiziske medlemmer af kongressen har opnået. Resultaterne af de lange debatter om forbrydelse og straf har været nok så skuffende. Dette skyldes især, at de mange stater, hvor korporlig afstraffelse er legal retspraksis, faktisk torpederede kongressens forsøg på at kalde denne retspraksis for stridende mod menneskerettighedserklæringen. Flere lande end man havde frygtet ønskede at håndhæve deres ældgamle og meget effektive straffesikker, der ofte medfører lemlæstelse af delinkventen. Alle disse landes repræsentanter gik imod, at F.N. skulle fordømme denne praksis, da dette ville svække deres statsbekæmpelse af kriminalitet.

Uvægerligt fik debatten den drejning mod spørgsmålet, om en stats retspraksis kan være kriminel. Med megen diplomatisk dygtighed og i kraft af deres stemmeflertal har de »kompromitterede« nationer forstået at afvende F.N.s krav om retsreformer på dette område.

Emnet tortur, især af politiske fanger, fik en endnu pinligere behandling i både kommissioner og generaldebatten. For det første var der ingen repræsentant fra noget land, der kendte til tortur i sit eget land (!) omend man kendte til mange eksempler i andre lande, og for det andet blev emnet »behandling af politiske fanger« udvandet så groft, at F.N. blev nødt til at acceptere, at det, nogle kalder tortur, af andre betragtes som nødvendige led i afhørings teknikken, uden hvilke en tilståelse aldrig ville kunne fremskaffes. Ingen formulerede det så udiplomatisk, men det var kernen i modstanden mod bekæmpelse af tortur.

Kongressen brugte megen tid på at diskutere forskellen mellem terrorisme og befrielseskrig, og også her tabte man sagen under bordet. Man hørte sågar et forsvar for flykapring som pressionsmiddel, — det var mere humant end en krigserklæring, og kongressens medlemmer kunne forlade Genève med røde kinder.

Det var et skammeligt nederlag for de civiliserede nationer. Den statsstøttede barbarisme er nok kommet for at blive, for den har et demokratisk flertal bag sig.

Willem Wuyts

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80.
Giro 500 1471: Ansgarstiftelsen. Presse- og informationsafdeling.

I redaktionen:
Willem Wuyts (ansvarsh.)
Fjellegade 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93
Hans Jørgen Johansen, Bent Ortvold, Elli Gambell
og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden.
Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Opflag oktober 1975: 14.700 ekpl.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

*Alle Helgen og Alle Sjæle
er i grunden samme fest.*

*Den nye liturgi forsøger at fjerne kontrasten,
men vi er endnu kun et stykke på vej.*

Jeg tror på de helliges samfu

Af Willem Wuyts

Helgendyrkelse har ikke sin oprindelse i en middelalderlig overtro. Mindefesten for en helgen er opstået på martyrenes grave. Her fejrede oldkirken de dræbtes dødsdag som deres »fødselsdag«, ved at give det romerske gravmåltid, som var en gængs, anerkendt og lovligt tilladt skik, et nyt præg af nadverliturgi. Dette var muligvis den første afvigelse fra reglen om kun at fejre nadveren om søndagen, Herrens dag, fordi opstandelsen havde fundet sted »prima sabattorum«, på den første dag efter jødernes store sabbat.

Martyr er græsk og betyder vidne. Martyren blev kaldt hellig, fordi han havde bestået prøven. Sanctus kommer jo fra verbet sancire, som betyder at stadfæste, at slå fast. Gud selv havde ligesom sanktioneret disse blodvidners evige løn og delagtighed med ham. De var nu sancti, hellige, fordi de havde valgt rigtigt: hellere at dø end at fornægte troen. Derved havde martyrerne både illustreret og genoplevet Kristi påskemysterium i deres eget liv, at dø med Kristus for at opstå med ham til et nyt og evigt liv.

Det var en mindefest værd. Senere blev begrebet mar-

tyrium udvidet. Det kom til at omfatte også dem, der havde lidt for deres tro uden dog at have lidt døden. De havde vidnet med udholdenhed og trofasthed og stod model for den unge, sårbare kirke. I messen »til ære for en helgen« blev der læst en passende evangelietekst, som viste sammenhængen med denne bestemte helgens måde at leve på, for hun/han havde jo »levet« evangeliet, synligt og håndgribeligt. Martyren var en illustration af »hvedekornet som dør«, bekenderen var den »tjener, som Herren finder vågen, når Han kommer«, den socialt aktive helgen illustrerede evangelieteksten »Hvad du har gjort mod en af de mindste af mine, har du gjort mod mig«.

Med andre ord, liturgien til ære for en helgen ville vise kirkefolket, hvordan i dette menneske Kristus og hans budskab var blevet os »nære«, levende blandt os. Det var religiøs opdragelse af rang!

Misforståelsen

Men langsomt vendte man op og ned på denne illustration af evangeliet. Det kunne man give middelalderens fromhedsliv skylden for, hvis man ledte efter en syndebuk. Man vendte op og ned på tingenes sam-

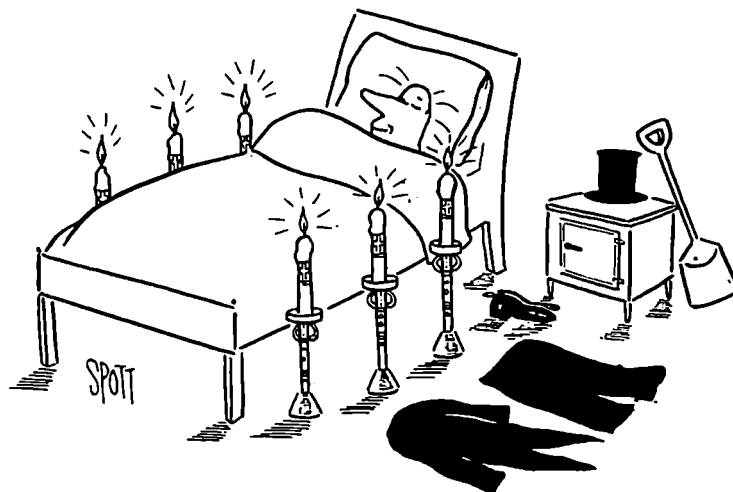
menhæng. Hvordan? I stedet for at se, hvor nær Gud var sin kirke i disse mennesker, hvor levende tilstede iblandt os, så man, hvor nær disse mennesker stod den høje Gud, og hvor højt hævet over de andre, almindelige syndere de var.

I stedet for, at man forstod at deres liv belyste evangeliets levedygtighed forstod man det således, at evangeliet belyste helgenernes liv og dydighed. Hver gang dette skete — og vi kan se, at det skete skyggede helgenerne for Kristus: de pegede ikke mod ham, han pegede mod dem. De kunne blive genstand for dyrkelse næsten ved siden af Kristus, fik statuer på altre som om de var guder, man ofrede til, (det 2. Vatikankoncil har forbudt dette!) og de fik ligesom tildelt en magt over visse livsområder, over sygdom og tabte genstande og meget andet, der er værre.

Her opstod misforståelsen af helgendyrkelsen, og denne misforståelse er ikke død endnu i hele den katolske kristenhed, især ikke der, hvor middelalderen ikke er død endnu. Det er ret forståeligt.

Nyvvurdering

Endnu mere forståeligt burde det derfor være, at kirken i dag forsøger at

d

genskabe den oprindelige idé bag helgendyrkelsen. Kirken er Kristi synlige legeme, og hver en helgen er et skønt lem på dette le-

geme. Men tilsammen med os, uskønne lemmer, udgør de Herrens legeme. Kristus i de bedste blandt os har synligt og tydeligt båret Åndens frugter. Helgener-

nes »fortjeneste« var ingen anden, end at de tillod Ånden, at bære disse frugter, og det må have været en bitter kamp mod »kødet«. Helgenerne er som navn-

givne bjergtinder i kirkefolkets enorme bjergmassiv, som ikke først og fremmest peger mod himlen, men som bringer himlen så nær jorden. For det var netop det, Gud gjorde i Kristus, og Kristus stadig gør i kirkens hellige. Det er hans liv, vi ser skinne igennem dem.

Nye toner

Festdagene for alle helgener og alle sjæle fejres nu den første søndag og mandag i november. I umindelige tider har de forholdt sig til hinanden i en skarp og bogstavelig hvid-sort kontrast. Vi så hvide messedragter og hørte glædestoner på alle helgens dag, men sorte dragter og »Dies Iræ« dagen derpå — hvis man da ikke, som det visse steder sikkert endnu sker, tyvstartede alle sjæles minde allerede om eftermiddagen på alle helgens fest!

Det eneste, der var galt ved det, var modsætningen i farve og stemning. Denne modsætning havde jo skabt en fornemmelse af, at man hurtigst muligt efter mindet om de »fjerne helgener« skulle ile til kirkegården, for der at mindes de »nære slægtninge«.

Man har ikke set den umiddelbare sammenhæng mellem begge grupper af afdøde, ellers ville man da aldrig have fundet på brat at skifte liturgisk farve fra festligt hvidt til sørgeligt sort, og fra glæde til melankoli. Kirken havde

tænkt sig begge fester som en helhed.

Alle Helgen og Alle Sjæle er i grunden samme fest. De store, navnkundige, som hele verden kender, og de små, ukendte, som kun vi andre kan huske, er en del af samme Guds Folk: de helliges samfund. Derfor er det godt, at kirkens nygenemtnænkte liturgi forsøger at fjerne kontrasten. Tyvstarten for alle sjæle på alle helgens dag har jo blot virket som en tyvstart, fordi vi endnu ikke var nået tilbage til vor tros udgangspunkt, der består i, at kirken vil fejre både store og små Guds børn på én gang.

Det tredje led —

Et lille stykke ad den rigtige vej er vi dog nået: den sorte farve er udgået. Messen for de afdøde har siden 1961 fået adventstidens og de 40-dages bodstids »forberedelsesfarve« violet. Dette er sikkert kun det første forsigtige skridt hen imod den eneste logiske farve: hvid.

Den sorte farve kunne vel betragtes som den mest konsekvent »verdsliggjorte« liturgiske farve, der fandtes, symbol på sorg over døden og gravlæggelsen. »Af jord er du kommet, til jord skal du blive igen«.

Det tredje, vigtigste led manglede i messens antydning af troens mysterium. Alle pieta-statuer og korsvejsstationer manglede

denne sidste, endegyldige sandhed, at Jesus var død, men er opstanden. Han lever, og derfor vil alle, der er »gået bort« i troen på ham, leve med ham. Dette er Jesu egne ord til Martha. Det er netop det, kirken vil fejre, når den nu fejrer den dobbelte fest for de helliges samfund, spredt over den første søndag og mandag i november. Kristus er opstanden og »af jord skal du — og det er DIG — genopstå!«

Påskelyset ved baren

Langsomt vil kirken genopdrage os alle til at se på liv og død med »troens øje«. Påskelyset, som siden 1960 skal opstilles tæt ved kisten under en begravelsesgudstjeneste, skal også stå foran på koret, ved altret, på alle sjæles fest. Langsomt skal alle sjæles fest »glide« tilbage i sit oprindelige leje, som er påskemysteriet, »at dø med Kristus for at opstå med ham«. Men når påskelyset er tændt, hvor kirken taler om døden og de afdøde, kan begravelsesprædikenen heller ikke mere være en tale om den afdøde i kisten, men om det evige liv i Kristus.

Dødens brod er knust. Livet er evigt, lyslevende i den Kristus, der hyldes i påskens lovsang som »Verdens Lys«.

Willem Wuyts

katolsk orienterings kronik 22.10.75

Livet og døden

Af Poul Rønne

Bliv hos os når dagen hælder
du kære Fader og Gud,
når paradiset vælger
af himlens sluser ud.

Det er en mærkelig realitet, at alt liv i sig bærer døden. Det lille frø fører livet med sig, men også døden ligger gemt her. Den befrugtede ægcelle, af hvilken livet på en så forunderlig måde udfolder sig, bærer også døden i sig. Det lille menneskebarn, som lige er født, er selve livet med alle dets ønsker, drømme og forhåbninger, også dette lille menneskebarn går ind i tilværelsen med dødens engel ved sin side. Aldrig i hele livet vil dødens engel forlade mennesket. Når livet er til ende, når tankens lys er slukket, når hjertet har slået det sidste slag, går dødens og livets engel bort fra dette menneske og livet og døden er ikke mere.

Så længe mennesket har været sig bevidst som individ, har dødens vished været en del af livet. På et tidligt stadium i histo-

rien har mennesket haft en tro på og et håb om et evigt liv. At livet fortsatte på et andet plan ud over dødens grænse, at døden ikke er endepunktet, dette håb er vel tydeligst kommet til udtryk i de ægyptiske faraoners overdådige begravelse, hvor alt blev gjort og intet forsømt, for at den døde kunne få en værdig tilværelse hinsides livets og dødens grænse.

I middelalderen havde man altid døden for øje, den var i bogstaveligste forstand en del af livet. Børnedødeligheden var enorm, epidemier bortrev hele samfund, enhver købstad med respekt for sig selv havde en galgebakke, som var dødens uhyggelige blikfang, hvor de henrettedes legemer blev stillet offentligt til skue som symbol på livets forkrænkelse. Middelalderens mennesker havde dyb fortro-

lighed med døden. Hvis et medlem af familien lå for døden, samledes familie, venner og naboer om dødslejet. Alle, børn og voksne deltog på lige fod i de forestående begivenheder. Præsten kom med sakramentet, dødslejet, døden og begravelsen var et højdepunkt i tilværelsen, som når der var bryllup og barsel i familien. Man tog afsked med den døende, og den døende tog afsked med livet på en værdig og naturlig måde. »Det sidste Far Vel« var ikke en floskel i guldbogstaver bundet til en krans, således som det ses ved vore dages begravelse.

Indtil for små 100 år siden var mennesket i den vestlige verden fortrolig med døden. Der var stadig stor dødelighed blandt børn, og sygdom, som i dag betragtes som banale foreteelser, havde døden til følge og var en stadig påmindelse om livets forgængelighed. Den store koleraepidemi, der hærgede Europa omkring 1850 viste med al tydelighed menneskets afmagt og bekræftede dødens magt.

Men mennesket besejrede døden!

Robert Koch, Semmelweis, Pasteur og mange andre var dødens banemænd. Deres indsats kan ikke værdsættes højt nok, disse mænds forskning og opdagelser og den stigende hygiejne hævdede menneskets levealder fra 40 til 70 år. Deres forskningsresultater gjorde, at døden blev fjernere, den blev udskudt med nogle tiår. Sygdomme, som for få år siden havde

været uhelbredelige, var nu under delvis kontrol, og mennesket i den vestlige verden ligesom glemte døden.

En anden faktor, som har haft betydning for dette, at man glemte døden, men også at man gemte den bort, er den ændring, der er sket i vort samfund i de sidste 100 år. Før i tiden levede de forskellige generationer i et nært familiefællesskab. Man levede praktisk talt under samme tag, man kom hinanden ved. Syge og gamle blev for det meste plejet i hjemmet. Meget få mennesker døde på hospital eller anden plejehjem. Familien ordnede selv alt det praktiske omkring et dødsfald, man gjorde selv den døde i stand, vaskede og iførte afdøde ligklæderne, lagde den døde i kisten, for det meste skete det i hjemmet under alles medvirken. I dag bliver alt det praktiske omkring et dødsfald for det meste lagt i hænderne på personalet på hospital eller plejehjem. Sker dødsfaldet i hjemmet, kommer bedemanden og sørger for det fornødne. Generationsfællesskabet er brudt. Hver generation lever sit eget liv, derfor er vi slet ikke vant til at tænke på døden som en naturlig del af livet. Vi glemmer og gemmer dette ubehagelige emne, som om det slet ikke vedkommer os.

Men mennesker dør jo stadig.

Døden er glemt og tabu, også for læger og plejepersonale. Det er som om

Katolsk Forlags første udgivelse

Der er kommet en meget usædvanlig bog i disse dage. Allerede inden udgivelsen har den været genstand for en kronik i Kristeligt Dagblad, og oversætteren af bogen gav i et læserbrev udtryk for kritisk supplerende bemærkninger til kronikøren. Bogen har fået et inspirerende omslag og virker meget utraditionel fra en virksomhed med et meget traditionelt navn, Katolsk Forlag. Den er dette forlags første udgivelse. Vi har talt med oversætteren af bogen, Hanne Greger- sen.

— Hvorfor valgte du at bruge en sommerferie på dette arbejde?

— En forårsdag var jeg inde i Skt. Ansgars boghandel for at kigge lidt på udvalget. Jeg bladede i forskellige bøger og fik tilfældig fat i Anthony Bloom: En vej til bøn. I et interview i begyndelsen af bogen fortæller han om de vanskeligheder hans russisk-fødte forældre havde, deres fattigdom, og om hvorledes de efterhånden fik bygget en tilværelse op.

Anthony blev imidlertid klar over, at hvis denne lykke ikke havde videre perspektiver, var livet ikke værd at leve. Han bestemte sig derefter til at bruge et år af sit liv på at finde svaret. Fandt han det ikke, ville han begå selvmord.

Anthony fandt meningen med tilværelsen. Han blev først læge, senere præsteviet i den russisk-ortodokse kirke og senere igen ærkebiskop for England og Irland.

ANTHONY BLOOM

En vej til bøn

— Bogen hedder på dansk »En vej til bøn«?

— Ja, ærkebiskop Anthony inviterer læseren til at følges med ham, så de sammen kan gøre nogle erfaringer om, hvad bøn er, og om hvordan man kommer til bønnens møde med Gud. Det er altså ikke systematiske, teoretiske overvejelser, man får i bo-

gen. Den er en invitation og samtidig et svar til mennesker, der længes efter Gud, længes efter større og rigere dimensioner i deres liv. Nok har hvert menneske en helt personlig vej til Gud i bønnen, — men vi

går den ikke alene, vi går den i et fællesskab med levende og døde, og bogen formidler her virkelig denne oplevelse af at bevæge sig i et »livsrum af bøn«.

J. H. og H. G.

Knud-Erik Kengen anmelder efter opfordring

Erling Rasmussens ny messe

Den danske katolske liturgi lider af en katastrofal mangel på god musik. Det må derfor hilses med stor glæde, at Erling Rasmussen har forøget udbuddet af højmesser med en tredje i den række, han startede for 10 år siden. Den 2. messe er slået godt igennem i mange menigheder takket være de liturgiske kvaliteter og den enkle, sangbare næsten folkelige stil, der præger den. Om den 3. messe, der på mange punkter er væsensforskellig fra den anden, vil blive lige så populær er imidlertid tvivlsomt. For den sangbegavede menighed vil den være en kærkommen afveksling, men den er efter min mening for vanskelig for den gennemsnitlige katolik, der finder det utrolig svært at lære blot en ny salmemelodi.

Kyrie er enkel og flydende og kan ikke give anledning til problemer. Den

liturgiske karakter er smukt understreget af tonearten (frygisk), omend de toneartsfremmede esdur akkorder nok vil skurre i nogles ører. Resten af messen er metrisk, dvs. med fast taktart, hvilket er en fornyelse i forhold til tidligere, men det bliver desværre årsag til en del tekstlige problemer, hvad Erling Rasmussens liturgiske musik ellers er dejlig fri for, (her adskiller han sig fundamentalt fra dilettanterne). Det første, man falder over, er ikke musikken, men teksten i den ny formulering af indledningen til Gloria: »Ære være Gud i det høje og fred på jorden og for mennesker Guds velbehag«. Den er så klodset formuleret, at jeg indtrængende må opfordre liturgikommissionen om at trække den tilbage. Det bliver svært at erstatte den hidtidige formulering med noget, der er lige så velformuleret og sangbart.

Ideen med at skifte takt i Gloria er i sig selv god, da den understreger den tekstlige opdeling, men det vil sikkert tage folk en del tid at vænne sig til det.

Den dansende 6/8 rytme giver anledning til nogle tekstlige uheldigheder i f.eks.:

»Vi takker dig for din store herlighed«, hvor »for« betones, og musikens karakter dementerer teksten. Derimod er »Du som borttager...« meget smukt og understreger ordene.

I Credo vil triolfigurene »Jomfru Ma« og »dømme de« være næsten uoverstigelige hindringer, der i det mindste burde understøttes i akkompagnementet, den slags polyrytmer er sædvanligvis det sidste, en musiker lærer at udføre ordentligt, så at anbringe dem i en menighedsmesse er mildest talt optimistisk. Desuden findes nogle uheldige synkoper i Credo, men slutningen fra »Jeg tror på Helligånden« er fremragende bygget op mod kulminationen »det evige liv« og viser Erling Rasmussen fra hans mest inspirerede side.

Sanctus forekommer mig ikke særlig vellykket. De mange stavelsesophobninger på underafdelinger, den kantede melodik og den humpevalsende takt bærer skylden. Helt uden for Erling Rasmussens sædvane er betoningen »din« i »er opfyldt af din herlighed«.

Som Kyrie er Agnus Dei

flydende og smukt føjet til teksten. Sammen med messen er en tidligere udgave af Fader vor og orationerne trykt i orgeludgaven, hvilket er glimrende, da enhver organist gerne vil have hele liturgien samlet på ét sted. Da der hermed er lagt op til en betydelig grad af genbrug, synes jeg, at Erling Rasmussen burde have modereret harmonierne, som for flettes vedkommende er meget sjove første gang, men i længden vil føles utålelige.

Hermed er vi ved et generelt problem ved Erling Rasmussens udsættelser. Medens melodikken gennemgående er fortræffelig, mangler der en konsekvent holdning til det harmoniske, der ofte blander mange stilarter sammen. Således tages hele effekten af »Amen« i Gloria pga. manglende styring i det akkordlige (bl.a. orgelpunkt på G). »Gud være lovet...« vil ikke kunne holdes ud to søndage i træk med den grufulde nonedominantakkord på »-lige«, i øvrigt er også her den harmoniske rytme gal i mine ører, der mangler et akkordskift på »bud«.

Med andre ord: Efter en omarbejdelse af Sanctus og enkelte ændringer i harmonik og rytmik vil jeg kunne anbefale Erling Rasmussens »Højmesse nr. 3« til alle de menigheder, der ønsker en afvekslende liturgi og vil gøre et stykke arbejde for at opnå det.

Knud-Erik Kengen

vi, der arbejder indenfor plejesektoren, ikke selv tør gribe fat om problemet, og det selv om der i de senere år er blevet talt og skrevet mere om døden. På mange hospitaler har der været holdt foredrag og seminarier om spørgsmålet, alligevel kniber det med åbenhed.

Et spørgsmål, der ofte stilles læger, når de interviewes i radio, tv eller i pressen er dette: »Skal en patient have sandheden at vide, når de spørger, om deres sygdom er uhelbredelig og dødelig.« De fleste læger svarer: »Nej, man bør ikke tage håbet fra patienten.«

Er det nu også for ikke at tage håbet fra patienten, lægen giver dette svar, eller er det måske fordi lægerne og det øvrige plejepersonale ikke selv er modne nok til at hjælpe mennesker på den sidste vanskelige vej i livet. For det må erkendes, at den åndelige dødsbistand, som er nødvendig, stiller store psykiske krav til læger og plejepersonale.

Hvordan opleves døden af den, der dør?

På et københavnsk hospital døde en kvindelig patient af kræft. I nogle optegnelser man fandt efter hende skrev hun løst og fast om sin egen situation, papirerne var adresseret til en sygeplejerske på afdelingen. Når patienten havde adresseret optegnelserne til denne sygeplejerske, var det fordi hun havde opfordret patienten til »for lidt tidsfordriv« at skrive, hvordan hun oplevede sit hospitalsophold. Rent følelsesmæssigt opfattede patienten

sygeplejerskens bemærkning »tidsfordriv« som »at fordrive den korte tid, De har tilbage.« Patienten konstaterede over for sig selv: »Den tid, jeg har, skal bruges ikke fordrives, tiden er for kostbar.«

Ingen hverken læger, plejepersonale eller pårørende havde med et ord nævnt, at patienten lå på sit dødsleje, men måske netop fordi ingen var modige nok følte hun kræfter til at hjælpe sig selv over dødsfrygten. Alle var søde og venlige, men også lidt generte ligesom angste for at komme i alt for nær kontakt med patienten. Hun gjorde et lille eksperiment med en af lægerne, hun vidste efterhånden, hvad han ville sige til hende, når der var stuegang. Ja, hun lagde, uden at han vidste af det, selv ordene i munden på ham. En dag lå hun med sit strikketøj, — lægens replik: »Nå! lille fru Jensen, De strikker nok i dag«. Strikketøjet blev af og til skiftet ud med et ugeblad, kuglepen og papir eller kabalekort. Hun morede sig over den magt, hun havde over lægen. Selv udlagde hun lægens replik som usikkerhed og angst for at komme til at berøre det pinlige emne, at hun var et dødsmerket menneske.

Denne patient var selv kommet til erkendelse af sin egen tilstand. Uden hjælp udefra nåede hun til accept af døden. Hun overvandt sin egen dødsangst, hun fik ikke på noget tidspunkt mulighed for at dele disse betydningsfulde erfaringer med læger og plejepersonale.

Hvorfor? — For deres egen dødsangst var en uoverstigelig barriere.

En amerikansk psykiater Elisabeth Kübler-Ross har i sin bog »Døden og de døende« behandlet dette pinagtige emne på en realistisk og meget smuk måde. Igennem nogle år har hun arbejdet med døende patienter. Hun bemærker i sit forord til bogen: »Det er ikke meningen, at det skal være en lærebog i, hvordan man behandler døende patienter, og det skal heller ikke være en fuldstændig studie i den døendes psykologi. Det er slet og ret en beretning om en ny og ansporende lejlighed til at koncentrere opmærksomheden om patienten som et menneskeligt væsen, at involvere ham i samtaler og gennem ham få indblik i vor hospitalsbehandlings styrke og svagheder. Vi beder ham være vor lærer, så vi kan få mere at vide om livets slutstadium med al dets ængstelse, frygt og håb.«

Hvordan opleves døden af den, der står ved et dødsleje?

Jeg har som sygehjælper stået ved flere dødslejer, mest hos gamle mennesker, hvor naturen ligesom fungerede rigtigt. Disse gamle, trætte mennesker, mætte af dage, livet lå bag dem. De ønskede blot at få fred, de sov roligt og stille ind i døden, og døden var for dem ikke blot en naturlig ting, det var en kær ven, som hentede dem. Jeg husker især et tilfælde. Det var et gammelt ægtepar. Konen havde en udbredt og smertefuld kræft i mave og un-

derliv, hun var helt klar over sin egen tilstand og talte meget om, at hun snart skulle dø, men hun var urolig og angst. En dag sagde hun til mig: »Hr. Rønne, hvad så bagefter.« »Jamen bagefter« svarede jeg »så får De jo fred, så er der ingen smerter mere, og De kan hvile Dem.« Hun spurgte mig så: »Hvordan skal det gå med Farmand«. Al hendes angst og uro havde egentlig slet ikke noget med hendes egen død at gøre. Det var »Farmand«. Han måtte nemlig have hjælp til næsten alting. Han var helt afhængig af andres hjælp. Jeg fortalte hende, at der jo stadig var al mulig hjælp til hendes mand, også når hun var død. Vi talte stille og roligt sammen, når jeg havde lidt tid til overs de næste dage. Hendes uro og angst aftog, og hun sov roligt ind kort tid efter.

At stå ved et dødsleje bliver aldrig en vane, — at se og mærke livet ebbe ud, er altid en gribende og uforklarlig oplevelse. Her står jeg med mit eget glade og velsignede liv, og der for mine øjne mellem mine hænder går livet i stå. Dødens og livets vingesus er så mærkelig nærværende. Livet og døden — døden og livet!

Uforsagt når andre gruer for min død jeg gruer ej, jeg min krone hisset skuer, skulle jeg da grue? Nej, når jeg kun i nåden står, uforsagt, i hvor det går.

Poul Rønne

— til tidernes ende!

Mennesker, der fulgte:
Familien — nogle græd.
Nogle foregav at græde.
Venner — nogle sørgende.
Nogle kedede sig eller sludrede sammen.

Ved kirkegårdslågen hulkede nogle af familien: »Alt er forbi!«
Andre snøftede: »Kom, kom, min kære, mod, det er forbi!«
Nogle venner mumlede: »Stakkels mand, det er sådan vi alle skal ende.
Og andre med et lettelsens suk: Godt det er overstået.«

Ja, han havde sluttet sin sidste optræden,
men den evige forestilling var kun lige begyndt.
Års træning var nu forbi, men det evige arbejde var ved sin begyndelse.
Han var netop blevet født til livet.
Det virkelige liv.
Livet, der varer til tidernes ende.
Evigt liv.

Som om der fandtes døde mennesker.
Der er ingen døde mennesker Herre.
Der er kun de levende, på jorden og hinsides.
Døden er virkelig, Herre, men den varer kun et øjeblik.
Et sekund, et skridt.

Skridtet fra det forgængelige til det uforgængelige.
Fra timeligt til evigt.
Således som et ungt menneske fødes ved barndommens slutning.
Som kælormen, der bliver en sommerfugl.
Som kornet, der bliver til det fulde aks.

Døden, groteske skræmmebillede for små børn,
ikke eksisterende fantom.
Jeg tager dig ikke alvorlig.
Jeg nærer modvilje mod dig.
Du forfærder verden.
Du forskrækker og bedrager mennesker.
Det sker selv om din eneste grund til at eksistere er liv,
og du er ikke i stand til at tage vore kære fra os.

Men hvor er de Herre, dem, vi har kær?
Er de i din herlighed, løftet op med hellig kærlighed
i harmoni med den treenige Gud?
Er de pinte i natten, brændende med ønsket om at elske
med en uendelig kærlighed?
Er de i håbløsheden, fordømte, fordi de foretrak sig selv
frem for andre? Fyldte af had, fordi de ikke længere kan elske?
Herre, mine kære er nær hos mig.
Jeg ved, de lever i skyggen.
Mine øjne kan ikke se dem, fordi de for et øjeblik har forladt
deres legemer, som man efterlader ubrugelige klæder.
Deres sjæle, berøvede deres forklædning, samtaler ikke længere med mig.

Men i dig, Herre, hører jeg dem kalde på mig.
Jeg ser dem vinke til mig.
Jeg hører dem give mig råd, for de er nu mere levende til stede.
Før rørte vore legemer ved hinanden, men ikke vore sjæle.
Nu møder jeg dem, når jeg møder dig.
Jeg modtager dem, når jeg modtager dig.
Jeg elsker dem, når jeg elsker dig.
O, mine kære, evigt i live, som lever i mig.
Hjælp mig at lære grundigt i dette korte liv, hvordan jeg skal leve evigt.
Herre, jeg elsker dig, og jeg ønsker at elske endnu mere.
Det er dig, der har gjort kærligheden evig, og jeg ønsker at leve evigt.

Michel Quoist,
oversat af Henning Thalund.

Når alle helgen vandrer ind,
når solens lys er gået ud,
når månen drypper rød af blod,
når åbenbaringen fuldendes,
når den nye verden ligger åben,
Herre, lad mig være med
når alle helgen vandrer ind!

Oh, when the saints go marching in . . .

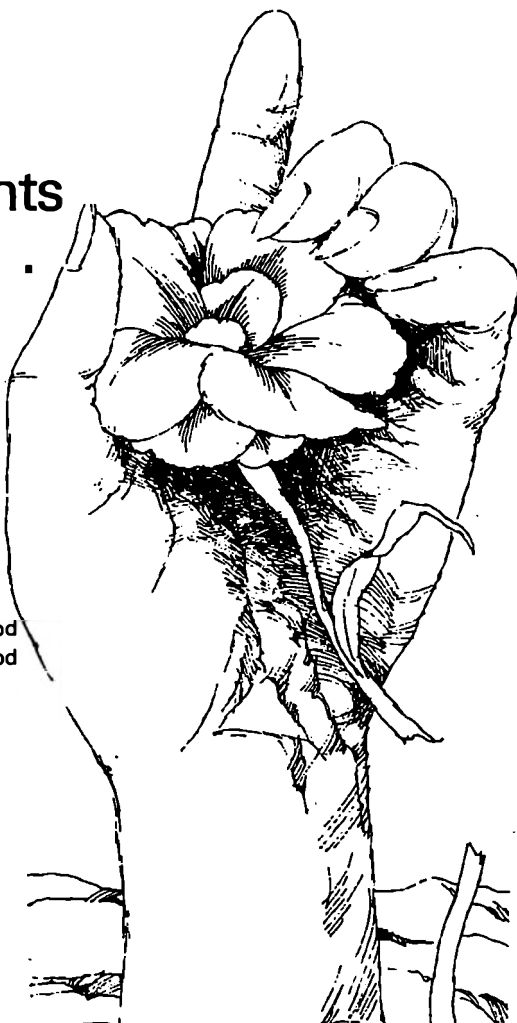
Oh when the saints go marching in,
Oh when the saints go marching in
O lord I want to be in that number
When the saints go marching in.

And when the sun refuse to shine
And when the sun refuse to shine
O lord I want to be in that number
When the saints go marching in.

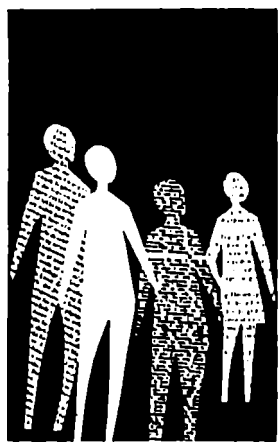
And when the moon drips red with blood
And when the moon drips red with blood
O Lord I want to be in that number
When the saints go marching in.

And when the revelation comes
And when the revelation comes
O lord I want to be in that number
When the saints go marching in.

And when the new world is revealed
And when the new world is revealed
O Lord I want to be in that number
When the saints go marching in.

TRINBRÆTTET

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplads på ca. 30 tekstlinjer. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 19 (der udkommer 26.11.) er mandag den 10.11. og til nr. 20 (der udkommer 10.12.) mandag den 24.11. Manuskripter bedes sendt til Vivi Soldahl, Bispekontoret.

Birkerød: Den hellige Families Kirke

Bistrup Byvej 4, 3460 Birkerød.
Tlf. (02) 81 27 96.

Søndagsmesser

Bistrup: kl. 8.00 og 10.00.
Hørsholm: Kl. 10.00.
Mikkeltorg: Kl. 8.00.
Åsebakken: Kl. 8.15.

Mandag den 27. oktober fra kl. 19.00 — 21.00: Møde i Midi-Kuk for de unge mellem 12 og 15 år. Det foregår i hestestalden på Nordvangsgård.

Hver onsdag kl. 19.30: Møde i Kuk for de unge mellem 14 og 18 år. Det finder sted i gilestuen på Nordvangsgård.

Søndag den 2. november. Alle Helgens Dag: Sangkoret medvirker ved højmessens i Bistrup kl. 10.00.

Mandag den 3. november. Alle Sjæles Dag. Kl. 19.30: Sangmesse i Bistrup, hvor vi vil mindes de afdøde, som i årets løb har forladt os.

Tirsdag den 4. november kl. 19.30: Sangmesse i Bistrup som indledning til regionalrådsmødet for region IV.

Loppetorvet til fordel for Vincent-gruppens arbejde i Zaire-Angola gav et nettooverskud på kr. 13.418,75. Tak til alle, som hjalp! Til næste år vil vi igen holde loppetorv — det er jo let tjente penge. Måske kunne vi gøre det til fordel for indretningen af Øm, som nu er under opbygning.

Brønshøj: Skt. Antoni Kirke

Frederikssundsvej 225, 2700 Brønshøj.

Nye messetider fra 1. oktober

Mandag, tirsdag, torsdag kl. 8.00, onsdag og fredag kl. 19.00, lørdag kl. 17.00, søndag kl. 8.30 og 11.00.

Tirsdag den 28. oktober kl. 19.30 i kirkesalen vil overlærer Else Holst tale om sin rejse til Peru og vise sine lysbilleder. Der er også ungdomsmøde i menighedssalen samme aften, hvor alle unge er velkomne.

Onsdag den 5. november: Menigheds-møde efter aftenmessen kl. 19.00, hvor vi vil drøfte vort menighedsarbejde.

Søndag den 9. november kl. 14.00: Ungdomsmesse.

Tirsdag den 26. november kl. 19.30 i menighedssalen.

Ved det amerikanske lotteri på sommermarkedet den 7. september blev følgende numre udtrukket: 190 — vin. 38 — dukke. 9 — nederdel.

Ordrup: Skt. Andreas Kirke

Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund.
Tlf. OR. 422. Giro 8026602. Kontortid: 10—11.

Søndag den 2. november. Alle Helgens Dag. Kl. 8.30: Messe. Kl. 9.30: Børnemesse. Kl. 10.30: Højmesse. Kl. 16.00: Andagt på Ordrup Katolske kirkegård med bøn for de afdøde.

Lørdag den 1. november kl. 10.00 begynder forberedelseskursus til trosbekræftelse på Niels Steensens Kollegium, Jagtvej 183 B. Tilmelding hos pater Vagn Hansen. Præsentationsmøde for forældrene onsdag den 29. oktober kl. 19.30 samme sted.

Maribo: Skt. Birgittas Kirke

Mariagade 4, 4930 Maribo.
Tlf. (03) 88 01 74.

Gudstjenestetider

Søndag kl. 9.30: Højmesse. Kl. 11.15: Messe.

Hver 1. søndag i måneden: Latinsk højmesse.

Hver 3. søndag: Fremmed prædikant.

Hver 4. søndag kl. 10.45: Messe på polsk.

Søndag den 2. november kl. 16.00: Andagt på Maribo kirkegård.

Mandag den 3. november. Alle Sjæles Dag: Kl. 8.00 og 19.00: Messe for de afdøde.

Næstved: Vor Frue Kirke

Præstøvej 29, 4700 Næstved.
Tlf. (03) 72 09 85. Kontortid: Tirsdag — fredag kl. 11.30 — 12.30 eller efter aftale.

Faste gudstjenester

Hver søn- og påbudt helligdag. Kl. 8.00: Fromesse med prædiken. Kl. 10.00: Højmesse med prædiken.

Søndag den 16. november kl. 11.00: Polsk gudstjeneste med polsk prædiken.

Søndag den 26. oktober og 30. november kl. 10.00: Latinsk højmesse.

Andagter

Hver tirsdag og lørdag kl. 19.00 i oktober: Rosenkransandagt med sakramental velsignelse.

Fredag den 7. november kl. 19.00: Jesu Hjerter andagt med sakramental velsignelse. Ellers hver lørdag kl. 19.00: Rosenkransandagt med sakramental velsignelse.

Voksenundervisning onsdag den 29. oktober kl. 19.30 i præstegården.

Menighedsrådsmøder

Det sidste menighedsrådsmøde fandt sted torsdag den 25. september. Man gennemprøvede et udkast til »Ordets gudstjeneste med kommunion«. Det næste menighedsrådsmøde finder sted torsdag den 6. november kl. 19.30 i præstegården.

Søndag den 2. november. Alle Helgens Dag kl. 8.00: Messe med prædiken. Kl. 10.00: Højmesse med prædiken. Møsser opofres for menighedens afdøde.

Mandag den 3. november: Alle Sjæles Dag kl. 8.00: Rekviemmesse. Kl. 19.00: Rekviemmesse for vort ordenssamfunds afdøde medbrødre.

Mandag den 3. november kl. 19.45: Prof. dr. teol. Børge Dieriksen, København, taler i Nødskovskolens kirkesal om spørgsmålet: »Hvem var Jesus af Nazaret?«

Torsdag den 13. november kl. 19.45: Seminarlærer Ole Borg, Århus, taler på Unge Hjem aftener på KFUK, Østergade 27, om: »Hvem ejer børnene?« Med debat. (Ole Borg er formand for Danmarks unge katolikker).

Religionsundervisning for de børn, der ikke søger katolsk skole: Hver skolefredag fra kl. 14.00 — 15.00 på Vor Frue Skole.

Konfirmandundervisning: Hver skolefredag fra kl. 14.30 — 15.30 på Vor Frue Skole.

Svendborg: Skt. Knuds Kirke

Havnegade 1, 5700 Svendborg.
Tlf. (09) 21 05 42, bedst mellem 9—10 undtagen mandag.

Lørdag den 1. november kl. 14.30: Menighedsrådet ved Skt. Knuds Kirke i Svendborg indbyder alle i menigheden til menighedsfest i Maria-Søstrenes Børnehaven, Caroline Amalievej 11a. Efter messen er der underholdning. Pastor W. Jessen fremviser lysbilleder og fortæller om sit missionsarbejde i Afrika.

Søndag den 16. november kl. 10.00: Festgudstjeneste i Sct. Bendts kapel i Rudkøbing i anledning af kapellets 50-års jubilæum. Efter messen reception.

Århus: Vor Frue Kirke

Ryesgade 26, 8000 Århus C.
Tlf. (06) 13 56 66 og 12 33 68.

Søndagsgudstjenester

Århus: Kl. 8.00, 10.00 (højmassen) og kl. 17.00.

Josefs Hospital: Kl. 7.00.

Årslev: Kl. 9.00.

Grenå: 26. oktober, 9. og 23. november kl. 10.30.

Sostrup: Kl. 9.00.

Odder: 26. oktober, 9. og 23. november kl. 10.00.

Pindstrup: 2. og 16. november kl. 10.30.

Århus: Polsk messe lørdag den 8. november kl. 16.00.

Onsdag den 28. oktober kl. 20.00: Lektor Oluf Bohn: »Begivenheder i kirkehistorien mellem 1900 og 1958, der præger kirken af i dag« (i foredragsrækken).

Lørdag den 1. november kl. 15.00: Andagt i Ndr. Kirkegårds kapel med besøg på gravene.

Fredag den 7. november: Jesu Hjerter messe med sakramental velsignelse.

Søndag den 9. november kl. 10.00: Højmesse, der bliver transmitteret i Danmarks Radio. Kl. 19.30: Andespil og TV- og radioklubbens generalforsamling.

Mandag den 10. november kl. 19.30: Menighedsrådsmøde.

Onsdag den 12. november kl. 20.00: Lektor Karl-Heinz Westarp SJ: »Kirkeforståelse efter 2. Vatikankoncil«, (i foredragsrækken).

Onsdag den 26. november: Lektor Vibeke Larsen: »Katolsk selvforståelse i nogle af Graham Greens romaner«, (i foredragsrækken).

Kunstudstilling i præsteboligen november og december: Malerier og vægtæpper af Ruth Schmidt.

Aalborg: Skt. Mariæ Kirke

Kastelvej 1, 9000 Ålborg.
Tlf. (08) 12 69 56.

Mandag den 3. november kl. 20.00: Foredrag af pater Heinrich Roos S.J.: »Kirken i dag — Kirken i morgen«.

Onsdag den 26. november kl. 20.00: Foredrag af Lars Messerschmidt: »Helligåndens gaver — Kirkens fornyelse«.

Der er fri adgang for alle. Der vil være lejlighed til at købe en forfriskning i aftenens løb.

Katolsk radiogudstjeneste

Danmarks Radio, program 1, transmitterer søndag den 9. november, kl. 10.00—11.05 højmesse i Vor Frue Kirke i Århus. Celebrant og prædikant: Pater Karl-Heinz Westarp S.J. Koret synger Emmanuel messen, komponeret af Hermann van Tooren, der også er kantor og korleder. Ved orglet er pater Bernhard Kiel S.J.

Liturgisk kalender

Ved Inga Jensen

Søndag 26/10. 30. alm. søndag. 2. Mos. 22, 21-27. Salme 18, 2-3.4. 47 og 51. (R. 2: Herre, min styrke, jeg har dig hjertelig kær). — 1. Tess. 1, 5c-10. — Matt. 22, 34-40.

Mandag 27/10. Alm. ugedag. Rom. 8, 12-17. — Luk. 13, 10-17.

Tirsdag 28/10. Simon og Judas, apostle. Ef. 2, 19-22. — Salme 19, 2-3.4-5. (R. 5a. Skabningen priser sin Herre). — Luk. 6, 12-19. Gloria.

Onsdag 29/10. Alm. ugedag. Rom. 8, 26-30. — Alm. ugedag. Rom. 8, 26-30. — Luk. 13, 31-35.

Torsdag 30/10. Alm. ugedag. Rom. 8, 31b-39. — Luk. 13, 31-35.

Fredag 31/10. Alm. ugedag. Rom. 9, 1-5. — Luk. 14, 1-6.

Lørdag 1/11. Alm. ugedag. Rom. 11, 1-2a. 11-12. 25-29. — Luk. 14, 7-11.

Søndag 2/11. Alle Helgen. Åb. 7, 2-4. 9-14. — Salme 24, 1-6. (R. 6: Så er den slægt, som søger dit åsyn, Herre). — 1. Joh. 3, 1-3. — Matt. 5, 1-12a.

Mandag 3/11. Alle Sjæles Dag. (Her anres kun nogle af de tekster, der kan anvendes). Joh. 19, 1. 23-27a. — Es. 25, 6a. 7-9. — Dan. 12, 1-3. 2. Makk. 12, 43-47. — Apg. 10, 34-43. — Rom. 8, 31b-35. 37-39. — Salme 23, 1-6. el. Salme 27, 1.4.7. og 8. 9a. 13-14. eller Salme 42, 2-3, 3.4.5. eller Salme 103, 8. og 10. 13-18. — Matt. 5, 1-12a. — Luk. 12, 35-40. — Joh. 6, 51-58.

Tirsdag 4/11. Karl Borromeus. Rom 12, 5-16a. — Luk. 14, 15-24.

Onsdag 5/11. Alm. ugedag. Rom. 13, 8-10. — Luk. 14, 25-33.

Torsdag 6/11. Alm. ugedag. Rom. 14, 7-12. — Luk. 15, 1-10.

Fredag 7/11. Alm. ugedag. Rom. 15, 14-21. — Luk. 16, 1-8.

Lørdag 8/11. Alm. ugedag (eller Guds Moders lørdagsmesse). Rom. 16, 3-9. 16. 22-27. — Luk. 16, 9-15.

Søndag 9/11. Laterankirkens indvielse. Ez. 47, 1-2, 8-9.12. — Salme 46, 2-3. 5-6. 8-9. (R. 5. En flod og dens bække glæder Guds stad, den Højeste har helliget sin bolig). —

1. Kor. 3, 9b-11. 16-17. — Alleluja. 2. Krøn. 7, 16. »Jeg har udvalgt og helliget dette sted, for at mit navn kan bo der til evig tid«. Alleluja. — Joh. 2, 13-22. — Credo. Egen Præfation.

Pastoralrådets næste møde

Lørdag-søndag den 15.-16. november holder pastoralrådet møde på Sostrup. Ifølge den foreløbige dagsorden vil det vigtigste emne uden tvivl blive drøft-

telsen af kirkens aktuelle målsætning herhjemme, på grundlag af resultaterne fra det forberedende møde på Magleås fornylig. Desuden skal behandles ny

årsopgave, årsregnskab og kirkebidrag for næste år. Mødet begynder lørdag kl. 13.30. Der er som sædvanlig fri adgang for tilhørere.

Flere hundretusinde spaniere demonstrerede for nylig for general Franco på Plaza de Oriente i Madrid. Billedet viser, hvorledes mange demonstranter benyttede lejligheden til hjerteligt at trykke spanske politifolk i hånden og dermed vise deres sympati og medfølelse med dem i anledning af terroristernes mord på deres kolleger.

Spanske biskopper fordømmer terror og undertrykkelse

MADRID (NC) — Ledelsen af den spanske bispekonference fordømmer terror som politisk våben, men fordømmer samtidig, at man går til yderligheder for at undertrykke terror.

»Vi må på ny kraftigt fordømme mord og andre voldshandlinger rettet imod menneskets grundlæggende rettigheder«, udtaler ledergruppen efter et 3 dages møde fornylig i Madrid. »Vi fordømmer især alle former

for terror, der benyttes som politisk våben, også selv om man hævder, at man herved netop vil forsvare ægte rettigheder eller søge at undgå blodudgydelser«, tilføjes det i erklæringen.

Autoritetens ret og pligt

Bispekonferencens ledelse har også rettet en appel til general Franco om, at omstøde endnu ikke fuldbårde dødsdomme mod terrorister. Biskopperne anerkender »autori-

teternes ret til effektivt at sikre almenvellet« og fremhæver alle borgeres pligt til at støtte regeringen i en lovlig udøvelse af sin autoritet. Begge parter må imidlertid forbeholdes de kristne principper vedrørende grænserne for lovenes håndhævelser. »Enhver overdreven hårdhændet undertrykkelse fremkalder ny vold og øger risikoen for, at volden får uforudsete konsekvenser«, lyder biskoppernes advarsel.

En ønskeseddel fra Caritas

1. En indisk missionær har gang på gang bedt os hjælpe med:

1. pumpe (1.000 USS)

2. redskaber til pumpe (500 USS)

3. en hønsegård (1.000 USS).

Altså ialt 2.500 USS. Han leder et rehabiliseringscenter for spedalske patienter. Hans formål anbefales varmt af Caritas India.

2. Ordenssøstre i Dahomey beder om to mobyletter

(små motorcykler). To søstre kan derved arbejde i landsbyerne for at uddanne kvindelig ungdom. Prisen er 100.000,- C. F. A. eller kr. 2.735,- kr. stk.

3. En missionær i Sundargarh i Indien, som er på besøg i St. Josefs hospital i København, hvor en søster udfører et stort og uegenlystigt arbejde for Indien, beder om mælkepuler og vitaminpiller til de underernærede, som daglig beder om to mobyletter

sogn. Vi skulle gerne bruge 10-15.000 kr.

Erfaringen viser, at »mange bække små« hurtigt danner en stor Å, som løser de store og svære opgaver, den Tredie Verden stiller til os.

Send gaver til Caritas Danmark, giro 4 04 39 79 eller på checks til Caritas Danmark, Griffenfeldsgade 44, 2200 København N.

Knud Ballin

KÆMP FOR DE ANDRE

Af Lise Thrane

Så længe du kæmper for de andre, glemmer du egoismen i dig selv. Sådan udtrykte en baskisk kvinde forleden sin livsholdning, og hun satte handling bag ordene ved at sultestrejke i tre dage og nætter foran den spanske ambassade i København sammen med andre landflygtige spaniere af forskellig politisk hudfarve, — selv erklærede hun sig for kommunist.

Anledningen var Francoregimets nye antiterroristlov, hvorefter det er muligt for en spansk militærdømstol at dømme oprørere i de baskiske provinser til døden på den blotte mistanke.

Prøve at finde hinanden

Dette skete første gang den 28. august i år, som alle avislæsere vil vide. Den ene af de to dømte har ifølge kirurgernes erklæring en hjerne som en tre-årig, idet han ved arrestationen blev skudt igennem hovedet af en civilgardist.

Nogle af dødsdommene er nu eksekveret, men i håbet om at få dem omstødt, mødtes spaniere og danskere, kommunister, anarkister og katolikker uden for den spanske ambassade for nogen tid siden.

Et tæppe var bredt ud på jorden, og her sad vi demonstranter og prøvede at finde hinanden på tværs af vore forskellige opfattelser, og jeg tror vi nåede til enighed om, at vi er nødt til at anerkende andre-

synspunkter end vores eget, hvis vi skal kunne være på verdens tæppe sammen. Så meget blev ikke udtalt, men vi følte det i vore hjerter og forsøgte at udtrykke det med ord på trods af sprogbarrierer. Hvad er det, der står i Bibelen: Den som siger at han elsker Gud, som han ikke har set, men ikke

elsker sin broder, som han har set — han er en løgner, og hvorledes bliver Guds kærlighed i ham?

Venstreorienteret frihed

Det første døgn af vagten var sommervarmt og stjerneklart, men med et trak uvejrsskyer sammen og regnen fossede ned, mens tordenen buldrede, og lynene lavede lysreklamer på himlen.

Nøjagtigt sådan oplever turisten Spanien. Man tager af sted for at finde sol, sand og sommer, men opdager så, at under den idylliske overflade af flamingodans, vandskiløb og luksushoteller bølger et politisk had til Francoregimet, et gammelt nag som børnene har arvet fra deres republikanske fædre. Socialistiske undergrundsbevægelser danner orkestre, der øver sig i forskellige tonearter, mens man venter på den store koncert. Hødest går det til i de nordlige provinser, fordi frihedstrangen fra gammel tid er størst her — som i alle nationers grænseområder. Baskerne venter på et »1920«, som sønderjyderne gjorde det efter nederlaget i 1864. De forklarer mig det på følgende måde:

— Vor organisation har handlet siden 1939, da den spanske borgerkrig endte med Francos sejr — men vi har ingen legale veje haft. Nogle er sendt i landflygtighed, andre er emigreret frivilligt, mange er fængslet eller er blevet henrettet. Flere tusinde er blevet henrettet siden 1939, men de nøjagtige tal kan først fremskaffes, når Francoregimet er fjernet.

— Vil I selv anvende vold?

— Ikke hvis vi kan undgå det. Der skal komme en folkestrejke,

den skal få diktaturet til at falde. Men hvis andre bag efter forsøger et kup, vil vi anvende vold for at forhindre det.

— Hvad venter I jer af fremtiden i Spanien? Hvad er jeres mål?

— Et frit folk.

— Mener I mennesker i Østeuropa har frihed?

— Danskerne er heller ikke frie. Den økonomiske magt er i bestemte hænder, og den dominerer den politiske magt.

— Er Kirken ikke blevet skubbet ud i Sovjetunionen? Mange kirker er lukkede.

— Hvis Kirken har mistet sit tag i befolkningen, skyldes det, at den har identificeret sig med højrevendte politiske kræfter. Hvis kirken vil lade være med det, vil vi kommunister gerne samarbejde med den. I Spanien kæmper flere og flere præster på vor side, tidligere turde de det ikke af frygt for at miste deres stilling. En mand som Helder Camara i Sydamerika har vor fulde støtte.

Gammeldags nonneskole

— Tror du selv på Gud? Den baskiske kvinde ligger med armene under hovedet og stirrer op i himlen.

— Jeg har meget tvivl i mit hjerte. Men jeg mener, at den katolske kirke har forbedret sig meget efter 2. Vatikankoncil. Kirken er blevet mere evangelisk. Jeg har selv gået i nonneskole, fra jeg var fire, til jeg blev femten år, og jeg synes undervisningen var tom, stiv og gammeldags. Vi havde alt for mange rosenkransandagter, og den kristendom jeg lærte af nonnerne var ikke det budskab, jeg selv kan læse i Bibelen.

Lise Thrane

Konfliktbetonet valfart

MARIAZELL (KIPA) - Lederen af den bevægelse, der betegner sig selv som »Rettroende Katolikker«, Marcel Lefebvre, fhv. missionsbiskop af Dakar, har bøjet sig for den østrigske biskop Johann Webers forbud mod at misbruge valfartskirken Mariazell til en demonstration for den afskaffede tridentinske højmesse fra 1570. Biskop Lefebvre havde organiseret en »stjernevalfart« til det kendte valfartssted Mariazell (hvor kardinal Mindszenty blev bisat for nylig) og havde meddelt, at pilgrimsmessen den 8. september ville blive fejret efter den gamle ritus, idet han betragter kirkens nye liturgi som kættersk og ugyltig.

Biskoppen af Graz i Steiermark, Johann Weber, havde gjort ham opmærksom på, at nok var det enhvers ret at komme og bede på sin egen måde, men at han ikke ville tillade nogen anden liturgi end den gældende og navnlig ingen demonstration mod den gældende i valfartskirken. Biskop Lefebvre ville derfor overho-

vedet ikke celebrere en messe, men kun en andagt med kommuniionsuddeling.

I en timelang prædiken meddelte han deltagerne, at han ikke ville adlyde paven ved at lukke det forbudte præsteseminar i Econe, Schweiz. »Hvis vi gjorde det, ville vi risikere, at præstekandidaterne mistede både tro og moral!« råbte han. Ordret spurgte han: »Hvad andet kan paven da ønske, end at vi uddanner katolske præster?«. Han afviste den beskyldning, at han og hans tilhængere styrer hen mod et skisma og dannelsen af en ny sekt. Til slut sagde han: »Vend tilbage til den sande katolske tro!«

Omkring 1000 mennesker deltog i valfarten, blandt dem prælat Erwin Hesse fra Wien. Biskop Weber har i meget kraftige vendinger taget afstand fra biskop Lefebvres manifestation fra prædikestolen mod Roms beslutning om at forbyde det af ham oprettede »Broderskab Pius X« og om at ophæve dets reaktionære præsteseminarium i Econe.

Missionærer udvist

VIENTIANE, Laos (KIPA) — De laotiske myndigheder har udvist to biskopper og 30 ordenspræster, alle oblatfædre (OMI). Ingen begrundelse blev anført. De to biskopper er Alessandro Staccioli, apostolisk vikar for Luang Prabang, og Etienne A.G. Loodregt, fhv. apostolisk vikar for

Vientiane. Den pavelige delegat i Laos, mgr. Moretti, og de buddhistiske højeste instanser har forgæves søgt at forhindre udvisningen. En delegation fra den buddhistisk-laotiske religion ledsagede under sympatiytringer de 32 missionærers tvungne afsked, som man håbede ville være kortvarig.

Budskab til syge

ROM (KIPA) — Pave Paul har udsendt en tak til alle syge for deres direkte eller åndelige deltagelse i det hellige år. I et budskab på de syges dag søndag den 5. oktober sagde paven: »Vi vil gerne takke jer for jeres uvurderlige tjeneste. Jeres i kristen tålmodighed bærede lidelser understreger på en ganske særlig måde det hellige års bods-karakter.«

Paven tilføjede, at de syge i kraft af deres åbenlyse eller skjulte lidelser indtager »en særlig plads blandt alle dem, der har fulgt kirkens opfordring til forsoning og fornyelse«. De menneskelige lidelser kan bidrage til en bedre

forståelse af Kristi lidelser for at forløse verden. Paven påpeger, at Kristi lidelse og menneskenes forløsning er knyttet uløseligt sammen. Som afslutning på sit budskab til de syge sagde paven: »Selv om det ikke vil være muligt for jer alle sammen at komme til Rom for at fejre det hellige år, ved vi, at I alligevel i ånden vil tage del i gudstjenesten for de syge, og at I derfor også, som vi har bestemt, kan opnå den aflad, der er knyttet til det hellige år.« Under gudstjenesten den 5. oktober i Peterskirken gav paven personlig de syges salvelse til et stort antal syge.

En religionskrig må forhindres

BEIRUT (KIPA) — De med Rom unerede melkitiske biskopper i Libanon har i en fælles erklæring krævet, at regeringen skal sætte alle bestræbelser ind på med øjeblikkelig virkning at bilægge kampene i landet. I teksten, som blev offentliggjort i Beirut, afviser biskopperne samtidig tanken om at opdele landet i en stat, hvor flertallet er kristne, og en, hvor flertallet er muhamedanere.

Biskopperne understreger, at Libanon på ny skal blive et land, hvor muhamedanere og kristne lever i fredelig forståelse med hinanden. Det er nu regeringens historiske opgave ikke at lade de blodige stridigheder udvikle sig til en religionskrig og at gøre alt for at få voldshandlingerne til at holde op, hedder det i erklæringen.

De kampe, som indtil nu fortsætter med uformindsket heftighed, kræver et stadig større antal døde og sårede. Den kristne falange har stillet regeringen over for det ultimatum, at den skal få kampene til at høre op, idet chefen for falangen Gemayel ellers vil se sig nødsaget til at sætte sin stærke private hær ind for at beskytte de kristne mod muhamedanerne. Regeringen Karama tøver nu som før med at indsætte tropperne, fordi de frygter, at det skal føre til endnu større blodsudgydelser.

Man har i mellemtiden nedsat et »udvalg til national forsoning«, som skal prøve at finde en udvej af den stadig mere kritiske situation, og man håber nu, at udvalgets arbejde skal føre til gode resultater.

Ny salig-kåring

Sognepræsten i Hillerød, Per Waagø var den 19. oktober i Rom for at repræsentere Oblatfædre ved saligkåringen af deres ordensstifter, Charles Eugene de Mazenod.

Mazenod blev født i Aix en Provence i 1782, præsteviet 1811 og bispeviet 1832. Hans den gang usædvanlige gerning med evangeliets forkyndelse for fattige mennesker gav ham inspiration til dannelsen af Les Oblats de Marie Immaculee, som oblatfædre hedder på originalsproget.

Især 2 ting optog ham stærkt. For det første den folkelige forkyndelse, og for det andet hævdelsen af den katolske skole, som i Frankrig var udsat for undertrykkelse fra statens side.

Oblatfædrene er en vidt spredt missionsorden over det meste af verden. I 1958 bad biskop Suhr dem om at komme til Danmark. De-

res hovedstation i Herlev har siden været gennemgangssted for præster og brødre til Viborg, Randers, Hillerød, Thorshavn, Godthåb — (det er dem, der repræsenterer den katolske kirke i Grønland) — og i Sverige: Umeå, Luleå, Sundsvall og Stockholm.

Næste nummer udsendes onsdag 12.11

Reform af passionsspil

(KIPA) - Et udkast af den lokale billedhugger Hans Schwaighofer til en helt ny iscenesættelse af de berømte passionsspil, som i 1980 igen vil blive opført i den sydtyske by Oberammergau, er blevet præsenteret for byens borgere, der som bekendt alle er aktører i det bibelske drama. Samtidig arbejdes der med en gennemgribende reform af passionsspillenes tekst.

Det ældste manuskript er fra 1750 og blev forfattet af benediktinermunken Ferdinand Rosner, men si-

den 1860 har man spillet en ny, »moderne« version af Alois Daisenberger, sidst i 1970. Både billedhuggeren Schwaighofers kritik af den forældede kulisse og biskoppernes kritik af tekstens antisemitisme er nu blevet taget op til alvorlig drøftelse. Også Kristi rolle skal renses for pietistiske træk og understrege hans betydning som forløser og forsoner. Byrådet har stillet DM 500.000 til rådighed for arbejdet med både den nye tekst og den nye scene.

Dogmernes værdi side 4

Aftenbøn side 5

Den katolske skole side 6-8

Hej med dig! side 9

katolsk orientering

Maria - vor hjælper og største lærer i bøn

VATIKANET (NC) — Maria er vor største lærer og mest ophøjede hjælper i vores fattige, stammende bønner, sagde pave Paul VI til en stor skare pilgrimme på Peterspladsen i sin sædvanlige tale før Angelus den 5. oktober, som er Rosenkransdagen.

Paven lovpriste rosenkransbønnen som både folkelig og traditionel, men også kontemplativ og med bibelske rødder. Han

sagde, at den fornyede brug af rosenkransen var et lovende tegn, og understregede, at den opfyldte et øget behov for bøn. Idet han opregnede det moderne livs forstyrrende indflydelse, som klart kan spores i uddannelsen, økonomien og i de internationale forhold, sagde paven, at bønnen drager os inde i os selv.

Paven gentog kardinal Polettis anbefaling af ro-

senkransbønnen på grund af dens enkle opbygning, dens folkelige karakter, dens bibelske basis og dens evne til at lede mennesker til betragtning af Kristi mysterier. Paven tilføjede, at vi behøver hjælpen fra de helliges samfund, for hvilket Maria er mor og dronning, for at bringe orden i den uordentlige verden.

Harold Wilson afviser læge-diskriminering i abort-spørgsmålet

Kardinal Heenan finder svaret undvigende

LONDON (NC) — Den britiske premierminister Harold Wilson har forsikret kardinal John Heenan af Westminster, at regeringen med sine direktiver om friere adgang til abort ikke tilstræber at diskriminere læger, som er imod abort.

Kardinal Heenan har i juli måned i år i et brev til Wilson påpeget, at den britiske sundhedsstyrelse faktisk afskærer visse læger fra en fremtid i det statslige sundhedsvæsen, idet læger, som er imod abort, ikke kan indsættes i bestemte konsultative stillinger.

I Wilsons svar til kardinalen hedder det: »Den nævnte regel er indført nok så meget for at hjælpe dem, der er imod svangerskabsafbrydelse af religiøse eller andre samvittighedsgrunde, således at hvis de ansøger om en stilling på et sted, hvor muligheder for svangerskabsafbrydelse allerede eksisterer, vil der ikke være nogen grund til at diskutere spørgsmålet med dem.

Premierministeren tilføjer: »Hverken ministeren

eller jeg vil nogensinde godkende, at der ikke skulle være nogen fremtid for nogle læger i sundhedsvæsenet. Der vil altid være en fremtid for dem«.

Til kardinal Heenans påstand om, at den let opnåelige abort er et skridt hen imod lovliggørelse af medlidenhedsdrab, siger Wilson: »En sådan euthanasipolitik er aldeles afskyelig, og der er absolut ikke tale om, at den siddende regering — eller, tror jeg, nogen anden regering — ville støtte den«.

Regeringens dilemma

I en kommentar til Wilsons svar siger kardinal Heenan, at premierministerens udtalelse »røber regeringens dilemma«. Eftersom abort faktisk kan opnås efter ønske, må regeringen sørge for, at det tilstrækkelige antal læger er parat, men dette kan ikke lade sig gøre, medmindre ansøgerne til bestemte stillinger ikke har samvittighedskvaler ved at fremkalde abort. Selv i de områder, hvor der er læger

nok, som er villige til at foretage abort, vil de ansættende myndigheder sikre sig, at også lægevikarer er villige til at videreføre lægernes arbejde under deres fravær, sagde kardinalen.

Abort var også afskyeligt

Kardinal Heenan noterer sig premierminister Wilsons forsikring imod en politik for medlidenhedsdrab, men fremhæver samtidig, at for kun få år siden »var abort også afskyeligt for regeringen...«

Højlydte krav fra humanistisk side om legaliserede medlidenhedsdrab har i øvrigt fået Church og England til at udtrykke den modsatte opfattelse med den begrundelse, at det ville lægge et pres på syge mennesker for at få dem til at underkaste sig eutanasi. Legaliseringen af eutanasi ville »lægge pres på både håbløst syge og på folk, der ikke var håbløst syge, for at de skulle give tilladelse til at lade sig skaffe af vejen«, hedder det i en anglikansk rapport.

Katedral lukket i USSR efter langvarig kamp

MOSKVA (KIPA) — Uden at verdensoffentligheden har lagt mærke til det, er den russiske ortodokse Kirkes hovedkirke, Vladimir Katedralen, 180 km øst for Moskva blevet lukket. Lukningen — som først nu kommer til offentlighedens kundskab — skal være sket allerede i foråret, men før det kom så vidt, skal der have fundet et månedlangt tovtrækkeri sted mellem myndighe-

derne og de troende. Myndighederne angiver som grund til lukningen, at kirken i høj grad trænger til at restaureres. Bladet »The Orthodox Church«, der som det første fortæller, hvad der er sket med katedralen, fremsætter i denne forbindelse den formodning, at katedralen, som indeholder verdensberømte fresker af mesteren Andrej Rubjev, har lidt samme skæbne som andre

historiske kirkebygninger i Sovjetunionen, der er blevet lavet om til museum. Bladet understreger samtidig, at det ikke er helt klart, hvilken rolle byens ærkebiskop Nikolaj har spillet i forbindelse med kirkens lukning. Den kendsgerning, at han for nylig er blevet forsat til et andet russisk bispesæde, tyder imidlertid på, at han har sat sig imod, at hans domkirke blev lukket.

ROSKILDE KLOAKSERVICE

Radiodirigerede vogne.
Mekanisk rensning af afløb - kloaker septictanko
brønde - olietanke m.m. Højtrykspuling af rør-
ledninger. Udlejning af el- og motorpumper.
Rensning og reparation af dykpumper. Elektr.
kloakbor
35 30 51
døgnvagt

Lær tysk i Tyrol

Virkelig effektiv international sprogskole for alle
aldersgrupper, uanset forkundskaber.
2 og 4 ugers kurser - små hold - udflugter.
Skriv - gerne på dansk - til

SPRACHSCHULE WESTENDORF

A-6363 Westendorf/Tyrol
Østrig

Tømrermester

Ferd. Færch & Co A/S

Strandvejen, Ålborg
Telefon 12 03 01

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

WVS

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

E. Christoffersen

Ringstedgade 25, Næstved

Begravelse og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 - GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 76
Ligkistemagasinet GO. 6056 - GO. 6030

Begravelse og bisættelser
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

DANSK LIGBRÆNDINGS- FORENING

Bisættelser og begravelser
ordnes til rimelige priser for
alle

Medlemsskab ingen betingelse
men en fordel.

STORKØBENHAVN ÅRHUS
HØVEDKONTORET (06) 12 58 95 - 13 51 83

Nikolaj Plads 27 HJØRRING

13 75 40 (08) 92 22 61

Amagerbrogade 31

SU 7540

Falkoner Allé 16 HORSSENS

2000 København F (05) 62 61 22

217540

Nørrebrogade 118 KOLDING

39 33 25 (05) 52 20 10

Enghave Plads 12

31 75 40 NYKØBING F.

Østerbrogade 110 (03) 85 18 48 - 85 01 51

TR 6840

Kirketorvet 19 NÆSTVED

GE 7540 (03) 72 02 33

Seborg

Hovedgade 154 ODENSE

67 92 93 (09) 12 81 32 - 11 21 61

Glostrup

Hovedvej 166 RANDERS

96 16 53 (06) 42 29 45 - 42 21 61

Hvidovrevej 258 ROSKILDE

78 16 23 (03) 35 18 40

SILKEBORG

(06) 82 37 28

AABENRAA

(04) 62 29 79 SLAGELSE

(03) 52 42 70

AALBORG

(08) 12 17 77 - VEJLE

12 19 01 (05) 82 23 33

LÆSERNE SKRIVER

Under denne rubrik vil breve fra læserne blive bragt
i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har
almen interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til
om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200
ord.

Bekymringer

På forkerte spørgsmål får
man forkerte svar. Det er be-
klageligt, at Ellen Baads-
gaard Jensen har formuleret
sine bekymringer om kirken
og skolen under overskriften:
Hvad familien venter af kir-
ken. Resultatet er - også i bla-
dets tilhørende leder - blevet
forskellige udtalte og anty-
dede bebrejdelser, som ikke
er rimelige.

Familien - og den enkelte -
skal ikke tilbringe tiden med
at forvente noget af kirken.
Kirken det er os. Kirken er
syndernes kirke, de helliges
kirke, de kedsommelige vane-
menneskers kirke.

Kirkens skoleproblemer er
også vores. Den danske katol-
ske kirke har altid - såvel i au-
toritetens gamle dage som i
den moderne uros - været et
lille mindretals. Det må på-
skønnes, at dansk lovgivning
har givet mulighed for at op-
retholde vort skolevæsen.

Dets sigte må være viden og
miljø.

Viden. »Jeg resignerer
gerne over for mit barns mate-
matiske eller sproglige vi-
den«. Jeg tvivler på min side.
Jeg har aldrig mødt en sådan
forældreindstilling i praksis,
når det kom til stykket.

Miljø. »Flere af (nogle ka-
tolske gymnasieelever) kunne
ikke engang give en forklaring
på, hvorfor de var katolik-
ker.« - Det skal de heller ikke.
Katolikker skal selv under det
lille mindretals vilkår være

katolikker med selvfølgelig-
hedens begrundelse. (Og an-
den begrundelse findes vist
overhovedet ikke.)

Det forekommer rimeligt,
at vort skolevæsens lærere og
forældre samvittighedsfuldt
og nøgternt søger frem til en
beskrivelse af skolens virke,
som det er, som det bør være
og som det ikke bør være.

Men det forekommer ikke
rimeligt, at EBJ påkalder kir-
kelig autoritet og henvisning
statsstøtte for at gennemføre
næsten ekstatiske krav til en
pædagogisk omlægning.

»Hvad synes du, at man skal
ønske sig af kirken i dag? - At
den ville stille krav. - Hvis den
forlanger noget af os, ja, så
kommer der måske ikke så
mange, men det bliver dem,
der holder ud, den skal bygge
på«.

Det er en kættersk tale,
der ofte dukker op. Krav, det
er noget man først og frem-
mest stiller til sig selv.

Ordet Exodus er blevet
moderne igen. Vi kender det i
folkekirken og i vor kirke.
Men ordet peger på udgangen
fra Ægypten. Det var et folk
på godt og ondt, der drog ud.
Hvor meget dårlighed, der
var i dette folk - både under
vandringen og i det forjættede
land - kan læses i skriften.

Dagligdagens selvbesin-
delse bør ske i erindringen
herom.

Paul T. Kaare Frederiksen

Romvalfarten

Det var en skuffelse at læse
»anmeldelsen« af »Nordisk
Bispevalfart«. For det første
synes jeg, den lidt irriterende
tone harmonerer dårligt med
Jubelårets motto: Fornylse
og forsoning. For det andet
harmonerer tonen i »anmel-
delsen« også dårligt med re-
daktionens efterlysning af en
pæn tone i de indlæg, der
kommer i bladet - og endelig!
Jeg var især skuffet over ar-
tiklen, fordi jeg selv var så
glad for at være med, selv om

der var ting at kritisere. Det
var jo op til én selv at tage
med på turene i Roms omegn.
Som turist (og det var vi jo
også, om end valfarten var det
egentlige) glædede det mig, at
valfartsprogrammet var udvi-
det med netop disse ture, som
vel især var beregnet på folk,
der som jeg var i Rom for før-
ste gang. Men mange blev
hjemme for netop at fordybe
sig. Der var tale om et tilbud -
ikke et diktat.

Lise Fabricius

Redaktionen beklager

Det er desværre ikke muligt at bringe alle læser-
breve omgående, da vi for tiden får flere til hvert
nummer, end der er plads til. Vi regner med, at
læserne hellere vil stå lidt i kø, end at få brevene
forkortet. Se også side 7-8 og 11. red.

Afvist af to katolske skoler

I anledning af Hans Jørgen
Johansens leder om den katol-
ske skole og dens søgen efter
sin egen identitet, kan jeg
ikke nære mig for at komme
med følgende bemærkninger:

Efter at min datter i 4½ år
havde gået i den håbløse dan-
ske folkeskole, besluttede min
kone og jeg, at selv om vi ikke
havde råd til det, ville vi sende
vor datter i katolsk privat-
skole, sammen med vore to
andre yngre børn. Vi er en god
almindelig praktiserende ka-
tolsk familie, hvor begge for-
ældre har gået i katolske sko-
ler.

Stor var vor undren, da vi
ved henvendelse til to katol-
ske skoler fik at vide, at de
ikke kunne accepteres i katol-
ske skoler, hvor niveauet
åbenbart er meget højt. Uan-
set, at vi var villige til at be-

tale ubegrænset for ekstraun-
dervisning, var det begge ste-
der et klart nej, det ene sted
endda ikke særlig venligt.

Herefter fandt vi en glim-
rende privatskole, baseret på
folkekirkelig kristent grund-
lag, hvor vore tre børn nu er
kommet ind på normalt klas-
seniveau efter deres alder. Vi
har måttet ofre en del på eks-
traundervisning, men de føl-
ger nu glimrende med efter de
meddelelser vi får fra skolen.

Kære katolske skoler, til
lykke med at I har sagt farvel
til tre praktiserende katolske
børn og deres forældre.

Af hensyn til vore børn, vil
enhver forstå, at vi må und-
lade vore navne i dette læser-
brev.

En far og mor
(Navnet tilbageholdt af red.)

Til venstre, til højre - eller lige ud

Ved bladets start forstod vi, at
side 2 blev beregnet til even-
tuelle læserbreve. Som ivrig
læser af udenlandske katolske
blade ser jeg ofte sådanne
breve, som efter min mening
giver god anledning til at få
luft for følelser fremkaldt af
de mange forandringer inden-
for Kirken, forandringer vi
nok kan have meget forskel-
lige meninger om. Imidlertid
synes denne læserbrevside
ikke meget benyttet. I bla-
dets nr. 15 beklager redaktio-
nen sig over, at modtagne
læserbreve er så tarvelige, at
brevskriverne ikke kan være
det bekendt. Og bladet
endnu mindre at offentliggøre
dem. Et trist resultat! Vi må
dog give herr Erik Christen-
sen ret i, at man da kunne
rense sproget inden det bru-
ges.

Også jeg er med beklagelse
stødt på udtrykket venstre-
eller højredrejede katolikker,
et trist ord hentet fra den poli-
tiske terminologi. Kan vi vir-
kelig ikke finde vejen - lige
ud?

Jeg har før prøvet at sende
Dem et brev om den tilta-

gende sækularisering af ka-
lenderen særlig vedrørende
søndagens anbringelse som
ugens sidste dag, altså man-
dag, Feria secunda, regnes for
ugens første dag. Hensigten er
klar, 5 arbejdsdage, lørdag til
sport og søndag til at sove.
Jeg hørte eller så intet resultat
af dette brev. Måske er redak-
tionen og jeg ikke enige, sik-
kert ikke om alt, men mit
sprog kan man vist ikke be-
klage sig over.

Pladsmangel lider bladet
måske også af. Hvad der får
mig til at gribe pennen ved
denne lejlighed er, at man fin-
der plads - en hel side - til ind-
blanding i indre spanske for-
hold. Også en »prædiken«,
som ikke trykkes af fromhed.
Er der nu nogen grund til at
deltage i nogle nordiske ven-
stredrejede statsministres og
udenrigsministres hyl i et
sprog, som sandelig hverken
er diplomatisk eller renligt?

C. Poulsen

Deres brev om kalenderens
tendens var desværre havnet i
arkivet. Undskyld!

red.

Hvornår er det søndag?

I den sværm af kalendere,
man modtager ved årets be-
gyndelse, har få måske
bemærket, at nogle indstreger
ugerne således, at søndagen
optræder som ugens sidste
dag. En ringe ting. Betyd-
ningsløst?

Følger vi ikke den grego-
rianske kalender, der beteg-
ner ugedagene som: Domi-
nica, mandag til fredag som
Feria II o.s.v. til VI. og Sa-

bato? Feriadagene?: de uge-
dage, hvor vi er fri for sønda-
gens større religiøse pligter,
men hvor søndagen ellers
præger hele ugen.

Der var engang, da Køben-
havns Universitet skulle god-
kende alle kalendere med et
stempel, og dengang var
denne nye tendens næppe ble-
vet accepteret.

Er det tendens eller tanke-
løshed? C. Poulsen

VIETNAMESENE I TÅSTRUP. Messen den 12. oktober blev fejret på 4 sprog: dansk, latin, engelsk og vietnamesisk, og det lød skønt, fortæller pastor Herberighs. Bagefter blev det ny menighedshus fyldt, også med buddhistiske vietnamesiske venner. Der var 175 mennesker, børn og voksne til fælles frokost. Og så gik det slag i slag med sange, børneløse og sketches. Vietnameserne viste deres musikalske evner, deres ligefremme optræden og venlige smil. Vi har alle godt af åbenhed over for hinandens kultur. Vi nød det alt sammen.

Storkøbenhavnsk menighedsrådsmøde

Skt. Annæ sogn var vært for det storkøbenhavnsske menighedsrådsmøde den 16. oktober. Disse møder finder sted hvert halve år. Det var sidste gang, de nuværende medlemmer mødte op. Der er valg til nye menighedsråd i maj. Aftenen indledtes med bispemesse og præsentation af Erling Rasmussens nye, gode børnemesse. Derefter gav Elsebet Kieler et referat af pastoralrådets struktur-weekend på Magleås i weekenden forinden.

I grupper tog man hul på nogle af de spørgsmål, som denne weekend havde rejst for mange spørgsmål til et enkelt aftenmøde. Og dog gav denne aften bidrag af særlig interesse. Man var i nær kontakt med de lokale forhold, og gruppedrøftelserne foregik mellem repræsentanter fra op til 5 sogne, så der var et godt sammenligningsgrundlag. Endogså fra Åkirkeby var menighedsrådsformanden mødt frem.

Samarbejdet mellem præster og menighedsråd går godt alle vegne, glimrende, sagde nogle. Alle vedkendte sig deres pastorale medansvar og havde mod på opgaven. Man bekræftede tilstedeværelsen af gode initiativer i form af evangelie- og bedegrupper, besøgsgrupper, børnemesser, ungdoms- og ældregrupper.

Man ønskede kontakt og samarbejde med nabosognene, særlig til ungdomsarbejdet, som volder bekymring. Ungdommen er forsømt hjemme, fordi forældrene har travlt med at tjene penge, og i Kirken, fordi der er mangel på ungdomspræster og kvali-

ficerede ungdomsledere.

Menighedsrådene burde have et stærkere bønssælleskab, mente nogle, og emnemøder, hvor de praktiske, administrative opgaver blev taget af dagsordenen. Flere spurgte også, om de var sig deres pligt til mission bevidst?

Et stort fælles problem er, hvordan man opnår en bredere, personlig kontakt til menighederne. Også i menighedeme tales der her og der om manglende kontakt til menighedsrådene. Sådan synes de to parter at sidde på hver sin side af et plankeværk og længes efter kontakt med hinanden. Hvad kan vi gøre for at komme over det plankeværk?

Kirkekaffe er et kontaktmiddel.

Husbesøg, dvs. kontaktmøder i gæstfri hjem i sognet, hvor sognets præster, repræsentanter for menighedsrådet og kvarterets katolikker mødes i mindre grupper - er også værd at prøve.

Alle må hjælpe alle, så vi kan komme ud af isolationen og fremmedgørelsen i vore menigheder.

Aftenen sluttede med et almindeligt ønske om at de storkøbenhavnsske møder må bevares og gerne gøres endnu mere engagerede. Halvdelen af de fremmødte ønskede dem henlagt til en lørdag eftermiddag, så man havde bedre tid. Men det strandede på præsterne, som er optaget hele week-enden. Drøftelsen om Struktur og Liv fortsætter på pastoralrådets week-end på Sostrup d. 14.-15. februar, hvortil alle bispedømmets sognepræster og menighedsråd vil blive indbudt.

Pastoralråds-weekend på Magleås

Forberedelse til debatten på næste pastoralrådsmøde.

Pastoralrådet er gået i gang med den revision af de nye rådsstrukturer: pastoralråd, regionalråd, menighedsråd, som skulle finde sted senest i 1975. Det var Synoden på Nyborg Strand i 1969, der oprettede dem. Det var et nyt og dristigt initiativ. Rådene er ikke blot rådgivende, men indenfor deres kompetenceområder medansvarlige og beslutningsdygtige i de opgaver af pastoral, karitativ og økonomisk-administrativ art, som angår menighederne, henholdsvis hele bispedømmet.

På Magleås var der både stemning for en teknisk forenkling af de nuværende strukturer og for en videreudvikling af dem i religiøs-pastoral retning. Det var især menighedernes liv og trivsel, der var på dagsordenen: Hvad gør vi for de Guds børn, som står i randen af Kirken og ikke ved så meget om det hele? og hvad gør vi for de små, grønne spirer, som er brudt frem her og der i form af evangelie- og bedegrupper, arbejdsgrupper af forskellig art eller enkeltpersoner, der søger et dybere engagement i Kristi og Kirkens liv?

Alle troendes fælles værk

Takket være de nye strukturer er biskop, præster, søstre og lægfolk bragt i samme båd og sat til at arbejde hånd i hånd. Det er i løbet af de 6 år, der er gået, blevet en helt naturlig ting. Det er også i pagt med 2. Vatikankoncil, som siger, at det er alle troendes fælles værk at bygge Kirken, Kristi legeme, op. Weekenden på Magleås afspejlede og styrkede dette fællesskab.

»Den stressede Kirke« har katolsk orientering i en leder kaldt alle disse rådsmedlem-

mer. Og noget er der om det. Uden mange kommentarer ydes der i virkeligheden et stort, kvalificeret fritidsarbejde af lægfolk, der i forvejen er rigeligt engageret i familie og samfund. Men en weekend som den på Magleås, hvor man giver sig tid til ikke blot at tale om Kirken og arbejde med Kirken, men være Kirke sammen, giver bonus, også i arbejdet. Det erfarer menighedsråd, der tager på retræte sammen. Og det erfarede pastoralrådet også ved denne lejlighed.

Hvad det vil sige at være Kirke

Man var sammen i spontan bøn og liturgisk bøn, i fælles lydhørhed overfor Guds ord, i bod - lørdag aften var der bordsandagt med skriftemål efter det nye ritual - og tilbedelse. Og hele week-enden var i virkeligheden en fælles undersøgelse af, hvordan man sammen med menighederne kunne virkeliggøre stadig mere af Kirkens væsen og liv.

Biskoppen gav et inspirerende bidrag hertil med sit foredrag søndag morgen om Kirkens gudgivne struktur, om hvad det vil sige at være én, hellig, katolsk og apostolisk Kirke.

Et vigtigt bidrag var også drøftelserne af nye tjenester i Kirken og af en officiel anerkendelse og indsættelse i menighederne af allerede velkendte tjenester. Man talte i den forbindelse om diakoner, kateketer, evangelister, der kunne forkynde evangeliet for kirkefremmede, om sognesekretærer, lektorer, ministranter, kirketjenere osv. Og week-enden sluttede, som sig hør og bør, med messe i Magleås smukke kapel.

BØRNEJULEKALENDER. Overskuddet fra salget af Danmarks Radios julekalender vil i år gå til en skole for 150 børn i Peru. Som vi allerede har set i TV, er det en dansk præst, nemlig vores egen Peter Tantholdt-Hansen, der står for projektets gennemførelse i Peru, - måske en yderligere tilskyndelse til at få kalenderen op i alle katolske hjem med børn.

Kaj F. Fjording og Søn

Murarmestre - Ingeniører
Entreprenører
Hyldegårds Tværvæg 13
Charlottenlund.
Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ installatør
J. Ramskov Hansen
Telefon 94 31 45

Brdr. MEYER

Blikkenslagermester
aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 - 80 50 30

A. Mougaard A/S

Entreprenør- & murerfirma
Århus C
Telefon 14 20 23 - 13 83 23

Mogens Larsen

Ramsherred 31, Åbenrå
Telefon 2 25 30 og 2 34 27
Lys - Kraft - Varme

Ressourcespild

Flere tusinde varmtvandsbeholdere og mange tusinde meter vandrer tæres op hvert år.
Ring til Deres VVS-installatør og få monteret et **ANO-KAT minielektrolyseanlæg** i Deres parcelhus. Så er Deres varmtvandsbeholder og rørsystem - for ca. 500 kr. - effektivt beskyttet mod korrosion
Guldager Electrolyse A/S

K. J. Højland & Søn

Aut. vand- og gasmester
Værksted: Høddammen 3
Skolebakken 147
Esbjerg. Telefon 12 93 50

Ejner Nielsen

Kolonial - Kaffe
Absalonsgade 14 - 9000 Ålborg
Telf. (08) 12 09 71 - 12 15 56

Fint arbejde - Rimelig pris Telefon: TRiA 6070

Er De tilfreds med Deres snedker og møbelpolstre?
Hvis ikke - så prøv os!

ANDERS SVENDSEN

Afdeling for bygningsarbejde
Nordre Frihavnsgade 13, Kbh. Ø

Oliefyr
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

NORDISK KUL A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 70 45 30

H. OVERBECK A/S

Ingeniørfirma
Havnepladsen, Kolding
Telefon 52 35 55

L. BASSE

Kaffe - Vin - Konserver
Hjørnet af Nørregade og Jyllandsgade
Esbjerg
Telefon 12 05 78

N. BOESEN

BEGRAVELSESFORRETNING
v/ Anders Jørgensen

Nærebrogade 9 - 7100 Vejle
Telf. (05) 82 07 25 - 82 46 40

Dogmernes værdi

Er vort budskab blevet for kompliceret?

Af Hans L. Martensen

»Gademption — ikke mig«, således lød en overskrift for ikke så lang tid siden her i bladet. Ungdomssiden havde taget et væsentligt emne op, nemlig forkyndelsen af troen.

Kirken står under Jesu missionsbefaling: »Gå ud i alverden og forkynd evangeliet for al skabningen!« (MK 16,15). Det kan naturligvis drøftes, på hvad måde kirken skal være missionerende. Det er ikke givet, at netop gademption er det rigtige. Det kan dog også være, at vi blot ikke er forberedt på gademption endnu. En ting står i hvert fald fast: ingen kristne bør slå sig til tåls med at »besidde« den kristne tro og dens livsværdier. Hvis Gud har givet os en særlig rigdom i vor tro, så er det for at denne rigdom skal komme andre mennesker til gode. Det hører med til kirkens væsen at være missionerende. Sagt med andre ord: kirken ville ikke længere være kirke, hvis den glemte sin forpligtelse til at bringe det glade budskab videre til de mennesker, der endnu står uden for kirken.

Artiklen »Gademption — ikke mig« indeholdt et synspunkt, som det er værd at overveje lidt nærmere. Jeg tror Per Clausen har formuleret noget, som mange katolikker føler. Han mener, at det er kirkens mange dogmer, som afskrækker os fra at gå ud og missionere: »Vi er bange for, at folk vil spørge om noget, som vi har svært ved at svare på... Derimod har de nye religiøse bevægelser ikke så meget teologi, eller også er den ikke nødvendig i så høj udstrækning som i vor tro.

Derfor er det lettere for dem at gå ud og prædike...« Er vort budskab blevet for kompliceret? Er kirkens dogmer blevet en tung ballast i stedet for en hjælp?

For at svare på dette spørgsmål er det nødvendigt at skelne mellem kirkens missionsopgave og dens kateketiske opgave — en skelnen, som allerede de kristne på apostlenes tid kendte til.

Mission og katekese

Det ny Testamente skelner mellem mange forskellige tjenester og embeder i kirken. Efeserbrevet taler om »profeter... evangelister... hyrder og lærere«. (Ef 4,11). Hvad er forskellen på »evangelisten« og »læreren«? Evangelisten er den, der går ud og prædiker for dem, der endnu ikke tror. Læreren fortsætter evangelistens gerning og underviser folk, efter at de har omvendt sig og er kommet til troen. Læreren kan holde sig til de kristne omgivelser, men evangelisten må »gå ud på gaderne«. Evangelistens opgave er at bringe folk til et afgørende møde med Jesus og hans budskab om Guds rige — han kræver »omvendelse« af folk.

Omvendelse er blevet et slidt og misbrugt ord. Det gælder om at genfinde dets oprindelige mening. Uden omvendelse, ingen kristendom. Jesus begyndte sin egen gerning med at prædike: »Omvend jer, for Guds rige er kommet nær!«

Uden omvendelse lever mennesket fjernt fra Gud. Måske er det ikke bekendende ateist, men det lever i praksis som om Gud ikke

var til. Livssynet er, at enhver står sig selv nærmest. Guds rige er endnu et fremmed land: det rige, som Jesus forkyndte — hvor Gud hersker, hvor menneskene er brødre og søstre, hvor de sagtmødige arver landet, hvor friheden består, ikke i at følge alle sine drifter, men i at befries fra det slaveri, som drifterne sætter os i... Intet menneske kan nærme sig Guds rige uden at tænke nye tanker. Det er denne nybesindelse, »omvendelse«, som forkyndelsen af evangeliet vil bane vej for.

Hvor er kirkens »lærere« og »evangelister« i dag? Lærerne kan vi nogenlunde let få øje på. Der er præsterne, der prædiker i kirkerne om søndagen, der er biskopperne, der varetager læreembedet, der er kateketerne, der underviser børn og unge i tros læren. Men hvor er »evangelisterne« henne? Dem er det sværere at få øje på. Og dog har kirken som ingen sinde før brug for »evangelister«, som kunne bringe det glade budskab til en omverden, der ofte er blevet kold og ateistisk i sin livsholdning.

Kan vi undvære dogmerne?

Nu kunne nogen måske tænke: hvis kirken bare

kunne få nogen rigtige »evangelister« igen — så kunne vi godt undvære dogmerne. Dette er dog ikke tilfældet. Det er ikke nok at omvende sig én gang og således komme til tro. Det er også nødvendigt, at denne tro uddybes, og at mennesker i troens lys tager stilling til livets mange problemer. Det kan heller ikke undgås, at der med tiden melder sig mange religiøse problemer, som kræver et svar. Dette sker ikke blot i hvert enkelt menneskes liv. Det skete også med kirken i dens historie ned gennem århundrederne.

Man kunne måske sammenligne dogmerne med bestemte læresætninger, som lægestuderende lærer under deres medicinstudium. Er det nødvendigt at studere medicin for at holde af sine medmennesker? Nej, man kan godt være god ved sine medmennesker uden at have kendskab til medicinske læresætninger. Man kan elske rent umiddelbart — således som »evangelisten« uden stor teologisk viden kan forkynde det glade budskab, så folk tænker nye tanker og åbner sig for Guds rige.

Men hvis der opstår problemer — hvis folk bliver smittede af farlige sygdomme, eller hvis de får blindtarmsbetændelse og

skal opereres — så er det ikke nok umiddelbart at holde af dem, så skal der også viden og kunnen til. Alt det lægen har lært i sine lærebøger bliver af uvurderlig betydning.

Således også med kirkens dogmer. Der kan opstå situationer, hvor de er helt nødvendige for at problemer angående troen eller menneskelivet kan løses rigtigt.

Kan jeg selv vælge, hvilke dogmer jeg vil tro?

Det er typisk katolsk, at hver enkelt erkender sin begrænsning og derfor støtter sig til kirkens større fællesskab. Vi taler som katolikker om »kirkens tro«. Dermed mener vi, at denne tro altid er større og mere omfattende end det, jeg selv personlig kan forstå eller fatte.

Protestanterne er oftere mere individualistiske. Hos dem finder man undertiden den indstilling, at de vrager og vælger mellem kirkens dogmer. Man kan møde nogen som siger: Det eller det dogme, eller den bestemte sætning af trobekendelse siger mig ikke noget — den tror jeg ikke på.

Dette er ikke muligt for en katolik. For at være katolik er det nødvendigt, at man siger »Ja« ikke blot til enkelte dele af kirkens trobekendelse, som siger mig selv personligt noget. Jeg må sige ja til hele kirkens tro. Et »dogme« vil sige en højtidelig formuleret og fastlagt del af denne tro.

Ganske vist kan det godt være, at der er det ene eller andet dogme som »ikke siger mig noget«. Dette er dog ikke grund til, at jeg som katolik afskriver dette dogme. Tværtimod kan det være en grund til at jeg prøver på at forstå det dybere. Så vil jeg måske pludselig fatte meningen med det, og måske bliver det så af stor betydning for mig.

Derfor udtalte pave Johannes et vigtigt princip i den tale hvormed han åbnede det 2. Vatikanerkoncil: »Det er nødvendigt at den sikre og urokkelige troslære, som vi i troslighed holder os fast til, må udforskes og fremstilles på en måde, der svarer til vor tids krav. Een ting er nemlig troslærens indhold... en anden ting er den måde, hvorpå den bliver fremstillet. Indholdet bør altid blive det samme og have samme mening...«

Arvesynden som eksempel

Som eksempel kan vi

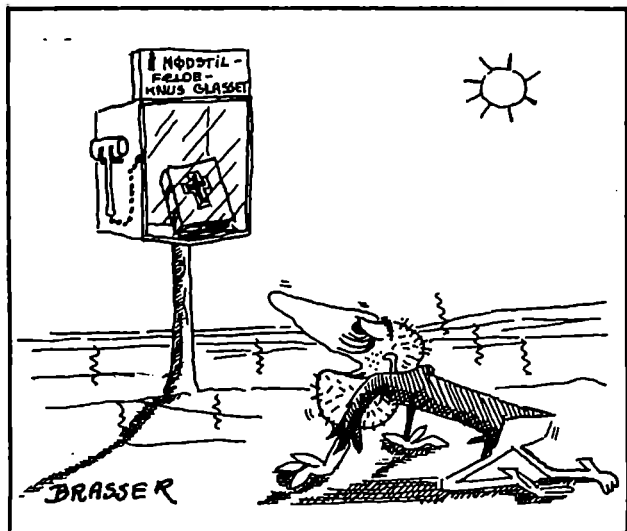
tage dogmet om arvesynden. Nogle katolikker vil måske være tilbøjelige til at sige: Det siger mig ikke noget. Og dog kan netop dette dogme blive specielt aktuelt i vor tid.

Der findes en politisk ideologi, som siger: Mennesket er et produkt af sine omgivelser, af »systemet«. Hvis vi blot laver det politisk rigtige system, så bliver mennesket af sig selv godt. Den kristne, der tror på arvesynden, siger hertil: Det passer ikke. Det enkelte menneske har kimen til ondskab og ødelæggelse inden i sig selv, og ligegyldigt hvor gode omgivelserne bliver, så vil fællesskabet mellem mennesker blive ødelagt, hvis ikke den enkelte »indefra« frigøres fra sin egoisme og sit uhæmmede begær efter magt og nydelse.

Der findes en modsat politisk ideologi som siger: enhver er sin egen lykkes smed. Vi vil bygge samfundet op individualistisk. Blot hver enkelt lærer at respektere de etiske normer, så vil hele samfundet blive godt. Den kristne, der tror på arvesynden, siger atter hertil: Det passer ikke. Den enkelte påvirkes af samfundet omkring ham, han er under dyb indflydelse af miljø og arv, og han har ikke som enkelt individ kraft til at stå alene. Han kan kun klare sig i et levende fællesskab med andre...

Med andre ord: både den ateistisk-marxistiske politiske ideologi og den gennemførte kapitalistiske ideologi har glemt kristendommens lære om arvesynden. Marxisten tror optimistisk på, at hvis blot systemet bliver godt, så bliver alle mennesker gode. Og kapitalisten tror optimistisk på, at det enkelte individ har kraft til at handle etisk, så at hele samfundet bliver godt.

Med andre ord: både den materialistisk-marxistiske og den kapitalistisk-individualistiske politiske ideologi har forladt den kristne lære om arvesynden. Både den ene ideologi og den modsatte fører til et sygt samfund. Gud har nemlig selv åbenbart noget om, hvordan mennesket er. Troen på dogmet om arvesynden vil sige at se mennesket realistisk i øjnene, sådan som det er. Mennesket har brug for helbredelse, både individuelt i den enkeltes hjerte, og socialt i omgivelsernes fællesskab. Denne helbredelse og frigørelse, både indefra og udefra, er Kristus kommet for at skænke.

Aftenbøn på en anden måde

Af Georg Uttenthal Nibler

Danmarks Radio har i den seneste tid gjort interessante forsøg på at forny radioandagterne morgen og aften.

Det er ganske vist sin sag at aftrykke til læsning et radiomanuskript, men vi vover alligevel at gengive de talte afsnit af en af de aftenandagter, som pastor Nibler holdt fornylig.

Hvorfor skal man egentlig altid ved dagens slutning beskæftige sig med den dag, der gik? Er det ikke lige så aktuelt, om aftenen at tænke på dagen i morgen, en ganske almindelig arbejdsdag, hvor ræset går videre, hvor man skal stå sin mand, hvor kravene igen stilles, og man måske igen står med fornemmelsen af at skulle følge med en vogn, som er ved at løbe fra én?

Når man skal snakke med Gud, er det så ikke mest nærliggende, at snakke om det, der foregår inde i hovedet på en selv og nu i dette tilfælde den dag, der begynder i morgen? Hvorfor ikke tage det hele og lægge det i en bunke foran ham, sige til ham, at hvis det her skal gå, så må han sørme give et nap med. Alle virksomheder rationaliserer, indskrænker, afskediger — hvornår bliver det min tur? Hvornår står jeg uden arbejde, med en familie, der skal have mad, og som går mig på nerverne, fordi jeg er tvunget til at drive rundt med en energi, som jeg ikke kan anvende? I morgen skal jeg igen arbejde sammen med ham, som jeg ikke kan døje, fordi han er en spytlikker over for de høje herrer. Jeg skal igen ind i ræset, som jeg ikke kan holde trop med, fordi jeg hører til de ældre og hele tiden føler mig truet af yngre, som bedre kan holde til tempoet — og ryger man ud i min alder, så er det sket — hvem nyan-tager en på 52?

Der er egentlig nok, som man har brug for at lægge i Guds hænder. Og han interesserer sig jo for det. Det er som om man engang imellem kan høre ham sige: Lad være med alle de officielle bønner i kirker og gudstjenester — kom som I er, med det der beskæftiger jer — for alt det andet keder også mig! Hvorfor så ikke tage ham på ordet?

»Herre, her er jeg, som jeg er, ikke som du skabte

mig, men som jeg har udviklet mig igennem de omgivelser, som du skabte mig midt i.

Som så mange andres er min eksistens i morgen mere usikker, end jeg før har oplevet — og med min eksistens også min families. Ingen kan garantere mig — end ikke du — at jeg ikke bliver blandt de næste ofre for et nedadgående arbejdsmarked. Du kender mine arbejdsforhold. Du ved, hvor skoen trykker. Det er dér jeg har brug for din hjælp. Jeg lægger alt dette foran dig, for det er alt sammen »mig«. Kun ét beder jeg dig om: at jeg altid på den ene eller anden måde må kunne klare mig igennem, både for min egen skyld — så meget egoist er jeg — men også for min families skyld. Lad ikke mine problemer gå ud over dem«.

Sådan kan man bede. Og alligevel mangler der noget i billedet: det positive. Både at det hidtil er gået — måske ikke strålende — men alligevel adskilligt bedre end f.eks. i Etiopien eller Cambodia. Vi lever dog og er ikke langt under sultegrænsen, som disse landes befolkninger. Hvorfor dog egentlig ikke også takke, fordi vi ved de faglige organisationers hjælp ikke mere er nødt til at arbejde under tidligere tiders dårlige arbejdsforhold? Måske skulle man hellere takke de faglige organisationer end Gud? Men selv de mennesker, der arbejder i disse organisationer, er hans skabninger og bygger op og videre på hans skaberværk. Der findes jo også arbejdskolleger, som er knagende fine, arbejde, som er interessant, og som man glæder sig til at komme i gang med i morgen, og meget andet. Det kunne da være, at det også ville interessere ham at høre.

Måske kunne man sammenfatte det hele i den bøn, man under sidste krig fandt på en nedskudt

engelsk krigsflyver:

»Hjælp mig til at gøre en virkelig indsats i denne kamp, livet kræver. Jeg beder ikke om, at få en magelig opgave. Sæt mig hvor som helst, du har brug for mig. Jeg beder bare om at være sådan, at jeg må kunne give dig hundrede procent af, hvad du har givet mig. Hvis du vælger at give de hårde opgaver til mig, så takker jeg for tilliden. Hjælp mig at huske, at du ikke lader nogen møde mig, som ikke du og jeg kan klare sammen. Og hjælp mig til at betragte vanskeligheder som noget, der hører med til kampen. Hjælp mig til at indse, at tilbageslag, modgang og besvær er uundgåelige. Hjælp mig til at blive sådan, at jo hårdere disse vanskeligheder er, jo mere sætter jeg pris på dem. Hjælp mig til altid at kæmpe reelt og ærligt, uanset hvad andre gør. Og til slut, Herre, hvis jeg bliver slået helt ud og bliver hjælpeløs på grund af sygdom, alder eller noget andet, så hjælp mig til at tåle det. Hjælp mig til aldrig at klage over kampens gang, eller at jeg bliver uretfærdig behandlet. Og når så mørket falder på og signalet lyder for sidste gang, så ønsker jeg ingen falske komplimenter ved min udgang. Alt hvad jeg ønsker at opnå er, at du mener, jeg har kæmpet godt i livet, hver dag«.

Ja, ikke sandt, det hjalp nu alligevel en smule — ikke forstået på den måde, som der står skrevet »en engel kom og hjalp ham«, men blot derved, at man blot være sig selv over for ham, at man kunne slutte dagen på en ganske almindelig måde, på en egen specielle måde med deres højtidelige ord. Måske sukker mesteren også lettet:

»Det har I været længe om at finde ud af! Jeg ville jo blot have jer sådan som I er!...«

Georg Uttenthal Nibler

Gudstjeneste-transmission og radioandagter til debat

I dagene 13. til 16. oktober havde Danmarks Radio indbudt præster, lægfolk og egne medarbejdere til et seminar på Løgumkloster Højskole. Kursusemnet var en drøftelse og en kritik af de radioandagter og transmissioner af gudstjenester i både radio og TV, som de fleste deltagere selv havde være beskæftiget med som producer eller tekniker.

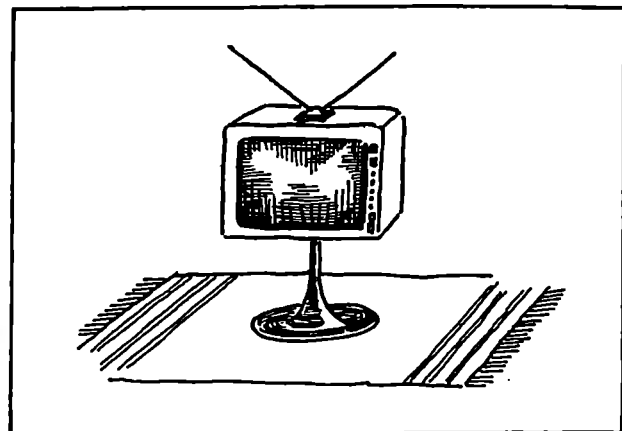
Undervisningsleder Keld Veirup fra DR's administrationsafdeling og programsekretær Mogens Hansen fra kultursektionen fungerede som kursusledere. En ikke blid debat om »forvrængningen af virkeligheden gennem mediets tolkning eller manipulation« kredsede længe om det dobbelte dilemma: Skal gudstjenester transmitteres på gudstjenestens eller på mediets vilkår — en problematik med mange blindgyder — og skal mediet underordne sig den lo-

kale, transmitterende menigheds vilkår eller henholdsvis radio/TV — menighedens, d.v.s. lytterens og seerens vilkår?

Transmission af altergang viste sig i denne sammenhæng at være det mest ømme punkt. Det løses som regel ved, at udsendelsen bliver afbrudt netop her. Efter aflytning af en stor stak båndindspilninger med konkrete eksempler (bl. a. de katolske præster Jørgen Hviids og Georg Uttenthal Niblers radioan-

dagter) fik grupperne mulighed, men desværre ikke tid nok til indgående at diskutere hele problemkomplekset.

Medarbejdere og producere af de såkaldte »Livsholdningsprogrammer« i Finlands (YLE), Norges (NRK) og Sveriges Radio (SR) udvidede debattens horisont betydeligt med orientering om arbejdsvilkår, muligheder samt erfaringer med nye spændende eksperimenter især fra svensk side. W.W.

Debat - ikke angreb

» Denne artikel ønsker at danne baggrund for debat snarere end at give færdige og beskyttende formuleringer« skrev biskop Martensen som indledning til en artikel »Kulturkrise og kristen skole« i Katolsk Forum nr. 15 af 31. juli 1974. Siden har denne efterlyste debat fundet sted inden for skolens egen verden, i lærer- og forældre kredse. Hvor meget menighederne, som dog ikke udelukkende består af forældre med børn i en katolsk skole, har kunnet følge med i denne målsætningsdebat, er et ubesvaret spørgsmål. Ole Meyers referat fra skoleledermødet i Sostrup den 11.-13. september, som skildrer en etape i den interne skoledebat, har givet anledning til en redaktionel kommentar her i denne ramme, hvorved der blev skabt mulighed for en debat for åbent tæppe. Denne leder har vakt vrede.

Hører det ikke til debattens væsen, at man tager hinandens udsagn som udgangspunkt for en kritisk aflytning af det udtalte, så den, der bliver spurgt, kan bekræfte eller benægte, om han er blevet forstået rigtigt? Som den fortsatte debat her på midtersiderne røber, har vi nok alle glemt, forud at blive enige om noget vigtigt. Vi har glemt at blive enige om forskellen mellem debat og angreb. Hvis vi vil se hele kirken engageret i en debat om dens eget virkefelt og målsætninger, bør diskussionen føres med den forhåndsindstilling, at man ikke bare risikerer kritiske spørgsmål, men ligefrem efterlyser andre røster og afvigende meninger. Kun denne åbenhed forlener os den modenhed, der skal til for at debatten kan blive en frugtbar samtale i stedet for en skuffende polemik. Og ingen part i debatten må af sig selv eller af andre blive betragtet som hævet over mulig kritik.

Det er blandt andet en lederartikels opgave, at fremme denne konfrontation, og lederens stemme er kun én af de mange i samtalen. Der er blevet sagt, at en leder ligesom vil have det sidste ord, uanset hvad der ellers skrives i bladet. Dette synes jeg er en »dogmatisering« af, hvad en leder faktisk er.

Hvis denne avis var kirkens »officielle« blad, eller biskoppens avis, da kunne man måske med mere eller mindre held spejde efter de tråde, redaktionens dukker hænger i. Men nu er denne avis ikke biskoppens avis og lederartiklen gengiver ingen »officielle« kirkelig røst. Redaktionen bruger denne lederspalte til at komme frem med de tanker, den har gjort sig, og med synspunkter, der er redaktørens, og de gør ikke krav på, at blive opfattet som mere rigtige end nogen andens. Men den har nok det sigte, at ægge flere til den meningsudveksling, der ellers måske alligevel kun ville fortsætte inden for (skole)miljøets mure, uden at komme ud til hele kirken.

Jo flere der får en bred orientering om en sag, desto flere der får den mulighed, relevant at bidrage til både debat og indsats for sagen.

Så er ordet frit!

Willem Wuyts

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80.
Giro 500 1471: Ansgarstiftelsen. Presse- og informationsafdeling.

I redaktionen:
Willem Wuyts (ansvarsh.)
Fjellegade 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93

Hans Jørgen Johansen, Elli Gambell og Vivi Soldahl

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag november 1975: 14.700 ekspl.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

Kristen humanisme - hvad er det?

Kristen humanisme er foreslået som målsætning for den katolske skole i fremtiden, men hvad dækker denne betegnelse over?

Pater H. Roos S.J. har i tidsskriftet »Pædagogik« nr. 3 1975 (Gjellerups forlag) i en længere artikel forklaret begrebet kristen humanisme, og vi gengiver her med venlig tilladelse fra forfatteren nogle centrale afsnit.

Af H. Roos S.J.

En katolsk skole, som ikke har en katolsk målsætning i snæver forstand kan kun bygge på en kristen humanisme. Kristen humanitet må være dens målsætning, det vil sige, en humanisme, som har sine rødder, sit ophav, sin begrundelse, sin kilde i selve den katolske kristendom. Disse værdier, som denne kristne humanisme formidler, er sammenfattet i evangeliet, det glade budskab, som Kristus har bragt os. Evangeliet er derfor den kristne humanismes egentlige udgangspunkt.

Gaudium et spes

De problemer, som hører hjemme her, er fremlagt i det 2. Vatikankoncil's pastorale Konstitution om »Kirken i verden af i dag« (»Gaudium et spes«). Her drages de værdier frem, som kirken har hentet fra evangeliet og som den skal give videre til hele verden, vel at mærke ikke blot til den allerede troende verden, men til alle menne-

sker. I denne Konstitution tales der om den menneskelige persons værdighed - det er så at sige nøgleordet - om fællesskabet, om kirkens indsats på alle mulige områder, især nævnes der familielivet, ægteskabet, kulturen, det sociale og økonomiske liv, det politiske samfund, fredsproblemerne og internationalt fællesskab. Alle disse værdier er humane, de udspringer af evangeliet. Evangeliet er disse værdiers målestok. Kirken bekender sig til personens ukrænkelige ret som til en værdi, der ikke kan bruges som et middel. Den går ind for ærefrygten over for livet, lige fra dets begyndelse, den anerkender hvert menneskes betydning. Den går i skranken for, at mennesket skal have mulighed for at føre et liv, som er menneskeværdigt, den vil, at enhver, men især de fattige, de diskriminerede, de af samfundet udstødte opnår en større livskvalitet,

det vil sige: at de kan realisere et mere menneskeligt liv. Kirken bekender sig til frihed og medmenneskelighed, for barmhjertighed og forsoning mellem alle mennesker uden hensyn til køn, hudfarve, religion eller samfundsopfattelse.

7 teser om den kristne

Denne tankegang, som til dels i vor tid er kommet frem i den såkaldte politiske teologi, er ikke så ny som det kunne synes. Thomas af Aquino, den vest-erlandske kristenheds store Magister, har allerede for 7 århundreder siden gengivet det kristne menneskebillede i syv teser, som man måske kan gengive på følgende måde: For det første: den kristne er et menneske, som i troen er draget ind i den treenige Guds virkelighed. For det andet: den kristne venter i håbet sit væsens opfyldelse i det evige liv i forening med sin skaber. For det tredje: den kristne

retter sig i den overnaturlige kærligheds dyd mod Gud og næsten med en kraft, som overstiger al naturlig kærlighed. For det fjerde: den kristne er »klog«, det vil sige, hans blik på virkeligheden formørkes ikke af hans viljes ja eller nej, sympati eller antipati, men han træffer sit valg i afhængighed af de virkelige tings sandhed. For det femte: den kristne er retfærdig, det vil sige, han formår i sandhed at leve »med andre«. Han opfatter sig som et lem blandt lemmerne i kirken, folket og hvert fællesskab. For det sjette: den kristne er stærk, det vil sige, han er rede til for sandheden og virkeliggørelsen af retfærdigheden at regne med at måtte lide tilsidesættelse, ja endog måtte gå i døden for disse værdier. For det syvende: den kristne er mådeholdende, det vil sige, han tillader ikke, at havesyge eller nydelseslyst bliver ødelæggende og gør hans liv meningsløst.

Middelalderens dyder og nutidens tegn

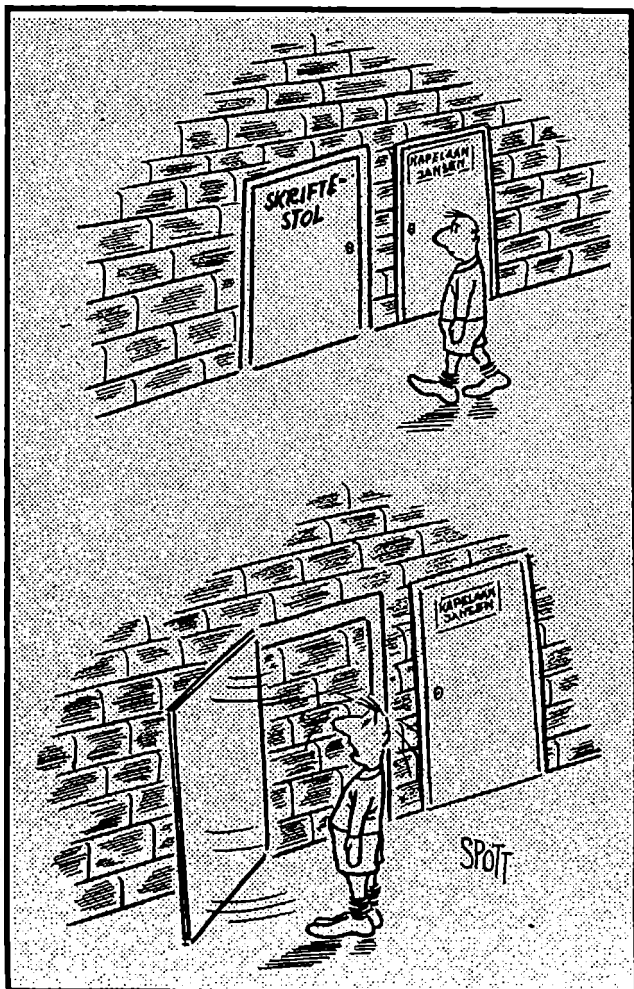
Ser man nøjere efter, hvordan dette mystiske syvtal er kommet i stand, vil man opdage, at der hos Thomas af Aquino ligger en dydslære til grund. Syvtallet er et resultat af de tre guddommelige eller teologiske dyder (tro, håb og kærlighed) og de fire kardinaldyder (klogskab, retfærdighed, styrke, mådehold). De tre første dyder kaldes »guddommelige« eller »teologiske« dyder, fordi deres egentlige genstand er Guds person. De fire følgende dyder kaldes kardinal- eller hoveddyder, de regulerer vort forhold til vor omverden. Middelalderens teologi har overtaget dem fra Aristoteles' etik. Disse syv dyder betegner altså det kristne menneskebillede ud fra et bestemt kulturniveau. Dette niveau var typisk for hele middelalderen. Men dermed er langt fra sagt, at denne syvtalsanordning er den eneste måde, hvorpå det kristne menneskebillede kan beskrives. Man kan også mene, at dette syn på mennesket lider under en vis ensidig individualisme. Menneskets sociale eller dialogiske væsen bliver undervurderet. Den kristne humanisme må i dag først og fremmest være opmærksom på tidens tegn i den verden, som omgiver os. Fattigdom, social nød, diskrimination, moderne former for slaveri, politisk terror, ufrihed er de tragiske kendetegn for vor tid. Der-

for hører til det kristne menneskebillede i vor tid ubetinget sans for social retfærdighed. En konkret indsats for opnåelse af større social retfærdighed må være et hovedpunkt i målsætningen af en skole, som hviler på katolsk grundlag.

Den kristne skoles opdragelses-mål

Naturligvis burde begrebet »kristen humanisme« nu konkretiseres, og man burde angive, hvilke elementer det indeholder netop i denne historiens time. Man savner imidlertid foreløbig en kategoritavle, hvor de forskellige elementer, som skolen skal opdrage til, er angivet, helst ud fra et systematisk synspunkt. Som sagt: en sådan kategoritavle mangler endnu. Men en ting er givet, det kristne islæt i dette menneskebillede må tydeligt træde frem. En kristen er f.eks. overbevist om, at der findes noget godt i hvert menneske. Og dette gode er heller ikke gået tabt ved synden. Kærlighed trods alt må derfor være kendetegnet for denne humanisme. På den anden side ved den kristne om syndens virkelighed, der kom til os som en arv og har krystaliseret sig omkring os i bastante realiteter. Den kristne er derfor et besindigt, betænksomt menneske, som kender sin egen svaghed. Den kristne ved, at mennesket er skabt til at herske over naturen. Mennesket er kulturens arkitekt. Han er derfor engageret i udvik-

lingen, i forbedringen af den menneskelige livskvalitet. Han ønsker inderst inde, at mennesket stadig skal blive en lille smule »mere« menneske. Og alligevel ved han, at alle forsøg på at bygge et babelstårn op, et paradys på jorden, er dømt til at slå fejl. Overfor alle jordiske utopier bevarer han en vis eskatologisk reserve. Den kristne bør være tolerant overfor andre religiøse anskuelser. Thi til syvende og sidst kan kun Gud dømme om et menneskes inderste værdi. Kun Gud kender hjertet. En kristen bør være et menneske blandt andre mennesker. Ikke stå ved siden af det store fællesskab, om det nu er en kommune, en stat eller nation. En kristen skole skal gå ind for en demokratisk indstilling. Den må lære børnene respekten for andre, lysten til at gå ind i en fælles gerning, opdrage dem til sans for medbestemmelse og udvikle deres initiativ. Alle disse værdier er grundlagt i selve evangeliet eller den tradition, som går tilbage til evangeliets kilder. En sådan kristen pædagogik, åben, optimistisk, nøgtern, med sans for menneskets værdighed, med viljen til forsoning og tilgivelse, med en aldrig svigtende kærlighed til de fattige og udstødte vil også i fremtiden have en chance. Dens atmosfære må være en sand og ægte kærlighed, den må være beåndet af en lys glæde, den må praktisere en »angstløs kommunikation« mellem elever og lærere. H. Roos S. J.

Debat om den katolske skole

Sviger de katolske skoler?

Af A. Dekkers S.J.

Jeg har med stor forundring læst Hans Jørgen Johansens lederartikel i »katolsk orientering« nr. 16 (8. oktober 1975) med titlen: »Den katolske skoles død?«. Redaktøren angriber de katolske skoler på grundlag af en artikel af skoleleder Ole Meyer i samme nummer. Ole Meyers artikel har titlen: »Hvad vil vi med vore katolske skoler?« og redegør for et 2-dages møde på Sostrup i september, hvor 20 af de 23 katolske skolars ledere var samlede for at drøfte de katolske skolars målsætning, og hvor bl.a. biskoppen, pater H. Roos og formanden for Dansk Friskoleforening var indledere. Når jeg bruger ordet »forundring« er det et mildt udtryk, for der er 2 ting, som jeg ikke fatter:

For det første forekommer det mig helt uantageligt, at selve redaktionen i et og samme nummer (og på samme side) bringer en artikel, som den selv har bedt om, og kritiserer og angriber artiklen. Det kunne også meget vel have til følge, at man fremover tøver med at skrive i »katolsk orientering«, når man véd, at man risikerer i samme nummer at blive angrebet af selve redaktionen.

For det andet - og det er det væsentlige - fatter jeg ikke, at H.J.J. skriver som han gør. Han har aldeles misforstået Ole Meyers redegørelse for Sostrup-mødets indhold. Når han skriver: »Man vil ikke længere være sit navn, sin identitet bekendt... Skolelederne vil have fjernet bekendelsen til den romersk-katolske kirke fra skolernes vedtægter og henvist dette til et eller andet historisk afsnit i arkiverne«, er dette en påstand, der ikke kan bygge på, hvad Ole Meyer skrev, og som heller slet ikke svarer til de faktiske forhold. Godt nok skrev O.M., at den katolske skole i dag - med sit store flertal af ikke-katolske elever - »er kommet i en situation, hvor den må finde en identitet, der i højere grad svarer til de rent fak-

tiske forhold«, men hans redegørelse i sin helhed viser, hvad han mente med dette: under de nye forhold på en ny måde at besinde sig på skolernes kristne indhold og katolske grundlag. Han skriver bl.a., at det i debatten blev »tydeligt, at de katolske skoler gennem deres tilknytning til den katolske kirke alligevel havde større chancer (end f.eks. de grundtvigske friskoler) for at markere sig som skoler, der står for et kristent livssyn«.

Det er tydeligt, at H.J.J. specielt er blevet skræmt af udtrykket »kristen humanisme« som målsætning for vore skoler, og som han kalder et »floromvundet begreb«. Det er imidlertid slet ikke et så vagt begreb for dem, der følger med i kirkens refleksion over sit eget væsen og sin opgave over for verden. Ole Meyer brugte udtrykket under omtalen af P. Roos' indlæg og henviste til dennes artikel (med titlen: Kristen humanisme. Overvejelser med henblik på muligheden for en katolsk pædagogik i verden af i dag) i tidsskriftet »Pædagogik«. Jeg ville være lykkelig, hvis »katolsk orientering«s redaktion ikke blot selv læste artiklen, men også i bladet bragte de afsnit, hvori pater Roos beskriver indholdet af begrebet »kristen humanisme«. Det vil bedre end meget andet kunne klarlægge de tankebaner, hvori de katolske skoler bevæger sig, når de besinder sig på deres målsætning. For nemhedens skyld vedlægger jeg P. Roos' artikel denne skrivelse.

Det er også tydeligt, at H.J.J. var påvirket af Ellen Baadsgaard Jensens kronik (også i samme nummer af k.o.), hvori hun ytrede sin utilfredshed med religionsundervisningen på de katolske skoler. Dette er et kapitel for sig. Vore skoler må tage denne kritik - der var formet som en ønskeseddel og ikke som et angreb - alvorligt. Men jeg ved, at religionsundervisningen på alle vore skoler står prioriteret højt, og at

man ikke overlader denne undervisning til tilfældige lærere, men søger at finde dem, der både er dygtige og engagerede. Og man ville være lykkelig, hvis Kateketcentralen sammen med Religionspædagogisk Udvalg kom til hjælp med et undervisningsprogram specielt for de højere klasser (hovedskoleklasserne har det kanadiske system som tilbud). Men det forbliver en svær opgave at undervise i religion, når eleverne møder umotiverede hjemmefra. Det gælder al undervisning, men det føles stærkest i kristendomsundervisningen som jo ikke blot skal være kundskabsmeddelende, men også føre til personlig tro.

»katolsk orientering«s udtalelser må under ingen omstændigheder stå uimodsagte. Det, jeg her har skrevet, er - selv om det er længere end et almindeligt læserbrev - ikke fyldigt nok som svar, og jeg vil håbe, at også andre ytrer sig. Det er vigtigt af flere grunde. Der findes katolikker, som i forvejen har svært ved at godtage de katolske skolars udvikling hen imod at være »åbne« skoler. De vil hellere bevare den rent katolske skole, fordi de frygter en udvanding af skolens sande kristne indhold. Og de ville ved k.o.'s udtalelser kunne føle sig bekræftet i deres holdning og vende den katolske skole ryggen. Det kan heller ikke være Hans Jørgen Johansens hensigt, da han selv skriver at det er »helt urimeligt, at størsteparten af vore katolske børn går i den konfessionsløse, humanistiske folkeskole«. Desuden har den katolske skole i allerhøjeste grad brug for moralsk støtte - først og fremmest fra os katolikker - for at kunne leve op til sin katolsk/kristne målsætning. Hvis vi ikke står sammen om vore katolske skoler, ja, så kunne der for alvor være fare for den katolske skoles død.

A. Dekkers S.J.

Læs videre på næste side

Den katolske skoles formål

Af Hans Jørgen Johansen

Hensigten med »katolsk orientering«s lederartikler er at bidrage til at belyse spørgsmål, som efter redaktionens bedste skøn er vigtige og aktuelle — så vidt muligt på baggrund af en eller flere fyldigere artikler i samme nummer. Vi har tidligere behandlet forskellige emner på denne måde, f. eks. kvinden i kirken, arbejderspørgsmål, kirkebidrag og nu sidst den katolske skole.

Når redaktionen af og til giver udtryk for en anden opfattelse end den, der er fremherskende i de øvrige artikler, må det ikke opfattes som angreb, men tilskyndelse til eftertanke og eventuel diskussion på et bredere grundlag. Lederartiklen om den katolske skole angriber da hverken Ole Meyer eller hans artikel, der tværtimod er opfattet som et redeligt referat af skoleledermødet på Sostrup. Dette udelukker selvsagt ikke redaktionens kritiske holdning til Sostrup-drøftelsernes åbenbare indhold, og der er i hvert fald noget, der tyder på, at man har formuleret sig på en måde, der kan fremkalde misforståelser med alvorlige konsekvenser for både katolske og ikke-katolske forældre, til skolesøgende børn.

Det står fast, at den katolske skole søger efter identitet. Det omtales flere

steder i Ole Meyers referat. Ordet identitet må tages for dets pålydende. Man kan kun søge efter identitet, hvis man har tabt eller ønsker at forlade sin hidtidige identitet. En katolsk skole identificeres netop ved ordet katolsk. At det er dette, man vil væk fra, fremgår ganske klart af følgende afsnit, citeret fra Ole Meyers artikel:

»Ordet katolsk, som forekommer i de fleste katolske skolars vedtægter, blev taget op til drøftelse. Der var enighed om, at ordet ikke kunne bruges i en snæver konfessionel sammenhæng (romersk-katolsk), men snarere i en historisk sammenhæng, i en udviklingsproces, hvor kristen humanisme i vore dage kunne stå som det centrale i en katolsk skoles målsætning...«

Udtrykket »kristen humanisme« har ganske rigtigt, som pater Dekkers skriver, skræmt mig personlig og sikkert en del andre. Det optræder nemlig i sammenhængen som modsætning til katolsk, - som det, man vil søge sin identitet i under hensyn til flertallet af ikke-katolske elever og lærere på de katolske skoler.

Når man læser artiklen af pater Roos om kristen humanisme, som bringes i uddrag ovenfor, og som har

haft særlig betydning i Sostrup-drøftelserne, så kan man bestemt ikke være skræmt længere, men sidder til gengæld tilbage med en endog meget stor forundring. Der står jo helt klart og tydeligt straks i begyndelsen, at kristen humanisme er... katolsk kristendom.

»Kristen humanitet må være dens (skolens red.) målsætning, det vil sige, en humanisme, som har sine rødder, sit ophav, sin begrundelse, sin kilde i selve den katolske kristendom.«

Jamen, hvad er så meningen med, at den katolske skole ikke kan bruge ordet katolsk i sine vedtægter og målsætning? Vil man alligevel ikke være sit navn, sin identitet bekendt?

»Katolsk« slettes ikke

Af A. Dekkers S.J.

Det skal endnu engang påpeges, at de katolske skoler ikke ønsker at slette ordet »katolsk« i deres formålsbeskrivelse. Når man på Sostrup-mødet har sat spørgsmålstegn ved dette ord (»Ordet katolsk... blev taget op til drøftelse«, skrev Ole Meyer), var det for at spørge sig selv, hvordan dette ord skal tolkes i forbindelse med vore skoler. Udtrykket »kristen humanisme« som dækkende for skolernes indhold står således heller ikke i modsætning til »katolsk« eller som erstatning

Alt dette er ikke ordkløveri.

Man må virkelig besinde sig på den faktiske forskel i ordene katolsk og kristen, sådan som de forstås af almindelige mennesker i Danmark. Hvis der som følge af folkeskolens afkristning er opstået et nyt behov for skole, der bevidst stiller sig på kristendommens grundlag — (og det er der meget, der tyder på) — og hvis vore katolske skoler i større omfang skal imødekomme dette behov, så skal vi passe på, hvad vi siger i indbydelsen til folkekirke-kristne forældre og børn. Vi skal passe på, at vi ikke uden at ville det, fører falsk varebetegnelse.

Hans Jørgen Johansen

for skolernes oprindelige formål, men som en betegnelse for de livsværdier, som den katolske kirke vil formidle til både katolikker og ikke-katolikker, og som den har hentet fra evangeliet. Skolerne for-nægter således ikke deres katolske ståsted og deres kirkelige tilhørsforhold, og de ønsker fortsat at bevare denne tilknytning, fordi de også fremover vil hente deres inspiration frem for alt hos den katolske kirke.

De vil være kristne skoler på katolsk grundlag.

A. Dekkers S.J.

»At søge en identitet«

Af Ole Meyer

I en lederartikel i »katolsk orientering« nr. 16 (d. 8. okt. 1975) »Den katolske skoles død?« giver skribenten udtryk for sin forundring over, at katolske skoleledere søger efter den katolske skoles identitet.

Hvorfor denne forundring?

Ingen katolske skoler her i landet er mere katolske i den forstand, at den overvejende del af eleverne og lærerne er katolikker (i det »katolske« udland er katolske skoler simpelthen defineret som skoler, hvor næsten alle elever og i hvert fald alle lærere er katolikker).

Er den danske katolske skole da blot en privat skole, som giver mulighed for katolsk religionsundervisning og en vis pastoral service for de katolske elever? Er det dens eneste identitet?

Ja, hvis vi går ud fra de faktiske forhold.

Vi er imidlertid nogle stykker her i landet (forældre, lærere, ledere, præster, søstre samt en biskop), som mener, at den katolske skoles identitet ikke kan være udtømt hermed.

Vi er ikke et øjeblik i tvivl om, at den katolske skole fremdeles bør arbejde på katolsk grundlag, men vi må samtidig erkende, at den katolske skole kan

være et alternativt tilbud til andre kristne. Dette tilbud bør formuleres, og da kan vi ikke nøjes med ordet »katolsk«, men vi må beskrive målsætningen i en videre sammenhæng. At denne sammenhæng så for os katolikker rummes i ordet »katolsk« er en anden sag. Man behøver ikke at føle sig skræmt af andre ord, som f. eks. »kristen humanisme«. De skal ikke sættes i modsætning til »katolsk«.

Hvis vi ikke forsøger at beskrive, hvad en katolsk skole er (ikke alene for de få katolikker, men også for de mange andre), så kan vi risikere, at katolske skoler blot bliver almindelige private skoler, hvor nogle få katolske lærere og ditto elever allernådigst kan få lov til at dyrke deres specielle hobby: »det katolske«. Private skoler uden et klart formuleret idégrundlag løber risikoen for blot at blive bedre skoler for dem, der har råd til det, og det har selvfølgelig også en vis berettigelse, men er det den katolske skoles identitet?

Er det ikke snarere sådan, at netop gennem den katolske skole, får katolikker (og andre kristne) en enestående chance for at virke udadtil i det danske samfund og ikke bare dyrke den lille private, katolske andegård?

Ole Meyer.

Nyt om bøger

Lis Thorbjørnsen:

De kvindelige værdier

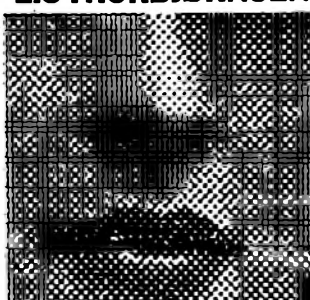
Når man er vant til at tænke med Søren Kierkegårds Enten-Eller, er det svært at anerkende at en bog med mange Både-Og simpelt hen er en god bog.

Lis Thorbjørnsens bog »De kvindelige værdier« kunne ligeså godt have heddet ligesom et af kapitlerne: »Også mænd kan elske.«

Hun taler om den menneskelige naturs muligheder for både godt og ondt. Hun taler også om ulykken ved at man med mands-

samfundets førende biologer som Desmond Morris og Konrad Lorenz har anset dominans, aggressivitet etc. for mere betydningsfulde i samfundsudviklingen end ømhed og sympati. »De traditionelle kvindebevægelsers første hundrede år har været for Lea — for kvinder og mænds ligeret til at deltage i rotteræset. Nu gælder det Rachel.« Det er nemlig ikke nok at kvinder indtager mænds plads — vi må alle sammen tænke om — og

DE KVINDELIGE VÆRDIER

det er det Lis Thorbjørnsen skriver om. Hun gennemtænker en kulturrevolution uden vold men udgående fra de værdier vi i vores kultur kalder kvindelige og som er menneskelige.

Er der slet ingen kritiske bemærkninger om bogen? Jo. Den globale landsby bliver omtalt med det lille samfunds nærværdier: man kommer hinanden ved

og driver ikke rovdrift på ressourcerne. Lis Thorbjørnsen taler ikke om de skyggesider ved landsbylivet, der hvor det viste vold, åndeligt og fysisk. Betingelserne har tit været: indorden dig, vær med og vær konform.

Den moderne civilisation og kultur har givet frihed og taget frihed. Jeg synes vi må gennemsyre den, vi kan ikke forkaste og undvære den. Tiden kan ikke skrues tilbage, uden vores teknik og civilisation kan jorden ikke brødføde sine børn.

Man kan forære bogen væk med et blink i øjet, som et kampråb på barrikaden og bare som en fornuftig gave til overvejelse og »Til selvprøvelse — Samtiden anbefalet« som Søren Kierkegaard siger.

Eva Nordentoft. Lis Thorbjørnsen: »De kvindelige værdier.« (Chr. Erichsens Forlag kr. 29,-).

Tilsendte bøger

Redaktionen har fået tilsendt følgende bøger til anmeldelse:

Birgitte og Leif Arffmann: Humanæ Vitæ, en pavelig encyklika af 25.07.68.

Et grundigt videnskabeligt studium af encyklikaens teologiske begrundelse, sammenlignet med »Casti Connubii« og »Gaudium et Spes« ud fra kirkens opfattelse af naturen i Bibelen, hos Tho-

mas og fra højskolastikken til det 2. Vatikankoncil. Teoltryk Århus 1974 166 sider plus noter.

Gudstjenesten til debat Nogle nordiske synspunkter.

En lang række artikler om emner i relation til gudstjenesten. 174 sider. Kristeligt Dagblads Forlag 1975.

Hvem vil anmelde?

Forbudt bog

(KIPA) — En bog om den tidligere ærkebiskop af Zagreb, kardinal Alois Stepinac, som udkom den 26. august i år, er under henvisning til et dekret af 4. august 1975 blevet forbudt i Jugoslavien. Bogen, der er skrevet af Alois Behiger, er på serbokroatisk

og er udkommet i Rom. Stepinac blev i 1946 idømt 16 års fængsel med den begrundelse, at han »under krigen havde samarbejdet med fjenden«. I 1953 blev han af pave Pius XII udnævnt til kardinal. Han døde i 1960.

Hvor er mor henne - nu?

Kirsten er seks år. Hendes mor ligger på hospitalet. Det har hun gjort i lang tid, hele seks måneder.

Når Kirsten sammen med far besøger mor, skal hun være stille. Mor kan ikke tåle det spektakel, for hun er meget syg. Derfor går Kirsten ud på gangen. Hun snakker med sygeplejerskerne eller leger på børnehavens legeplads, som ligger lige ved siden af hospitalet. Der kan hun lege og snakke med børnene.

Det er sommer, og børnene tager på sommerlejr. Der er lige en plads fri og Kirsten får lov til at komme med. Hun leger og bolttrer sig. Kirsten har det dejligt med de andre børn.

Om tirsdagen hjælper vi voksne børnene med at skrive til deres mor og far. Kirsten ved en hel masse, som hun vil fortælle far og mor. Der skal også stå: »Mor er du snart rask?« Og »Kommer du hjem fra hospitalet, når jeg kommer hjem fra sommerlejren?«

Så tegner Kirsten et vinkeskib på kortet.

Men... to dage før vi skal hjem, dør Kirstens mor.

Om aftenen kommer far på besøg, men han kan ikke få sig selv til at fortælle det til Kirsten. Det må vi gøre.

Dagen efter prøvede jeg på at finde et passende øjeblik, men Kirsten er hele tiden optaget af sin leg. Hun har ingen tid til at snakke.

Den sidste eftermiddag

gik vi en tur langs ved stranden med alle børnene. Kirsten holdt mig i hånden, samlede sten og fortalte om mange ting.

»Sikken en fin muslingeskal!« sagde hun. »Den vil jeg i morgen vise til min mor. Hun kan bruge den som askebæger.«

»Mor er ikke på sygehuset mere,« sagde jeg. Hun så på mig med store øjne.

»Nej, mor ligger ikke mere i sengen. Det gør ikke ondt mere... for mor er død,« sagde jeg. Hendes øjne blev endnu større.

»Har du engang hørt om

et menneske, som er død?«

»Ja, min bedstefar er død. Vi har begravet ham på kirkegården. Men vi har et billede af ham på skabet« sagde Kirsten hurtigt i ét åndedrag.

»Sådan bliver det nu også med din mor. I har sikkert et pænt billede af hende. Så kan du se mor på billedet, lige som du kan se bedstefar.«

»Hvor er hun så henne nu?« spurgte Kirsten.

»Gud har hentet mor, hun er nu hos ham i himlen, altid. Der kan hun altid være glad sammen med

bedstefar.

Kirsten blev helt stille...

Da vi kom hjem gængede hun, indtil vi skulle spise aftensmad. Vi bad aftnebøn. Da vi var færdige med »Fader vor« spurgte Kirsten: »Er det hos Ham »Fader vor« mor er nu?«

»Kan jeg også snakke sådan med mor?«

Ja, det kan du, og hun kan høre, og se, og hjælpe dig altid.«

Om aftenen varede det længe før hun faldt i søvn. Om morgenen var hun glad som alle de andre dage.

C.M.

Lars gør en opdagelse

Lars sad på den første række i kirken. »Det er min plads« tænkte han. Sidste søndag var far og mor taget for sent hjemmefra. Lars havde nok tænkt: Bare der ikke sidder en på min plads!«.

Det, han havde frygtet, var sket. Hans plads var optaget. Han kom til at sidde på den femte række, lige bag Hr. Pedersens høje ryg.

Ingenting kunne han se og messen havde varet længe...

Men i dag havde Lars igen sin plads på den første række.

Solen skinnede gennem de store kirkevinduer. Lars kunne godt lide de smukke farver. Når solen skinnede, kunne man ligefrem se figurerne i kirkens vinduer.

I dag faldt den røde farve lige på korset, der hang over alteret. Aldrig før havde korset været så smukt, syntes Lars. Nu kunne man godt se, at der hang en mand på korset. Lars vidste at det var Jesus. Mor havde fortalt ham at et kors med Jesus på, kaldes »et krucifiks«.

»Jesu kærlighed var så stor at han gav sit liv. Krucifikset ved alteret minder os om, at Jesus i hver messe giver sit legeme og blod, for at vi kan vokse i kærlighed« sagde mor.

Lars syntes at det nu alligevel var meget, at man skulle give sit liv for at vise at man holder af én. Det kunne være svært nok, når han skulle dele et stykke chokolade med Lise!

Jesus må vel elske os meget.

Pludselig huskede Lars den sang, han i onsdags havde lært i religionsundervisningen:

»Jesus er den evige Faders Søn.

Han har frelst os fra vore synder.

Han er virkelig opstanden, og har sejret over døden, halleluja«.

»Troens mysterium« sang præsten.

»Herre, vi forkynnder din død, vi priser din opstandelse, vi forventer dit komme i herlighed« svarede Lars fra den første række i kirken.

Henri Kerkhofs

En chance

Det ringede på klokken i præstegården...

Jeg åbnede døren.

Der stod Inge og Dorte, to af vore små nabopiger.

»Må vi begrave vor Jakob i præstegårdens have?« spurgte Dorte. Begravelse? Jakob? i vor have?

Inge havde set de mange spørgsmål i mine øjne.

Nu viste hun mig den lille cigaræske, hun havde i hænderne.

»Vor Jakob lå i morges død i sit bur. Vi ville så gerne begrave ham i jeres have«, sagde hun med gråd i stemmen.

»Må jeg have lov og se ham?« spurgte jeg forsigtigt.

Hun åbnede æsken og der lå Jakob.

Pigerne havde pyntet æsken med hvid vat og ved siden af den døde kanarie-fugl lå en lille blomst.

De fik naturligvis lov at komme ind i vor have.

Jeg så at de gravede et hul og at de dækkede æsken til med jord.

Til sidst plantede Dorte et lille kors på graven.

Da de to piger var gået, tænkte jeg:

»Inge og Dorte har nok holdt meget af Jakob.

Men hvorfor har de valgt netop præstegårdens have?

Hvorfor har de plantet det lille kors på Jakobs grav?«

Hvad skulle jeg dengang have sagt om livet og døden?

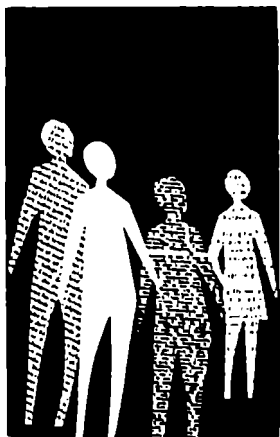
Jeg havde den samme fornemmelse af afmagt,

som jeg så tit har følt, når jeg efter en begravelse

trykkede afdødes familiemedlemmer i hånden.

Henri.

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplads på ca. 30 tekstlinjer. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 20 (der udkommer 10.12.1975) er mandag den 24.11. Manuskripterne bedes sendt til Vivi Soldahl, Bispekontoret.

København: Jesu Hjerter Kirke

Stenosgade 4A, 1616 København V.
Tlf. (01) 21 85 88.

Messtider

Hverdage kl. 7.00, 8.15 og 17.00 (sidste ikke lørdag).

Lørdag kl. 18.00: Engelsk messe (gyldig som søndagsmesse).

Søndag kl. 7.00, 8.30, 11.30 og 20.00: Messe.

Søndag kl. 10.00: Latinsk højmesse.

Hver mandag kl. 20.00: Legio Mariae.

Lørdag den 15. november kl. 16.30: Messe på polsk.

Tirsdag den 18. november kl. 14.30-16.30: Møde for menighedens ældre.

Fredag den 21. november. Mariæ ofring. Kl. 17.00: Messe med prædiken.

Tirsdag den 2. december kl. 15.30: Maria-kongregationen.

Fredag den 5. december. Jesu Hjerter fredag. Kl. 7.00-8.15: Messe. Efter messen udstilles det hellige sakramente. Tilbedelse hele dagen. Kl. 16.45: Indvielse til Jesu Hjerter og sakramental velsignelse. Kl. 17.00: Messe.

Lørdag den 6. december. Sct. Nicolaus. Kl. 16.30: Polsk messe. Kl. 18.00: Engelsk messe.

OBS!

Lørdag den 6. december kl. 15.00 i Jesu Hjerter Kirke Sct. Nicolausfest for forældre og børn. Efter familiemesse (rytmisk messe) tager vi sammen med sognepræsten imod Sct. Nicolaus, som kommer med ris, ros og gaver. Sakramentskirken, Sct. Theresekirken og Johanne-skirkens menigheder er indbudt til at deltage.

København: Sakramentskirken

Nørrebrogade 27 C II, 2200 København N. Tlf. (01) 39 53 80, sognepræsten og kontoret og (01) 35 68 25, andenpræsten.

Messtider

Hverdage kl. 19.00. Tirsdag indledes messen kl. 18.30 med fælles rosenkransbøn. Fredag slutter messen med taksigelse foran Sakramentet. Søndage kl. 10.00: Højmesse (på latin 1. søndag i måneden). Kl. 17.00: Dansk reciteret messe. Kl. 18.00: Engelsk reciteret messe. Der er altid kirkekaffe efter søndagens 10-messe.

Onsdag den 19. november kl. 19.30: Gen-nemgang af næste søndags evangelium: Matt. 25, 31-46.

Onsdag den 26. november kl. 20.00: »De yngre« mødes hos pastor Madsen. Emne: Børn og kirkegang.

Lørdag den 6. december kl. 9.30: Lørdagspædagogerne holder juleafslutning med børnene og deres forældre.

Søndag den 7. december: 10-messen med latinsk sang. Efter messen serveres chilenske »empanadas« for alle kirkegængere. Pris 5 kr., et glas vin 3 kr. Overskud til børn af politiske fanger i Chile.

Tirsdag den 9. december kl. 10.30-17.00: Udflugt til Rundforbi. Julestue. Jens Heilbuth læser op. Tilmelding og indbetaling af kr. 25,- senest en uge i forvejen. Alle ældre - også fra andre sogne - indbydes.

København: Skt. Ansgar Kirke

Bredgade 64, 1260 København K.

Messtider

1. søndag i november begyndte vinterordning med messer kl. 9.00 og 11.00. 1. og 3. søndag er messen på latin, 2. og 4. søndag på dansk.

2. søndag tilrettelægges højmassen som familiemesse med kirkekaffe i menighedssalen. Erling Rasmussens nye børnemesse vil blive anvendt. Ved kirkekaffen vil blive givet løbende meddelelser fra sognepræst og menighedsråd om sognets anliggender. Alle hverdage: Messe kl. 8.00, tirsdag og torsdag tillige kl. 16.30.

Rosenkransandagt hver lørdag kl. 19.00.

Menighedsrådet holder møde den 2. onsdag i måneden, i november den 12. Det forbereder arbejdet med messe kl. 16.30 og påfølgende tilbedelse, som slutter med sakramental velsignelse kl. 19.30. Alle medarbejdere i sognet vil være særlig velkomne til at deltage i denne forberedelse.

Præsternes træffetider: Mandag-fredag kl. 11-12, tirsdag-torsdag tillige kl. 17-18. Kirkens kontor er åbent mandag-fredag kl. 14-16.

Hørsholm: Skt. Hans Kirke

Mariavej 6, 2970 Hørsholm.

Søndagsmesser

Hørsholm: Kl. 10.00.

Bistrup: Kl. 8.00 og 10.00.

Mikkelsborg: Kl. 8.00.

Åsebakken: Kl. 8.15.

Søndag den 16. november kl. 10.00: Familiemesse i Bistrup.

Lørdag den 22. november kl. 20.00: Det årlige »Åbent hus« på Nordvanggård. Begivenheden vil blive nærmere omtalt i næste nummer af dette blad, men nu kan De reservere dagen.

Lyngby:

Skt. Knud Lavard

Lyngbygårdsvej 1, 2800 Kgs. Lyngby. Tlf. (02) 87 29 35 og (02) 87 77 21.

Torsdag den 4. december kl. 19.30: Pater L.O. Dorn S.J. har i adskillige år beskæftiget sig med at finde frem til livsnær og alligevel traditionstro liturgi, derfor er han manden til at fortælle om de første kristnes messe »Brødsbrydelsen«.

Søndag den 7. december kl. 9.30: Det er adventstid, med adventskrans og violette messeklæder, - ja, så er det da klart, hvad vi skal snakke om!

Torsdag den 18. december kl. 19.30: Pastor Guido Kreienbühl slutter efteråret med tanker over »Diakoner og diakoni«. (Ap.g.6.1) et emne, der har relationer til vor tids kirke, hvor man stærkt påtænker at afhjælpe den øjeblikkelige præstemangel ved uddannelse af diakoner (gifte-halvdags-hjælpere).

Ordrup: Skt. Andreas Kirke

Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund. Tlf. OR 422, bedst kl. 10-11. Giro 80 26 602.

Lørdag den 29. november kl. 15.00-18.00 Studieeftermiddag. Emne: Bodens sakramente. Hvorfor er det svært for os at gå til skrifte? Hvorfor går vi ikke længere til skrifte. Hvad er bod? Dette er blot nogle af de spørgsmål, som pastor Guido Kreienbühl vil behandle i sit oplæg. Derefter gruppediskussion. Kl. 16.30: Bodsandagt i kirken. Kl. 17.15: Messe (vi fejrer ved denne messe Sct. Andreas-festen, denne aftenmesse »gælder« for søndags-messen).

Maribo: Skt. Birgittas Kirke

Mariagade 4, 4930 Maribo. Tlf. (03) 88 01 74.

Gudstjenestetider

Søndag kl. 9.30: Højmesse. Kl. 11.15: Messe.

Hver 1. søndag i måneden: Latinsk højmesse.

Hver 3. søndag: Fremmed prædikant.

Hver 4. søndag kl. 10.45: Messe på polsk.

Firmelse

Søndag den 23. november får vi besøg af biskop Martensen, som vil meddele firmelsens sakramente i forbindelse med høj-messen kl. 9.30. (Messen på polsk kl. 10.45 bortfalder).

Firmelsens sakramente pålægger et større personligt ansvar for kirken og særligt det budskab, som Herren har betroet til den. Kun de døpte, der har opnået en vis moden-hed vil være i stand til at bære et så-dant ansvar. Derfor foretrækker Biskop-

pen, at man i almindelighed meddeler firmelsens sakramente til unge, der allerede har været til trosbekræftelse eller er i en tilsvarende alder. Alle voksne og unge, der gerne vil firmes, opfordres venligst til så snart som muligt at henvende sig til undertegnede, så vi i god tid kan begynde den forberedende undervisning.

Efter højmassen samles vi i menighedssalen, hvor Biskoppen vil fortælle om bispedømmets store anliggender og projekter. Bagefter er der ligesom sidste menigheds-søndag i august - den var en stor succes, endnu en hjertelig tak til alle, der deltog og medvirkede! - servering af smørrebrød til de sultne og af drikkevarer til de tørstige, så den indbyrdes samtale hjælpes på glem. Det skal være et kærlighedsmåltid og derfor er alt gratis. Kom, og tag børnene og venner og bekendte med!

Wolfgang Hinrichsen

Nye fliser foran kirken

De fleste i sognet har nok efterhånden lagt mærke til, at fliserne foran kirken ligger meget ujævnt og en del af dem trænger til at blive skiftet ud. Især de ældre folk generes ved det ujævne føre. Heldigvis er der endnu ikke sket ulykker, men når som helst kan det hænde, at man snubler og kommer til skade. Menighedsrådet mener derfor, at en særkollekt til dette formål er på sin plads. Den gennemføres ved kirke-døren efter alle søndagsmesser i november. Lad os være fælles om at værne om Skt. Birgittas Kirke, der er det sted, hvor vi samles til gudstjeneste for at høre Herrens ord og modtage de hellige sakramenter.

Ringsted: Skt. Knuds Kirke

Skt. Knudsgade 19, 4100 Ringsted. Sognepræsten, J. Jong, træffes bedst kl. 7-9 på tlf. (03) 61 03 92 eller (03) 52 06 45.

Søndag messe kl. 11.00.

Den 1. og 3. onsdag i måneden kl. 19.30: Rosenkransandagt i Søstrenes Kapel.

Søndag den 30. november. 1. søndag i advent: Familiemesse. Derefter inviteres menigheden til en kop kaffe i præstegården. Alle er velkomne.

Torsdag den 4. december. Adventsaften på Sct. Josephs skole. Der vil blive vist lysbilleder fra Lourdes.

Søstrene har altid velvilligt stillet skolen til rådighed for såvel større som mindre arrangementer, men de har jo arbejdet med vore børn hele ugen og trænger derfor til afslapning ind imellem. Derfor har vi fået indrettet et lokale i præstegården, så det er muligt for os at traktere menigheden med kirkekaffe efter familiemessen. Meningen er jo, at vi skal skabe et større fællesskab. Det er også i dette lokale vi har studiekreds.

Dog er det ikke nogen menighedssal, vi har indrettet. Derfor vil Adventsaften den 4. december som sædvanlig blive holdt på skolen. Vi håber på et stort fremmøde. Det har skuffet lidt, at der ikke mødte flere op til menighedsaftenen den 16. oktober. Vi trænger til lidt sammenhold.

Vi kan ikke forlange, at vore børn skal føre Kirken videre, hvis vi ikke selv engagerer os og går foran med et godt eksempel. Man er jo ikke mindre ansvarlig, fordi man er katolik, - man er mere end nogensinde nødt til at fordybe sig i troen og sætte sig ind i, hvad der sker i Kirken i dag. Nogle vil måske sige, at man lige så godt kan opgive på forhånd på grund af den uenighed, der til tider hersker inden for Kirkens rammer. Men så meget mere

grund er der jo til at bede. Derfor har fru E.M. Lebahn samlet en lille gruppe til udarbejdelse af forbønnerne, som læses op under søndagsmessen. Et medlem af menigheden skal læse disse bønner op. Hvem vil være med enten til at udarbejde bønnerne eller til at læse dem op? Henvendelse til fru Lebahn, tlf. (03) 61 02 75. Hvis nogen har særlige anliggender, som vi skal bede for (syge i menigheden etc.) kan man blot henvende sig inden messens begyndelse.

Venlig hilsen til alle i menigheden.

Kirsten Solak.

Roskilde: Skt. Laurentii Kirke

Frederiksborgvej 11, 4000 Roskilde.

Messtider

Søndagsmesse kl. 8.00, 10.00 og 17.00.
Ledreborg Slotskirke: Søndage kl. 9.00.
Frederikssund: Søndag den 23. november kl. 10.00: Messe på den private realskole.

Nu skal piben ha' en anden lyd!

K.U.K. holder deres årlige bankospil til fordel for restaureringen af kirkens orgel: Lørdag den 15. november kl. 18.30. Der arrangeres fællesspisning. Deltagerne medbringer madpakker. Øl, sodavand og snaps kan købes til rimelige priser. Mød talstærk op.

Orgelindsamlingen indbragte i september måned kr. 4.455,-. I oktober indtil den 20., kr. 2.370,-. Mange tak!

Vejle: Skt. Norberts Kirke

Fjellegade 2, 7100 Vejle.
Tlf. (05) 82 08 93. Kontortid: Onsdag-lørdag kl. 9-12.

Faste gudstjenester

Lørdag kl. 15.00. Søndag kl. 10.00. Tirsdag kl. 7.30, ellers kl. 8.00.

Mandag den 17. november. Kontaktgruppen indbyder til film kl. 14.30.

Søndag den 30. november: Menighedens syge og ældre hentes i privatbiler til advents-gudstjeneste kl. 15.00 i søstrenes kapel (ligesom vi gjorde 2. påskedag). Efter messen hyggeligt samvær.

Tirsdag den 2. december kl. 19.30: Advents-aften. Efter en kort andagt i kirken fortsætter vi i salen med servering (inkluderet i entrebilletten), amerikansk lotteri, julesløjde til børnene. Det landskendte sangkor fra Thyregod skole optræder under ledelse af lærer Svenning Ole Ravn Jensen, som er medlem af vort menighedsråd. Entre: Voksne 7 kr., børn 3 kr. (Familielbillet: 5 personer 20 kr.). 10 privatbiler vil hente folk, der bor langt væk. Ring 82 08 93.

Søndag den 7. december kl. 10.00: Familiemesse. Menigheds-kaffe.

Mandag den 8. december: Kontaktgruppen indbyder kl. 14.30 til adventsfest. Vi laver juledekorationer.

Tirsdag den 16. december: Julekoncert i Skt. Norberts Kirke kl. 20.00. Jelling Seminariets kor under ledelse af Hans Christian Magaard. Adgang gratis, men oer indsamles en kollekt til dækning af udgifterne.

DKKF. Ændret mødedag: Fremover hver 1. og 3. onsdag i måneden.

Mini-KUK: Efter aftale søndag kl. 14.00.

Personalia: Frk. Leonora Gyller har pr. 21. oktober sagt sin stilling op som organist. Fru Barthuline Biza er den 10. oktober blevet optaget i kirkens katolske fællesskab.

Rudkøbing: Skt. Bendts Kapel

Aflyst

Festgudstjenesten søndag den 16. november kl. 10.00 i Skt. Bendts kapel i Rudkøbing er aflyst.

Liturgisk kalender

ved Inga Jensen

Torsdag 13/11. Alm. ugedag. Visd. bog 7,22-8,1. - Luk. 17, 20-25.

Fredag 14/11. Alm. ugedag. Visd. bog 13, 1-9. - Luk. 17, 26-37.

Lørdag 15/11. Alm. ugedag (el. Albert d. Store, biskop og kirkelærer el. Guds Moders lørdagsmesse). Visd. bog 18, 14-16. 19, 6-9. - Luk. 18, 1-8.

Søndag 16/11. 33. alm. søndag. Ordsp. 31, 10-13. 19-20. 30-31. - Salme 128, 1-5. (R. la: Salig enhver, som frygter Herren). - 1. Tess. 5, 1-6. - Matt. 25, 14-30 (el. som kort læsn. vers 14-15 og 19-20).

Mandag 17/11. S. Elisabeth af Ungarn. 1. Makk. 1, 10-15. 41-43. 54-57. 62-64. - Luk. 18, 35-43.

Tirsdag 18/11. Alm. ugedag. 2. Makk. 6, 18-31. - Luk. 19, 1-10 el. Peters og Pauls-kirkernes indvielse. Ap. g. 28, 11-16. 30-31. - Matt. 14, 22-33.

Onsdag 19/11. Alm. ugedag. 2. Makk. 7, 1. 20-31. - Luk. 19, 11-28.

Torsdag 20/11. Alm. ugedag. 1. Makk. 2, 15-29. - Luk. 19, 41-44.

Fredag 21/11. Jomfru Marias fremstilling i templet. 1. Makk. 4, 36-37. 52-59. - Luk. 19, 45-48. Maria præf.

Lørdag 22/11. Cæcilia, martyr. 1. Makk. 6, 1-13. - Luk. 20, 27-40.

Søndag 23/11. Krist Konges Fest. Ez. 34, 11-12. 15-17. - Salme 23, 1-3. 5-6. (R. 1: Herren er min hyrde, mig skal intet fattes). - 1. Kor. 15, 20-26. 28. - Matt. 25, 31-46. Gloria, Credo, særlig præf. Kollekt for Hedningemissionen.

Mandag 24/11. Alm. ugedag. Dan. 1, 1-6. 8-20. - Luk. 21, 1-4.

Tirsdag 25/11. Alm. ugedag. Dan. 1, 1-6. 8-20. - Luk. 21, 1-4.

Tirsdag 25/11. Alm. ugedag. Dan. 2, 31-45. - Luk. 21, 5-11.

Onsdag 26/11. Alm. ugedag. Dan. 5, 1-6. 13-14. 16-17. 23-28. - Luk. 21, 12-19.

Torsdag 27/11. Alm. ugedag. Dan. 6, 12-28. - Luk. 21, 20-28.

Fredag 28/11. Alm. ugedag. Dan. 7, 2-14. - Luk. 21, 29-33.

Lørdag 29/11. Alm. ugedag (el. Guds Moders lørdagsmesse). - Dan. 7, 15-27. - Luk. 21, 34-36.

Søndag 30/11. 1. søndag i Advent. Es. 63, 16b-17. 64, 1. 2b-7. - Salme 80, 2ac-3b. 15-16. 18-19. (R. 4b: Herre, vor Gud, lad dit ansigt lyse, at vi må frelses). - 1. Kor. 1, 3-9. - Mark. 13, 33-37. Ingen Gloria, Credo, Adv. præf. 1.

KATOLSKE MENIGHEDSPLEJER

meddeler:

Julemarkedet på Niels Steensens Gymnasium afholdes som sædvanlig sidste søndag i november, altså i år den 30. november.

Bente Nygaard Hansen
formand.

KATOLSKE MENIGHEDSPLEJER

Ekstraordinært repræsentantskabsmøde

Der indkaldes herved til ekstraordinært repræsentantskabsmøde for KATOLSKE MENIGHEDSPLEJER torsdag den 20/11 1975 kl. 20 i Menighedssalen Bredgade 67 A 2. med følgende dagsorden:

1. Valg af dirigent
2. Valg af protokolfører
3. Beretning v. formanden
4. Regnskab f. 1/4 1974 - 1/3 1975
5. Eventuelt

Med venlig hilsen
Bente Nygaard Hansen
formand

Social rådgivning

ydes af

Katolske Menighedsplejer på kontoret, Bredgade 69 A o. g. 1. og 3. tirsdag kl. 19 til 21.

Kontoret holder i øvrigt åbent ugens 5 første dage fra kl. 14 til 16.
Telefon 15 23 03.

MAGLEÅS efterlyser datoer

»MAGLEÅS skal primært være til rådighed for katolske arrangementer, men kan herudover udlejes til anden side for at udnytte kapaciteten og styrke økonomien« - det betyder, at katolske arrangører og grupper, der påtænker at anvende MAGLEÅS som ramme om deres arrangementer i første halvdel af 1976, må henvende sig snarest, og senest 1. december, hvis de vil sikre sig plads. Forespørgsler, betingelser og priser bedes skriftligt rekvireret direkte fra

MAGLEÅS
Høsterkøvej 6
3460 Birkerød

LÆSERNE SKRIVER

Rubrikken fortsat fra side 2

Fælleskalk?

Det må betegnes som et stort fremskridt, at vi i den latinske del af den katolske kirke nu kan kommunikere under både brødets og vinnens skikkelser.

Det 2. Vatikankoncil synes at fremhæve, at kirkens udtryksformer skal være dens omgivelseres udtryksformer, — dvs. at vi skal være en moderne kirke.

Undertegnede vil derfor give udtryk for betænkelighed ved at bruge en ritus, der tillader, at alle drikker af samme kalk.

Alle katolikker vil sikkert gerne kommunikere under begge skikkelser, men det lader til, at det kun kan lade sig gøre for det mindretal, der er villig til at se bort fra, at ingen

menesker i den såkaldt civiliserede del af verden drikker af samme koppe og spiser af samme tallerkener.

Man har i stedet for at akkomodere til nutidens livsmåde nostalgisk valgt at tilpasse sig Frilandsmuseets forlængst afdøde manerer.

Der tales i vor kirke — og også uden for mellem ikke-troende — en hel del om »fællesskabet«, (og det er måske Helligåndens værk). Med dette som baggrund finder jeg det urimeligt, at man ikke benytter en ritus, hvor alle kan deltage uden ubehag.

Derfor foreslår jeg fælleskalken afskaffet. Hvis ikke vil skikken muligvis brede sig, og efter nogle år

ACADEMICUM CATHOLICUM

Onsdag 12. november kl. 20:

JESUITERORDENEN PÅ SKILLEVEJEN
Pater H. Roos SJ.

Et nøgleord på Jesu Selskabs generalkongregation for nylig i Rom var (social) retfærdighed. Diskussionen om ordenens kurs føres videre i ordensprovinserne. Mødet foregår i Englesalen, Niels Steensens Gymnasium, Jagtvej 183 B.

LEGAT

Dr. Alois og Mathilde Denks legat.

Legatet kan søges af unge studerende, fortrinsvis teologer. Portionerne, der er på 500 kr. hver, vil blive uddelt på Skt. Andreas festen. Ansøgninger sendes inden 24/11 d.å. til lrs. Poul Høyer, Rosenvængets Hovedvej 6, 2100 København Ø.

LEGAT

Direktør Frederik Wilhelm Krafts Legat meddeler, at legatuddelingen vil finde sted den 5. december 1975. Bevilgede legatportioner vil gennem Bikubens Forvaltningsafdeling blive fremsendt i første halvdel af januar måned 1976.

Legatets formål er at yde støtte til ordenssamfund, stiftelser og institutioner henhørende under den katolske kirke i Danmark til fremme af den katolske kirkes arbejde her i landet.

I henhold til legatfundatsens § 7 skal ansøgninger om støtte fra legatet indsendes til legatbestyrelsen »med udførligt motiveret angivelse af det eller de bestemte formål, hvortil støtte søges, og legatbestyrelsen har pligt til at påse, at eventuelle bevilgninger fra legatet anvendes til de givne formål, ligesom legatbestyrelsen normalt bør kræve specificeret regnskab for bevilgede beløbs rette anvendelse indsendt inden en vis frist og forbeholder sig krav om tilbagebetaling, såfremt tilfredsstillende regnskab ikke rettidigt indsendes, og såfremt bevilgede beløb ikke anvendes efter deres formål indenfor en efter bestyrelsens skøn rimelig og passende tid«.

Ansøgningerne må være legatbestyrelsen i hænde senest den 1. december 1975. Legatets adresse er: Revisionsfirmaet H.E. Noiesen, Nyropsgade 47, 1602 København V.

vil katolikkerne kritikløst tage den som noget ganske naturligt. Det er sket før med andre skikke, som vi senere har måttet slæbe rundt med i århundreder. Hvis vi før havde besvær med at »forklare« den ældre praksis over for anderledes troende kristne, så vil vi få flere besværlige og missionshæmmende og kritikløst-katolske »forklaringer« på fælleskalken over for både ikke-troende og anderledes troende.

Kjeld Simonsen

*Husk venligst
det røde girokort
til frivillig betaling
for bladet*

2. halvår 1975.

*Bidrag under 50 kr.
kan sendes på
alm. girokort
eller check.*

Ny sort biskop

TRANSKEI (KIPA) —

For at imødekomme de rhodesiske biskoppers ønske om en hurtig afrikansering af kirken i Afrika, har biskop Heinrich Karlen, der er amerikansk missionær, frivilligt afstået sit embede i Umtata til sin sorte efterfølger Peter John Butelezi, der siden 1972 har været hjælpebiskop i Johannesburg. Mgr. Butelezi er 45 år gammel,

tilhører zuluracen. Han havde studeret teologi og eksegesi i Rom og været professor og rektor for præsteseminariet Roma i Lesotho, da han i 1968 overtog administrationen af bispedømmet Umzinkuli og i 1972 blev viet til hjælpebiskop i Johannesburg. Den nye biskop Butelezi er medlem af Sekretariatet for Kristen Enhed.

Frie ytringer i katolsk presse nødvendig

EDMONTON, Canada (NC) — Den katolske presse skal ikke være tale-rør for hierarkiet, siger ærkebiskop Joseph N. McNeil, Edmonton. I stedet for må der gives plads for fri menings-ytring, fordi åndelig vækst og kristen modenhed afhænger af dette, fortsætter han.

Bemærkningerne blev fremsat i en tale på den katolske presseforenings regionalmøde i det nordvestlige Canada fornylig.

»Når jeg bliver spurgt, om jeg har godkendt den ene eller den anden artikel i bladet, bliver jeg forbavset, og jeg svarer altid — det er vores blad, og vi har nu en gang forskellige synspunkter«, sagde ærke-

biskoppen videre til forsamlingen.

Det kan komme til en samvittighedskrise, indrømmede han, for en biskop eller præst, som ikke er enig med bladets mening eller holdning, skønt han principielt støtter det. »Hvordan kan man så principielt støtte det?«, spurgte han og svarede selv: »På en voksen måde. Man sætter voksne mennesker til at udgive bladet, og regner med, at de føler lige så stor forpligtelse som en selv. Vorherre sagde ikke, at vi skulle være enige om, hvordan vi ville præsentere Hans gode nyhed, men kun om at bevare den grundlæggende sandhed, sådan som Han gav os den.

Lægfolket lader sin røst høre

Fjerde internationale lægmandskongres i Rom

ROM (KIPA) — »Nu sætter jeg mig ned igen og hører efter,« sagde biskop Derek Worlock fra Portsmouth som afslutning på sit to minutter lange indlæg på lægmandskongressens »verdenshøring« i Rom. Bemærkningen var typisk for tonen på den for nylig afsluttede 4. lægmandskongres af denne art med 260 deltagere fra 76 nationer fra alle fem verdensdele, der som formål havde en verdensomspændende udveksling af erfaringer mellem katolske lægfolk af i dag. Formanden for det pavelige lægmandsråd, kardinal

Maurice Roy, de otte tilstedeværende biskopper samt en del præster og ordensfolk holdt sig i baggrunden i en mere tjenende rolle.

Forrest i drøftelserne stod de store forventninger hos menneskene i det 20. århundrede. De søger deres egen identitet, retfærdigheden og det absolutte, Gud. Endvidere drøftede man Kirken som enhed midt i mangfoldigheden af opgaver og tjenester. Betegnende for mødet var den ydre ramme, som bestod i en uges fællesliv i »Domus Mariae« med me-

gen tid til samtaler, bøn og bibelsk meditation. Den enkelte behøvede ikke at søge sin »åndelige udrustning« uden for høringen, eftersom det kristne liv også på det åndelige plan på forhånd var indbygget i det officielle program.

Den verdensomspændende udveksling af erfaringer mellem de deltagende lægfolk førte til, at verdenskongressen kunne fremkomme med forskellige forslag til et øget engagement af lægfolk i Kirken, som nu vil blive forelagt paven, og som vil få afgørende indflydelse på

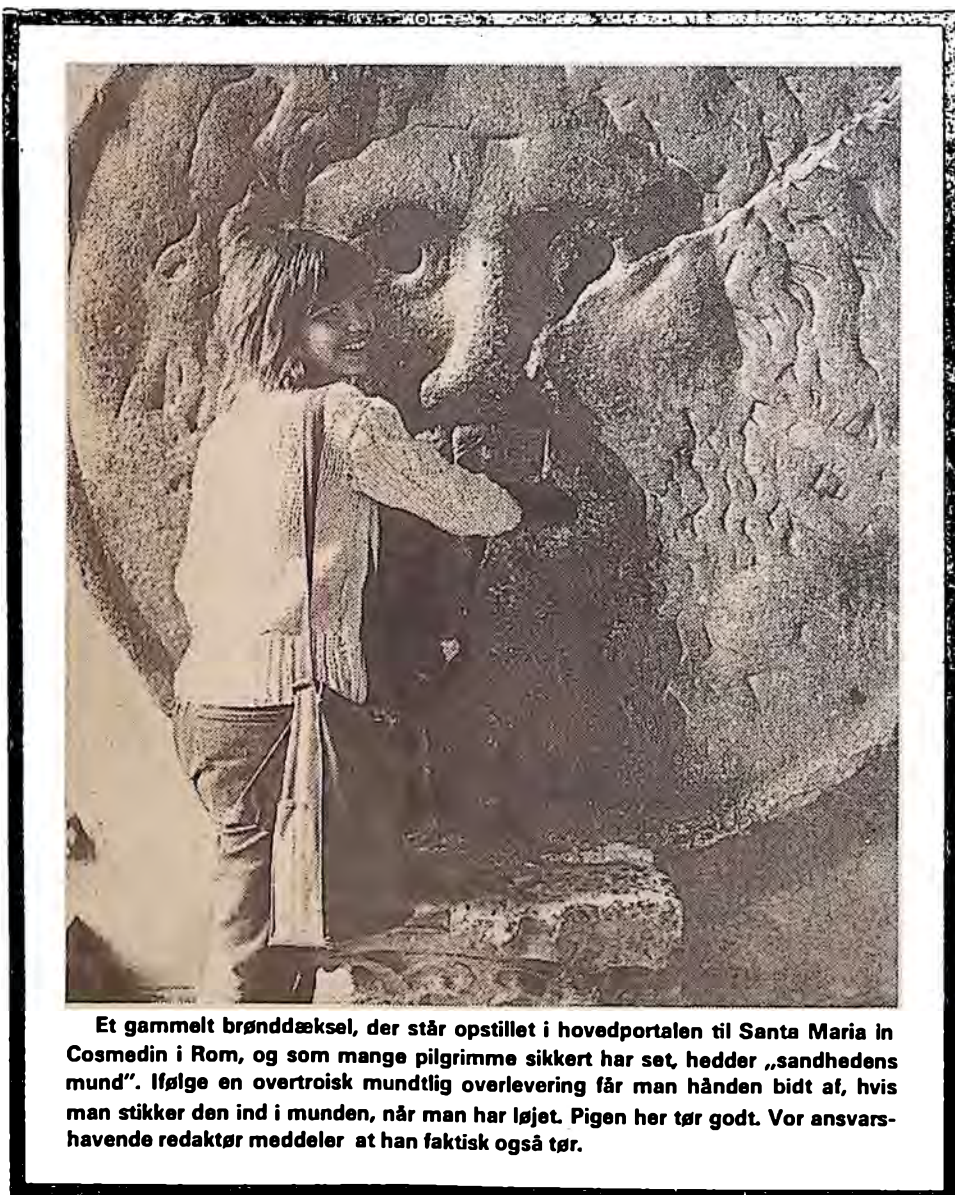
lægmandsrådets arbejde i de kommende måneder.

Forslagene drejer sig blandt andet om en saglig indsats gennem massemedierne, om forholdet mellem mand og kvinde i samfundet i dag, om generationsproblemet og om Kirkens kulturelle og socialpolitiske bidrag til livet rundt omkring i verden. Det anses efter denne konference for sikkert, at lægmandsrådets arbejdsperiode, som udløber i 1976, vil blive forlænget, og at det i hvert fald ikke vil få mindre betydning i Kirken af i morgen, end det hidtil har haft.

Kirken i Indien

ROM (KIPA) Vatikanets radio har offentliggjort en statistik over kirkens situation i Indien. Landet tæller 8 millioner katolikker. I de 18 kirkedistrikter arbejder 6.000 præster og 33.000 or-

denssøstre. Af de 92 biskopper er de 85 indfødte. Indien har 2 kardinaler, Valerian Gracias i Bombay og Joseph Parecatil i Ernakulam.

Et gammelt brønddæksel, der står opstillet i hovedportalen til Santa Maria in Cosmedin i Rom, og som mange pilgrimme sikkert har set, hedder »sandhedens mund«. Ifølge en overtroisk mundtlig overlevering får man hånden bidt af, hvis man stikker den ind i munden, når man har løjet. Pigen her tør godt. Vor ansvarshavende redaktør meddeler at han faktisk også tør.

Kirkeret og forsoning

ROM (KIPA) — Kirkeretten skal altid stå i forsoningens tjeneste. Dette krav, som allerede blev opstillet på det 2. Vatikankoncil, gik som en rød tråd gennem samtlige emner for forredragene på den nylig afsluttede internationale kongres om kirkeret i Rom. Det skal især fremhæves, at ikke alene jurister, men også pastoralteologer og sociologer fra de forskellige lande deltog i drøftelserne, der strakte sig over en uges tid. Som arrangør stod sammenlutningen af kirkeretssagkyndige og stiftelsen »Monitor Ecclesiasticus«.

Mens man allerede før konciliet her og der talte om en påstået krise i forbindelse med kirkeretten, en krise, som i virkeligheden snarere bestod i spændinger mellem de kirkelige jurister og teologerne, især moralteologerne, er det på kirkeretskongressen kommet tydeligt til udtryk, at begge parter er interesserede i en fornyelse af Kirkens sakramentale praksis

i det 2. Vatikankoncils ånd. I overensstemmelse hermed understregede deltagere da også, at uoverensstemmelserne mellem kirkeretten og den civile lovgivning ikke mere kan betragtes ud fra et rent juridisk synspunkt, men at de må finde en løsning ud fra det, Kirken vil opnå med sakramenterne. Konsekvenserne af disse overvejelser bør i stadig højere grad føre til en ændring af kirkeretten på det sakramentale område, der, som hele arbejdet med kirkerettens reform, af gode grunde kun kan gennemføres skridt for skridt.

Paven har gentagne gange, når han har talt om kirkeretten, givet udtryk for, at han i den gerne ville betragte den som stående i forsoningens tjeneste på en ganske særlig måde. Han bruger om den ofte udtrykket »kirkelig ret«. Han vil dermed henlede opmærksomheden på kirkerettens overensstemmelse med de pastorale anliggender.

Kirkens guddommeligt-kirkelige lovgivning har med andre ord altid menneskenes omvendelse og forsoning som mål. Når kirkeretten skal reformeres, gælder det også om at finde frem til, hvordan man kan udjævne modsætninger i Kirken i stedet for at skærpe og forlænge dem.

I sin hilsen til kongressens deltagere sagde paven: »Det er vort ønske, at De alle sammen som fagjurister i kraft af Deres faglige erfaring og i endnu højere grad i kraft af Deres kærlighed til Kirken skal komme med et konkret bidrag, for at de troende i det hellige år skal føle et stadig større behov for omvendelse, styrkelse i kærligheden og større enhed med deres medmennesker.«

**Næste nummer
udsendes
onsdag 26.11**

Nye udgravninger i Rom side 4
 Rosenkrans på en ny måde side 5
 Kirkekunst side 6-7
 De katolske skoler side 7-8
 Trinbrættet side 9

katolsk orientering

Studehandel med ærkebiskop Capucci i Jerusalem

Jerusalem/Beirut (KIPA) — I december 1974 blev den melkitiske ærkebiskop Hilarion Capucci idømt 12 års fængsel ved domstolen i Jerusalem. Begrundelsen var »landsforræderi og illegal våbenbesiddelse«. Mgr. Capucci blev arresteret ved grænseovergangen til Syrien, da han i sin bil medførte våben til den palæstinensiske Befrielsesfront »El Fatah«.

Fra kirkelige kredse i Jerusalem forlyder det, at den israelske regering skulle være villig til at loslade Mgr. Capucci på flere betingelser, som han selv alle afviser. En af betingelserne skulle gå ud på, at Vatikanstaten anerkender Jerusalem som Israels hovedstad (nu Tel Aviv, red.) og dropper sit forslag om en særstatus for Jerusa-

lem. Videre betingelser skulle ifølge dagbladet »Al Shaab«, som udkommer på arabisk i Jerusalem, være følgende:

Capucci skal forlade det af Israel kontrollerede område for livstid.

— Capucci skal overføres til et ikke-arabisk land.

— Den israelske regering skal konsulteres ved udnævnelsen af Capuccis efterfølger.

Anmassende

Ifølge bladet »Al Shaab« er disse betingelser stødt på hård kritik i kirkelige kredse i Jerusalem, som kalder kravene »anmassende«. I Palæstina har statslige instanser aldrig før grebet ind i kirkens retspraksis eller blandet sig i dens ret til selv at udpege sine biskopper.

Pilgrimme i bøn på »Via Dolorosa« i Jerusalem, hvor Simon af Kyrene bar Kristi kors.

skriver bladet, som tilføjer at ærkebiskop Capucci selv afviser at »kobe« sin frihed med en tvangsforflytning fra sit arabiske fædreland.

I et brev, smuglet ud af fængslet, bekræfter Mgr. Capucci, at intet har ændret sig i hans afstandtagen fra den »zionistiske besættelse« af Jerusalem. Israelerne har taget hævn over mine standpunkter ved at sætte mig under psykisk pres i et forsøg på at knække min moral, men

de skal ikke regne med at se mig bryde sammen, skriver Mgr. Capucci. Han er fast besluttet på at forblive i landet, også som fange, da en forvisning fra hans land, hans sonner og brodre ville være en straf, han forkaster som umenneskelig, fordi den ville betyde, at hans liv ville miste sit indhold.

Bære sit kors

Den melkitiske patriark i Beirut, Maximos V. Hakim, har modtaget et brev

fra ærkebiskop Hilarion Capucci, hvori han skriver:

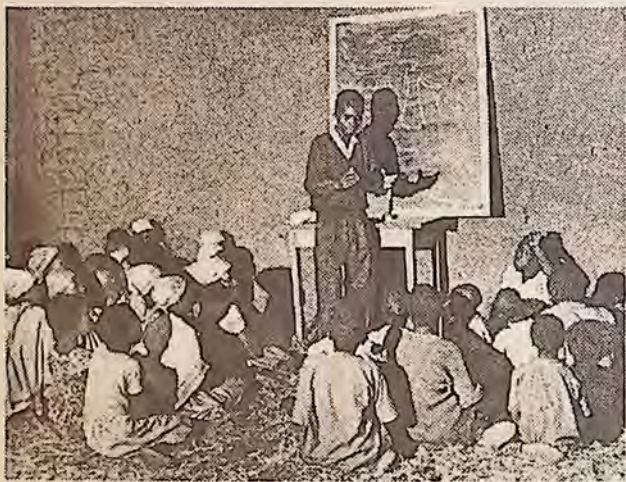
»Jeg afviser at lade mig sende bort fra mit elskede Palæstina. Jeg elsker Jerusalem, hvor både Kristi og Muhameds hjerte slår. Da jeg så Jerusalem bedrovet, såret og ydmyget, besluttede jeg mig til at følge i Jesu fodspor og bære mit kors. Da jeg så på mit folk i Nazaret og Betlehem, opdagede jeg, hvor mange der var flygtet. Hvis denne tilstand varer ved, vil den

kristne befolkning i løbet af mindre end et halvt århundrede have forladt Jerusalem, og de hellige steder vil være blevet til museer,« skriver Capucci.

Han har også rettet en appel til folket i Libanon om at gøre en ende på den »broderkrig, der kun kan gavne Israel«.

Den israelske regering har afvist patriark Maximos V. Hakims henstilling om en fortidig losladdelse af den syge fangne ærkebiskop.

Kirkens håb i den tredie verden

Afrikansk kateket i virksomhed i Tanzania.

ROM (KIPA) — I et internationalt kateketmode, som fandt sted i Rom efter indbydelse fra Kongregationen for Mission, deltog over 480 kateketer foruden biskopper fra Indien, Tanzania, Uganda, Zaire og Columbien. I sin tale til deltagerne roste Kongregationens formand kardinal Angelo Rossi kateke-

terne for deres vældige indsats. »I er Kirkens håb i den tredje verden« sagde kardinalen, et veltalende bevis for jeres arbejdes frugter, er den intense fromhed, vi kan iagttage hos pilgrimene fra missionslandene, der i så stort antal kommer til Rom for at fejre det Hellige År«.

Kirken i Spanien ved vendepunktet Iskoldt forhold mellem kirken og staten

ROM (KIPA) — Ifølge Vatikanets officielle statistikker er 89,9 pct. af spanierne katolikker. Den spanske grundlov anerkender den katolske kirke som den eneste statsstøttede. Og dog har general Francisco Franco Bahamonde aldrig aflagt et statsbesøg i Vatikanet. Valget af pave Paul VI (kardinal Montini) var heller ikke noget, der kunne have fremskyndet et sådant besøg eftersom netop Montini, da han endnu var ærkebiskop i Milano,

havde rettet en appel til den spanske regering om benådning af en politisk fange. Denne henvendelse blev dengang kaldt en utålelig indblanding i Spaniens interne anliggender.

Konkordatet

Et væsentligt element i forholdet mellem kirke og stat i Spanien, nemlig konkordatet af 1953, kom i farezonen på grund af det 2. Vatikanconcil. I en efter koncilets ånd fornyet kirke kan der ikke længere være

tale om statslig indblanding ved udnævnelsen af nye biskopper, men præcis denne ret til indblanding er et af konkordatets kompromisser. Den spanske statschef har ret til at udpege tre af de seks kandidater, som Vatikanet foreslår, og paven er nødt til at vælge én af de tre.

Egentlige forhandlinger om dette emne er blevet indledt for 6 år siden, men har vist sig at forløbe med meget besvær. Den spanske regering ville kun give

afkald på sin udvælgelsesret på den ene betingelse, at kirken ville give afkald på sine statsprivilegier som skattefrihed, økonomisk statsstøtte, juridisk immunitet og uddannelseshjælp, alt sammen privilegier, som det lokale episkopat altid har betragtet som berettigede krav.

Liberale hjelpebiskopper

I denne periode med nye samtaler og forhandlinger (Fortsættes på bagsiden)

Social rådgivning

ydes af
Katolske Menighedsplejer på kontoret,
Bredgade 69 A o. g. 1. og 3. tirsdag kl.
19 til 21.
Kontoret holder i øvrigt åbent ugens 5
første dage fra kl. 14 til 16.
Telefon 15 23 03.

Aktieselskabet
Købmænd- og Haandværkerbanken
— en rigtig AARHUS-BANK

Store Torv 12, telf. (06) 12 47 77

Søndre afd., Århus Hovedbanegård
Telf. (06) 12 40 88

Langenæs afd., Skanderborgvej 16
Telf. (06) 14 55 22

MØNIES & ANDERSENS EFTF. A/S

WS

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

E. Christoffersen
Ringstedgade 25, Næstved

Begravelse og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 — GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 76
Ligkistemagasin GO. 6056 - GO. 6030

Begravelse og bisættelse
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

DANSK LIGBRÆNDINGS- FORENING

Bisættelser og begravelse
ordnes til rimelige priser for
alle

Medlemsskab ingen betingelse
men en fordel.

STORKØBENHAVN ÅRHUS
HOVEDKONTOR (06) 12 58 95 — 13 51 83

Nikolaj Plads 27
13 75 40

Amagerbrogade 31
SU 7540

Falkoner Allé 16
2000 København F

217540

Nørrebrogade 118
39 33 25

Engbave Plads 12
31 75 40

Østerbrogade 110
TR 6840

Kirketorvet 19
GE 7540

Søborg
Hovedgade 154

67 92 93

Glostrup
Hovedvej 166

96 16 53

Hvidovrevej 258
78 16 23

SILKEBORG
(06) 82 37 28

SLAGELSE
(03) 52 42 70

VEJLE
(05) 82 23 33

AALBORG
(08) 12 17 77 -
12 19 01

LÆSERNE SKRIVER

Under denne rubrik vil breve fra læserne blive bragt
i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har
almen interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til
om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200
ord.

Skoledød

Med undren har vi læst Hans
Jørgen Johansens leder i »ka-
tolsk orientering« nr. 16
under overskriften »Den ka-
tolske skoles død?«. Som for-
ældre til børn på en katolsk
skole med et flertal af prote-
stantiske elever (Skt. Knuds
skole, Århus) kan vi oplyse,
at »de rent faktiske forhold« i
hvert fald på denne skole har
meget lidt til fælles med den
panikagtige situation, som
Hans Jørgen Johansen udle-
der af Ole Meyers referat fra
skolelederstævnet på Sostrup
(trykt i samme nr.).

Som en levende skole for de
mange protestantiske elever,
overvejer man også her sin
identitet, men ikke for at lade
ordet katolsk og det dermed

følgende særpræg gå i glem-
mebogen.

Skolens indbydelse til debat
har vist, at mange forældre og
lærere, der har ønskeseddel
fælles med Ellen Bådsbøll
Jensen (kronikken i k. o. nr.
16), fortsat ønsker en spræl-
vende katolsk skole.

Et igangværende samar-
bejde mellem vore stedlige ka-
tolske og protestantiske reli-
gionslærere og præster er net-
op en del af en indsats, der
skal sikre kvaliteten i en loyal
religionsundervisning, så både
vore katolske og protestanti-
ske elever, også i det nære
fællesskab, vil være sig deres
rette identitet bevidst.

Birthe Lund & Bent Lund

Det hellige år

Vi er nu ved at kunne gøre
status over det hellige år. 1974
var året, hvor man på mange
måder kunne forberede og
samle sig. Vor kirke har sans
for at bryde ensformigheden
og bruge anledninger til for-
dybelse og fornyelse.

1975 er det hellige år, som
vi har fået så meget ud af. —
Højdepunktet var nok den of-
ficielle »bispevalfart« i slut-
ningen af juni. Vor biskop var
ikke den travle kontorchef,
men en kirkens mand, der
havde omsorg for sin hjord.
Hele ugen igennem mærkede
man denne hans omsorg.

Når vi samlet gik ind i de
store valfartskirker, var der to
ting, der slog en: den lille for-
pjuuskede flok, der alligevel
blev modtaget og anerkendt
som en del af den store enhed
ved Guds godhed.

Når man har haft det privi-
legium at have været i Rom
mange gange — ja, boet der
— spillede det turistmæssige
ingen rolle. Havde vi lyst til at
bede mere i en af de store kir-

ker, ja, så gjorde vi det, og lod
de store varme busser køre.
Turen til Subiaco var dog en
meget stor religiøs oplevelse.
Vi føler taknemmelighed over
for alle, der på forskellig
måde medvirkede til at give os
de uforglemmelige indtryk af
fromhedslivet på St. Bene-
dikts tid.

Valfartsugen i Rom mun-
dede ud i den store præste-
vielse på Peterspladsen, hvor
359 mænd blev viet til at gå i
spidsen i kirkens mission. Pa-
ven forestod den smukke li-
turgi og ledsagede præsterne
med sin omsorg, en omsorg,
der ønsker at omfatte alle.
Man kom tilbage med fornyet
sind, og en naturlig fort-
sættelse var det at tage til So-
strup, hvor biskoppen også
selv var åndelig vejleder.

1975 står for os som et godt
og smukt år, og vor taknem-
melighed over for alle, der
medvirkede, er stor.

Bent Dalsgård Larsen
& Chr. West

Kirkens troværdighed

Hvorledes forholder det sig
med kirkens troværdighed —
dels i forkyndelsen og i
håndhævdelsen af regler for
udøvelse af ret hos den kirke-
lige domstol.

I hele det anliggende, som
benævnes evangelisation, er
der en kløft mellem den lille
gruppe af evangeliserende og
de mange, som budskabet ret-
tes til. Vore dagblade — og
ikke mindst ugepressen har
erkendt, at den store gruppe
af læsers forståelsesniveau
ligger meget lavt. Det er såle-
des sagt, at man henvender sig
til befolkningen på det stadie

folkeskolens grunduddannelse
afleverer dem i. Under hensyn
til at stadig flere udgår fra
skolerne som ord- og høre-
blinde, skaber det selvfølgelig
en helt ny situation for
dem, som har et budskab —
altså også for dem, som ønsker
at evangelisere.

Det er denne opgave, som
de gode kirkens mænd ikke
forstår at forvalte i 1975. Hvis
budskabet ikke bliver fort-
stået, mister det selvsagt
enhver form for troværdig-
hed. Det er et lille hjertesuk
fra de mange, som næres gen-
nem TV og andre moderne

kommunikationsmedier. Det
vil kræve en kortlægning eller
en helt ny form for markeds-
føring af evangelisation, som
først og fremmest tager hen-
syn til relevans og samtidig
anskuelliggør relevansen på
forståelig måde. Det gjorde
Jesus i billedsprog. Det må
være en opgave i billedsprog
at udtrykke sig for mennesker
i 1975 selvom disse er præget
af tidens åndelige ladhed.

For de gamle kirkefolk
(som jeg selv tilhører) er der
også opstået problemer eller
frustrationer. Der kan således
læses i katolsk orientering nr.
17, hvorledes ægteskaber nu
kan opløses efter tåbepara-
graffen, som vi kender fra
dansk retspleje. Det er lappe-
rier og næsten tarvelige
undskyldninger for den situa-
tion katolsk kirkelære befin-
der sig i.

Sort hvidt eller violet

I no. 17 af »katolsk orien-
tering« skriver redaktøren i en
artikel »Jeg tror på de hellige
samfund«, at »den sorte farve
(på Alle Sjæles dag) er ud-
gået«. Dette er ikke rigtigt.
Ifølge »Ordo«, der giver an-
visninger på dagens messe og
herunder dagens liturgiske
farve, står der til 2. novem-
ber: »violet eller sort«, til for-
skel fra Alle Helgens dag,
hvor Kirken glæder sig over
såvel de kendte, kanoniserede
helgener som over den store,
hvide flok. Alle Sjæles dag er
forbeholdt forbønnen for de
afdøde, der endnu har for-
bøn behov. Ifølge Den hellige
Skrift er døden en følge af ar-
vesynden og af den enkeltes
egen synd og det er der ikke
noget festligt ved — hvor me-
get vi end har lov til at håbe.
Den sorte farve, hvis man
vælger den, minder os om, at
det er mennesket beskåret

Det kan ikke længere være
rigtigt, at man trin for trin
forsøger at rette skuden op,
hvad angår alvorlige spørgs-
mål som ægteskabsopløsning-
er og forøvrigt også præven-
tionssager. Hvis det katolske
kirkefolk ikke fortsat skal be-
stå af en ghetto af »frelste«
eller bare tilpassede, må helt
anderledes synspunkter brin-
ges i anvendelse.

Det var så nemt i de gode
gamle dage, hvor man lod kir-
kens officielle lære være lov
og derved løse alle problemer.
Men nu — hvor den heldigvis
voksende solidaritet med brø-
dre og søstre udenfor de
snævre kirkerammer slår
igennem, bør det belære vore
farisæer undskyld kanoniske
ekspertiser om at, hvad der
måtte ske af næstekærlighed
primært er Gud velbehageligt.
Svend E. Frederiksen.

»en gang at dø og derefter
dommen«. Den violette farve,
hvis man vælger den, er nok
forberedelsens farve, men
med undertone af bod. Selv-
følgelig har man altid, mig be-
kendt, set sammenhængen
mellem de to »Dage«, man
prædikede da jævnligt over
emnet »De helliges Sam-
fund«, der omfatter den li-
dende, den stridende og den
sejrende Kirke. Det stod des-
uden i enhver katekismus.
Men hver dag har fortsat sit
særpræg — altså også hvad
farverne angår.

Jeg ville nødigt, at man
brugte hvid messeshagel ved
min egen begravelse, så kunne
folk fejlagtigt tro, at jeg skulle
være uskyldshvid og derfor
undlade at bede for min syn-
dige sjæl — og det ville være
en ulykke.

Kjeld Geertz-Hansen

Paven til Vejle Fjord?

Jeg var til søndagsmesse i Sa-
kraments Kirke, livlig kirke
med de mange indbydende ka-
tolske tidsskrifter, blandt an-
det gamle numre af »katolsk
orientering«. Mens jeg ledte
efter Hubert Messerschmidts
»Jesu Gudsforhold« kom en
venlig herre og tilbød mig sit
læste »katolsk orientering«.
Et hurtigt blik og jeg afslog:
Nej tak, det er jo nr. 13, ulyk-
kesnummeret.

Da jeg er et menneske af
god vilje, og derfor ville for-
mildne hans synlige misfornø-
jelse, tog jeg fra bunken nr.
15. Det var værd at læse! Al-
drig havde jeg tænkt at skulle
enes helt og holdent med Karl
Rahner. Den pokkers tyske
teolog! Det med pavens bolig
er et meget interessant, men
ikke originalt spørgsmål. Be-
tydeligere mennesker (blandt
andre undertegnede) er kom-
met med det for længe siden.

Det er to tusind år (med
undtagelse af en kort og for-
friskende stund. Caterina,

Caterina! Errare humanum
est, ignoscere divinum) at Ita-
lien er hærget af krig, barbar-
invasioner og plyndring. Af
disse skavanker enten dør
man eller glemmer man dem.
Men Italien var og er også
hærget af fordomme. Disse er
seje at få til at dø og lader sig
ikke glemme. Man lider dem
»bare« generation efter gene-
ration i det uendelige. Petrus,
kunne du ikke søge ly for din
stormfulde båd under andre
himmelstrøg? Helst ikke ved
Middelhavslandene, da de
mere eller mindre har lidt af
samme skavank på grund af
deres nabogæstfrihed.

Hvad med et eller andet
sted ved Nordtysklands kyst?
Eller Danmark, og hvorfor
ikke ved Vejle Fjord?

Mit højt elskede land og
verdens mest geniale folk ville
genfinde den forlængst for-
tabte italienske »agreste«
lykke.

Derom beder jeg!

Renata Bondi

Nyt fra pastoralrådet

En oversigt over bispedømmets større projekter

Sidste møde i pastoralrådet blev afholdt 15.-16. november på Sostrup. Desværre så sent, at vi ikke kan nå at få det hele med i dette nummer, men vi kommer igen i nummer 20. Fra formandens beretning har vi hentet følgende oversigt over de større projekters gang.

Det blev i øvrigt på mødet oplyst, at direktør Bent Ortvald fratræder sin stilling på bispekontoret den 1. april 1976, og at Inger Hedemark overtager kontorets ledelse allerede fra 1. januar 1976.

Øm

Der blev efter sidste PR-møde indgået kontrakt med byggefirmaet Buch & Egmose (Ålborg) om opførelse af totalprojektet i et stadigt håb om yderligere støtte fra udlandet. Opførelsen skulle påbegyndes i august og bygningen afleveres den 1. april 1976.

Efter afholdelsen af den sidste juniorlejr i de gamle bygninger blev disse nedrevet i juli af et arbejds hold af unge, hvorefter fundamenterne blev fjernet af byggefirmaet. Begyndelsen af nybyggeriet blev dog forsinket på grund af fredningsmyndighedernes tø-

ven med en endelig godkendelse. Vanskelighederne blev dog overvundet og byggeriet er i gang.

Magleås

Istandsættelsen og indretningen af Magleås er nu afsluttet. Der er nedsat en styrelse for Magleås, som afløser den arbejdsgruppe, der havde som opgave at undersøge behovet og mulighederne for kursusvirksomhed. Der er udarbejdet udkast til en vedtægt for styrelsen. Hr. N. E. Bølling er ansat som daglig leder af Magleås. Og siden sommerferien har Magleås dannet rammen om en ret så varieret og velbesøgt kursus- og mødevirksomhed. Der henvises i øvrigt til den særskilte beretning fra styrelsen for Magleås.

Holbæk

I Holbæk har kommunen nu købt en del af jorden for kr. 232.500,- kontant samt indgået lejekontrakt vedrørende søsterhuset.

Ballerup

I Ballerup er den grund, som tidligere blev erhvervet med henblik på et evt. senere kir-

kebyggeri, men som med tiden var blevet uegnet til dette formål på grund af nye vejforinger, nu blevet solgt til Falck/Zonen for kr. 350.000,- med kr. 100.000,- i udbetaling.

Randers

I Randers har skolens styrelse og leder fremsat ønsket om at få bygget nye skolelokaler på kirkens grund, dels til afløsning for villa'en på Udbyhøjvej, som ligger på ca. 10 min. afstand fra den resterende skole ved kirken, og dels til udvidelse. Ved salg af Udbyhøjvej og ved Undervisningsministeriets godkendelse af et udvidet lejemål skulle der være skabt økonomisk grundlag for et byggeri. Man har dog endnu ikke villet tage endelig stilling til planen, for den er blevet mere afklaret på stedet og før der foreligger et mere konkret udformet byggeforslag.

Ringsted

I Ringsted har Montfortanerne nu overdraget kirkeejendommen til bispedømmet. Overdragelsen er i øvrigt kun en formalisering, idet Ringsted gennem de sidste 5-6 år

har været drevet som sækularsogn.

Præsterådets

Lønningsudvalg

har forelagt en betænkning indeholdende retningslinjer for aflønning af præster. F. U. mener imidlertid, at det ikke vil være muligt at realitetsbehandle forslaget i Pastoralrådet, før der foreligger konkrete oplysninger om, hvilke udgiftsmæssige konsekvenser forslaget måtte få for bispedømmet. Man har bedt præsterådets lønningsudvalg om at fremskaffe dette materiale.

Ungdomskommission

Et udvalg bestående af repræsentanter for DUK og spejderne (HKD) samt Jørgen Bredholt har udarbejdet forslag til vedtægter for en Ungdomskommission, der som hovedopgave skulle inspirere og koordinere det katolske ungdomsarbejde på de områder, hvor det er af fælles interesse (lejraktiviteter, ledertræning, liturgi, undervisning, ansøgninger om støtte). Man har herved valgt en løsning på det strukturelle område, der bringer ungdomsarbejdet på linje med den struktur, man har valgt ved løsnin- gen af andre store opgaver inden for bispedømmet. Biskoppen vil se nærmere på vedtægtsudkastet.

Glem ikke Vincent-grupperne

Fra Sankt Vincentgruppernes seneste pjece, udsendt i oktober har vi hentet følgende:

INDIEN

Pater Schlooz skriver: »Jeres brønd er en stor succes, Gud ske lov. Ofte viser det sig, at brøndvand er salt, men »jeres« er frisk og godt. Deraf slutter jeg, at I ikke alene sender checks, men tænker på os i jeres bøn.« Pater Schlooz har sendt os fire kasser med pragtfulde håndarbejder, som vi søger at få solgt snarest muligt, for når den store brønd er færdig, skal vi i gang med fire mindre brønde — det skyldes vi ham.

BANGLADESH

Pater Boers skriver: »Vi bruger jeres gaver til at sætte 100 familier — de fattigste, vi har — i stand til at rydde et stykke jord, som vil kunne give dem udkomme i fremtiden. Det er islamitter, hinduer og kristne i en skøn blanding. Har vi penge tilovers, giver vi bornene mad — to »chapatis« (brød i form af en pandekage) til hvert barn om dagen.«

Vi ville nok ikke mærke det så meget, om vi satte pater Boers i stand til at give hvert barn tre »chapatis« om dagen.

HAITI

Pater Claessens skriver: »— lige begyndt med et lille værksted, hvor 30 unge piger beskæftiges med at flette kurve, som vi eksporterer til Belgien. Det er altid bedst med »hjælp til selvhjælp«, men ikke let at få tingene stablet på benene. Tro nu ikke, at jeg bare sidder og hjælper nødlidende stakler. Jeg taler og skriver — lige til den yderste grænse af de tilladte, ja, over den — for at få disse mennesker frelst fra »Farao's« hænder. Hils alle venner, som hjælper os.«

Vi lever i en velfærdsstat — vi har råd til at spise os mætte, følge den nyeste mode og holde avis. Og i avisen kan vi læse om mennesker, der har det ondt — som sult og mangler tag over hovedet. Vi har en mening om alting, og vi er ganske enige om, at det er helt forkert, at det står sådan til. Det hjælper ikke disse mennesker, at vi »bare ønsker godt« for dem.

Der er kun een ting, der kan hjælpe — og det er hjælp — den »koster« — javist —

TAK og mange hilsener.

Giel Gommans C. M.
Sankt Vincentgrupperne,
Kildehøjvej 13, 3460 Birkerød
Giro 1097164

100 år i Stenosgade

Søndag den 9. november fejrede jesuitterne i Stenosgade 100 års-dagen for ordenens bosættelse i København. (kommunitet i Århus er i øvrigt 2 år ældre). Dagen blev indledt med bispemesse, — Hans Martensen er selv jesuit

— og under den efterfølgende reception gav pater Sanders de mange gratulanter et historisk tilbageblik over de begivenhedsrige år.

Dagen sluttede med en privat festmiddag for de københavnske jesuitter.

Murermester- og entreprenørforetning M. Thomsen Støtt & Søn Kong Christians Allé 6, Ålborg Telefon 13 42 33 og 13 43 37
Ressourcespild Flere tusinde varmtvandsbeholdere og mange tusinde meter vandrer tæres op hvert år. Ring til Deres VVS-installatør og få monteret et ANO-KAT minielektrolyseanlæg i Deres parcelhus. Så er Deres varmtvandsbeholder og rørsystem — for ca. 500 kr. — effektivt beskyttet mod korrosion Guldager Electrolyse A/S
H. OVERBECK A/S Ingeniørfirma Havnepladsen, Kolding Telefon 52 35 55
Mogens Larsen Ramsherred 31, Åbenrå Telefon 2 25 30 og 2 34 27 Lys — Kraft — Varme
A/S Karl A. Hansen Ingeniør-, murer og entreprenørfirma Industrikroen 16, Isbøj, 2630 Tåstrup Telefon 52 11 77
A. Mougard A/S Entreprenør- & murerfirma Århus C Telefon 14 20 23 — 13 83 23
Oliefyr Centralvarme Brændselsolie Cinders
NORDISK KUL A/S Rødovrevej 383 Rødovre Telefon 70 45 30
<ul style="list-style-type: none">• VVS• Ventilation• Sprinkleranlæg• Oliefyr• Service• Blik• Smede• Plast• Isolering SEL teknik Svend Erik Laursen A/S Chr. X's vej 108 8280 Århus-Viby J. Tlf. 06-14 85 33 Tilsluttet VVS-branchens garantiordning
Kaj F. Fjording og Søn Murermestre — Ingeniører Entrepenører Hydegårds Tværvæg 13 Charlottenlund. Telefon 63 12 88 El-afdeling v/ installatør J. Ramkov Hansen Telefon 94 31 45
Brdr. MEYER Blikkenslagermester aut. gas-, vand- & sanitetsmester PER MEYER Peter Skramsgade 27 Telf. 15 79 20 — 80 50 30
Roman Kusler Murermester Stationsvej 11, Nivå Telefon 1031 24 71 50

Nye udgravninger i Rom vælder gamle teorier

*katakomber og gravbyer
til debat*

*på 9. internationale kongres for
kristen arkæologi*

Af Willem Wuyts

Om det er profeten Daniel i løvekulen eller den mytologiske Orfeus, der med sin sang stemmer dyrene venlig, fremgår kun af konteksten. Freske fra Giordani-gravstedet. Rom. 4. årh.

En udførlig rapport over de seneste resultater af udgravningerne under det ældgamle Johanneshospital ved Lateranet har vakt stor opmærksomhed blandt de ca. 1.000 arkæologer fra hele verden, der i slutningen af september har været samlet til kongres i Rom. For første gang er der nu også i Vesten fundet oldkirkelige fresker, ikke i en katakombe, som hidtil havde været tilfældet, men i et beboelseskvarter. Katakomber har heller ikke eksisteret som kristne begravelsespladser før det 3. århundrede. Disse og andre opsigtsvækkende resultater blev drøftet på den 9. internationale kongres for kristen arkæologi. Under temaet »Kristne mindesmærker fra tiden før Konstantin« beskæftigede kongressen sig med kristne gravsteder, gravskikke, gravriter, martyrkulten, kristne

væginskriptioner og fresker, samt håndværkerstandens store betydning for den kristne kunst før Konstantin, der blev kejser i 312 og sikrede kristendommen religions- og organisationsfrihed ved Milano-ediktet i 313.

50 års arbejde

Rektor for det pavelige institut for kristen arkæologi, pater Antonio Ferrua s.j., gav i sin åbningstale en oversigt over de mange fund af overordentlig betydning, der er sket siden dette internationale studiecentrums oprettelse i Rom for 50 år siden. Som højdepunkter nævnte Ferrua udgravningen af nekropolen (gravbyen) med apostlen Peters grav under Peterskirken på Vatikanhøjen og fundet af nye gravgader under Via Dino Compagni uden for Rom, hvor yderst velbevarede vægmalerier fra det 4. år-

hundrede er blevet afdækket.

Der var allerede en del videnskabeligt sprængstof i referaterne om studiet af de kristelige gravsteder, udarbejdet af professor Umberto Fasola, sekretær for den pavelige kommission for kristen arkæologi og professor Testini fra Roms universitet, men mest spændende blev den kvindelige arkæolog Maria Scrinaris rapport om udgravningerne under Lateranets hospitalområde.

Oldkristeligt kollektiv under Johanneshospitalet

Ospedale San Giovanni ligger på hjørnet af domkirkepladsen i Rom, få skridt fra det ældgamle dåbskapel med de »synkende døre« i klokke-malm. I området nedenfor hospitalets have og i trekanten mellem Via San Giovanni in Laterano og Caeliohøjen har man tidligere gjort store fund. Her kan nævnes Mithrashelligdommen under den første San Clemente-kirke og en tilsvarende under San Stefano Rotondo, de to romerske martyrer Johannes og Paulus embedsbolig under kirken af samme navn på Caelio m. m. Lederne af udgravningerne under Lateranhospitalet havde allerede i en forhåndsberetning fremsat den formodning, at man her havde fundet stedet for det førmiddelalderlige Skt. Andreas og Bartholomæuskloster, også kaldet Honoriusklosteret. Men selve resultaterne af udgravningen viste sig i virkeligheden endnu mere overraskende: På det udstrakte område med kejserlige haver fra slutningen af det 3. århundrede (kejserne Marcus Aurelius og Commodus) er der i senantikken (4. til 6. århundrede) opstået et kunstnerkvarter

som Via Margutta i dag, med atelierer og butikker. I det samme bygningskompleks, som i dag ligger 9 meter under gadeniveauet, har man fundet rester af en bygning, som på grund af dens velbevarede fresker kan tydes som et kristent »oratorium«, et rum til bøn og gudstjeneste. De kunstnerisk usædvanlig værdifulde, mere end halvanden meter høje vægmalerier viser bibelske og uomtvisteligt kristne motiver, såsom Lazarus' opvækkelse og Jesu samtale med den samaritanske kvinde.

Tidspunktet for deres tilblivelse kan med stor sikkerhed blive fastslået til midten af det 4. århundrede, ud fra en sammenligning med tilsvarende fremstillinger i gravkammerne i den oldkirkelige gravgade under Via Dino Compagni, som er fra samme tid.

Kristent kollektiv

Det hidtidige resultat af udgravningerne lader formode, at der i kunstner- og forretningskvarteret på Lateranhøjen, hvor der bevisligt også var et samlingssted for en kristen menighed, allerede i slutningen af senantikken har udviklet sig en slags kloster eller kollektiv, med værksteder der senere er blevet bygget om til pilgrimsherberg og til sidst til hospital og sygehus.

Hvis denne arbejds-hypotese viser sig at holde under det videre forskningsarbejde, vil den sætte et stort spørgsmål ved den for tiden gældende tese, at ordet »monasterium« i førmiddelalderlige latinske manuskripter ikke skal tolkes som »kloster« men som »præstekonvent«. For her under Lateranhospitalet San Giovanni er der snarere tale om et komunitet af

lægfolk, omend med klosterlignende strukturer.

Som sagt var det den kvindelige italienske arkæolog Maria Scrinari, hovedansvarlig for studierne af den klassiske oldtid for Regionen Abruzzerne, der med denne rapport holdt sine 600 tilhørere i stor spænding.

Ingen katakomber før det 3. århundrede

Mindre overraskende men i høj grad fængslende var professorerne Fasola og Testinis rapporter om katakomberne. Tidspunktet for den første officielle indretning af kristne begravelsessteder over jorden, i gravhuse og mausolæer, bygget langs med gravgaden, kan nu fastsættes til pave Zefirinus' pontifikat fra år 199 til 217. En nøjagtig datering er ikke mulig. Men det må nu betragtes som sikkert, at for denne tid har de kristne bisat deres døde i grave som dem, man i dag endnu kan se under Vatikanhøjen og under Via Cornelia i Rom. Før det 3. århundrede fandtes der ingen katakomber i egentlig forstand, d. v. s. underjordiske minegange og gruber, der lå under jorden den gang begravelsesne fandt sted. De såkaldte nekropoler eller gravgader med gravhuse og mausolæer lå alle over jorden, som Via Appia endnu viser. Også martyrer blev som regel bisat i overjordiske gravmonumenter, der meget senere forsvandt under de mindekirker, der blev bygget over dem. Et klart eksempel er San Sebastians »katakombe«, som engang har ligget under åben himmel.

Første kristne billedkunst

Andre foredrag og rapporter beskæftigede sig med den oldkirkelige billedkunsts oprindelse i den tid, hvor senantikens kunst døde hen og Byzans' kunstsprog endnu ikke havde nået det efterhånden provinsielle Rom. Arkæologerne er i vid udstrækning enige om, at den kristne kunst i sin første begyndelse ikke skiller sig ud fra senantikens kunstsprog og -motiver. Hvad både form og indhold angår er de første oldkirkelige kunstytringer direkte knyttet til antikkens traditionelle motiver. Påfuglen som evighedssymbol ses også på kristne grave. De ældste fremstillinger af Kristus viser ham som hyrden, en ung mand i knækort romersk tunika, der lader en skulder fri. Hyrden med et får på skulderen er den typiske repræsentant for den bukoli-

ske naturlyrik (Virgilius) og dermed symbol på landlivets ro, fred og tryghed. Kristus fremstilles også som solguden Helios på solvognen. Den gartemlestamentlige Daniel bekvirger vilde dyr og gør dem menneskevenlige, præcis som den mytologiske sanger Orfeus gjorde med sin musik, og ofte er det umuligt at sige, om man har en Daniel eller en Orfeus foran sig: kun konteksten kan give et svar.

Også Jonas gengives i bukolsk stil, tit hvilende under et citrustræ.

Udviklingen af en kristen billedkunst har været en langvarig proces. I dens første faser har den blot lånt de traditionelle mytologiske og litterære motiver, der pyntede hedenske grave, men derefter langsomt tilpasset og omdøbt dem som bibelske symboler og skikkelser.

Jødisk indflydelse tvivlsom

Professor Hugo Brandenburg fra det tyske arkæologiske institut i Rom, som fremlagde denne rapport, mente i øvrigt, at man burde droppe den tese, at der i den oldkirkelige billedkunst kan ses en vis afhængighed af ældre jødisk ikonografi, overleveret gennem bogillustrationer. Hans udsagn om, at denne tese »næppe kan forsvares længere« fik dog ikke alle arkæologers tilslutning. En studiegruppe under ledelse af den østrigske arkæolog Karl Schubert henviste i denne sammenhæng til dokumenterne fra katakomben under Via Latina i Rom, som blev fundet for et par år siden, og som efter hans mening bekræfter tesen om, at den oldkirkelige kunst er blevet påvirket og inspireret af jødiske forbilleder.

Willem Wuyts

Lang udvikling fra naturlyrikkens »bukolske hyrde«, symbol på landlivets ro, fred og tryghed, til evangeliets »gode hyrde«. Billede: Vatikanmuseet.

Rosenkransen kan også bedes på en anden måde

I det svenske kirkeblad »Katolsk Kyrkotidning« fandt vi i oktober-nummeret fra i år følgende betragtning over rosenkransen om de fem glædens mysterier. Vi tillader os at gengive Mirek Dudeks tekst i oversættelse som inspiration også til danske katolikker.

Af Mirek Dudek

● Marias bebudelse

Bebudelse er kaldelse. Vi er alle kaldede. Arbejde, handle, bede, tie, tale, skrive. Kaldede til at komme, at le, at sige et godt ord. Også du er kaldet til noget, som går ud over dine grænser. Grænser, som du selv har sat: frygt for vanskeligheder, som kan dukke op; frygt for at miste noget, som du har opnået og vænnet dig til.

Kunne man endnu åbne sine øjne og se og opdage

alt det, som man hidtil bare er gået forbi! Kunne man endnu åbne sine ører og lytte til alt det, som aldrig nåede frem til én! Kunne man dog endnu åbne sit hjerte og elske alt det, som man ikke brød sig om!

Du er låst fast. Man skal være forsigtig. Ikke risikere for meget. Det er bedre at holde sig inden for rammen, hvor alt fungerer: morgenmad, frokost, eftermiddagskaffe, aftens-

mad, uden forstyrrende elementer. Du er indrammet. Men måske kan du endnu nå at få gennemført forandringer, når alting omkring dig begynder at kede dig. En længsel efter en lang rejse vækkes i dig: endnu en gang at prøve noget nyt, risikere noget. At pakke kufferten og drage af sted. At lære ukendte lande, hav og bjerg at kende, medens der endnu er tid — tid til at tage imod bebudelsen — den gode nyhed. Se, lytte og tage imod.

kymringer, al bitterhed, sorg, depression, alle uretfærdigheder. Og du — bare lyt, sig ingenting. Han behøver måske slet ikke dine råd. Det er måske tilstrækkeligt, hvis han bare får talt med dig — talt med et menneske, — som vil hjælpe. Du vil opdage hans usikkerhed, hans unuancerede tale om verden og menneskene, hans frygt, kompleks og fordomme. Du vil se, hvor lidt der skal til for at ændre hans liv, for at han kan blive sig selv. Det gælder om tålmodigt sammen at løse knuden op. Det vil vise sig at være mere kompliceret, end du troede i begyndelsen, men det er ikke umuligt. Bare nogen kommer »på besøg«.

● Marias besøg hos Elisabeth

Pligtfølelse. Ansvar for nogen — for noget. Nogen venter. Nogen venter på din hjælp. Og selv om han ikke venter; han har jo ingen ret til at kræve, og du har ingen forpligtelse, men hvis han alligevel behøver din hjælp? Du kan jo sige, at der findes andre mennesker, som har forpligtelser over for ham. Mennesker, som burde hjælpe; slægtninge, venner, dem som han har hjulpet. Det er ikke din sag. Lad dem tage ansvaret for dette. Det gælder deres samvittighed.

Og hvis han alligevel behøver din hjælp? Nej, du

har nok med dine egne problemer, dit eget ansvar. Og hvis han alligevel venter på hjælp, men ikke får nogen fra nogen som helst? Han er ensom. Det drejer sig måske slet ikke om materiel hjælp, men bare om den blotte tilstedeværelse af nogen, som vil ham det godt. Aldersforskellen er ingen undskyldning. Godheden vil altid overskride alle sproggrænser, alders- og kulturgrænser. Man må ganske simpelt opsøge den, som behøver hjælp. At lytte.

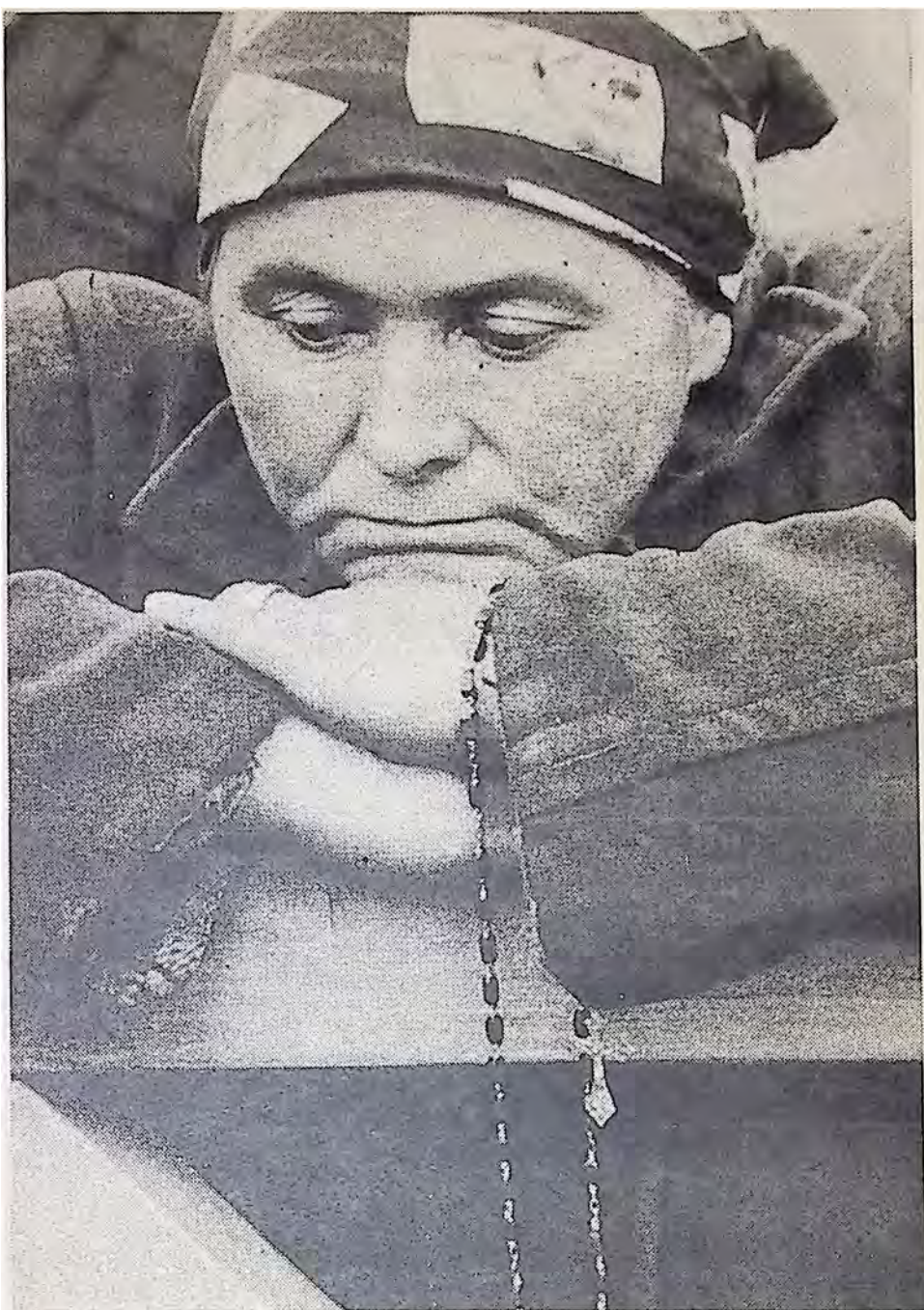
Det er det første og vigtigste. At han kan tale ud. Lad ham udøse sine be-

● Jesu fødsel

Fødsel: At blive mor. At bære barnet inde i sig i 9 måneder og mærke dets første bevægelser. At høre sit barns første skrig. At omfavne. At amme. At være sygeplejerske, tjenerinde, kilde til glæde. At leve for barnet. Altid at være for hånden. Ved hver kalden, ved hver lille gråd, hver latter. At omfavne, berolige. At lave mad, tørre, vaske, stryge. At bære på hænderne. At hjælpe til ved de første, usikre skridt. At føle den lille hånds første tryk. At

høre ordet »mor« første gang. Det første »Hvad er det?«. Det første »Hvorfor?«. At fortælle, give råd, at lære at binde snørebånd, vaske hænder og borste tænder. At lege. At forstå. At være mor. At mærke hånden rive sig løs for første gang: »Jeg kan selv«. »Jeg kan bedre«. »Jeg klarer mig uden dig«. At være mor. Ofte og oftere at vente længere og længere, — sene nætter fyldt af uro. Hun klarer sig selv. Ikke at behøves mere. Hun har fundet en anden

kilde til glæde og hjælp. Siden er der bare de regelmæssige besøg — fødselsdage, højtid. Hun er selv blevet mor nu. Nu må hun selv være en kilde til glæde, hjælp og trost for sine børn. At sidde ensom tilbage. Og dog. Du ensomme ved, hvad det indebærer at være mor. Du ensomme ved, hvor meget dit barn har fået af dig — din måde at le på, at tale og være på. Du havde måske slet ikke ventet af hendes mund at høre de samme ord, som du lærte hende? Med overraskelse vil du se dit forlængede liv i dit barn. Det liv, der begyndte som en fødsel.

● Jesu fremstilling i templet

Jesu fremstilling er også min fremstilling. At stole på Gud, på at han ikke lader os i stikken, han som er godheden, sandheden og kærligheden.

At stole på Gud er at gå godheden, sandhedens og kærlighedens vej uden hensyn til, hvad andre mennesker mener om din måde at handle på. At gøre sig fri af tvangsbekymringerne om mad og hus. Den vej har jo ingen ende — bare skrabe

mere og mere gods og guld sammen. Nej, at stole på Gud er at satse på et liv, hvor man søger mennesker, ikke statussymboler, titler og embeder. At engagere sig uden tanke for, hvor meget du får betalt, for sagens skyld.

Løft dit hoved, og du vil opdage, hvor mange fine ting, der findes, hvor mange fine mennesker. Du bliver glædeligt overra-

sket. Stol på menneskene. Ikke alle samler på penge, gods og titler. Der er dem, som du kan stole på. Der er deres venskab. Stol på dig selv. Du kan mere, end du tror. Tænk ikke på, hvor meget du får for din indsats, hvor meget du tjener på dit smil, din gave, din hjælp. Stol på, at du kan gøre godt. At du kan bruge dine talenter. Og mennesker vil komme til dig. Og de vil tage af det, du har at give, — dig selv. Stol på mennesket, på verden, på dig selv, på GUD. Giv dit liv til Gud.

● Jesu genfindelse

At søge efter tabte år, tabte veje, livets mening. At søge efter et menneske, en ven, som vil være sammen med dig, og som kan lytte, råde, lede. At søge efter en tabt vej. Der var jo en gang, hvor du gik på lysets vej. Du vidste, hvorfor du levede, hvorfor du arbejdede. Du havde mennesker, venner omkring dig. Nu har du mistet alt. Uforståeligt. Du er kommet på afveje. Ind i en mørk labyrint. Du troede, at du skulle opdage nye verdener: og i stedet for blev du

hængende fast. Og med undren og forskrækkelse så du, at dine hænder er tomme, at så mange år er gået, og at du stadig befinder dig ved vejens begyndelse, at du har spildt så meget tid på blindgyder i labyrinten. Tænk, om man endnu kunne begynde forfra eller i det mindste få nogle år tilbage, så man kunne rette sig op. Men stadigvæk er der de samme gader, samme huse, samme mennesker, samme smil, samme »goddag« og samme »farvel«, som in-

genting betyder. Og dagene går, og du bliver mere og mere sløv. Inderst inde tror du fuldt og fast på, at det ikke kan fortsætte sådan lige indtil døden. Du har endnu meget at sige, at gøre. Du har endnu mange muligheder.

At genfinde. At blive genfundet, som det fortabte får. At genfinde glæden. GLÆDEN. Aldrig mere for nogen pris i verden at gå en anden vej. Kun med Ham, som er vejen, sandheden og livet. Livet findes i dig. Du har fundet det. Du er blevet genfundet.

At tjene - ikke herske

Pastoralrådsmødet forrige week-end på Sostrup var meget opmuntrende, fordi de egentlig pastorale spørgsmål omsider kom helt i forgrunden. Desværre kan vi først i næste nummer give en fyldigere orientering om mødet, men vi vil gerne allerede her og nu trække et par betydningsfulde ting frem.

Pastorale spørgsmål er dem, der angår kirkens åndelige vækst og trivsel, - i pastoralrådets dagsorden noget tørt benævnt som struktur-drøftelse. Man kan imidlertid lige så godt vænne sig til det tørre og måske afskrækkende udtryk straks, for der er ingen tvivl om, at det vil blive hørt og talt adskillige gange i den nærmeste fremtid, hvor alle menigheder vil blive kraftigt tilskyndet til at tage kirkelivet op til ny vurdering.

Struktur er opbygning, indretning. Ethvert hjem må indrettes på en sådan måde, at alle familiens medlemmer kan udfolde sig og trives. Familiens vækst og tidens skiftende krav kan gøre det nødvendigt med mellemrum at flytte om på møblerne, bryde en væg ned eller ændre på arbejdsdelingen. Kirken er i nøjagtig samme situation. Derfor må også kirken med mellemrum om-møbleres og have tilpasset dagsprogrammet til de aktuelle forhold. Strukturerne må ikke stivne.

Det mest iøjnefaldende ved kirkens nuværende struktur er opdelingen i menigheder med sognepræst og menighedsråd, regioner med regionalråd og »bispedømmet« med biskop og pastoralråd. Erfaringerne har vist, at denne »demokratiske« indretning ikke har givet alle de livsbetingelser for kirken, som var tilsigtet. De enkelte led fungerer ikke altid lige godt, og den indbyrdes kontakt mellem leddene svigter stadig. Der er ofte tvivl om, på hvilket plan initiativet skal tages, hvem der har ansvaret, hvem der skal bestemme, hvad man i det hele taget skal foretage sig, og hvor man kan få den nødvendige hjælp, når det kniber.

Blandt flere andre årsager til dette fremhævede biskoppen på pastoralrådsmødet, at mange har en forkert opfattelse af »kirke-ligt demokrati«. Endelsen »krati« betyder magt. Ordene demokrati eller aristokrati osv. er hentet fra det politiske liv og betegner, hvem der har magten, hvem der hersker. Sådanne ord er kun i begrænset omfang anvendelige på kirkens liv. Her gælder det nemlig snarere om at tjene end at herske. Kirkeligt demokrati bygger ikke på en ide om, at flertallet altid har ret. Kirkeligt demokrati bygger på tillid til, at Gud vil lytte til en forsamling, som i hans navn og under bøn overvejer en sag for at finde den rette afgørelse. Kirkeligt demokrati forudsætter, at hver enkelt i kraft af sin særlige gave kan bidrage værdifuldt til den fælles overvejelse. Gennem drøftelserne bliver man opmærksom på bestemte personers evner til en opgave, eller på særlige pastorale behov. Det gælder altså ikke om »at stemme hinanden ned«, men at lytte til hinanden og lade sin egen snævre horisont udvides af de andres horisonter.

En demokratisk holdning i denne forstand er en afgørende forudsætning for at man i de enkelte menigheder vil kunne arbejde konstruktivt med de nye forslag, som pastoralrådet i enighed fandt frem til: - sammenslutning af flere mindre sogne på sognenes initiativ, oprettelse af nye embeder eller tjenester især for lægfolk og gennemførelse af nye handlingsprogrammer, - alt sammen til afhjælpning af den åndelige nød, som mange mener, kirken befinder sig i, og til fremme af det åndelige ny-brud, der efter lige så manges mening er ved at spire frem.

Hans Jørgen Johansen

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80.
Giro 500 1471: Ansgarstiftelsen. Presse- og informationsafdeling.

I redaktionen:
Willem Wuyts (ansvarsh.)
Fjlegade 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93
Hans Jørgen Johansen, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag november 1975: 14.700 ekspl.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

Fra efterårets meget interessante foredragsrække i Århus ved Vor Frue kirke om aspekter af den katolske kirkes selvforståelse bringer vi her i bearbejdet form Hans-Jørgen Frederiksen's foredrag om kirkekunst.

KIRKEKUNSTEN

som udtryk for gudstjenestens krav

Af Hans-Jørgen Frederiksen

Siden midten af 60'erne er der gået en bølge af om- og nybygningsiver gennem kirken, ikke først og fremmest dikteret af smagsændringer eller bygningernes forfald, men primært af II. Vatikan-koncil's liturgiske reformer.

Det siger sig selv, at der rundt omkring i menighederne, også her i landet, var delte meninger om, hvorledes man skulle foretage ombygningerne og ommøbleringerne. Enkelte indtog helt ekstreme standpunkter. Nogle kunne således ikke få nok af det gamle fjernet i bestræbelser på at gøre kirkerummet rent og nøgternt, som det flere gange har været udtrykt. Andre så i enhver forandring en udvikling til det værre.

Koncil's holdning er ganske anderledes moderat og fornuftig, og det vil sikkert være gavnligt at resumere kirkemødets bestemmelser ang. kirkekunsten.

Hellige billeder i kirkerne

Konstitutionen om den hellige liturgi var det første dokument, der kom ud fra konciliet. Kap. 7 i denne konstitution, der vedtoges med overvældende majoritet (2158 mod 19), handler om kirkekunsten og kirkeinventaret i bredere forstand. Det er et meget kort kapitel holdt i ret generelle formuleringer, og det stiller derfor også en senere instruks i udsigt.

Man lægger ud med at prise den religiøse kunst, som er med til at udtrykke Guds uendelige skønhed. »Den hellige moder, kirken,« står der, »har derfor altid været en ven af kunsten og har til stadighed søgt dens ædle assistance med det særlige mål, at alt, der anvendes ved gudstjenesten, bør være virkelig værdige, passende og smukke tegn på himmelske realiteter.«

§ 123 er af særlig interesse m. h. t. ombygning og restaurering af gamle kirker. Heri slås det fast, at kirken gennem århundreder har samlet en kunstskat, som må bevares omhyggeligt. Desuden bør også vor egen tids kunst finde vej til kirkerne, men herom senere.

§ 125 er mere konkret. Her står: »Den skik at anbringe hellige billeder i kirkerne, for at de troende kan ære dem, skal bibeholdes. Dog skal det ske i mådeholdent antal og i passende orden, for at de ikke skal forvirre de troende eller fremme en mindre rigtig fromhed.«

Som nævnt lover konstitutionen en revision af kirkeloven ang. kirkernes indretning. Resultatet forelå i september 1964 med »instruks vedrørende gennemførelsen af konstitutionen om den hellige liturgi«. Her drejer det sig om kap. 5, der har overskriften: »Bygning af kirker og andre med det formål at gøre menighedens deltagelse i liturgien mere aktiv« (Med ordet »aktiv« anvender man en vending, der forekommer igen og igen i liturgi-konstitutionen, og som synes at være kernepunktet i hele den liturgiske fornyelse).

Stil i kirkekunsten

De vigtigste bestemmelser i instruksens er følgende: Kirkerne skal være indrettet, så de egner sig til fejrlig af de hellige handlinger »i overensstemmelse med deres sande natur«, hvilket naturligvis vil sige i overensstemmelse med den nye liturgi. Hovedalteret bør bygges adskilt fra muren, så præsten kan celebrere med ansigtet mod menigheden. »I bygningen skal det indtage en plads, så at det virkelig udgør det centrum, hvorimod hele menighedens opmærksomhed uvilkårligt rettes«. Sidealtrenes antal bør være

re begrænset, og helst skal de indrettes i kapeller adskilt fra selve kirkens hovedrum. »Den hellige eukaristi opbevares i et stærkt og solidt tabernakel midt på hovedalteret eller på et sidealter (dette skal dog være tilstrækkeligt fremtrædende) eller efter gyldig sædvane; i specielle tilfælde efter godkendelse af ordinarius loci (biskoppen) kan tabernaklet også anbringes i en anden del af kirken, der er fremtrædende og passende udsmykket«. Desuden er der bestemmelser om celebrantens og hans hjælpers siddepladser, altrenes udsmykning, læsepulte samt korets, orglets og døbefontens placering.

Det siger sig selv, at det ikke har været ganske problemfrit at føre disse bestemmelser ud i livet. Vanskelighederne er selvfølgelig størst og mest komplicerede i de tilfælde, hvor man står over for kirker, som i særlig grad er historisk interessante og kunstnerisk værdifulde. Jeg vil næppe fornærme nogen ved at påstå, at med een eller to undtagelser hører de danske katolske kirker ikke til denne kategori. Men tilbage står et rimeligt krav om respekt for kontinuiteten og en vis pietetsfølelse overfor det, som tidligere generationer ofte med stor entusiasme har skabt og følt glæde ved. Lovrigt er det vel også rimeligt at tage et vist hensyn til kommende slægtled, der jo ikke nødvendigvis vil dele vores meninger om f. eks. den nygotiske arkitektur fra århundrede-skiftet. Ved at beskæftige sig med kunsthistorie vil man således hurtigt kunne forvisse sig om, at intet i regelen forekommer en generation mere forældet og smagløst end den kunst, som umiddelbart foregående slægtled har skabt. Efterhånden som den tidsmæssige afstand øges, bliver toleran-

Illustration af den hellige nedver i en bønnebog fra det 11. århundrede. Bogen har tilhørt det franske kloster i Mont Cassin og findes nu på Mazarine biblioteket i Paris. Kunstnerens navn er ukendt.

cen større, smagen skifter, og den éngang så forkætrede kunst bliver interessant.

Dermed er vi inde på spørgsmålet om stil i kirkekunsten.

Det vigtigste dokument desangående fra tiden for konciliet er instruktionen »De arte sacra« (juni-1952), der var ment som en opsummering af alle de love, der var gældende på denne tid. I åbningsparagraffen hedder det: »Det er den religiøse kunsts

funktion at forøge skønheden i Guds hus og at nære troen og fromheden hos de mennesker, der samles i kirken for at tage del i gudstjenesten og for at bønfulde om himlens gunst«. Denne indstilling har været kirkens igennem århundreder. Man kan blot henvise til to af de for kunsten vigtigste konciler, nemlig 2. Nikæa-koncil, 787, hvor billedstormerne, iconoklasterne, fordømmes, og Tridentiner-konciliet, 1545-63, der skal ses

på baggrund af renæssance-kunsten, der jo i langt og meget var inspireret af den antikke hedenske forestillingsverden. Dette koncil udtalte bl. a.: »Lad biskopperne vise megen flid og omhu..., så intet uordentligt møder øjet, intet fordrejet og forvirret i udførelsen, intet upassende og uklædeligt; for hellighed hører til Guds hus«. For at understrege, at samtidens kunstformer kan anvendes, henvises i »De arte sacra« til Pius XI's ord ved

åbningen af Vatikanets nye billedgalleri i 1932: »... lad portene åbne på vid gab og udtryk en hjertelig velkomst til enhver god og fremskridtsvenlig udvikling af de anerkendte og ærværdige traditioner, som i så mange århundreder... har givet storslået bevis på deres udtømmelige evne til at inspirere nye og skønne former...«.

Mere ædel skønhed end overdådighed

Skal vi kort resumere

den før-koncilære kirkes syn på liturgisk kunst, bliver hovedtrækkene altså: Den skal forøge skønheden og nære troen og fromheden. Den skal være i harmoni med den kirkelige tradition.

Samtidens kunstformer hilses velkomne i den udstrækning, de er i overensstemmelse med den kristne fromhed.

På denne baggrund kan man ikke sige, at II. Vatikan-koncil står som udtryk for nogen radikal nytænkning. Som allerede nævnt betones stærkt kirkens store kærlighed til kunsten, som ikke er begrænset til nogen bestemt stil: »Kirken har ikke taget nogen bestemt stil til sig som sin egen, hun har accepteret strømninger fra enhver periode i overensstemmelse med... folkenes særlige forhold og de forskellige riters behov... Vor egen tids kunst, fra alle racer og lande, skal også have frit spillerum i kirken under den forudsætning, at den pryder de hellige bygninger og riter med ære og respekt...«.

I næste afsnit pålægges det biskopperne at stræbe mere efter »ædel skønhed end blot overdådighed«.

Det er altså ganske klart, at konciliet ønsker en tilnærmelse mellem den moderne kunst og kirken. Men at en sådan tilnærmelse ikke kan ske betingelsesløst, er en selvfølge. I middelalderen var forholdet nok enklere, idet kirken dengang havde ret stor indflydelse på kunstens udvikling og var i stand til at definere de en-

kelte arbejdsopgaver. I dag er situationen en ganske anden. Fra det 19. årh. er kunsten nemlig i stadig større omfang blevet til på den måde, at den enkelte kunstner har arbejdet med den opgave, han selv fandt spændende og betydningsfuld for først senere at gå ud og lede efter en køber til det færdige produkt. Det er i alt væsentligt en sådan arbejdsgang, der har skabt den moderne kunst, som altså langt fra kan forventes at være i samklang med katolicismen. Ja, den moderne kunst har jo endog ofte anlagt en stærkt anti-kirkelig holdning med brod mod enhver form for autoritetstro og tradition.

Individualisme og religiøs kunst

Denne konstatering er naturligvis ikke vendt mod al moderne kunst. Tværtimod. Man kan nævne adskillige eksempler på fremragende religiøs kunst fra dette århundrede (Rouault, Nolde, Matisse og m. fl.), men min konstatering skal tages som en advarsel mod en blind tro på individualismens velsignelser på det kunstneriske/religiøse område. Faren består i, at man tit og ofte risikerer at få religiøs kunst ind i kirkerne, som i sit idegrundlag er katolicismen totalt fremmed.

Skulle der være interesse for det, vil jeg gerne uddybe dette sidste i en senere artikel.

Hans Jørgen Frederiksen

katolsk orienterings kronik 26.11.75

Hvordan går det med vore skoler?

Af A. Dekkers S.J.

Samfundet stiller store krav til skolen. Mere end nogensinde før tænker man på fremtidens samfund. Vi tænker frem til året 2000 og ville gerne tænke længere f. em, hvis vi kunne. Skolen skal forberede børnene og de unge på fremtiden, og skal derfor helst være forud for tiden! Dette er baggrunden for de mange forandringer, som vort uddannelsessystem — derunder også folkeskolen — har gennemgået i de senere år. Forandringer og fornyelser af strukturmæssig, faglig og pædagogisk art. Her på det sidste er der — igen vedtaget! — en ny folkeskolelov, som skal træde i kraft d. 1. august 1976.

Vore katolske skoler skal følge med i

denne udvikling. Men de skal ikke bare følge med. Ligesom alle andre private skoler er de oprettet som et alternativ til den offentlige skole, og det skal de blive ved med at være. De skal tænke deres egne tanker om mennesket, samfundet og fremtiden. Og der er god grund til at gøre det.

Thi enhver tanke om fremtidens samfund og enhver forandring i uddannelsessystemet er båret af et eller andet menneskesyn, af en eller anden livsopfattelse. Man vil opnå bestemte menneskelige og samfundsmæssige værdier. Det taler også den nye lov om i sin formålsbeskrivelse af folkeskolen. Også for den drejer det sig i

skolen om mere end blot tilegnelse af kundskaber. Selv i noget så elementært som fastsættelse af undervisningsfag og fagernes indhold går man ud fra bestemte værdinormer.

Som kristne må vi ikke kritikløst overtage skiftende tiders skiftende værdinormer, lige så lidt som vi kritikløst må holde fast ved det bestående. Gjørde vi det sidste, var vi reaktionære. Gjørde vi det første, så svigtede vi vort kald til at være »jordens salt«. Men er vi jordens salt? Verdens lys, som oplyser vejen ud i fremtiden? Der ligger i vor tro en vældig udfordring — også til vore skoler — til at tjene ikke blot nutidens, men også fremtidens samfund. vi burde på vore skoler begynde med at læse i evangeliet hver dag... Men hvordan går det ivotrigt med vore katolske skoler?

Der er 23 af dem herhjemme — foruden 1 på Færøerne. I Storkøbenhavn er der 7 katolske skoler, og i provinsen altså 16.

Deres samlede elevantal er på godt 6.500 (de 7 københavnske skoler tegner sig for lidt over halvdelen af dette tal). Blandt det samlede antal elever er ca. 1.500 katolikker. Det vil altså sige, at om trent 75 pct. af eleverne i de katolske skoler er ikke-katolikker. Dette forhold taler et tydeligt sprog om en udvikling, som vore skoler har været inde i gennem de sidste 15 - 20 år, for de københavnske sko-

lers vedkommende endda gennem længere tid.

De fleste af vore skoler blev grundlagt for mange, mange år siden. Nogle har allerede fejret 100-års jubilæum. De er næsten alle blevet oprettet — og/eller har været drevet — af et ordenssamfund. De var oprindeligt tænkt som rent katolske skoler. Navnlig i provinsen var de den stedlige katolske menigheds »forlængede arm«, endda så meget, at sognepræsten i flere tilfælde samtidigt var skolens leder.

Dette forhold har ændret sig grundigt. Det kan ses ikke blot på ovennævnte »styrke-forhold« mellem katolske og ikke-katolske elever, men også på andre talmæssige forhold. Vel underviser et glædeligt antal katolske lærere ved vore skoler (217), men disse udgør dog ikke engang halvdelen (42 pct.) af det samlede antal lærere. Endvidere har 15 af de 23 skoler i dag en lægmand som skoleleder. På 4 af skolerne er lederen en ikke-katolik. Det er altså klart, at vore skoler ikke længere er katolske skoler i traditionel forstand. I grunden har de gennemløbet den samme udvikling som kirken har siden det 2. Vatikankoncil: de er ikke mere så indadvendte og lukkede samfund som før, de samarbejder på tværs af de kirkelige skel, de er sig bevidst, at de er til for verden.

Der er sket flere — men måske mindre

Nyt om bøger

En ny bog om troen

Den 1. december 1975 udkommer det kendte værk »Neues Glaubensbuch«, som i dansk oversættelse får titlen »En ny bog om troen — Den fælles kristne tro«. Bogen er indbundet og på i alt 704 sider.

Forudbestillingspris indtil 1.12. 75: Kr. 75.00 + porto
Bogladeprijs: Kr. 94.00

Undertegnede bestiller herved

..... eks. EN NY BOG OM TROEN à kr. 75.00.

Navn

Adresse

Katekecentralen, der står for udgivelsen siger: Det er en bog, der fortæller, hvad der er alle kristnes fælles trosgrundlag. Den henvender sig til alle, der interesserer sig for teologiske problemer, og som har lyst til at blive delagtiggjort i moderne teologisk tænkning.

Bogen vil også være en vejledning for enhver kristen, der bevidst ønsker at leve sit liv ud fra troen. Den taler endvidere om det fællesskab, der knytter kristne fra forskellige kirker sammen.

Hvis man bruger kuponen her i bladet og indsender den til katekecentralen, Bredgade 69 A, 1260 København K., kan man få bogen billigere end ellers.

Ny børnemesse af Erling Rasmussen

Ved familiemessen i Set. Ansgars Kirke i oktober måned kunne man glæde sig over en hårdt tiltrængt fornyelse: En ny børnemesse af Erling Rasmussen blev opført med hans to børn på 7 og 9 år som forsangere.

Teksten bygger på et tysk forlæg, men er fordansket af komponisten til et enkelt og naturligt sprog. Messen indeholder leddene: indgangssang, kyrie, gloria, sang efter læsningen, Halleluja, kanon, Sanctus, Agnus Dei, sang efter kommunionen og en slutsang. En del af leddene

er udført i flere versioner, dette giver mulighed for at variere messen fra gang til gang og samtidig følge kirkeårets højtider.

Den musikalske opbygning er hovedsageligt lagt an på vekselsang mellem forsanger(e) og hele menigheden, hvor det naturlige må være, at alle børnene synger for og alle, både børn og voksne synger med på omkvædet.

Forsangerpartierne vil nok kræve en vis indovning for børn, hvorimod omkvædene er meget nemme at fange og umiddelbart til at synge med på.

For at lette tilegnelsen af musikken er denne indspillet komplet på kassettebånd, som kan rekvireres på Katekecentralen, hvor man også kan købe noter. Det kan også nævnes, at orgelledsaget er forsynet med becifringer beregnet til guitarakkompagnement.

Tilbage står kun at håbe, at så mange som muligt vil benytte sig af denne mulighed til at udvide repertoiret på et felt, der endnu er yderst underforsynet.

José Novella

Statistiske oplysninger vedr. de katolske skoler pr. 1. april 1975

Sted	Navn	Struktur	Antal klasser	Samlet elevtal	Deraf katolikker	Antal lærere	Deraf katolikker	Deraf præst	Deraf søster	Ugentl. katedertimer v. katolikker	Samme v. ikke-katolikker
København	N. S. Gymn.	7/8-10/real/gymn.	32	655	178	65	28	7		478	588
København	Kat. Centr. Sk.	1-7/8-10/real	20	340	65	27	12	1		262	387
København	Rygård	BHKI/1-7/8-9/real	31	625	170	51	20		8	376	643
København	Skt. Annæ	BHKI/1-7/8-10/real	22	528	156	35	17	2	3	325	344
København	Inst. S. Jos.	BHKI/1-7/8-10/real	36	685	130	47	22	1	9	415	603
København	Knud Lav.	1-7/	14	242	77	21	14			321	113
København	Ordrup	BHKI/1-7/	14	304	68	18	10	1	5		
		København total: = %:	169	3379	844 25%	264	123 46%	13	26	44,8%	55,2%
Esbjerg	Skt. Nikolaj	BHKI/1-7/8-9/real	10	139	7	16	1		1	7	268
Fredericia	Skt. Knud	BHKI/1-7/	8	101	21	10	8	1	2	89	56
Horsens	Skt. Ib	BHKI/1-7/8-10/real	17	279	37	22	6	1		59	386
Kolding	Skt. Michael	BHKI/1-7/8-10/real	21	354	66	25	9	1	2	205	412
Maribo	Skt. Birgitta	BHKI/1-7/	8	181	29	13	6	1	5	106	128
Nakskov	Stenaskolen	BHKI/1-7/real	11	137	35	17	4	1	1	57	225
Nykøbing F.	Skt. Jos. Søstre	BHKI/1-7/	8	142	35	12	5	1	4	76	130
Nyborg	Skt. Mariæ	1-8	4	49	1	5	2		2	53	55
Næstved	Vor Frue		8	(175)	(29)						
Odense	Skt. Albani	BHKI/1-7/	8	100	58	14	7	3	2	87	109
Randers	Skt. Mikael	BHKI/1-7/	9	132	20	12	3	1	2	28	184
Ringsted	Skt. Jos. Søstre	BHKI/1-7/	9	177	23	13	5		3	122	128
Roskilde	Skt. Jos. Realsk.	BHKI/1-7/8-10/real	33	581	81	41	10	1	2		
Vejle	Skt. Norbert	BHKI/1-7/	8	153	29	14	7	2		108	115
Ålborg	Skt. Mariæ	BHKI/1-7/	8	127	25	12	8	1	3		
Århus	Skt. Knud	BHKI/1-7/8-10/real	22	347	101	28	13	1	2	291	340
		Provinsen total: = %:	192	3174	597 19%	254	94 39%	15	31	34,1%	65,9%
		Hele landet total: = %:	361	6553	1441 22%	518	217 42%	28	57	39,4%	60,5%

igjennemførelse af forandringer. Medens skolerne tidligere var i sognets eller ordenssamfundets eje, er over halvdelen af skolerne i dag selvejende institutioner. Det indebærer bl. a. at ansvaret for skolen er fordelt på flere hænder end før. I det daglige ligger ansvaret hos en bestyrelse, som flere interessekredse (bispedømmet, menigheden, ordenssamfundet og som et nyt element: forældrene) har valgt eller udpeget. Derved er tilknytningen til den tidligere ejer (ordenssamfundet eller menigheden) blevet løsere. Man har dog i hvert enkelt tilfælde udtrykkeligt ønsket og sørget for, at de katolske interessekredse har et flertal i styrelsen for derved at sikre skolens målsætning som »kristen skole på katolsk grundlag«.

Skolerne selv tager ordene »på katolsk grundlag« meget alvorligt. De forstår ordet »grundlag« både som grobund og som ståsted. Den grobund, som de er vokset op af, og som de trosmæssigt og menneskeligt stadig står med dybe rødder i. Det ståsted, hvor de har hjemme, den kreds af mennesker, som de vil lytte til, som de vil tage ved lære af, som de kan fremlægge deres problemer for og få støtte hos.

Skolerne er vel alle klar over, at en kristen skole skal have et kirkeligt tilhørsfor-

hold, et kirkeligt ståsted, hvis den vil overleve som kristen skole.

En kristen skole kan ikke svæve frit i luften. Flere steder er de grundtvigske friskoler blevet svækket som kristne skoler, fordi der blev slækket på de bånd, der knyttede dem til kirken.

Skulle det ske, at en katolsk skole så at sige ingen katolske elever el. lærere har længere, er dette i sig selv ingen grund til at lade den falde, så længe den — også ved vor støtte — kan leve som kristen skole. Den skal tjene samfundet, mere end den skal tjene kirken. Sagt på en anden måde: den skal tjene menneskene og samfundet, som også kirken skal det. Vi må ikke fornægte vore skoler, fordi de ikke længere er rent katolske, lige så lidt som skolerne må fornægte deres ophav og ståsted. Vi skal fortsat værne om dem for børnenes og forældrenes skyld, selv om disse ikke hører til vore »egne«.

Men hvad er en kristen skole? Det er en skole, hvis miljø »levendegøres af evangeliets ånd«, som det 2. Vatikankoncil siger, — hvor dåben erkendes som en levende Guds virkelighed, der derfor forpligter, — hvor undervisningen og det menneskelige samvær i dagligdagen står under et kristent livs- og menneskesyn, og hvor ele-

verne også klart orienteres hen imod Jesus Kristus og hans budskab. Det er ikke nok, at hans tilstedeværelse er anonym, og at skolen blot lever af en kristen arv, som tidligere generationer har efterladt den.

Det er glædeligt, at det kristne og katolske i vore skolars målsætning i de sidste par år er kommet mere på tale end i årene før. Da 20 af de 23 skolars ledere i september var samlet til det 2-dages møde på Søstrup, som blev omtalt i »k.o.«, var dette hovedemnet for deres drøftelser. Her prøvede man, gående ud fra hverdagen på skolen, at gøre denne målsætning mere konkret. Man besluttede iøvrigt at arbejde hen imod en fælles formåls- og programerklæring, som ville være en stor hjælp både indadtil, når en skole internt vil besinde sig på sin målsætning, og udadtil, når skolerne vil præsentere sig for forældrene og offentligheden.

Vi må erkende, at den offentlige skole mere og mere afkristnes. Den nye folkeskolelov nævner ikke kristendommen med ét ord mere i sin formålsbeskrivelse. Det gør behovet for bevidst kristne skoler mere akut. Er den kendsgerning, at de fleste af vore skoler i disse år er i vækst, et bevis herpå? Ikke uden videre. De grunde,

som ikke-katolske forældre angiver, når de ønsker deres børn optaget i vore skoler, er ret så forskellige. De grunde, man hører, er f. eks. at de forventer en god undervisning, et godt miljø, en vis disciplin, en mindre skole, en god forældrekontakt. I al almindelighed søger de vore skoler, fordi de har hørt en del godt om dem. Men hvori bunder egentligt dette gode rygte? Hvoraf udspringer i grunden en del af de kvaliteter, som åbenbart gør vore skoler attraktive? Når man på vore skoler virkeligt arbejder på at give eleverne en bred menneskelig horisont og lærer dem at tænke i andre kategorier end karriere eller penge, — når man prøver at lære dem respekt for andre, åbenhed, menneskelig forståelse og tolerance, — når man prøver at forhindre undertrykkelse og diskrimination eleverne imellem og prøver at opdrage til sand indre frihed, så er jeg overbevist om, at det er den slags ting, forældrene inderst inde søger, når de taler om et godt miljø, en mindre skole, en god opdragelse. Og når så ledelsens og lærernes kristne tro er en afgørende drivkraft i dette virke, er der ingen grund til at skjule dette. Når skolerne toner rent flag, er det til gavn for samfundet og til hjælp for forældrene og deres børn.

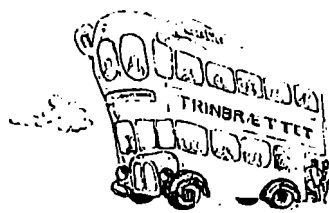
Pauluskredsens sidste udgivelser

René Voillaume: »— ligesom Jesus i Nazaret« (Pauluskredsens forlag).

»Det, Jesus først og fremmest kræver af os »små brødre«, er, at vi giver os selv til de fattigste og uegennyttigt venskab, det er at elske inderligt og broderligt dem, Kristus sender os, de mest forladte og dem, som lider hårdest.« Disse ord antyder, hvad bogen om den katolske orden »De små brødre« har på hjerte. Her er sagt meget om bøn og Kristi efterfølgelse, som kan være til hjælp for mange forjagede mennesker. Bogen er også en god vejledning til dybere forståelse af det bedste i katolsk fromhed.

Alfred Läßle: »Troens grundsandheder« (Pauluskredsens forlag). Det er en kortfattet troslære for lægfolk. I emner behandles skriftens hovedtemaer. Det gøres ypperligt og dygtigt. Hvert emne får 2 sider, og læseren anbefales at anvende en hel dag til at tænke over det læste. Den kan læses med meget udbytte — også af ikke-katolikker, der på visse områder må sige fra. Læst kritisk er den uhyre instruktiv og god at få forståelse af. Forfatteren hører afgjort til i den »åbne« del af kirken, og han har meget at sige os.

(Fortsættes i næste nr.)

kommer med en 3-punkts-plan

Nogle gange har læsere af Trinbrættet ønsket i forvejen at kende de temaer, man vil behandle i de kommende numre.

På den måde kan enhver, som har en særlig interesse eller et spørgsmål angående de forskellige emner være med i det.

Derfor angiver vi to emner, vi vil beskæftige os med i de næste numre.

1. De første emner har vi allerede sat i gang i dag. Det er: »At være (katolsk) elev på en katolsk skole.»

Hvad betyder det for dig?

Eller hvad har det betydet?

2. Et andet emne, vi vil optage er: »Forholdene i en familie, især mellem forældre og børn.» Går de unge andre veje end deres forældre?

Som udgangspunkt tager vi et brev fra en ung til sine forældre.

»Jeg blev ikke det, I ventede — jeg blev det, I havde frygtet«.

3. Som tredje punkt udskriver Trinbrættet en stor tegnekonkurrence. Efter et års kørsel er vor gamle Trinbræt-bus kørt træt. Nu fortjener den at komme på museum og at blive afløst af et andet motiv (man

må også gerne »tegne« ordet Trinbrættet), som det får form i dit hoved og bliver tegnet af din hånd. Det bedste indgår som Trinbrættets faste motiv og bliver belønnet med en 100 kr.-seddel. Ja, 100 kr., der godt kan bruges i næste dyre december måned.

Det kan betale sig at gå i gang med det samme.

Sidste indsendelsesfrist: 31. december 1975 kl. 23.59*59**

Artikler angående punkt 1 og 2 samt resultatet af punkt 3 sendes til:

Trinbrættet,
Fjellegade 2,
7100 — Vejle.

tro. Det var dog en stor hjælp for mig, at vores klasselærer i folkeskolen var katolik. Vi kom derved ofte ind på religiøse problemer, som jeg på daværende tidspunkt ikke selv havde mod til at bringe på bane over for mine klassekammerater. Desuden havde han også større forståelse for mine synspunkter end f. eks. mine nuværende lærere på gymnasiet.

På den katolske skole følte jeg mig endog privilegeret i forhold til mine protestantiske kammerater. Eksempelvis kan nævnes, når alle katolikkerne efter skolemessen samledes i skolekøkkenet for at spise morgenmad. Grunden var, at vi intet havde spist hjemmefra, fordi vi skulle gå til kommunion på fastende hjerte dengang. De protestantiske elever var lidt misundelige på os, fordi vi sad og hyggede os i skolekøkkenet.

Elsebeth, at forlade den katolske skole er for mange børn det samme som at forlade kirken og menigheden, fordi disse ting hænger sammen for dem. Følte du det på samme måde? Har du en forklaring?

Ja, jeg følte det faktisk på samme måde og var lige ved at »falde fra«. Jeg kom sjældent i kirken og tænkte meget lidt på Gud.

Det er meget beklageligt, at ikke alle katolske skoler har 8.-9.-10. klasser og realklasser, for på det trin er der måske allerstørst behov for dem. Netop i den alder begynder unge at tænke mere selvstændigt, og de er samtidig meget let påvirkelige over for alle ting. Jeg tror, kirken mister mange unge mennesker ved at sende dem bort fra de katolske skoler i de svære år, hvor bl. a. en masse problemer

og spørgsmål trænger sig på.

Har du stadig kontakt med de katolikker, du gik i klasse med som barn?

Nej, jeg har ikke kontakt med nogen af dem. Så vidt mig bekendt er der ingen af dem, der har særlig stærk tilknytning til kirken længere.

Man ser, at flere og flere katolske forældre undlader at sende deres børn i katolsk skole. Hvad mener du om det?

Jeg finder det meget beklageligt.

Det er jo først og fremmest fra de katolske forældre, skolerne skulle have deres opbakning. Hvis forældrene undlader at sende deres børn dertil, falder den i forvejen lave repræsentation af katolske elever, og konsekvensen kan blive, at skolerne må opgive deres katolske miljø og i stedet for vil fungere som almindelige folkeskoler. De katolske skoler er en hjælp til forældrene i den kristne opdragelse af deres børn. Denne hjælp burde de tage imod med »kyshånd«.

D.U.K.-weekend i Århus

Pia Köllner:

»Enorm GOD!«

Weekenden begyndte fredag aften kl. 20, med at vi fik the og franskbrød, og bagefter legede vi en leg, en »gætteleg« — det var en rigtig »ryste-sammen« aften.

Lørdag efter morgenmaden blev vi delt op i 3 forskellige grupper: en billedgruppe, en flonelsgruppe og en interviewgruppe med temaet: Hvordan er unge i dag?

Billedgruppen fik en bunke billeder, og af disse skulle vi finde frem til de mest karakteristiske billeder, så de næstskarakteristiske o. s. v.

Flonelsgruppen lavede det samme som billedgruppen — bare med tekster i stedet for billeder.

Den sidste gruppe, interviewgruppen, skulle gå ud på gaden og spørge folk, hvordan de mente, unge er i dag.

Da alle grupper var færdige, gik vi rundt og så, hvad de forskellige havde

lavet. Og så var det frokosttid. Derefter havde vi mes hvil.

Om eftermiddagen kunne man vælge mellem at lave collager over temaet: Hvad bliver det vigtigste i ens fremtid, eller man kunne få et værdiskema, så man kunne svare på spørgsmålet helt personligt. Også disse opgaver diskuterede vi med hinanden. Så var der aftensmad: flæskkesteg.

Efter aftensmaden havde vi ungdomsmesse, som vi selv havde lavet om eftermiddagen. Fra kl. 20.30 til 24 var der fest.

Søndag formiddag var der generalforsamling, hvor der skulle vælges en ny næstformand i hovedbestyrelsen samt aflægges regnskab og andre ting. Weekenden sluttede med en frokost.

Jeg tror, at næsten alle syntes at denne weekend var enormt GOD.

Pia Köllner

Hvordan var det at gå i en katolsk skole?

Elsebeth Bendixen
19 år, gymnasieelev

Interview

Hvilke skoler har du gået på?

I min tid som underskoleelev har jeg både prøvet at gå i katolsk skole og i en almindelig folkeskole. I den førstnævnte gik jeg de første 6 år af skoletiden, og i den sidstnævnte tog jeg 7. klasse og realeksamen.

Var der nogen forskel på den katolske skole og den almindelige skole?

Ja, det mener jeg. På den katolske skole var der et katolsk miljø. Vi blev bl. a. undervist af nonner, og resten af lærerstaben var katolikker eller troende protestanter. Desuden var der morgenmesse for de katolske elever, dog kun én gang ugentlig, så vidt jeg husker. I religionstimerne var protestanter og katolikker delt. Desværre husker jeg ikke, hvor mange vi havde af disse timer. Vi havde i de helt små klasser en lærerinde, som meget fornuftigt undlod at præsentere os for de helt store problemer. Vi beskæftigede os med Det Gamle Testamente og tegnede og talte om alt det, vi læste. Undervisningen var

meget periferisk, men jeg synes, det var en meget god måde, vi blev sat ind i tingene på, når man tænker på vor alder. Da vi blev lidt ældre overtog præsten undervisningen. Vi begyndte af beskæftige os med Det Nye Testamente og andre emner, som alle havde noget at gøre med vor tro. Jeg er taknemmelig for den religionsundervisning, jeg selv har fået, særlig når jeg hører jævnaldrende fortælle, hvordan deres religionstimer forløb: det meste af tiden gik med at terpe salmevers.

Følte du dig hjemme i den katolske skole?

Ja. De andre elever havde større forståelse med hensyn til religion og tro. Det var, lige som om de i højere grad var forpligtet til at forstå os katolikker, selv om vi var så få. I min klasse udgjorde vi kun en femtedel, men alligevel var det protestanterne, der var »gæster« hos os.

Og i folkeskolen?

I folkeskolen var det sværere, fordi man stod alene om at forsvare sin

Da midtersiderne i nr. 16 og 18. handlede om de katolske skolars situation og fremtid, syntes Trinbrættet det også angår os.

Det er klart, at de katolske skolars udvikling har skolelederes og forældres interesse.

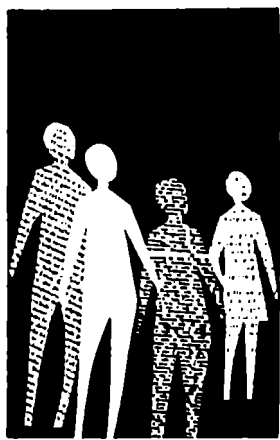
Men hvad med dem, der er elever på en katolsk skole eller har forladt en sådan skole for ikke så længe siden?

Trinbrættet vil meget gerne gå lidt dybere ind på dette problem og høre elevernes syn på det.

Mere derom finder du på denne side under punkt 1. i vor »3 punkts plan«.

For at få noget at vide om, hvilken betydning det har i dag at have været elev på en katolsk skole, spurgte vi Elsebeth Bendixen, 19 år og gymnasielev.

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplads på ca. 30 tekstlinjer. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 1. (der udkommer 14.01. 1976) er mandag den 15.12. Manuskripterne bedes sendt til Vivi Soldahl, Bispekontoret.

Birkerød: Den hellige Families Kirke

Bistrup Byvej 4, 3460 Birkerød.
Tlf. (02) 81 27 96.

Søndagsmesser
Bistrup: Kl. 8.00 og 10.00.
Hørsholm: Kl. 10.00.
Mikkelborg: Kl. 8.00.
Åsebakken: Kl. 8.15.

Mandag den 1. december fra kl. 19.00-21.00: midi-kuk.

Hver onsdag kl. 19.30: Maxi-kuk.

Fredag den 5. december kl. 19.30: Aftenmesse. Efter messen holder pater J. Simons S. J. et foredrag om »Mødet mellem kristendommen og den hellenistiske verden«. Vi håber, at mange vil møde op, for foredraget vil kunne hjælpe os til at forstå noget af mødet mellem kirken og verden af i dag.

Mandag den 8. december. Mariæ uplettede undfangelse. Kl. 19.30: Aftenmesse i Bistrup. Efter messen menighedsrådsmøde for Hørsholm og Birkerød på Nordvangsgård.

Onsdag den 10. december kl. 14.00: Ældreklub med Luciafest. Alle ældre er velkomne.

Lyngby: Skt. Knud Lavard

Lyngbygårdsvej 1, 2800 Kgs. Lyngby. Tlf. (02) 87 29 35 og (02) 87 77 21.

Søndag den 21. december kl. 9.30. Sidste messe før jul: Vi skal stille vor egen julekrybbe op og selvfølgelig skal vi have rundstykkegilde bagefter.

Onsdag den 24. december. Juleaftensdag kl. 15.30: Julemesse for dem, der ikke kan komme om natten. En messe for hele familien, både unge og gamle. Kan man begynde sin juleaften bedre?!

Ordrup: Skt. Andreas Kirke

Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund. Tlf. OR 422, bedst kl. 10-11. Giro 80 26 602.

Lørdag den 29. november kl. 15.00-18.00 Studieeftermiddag. Emne: Bodens sakramente. Hvorfor er det svært for os at gå til skrifte? Hvorfor går vi ikke længere til skrifte. Hvad er bod? Dette er blot nogle af de spørgsmål, som pastor Guido Kreienbühl vil behandle i sit oplæg. Derefter gruppediskussion. Kl. 16.30: Bodsandagt i kirken. Kl. 17.15: Messe (vi fejrer ved denne messe Sct. Andreas-festen, denne aftenmesse »gælder« for søndagsmessen).

Søborg: Johanneskirken

Vandtårnsvej 11, 2860 Søborg.

Faste messetider
Søndage kl. 10.00 og 17.00.
Hverdage kl. 9.00, torsdag dog kl. 19.30.

Lørdag den 6. december: Jesu Hjerter Kirkes menighedsråd indbyder vor menigheds medlemmer til Skt. Nicolausfest i Stenosgade 4, København V. Efter familiemessen kl. 15.00 (rytmisk messe) modtages Skt. Nicolaus, som kommer med ris, ros og gaver. Den fælles rosenkransbøn i vor kirke bortfalder.

Mandag den 8. december: Mariæ uplettede undfangelse. Kl. 9.00: Festmesse.

Torsdag den 11. december: Efter messen kl. 19.30 samvær i præstegården.

Søndag den 14. december kl. 10.00: Familiemesse (p. v. Schaik). Efter messen samvær med adventshygge i pejsestuen.

Lørdag den 20. december kl. 16.00: Fælles rosenkransbøn og sakramental velsignelse.

Onsdag den 24. december. Juleaften. Kl. 15.00: Børnemesse. Kl. 24.00: Midnatsmesse, derefter samvær med julehygge i pejsestuen.

Torsdag den 25. december. Juledag. Kl. 10.00: Festmesse. Ingen messe om eftermiddagen.

Fredag den 26. december. 2. juledag. Stefan. Kl. 10.00: Messe.

Onsdag den 31. december. Nytårsaften. Kl. 17.00: Messe. Efter messen kort takkeandagt med sakramental velsignelse.

Torsdag den 1. januar 1976. Nytårsdag. Kl. 10.00: Messe.

Fensmark: Skt. Franciskus Kapel

Svinget 21, Fensmark pr. 4700 Næstved. c/o Peder Vilhelm Jensen. Tlf. (03) 74 68 19.

Søndag den 30. november kl. 9.30: Messe med prædiken.

Møn
Østermark pr. Keldby
c/o familien Walther Starp. Tlf. (03) 81 31 65.

Fredag den 26. december kl. 10.30: Messe med prædiken.

Møder
Torsdag den 4. december kl. 19.45: Prof. dr. teol. Bent Noack taler i Rønnebæk Kirke om apostlen Paulus. (Hans rolle i

Det nye Testamente og den ældste kristendoms historie samt i den kristne troselære).

Polsk juletræ
Fredag den 26. december. 2. juledag kl. 19.00: I menighedssalen i præstegården.

Næstved: Vor Frue Kirke

Præstøvej 29, 4700 Næstved.
Tlf. (03) 72 09 85. Kontortid: Tirsdag-fredag kl. 11.30-12.30 eller efter aftale.

Faste gudstjenester
Hver søn- og påbudt helligdag. Kl. 8.00: Messe med prædiken. Kl. 10.00: Højmesse med prædiken.
Mandag - lørdag kl. 8.00: Messe.

Hver lørdag kl. 19.00: Adventsandsat-terne.

Søndag den 30. november. 1. søndag i advent. Kl. 10.00: Latinsk højmesse.

Tirsdag den 4. december: Kl. 19.45 »Paulus«. Prof. Bent Noack taler i Rønnebæk Kirke.

Jesu-Hjerter-Fredag den 5. december kl. 19.00: Jesu-Hjerter-andagt og bodsandagt.

Ministrantmøder
Hold III. Fredag den 5. december: Kl. 18.30 hos Kurt på Kalbyrisvej 81. Holdet deltager først i Jesus Hjerter Andagten og går derefter i gang med »Juleforberedelser«.

Hold I. Tirsdag den 16. december kl. 19.15: »Juleforberedelser« hos Kurt.

Hold II. Fredag den 19. december kl. 18.45: »Juleforberedelser« hos Kurt.

Søndag den 21. december kl. 11.00 og fredag den 26. december kl. 10.00: Polsk gudstjeneste med polsk prædiken. Der vil også være lejlighed til at skrifte på polsk.

Onsdag den 24. december. Juleaftensdag. Kl. 15.30: Børnemesse i Vor Frue Kirke. Enhver er velkommen til denne gudstjeneste. Kl. 24.00: Midnatsgudstjeneste.

Torsdag den 25. december. Juledag. Kl. 8.00: Messe med prædiken. Kl. 10.00: Højmesse med prædiken.

Torsdag den 26. december. 2. juledag. Kl. 8.00: Messe med prædiken. Kl. 10.00: Polsk gudstjeneste med polsk prædiken.

Søndag den 28. december kl. 10.00: Latinsk højmesse.

Religionsundervisning
Hver skolefredag fra kl. 14.00 til 15.00 på Vor Frue Skole.

Konfirmandundervisning
Hver skolefredag fra kl. 15.00 til 16.00.

P. Marischka havde den 27. oktober 65 års fødselsdag. Vi fejrede begivenheden ved en menighedsaften dagen efter, hvor vi samtidig tog afsked med pater Julian Bodnar, der tiltræder fra og med 1. november som andenpræst i Nykøbing Falster. Som ansvarlig sognepræst kommer pater Lucian Berning fra Nakskov til Nykøbing fra og med samme dato. Begge præster vil også betjene Vordingborg-Helligåndsmenigheden indtil videre (fra Nykøbing Falster), undtaget Møn.

Samme aften, den 28. oktober, bød menigheden pater Leo Drzal velkommen. P. Leo var allerede kommet til Næstved som Vor Frue Skoles leder den 4. august. Men den 28. oktober blev han så endnu engang budt velkommen af Næstved menighed.

Menigheden takker ikonmaleren Peter Jegor hjerteligt for de smukke lysbilleder, han har vist os. Også en speciel tak for den pæne ledsagende forklaring, som Peter havde givet os ved samme lejlighed.

Aalborg: Skt. Mariæ Kirke

Kastetvej 1, 9000 Aalborg.
Tlf. (08) 12 69 56 eller 13 07 44.

Gudstjenester
Kl. 8.00 og 10.00 (højmesse). Ingen aftenmesse.
Hver onsdag kl. 19.00: Andagt i Skt. Josephs kapel.
Hver torsdag kl. 9.00: Skolemesse.
Hver 1. fredag i en måned: Jesu-hjerter-Fredag: Sakramentet er udstillet til tilbedelse fra kl. 15.00-19.00. Kl. 19.00: Aftenmesse den dag.

Lørdag den 29. november kl. 19.30: Menighedens adventsfest på Skt. Mariæ Skole. Aftenen står under det Hellige Års motto »Fred og forsoning«. P. Karl-Heinz Westarp, S. J., Århus, taler og P. Strebin viser lysbilleder fra Rom og den Nordiske pilgrimsvalfart. Billetter til denne aften sælges i forvejen.

Torsdag den 11. december kl. 14.30: Ældre og enlige i menigheden indbydes til den årlige adventsfest på Skt. Josephs Hospital. Vi begynder med at fejre den hellige messe. I øvrigt har de ældre møde den 2. torsdag i hver måned, normalt på Skt. Mariæ Skole kl. 14.30.

Lørdag aften messe holdes i Frederikshavn: 13. og 20. december kl. 16.30.

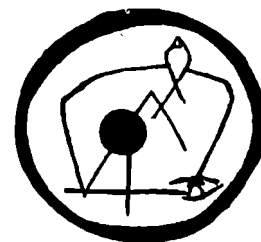
Thisted: 6. december kl. 17.00.
Hjørring: 13. december kl. 14.30 (provisorisk ordning på grund af præstemangel).

Horsens: Skt. Josefs Kirke

Nørregade 19, 8700 Vejle. tlf. (05) 62 52 68

Søndagsmesser: Kl. 7.30 og 10.00

Den 30. november: 1. søndag i advent, Messe kl. 15.00, derefter sammenkomst med underholdning i Skt. Ib's skoles gymnastiksal.

*Husk at bestille
den ny bog om troen
i en fart. Se side 8!*

En kort beskrivelse af ændringer i den nye katolske lommekalender

Om kort tid vil den nye udgave af KATOLSK LOMMEKALENDER være i handelen. Udadtill præsenterer den sig i sit sædvanlige udstyr, men i stoffet kan der være grund til at fremhæve nogle ændringer.

I kalenderen vil man savne helgenavne og kirkefester. Af økonomiske grunde udkommer lommekalenderen som bekendt som en del af trykkeriet Maylands egen lommekalender, og for at holde pri-

sen, trods stadige prisstigninger, nede på et rimeligt niveau, har vi måttet acceptere, at også kalenderen nu hører til standardudgaven. Til gengæld er der foran i bogen en side med årets katolske helligdage som de fejres her i bispedømmet. Som en mere positiv nyhed er der nu en liste over pastoraternes (menighedernes) numre. Enhver, der arbejder med kirkens kartoteker ved, hvor irriterende det kan være at få en oplysning om

at en person er tilflyttet fra nr... eller til nr..., nu kan et opslag i bogen fortælle, hvilket pastorat det drejer sig om. I adressefortegnelsen er pastoratnummeret også angivet foran hvert pastorat. For reduktionen har det altid været et problem, at stoffet bestandig voksede, men at sideantallet, stadig af økonomiske grunde ikke måtte forøges. Skal noget væsentligt med, må noget mindre væsentligt spares. Det er sket denne gang ved at kirkenes hverdagsmesser er udeladt. Da man ikke altid kan være sikker på, at hverdagsmesser ikke lejlighedsvis bortfalder, vil den fremmede nok altid forhøre sig i forvejen ved kirken. Nogle finder, at det er en dyr lommekalender. Ja, hvis det kun er en lomme-

kalender, man har brug for, er den dyrere end de fleste. Er det derimod en bog, der giver pålidelige oplysninger om bispedømmets menigheder, udgivervirksomheder, caritative organisationer, landsorganisationer, præster o. s. v., kan den næppe siges at være dyr. Alle nye adresser, telefonnumre, giro-numre og forandringer skal være i orden, og det giver et vanskeligt og kostbart sætterarbejde, men en adressebog med længst forældede oplysninger har man jo kun ærgrelser af. Men køb bogen, inden den bliver udsolgt, den trykkes kun i et begrænset oplag, for et restoplag af 1976-udgaven kan jo ikke sælges i 1977.

Ebbe Simonsen

Biskoppens kalender

Torsdag den 4. — tirsdag den 9. december:
Besøg i Trondhjem, Norge, i anledning af Gerhard Schwenzers bispevielse.

Lørdag den 13. — søndag den 14. december:
Retræteweekend i Sct. Annæ menighed.

Julenat, onsdag den 24. december kl. 24.00:
Midnatsmesse i Sct. Ansgars Kirke.

Juledag, torsdag den 25. december kl. 10.00:
Højmesse i Jesu Hjerter Kirke.

1976.
Lørdag den 10. januar kl. 19.00:
Hellig Tre Konger-fest i Sct. Annæ menighed.

Søndag den 11. januar kl. 10.30:
Besøg i Sct. Antoni menighed i anledning af pater Sanners udnævnelse til sognepræst. Højmesse kl. 10.30, derefter reception i menighedssalen.

Læserne skriver

Fortsat fra side 2

»Fårene i Storskoven«

Georg Heggum har skrevet så helhjertet et mindestykke om Esbern von Folsach, 70 år, ved hvis bortgang Sct. Mariæ menighed i Ålborg og det nordjyske sogn har mistet et så trofast og virksomt medlem.

Hertil kan måske føjes fra Randers — i hvis nærhed sødegodset »Gjessinggård« ligger, at afdøde i den vægtige bog »Vi blev Katolikker« fra 1957 giver en tankemæssig og sproglig meget fin skildring af, hvordan han via sin svigermor, Marie Elise d'Auchamp, blev ført frem til Kirken, og siden modtog han troens nådegave af Gud Helligåndens. Men eksemplets magt havde været så stort.

Denne bog blev udgivet med mange glædens bidrag, der fortalte om oplevelsen af den katolske kristentro. Og den kom i anledning af Peter Schindlers 40 års præstetjubilæum. Netop Peter Schindler var en hyppig gæst hos von Folsach's i Storskoven ved Dronninglund i Østvendsyssel.

Den meget talende og ikke mindre virksomt skrivende præst var selv gæst i det nordjyske i de sidste krigsår. Han havde af Kamillianerne gæstfrit fået sin stue i det sydøstlige hjørne af klinikken ud imod hospitalshaven, hvor nu skolevirksomheden blomstrer så rigt.

Og her sad Peter Schindler så og skrev og oversatte værker og åbnede dermed vinduer ud til det Europa og den verden, der så inderligt sukkede efter fredens duer. Varme var der ikke meget af, hvorfor et mægtigt uldtæppe var svøbt om nederste dele af det omfangsrige korpus. Dog var roen nogenlunde, når der ellers ikke var bombninger, som f. eks. en vinternat i 1945, da genboejendommen, en papirfabrik, delvis røg i luften — og manuskripterne feg rundt i studere- og sygestuen.

Ind imellem flittigt døgnarbejde med forfatterskabet, messelæsning og foredrag havde Schindler også kunnet afse tid til undervisning af en vordende konvertit, som var undertegnede.

Men det var langt fra altid, P. S. kunne overholde de lektionstimer, som den store mester havde afsat til eleven. Ind imellem måtte der sendes breve med den karakteristiske

og let flydende skrift, hvorved han i øvrigt skrev hele sit forfatterskab. Skrivemaskinen var vistnok en vederstyggelighed.

Og i et af disse breve stod der: 10. Oktober 1944. Kære Anders Dahl! Ja, nu er den allerede gal med mig og undervisningen. Jeg er nemlig blevet kaldt op til »Storskovens forvildede Faar« og kan først være tilbage onsdag den 25de ds. Altså, hav mig mangfoldigen undskyldt! Venligste Hilsener Deres Peter Schindler.

Også andre følgende kort og breve melder om Storskoven på datolinien.

Peter Schindler, der med glæde mindes af så mange katolikker, for hvem hefter, bøger og samtaler betød indførelse i den katolske åndsverden, var en elsket vejleder for »Faarene i Storskoven«, som det i et typisk schindlersk sprog kunne lyde deroppe fra.

Anders Dahl

I anledning af Niels Steensens Gymnasiums 25-års-jubilæum

holdes der søndag d. 7. dec. 1975 kl. 12 i Sct. Augustins kirke (Jagtvej 183) en festmesse, hvori skolens kor medvirker. Efter messen er der reception i Englesalen. Alle venner af skolen indbydes hjerteligt til denne fest.

Niels Steensens Kollegium.

Gratis for Dem den 28. og 29. november

Nu har De chancen for at blive af med alt det, De har stående i pulterrum eller liggende i skuffer og skabe, og som De alligevel ikke bruger mere, som børnene er vokset fra og som blot fylder op. Tænk på, at alt det gamle — for Dem ubrugelige — kan indbringe mange rare penge på loppetorvet ved Katolske menighedsplejers julemarked den 30. november. Vi afhenter uden udgift for Dem den 28. og 29. november. Vi søger også mange brugte bøger til vor antikvariat-bod. Ring venligst besked til Katolske Menighedsplejer, Bredgade 69 A, 1260 København K., telf. (01) 15 23 03 fra mandag til fredag kl. 13 - 16 eller indtalt Deres besked på den automatiske telefonsvarer på (01) 28 71 01.

Liturgisk kalender

Ved Inga Jensen

Søndag 30/11. 1. søndag i advent. Es. 63, 16b-17, 64, 1. 3b-7. — Salme 80, 2ac + 3b, 15-16. 18-19. (R. 4: Hærskarens Gud, bring os atter på fode, lad dit ansigt lyse, at vi må frelses! — 1. Kor. 1, 3-9. — Mark. 13, 33-37. — Credo, Adv. pr. 1.

Mandag 1/12. Alm. ugedag. Es. 2, 1-5. — Salme 122, v. 1-9. — Matt. 8, 5-11.

Tirsdag 2/12. Alm. ugedag. Es. 11, 1-10. — Salme 72, 1-2, 7-8, 12-13. Luk. 10, 21-24.

Onsdag 3/12. Franz Xaver, præst. Es. 25, 6-10a. — Salme 23, 1-6. Matt. 15, 29-37.

Torsdag 4/12. Johannes af Damaskus, præst og kirkelærer. Es. 26, 1-6. — Salme 118, 1. 8-9. 19-21. 25-27. Matt. 7, 21. 24-27.

Fredag 5/12. Alm. ugedag (el. Jesu Hjerter Messe). Es. 29, 17-24. — Salme 27, 1. 4. 13-14. — Matt. 9, 27-31.

Lørdag 6/12. Alm. ugedag (el. Nikolaus, biskop). Es. 30, 19-21. 23-26. — Salme 147, 1-6. — Matt. 9, 35 — 10, 1. 6-8.

Søndag 7/12. 2. søndag i advent. Es. 40, 1-5. 9-11. — Salme 85, 9-14. (R. 8: Lad os skue din miskundhed, Herre, din frelse give du os. — 2. Pet. 3, 8-14. Mark. 1, 1-8. Adv. pr. 1. Credo.

Mandag 8/12. Mariæ uplettede undfangelse. 1. Mos. 3, 9-15. 20. — Salme 98, 1-4. (R. 1a. Syng Herren en ny sang, underfuldt har han handlet). — Ef. 1, 3-6. 11-12. — Luk. 1, 26-38. Gloria, credo, særl. pr.

Tirsdag 9/12. Alm. ugedag. Es. 40, 1-11. — Salme 96, 1-3. 10-13. — Matt. 18, 12-14.

Onsdag 10/12. Es. 40, 25-31. — Salme 103, 1-4. 8 og 10. Matt. 11, 28-30.

Torsdag 11/12. Alm. ugedag (el. Damasus I, pave). Es. 41, 13-20. Salme 145. 1. 9-13. — Matt. 11, 11-15.

Fredag 12/12. Alm. ugedag (el. Johanne Franciska Chantal, ordenssøster). Es. 48, 17-19. — Salme 1, 1-6. Matt. 11, 16-19.

Lørdag 13/12. S. Lucia, martyr. Sir 48, 1-4. 9-11. — Salme 80, 2-3b. 15-16. 18-19. — Matt. 17, 10-13.

Søndag 14/12. 3. søndag i advent. Es. 61, 1-2a. 10-11. — Salme=Luk. 1, 46-50. 53-54. (R. Es. 61, 10b: Min sjæl skal juble i min Gud. — 1. Tess. 5, 16-24. — Johs. 1, 6-8. 19-28. Adv. pr. 1. Credo.

Kirke-Weekend

Den 17. januar har pastor Hubert Messerschmidt 50-års præstetjubilæum. I den anledning indbyder vi til en week-end på Magleås den 17.-18. januar sammen med ham. Vi vil benytte denne lejlighed til at gøre lidt status med os selv og Kirken: Hvad har vi søgt i Kirken? hvad har vi fundet? hvad vil vi gerne give? — Lørdag aften vil vi feste. Så længe plads haves, kan interesserede tilmelde sig hos Elsebet Kieler, tlf. (01) TRia 2456, bedst kl. 10-12.

Hanne Gregersen. Jørgen Hvild.
Elsebet Kieler. Lars Messerschmidt.

Næste nummer udsendes 10.12

EN HJERTESAG

Katolske Menighedsplejers store julemarked finder i år sted søndag d. 30. novbr. (ikke den 23. november, som anført i Katolsk lommekalender) på Niels Steensens gymnasium i København fra kl. 9 - 19, indgang ad Australiensvej.

Her kan De købe mange gode julegaver til en rimelig pris eller slå en god handel af på loppetorvet.

Der er salgsboder, automatspil, tombolaer m. m. I den specielle julebod kan De købe Deres julepynt, adventskrans og julekalender.

I restaurationen er der dejligt smørrebrød og i baren en rigtig juleglægg.

Kl. 14.00 synger og danser vietnamesere i nationaldragter.

Kl. 16.00 er der messe i St. Augustins kirke på Jagtvej, den læses af biskop Martensen. Under messen synger Sct. Vincent koret under ledelse af Stephen Holm.

Kl. 18.00 Lucia optog.

Støt det gode formål og kom til julemarkedet søndag den 30. november!

Kirken i Spanien

(Fortsat fra forsiden)
uden håndgribelige resultater udskiftede den spanske stat 3 gange i løbet af 6 år sin ambassadør ved Vatikanstaten. Samtidig begyndte Paul VI til en vis grad at omgå konkordatet ved at udnævne et stort antal liberalisindede hjælpebiskopper (hvis udnævnelse ikke er nævnt i konkordatet), og disse hjælpebiskopper har nået grundigt at ændre det spanske episkopats ansigt. Da Montini blev valgt til pave, havde Franco den spanske kirke fast i sin hånd, den var en af de søjler, hans magt byggede på. Endnu før generalens død har Spanien et betragteligt antal præster, der sidder eller har siddet i fængsel for deres politiske overbevisning, og det på trods af konkordatets paragraf om, at gejstlige ikke kan dømmes ved en civil domstol.

Når en af de af Franco udnævnte biskopper døde, og den spanske regering satte sig imod, at en liberal hjælpebiskop blev hans efterfølger, lod Vatikanet bispesædet forblive ubesat. Så begyndte spanske biskopper offentlig at udfordre regeringen som f. eks. ærkebiskoppen af Bilbao, Mgr. Antonio Anoveros Ataun, som nægter at gå i landflygtighed, og Mgr. Alberto Iniesta Jimenez, der på de europæiske biskoppers symposium blev valgt til repræsentant for det spanske episkopat, skønt han i samme måned

havde offentliggjort et anti-frankistisk hyrdebrev. Sit laveste punkt hidtil nåede forhandlingerne mellem Franco og Vatikanet, da paven udnævnte Mgr. Giovanni Benelli til sin statssekretær. Benelli betragtes af Franco som en udtalt modstander.

I løbet af de 6 forhandlingsår har pave Paul VI gang på gang benyttet lejligheden til at bede om benådning for dødsdømte politiske fanger. Hans sidste intervention førte næsten til et brud mellem Spanien og Vatikanet, da kun seks af de elleve dødsdømte blev benådet. Tre uger i træk efter henrettelsen af de fem har pave Paul i al offentlighed dødset den spanske regering, og det har vakt forargelse, at paven nægtede at modtage en spansk delegation i anledning af foromtalten af en spaniers helligkåring: den spanske delegation fik at vide, at den kunne finde sig en plads mellem de andre pilgrimme. Delegationen kom slet ikke. Pilgrimsrejserne fra Spanien til helligkåringen i Rom blev aflyst og den spanske ambassadør blev kaldt hjem.

Men Vatikanet ønsker ikke noget brud. Ad diplomatisk vej søgte man at redde, hvad reddes kunne, men situationen er og forbliver iskold, og en grundlæggende nyorientering af forholdet mellem Vatikanet og den spanske stat kan først forventes efter vagtskiftet i Pardo-paladset.

Grønt lys for politisk aktivitet

PARIS (KIPA) — Efter langvarige overvejelser har de franske biskopper, forsamlet til konference i Lourdes, offentliggjort et dokument, som giver grønt lys for de katolske organisationers aktive indsats i det politiske liv. Det opsigtsvækkende dokument blev vedtaget med 109 stemmer for mod 5 stemmer imod, efter at 115 ændringsforslag var blevet indarbejdet i teksten og hele dokumentet punkt for punkt var blevet fremlagt til afstemning.

Påfaldende er, hvor kraftigt det nye dokument understreger de kristnes kollektive pligt til at være evangelisk tegn i verden. I dåben har hver enkelt kristen fået den opgave, at vidne for sin tro, og en mulig konsekvens af dette vidnesbyrd kan blive det poli-

tiske engagement, det være sig af mindre grupper, større bevægelser eller allerede institutionaliserede katolske organisationer, hedder det i teksten. Herved giver de franske biskopper den Katolske Arbejderorganisation grønt lys for politisk aktivitet. Samtidig afslår biskopperne, selv at blive politisk aktive. Organisationerne må gøre det på eget ansvar og skal tale og handle på organisationens,

Her var lukket land for kristne i 1000 år

ROM (NC) — Den arabiske republik Yemen har været lukket land for kristne i tusind år, men har nu fået et hospital med katolsk ledelse og personale fra den amerikanske hjælpeorganisation CRS (Catholic Relief Service). Hospitalet er opført i Rødehavs-byen Hodeidah.

De amerikanske katolikker kom til Yemen under en katastrofesitua-

tion med omfattende tørke og hungersnød i slutningen af 1960-erne. Hjælpearbejdet blev så godt modtaget i det muhamedanske land, at den katolske hjælpeorganisation i 1972 blev opfordret af Yemens premierminister og Hodeidahs borgmester til at opretholde hospitalet. Det er første gang siden det 12. århundrede, at kristne har fået en sådan opfordring.

ikke på biskoppernes vegne, siger dokumentet.

Vedrørende det ømme punkt, at visse politiske partiers program ifølge i hvert fald en stor del af biskopperne er uforenelig med kirkens lære, siger de franske biskoppers dokument, at »evangeliet nu engang ikke er neutralt, og at man bliver nødt til at acceptere en — omend ubehagelig — dog reel tilstedeværende flerstemmighed blandt katolikkerne i Frankrig. Udover denne principielle stillingtagen for politisk pluralisme har den franske bispekonference henvist spørgsmålene om, »hvorvidt et bestemt poli-

tisk synspunkt stemmer overens med et bestemt katolsk standpunkt« til teologernes videre studium.

Med dette dokument har den franske bispekonference undgået, at nyformulere definitionen af »katolsk aktion«, gældende for samtlige katolske organisationer, hvilket kunne have medført udelukkelse af visse grupper, hvad flere biskopper faktisk ønskede burde ske.

Disse biskopper har givet udtryk for deres frygt for, at den vej, man nu har valgt, vil føre til en total og systematisk politisering af alle katolske organisationer i Frankrig.

Bekend din kristne tro ...

VATIKANET (NC) — En af de største forsamlinger, der nogensinde har været til en almindelig audiens hos paven, blev indskærpet at bekende den kristne tro og det især i vor tid, hvor verden er tilbøjelig til helt at ignorere eller ringeagte religionen.

»Vi må aldrig føle os forlegne over, at vi er et folk, der tror på Gud og Kristus«, sagde paven. Han beklagede også tendensen til, at man lader religion være en privat sag helt uden forbindelse med politik eller andre af livets gøremål. Selv om mennesket nok kan glemme Gud og måske også fornægte Ham, så kan intet menneske helt gøre sig selv fri fra Gud eller religionen.

Paven fremhævede »et kritisk punkt« i de kristenes dialog med den moderne verden. Når man i denne verdens anliggender tager noget for givet, som

man slet ikke vil bevise, diskutere eller tvivle om, eller når man argumenterer med såkaldte doktrinære »a-priori« principper, så opfattes det gerne som helt normalt og en naturlig ting. Men vé den kristne, der vover at gøre det samme, dvs. blande religiøs overbevisning ind i profession eller sin sociale rolle. Det bliver straks afvist som mangel på logik eller sund sans.

Kirken skal nok respektere den frihed, der må være for denne verdens aktiviteter. »Kirken vil selv fremme uddannelse og videnskabelig forskning og forsvare disse bestræbelser mod ideologisk indblanding«, sagde paven, men fortsatte med at understrege, at man ikke må opfatte denne frihed, som om mennesket ikke i sidste instans er bestemt for Gud.

Præster fra K-Z lejr

ROM (KIPA) — Ca. 200 præster fra forskellige lande i Europa, som har været i koncentrationslejr under Hitler, og som i anledning af 30-årsdagen for deres befrielse var samlet i Rom, er blevet modtaget af pave Paul VI. Paven gjorde i sin tale opmærksom på den særlige betydning af, at mødet

fandt sted i et helligt år, hvis specielle formål er at tjene forsoningen mellem Gud og mennesker og mellem menneskene indbyrdes. De tidligere koncentrationslejringer ved af egen smertelig erfaring, hvor vigtigt det er at skabe fred og forståelse mellem menneskene, sagde paven.

JESUITTENS 100 ÅRS DAG. Naturligvis huskede pater van Schaik fotografiapparatet, da hans orden fejrede den runde dag i Stenogade i København. Men desværre kam han derved ikke selv med på billedet. Det viser fra venstre i første række: Leslie Dorn, Hans Martensen, Franz Josef Lanser, Manzano, del Zanna og Franz Poppe. I anden række: broderkom, Niels Kiær, Alfred Otto, Karl Pauli, broder Weber og Georg Heggum. I sidste række: Christian Lerch, Johannes Simons, en anelse af Gerhard Sanders, Laurence Dorn og Paul Keller.

Vi fandt forresten i arkivet nedenstående billede, som efter vort bedste skøn må være de ovenstående forgængere. Vi kan ikke rigtig se, hvem det er — måske kan læserne hjælpe? — men vi kan se, at stilen har ændret sig noget i årenes løb. Hjertelig tillykke fra red.

Hej med dig side 4
Struktur og ånd side 5
Pastoralrådsmødet side 6-7
Jesu fødsel side 8-9
Trinbrættet side 11

katolsk orientering

Der er god tradition for at vi i adventstiden tænker særligt på de mange, som lider nød. Forsidebilledet skal minde os om dette ægte kristne anliggende, der ikke må glemmes i den begyndende juletravlhed. Vi henviser til artiklerne om Caritas og Vincentgrupperne side 3 og 15.

Træder tilbage hvis det kan fremme kirkens enhed

ROM (KIPA) — Den græsk-katolske patriark af Antiokia, Maximos V. Hakim, og biskopperne i den med Rom unerede melkitiske kirke har erklæret sig villige til at give afkald på deres bispembeder, hvis de derved kan fremme en genforening med den græsk-ortodokse kirke i øst.

Denne tilkendegivelse anses af den internationale Fides-tjeneste (Evangeliserings-kongregationens pressetjeneste) som den vigtigste reaktion på det dokument, Enhedssekretariatet fornylig har offentliggjort om økumenisk initiativ på regionalt, nationalt og lokalt plan.

»Vi nærer ingen frygt

for enheden og er parat til at trække os tilbage. Vor kirke leder efter veje til forsoning«, sagde patriark Maximos i en kommentar til erklæringen.

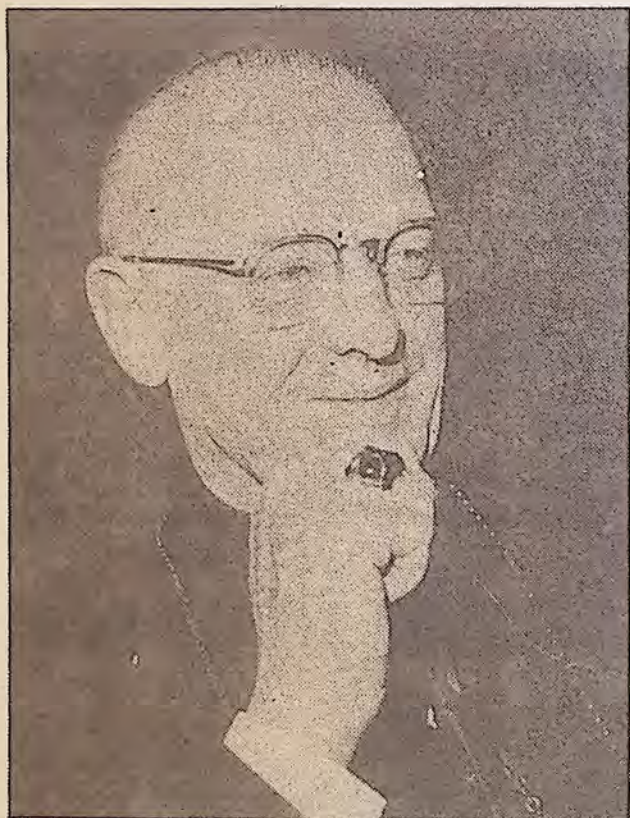
Den melkitiske kirkes synode har allerede pålagt en særlig kommission at søge kontakt med den tilsvarende ortodokse kommission, som den græsk-ortodokse patriark af Antiokia, Elias IV har oprettet.

Den melkitiske kirke forventer at samarbejdet mellem de to kommissioner vil føre til fjernelse af uoverensstemmelser i liturgi og bibelske tekster og en fælles indsats ved oversættelsen af liturgiske tekster til arabisk.

Ifølge Fides-tjenesten er Rom indforstået med alle de skridt, der hidtil er taget i samarbejdet. Den græsk-ortodokse kirke i Mellemøsten tæller ca. 340.000 troende, den melkitiske kirke ca. 400.000.

Kardinal Heenan død

LONDON (KIPA) — Fredag den 7. november døde kardinal John Carmel Heenan, 71 år gammel. Han var ærkebiskop af Westminster, Englands primas og præsident for bispekonferencen for England og Wales.

John Carmel Heenan var født i London/Ilford i 1905, studerede i London,

Ushaw og Rom og blev præsteviet i 1930. Under krigen var han radiopræst ved BBC. I 1951 blev han biskop af Leeds, i 1957 ærkebiskop af Liverpool og i 1963 ærkebiskop af Westminster.

Kardinal Heenan var en af de markante skikkelser under det 2. Vatikankoncil.

Kirkebladet Chronik udkommer stadig trods forfølgelser

KAUNAS, Litauen (KIPA) — Massive politiaktioner til trods er det indtil nu ikke lykkedes de sovjetiske myndigheder at forhindre den katolske undergrundsavis »Chronik« i at udkomme. De anonyme redaktører, der siden 1972, har publiceret avisen, offentliggør hver gang en omfattende dokumentation over de lokale funktionærers lovovertrædelser mod kirken og de

troende. Bladets nr. 17 bringer en bred dokumentation angående retssagen mod den 37-årige katolske kvinde Nijole Sadunaite, som i sommer blev idømt tre års arbejdslejr og tre års eksil på grund af »fremstilling og udbredelse« af bladet »Chronik«.

I retten forsvarede Nijole Sadunaite sig med at understrege, at »Chronik« ikke gør andet end at efter-

lyse overholdelsen af Sovjetunionens lovgivning om religionsfrihed.

Bladet angriber bare de lovovertrædelser, der ustandselig finder sted. Det er uretfærdigt at forfølge mennesker, fordi de insisterer på, at Sovjetunionens love og menneskerettighedserklæring skal efterleves. »Chronik« er intet andet end et spejl, der afspejler situationen i det for størsteparten katolske

Litauen, sagde Nijole Sadunaite.

En anden katolik, Jozas Grazys, fik tre års fængsel og seks års eksil, fordi han havde samlet dokumentation til »Chronik« og skrevet stencilene på sin skrivemaskine. Grazys nægtede at oplyse om sine informationskilder.

Domstolene kaldte udgivelsen af »Chronik« for »antisovjetisk propaganda«.

Lær tysk i Tyrol

Virkelig effektiv International sprogskole for alle aldersgrupper, uanset forkundskaber tilbyder 2 og 4 ugers kurser. Mulighed for skiløb. Skriv — gerne på dansk — til

SPRACHSCHULE WESTENDORF

A-6363 Westendorf/Tyrol
Østtysk

R. Schulik

Slagterforretning

Nørrebrogade 46, Esbjerg
Telefon 12 02 14

Kaj F. Fjording og Søn

Murermestre — Ingeniører
Entreprenører
Hyldegårds Tværvæg 13
Charlottenlund.
Telefon 63 12 88

El-afdeling v/ installatør
J. Rasmussen Hansen
Telefon 94 31 45

MONIES & ANDERSENS EFTF. A/S

WVS

Frederiksborggade 22
1360 København K
Telefon 13 23 14

E. Christoffersen

Ringstedgade 25, Næstved

Begravelse og
brændinger ordnes
omhyggeligt og
diskret

Alle aftaler kan
træffes
hjemme hos Dem selv eller telf. 72 08 14
og 72 08 74.

Benzons Aut. katolsk bedemand
Begravelsesforretning 34 46 01 — GO 60 56

Fasanvejens Ndr. Fasanvej 76
Ligkistemagasin GO. 6056 - GO. 6030

Begravelse og bisættelser
ordnes for alle trossamfund
Alle aftaler kan
træffes i hjemmet
Efter lukketid telf. 30 16 35

DANSK LIGBRÆNDINGS- FORENING

Bisættelser og begravelser
ordnes til rimelige priser for
alle

Medlemsskab ingen betingelse
men en fordel.

STORKØBENHAVN ÅRHUS
HOVEDKONTORET (06) 12 58 95 — 13 51 83
Nikolaj Plads 27

13 75 40 **HJØRRING**
Amagerbrogade 31 (08) 92 22 61
SU 7540

Falkoner Allé 16 **HORSENS**
2000 København F (05) 62 61 22
217540

Nørrebrogade 118 **KOLDING**
39 33 25 (05) 52 20 10

Enghave Plads 12 **NYKØBING F.**
31 75 40 (03) 85 18 48 — 85 01 51
Østerbrogade 110

TR 6840 **NÆSTVED**
Kirketorvet 19 (03) 72 02 33
GE 7540

Seborg **ODENSE**
Hovedgade 154 (09) 12 81 32 — 11 21 61
67 92 93

Glostrup **RANDERS**
Hovedvej 166 (06) 42 29 45 — 42 21 61
96 16 53

Hvidovrevej 258 **ROSKILDE**
78 16 23 (03) 35 18 40

SILKEBORG
(06) 82 37 28

AABENRAA **SLAGELSE**
(04) 62 29 79 (03) 52 42 70

AALBORG **VEJLE**
(08) 12 17 77 (05) 82 23 33
12 19 01

LÆSERNE SKRIVER

Under denne rubrik vil breve fra læserne blive bragt i det omfang redaktionen skønner, at indholdet har almen interesse. Redaktionen forbeholder sig ret til om nødvendigt at forkorte læserbreve over 200 ord.

Katolske skoler - er det nu sagen?

Foranlediget af de to sidste numre af »katolsk orientering« angående katolske skoler, vil jeg gerne fremkomme med følgende indlæg i debatten.

For ca. 5 år siden fik jeg forevist et fotografi af det samlede elevantal fra en »ren« katolsk skole. Der var ca. 50 elever på dette fotografi. Der kan ikke være tvivl om, at de har fået en udmærket undervisning i kirkens tro, ligesom der sikkert også ind imellem har været tale om en mindre heldig undervisning pædagogisk set — nøjagtig som alle andre steder. Imidlertid slog det mig, at kun een eneste af alle disse elever mig bekendt i dag er, hvad vi forstår ved praktiserende katolik. Jeg finder det tankevækkende, hvor ringe betydning alle disse anstrengelser har haft. Nej, undervisning gør det visselig ikke og det er et spørgsmål, hvor megen vægt, der i vore dage bør lægges på den i børneårene. De fleste mennesker vil derimod senere i deres liv begynde at spørge — og de der føler sig draget af kirken, skal bestemt nok skaffe sig oplysning.

Messen kalder fremdeles og præstegårdene står som altid åben for søgende mennesker.

I stedet for at bruge sta-

tens, bispedømmets og ordenernes midler til skolernes efter mit skøn noget forældede mission må kirken dvs. os alle, men i særlig grad de, der har talent og indsigt hertil, gå udenfor murene i direkte henvendelser til hele folket. Brug massemedierne meget mere, end tilfældet er. Og glem ikke at bekende kirkens historiske synder, som er og har været en alvorlig hindring for at få folket i tale især indenfor visse kirkelige retninger.

Hvad nytter alle disse år-lange og næsten ørkesløse debatter om dyre målsætninger for katolske skoler, som der jo alligevel ikke er folk nok til at tegne og betone. Fortæl i TV, radio og aviser — eller hvor det nu kan være løs om kirkens inderste væsen, dens overnaturlige forståelse, der af mange er blevet påfaldende underbetonet i de seneste år. Selv en målsætning for skolerne med bibeholdelse af ordet katolsk vil jo i praksis blive et stykke papir a la de etiketter, man ser på mineralvandsflasker! Vær tro mod kirkens gamle overlevering, omend den naturligvis må fremtræde i ny skikkelse og udsiges med overbevisning ad nye kanaler!

Emil Moe Bojsen

Fælleskalk - Særkalk?

I Katolsk Orientering nr. 18 foreslår Kjeld Simonsen fælleskalken afskaffet. Der er utvivlsomt mange ting, der taler for bevarelsen af fælleskalken: det kan andre og mere liturgisk kyndige end jeg sikkert give oplysninger om. Imidlertid vil det måske være af interesse for mange af bladets læsere at få at vide, at menighedsrådet ved Vor Frue Kirke i Slagelse allerede 2/11. 1970 bad biskoppen om tilladelse til ved sognets almindelige messer at måtte anvende særkalke, som vi allerede tidligere havde anvendt ved messerne på vor menighedslejr på Klitborg. På opfordring fra Liturgikommis-sionen fremsendte vi 5./4. 1971 en officiel ansøgning til biskoppen, hvor vi bad om tilladelse til at kommunionen

måtte uddeles under begge skikkelser til hele menigheden ved alle messer i Vor Frue Kirke i Slagelse, og vi bad samtidigt om tilladelse til at måtte benytte særkalke. Denne tilladelse fik vi i maj 1970 for en forsøgsperiode på et år.

I 1971 udsendte liturgikommis-sionen »Vejledning fra Liturgikommis-sionen i anledning af de biskoppelige bestemmelser af 22. marts. 1971 for uddeling af kommunion under begge skikkelser«. I punkt 6. står der: »Efter at den danske synode også havde henstillet til biskoppen at opnå tilladelse til brug af særkalke, har Kongregationen for Liturgien ved brev af 3.4. 1970 (Prot. nr. 1555/70) med-delt denne efter ansøgning herfra. Denne tilladelse vil fo-

reløbigt kun blive givet til et begrænset antal sogne. I de menigheder, hvor brugen af fælleskalk synes uacceptabel, samtidig med, at man også mener, at de andre ovenanførte måder forringer det eukaristiske måltids tegn-karakter (som jo er en af grunde-ne til den ændrede kommuni-onsform) vil anvendelse af særkalke muligvis være en løsning«.

»De ovenanførte måder« som nævnes i Liturgikommis-sionens vejledning findes an-ført i Institutio Generalis Mis-salis Romani nos. 246 - 252, og drejer sig om kommunion ved neddykning, ved anvendelse af sugerør. Liturgikom-missionen skriver, at de 2 sidstnævnte metoder næppe kommer i betragtning i vort land. På de steder, hvor anvendelsen af fælleskalk byder

på for store psykologiske eller reelle vanskeligheder, kan man gøre brug af tilladelsen af de biskoppelige bestemmelser stykke 4: neddykning i den dér angivne form.

I Vor Frue Kirke i Slagelse benytter vi nu på 5. år vore små særkalke, der i øvrigt er en gave fra den protestantiske menighed ved Kolonien Filadelfia. Vi er i menigheden meget taknemmelige for at biskoppen hidtil har for-længet tilladelsen til vor be-nyttelse af særkalke, og også gæster fra andre menigheder i vort land — og ikke mindst udenlandske katolikker på turistbesøg om sommeren — har i vid udstrækning udtrykt glæde over denne form for ud-delning af Kristi blod.

Ruth Plum

formand for menighedsrådet
ved Vor Frue Kirke
i Slagelse

De helliges samfund

Jeg vil gerne sige tak for Deres artikel. Jeg tror på de helliges samfund«.

Jeg er en gammel emeritus og til 1975 troede jeg, at der skulle være en stor modsætning mellem Alle Helgen og Alle Sjæle, de to dage i begyndelsen af november. Men jeg er nu meget glad for, at De har overbevist mig om, at de to fester hører sammen. Er jo ikke alle vore afdøde hos Gud? Hvor ellers skulle de være? Og derfor må — nej

skal vi tænke først og frem-mest på opstandelsen i og med Kristus, når vi mindes vore afdøde, specielt på Alle Sjæle.

Derfor en gang til hjertelig tak for hvad De har skrevet i bladet. Nu kan jeg endelig med god samvittighed læse den h. messe i violet for de afdøde.

Jeg ønsker »katolsk orien-tering« Guds velsignelse.

pastor emer. J. Classen
Lübeck

Frivillig betaling for »katolsk orientering«

Jeg har modtaget Deres røde giroblanket, men blev meget beroliget og glad, da jeg så på næstsiste side af »katolsk orientering« nr. 18, at man også modtager beløb på under kr. 50, og derfor sender jeg Dem helt frivilligt kr. 25,-. Mange bække små gør som bekendt en stor å.

Det trøster mig, at der efter forrige rødt girokort i løbet af 14 dage indkom kr. 75.000. Jeg håber oprigtigt, det samme gentager sig denne gang, så jeg ikke behøver at skamme mig over mine kr. 25.
Daphne Schmidt

De behøver sandelig ikke at skamme Dem! Tværtimod er vi glade for hvert bidrag, og vi håber, at Deres brev ligesom også har besvaret mange andres spørgsmål om det frivillige bidrag til bladets økonomi.

I øvrigt kan vi oplyse, at der efter udsendelsen af den første giroblanket indkom i alt 140.000 kr. og siden udsen-delsen af den anden indtil nu 120.000 kr.

Mange tak!

red.

Aktion mod lukning af Skt. Josefs hospital

For at prøve på at undgå den lukning af Sankt Josefs Hos-pital i København, som har været omtalt i dagspressen, har hospitalets personale ned-sat et udvalg, der bl.a. har startet en underskriftsindsam-ling, som man håber så mange som muligt vil tilslutte sig.

Udvalget mener også man kan støtte sagen med læser-breve.

Det er udvalgets håb at Kø-benhavns Kommune vil finde udvej for at overtage hospita-let og videreføre det på en eller anden måde. M
(Navnet tilbageholdt af red.)

Brandkatastrofen

Fælleskirkelig gudstjeneste med forbøn for ofrene på Nørrebro i København

I ønsket om at udtrykke de kristnes tillid til Gud under alle forhold, havde alle præsterne i »den sorte firkant« på Nørrebro fundet sammen for at holde en gudstjeneste i fællesskab. Anledningen hertil var branden i Stengade, der kostede 9 menneskeliv. Det havde selvfølgelig berørt hele bydelen og sat mange tanker i bevægelse.

Man mødtes fredag den 20. nov. kl. 20, i den største kirke i dette område, nemlig Hellig Kors. Kirken var fyldt og man så mange unge. At vi kom fra forskellige trossamfund, sås kun på Frelsens Hærs folk og sct. Josefs søstre, men jeg tror, at alle var repræsenteret.

Skriftlæsningerne blev foretaget af henholdsvis major Gade fra Frelsens Hær, pastor Poul Poulsen fra baptisternes Kristuskirke og pastor Nørgård fra Methodistmenigheden, medens sognepræsten fra Hellig Kors, Jørgen Larsen ledede liturgien.

Pastor Poul Madsen fra Sakramentskirken prædikede over »Guds Kærlighed — menneskets lidelse«. Han tog bl.a. Job som eksempel på et menneske, der måtte lide meget og miste meget, men alligevel kunne sige »Herren gav, Herren tog, Herrens navn være priset«. Han sluttede sin prædiken med Fadervor.

Pastor Jørgen Larsen meddelte, at man havde startet en indsamling til fordel for de skadelidte, endvidere bad han de tilstedeværende give søstre på »vort hospital« samt personalet en håndsrækning ved at skrive sig på nogle fremlagte lister, med protest mod hospitalets nedlæggelse.

Den liturgiske handling sluttede med en forbøn for de, der døde ved katastrofen, hvorefter koncertsanger Hugo Sieben sang: Den hellige stad.

Alle gik meget grebne bort fra denne smukke gudstjeneste. L.F.

Nyt fra liturgi-kommissionen:

Ændret ritual for De Syges Salvelse

Ritualet for De Syges Salvelse er nu udsendt til alle præster. Dette ritual har, som måske nogle ved, været brugt i forbindelse med valfarterne til Lourdes og ved nogle møder og gudstjenester for ældre og syge.

Det er liturgikommissionen meget om at gøre at få gjort opmærksom på, at man ikke kun har ønsket at lave et nyt hefte for dette sakramente, men at give os alle en ny indstilling hertil. For at hjælpe hermed, vil vi prøve på at trække nogle enkeltheder frem.

Først og fremmest må der henvises til kirkens praksis i apostlenes dage, hvor man forstod, at dette sakramente var en hjælp for det syge menneske og bestemt til at hjælpe i den svaghedstilstand, der opstod som følge af legemlig og sjælelig sygdom. Man byggede på det, der var sagt i Jakobs brev (5,14-15) »Er nogen blandt jer syg, skal han kaldes menighedens ældste til sig, og de skal bede over ham, efter de i Herrens navn har salvet ham med olie. Så vil troens bøn frelse den syge, og Herren skal rejse ham fra sygelejet, og har han begået synder, skal de tilgives ham«.

Sakramentet indeholder begge de angivne elementer — menighedens forbøn og salvelsen. Der peges meget på, at De Syges Salvelse ikke er »den sidste Olie«, det er ikke et »døds sakramente«, hvor man tror, at kommer en præst og tilbyder dette sakramente, så venter døden i »forrummet«. Det er heller ikke et »adgangskort« til himlen. Der er mange, der har ment, at uden dette sakramente kom den af-

døde ikke i himlen, man gav det også til folk, der netop var døde.

Det, der måske forekommer mange nyt, er at dette sakramente kan gives gentagne gange til det samme menneske. Måske er vedkommende kommet til kræfter efter at have modtaget det første gang, men bliver senere dårligere og kan da modtage det igen.

Man kan også modtage sakramentet inden et kirurgisk indgreb, når der er tale om en alvorlig operation.

Alderssvækkede mennesker kan modtage sakramentet, uden, at der i øvrigt er tale om en sygdom. Også børn kan modtage det, når de kan forstå, at de gennem dette sakramente vil blive styrket til at komme igennem deres sygdom.

Endelig kan man give sakramentet til syge, der er bevidstløse eller har mistet fornuftens brug, når man ved, at de, da de var i besiddelse af deres fornuft, efter al sandsynlighed ville have ønsket at modtage sakramentet.

Hvis den syge ved præstens komme allerede er død, skal præsten kun bede for vedkommende og ikke give sakramentet. Hvis der er tvivl om, at døden er indtrådt, kan sakramentet gives betingelsesvis.

Den latinske Ordo, hvorfra dette ritual er oversat, indeholder mere end De Syges Salvelse, det har også de øvrige ritualer for omsorg for syge og døende, og vi håber meget snart at få mulighed for at få disse oversat, så de også kan udsendes. Det kniber blot med arbejdskræfterne hertil.

Lily Fausbøll

har Caritas Etiopien startet et børneernæringsprogram, det er blevet støttet af børn i Assumptionssøstrenes skoler og i den katolske skole i Kolding. Men behovet er langt fra dækket.

Caritas Danmark
Postgiro 404 39 79
2200 København N.

Caritas Danmark har modtaget følgende brev:

»Spedalskes Rehabiliteringscenter«. Chingleput den 1. nov. 1975:

Deres venlige brev af 22. oktober og checken på 2500 US-dollar nåede mig som en herlig gave på Allehelgensdag. Rigtig mange gange tak. Jeg forstår, hvad det har kostet Dem af anstrængelser at samle dette beløb. Vær sikker på, at denne hjælp er højt værdsat og vil blive videregivet til gavn for de spedalske. Om kort tid vil jeg sende Dem fotografier (af brønd etc.) og en beretning, hvad jeg er sikker på, De gerne vil modtage.

Med ønsket om Guds velsignelse for Deres arbejde og endnu en tak er jeg

Deres hengivne
K. S. Lawrence
Spedalskes Rehabiliteringscenter. Caritas Ville Chingleput Dt. South India.

Social rådgivning

ydes af

Katolske Menighedsplejer på kontoret, Brødgade 69 A o. g. 1. og 3. tirsdag kl. 19 til 21.

Kontoret holder i øvrigt åbent ugens 5 første dage fra kl. 14 til 16. Telefon 15 23 03.

Roman Kusler

Murermeister

Stationsvej 11, Nivå
Telefon (03) 24 71 50

Brdr. MEYER

Blikkenslagermester

aut. gas-, vand- & sanitetsmester
PER MEYER
Peter Skramsgade 27
Telf. 15 79 20 — 80 50 30

A. Mougard A/S

Entreprenør- & murerfirma

Århus C
Telefon 14 20 23 — 13 83 23

Mogens Larsen

Ramsherred 31, Åbenrå
Telefon 2 25 30 og 2 34 27

Lys — Kraft — Varme

Ressourcespild

Flere tusinde varmtvandsbeholdere og mange tusinde meter vandrer tæres op hvert år.

Ring til Deres VVS-installatør og få monteret et

ANO-KAT minielektrolyseanlæg

i Deres parcelhus. Så er Deres varmtvandsbeholder og rørsystem — for ca. 500 kr. — effektivt beskyttet mod korrosion

Guldager Electrolyse A/S

Ejner Nielsen

Koloniat — Kaffe

Absalonsgade 14 — 9000 Ålborg
Telf. (08) 12 09 71 — 12 15 56

Fint arbejde — Rimelig pris

Telefon: TRIA 6070

Er De tilfreds med Deres snedker og møbelpolstre? Hvis ikke — så prøv os!

ANDERS SVENDSEN

Afdeling for bygningsarbejde
Nordre Frihavnsgade 13, Kbh. Ø

Oliefy
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

NORDISK KUL A/S

Rødovrevej 383
Rødovre
Telefon 70 45 30

H. OVERBECK A/S

Ingeniørfirma

Havnepladsen, Kolding
Telefon 52 35 55

Næste nummer

udsendes

onsdag den 14. januar
1976

Evt. bidrag hertil må være redaktionen i hænde senest mandag den 22. december.

Caritas-rapporter fra Etiopien og Indien

Caritas Danmark har fået en rapport fra et besøg, Caritas Etiopien har foretaget i Oga-den, hvor tre lejre for flygtninge fra tørken blev inspiceret.

Den første lejr, de besøgte, fik ca. 13.000 nye folk om dagen. Alt arbejde havde været forsinket på grund af en sandstorm. Man bemærkede, at vand får man fra en flod, der er meget mudret. Man prøvede at etablere nogle smålandbrug, men de fleste folk sidder bare og venter!!! Man manglede flere hytter til uddeling af føde, filtreringsanlæg for vandet, etablering af flere latriner, mulighed for at resocialisere disse mennesker.

I den næste lejr fik man vand fra en brønd, men det var saltholdigt. 90 pct. af hornkvæget, 30 pct. af kame-

lerne og 60 pct. af fårene var døde. De flygtninge, der var sunde endnu, var blevet flyttet til et område nær Jerer floden, hvor der var mulighed for plantevækst, men de trængte stærkt til en pumpe. Man manglede stærkt møller, pumper og et resocialiseringsprogram.

Det sidste sted man besøgte havde bedre end, det kom fra en flod, men blev filtreret. Man havde ingen latriner. Man havde brug for varme klæder, da lejren ligger i højlandet. Hytter til maduddeling. Et enkelt landbrugs- og skoleprogram. Endelig manglede også et resocialiseringsprogram.

Alle tre steder havde man et program for udlevering af måltider.

Midt i al den elendighed

Hil dig Maria,
fuld af nåde,
Herren er med dig.
Velsignet er du
blandt kvinderne!

Guds søn er kommet til alle folkeslag.
Derfor beder vi:
Lær os at leve i kærlighed, så vi kan samles i dit rige.

Fordi Josef var jøde
af Davids slægt,
drog han op
til Davids by Bethlehem
sammen med Maria,
og mens de var der,
skete det,
at hun fødte sin søn,
den førstefødte.
Hun svøbte ham
og lagde ham i en krybbe,
for der var ikke plads
i herberget.

På marken udenfor byen lå hyrder
og holdt nattevagt.
Med ét stod Herrens engel foran dem og sagde:
Frygt ikke, jeg forkynnder Jer en stor glæde,
som skal være for alle folkeslag.
I dag er en frelser født i Davids by,
det er Kristus, Herren.
Og dette skal være Jer et tegn:
I skal finde et barn, svøbt og liggende i en krybbe.

HEJ MED DIG
ønsker dig
Glædelig Jul!

Da nu Jesus var født i Betlehem,
se, da kom nogle vismænd fra Østerland til Jerusalem.
Og stjernen, som de havde set i Østen, gik foran dem og førte dem til Betlehem.
Og de gik ind i huset og så barnet og dets moder Maria.
Da faldt de ned og tilbad det,
og de lukkede op for deres skatte, guld, røgelse og myrra bragte de det.

Billederne på denne side:
Englen er fra Holland, teg-
ningen med julekrybben fra
Kina, de tre vismænd fra Ni-
geria i Afrika, flugten på
æselet fra Indien.

En engel viste sig for Josef i en drøm,
og den sagde: Stå op og flygt til Ægypten!
Og Josef stod op og forlod i samme nat landet
med barnet og dets moder.
De flygtede til Ægypten og der blev de,
indtil kong Herodes var død.

Er vore strukturer for tunge?

Af Hans L. Martensen

Biskoppen redegør for tanker og forslag om tættere samarbejde mellem menighederne i fremtiden. Artiklen dækker nogenlunde oplægget til pastoralrådets gruppe-drøftelser om struktur-udvikling på sidste møde.

Siden Nyborg-synoden i august 1969 er der allerede løbet meget vand i stranden. Der blev dengang indført vigtige strukturændringer i bispedømmet, og der blev oprettet menighedsråd, regional- og pastoralråd. Katolikkerne i bispedømmet er allerede blevet vant til at gå til valgurnen — og nu til foråret skal der atter vælges menighedsråd.

På Nyborg Strand blev det vedtaget, at man inden udgangen af 1975 skulle tage strukturer og vedtægter op til revision: dette er også sket. Et forarbejde er gjort i strukturudvalget. Nogle skridt videre kom man på »struktur-weekenden« på Magleås den 11. og 12. oktober i år. På det nylig afholdte pastoralrådsmøde i Sostrup blev der taget enkelte vigtige beslutninger — bl.a. at de næste menighedsråd kun vil blive valgt for to år, således at der i foråret 1978 vil blive holdt menighedsrådsvalg og pastoralrådsvalg samtidig.

Hvad nytte gør strukturerne?

Men i øvrigt fortsætter drøftelsen af bispedømmets strukturer. Endnu en »struktur-weekend« vil finde sted — denne gang på Sostrup den 14. og 15. februar 1976. Ved denne lejlighed vil man især gøre sig tanker om menighedsrådene og deres opgaver, ligeledes om hvorledes man bedst muligt kan forberede de kommende valg til menighedsråd.

Endelig er det meningen, at de to næste sommer-retræter på Sostrup fortrinsvis skal tilrettelægges for folk, der sidder i bispedømmets ledelsesorganer: Præster, menighedsrådsmedlemmerne og pastoralrådsmedlemmer samt deres familier.

Nogle katolikker føler sig måske lidt trætte af den

megen strukturdebat. De tænker: mon vi ikke snart kommer i gang med det væsentlige: med troen selv, med omvendelsen fra det onde, med vort samfunds-engagement, med vor missionsforpligtelse.

Strukturerne er som en ramme — hvad nytter det, hvis vi ikke har noget bilde at sætte i rammen? Alt dette kan have sin rigtighed. Det gælder om at komme i gang med det væsentlige. Det væsentlige sker, hvor Guds Ånd blæser.

Men lad os ikke glemme: Ånd og struktur lader sig ikke adskille. Dette er en dyb katolsk overbevisning. Derfor formidler Gud nåde gennem sakramenterne, og sakramenterne har del i den synlige verdens strukturer. Derfor har biblen også et billede på forholdet mellem struktur og Ånd, som er bedre end det, vi brugte før, da vi sammenlignede med maleriet og dets ramme. Biblen sammenligner kirken med et legeme: og her gælder det, at sjæl og legeme ikke kan adskilles. Således kan Ånd og struktur heller ikke adskilles i kirkens liv. Det 2. Vantikankoncil siger herom: »Kirken er på én gang et samfund forsynet med over- og underordnede embedsorganer, og tillige er den et åndeligt fællesskab. Den er en jordisk kirke, der dog er rig på himmelske gaver. Dog må man ikke forestille sig kirken som to adskilte ting, men tværtimod som én sammensat virkelighed, hvor et menneskeligt og et guddommeligt element forenes.« (Om Kirken nr. 8.).

Forkerte strukturer kan hindre og udsukke Ånden. Men gode strukturer kan være redskaber for Åndens virke. Strukturspørgsmålene er vigtige, netop fordi vi så gerne vil i

gang med det væsentlige... Jeg anser strukturspørgsmålet for så vigtigt, at jeg i denne og nogle følgende artikler vil tage dette emne op, og i mellemtiden holde en pause i min påbegyndte artikelserie om sakramenterne og deres rette brug.

Er vore strukturer for tunge?

Der er mange små-spørgsmål man kan stille til vore strukturer: om der skal være direkte eller indirekte valg til pastoralrådet, om menighedsrådenes størrelse, om afgrænsning af kompetencer osv. Men så er der også et stort spørgsmål: Er vore strukturer i deres helhed for tunge for vor lille katolske kirke i Danmark? Føler vi os som den spinkle David, der har lånt en så tung rustning, at han slet ikke kan kæmpe mod Goliath? Han lægger det tunge panser til side og klarer sig bedre med sin lille, lette slynge. Er der måske også noget, der er blevet for tungt i vor egen udrustning? For mange valg, for mange råd, for mange udvalgsrådsmøder?

Ja, er der måske endda for mange menigheder i forhold til katolikernes tal og fordeling? Og er der af den grund præster og lægfolk, der er lige ved at segne under deres arbejdsbyrde?

„Største lokale funktionsenhed“

På pastoralråds-mødet i Sostrup den 15. til 16. november fremførte jeg den tanke, at det er ønskeligt, at vi i bispedømmet finder frem til dannelsen af »stormenigheder« der bliver grundlæggende for kirkens arbejde fra område til område. Nogle sogne, f.eks. Ålborg eller Århus med deres »udenoms-stationer« er allerede så store, at de svarer til, hvad jeg kalder »største lokale funktions-

enhed«. Andre er derimod for små til at kunne eksistere for sig selv, som f.eks. Assens, Fåborg eller Åkirkeby.

Den største lokale enhed bør have følgende kendetegn: Præster og andre kirkeligt ansvarlige lægger en fælles pastoral plan for betjeningen af hele området. Ofte vil flere menigheder kunne slutte sig sammen om mange fælles opgaver, f.eks. fælles ungdomsarbejde, religionsundervisning for børn, fælles sogneblad, retræter, kursus osv. Ligeledes kan de lejlighedsvis afholde fælles menighedsrådsmøder.

Den største lokale enhed bør være stor nok til selv at have alle de ressourcer, der er nødvendige for at være »katolsk kirke i området«. Der holdes messe, sakramenterne uddeles, evangeliet prædikes, der gøres en indsats for at bringe troen videre til de ikke troende. Også kirkens ansvar for sociale opgaver og for nødlidende og syge kan der tages vare på. Ligeledes kan ungdomsarbejde og kateketisk arbejde udføres tilfredsstillende ved de lokale kræfters hjælp.

Fællesskabsdannelse i det små og det store

»Storsognet« som beskrevet ovenfor vil muliggøre fællesskabsdannelse i det små — indadtil — og i det store, til de større kirkelige sammenhænge — udadtil.

I den afkristnede situation vi befinder os i, er der ubetinget brug for små og snævre fællesskaber indenfor de store sognes rammer. Dette er nødvendigt for at den enkelte kan føle sig tryk og båret af et menneskeligt fællesskab i dagliglivets skiftende forhold, og for at han kan få støtte i sin tro, der stadig er udsat for angreb fra en omverden, der er blevet fremmed

for Kristus og hans Ånd. Disse mindre fællesskaber kaldes undertiden »basisgrupper« — de kan bestå af de enkelte familier, familiegrupper og »åbne familier«, ordensfamilier, andre fællesskaber, hvor mennesker lærer hinanden dybere at kende og regelmæssigt samles — samles ikke mindst til bøn.

Disse små fællesskaber er imidlertid ikke kirkeligt selv-tilstrækkelige, men har brug for samkvem med det større fællesskab. Dette større fællesskab findes i »stormenigheden«, der i særdeleshed bindes sammen af kirkens fælles trosbekendelse og fælles lovprisning, der mest af alt kommer til udtryk i søndagens gudstjeneste.

Imidlertid er »storsognet« heller ikke selv-tilstrækkeligt. Det står i en sammenhæng og i et afhængighedsforhold til hele bispedømmet og til hele den verdensomspændende katolske kirke, der helt i særdeleshed repræsenteres gennem biskoppen af Rom, paven.

Fordelene

Hvis vi finder frem til større, funktionsdygtige lokale menighedssammenhænge vil der opstå følgende fordele:

Vi vil få en bedre balance mellem »centralisering« og »decentralisering«. Det centrale administrationsapparat kan aflastes, idet flere opgaver løses ved hjælp af de lokale kræfter og på lokalt initiativ.

Kirken vil få mere liv »nedefra« og »indefra«. De lokale områder er bedst egnede til selv at erkende deres pastorale behov, og mange kirkelige tjenester vil kunne organiseres mere effektivt.

Præster og lægfolk med særlig betydningsfulde tjenester indenfor samme storområde vil lære hinanden

bedre og dybere at kende, samordne deres aktiviteter og finde veje til ny fælles initiativer.

En bedre kommunikation til »basisgrupperne« indadtil, og til bispedømmets større sammenhænge udadtil vil opstå.

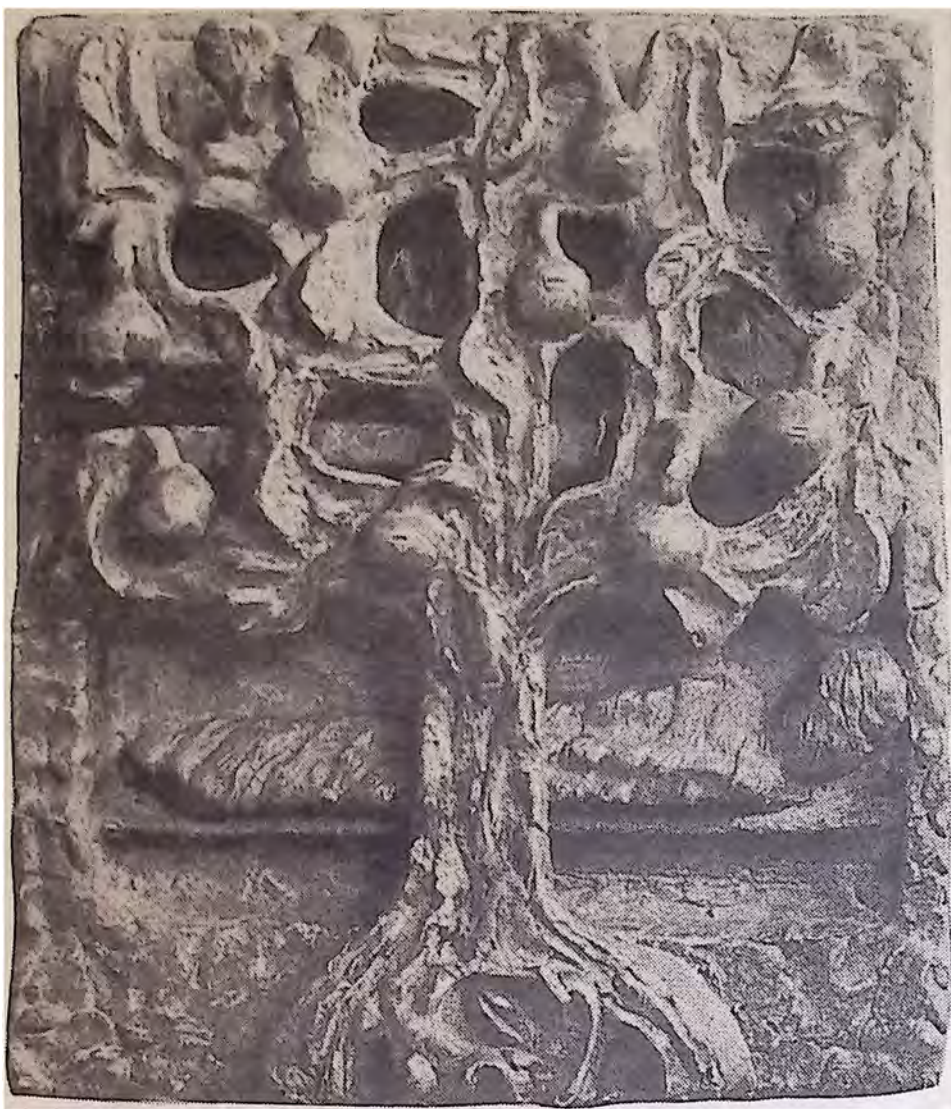
Den lokale stormenighed vil blive til en modstandsdygtig og levende organisme, der endogså i kriesituationer har mulighed for at stå sin prøve.

Hvordan kommer vi i gang?

Vi kan i vort bispedømme allerede nævne eksempler på, hvad jeg kalder »Største lokale Funktionsenheder«. Ålborg med dets mange udenoms-stationer er allerede nævnt. Desuden kan man nævne, hvorledes menighederne i Pinstrup, Grenå og Odder står i et særligt fællesskab med Århus. Ligeledes kan Sønderborg, Åbenrå og Tønder betragtes som én større funktionsenhed. Noget lignende gælder for tiden Ringsted-Slagelse-Kalundborg. Endelig har Vincentpræsterne udkastet en enhedsplan for betjeningen af Birkerød-Hørsholm-Hillerød, som går et langt stykke i retning af at etablere det, jeg har kaldt »Største Lokale Funktionsenhed«.

I øvrigt vil forberedelsen af sådanne større lokale enheder rundt omkring bedst ske »nedefra« og »lokalt« snarere end ved centralt styrede direktiver. I udlandet har man set eksempler på, hvorledes man opererer med ny »sogneforbund«, hvor flere sogne slår sig sammen om fælles opgaver. Noget lignende kan man forestille sig herhjemme. Således kan der spontant opstå kontakt og samarbejde mellem eksisterende menigheder, og større funktionsdygtige lokale enheder begynder at tage form.

+ Hans L. Martensen

Man skal kende træet på dets frugter

I et af oplæggene til pastoralrådets gruppediskussioner blev givet følgende rettesnor for kendetegnet ved gode strukturer. De skal kunne støtte og vidne om, at kirken er én, hellig, katolsk og apostolsk.

At kirken er én vil sige

— at man søger forsoning i de medmenneskelige spændinger, der kan opstå i de forskellige arbejdsfællesskaber. Der er en klar indre sammenhæng mellem enhed, forsoning, tilgivelse, fred og fællesskab. Menighedens tilhørsforhold til den universelle kirke skal også komme til udtryk blandt andet ved dens tilhørsforhold til den lokale biskop. Gode strukturer letter vejene til denne kontakt mellem på den ene side biskoppen og på den anden side de lokale præster og menighedsråd.

At kirken er hellig vil sige

— at ikke blot de enkeltpersoner, der deltager i arbejdsfællesskabet, men også selve arbejdsfællesskabet som sådant forholder sig til Gud, f.eks. ved fælles bøn i den konkrete arbejds-situation, fælles reflexion, bordsandagt, retriæter og lign. Hellig er også at være udskilt fra »verden« i evangeliets forstand, - dvs. ikke som en sociologisk ghetto, men som et fællesskab, der dog ikke har gjort sig lig med denne verdens mønstre og opfattelser. Det må komme til udtryk i spørgsmål som økonomi, lederskab, løn for ydet tjeneste, æresbevisninger m.v.

At kirken er katolsk vil sige

— at vi er katolikker.
Endvidere at de geografiske strukturer omfatter alle (lige bortset fra nogle få sognebåndsløse). At messeordningen er indrettet på at samle flest mulige til de enkelte gudstjenester, unge og ældre, rige og fattige, syge og raske, kloge og mindre kloge osv. Desuden skal hele mennesket med i billedet. Strukturen skal ikke blot respektere »det religiøse«, men også det sociale, familiemæssige, politiske, arbejdsmæssige, fritiden osv.

At kirken er apostolsk vil sige

— at den missionerer, at den efterlever og videregiver apostlenes lære, og at den ledes af apostlenes efterfølgere.

Pastoralrådets struktur-drøftelse

Som nævnt i sidste nummer bringer vi her en fyldigere orientering om sidste pastoralrådsmøde. Vi mener, det er berettiget at ofre særlig stor plads til det vigtigste spørgsmål på dagsordenen om menighedernes fremtidige samarbejde. Det følgende er et sammendrag af de forskellige grupperes mening om problemerne. Vi henviser iøvrigt til biskoppens artikel side 5 i dette nummer - og for den sags skyld også til den ledende artikel i sidste nummer.

Af Hans Jørgen Johansen

Situationen i den danske katolske menighed

Efter manges opfattelse befinder vi os som menighed og kirke i en nødsituation. Antallet af katolske institutioner går stadig ned. Mange præster forlader deres gerning uden at blive erstattet af nye, og et stort flertal af kirkens medlemmer virker som »forkomne får uden hyrde«.

Flere træk blev føjet til dette billede under pastoralrådets drøftelser, og nogle af dem giver samtidig en forklaring på vanskelighederne.

giøse liv i familien hæmmes herved i sin udfoldelse, og vi vænner os ligefrem til at tilsløre vores katolske overbevisning. Vi bliver pæne, forsigtige mennesker, der er bange for at bekende vores tro. Missionsiveren fordufter. Hertil kommer, at mange hjem går helt i stykker, børnene og de unge mister derved en meget betydningsfuld ankerplads også for deres religiøse udvikling.

Præsternes vilkår

Præsterne har det heller ikke for godt. De bebyrdes med mange ikke egentlig præstelige opgaver, endog erhvervsarbejde for at kunne klare sig økonomisk. De demokratisk valgte menighedsråd er ikke altid den hjælp og støtte, de burde være. Et menighedsråd kan være ret tilfældigt sammensat og derfor give en tungere arbejdsdag.

Et virkeligt fællesskab savnes

Et særligt behov har vok-

set sig stærkt i vor tid, men har svært ved at blive opfyldt i det kirkelige liv. Det drejer sig om behovet for et virkeligt fællesskab. Det er noget, man taler meget om, men sjældent for alvor oplever. Tidligere var motivet til deltagelse i messen overvejende forholdet til Gud og til kirken som universel orden. Nu ligger motivet nok så meget i dette, at vi skal komme hinanden ved. Især de unge søger det nære fællesskab - de er »færdige med det store institutionelle løb«, som nogle udtrykte det.

Dette sidstnævnte forhold må dog tages som et blandt flere andre oplivende tegn på, at en vis modstrøm også gør sig gældende. En ny optagethed af kirkens anliggender kan spores på mange områder: - øget omsorg for præsterne, aktiv deltagelse i kirkeligt arbejde lige fra rengøring af kirken til undervisning af børn, unge og voksne, dannelse af bibel- og bønsgupper og arbejdsgrupper af forskellig art.

Retningslinier for struktur-udviklingen

Pastoralrådet kunne helt og fuldt gå ind for biskoppens forslag eller tanker om at danne større lokale funktionsenheder, ved at flere sogne slutter sig sammen. (Se iøvrigt biskoppens artikel her i bladet side 5). Flere mente, at det simpelthen var den eneste farbare vej, ikke mindst fordi præstemanglen fremover ikke gør det muligt, at hvert sogn kan få sin egen præst.

Sognene må selv finde sammen

Mange ønskede, at denne udvikling hen imod storsogne måtte ske »nedefra«

og gradvis efter de lokale behov - og ikke indføres fra den ene dag til den anden med et pennestrøg »ovenfra«. Bliver dette ønske respekteret, kræver det heller ikke så meget energi til planlægning af udviklingen, og man kan i stedet for samle kræfterne om at løse de problemer, der sikkert vil opstå undervejs.

Menighederne må forberedes

I den forbindelse blev det anbefalet, at biskop og pastoralråd sammen nøje overvåger, at der ikke udarter sig uhensigtsmæssige

strukturer, og at tingene får lov at udvikle sig forskelligt i landet alt efter de forskellige, stedlige forhold, og endelig at der virkelig sker noget, så det hele ikke bare bliver til snak.

Det blev også sagt, at man både »nedefra« og »ovenfra« må gøre en kraftig indsats for at forbedre menighederne på udviklingen og lære dem at se i øjnene, at det er en udvikling, alle bevidst og aktivt må gå ind i, fordi den indebærer mange gode muligheder.

En vigtig side af sagen må imidlertid heller ikke

glemmes. De nye tanker om struktur-udvikling må ikke opfattes som noget, der alene angår præsternes indsats. Med i perspektivet er også større forståelse og solidaritet mellem menighederne indbyrdes og indenfor den enkelte menighed. Der vil vise sig store muligheder for at hjælpe hinanden, men også krav om villigt at underordne sig hinanden.

Udviklingen forudsætter iøvrigt, at der opretholdes aktive og bæredygtige, lokale menighedsråd og menighedstjenere, som i en præsteløs periode kan passe menigheden, varetage de regelmæssige gudstjenester osv. En »oprustning« af menighedsrådene både religiøst og praktisk er derfor påtrængende.

Endelig blev det betonet, at udviklingen af stor-

sogne kræver, at præst eller præster bor på et centralt sted i området, således at løbende kontakt er mulig. Ellers er der stor risiko for, at præsterne fremmedgøres eller føler sig hjemløse. De enkelte menigheder må altså være meget opmærksomme på deres pligt til menneskelig omsorg for præsterne.

dige måder og niveauer. Derfor er en særlig avanceret uddannelse eller skoling ikke altid nødvendig. Talenter i den ene eller anden retning er allerede til stede hos menighedens medlemmer, og som i lignelsen om talenterne må man have tiltro til, at talentet vokser i og med dets udnyttelse.

Menigheden og i første række præst og menighedsråd må netop lære i højere grad at se talenterne hos hinanden, anerkende dem og udnytte dem. En af menighedsrådets fornemste opgaver er i virkeligheden at være talentspejder, fremfor at slide sig selv op med hele arbejdet eller hæmme andres berettigede virketrang.

Inspiration og vejledning efterlyses

Blandt de konkrete opgaver, som menighedsrådet

skal uddelegere og inspirere til, blev nævnt katekistisk undervisning af børn og voksne, omsorg for syge og ældre, husbesøg (ikke nødvendigvis kun sognepræstens opgave), ungdomsaktiviteter, dannelse af familiegrupper især for unge familier, udvikling og fornyelse af liturgien, gennemførelse af retræter osv. Disse opgaver er i og for sig velkendte. For at komme et skridt videre eller i det mindste få opgaverne grebet an og løst på en mere tidssvarende måde blev fra flere sider efterlyst vejledende materiale til menighedsrådene. Dette materiale skulle gerne for det første omfatte en beskrivelse af menighedsrådets opgaver og kompetance mere udførligt end i den eksisterende »Vedtægt for menighedsråd«. Her kunne man navnlig tænke sig en klarlæggelse af

præstens særlige kald og opgave i forhold til lægfolkets.

For det andet skulle der udarbejdes retningslinier for forskellige kirkelige tjenester til aflastning af præsterne, f.eks. kateketer og menighedsplejere til besøgstjeneste.

For det tredje burde materialet omfatte en grundlæggende indførelse i kristen tro og liv som grundlag for arbejdet i menigheden og med sigte på den aktuelle situation.

Det blev understreget, at selv om det pastorale initiativ skal tages på lokalt plan af præst og menighedsråd, så er det vigtigt, at »bispedømmet«, dvs. bisoppen sammen med pastoralrådet og eventuelle ekspertgrupper fungerer som et pastoralt centrum, hvorfra der til stadighed udgår inspiration og hjælp til menighederne.

Målsætning og handlings-programmer for menighederne

Kirkens og dermed den enkelte menigheds mål og opgave findes klart udtrykt i evangeliernes missionsbefaling, - forkynde, undervise, døbe, helbrede, overbevise tidens nødstedte mennesker om livets mening. Det drejer sig altså om en forlængelse af Kristi

egne konkrete gerninger med eftertryk på mission. Kristi forstand, snarere end den blotte næstekærlige indsats i form af social hjælpetjeneste, der let kan blive et mål i sig selv. I samme grad en menighed lever op til missionsbefalingen, er den kirke. At

være kirke vil altså sige, at man ikke indretter sig i en slags »åndelig varmestue«, men at man gør sig til redskab for Kristus, for Gudsrigets udbredelse.

Talenterne er til stede

Dette medfører aktiviteter og indsatser på mangfoldige måder og niveauer.

Samarbejdet i menighedsrådene

Det kom flere gange frem i gruppediskussionerne, at der hersker en vis uklarhed om samspillet mellem præster og lægfolk i menighedsrådene.

I oplægget til drøftelserne var blandt andet givet 2 lidt provokerende eksempler eller »firkantede synspunkter« på, hvad et menighedsråd skal være.

1) Et menighedsråd er en ved demokratisk valgprocedure tilvejebragt repræsentation af menigheden over for hierarkiet. Foruden at forestå løsningen af en række typisk økonomiske og administrative opgaver, står rådet som varetager af lægfolkets interesser over for de kirkelige myndigheder. Etableringen af menighedsråd er således udtryk for en anerkendelse af lægfolkets selvstændige retsstilling i kirken.

Forholdet mellem præst og lægfolk i menighedsrådene reguleres derfor bedst ved en klar opgave-adskillelse samt ved, at begge parter loyalt respekterer et sæt fælles bestemmelser.

2) Et menighedsråd er et kirkeligt arbejdsfællesskab, hvortil de enkelte deltagere udpeges af og blandt menighedens medlemmer ved en almindelig, fri valgprocedure. Rådet er med til at varetage Gudsfolkets opgaver og befinder sig derfor sammen med menighedens præster i en ansvarlig pligtstilling over for Gud for realiseringen

af Hans vilje med sin kirke.

Etableringen af menighedsråd er således udtryk for en erkendelse af lægfolkets andel som lægfolk i kollegaliteten i kirken. Forholdet mellem præst og lægfolk i menighedsrådene modnes derfor bedst ved en fælles arbejdsdeling i overensstemmelse med de gældende regler samt ved, at begge parter sammen søger Guds vilje i bøn og reflexion.

Når man i enkelte tilfælde har konstateret mere alvorlige konflikter i menighedsrådet, hænger det efter manges mening sammen med, at menighedsrådet har opfattet sin opgave nærmest som beskrevet i det første eksempel.

Konflikter skal ikke altid undgås

Det blev dog betonet, at konflikter ikke for enhver pris skal undgås. Konflikter er med til at skabe vækst og modning, - vel at mærke hvis man i fællesskab prøver at løse dem - og ikke ignorerer dem.

Nøgleordene i de 2 eksempler er for det førstes vedkommende »lægfolkets repræsentation over for hierarkiet«, og i det andet »arbejdsfællesskab«. Der kan næppe være tvivl om, hvilken filosofi, der er den mest frugtbare.

Kursus for præster og menighedsråd

Med henblik på at få overvundet de samarbejdsvanheligheder, der måtte være her og der, blev det foreslået at arrangere et møde, kursus eller lignende for sognepræsterne (eventuelt senere tillige for præster og menighedsråd) så vidt muligt inden de nyvalgte menighedsråd træder i funktion til foråret. Hensigten med præstemødet skulle især være at skærpe sognepræstens sans for det meningsfulde og nødvendige i ægte kirkeligt-demokratiske spilleregler samt styrke sognepræstens bevidsthed om sit specielle talent som teologisk fortolker, lærer og inspirator.

Tak til alle bladets læsere

De frivillige bidrag til »katolsk orientering« for 2. halvår strømmer stadig ind. Det samlede beløb pr. 5.12. 130.000 kr., men vi ved, at flere indbetalinger er på vej.

Abonnementerne fra ikke-katolske læsere ligger også betydelig højere, end oprindelig ventet, og man kan forsigtigt begynde at håbe på, at bladet kan køre uden underskud. Red.

Julegaver

Det var vist i det gamle Ægypten, hvor man dyrkede solguden Ra, at vismændene havde regnet ud, med en fejl på et par dage, at natten mellem (vor) 24. og 25. december havde solen nået det laveste punkt på sin bane om jorden for derefter med tiltagende styrke at rejse sig fra mørket igen. Det var i de helt gode gamle dage, da man endnu ikke vidste, at det er jorden, der drejer omkring Solen!

Solhverv skulle fejres. For naturfolk betød det jo varmets tilbagevenden med frugtbarhed for jord og kvæg. På samme måde har også vore nordiske forfædre fejret solhverv, da mørket var på retur. Det er værd at fejre! Glædelig jul, altså!

I denne øjensynlige »kamp« mellem lys og mørke har kirken, med sin (dengang) fine sans for folkekære festtraditioner set sin chance til at »løfte« denne naturfest op i et overnaturligt, regiløst festplan. Det må have været omkring år 350, kirken indførte festen for Kristi fødsel — om hvilken dato vi intet ved — og valgte dertil netop vinterens solhvervsnat til at fejre det »Lys«, hvis komme profeten Esajas besynger »Fyrsten, der stifter fred«. Samtidig fastsatte man Johannes Døbers fødselsfest præcis 6 måneder før denne julenat, den 24. juni. For ikke blot var Johannes 6 måneder ældre end Jesus: han havde også sagt »Jeg skal blive mindre, Han skal blive større«. Også disse bibelord passede fint med, at placere begge fødselsfester i henholdsvis årets længste og korteste nat.

Som minde om »Guds gave til os, Kristus Jesus« er den tradition opstået, at vi giver hinanden julegaver. I øvrigt også til minde om de tre vismænd fra Østen, der gav Jesusbarnet deres kongelige gaver som hyldest til jødernes konge, guld, røgelse og myrra.

Midt i alt dette føler også den mest hårdkogte, hvor meget vi har bevaret af barnet i os. Alt dette bliver endnu skønnere, når der oven i købet falder sne.

Men sne er kun dejlig og morsom for folk, der bagefter kan varme sig og har tag over hovedet. Mens vi påny — dyrtiden til trods — giver hinanden gaver, kunne vi sikkert også gøre mere alvor af at give gaver til dem, der intet har at give os igen. Verden er fyldt med fattige, hjemløse, ensomme, sultne.

Når vi, som kirke, vil bringe dem Kristi lys som gave i deres søgen efter sandhed og kærlighed, kan denne gave kun blive troværdig for dem, hvis vi samtidig som medmennesker giver dem tøj og mad og varme. Barnet i os er trods alt en lille egoist, som ikke gerne deler med andre. Kristus i os minder os om, at også vi skal blive mindre, for at Han kan blive større.

Willem Wuyts

katolsk orientering

Redaktion, ekspedition og annonceafdeling:
Bredgade 69 A, 1260 København K, tlf. (01) 11 60 80.
Giro 500 1471: Ansgarstiftelsen. Presse- og informationsafdeling.

I redaktionen:

Willem Wuyts (ansvarsh.)

Fjellgade 2, 7100 Vejle, tlf. (05) 82 08 93

Hans Jørgen Johansen, Elli Gambell og Vivi Soldahl.

Udsendes i 20 numre jævnt fordelt over året som regel 2. og 4. onsdag i måneden. Tilsendes vederlagsfrit samtlige katolske husstande i Danmark. Abonnementspris i øvrigt 100 kr. årligt.

Oplag december 1975: 14.700 ekpl.

Redaktionen kan desværre ikke påtage sig ansvaret for uopfordret indsendte manuskripter.

Tryk: NY DAG, Nakskov.

Fejl i den kristne tidsregning:

Jesus blev født år 6 før Kristus!

Jesus blev født under kong Herodes den Stores regering. Men i følge den kristne tidsregning døde Herodes i året 4 før Kristus. Er der noget galt? Ja, munken, som vi har at takke for vor kristne tidsregning, har lavet en fejl!

Nu er det let at lave fejl, når der skal regnes om fra en tidsregning til en anden. Der er jo så mange af dem! Vi er mest fortrolige med den kristne, men vi ved dog, at jøderne og araberne følger en anden.

Lad os lige se: Jøderne er nu i året 5736. Men deres nytårsdag ligger ikke på en fast dato, den forsky-

der sig ligesom vor kristne påskefest gør.

Rabbi Hillel II

I vort år 1970 faldt det israelske nytår 5731 den 1. og 2. oktober. Året efter, i 1971, faldt jødernes nytår 5732 den 20. og 21. september og i 1972 faldt det den 9. og 10. september. I år fejrede jøderne nytår 5736 den 6. og 7. september. Det skyldes, at den jødiske kalender følger måneåret (12 måneder med 28 dage), ligesom vor påskefest følger månen.

Det jødiske årstal 5735-36 for vort år 1975 er baseret på en beregning, lavet i det 4. årh. efter Kristus af

den lærde jødiske rabbi Hillel II. Ud fra Bibelen, begivenheder, den jødiske Talmud og andre kilder konkluderede han, at ved den var skabt aftenen for den 6. oktober i 3761 før Kristus. Denne opfattelse blev almindelig blandt jøderne i det 10. århundrede. Da vore aviser den 14. maj 1948 bragte nyheden om Israels uafhængigheds erklæring, stod der på de jødiske kalendere: den 5 Ijjar 5708.

Fra skabelsen af

En tidsregning, som begynder med jordens skabelse, har gennem mange århundreder været i brug

det Byzantinske Rige og under dettes indflydelse i Rusland helt op til tsar Peter den Store. Men ifølge denne byzantinske tidsregning begyndte skabelsen den 1. september 5509 før Kristus, hvilket er et godt stykke tid før årstallet 3761, rabbi Hillel var nået frem til!

Vanskelighederne

De problemer, der opstår ved at sammenligne alle disse tidsberegninger, ligger i forskellen mellem måneår og solår samt i de afvigende data, på hvilke man lod en ny tidskalender starte.

Måneår varer 354 dage, solår (efter den julianske kalender) ca. 365 dage plus en kvart dag — men dette viste sig senere at være 11 minutter for meget.

Justeringen i den gregorianske tidsregning gav som gennemsnitstal 365, 2425. I nogle tidsregninger blev forskellen mellem måneår og solår udlignet med skudmåneder.

Den julianske kalender gjorde det hvert 4. år ved at lægge de 4 kvartdage sammen til en helt ny dag, årets sidste, den 29. februar, da det julianske år jo begyndte den 1. marts. (Navnene september, oktober, november og december er jo talord som betyder den syvende, ottende, niende og tiende måned). Den gregorianske kalender har yderligere forbedret denne ordning ved 3 gange i løbet af 400 år ikke at tilføje et skudår. Ønsker man i et måneårs-system ingen skudmåneder, falder 33 måneår sammen med 32 solår.

Hvor begyndte man?

I oldtiden startede man helst det nye år ved en vigtig politisk begivenhed. »I året så og så mange af denne eller hin konges regeringstid skete det, at...«

I Rom begyndte man senere at regne ab urbe condita (a.u.c.), fra stadens grundlæggelse. Denne fandt sted i foråret 753 eller 752 før Kristus.

I Grækenland regnede man i Olympiader, som fandt sted hvert 4. år. Den første af dem blev holdt i 776 før Kristus.

I Lilleasien fulgte man seleukidernes tidsregning, som begyndte i 312 før Kristus. Til at begynde med var denne også jødernes og arabernes tidsregning, senere gik islamitterne over til at regne fra Muhammeds flugt fra Medina til Mekka i juli 622.

Munkens 6 dage

Da den romerske abbed Dionysius Exiguus fik til

opgave af pave Johannes I at udregne påskens data for en række kommende år, var i Roms kirke den såkaldte diokletianske tidsregning i brug. Man talte da fra begyndelsen af kejser Diokletians regeringstid: 29 august 284. Men fordi Diokletian var en berygtet kristenforfølger, talte de kristne anderledes: apo ton martyron, efter martyrerne.

Da abbed Dionysius arbejdede med opstillingen af sin påskefestliste, opgav han med vilje kristenhaderen Diokletians kalender og valgte som udgangspunkt Jesu Kristi fødsel som år 0. Han beregnede hans fødsel til 25. december i året 753 efter Roms grundlæggelse, således at år 1 efter Kristus begyndte år 754 ab urbe condita og år 532 efter Kristus faldt da sammen med år 248 i den diokletianske tidsregning.

En lille regnefejl!

Senere viste det sig, at munken havde regnet 6-7 år for lidt: I virkeligheden blev Kristus født omtrent år 6 før Kristus. Nogle specialister mener, at det ikke var Dionysius, der har talt forkert, men at fejlen står for Hippolytus' regning. (Han levede ca. 170-235). Dionysius skulle ikke have gjort andet end at bruge Hippolytus' beregning, men han gjorde den populær ved opstillingen af sin liste over påskefejerne.

Faktisk nærmer vi os nu jul 1981 og nytår 1982, men lad os nu ikke blive besværlige! Redaktionen ønsker alle læsere en vel-signet Kristi Fødselsfest 1975 og et godt Nytår 1976!

red.

Geraard David (1460-1523): Jesu slægtstavle, i stil med evangeliets, dog er det her ikke Josefs men Marias afstamning fra Davids slægt, der søges gengivet. Lyon, Kunstmuseet.

Jesu stamtavle

Af R. Schippers

Alle jøder spidser øren, så snart en stamtavle bliver læst op. Et godt slægtsregister er det sikreste grundlag for retslige fordringer og krav.

Jesu stamtavle hos Mattæus (1, 1-7) går helt tilbage til kong David,

men evangelisten standser sandelig ikke ved ham. Længere tilbage går den, til Abraham. Hos denne mand var de store beslutninger truffet under »Guds omsorgs historiske indtræden« i den menneskelige rodsløsheds historie.

Evangelisten kredser uafsladeligt omkring dette »abrahamitiske træk« hos Jesus. Gud havde koncentreret al sin godhed over for denne Abraham og hans folk, og i ham skulle alle jordens folkeslag velsignes (1. Mosebog 12),

men Mattæus vil kraftigt understrege, at nu skal den lovede velsignelse komme, gennem Jesus Kristus.

Derfor er der intet i vejen med de 4 kvindenavne i Jesu slægtstavle, selv om der var noget i vejen med disse kvinder: alle 4 var nemlig ikke-jødiske og om 3 af de 4 (Tamar, Rachab og Batseba) kunne der siges andre ubehagelige ting. Det er det allerførste opmuntrende og horisontudvidende træk i Mattæus' budskab, et træk som allerede fra starten angiver tonen i værket: et budskab for alle ikke-jødiske folk, og et budskab for de værgeløse og udstødte, for dem uden privilegier. Det er som om evangelisten allerede i Jesu stamtavle vil antyde, at Jesus heller ikke gjorde krav på privilegier, ikke engang på grundlag af en »uplettet« slægtstavle.

Alle folkeslagenes velsignelse

Men endnu mere opmuntrende er det, at Mattæus deler denne slægtstavle op i 3 gange 14 slægtled. For at opnå dette har evangelisten ganske enkelt udeladt hele generationer. Den historiske stamtavle er med forsæt presset sammen til et skema med nøglen 3 gange 14 = 6 gange 7. Dette er hans forkyndelses centrale teologiske indhold: 6 syv-tal forbereder Jesu komme.

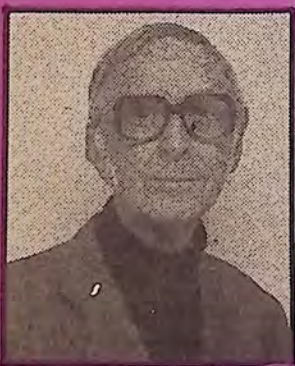
Ligesom sabatten oprinder med den syvende dag, begynder nu den syvende generation af slægter, der oprinder med Jesus. Med ham begynder Guds sabbat som Frelsens Dag for alle folkeslagene. Velsignelsen over Abraham bliver i Jesus alle folkeslagenes velsignelse.

R. Schippers

katolsk orienterings kronik 10.12.75

Katolikker - på forkert grundlag?

Af Aage Dyrkjøb

Det er blevet moderne at skrive erindringsbøger og endda i en yngre alder. Før i tiden var memoirer gerne opsummering af et langt livs oplevelser og indtryk. Nu er de mere stationer på vejen. Mennesker bliver som bekendt ældre end før, og så kan man ikke vente til den grå alderdom med at gøre resultaterne op. Man skriver som digteren og kritikeren Kai Friis Møller — Politikens frygtede »Bookman« — både »Memoirer i utide« og »Memoirer på høje tid«.

Erindring er selverkendelse eller burde i hvert fald være det. Et af afsnittene i Johannes Jørgensens »Mit livs legende« hedder »I selverkendelsens celle«, og det kunne stå som overskrift over hele værket. Få har som denne digter på en så indtrængende, men tillige poetisk inspireret måde analyseret sit liv. Vi er mange, som fra vor grønne ungdom er Johannes Jørgensens belastet, og vi er endda nogle, hvis omvendelse til den katolske kirke i allerførste øjeblik mere var en omvendelse til Johannes Jørgensen. Dette ville være

farligt, hvis det havde betydet et varigt afhængighedsforhold, men den katolske kirke er så realistisk, ja, næsten ubarmhertig nøgtern, at man snart skulle blive revet ud af illusionen.

Vi, som har givet os af med at skrive, er blevet født ind i en litterær overgangstid. De berømte halvferisere var forbi, men deres virkning varede i årtier. Det var som tonerne på en vældigt instrument der vedbliver at klinge, længe efter at musikerens hænder er faldt til ro. De store digtere skrev ganske vist endnu betydelige værker, men stil og emne var de samme som forhen, nye retninger skulle først fremstå et godt stykke ind i århundredet.

På samme måde med kirken. Vi, der blev katolikker, mødte også katolicismen i en overgangsperiode, næsten et tomrum, hvor man levede på det foregående slægtleds konvertitbegejstring, der ikke kunne se nogen fejl ved kirken, end ikke af organisatorisk eller formel art, men som var rede til at godtage alt uden kritik.

En så ærværdig institution som den ka-

Nok en bog af Lis Thorbjørnsen

Nyreligøsitetens store gruppe unge for gurers fødder — tiltrukket af Østens mystik — har bragt mange kristne i forvirring: Hvordan skal kristne forholde sig til mystik? Skal de gå på pulterkammeret efter kristendommens mystik-tradition og støve den af til de unge: »Se, sådan en ting har kirken også«: — Lis Thorbjørnsens svar er, at kristne hverken skal søge den traditionelle mystik eller afvise mystik.

I »En bog om mystik«, som den flittige skribent netop har udsendt, siger hun, at både den traditionelle kristne og den østlige

mystik lukker øjnene og svigter medansvaret for at prøve at løse menneskehedens brændende aktuelle problemer. Vender sig bort fra verden. Det er mystik som flugt.

Men mystik kan også være drivkraft til at ændre verden, hævder hun. At genkende Kristus i vor næste inspirerer til social handling. At genkende Skaberen i hans »seks dages« skaberværk inspirerer til økologisk handling.

Det begynder i mystik og ender i politik.

Lis Thorbjørnsen: »En bog om mystik« Forlaget Aros, kr. 36,75

Ny engelsk udgave af koncil-tekster

DUBLIN (NC) — En helt ny engelsk oversættelse af alle dokumenter fra det 2. Vatikankoncil foruden 50 efterkoncilære erklæringer i konsekvens af koncilets lære er netop udgivet samtidig i Irland, Australien og USA.

Projektet er gennemført i et samarbejde mellem 8 forlag på 3 kontinenter. Det menes at være en rekord i samarbejde om en bogtitel i den katolske verden.

Pave Johannes og pave Paul overlod til en række

kommissioner at følge de koncilære dekretter op, og resultatet af dette arbejde er med i bogen. Dens titel er »Vatican Council II, The Conciliar and Post Conciliar Documents«.

Initiativet til udgivelsen blev taget af Dominican Publications i Dublin, og dette forlags leder, pater Austin P. Flannery O.P. er bogens hovedredaktør. Medudgiver i Irland er Talbot Press.

I USA står 5 forlag for udgivelsen, hvoraf Costello Publishing Co., i

Northport især betjener det katolske marked. Det australske forlag er John Dwyer.

Bogen er på ialt 1088 sider. Foruden 56 koncilære og efterkoncilære dokumenter indeholder den et

katalog med korte beskrivelser af 250 dokumenter, forfattet senere end konciliet, samt et komplet index. Prisen er i den amerikanske paperback-udgave 2,95 dollars.

Bøger om bibellæsning Niels Steensens bibliotek

Andres, Stefan:
Den bibelske historie.

Bibelkommentar:
Indledning og noter fra Jerusalem Bibelen 2 bd.

Bouquet, A.C.:
Daglig liv på Kristi tid.

Dale, Alan:
Winding quest.

Daniel-Rops:
Dagligt liv i Palæstina på Kristi tid.

Daniel-Rops:
What is the Bible?

Dansk Bibelværk:
For menigheden 8 bd.

Farques, Marie:
Udvalgte tekster fra det Gl. Testamente

Grollenberg, L.H.:
Ad Bibelens veje.

Johnston, L.:
Witnesses to God.

Keller, W.:
Bibelen har alligevel ret.

Knox, R.:
Bible in slow motion.

Lewis, C.S.:
Das Gespräch mit Gott (Bemerkungen zu den Psalmen).

Lohfink, N.:
Gennem truende farer (Bibelske erfaringer).

McKenzie, J.:
The two-edged sword (An interpretation of the Old Testament)

Meyer, Poul:
Ved Kristendommens vugge.

Møller-Christensen:
Bibelens dyreliv.

Noach, Bent:
Bibelen og dens bøger.

Rahner, Karl:
Inspiration in the Bible.

Robert, A.:
Einleitung in die Heilige Schrift.

Rooney, G.:
Preface to the Bible.

Seidelin, A.:
Ungdommens Bibel.

Steinmann, Jean:
Biblical criticism.

Schekle, K.H.:
Quamran und das Neue Testament.

Wegener, G.S.:
Historien om bøgernes bog.

Wilson, E.:
Skriftrullerne fra Det døde Hav.

Pauluskredsens sidste udgivelser

René Laurentin: »Budskabet fra Lourdes« (Pauluskredsens forlag).

Her kommer noget i katolsk tankegang, man undres over og frastødes af. Vi præsenteres for en omhyggelig og minutøs skildring af den fattige pige, Bernadette, og hendes syner i Lourdes, og der bygges en hel teologi op omkring synerne. Der er ingen afgjort grund til at betvivle synernes ægthed, men den katolske kirke — synes det mig — er her faldet for en fristelse til ved at slå disse syner stort op at bejle til folkeovertroen og styrke kirkens magt og greb om sindene. Jeg kan ikke se rettere, end at her gør kirken sig til og vifter med tegn i stedet for at henvise til tro. Sådant for nemmer en protestant.

Uden at man derfor behøver at fornægte, at der skete noget i Lourdes i 1950'erne.

Også af en sådan anmeldelse kan man lære noget.

Hans L. Martensen m.fl.: »Hvordan bliver kirken fornyet?« Pauluskredsens forlag).

Der er 4 bidrag om emnet i denne lille bog fra et katolsk forlag. Alle bidrag er givende, idet de alle mere betragter kirken som funktion end som institution. I nogle af bidragene er der endog meget at hente for baptister til en dybere forståelse af menighedens egenart og opgaver. Bidragene er både Kristus-centrede og bibelcentrede. Og letlæselige. Bogen kan varmt anbefales til kritisk og opmærksomt studium.

Nye Augustin-breve

WIEN (KIPA) — Videnskabsmanden, dr. Johannes Divjak fra Wien har i et fransk bibliotek fundet afskrifter af 26 hidtil ukendte breve fra kirkelæreren Augustin. Den sensationelle opdagelse skete i forbindelse med et forskningsarbejde, udført af det østrigske videnskabelige akademis kommission for kirkefædre. Det sær-

lige ved fundet fremgår af, at der i løbet af de sidste 300 år kun er fundet syv breve af Augustin. Brevene findes i et håndskrift fra det 15. århundrede. Foruden Augustin-brevene fandt man et hidtil ukendt brev fra den hl. Hieronymos samt to breve fra spanieren Consentius til biskop Augustin af Hippo i Nordafrika.

tolse kirke arbejder langsomt. Hierarkiet har måske været nødvendigt, men er i hvert fald ikke befordrende for det hurtige fremskridt. Der skulle en pave Johannes den 23. til, for at en ny tid kunne begynde. »Vi bliver nødt til at fjerne det støv, som siden Konstantin har samlet sig på Peters stol«.

Mange gamle bastioner faldt, og brave katolikker rystedes, når de så kirkerne blive fyldt med unge i cowboybukser og træsko, og at samme unge mennesker fik lov til at være forelæsere ved gudstjenesten eller at moderne, larmende instrumenter kunne tænkes anvendt ved messen. Men opvejes alt dette ikke mangfoldigt, når vi f. eks. nu ser så godt som hele menigheden gå til communion om søndagen, mens det før var nogle ganske få, særlig fromme!

Dette med de ændrede gudstjenesteformer og kirkelige funktioner er trods alt udenværker, som man kan synes om eller ikke. Man kan beklage, at den skønne og ophøjede latinske messe måtte prægives, men hvis det bevirker, at de unge bedre kan fås i tale, må det æstetiske vige. Langt vigtigere er kirkens indre liv.

Vor største fejl som konvertitter har nok været, at vi troede, en religion skal

være fast og urokkelig, og at den katolske kirke var den urokkeligste af alle. Tværtimod må alt i denne verden være i bevægelse. Det, som er statisk, er dødt.

Vore læremestre har ikke været uden skyld i dette fejlsyn. Det var så som så med den gyldne frihed. Vi fik at vide som noget fundamentalt, at menneskene er understyret med en fri vilje, men det var, som om denne frihed på forhånd var bundet og ikke fik nogen chance for at udfolde sig. Kirken havde i forvejen valgt for os og bestemt ikke alene målet, men også vejen vi skulle følge. Lidt groft sagt var det som i diktaturstater: Vi alene vide.

En så systematisk opbygget institution som den katolske kirke kan undertiden virke sønderknusende ved sin vægt. Århundreders dogmatik, filosofi og historie må engang imellem få selv den mest overbeviste til at synke i knæ. Kirken vidste næsten til mindste detalje svar på alt, og den enkelte var bundet af en uendelig række regler og bestemmelser. Ganske vist blev det fremhævet, at en klar og sikker samvittighed altid skal følges, men i virkeligheden kunne denne samvittighed aldrig komme til udfoldelse, fordi der var så mange forhold, som gjorde den tvivlsom og usikker.

Det var en evig angst for at komme til at synde, en uhyggelig passeri på ikke at komme til at gøre noget forkert, — i stedet for at det ganske enkelt skulle gå ud på at være god mod andre og være medmenneskelig i alle forhold.

I Graham Greenes roman »Sagens kerne« siger en af bogens personer, fader Rank:

» — En præst ved kun besked med de uvæsentlige ting. — Uvæsentlige?

— Åh, jeg mener synderne, sagde han utålmodigt. Et menneske kommer ikke til os og bekender sine dyder«.

Nu hedder det retud: Kirkelovene er forpligtende, for så vidt samvittigheden følger sig bundet af dem. Det er ikke nogen tvang, men et indre kald: Den, der ikke tror, kan ikke være bundet af dem.

Der er sket en stor udvikling efter Vatikankonciliet. Der står stadig storme, Peters skib navigeres frem gennem svær søgang, men det gør ikke noget, tværtimod. Nu kan vi se, at der var alt for meget dødvande, da vi konverterede. Vi kunne være blevet meget bedre katolikker og bedre mennesker, hvis vi havde haft frihed til det. Men lad os ikke græde over spildt mælk og bebrejde nogen noget. Det skal være alle store og små profeter tilgivet,

for de handlede i god tro. Og målet var naturligvis det samme. Fundamentet kan ikke rokke.

»Der er mange grunde til, at der i vor tid lægges større vægt på den personlige samvittighedsafgørelse. Vi har en voksende fornemmelse af, at hvert menneske og hver situation er noget enestående, som aldrig gentager sig, og dertil passer færdigsyede normer kun dårligt«.

Vi er næsten nået frem til det Kierkegaardske ideal: Den enkeltes ansvar og imderliggørelse. Det er vel efterhånden gået op for de fleste, at Søren Kierkegaard aldeles ikke var nogen verdensfjern ånd, for hvem menigmand intet betød. Han skyede ikke fællesskabet, men han ville, at kirken skulle bestå af selvstændige ansvarlige, trosbevidste mennesker. I vore dage lovpriser fællesskabet. Pastor Erna Lindegård i Brejning, tidligere sygeplejerske og missionær i Afrika, sagde for nylig i en fjernsynsudsendelse: »Det er mit indtryk, at vi her i landet taler så meget om at komme hinanden ved, men at vi ikke gør noget ved det«.

Vi fortryder ikke, at vi i vor grønne ungdom gik hen og blev katolikker, men lad os gå fremad med kirken og ikke stå stille med den. Aage Dyrkjøb.

Hvad siger de om Jesus?

Englene i Betlehem:
Han er Kristus, Herren.

Vismændene:
Hvor er jødernes nyfødte konge?

Johannes Døberen:
Se Guds Lam, som bærer verdens synd.

Filip:
Ham, som Moses i Loven
og ligeså profeterne har skrevet om,
ham har vi fundet, Jesus, Josefs søn, fra Nazaret.

Andreas:
Vi har fundet Messias.

Samaritanerne:
Vi ved, at han i sandhed er verdens frelser.

Folket i ødemarken:
Han er i sandhed den profet, der kommer til verden.

Peter:
Du er Guds hellige.

Folket i Jerusalem:
Hosianna Davids Søn

Martha:
Jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn,
der kommer til verden.

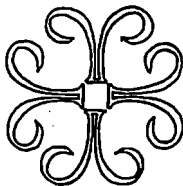
Apostlene:
Herren er virkelig opstanden.

Thomas:
Min Herre og min Gud.

Johannes:
Jesus er Kristus.

Paulus:
Jesus Kristus er Herre.

Jeg:
----- ?

ALTERNATIV JUL

Vi lever i en tid, hvor folk er meget kritiske. Hvis man vil løse et problem, og man efter mange drøftelser kan blive enige om, en tilfredsstillende løsning, findes der alligevel altid mennesker, som kommer med en alternativ løsning.

Vi har ikke glemt Helder Camaras alternative Nobelpris for freden og Stockholms meget omtalte alternative Euro-song-festival — en protest mod den rigtige songfestival, hvor det ikke er kvaliteten der får den første pris, men hvor pladefirmaer og politiske synspunkter er afgørende.

Snart fejrer vi igen julefesten — eller vi er måske allerede i gang med det? Julegaver, julefrokoster, julepynt, julemusik, julenisser...

Kristi fødsel

Som hvert år vil vi igen i år høre om unge, der går imod den dyre ødsle kommercielle julefest.

Vi kan virkelig spørge os selv: Hvad har hele denne juleforretning med Kristi fødsel at gøre? Måske ikke meget — eller slet ikke noget.

Så det kan godt være, vi er kommet så langt, at vi bliver nødt til at fejre en alternativ fest: festen for Guds Søn, født som et lille barn i Betlehem.

Ungdommens alternativer

NORGE
December 1973
-Nobels Fredspris:
H. Kissinger og Lê Duc Tho.

Alternativ Fredspris:
Helder Camara.

SVERIGE
Marts 1975
Stockholm:
Kommerciel Euro-Songfestival
Aftenen før:
Alternativ songfestival.

DANMARK
December 1975
Jul-jul-jul-jul-jul-jul-jul-jul-jul
Alternativ Jul:
Kristi fødselsfest.

Hvis vi vil fejre en alternativ fest for Kristi fødsel, vil det ikke sige, at vi ikke skulle høre englenes sang julenat »Ære være Gud i det højeste og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag.« Vi vil ikke være døve for denne glædessang i himlen, men har samtidig begge fødder på denne jord, hvor Guds Søn er blevet menneske.

Når vi i evangeliet læser: »Og Maria lagde Jesus i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herberget«, kan vi da lade være med at tænke på de mange flygtninge verden over?

Synd for hvem?

Vi synes, det er synd for Jesus, Maria og Josef. Men efter 2000 år er der stadigvæk tusinder af familier, der ikke kan finde et hus, hvor de kan overnatte. Vi synes, det er synd for det lille Jesusbarn. Men selv om han har sagt: »Hvad I har gjort for de ringeste, har I gjort for mig«, holder vi ham i dag alligevel udenfor, og lader ham dø af sult.

At holde en stor julefrokost er meget godt: at dele

vor overflod med dem, der sult, ville være en rigtigere fest for Guds Søn, der blev født på marken.

Hyrderne på marken julenat giver festen et romantisk præg. Men hyrderne på marken var dengang mennesker, som var på deres arbejdsplads midt om natten.

De begav sig på vej for at finde Jesus.

Hyrderne på marken er i dag de mange mennesker, der arbejder julenat, også dem, der er på vej for at finde Kristus, og som derfor giver afkald på alt, hvad de har.

Hyrderne på marken er dem, der bringer det glade budskab til andre.

Overstået = misforstået

Hvis vi den 25. december er glade for, at julefesten er overstået, har vi misforstået festen. Hvis festen derimod har sat os i gang på vej til Kristus, som ikke er det lille barn i Betlehem, men Guds Søn på vej til Golgata, har det været en rigtig fest, og så kan vi glæde os over hans komme.

jan

Fryseren stod åben

Fryseren stod åben hele dagen.
»Det bliver koldt,« sagde han.
»Det er koldt,« sagde hun.

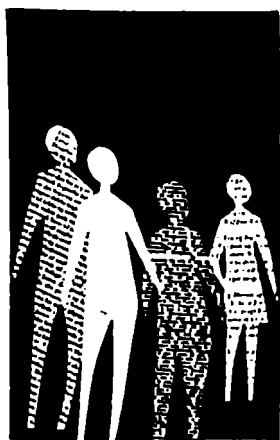
Børnene søgte lidt varme hos naboerne.
Mon hyggelys eller elektrisk festlig belysning kunne hjælpe noget på en sådan kulde?

De tænkte:
Vi snakker os varme, vi diskuterer os varme, vi afslapper os varme. Men det forblev koldt.

De tænkte:
Vi henter venner i hus, vi henter farve-TV i hus, vi henter psykologer og psykiatere. Men det forblev koldt.

Pludselig opstod der en håbefuld tanke:
Hvis vi nu åbnede os selv og lukkede fryseren? Og det blev varmt.

TRINBRÆTTET

Orientering fra sognene

På disse sider kan hvert sogn én gang om måneden disponere over en spalteplads på ca. 30 tekstlinjer. Sidste frist for modtagelse af manuskript til nr. 1. (der udkommer 14.01.1976) er mandag den 15.12. Manuskripterne bedes sendt til Vivi Soldahl, Bispekontoret.

København: Jesu Hjerter Kirke

Stenosgade 4 A
1616 København V.

Messtider

Hverdage kl. 7, 8.15 og 17 sidstnævnte dog ikke lørdage.
Hver lørdag kl. 18: Engelsk messe.
Søndage kl. 7, 8.30, 11.30 og 20: Messe.
Kl. 10: Højmesse.

Tirsdag den 16. december kl. 14.30-16.30
Adventsfest for de ældre.

Lørdag den 20. december kl. 16.30: Polsk messe.

Juleaftensdag: messe kl. 7.00 og 8.15, ingen messe kl. 17.00, kirken lukkes kl. 17.30 og åbner igen kl. 23.00.

1. juledag: kl. 0.00 Midnatsmesse, efter messen sammenkomst i den store sal.
Kl. 7.00-8.30 messe, kl. 10.00 Højmesse ved Biskoppen, kl. 11.30 messe med julens salmer, kl. 17.00 andagt ved julekrybben. Ingen messe kl. 20.00.

2. juledag: kl. 7.00-8.30-10.00 messe, kl. 15.00 polsk messe. Ingen messe kl. 11.30 — 20.00.

Lørdag den 27. december kl. 7 og 8.15: Messe. Kl. 18: Engelsk messe.

Søndag den 28. december messe som søndage.

Nytårsaften: 7.00-8.15- messe kl. 17.00
Takkemesse med dansk Te Deum.

Nytårsdag: Maria Guds Moder, Jesuiterordenens titularfest, kl. 7.00 - 8.30 messe, 10.00 højmesse, 11.30 messe, ingen messe kl. 20.00.

Fredag den 2. januar, Jesu Hjerter fredag. Kl. 7 og 8.15: Messe. Efter messen udstilles det hellige sakramente, tilbedelse hele dagen.
Kl. 16.15: Indvielse til Jesu Hjerter og sakramental velsignelse. Kl. 17: Messe.

Lørdag den 3. januar kl. 16.30: Polsk messe. Kl. 18: Engelsk messe.

Søndag den 4. januar messe som søndage.

J. Roed og hustrus mindelegat to portioner af 100 kr. kommer til uddeling mellem jul og nytår. Ansøgning til sognepræsten inden den 28. december 75.

Jesu Hjerter sogns feriefond uddelte af julemidlerne 3.600 kr. Til januar vil atter nogle portioner blive uddelt. Ansøgning til bestyrelsen for feriefonden, Stenosgade 4A 1616 V.

København: Sakramentskirken

Nørrebrogade 27C II, 2200 København N
Tlf. 39 53 80 Kontoret kl. 11-13 undtagen torsdag og lørdag.

Tlf. 39 53 80 andenpræsten kl. 16-17, undtagen torsdag og lørdag.
Tlf. 35 68 25 sognepræsten kl. 16.30-17.30
Undtagen mandag og lørdag.

Messtider

Hverdage kl. 19.00. Tirsdag indledes messen kl. 18.30 med fælles rosenkransbøn. Fredag slutter messen med taksigelse foran Sakramentet. Søndage kl. 10.00: Højmesse (på latin 1. søndag i måneden). Kl. 17.00: Dansk reciteret messe. Kl. 18.00: Engelsk reciteret messe. Der er altid kirkekaffe efter søndagens 10-messe.

Juleaften den 24. december kl. 19.00: Alle interesserede indbydes til at dele deres medbragte juleaftensmad med pastor d. Auchamp i kirkens krypt. Drikkevarer forrefindes.
Julenat kl. 23: Dansk højmesse. Kl. 24.00: Engelsk messe.

Juledag den 25. december kl. 10.00: Højmesse. Kl. 17.00: Sangmesse. Kl. 18.00: Engelsk messe.

2. juledag den 26. december kl. 10.00: Sangmesse.

Søndag den 28. december messe som søndage.

Nytårsaften den 31. december kl. 17.00
Taksigelsesmesse.

Nytårsdag den 1. januar kl. 10.00 og 17.00: Sangmesser. Kl. 18.00: Engelsk messe.

Søndag den 4. januar messe som søndage.

Torsdag den 22. januar kl. 20.00 Økumenisk fællesgudstjeneste i Sakramentskirken.

Søndag den 1. februar kl. 10.00: Kyndelmisse med lysvielse og latinsk sang.

København: Skt. Annæ Kirke

Hans Bogbinders Alle 2, 2300 København S.
Tlf. (01) 58 41 02.

Søndag den 14. december kl. 11.30: Familiemesse »Advent«.

Lørdag-søndag den 13.-14. december week-end retræte med biskoppen: »Hvad vil det sige at være katolsk menighed på Amager? Lørdag kl. 19.00: Adventsvigilie og bodsandagt. Søndag kl. 10: Bispe-messe.

Lørdag den 20. december kl. 19.00: Børnernes krybbeandagt.

Juleaften den 24. december kl. 22.00: Polsk julegudstjeneste. Kl. 24.00: Koncelebreret midnatsmesse.

Juledag den 25. december kl. 8.30 og 10.00: Højtidelig latinsk højmesse.

2. juledag den 26. december kl. 10.00: Højmesse. Kl. 11.30: Polsk messe.

Lørdag den 27. december kl. 14.00: Juletræ for børnene.

Søndag den 28. december kl. 8.30, 10.00, 11.30 (polsk messe) og 17.00.

Nytårsaften den 31. december kl. 16.00: Højtidelig takkegudstjeneste.

Nytårsdag den 1. januar kl. 10.00 og 11.30.

Søndag den 4. januar kl. 8.30, 10.00, 11.30 familiemesse, Helligtrekonger og 17.00

København: Skt. Ansgars Kirke

Bredgade 64, 1260 København K
Søndagsmesser kl. 9.00 og 11.00.

Hverdagsmesser kl. 8.00, tirsdag og torsdag tillige kl. 16.30.

Rosenkransbøn lørdag kl. 19.00.

Søndag den 14. december kl. 11: Familiemesse og derefter kirkekaffe.

Juleaften den 24. december kl. 24.00: Midnatsmesse ved biskoppen. Kirken åbnes kl. 23.00.

Juledag den 25. december: Messer som søndage.

Nytårsaften den 31. december kl. 16.30: Nytårsandagt.

Nytårsdag den 1. januar kl. 11.00 og 16.30 messer.

Søndag den 5. januar. Højtideligholdelse af festen for Herrens åbenbarelse.

København: Skt. Antoni Kirke

Frederikssundsvej 225
2700 Brønshøj.

Søndagsmesser kl. 8.30 og kl. 10.30.

Søndag den 14. december: Ungdoms-messe kl. 14.

Søndag den 21. december: Gregoriansk messe kl. 10.30.

Onsdag den 24. december: Julegudstjeneste (ikke messe) kl. 16. Midnatsmesse kl. 23 --- nyt tidspunkt!

Tirsdag den 25. december: 1. juledag messe kl. 8.30 og kl. 10.30.

Onsdag den 26. december: 2. juledag kun en messe kl. 10.30.

Mandag den 29. december: Pakkefest kl. 19.30, hvortil menigheden er indbudt. Alle medbringer en lille pakke.

Onsdag den 31. december: Nytårsaftensdag kl. 16. Takkemesse.

Torsdag den 1. januar: Nytårsdag, en messe kl. 10.30.

Fredag den 2. januar: 1. fredag tilbedelse fra kl. 16 indtil aftenmessen kl. 19.

Søndag den 4. januar: Familiemesse kl. 10.30.

Esbjerg: Skt. Nikolaj Kirke

Kirkegade 58

Fredag den 12. december.
Skriftemål og adventsaften. Pastor Oppermann hører skriftemål kl. 18, læser messe kl. 18.45 og holder adventstalen efter messen i mødelokalet, hvor vi holder adventsaften.

Kirkekoncert i vor kirke.
2. juledag, fredag den 26. december, giver organist Peter Møller fra Løgumkloster en koncert på vort dejlige orgel umiddelbart efter messen, som begynder kl. 18.45, og hvor P. Møller også spiller. Efter koncerten samles vi til en kop kaffe i mødelokalet.

Hellerup: Skt. Therese Kirke

Bernstorffsvej 56, 2900 Hellerup HE 4119
Træffetid: mandag-torsdag 16.30-17.30, lørdag 10-11. Pastoratets giro 4 08 38 30.

Messtider:

Søndag: Messe kl. 9. Højmesse kl. 10.30. (Morgenmad i kantinen efter 9-messen). Familiemesse hver 4. søndag kl. 9.
Hverdage: mandag-torsdag kl. 17.45, fredag kl. 7.15 og lørdag kl. 11.30, fra 22/12-2/1 messe kl. 11.30 undtagen 31/12, hvor der er højmesse kl. 16.

Torsdag den 11. december: Bodsandagt med lejlighed til skriftemål kl. 19.30.

Søndag den 14. december: Messe kl. 9, latinsk højmesse kl. 10.30.

Onsdag den 24. december, juleaften: Messe kl. 11.30, højmesse kl. 23.45.

Torsdag den 25. december, 1. juledag: Højmesse kl. 10.30.

Fredag den 26. december, 2. juledag: Messe kl. 9.

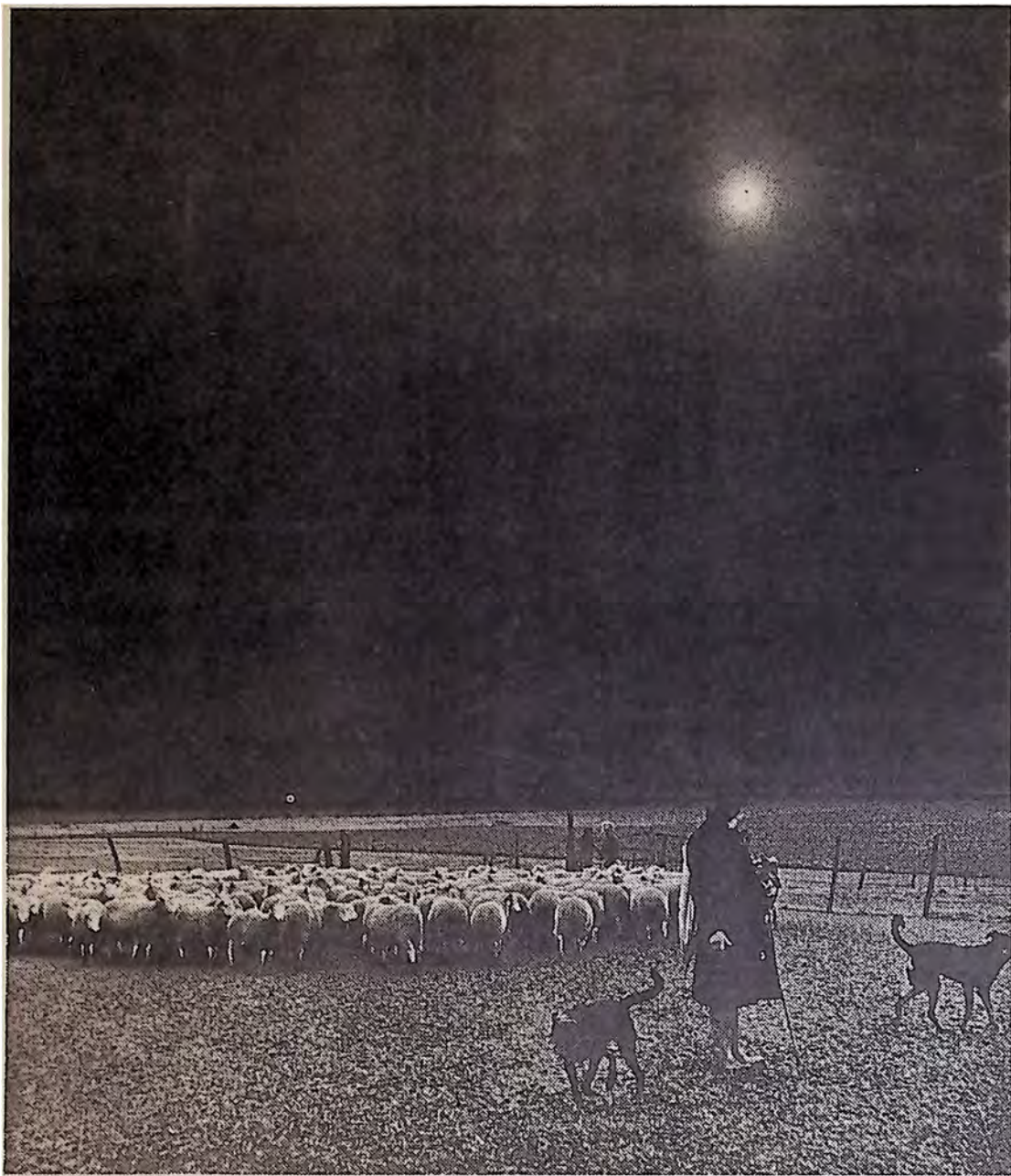
Søndag den 28. december, den hl. families fest: Familiemesse kl. 9, læst messe kl. 10.30.

Onsdag den 31. december, nytårsaften: Højmesse kl. 16.

Torsdag den 1. januar, nytårsdag: Messe kl. 10.30.

Lørdag den 3. januar: Tro og lys-messe kl. 15.

Søndag den 4. januar, Hellig tre Kongers dag: Messe kl. 9, latinsk højmesse kl. 10.30.

Så siger den Herre Herren:

Se, jeg vil selv spørge efter min hjord
og tage mig af den.

Som en hyrde tager sig af sin hjord
på stormvejrets dag,

således tager jeg mig af min hjord

og redder den fra de steder,

hvorhen de spredtes på skyernes og mulmets dag.

Jeg vil selv røgte min hjord

og selv lade den lejre sig,

lyder det fra den Herre Herren.

De vildfarende dyr vil jeg opsøge,

de adsplittede vil jeg bringe tilbage,

de sårede vil jeg forbinde, de svage vil jeg styrke,

og de fede og kraftige vil jeg vogte;

jeg vil røgte dem, som det er ret.

Ezekiel 34, 11-12, 15-16.

Liturgisk kalender

v/ Inga Jensen.

Søndag d. 14/12: 3. søndag i advent. Es. 61, 1-2a. 10-11. — Salme: Luk. 1, 46-50, 53-54. (R. Es. 61, 10b. Min sjæl skal juble i min Gud) — 1. Tess. 5, 16-24. — Johs. 1, 6-8, 19-29. Adv. pr. 1, credo.

Mandag d. 15/12: alm. ugedag. 4. Mosebog 24, 2-7. 15-17a. — Matt. 21, 23-27.

Tirsdag d. 16/12: alm. ugedag. Zefanias' bog 3, 1-2, 9-13. — Matt. 21, 28-32.

Onsdag d. 17/12: alm. ugedag. 1. Mos. 49, 2. 8-12. — Matt. 1, 1-17. Fra i dag Adv. pr. II

Torsdag d. 18/12: alm. ugedag. Jeremias 23, 5-8. — Matt. 1, 18-24.

Fredag d. 19/12: Alm. ugedag. Dommerbogen 13, 2-7. 24-25a. — Luk. 1, 5-25.

Lørdag d. 20/12: alm. ugedag. Es. 7, 10-14. — Luk. 1, 26-38.

Søndag d. 21/12: 4. søndag i advent. 2. Sam. 7, 1-5. 8b — 11, 16. — Salme 89, 2-5, 27-29. (R. 2a: Om Herrens nåde vil jeg evigt synge). — Rom. 16, 25-27. — Luk. 1, 26-38.

Mandag d. 22/12: alm. ugedag. 1. Sam. 1, 24-28. — Luk. 1, 46-56

Tirsdag d. 23/12: alm. ugedag. Malakias 3, 1-4, 4, 5-6. — Luk. 1, 57-66.

Onsdag d. 24/12: alm. ugedag. 2. Sam. 7, 1-5. 8b-11. 16 — Luk. 1, 67-69 I vigilmesse: Es. 62, 1-5. — Salme 89, 4-5. 16-

17. 27+29. (R. 2a: Om Herrens nåde vil jeg evigt synge). — Ap. Gern. 13, 16-17, 22-25. — Matt. 1, 1-25. (el. vers 18-25)

Torsdag d. 25/12: HERRENS FØDSEL. Julenat: Es. 9, 2-7. — Salme 96, 1-3, 11-13. (R. Luk. 2, 11: I dag er os en frelser født: Kristus, Herren!). — Tit 2, 11-14. — Luk. 2, 1-14. **Julemorgen:** Es. 62, 11-12. — Salme 97, 1 og 6. 11-12. (R: Lys skal stråle over os: thi i dag er vor Frelser født). — Tit. 3, 4-7. — Luk. 2, 15-20. **Juledag:** Es. 52, 7-10. — Salme 98, 1-6. (R. 3c: Den vide Jord har skuet vor GUDS FRELSE). — Hebr. 1, 1-6. — Johs. 1, 1-118 (el. vers 1-5+ 9-14).

Fredag d. 26/12: Stefan, første martyr. Apostlenes gern. 6, 8-10., 7, 54-59. — Salme 31, 3bc -4. 6-8, 17 og 21 (R. 6a: Herre, i dine hænder befaler jeg min ånd) — Matt. 10, 17-22, Gloria, julens pf.

Lørdag d. 27/12: JOHANNES, apostel og evangelist. Johs. 1. brev 1, 1-4. — Salme 97, 1-2. 5-6. 11-12. (R. 12a: »I troende, glæd jer i Herren«). — Johs. 20, 2-8. Gloria, julens pf.

Søndag d. 28/12: Den hellige Families Fest. Siv. 3, 2-6. 12-14. — Salme 128, 1-5. (R. 1: Salig enhver, som frygter Herren og går på hans veje!) — Kol. 3, 12-21. — Luk. 2, 22-40 (el. vers 22+39-40). Gloria, credo, julens pf.

Mandag d. 29/12: 5. dag i Juleoktaven: 1. Johs. 2,3-11. — Salme 96, 1-2a, 2b-3. 5b-6. (R. 11a: »Himmel og jord juble for Herren!«) Luk. 2, 22-35. (Frivillig ihukommelse Thomas Becket, biskop af Canterbury, martyr). Gloria, julens pf.

Tirsdag d. 30/12: 6. dag i juleoktaven. 1. Johs. 2, 12-17. — Salme 96, 7-8a. 8b-9. 10

(R. 11a: »Himmel og jord juble for Herren!«). — Luk. 2, 36-40. Gloria, julens pf.

Onsdag d. 31/12: 7. dag i juleoktaven. 1. Johs. 2, 18-21. — Salme 96, 1-2. 11-12. 13. (R. 11a: »Himmel og jord juble for Herren!«). — Johs. 1, 1-18, Gloria, julens pf. (Frivillig ihukommelse Silvester I, pave).

Torsdag d. 1/1: MARIA, GUDS MODER. 4. Mos. 6, 22-27. — Salme 67, 2-3. 5. 6 og 8 (R. 2a: Gud være os nådig og velsigne os). — Gal. 4, 4-7. — Luk. 2, 16-21.

Fredag d. 2/1: Basilius den Store, biskop af Cæsaræa, og Georg, biskop af Nazians, kirkelærere. 1. Johs. 2, 22-28. — Johs. 1, 19-28.

Lørdag d. 3/1: Alm. ugedag. 1. Johs. 2, 29-3,6 — Johs. 1, 29-34.

Søndag d. 4/1: HERRENS ÅBENBARELSE. Es. 60, 1-6. — Salme 72, 2. 7-8. 10-11. 12-13. (R. 11: Alle Jordens folk skal tilbede dig, Herre.) — Ef. 3, 2-3a. 5-6. — Matt. 2, 1-12.

Mandag d. 5/1: Alm. ugedag: 1. Joh. 3, 22-4, 6 — Salme 2, 7-8, 9-10. (R. 8a: Jeg giver dig jordens folk i arv). — Matt. 4, 12-17. 23-25. Hele ugen Helligtrekongerspræfation.

Tirsdag d. 6/1: Alm. ugedag. 1. Joh. 4, 7-10. — Salme 72, 1-2. 3-4ab. 7-8. (R. 11: Alle folk skal tjene Herren) — Mark. 6, 34-44.

Onsdag d. 7/1: Alm. ugedag (el. Raymund af Penafort, præst). — 1. Johs. 4, 11-18. — Salme 72, 1-2. 10-11. 12-13 (R. 11: Alle folk skal tjene Herren). — Mark. 6 45-52.

Torsdag d. 8/1: Alm. ugedag. 1. Johs. 4, 19-5, 4. — Salme 72, 1-2. 14-15 + 17. (R. 11: Alle folk skal tjene Herren) — Luk. 4, 14-22a

Fredag d. 9/1: Alm. ugedag 1. Johs. 5, 5-13. — Salme 147, 12-15. 19-20 (R. »Jerusalem, pris din Gud«). — Luk. 5, 12-16.

Lørdag d. 10/1: Alm. ugedag. 1. Johs. 5, 14-21. — Salme 149, 1-5+6a og 9b (R. 4a: Herren glæder sig over sit folk). — Joh. 3, 22-30.

Søndag d. 11/1: HERRENS DÅB. Es. 42, 1-4. 6-7. — Salme 29, 1a og 2, 3ac-4, 3b og 9b-10. (R. 11b: Herren velsigne sit folk med fred). — Ap. g. 10, 34-38 — Mark. 1, 6b-11.

Mandag d. 12/1: Alm. ugedag. 1. Sam. 1, 1-8. — Mark. 1, 14-20.

Tirsdag d. 13/1: Alm. ugedag (el. Hilarius, biskop og kirkelærer). 1. Sam. 1, 9-20. — Mark 1, 21-28.

Onsdag d. 14/1: Alm. ugedag. 1. Sam. 3, 1-10, 19-20. — Mark 1, 29-39.

Torsdag d. 15/1: Alm. ugedag. 1. Sam. 4, 1-11. — Mark 1, 40-45.

Fredag d. 16/1: Alm. ugedag. 1. Sam. 8, 4-7. 10-22a. — Mark 2, 1-12.

Lørdag d. 17/1: Antonius, abbed. 1. Sam. 9, 1-4. 17-19, 10, 1a — Mark 2, 13-17.

Søndag d. 18/1: 2. alm. søndag. 1. Sam. 3, 3b-10. 19 — Salme 40, 2+4ab. 7-8a. 8b-9. 10 (R. 8a+9a: Se, jeg kommer for at gøre din vilje). — 1. Kor. 6, 13c-15a. 17-20 — Joh. 1, 35-42.

Herlev: Vor Frue Kirke

Herlevgårdsvej 14

Gudstjenester i juletiden:

Juleaftensdag: kl. 16. Familiemesse, kl. 17.30 messe på engelsk.

Juledag: kl. 10 messe på dansk, kl. 11.30 messe på engelsk.

2. juledag: kl. 10 dansk messe.

Nytårsaften: Bodsandagt og messe kl. 15.

Nytårsdag: kl. 10 på dansk, kl. 11.30 på engelsk.

Hørsholm: Skt. Hans Kirke

Marievej 6, 2970 Hørsholm.

Søndagsmesser
Hørsholm: Kl. 10.00.
Bistrup: Kl. 8.00 og 10.00
Mikkelsborg: Kl. 8.00.
Åsebakken: Kl. 8.15.

Onsdag den 10. december: kl. 14.00 er der Luciafest i ældreklubben på Nordvangsgård.

Lørdag den 13. december: kl. 16.00 holder vi en bodsandagt i Bistrup.

Søndag den 14. december: er der latinsk højmesse både i Hørsholm og Birkerød.

Mandag den 15. december: kl. 19.00 er der juleafslutning i Midi-Kuk.

Onsdag den 17. december: kl. 19.30 er der juleafslutning i Kuk. Vi indleder med en ungdomsmesse og fortsætter med hyggeligt samvær på Nordvangsgård. Alle — både faste medlemmer af Kuk og alle andre unge i sognet er velkomne.

Lørdag den 20. december: kl. 16.00 holder vi en bodsandagt i Hørsholm.

Søndag den 21. december: kl. 10.00 fejrer vi »Børnenes julemesse« i Birkerød. Efter messen er der måske et besøg af julemanden!

Juleaften den 24. december: kl. 23.00 er der midnatsmesse både i Hørsholm og Birkerød. Efter messen vil vi ønske hinanden en »Glædelig jul«.

1. juledag den 25. december: er der højmesse kl. 10.00 i Hørsholm og Birkerød. Fromessen i Birkerød bortfalder.

2. juledag den 26. december: er der højmesse kl. 10.00 i Hørsholm og Birkerød.

Søndag den 28. december: kl. 10.00 fejrer vi i Birkerød festen for »Den hellige Familie«, efter hvilken kirken er opkaldt. Efter messen er der kirkekaffe.

Nytårsaften den 31. december: kl. 16.30 tager vi afsked med året 1975 ved en andagt i Birkerød.

Nytårsdagen den 1. januar 1976: begynder vi det nye år med højmesse kl. 10.00 både i Hørsholm og Birkerød.

Kalundborg: Skt. Maria Kirke

Messe hver søndag kl. 10. Den 24. december midnatsmesse kl. 24. 1. juledag messe kl. 10. — 2. juledag holdes messen kl. 10 i kapellet Røsnæsvej 21. 1. nytårsdag ingen messe.

Menighedens juletræsfest afholdes søndag den 4. januar 1976 kl. 19.30 i præstegården i Slagelse. Der er messe i kirken kl. 19.

Børneundervisningen er holdt op for i år, vi begynder igen i det tidlige forår. Tak til børnene fordi de mødte så glade og ivrige, og tak til forældrene, der var så villige til at køre dem.
Vi ønsker alle ud over det hele land en velsignet adventstid, en glædelig jul og et godt nytår fra menigheden i Slagelse
ved Ruth Plum

Lyngby: Skt. Knud Lavards Kirke

Lyngbygårdsvej 1, 2800 Kgs. Lyngby. Tlf. (02) 87 29 35 og (02) 87 77 21.

Onsdag den 24. december: Messe der i tekster og prædiken tager hensyn til børns fatteevne kl. 15.30, kl. 24.00 Midnatsmesse.

Torsdag den 25. december: kl. 11.30 messe med danske salmer

Fredag den 26. december: messe kl. 9.30.

Onsdag den 31. december: Nytårsaften Messe kl. 17.00.

Torsdag den 1. januar: Messe kl. 11.30.

Maribo: Skt. Birgittas Kirke

Mariagade 4, 4930 Maribo.
Tlf. (03) 88 01 74

Gudstjenestetider
Søndag kl. 9.30: Højmesse. Kl. 11.15: Messe.
Hver 1. søndag i måneden: Latinsk højmesse.
Hver 3. søndag: Fremmed prædikant.
Hver 4. søndag kl. 10.45: Messe på polsk.

Lørdag den 13. december kl. 19.30: Adventsgudstjeneste med Luciaoptog og dramatisk fremstilling af juleevangeliet.

Juleaften den 24. december kl. 16.00: Julemesse. Kl. 24.00: Midnatsmesse.

Juledag den 25. december kl. 9.30: Højmesse. Kl. 10.45: Polsk messe.

2. juledag den 26. december kl. 9.30: Højmesse.

Nytårsdag den 1. januar kl. 9.30: Højmesse.
Alle i menigheden ønskes en velsignet jul og et godt nytår.

Wolfgang Hinrichsen.

Nykøbing F.: Hellig Kors Kirke

Bispegade 12, 4800 Nykøbing F.
Tlf. (03) 85 07 39

Faste messetider
Søndag kl. 8.00 og 10.00
Hver første søndag i måneden: Kl. 11.15 Polsk messe.

Hverdagsmesser:
I Kirken: onsdag kl. 8.00 (skolemesse), ifredag kl. 19.00, lørdag kl. 16.00.
De andre dage i søstrenes kapel: kl. 17.00.

Fredag den 12. december kl. 19.00: Bodsandagt

Juleaftensdag den 24. december: kl. 16.00 julegudstjeneste for børn, kl. 24.00 midnatsmesse.

1. juledag den 25. december: kl. 8.00 og kl. 10.00.

2. juledag den 26. december: kl. 10.00.

Lørdag den 27. december: kl. 15.00 JULETRÆSFEST
Begynder med andagt i kirken.

Onsdag den 31. december: Nytårsaftensdag kl. 16.00 Takkeandagt med sakramental velsignelse.

Torsdag den 1. januar 1976: NYTÅRS-DAG kl. 10.00.

Lejlighed til skriftemål
Før og efter hver gudstjeneste
Lørdag den 20. dec.: kl. 10.00 - 12.00
Onsdag den 24. dec.: kl. 10.00 - 12.00
kl. 15.00 - 18.00

Næstved: Vor Frue Kirke

Præstøvej 29, 4700 Næstved
Tlf. (03) 72 09 85.
Kontortid: tirsdag - fredag kl. 11.30-12.30

Messetider
Søn- og helligdage kl. 8.00: Messe med prædiken. Kl. 10.00: Højmesse med prædiken.

Adventsandagter
Hver lørdag kl. 19.00

Søndag den 14. december: Efter begge messer (kl. 8 og 10) holdes der julestue i menighedssalen med kaffe, salg af julekort m.v.

Søndag den 21. december kl. 11.00: Polsk gudstjeneste med prædiken på polsk. Lejlighed til skrifte på polsk.

Juleaften den 24. december kl. 15.30: Børnenes julemesse, hvor enhver er velkommen.
Kl. 24.00: Midnatsmesse.

Juledag den 25. december messe som søndage.

2. juledag den 26. december kl. 8.00: Messe med prædiken. Kl. 10.00: Polsk gudstjeneste med prædiken på polsk. Kl. 19.00: Polsk juletræ for hele menigheden i menighedssalen.

Søndag den 28. december kl. 10.00: Latinsk højmesse.

Nytårsaften den 31. december kl. 15.30: Takkegudstjeneste med prædiken, Te Deum og sakramental velsignelse.

Nytårsdag den 1. januar messe som søndage.

Møn, Østermark pr. Keldby
c/o familien Walther Starp, tlf. (03) 81 31 65.

2. juledag den 26. december kl. 10.30: Messe med prædiken.

Ordrup: Skt. Andreas Kirke

Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund. Tlf. OR 422, bedst kl. 10-11. Giro 80 26 602.

Torsdag den 11. december: kl. 19.30: adventsmesse, sammenkomst i kaffestuen (kaffe og æbleskiver).

Onsdag den 24. december: messe kl. 11.30, børnegudstjeneste kl. 16, midnatsgudstjeneste kl. 24.

Torsdag den 25. december (1. juledag): højmesse kl. 10.30. (messe kl. 8.30 bortfalder)

Fredag den 26. december (2. juledag): messe kl. 10.30 (messe kl. 8.30 bortfalder).

Onsdag den 31. december (Nytårsaften): takkegudstjeneste med sakramental velsignelse kl. 16.

Roskilde: Skt. Laurentii Kirke

Juleaften den 24. december kl. 24.00: Midnatsmesse.

Juledag den 25. december kl. 8.00 og 10.00: Messe.

2. juledag den 26. december kl. 10.00: Messe.

Mandag den 29. december kl. 19.00: Juletræsfest i Skt. Josefs skoles festsal.

Nytårsaften den 31. december kl. 16.00: Messe.

Nytårsdag den 1. januar kl. 10.00: Messe.

Ledreborg slotskirke: Messe søndage kl. 9.00.

Frederikssund: 21. december, messe kl. 10.00 på den private realskole.

Siden sidst
har vi haft 3 dage sammen med biskoppen. Samværet sluttede med firmelse ved en messe kl. 17, hvor kirken var fyldt som en »juleaften«. Efter messen holdt menigheden fest for firmanderne og biskoppen i Skt. Josefs skoles festsal. Menighedsrådet havde den glæde, at 110 af menighedens medlemmer var mødt op til fællesspisningen og festen. Det var et eksperiment, som har sin baggrund i følgende: Konfirmation er efter dansk tradition en familiefest, mens vi betragter firmelsen som menighedsfest, fællesskabets fest. Så hvorfor ikke holde fælles fest efter den kirkelige handling? Vi forsøgte - og er glade for, at vi trods visse betænkeligheder »sprang ud i det«. Mon ikke denne firmelsesfest er begyndelsen til en tradition i Roskilde?

Nu skal piben have en anden lyd så derfor følger vi alle med stor interesse indsamlingen af penge til reparation af vort orgel. Oktober gav 3.100 kr., indtil 20. november kom 5.600 kr. + andespil 1.700 kr., således at vi nu ialt er oppe på 14.800 kr. Og endnu iler vi alle med nye ideer til at skaffe penge, først og fremmest de aktive, der forbereder den store bazar.

Slagelse: Vor Frue Kirke

Messe hver søndag kl. 9. Den 24. december julemesse kl. 14 -- ingen midnatsmesse. 1. juledag messe kl. 9. 2. juledag og 1. nytårsdag ingen messe.

Vejle: Skt. Norberts Kirke

Fjellgade 2, 7100 Vejle.
Tlf. (05) 82 08 93: Onsdag-lørdag kl. 9-12.

Faste gudstjenester

Lørdag kl. 15.00. Søndag kl. 10.00. Tirsdag kl. 7.30, ellers kl. 8.00.

Torsdag den 11. december: kl. 19.30 Bodsandagt tilrettelagt af ungdomsklubben. Fremmed skriftefar.

Tirsdag den 16. december: Julekoncert i Skt. Norberts Kirke kl. 20.00. Jelling Seminariums kor under ledelse af Hans Christian Magaard. Adgang gratis, men der indsamles en kollekt til dækning af udgifterne.

Torsdag den 18. december: kl. 20.00 Skolens krybbespil i kirken.

Onsdag den 24. december: kl. 15.00 Børnenes julemesse.
Kl. 24.00 Midnatsmesse for Herrens Fødsel.

Torsdag den 25. december: kl. 16.30 Dansk højmesse. OBS.: ingen morgenmesse.

Fredag den 26. december: kl. 10.00 Koncelebreret salmemesse.

Torsdag den 1. januar: kl. 16.30 Fredens dag. Taksigelsesmesse.

Søndag den 4. januar: kl. 10.00 Familiemesse. Menighedskaffe.

Mandag den 5. januar: kl. 14.30 KON-TAKTGRUPPEN for de ældre. Festlig eftermiddag med andagt i kapellet.

Onsdag den 7. januar: kl. 14.30 D.K.K.F. 3. Rom-eftermiddag med lysbilleder.

Onsdag den 14. januar: kl. 19.30 Menighedsrådsmøde.

Århus: Vor Frue Sogn

Ryesgade 26, 8000 Århus C
Tlf. (06) 13 56 66 og 12 33 68

Søndagsgudstjenester:

Århus: Kl. 8, 10 (højmessen) og kl. 17.
Josefs Hospital: Kl. 7.00.
Årslev: Kl. 9.00.
Grenå: 14/12 og 28/12 kl. 10.30.
Sostrup: Kl. 9.00.
Odder: 14/12 og 28/12 kl. 10.00.
Pindstrup: 7/12 og 21/12 kl. 10.30.
Polsk messe i Århus: Lørdag, 13/12 og 27/12 kl. 16.30.
Ungarsk messe: Lørdag, den 27/12 kl. 17.00.

Julegudstjenester:

Århus: 24/12 kl. 14.00: Børnenes julegudstjeneste.
24/12 kl. 23.30: Julenatsmesse.
25/12 kl. 10.00 (højmesse) og kl. 17.00
26/12 kl. 8.00 og 10.00.
Grenå: 25/12 kl. 10.30
Odder: 26/12 kl. 10.00.
Pindstrup: 24/12 kl. 21.00 (!): julenatsmesse
26/12 kl. 10.30.

Foranstaltninger og fester:

Onsdag den 10. december kl. 20.00: Katolsk foredragsrække: Lektor B. Dalsgård Larsen: Det bibelske menneskesyn og vor tid.

Torsdag den 11. december kl. 14: Messe for Mariakongregationen med optagelse og adventsfest.

Lørdag den 13. december kl. 17.30 Polsk-dansk Nikolausfest.

Onsdag den 17. december kl. 19.00: Menighedens aftenretræte i advent.

Onsdag den 31. december kl. 16: Taksigelsesmesse.

Torsdag den 1. januar kl. 10.00 og 17.00 Nytårsgudstjenester.

Foredragsrække II i Århus

Kristne livsholdninger I lyset af den moderne erkendelse

Med anden række af foredrag bevæger vi os over til spørgsmål om den verden, der omgiver os, og de kristnes deltagelse i denne verden.

Består der en modsætning mellem den moderne erkendelse og den kristne livsopfattelse? Dette vil blive belyst gennem følgende foredrag:

28.1.: En geologs opdagelser i Atlantis på Santorin, ved dr. rer. nat. Walter Friedrich

11.2.: Genetiske undersøgelser af det ufødte barn, ved dr. med Ursula Friedrich.

25.2.: Skabelse og udvikling i kristen fortolkning, ved dr. phil. Eva Nordentoft.

10.3.: Mennesket, skaber eller produkt af sine omgivelser? ved stud. mag. Børge Fruelund Jensen.

24.3.: Moderne teater i kristen belysning, ved cand. mag. Bjørn Juul.

7.4.: Centrale kristne begreber i psykologisk belysning, ved seminarieadjunkt Helge Clausen.

Foredragene begynder kl. 20 præcis i menighedssalen, Ryesgade 26, og varer med diskussion ca. to timer. Kursusafgiften er kr. 40,- og tilmeldingsfristen udløber tirsdag, den 20. januar. Tilmelding sker på sognekantoret.

Viceskoleinspektør Rygaards Skole, Hellerup

Rygaards Skole søger pr. 1. august 1976 en viceskoleinspektør.

Skolen er en katolsk privatskole med 630 elever fordelt på 32 klasser (børnehaveklasser, hovedskole, realafdeling samt engelsksproget, international afdeling).

Viceinspektøren lønnes svarende til folkeskolens 27. lønramme med et midlertidigt tillæg. Reduktion for administrativt arbejde i henhold til gældende regler (p.t. 10 timer). Ansættelse i henhold til overenskomst med Frie Grundskolers Lærereforening.

På grund af skolens brede virkefelt er det nødvendigt, at viceinspektøren kan overtage mange selvstændige pædagogiske og administrative funktioner, ligesom det også er nødvendigt, at viceinspektøren kan indgå et samarbejde mellem skolens forskellige instanser såsom forældre, bestyrelse, et stort, tosproget lærerkollegium og ledere (engelsk og dansk skoleleder). Grunddig kendskab til engelsk er en fordel.

Bestyrelsen vil gerne i forbindelse med ansøgere, der foruden at have pædagogiske og administrative evner også vil være med til at præge skolemiljøet ud fra skolens specielle sigte som kristen skole på katolsk grundlag, hvilket dog ikke nødvendigvis forudsætter, at man er katolik.

Ansøgning stiles til skolens bestyrelse og sendes til skolens leder, Ole Meyer, Bernstorffsvej 54, 2900 Hellerup, hos hvem yderligere oplysninger kan indhentes (telf.: 01-43(HE) 1053, dgl. 12.30-13.30).

Ansøgningsfristens udløb d. 1.1.1976.

Academicum Catholicum

Lørdag den 13. december kl. 20.00 pr.

Adventsaften

Først giver Knud-Erik Kengen en kort orgelkoncert med adventsmusik af Dom Benoit O.S.B. Clervaux og Couperin. Derefter vises lysbilleder af ikoner i adventstidens ånd. Mange af ikonerne var udstillet på Glyptoteket i sommer.

Aftenen foregår i Søborgmagle Kirke, Grønnemose Alle 77.

Med venlig hilsen
Lars Plum

Med tak for hjælp og støtte ønsker vi alle venner og bekendte Guds velsignelse over julen og det kommende år.
Liobasøstrene.

Økumenisk Studiedag i Ordrup

Lørdag den 24. januar 1976.

I januar måned bader de kristne for kirkenes enhed. Det vil vi også gøre i år, men denne gang under en anden form.

Jægersborg, Ordrup, Skovshoved og Sct. Andreas Kirker vil arrangere en fælles studiedag på Sct. Josephsøstrenes skole i Skovkrogen fra kl. 11.30 til 17.30 over emnet: »Ensomhed og Samfund«.

Der indledes af pastor Helge Rasmussen, Jægersborg Kirke.

Når den medbragte frokost er indtaget (øl og sodavand købes, te og kaffe serveres), vises en film: »Signalet« af Ole Gammeltøfte efter novelle af Anders Bodelsen.

Lis Møller holder hovedforedraget, der efterfølges af gruppedrøftelser.

De unge vil i forbindelse med studiedagen arrangere en udstilling.

Eftermiddagen slutter med en økumenisk gudstjeneste i Sct. Andreas Kirke, Kollegievej 2 kl. 17, hvor pastor Elisabeth Uldall, Skovshoved Kirke, prædiker. Pris 10 kr.

JULEKONCERTER

med Sankt Vincents Kor og musikanter fra Helsingør.

Inspireret af »Salzburger Adventsing« vil Sankt Vincents Kor og musikanter fra Helsingør under ledelse af Stephen Holm atter i år opføre deres stemningsfulde julespil i flere af vore kirker.

Julespillet prøver at vise troens kraft i det folkelige og forsøger at give de tilstedeværende et beroligende pust midt i den travle hverdag. Programmet omfatter kor- og solosang, instrumentalspil og oplæsning, og Maria og Joseph, hyrderne og kongerne fra Østen vil gøre deres for at videregive julebegivenhedernes mysterium. Der benyttes danske og udenlandske julesange, især bayerske og østrigske »Krippenliedern«, enkle, vidunderlige sange, hvis særpræg er hjertensglæde og grundærlig fromhed.

Der lægges ud den 3. søndag i advent, søndag den 14. december kl. 16 i Sankt Josephs Kirke i Mikkelsborg, Strandvejen 352, hvorpå følger Vor Frue Kirke i Herlev torsdag den 18. december kl. 19.30. Endelig opføres julespillet med ca. 100 medvirkende i hjemkirken Sankt Vincents Kirke i Helsingør, Nygade, søndag før jul, søndag den 21. december kl. 17.

I alle kirker er der naturligvis gratis adgang.

Sankt Knud Lavard skole, Lyngby

Embedet som leder af Skt. Norberts Skole opslås hermed ledigt til besættelse snarest og senest pr. 1. august 1975.

Skolen, der er en selvejende institution, er oprettet af den katolske menighed, og eventuelle ansøgere må være indstillet på sammen med lærerkollegiet at tegne skolens kristne linje, både i forhold til den katolske og den ikke-katolske del af skolens forældrekræds og elever.

Skolen (børnehaveklasse til 7. klasse) har ca. 160 elever.

Lærerkorpset er på 14 incl. timelærere.

Ansøgninger skal stiles til bestyrelsens formand, pastor Henri Kerkhofs, o. præm., Fjellgade 2, 7100 Vejle.

Sidste frist for indsendelse af ansøgninger er 31. januar 1976.

SKOLELEDER til Skt. Norberts skole i Vejle

søger en lærer fra d. 1. feb. 1976.

Skemaet, der er vakant grundet lærers orlov for resten af skoleåret, består af 16 matematiktim., 7 dansktime, 2 gymnastiktime, samt klasselærerefunktion i 5. kl. Der er gode muligheder for fastansættelse fra det kommende skoleår.

Skolen er en katolsk, privat skole med 240 elever fra 1.-7. kl. Vi ønsker en dygtig, gerne erfaren mandlig lærer, der sammen med skoleleder og lærere vil være med til at præge skolemiljøet ud fra skolens specielle sigte som kristen skole på katolsk grundlag.

Ansøgningen stiles til skolens bestyrelse og sendes til skoleleder Dan Rasmussen, Toftebakvej 30, 2800 Lyngby. Tlf. 02-876240.

Glem ikke Vincent-grupperne

Sankt Vincent-grupperne har modtaget nedsatte breve fra Vietnam og Afrika: VIETNAM.

Det sidste brev, vi har fået fra søster Rose, er skrevet i marts. Vi har skrevet til hende flere gange - uden at få svar. Vi har sendt flere breve til moderhuset i Paris, og den 25. september fik vi følgende oplysninger:

»Sidste uge kom fem søstre tilbage fra Vietnam. De fortalte, at søster Rose og de tre andre franske søstre i Ben San og Phuoc Tan har fået lov til at blive boende og fortsætte deres arbejde blandt de spedalske. Det er muligt, at også de en dag vil blive bedt om - med kort varsel - at vende tilbage til deres eget land, men indtil videre tåler man dem og deres godgørende arbejde. I øjeblikket er det dog ikke muligt at få breve igennem til dem. Lad os

bede for dem - især dog for de vietnamesiske søstre, at de ikke må svigte.«

ZAIRE - ANGOLA.

Pater Ampe skriver: »Mere end 300.000 angollesiske flygtninge er allerede rejst tilbage til Angola. De må begynde helt forfra. Siden 1961 har området ligget øde, så man må nu - som i gamle dage - klare sig med jagt og fiskeri. Heldigvis er her meget vildt, men til gengæld er der ikke mere »manioc«, så mange sultner. Alt, hvad vi får af gaver, bruger vi til mad og medi-

cin. I december høster vi for første gang - og hvis det da lykkes os at få sået og plantet noget, for i øjeblikket er alting kaos.«

Sankt Vincent-grupperne
Kildehøjvej 13
3460 Birkerød
Giro 109 7164

Pavens julemesse i dansk TV

Onsdag den 24. december transmitterer TV fra kl. 23.30 pavens julemesse i Peterskirken. I forbindelse med messen vil paven markere det hellige års afslut-

ning med lukning af den hellige dør, hvilket seerne ligeledes kan overvære. Udsendelsen ventes at vare til kl. 01.15. John Lundorf er dansk kommentator.

Polske biskopper kræver radio-sendetid

VATIKANET (NC) — Vatikanets dagblad l'Osservatore Romano meddeler fra Warszawa at et hyrdebrev fra Polens biskopper, oplæst fra alle prædikestole, i stærke vendinger kræver ret til sendetid i den polske radio.

»Kirken ønsker hverken privilegier eller monopoler, men den forlanger, at man respekterer katolikkers såvel som alle andre menneskers ret og pligt til at benytte dette massemedium«, hedder det i erklæringen.

Biskopperne opfordrer samtidig de troende til at forholde sig kritiske over for de nyheder, der udsendes i radioen.

Denne opfordring var særlig rettet til forældre og lærere, for at de kunne forebygge enhver negativ indflydelse på børnene.

Herefter henvendte biskopperne sig ifølge l'Osservatore Romano til programmedarbejdere og ledere med kravet om at respektere de troendes ret til ikke at få deres meninger krænket i radioen.

Biskopperne forlangte også, at katolikker får adgang til dette massemedium, således, at der mindst én gang om ugen kan udsendes religiøse budskaber til syge.

Kirken chikaneres på tjekkiske sygehuse

PRAG (KIPA) — Meddelelsen af sygekommunionen og de syges salvelse på de tjekkiske sygehuse er underkastet ikke menneskeværdige betingelser fra myndighedernes side, forlyder det fra Prag.

Præsten, som i forvejen skal have statsautorisation til sygehusbesøg, skal oven i købet først indhente skriftlig tilladelse fra sygehusets ledelse, efter at patienten eller dennes familie

har ytret ønske om at kunne modtage sakramenterne. Forhandlingerne derom med sygehusets direktør bliver som regel i den grad trukket i langdrag, at patienten er død, før præsten får sin skriftlige tilladelse.

En præst må ikke på eget initiativ besøge en sygehuspatient. Straffen for denne lovovertrædelse er automatisk tab af den fornødne statsautorisation.

Olympiadekirke i Moskva

MOSKVA (KIPA) — For første gang siden oktoberrevolutionen i 1917 har russiske arkitekter fået til opgave, at bygge en ny kirke. Det drejer sig om en Olympiadekirke, der under de Olympiske Lege i Moskva i 1980 skal stå til rådighed for idrætsfolk af

alle religioner og konfessioner. Den russiske kirke vil ikke få gavn af den efter Olympiaden. Arkitekterne har nemlig fået til opgave, at udforme den således, at den umiddelbart efter Olympiaden på kort tid kan bygges om til festpals.

John Ryan

„Du har vist ikke prøvet at være bagest i køen til en offentlig audiens, siden du kunne fordømme den bog om verdens befolkningsproblemer!“

Krigen i Libanon

Fremmede interesser forlænger krigen

VATIKANET (NC) — »Hvis Libanon ophører med at eksistere som selvstændig nation, skyldes det fremmede magters interesser — ikke rivaliserende parter i selve Libanon«, hævder Frederico Alessandrini som en personlig opfattelse i Vatikanets ugemagasin l'Osservatore Della Domenica for den 7. november. Han giver dog ingen nærmere antydning af, hvem disse fremmede magter er.

Videre siger han, at Libanons tilintetgørelse vil få alvorlige konsekvenser for den katolske kirke og for andre kristne i hele Mellemøsten. Den påståede religiøse uoverensstemmelse mellem muslimer og kristne er fremsat for at tilsløre konfliktens egentlige grunde.

Hverken libanesere eller palæstinensere har i øvrigt hævdet, at der er tale om en religionskrig.

De palæstinensiske flygtninge, fortsætter Alessandrini, synes derimod at være det instrument, som de fremmede magter spiller på. Han citerer i øvrigt den palæstinensiske leder Yasser Arafat for udtalelsen om, at intet andet arabisk land har

gjort så meget for flygtningene som netop Libanon.

Et udsnit af de demonstrerende i Hyde Park. De kom i busser fra hele England.

70.000 briter demonstrerer mod abort-lov

LONDON (KIPA) — Henvend 70.000 briter demonstrerede søndag den 19. oktober i Londons Hyde Park for lovbeskyttelse af de ufødte mennesker. Det var den største fredelige demonstration siden 2. verdenskrig, og den forløb uden episoder. Kun i regeringskvarteret Whitehall mødte demonstranterne modstand i form af en gruppe på 150 personer,

Fælles-kirkelig dato for påske?

BONN (KNA) — I 1977 vil påskefesten i både øst- og vestkirkerne efter de forskellige kalenderberegninger falde på samme søndag.

I den anledning har Kirkernes Verdensråd fremsat et forslag om, at påsken fra 1978 i hele kristenheden skal fejres søndagen efter den anden lørdag i april. Den økumeniske patriark og Vatikanets Enhedssekretariat støtter dette forslag.

Synoden for den polske ortodokse kirke har dog afvist forslaget om en

fælles og fast påskedato som »ikke aktuelt«. Metropolit Vasilij af Warszawa har i et brev til Kirkernes Verdensråd givet udtryk for den polske kirkes uvilje mod at bryde med ældgamle indgroede traditioner.

De græske og russiske ortodokse samt de fleste protestantiske kirkesamfund er positive over for tanken.

Kirkernes Verdensråds generalforsamling i Nairobi havde kalenderreformen på sin dagsorden.

der under mottoet: »Abort — vor krop — vort valg« forlangte totalt fri abort.

Demonstranterne afleverede en protestskrivelse på premierministerens bolig, Downingstreet 10, med krav om, at man i den kommende parlamentsperiode påny samler abortudvalget med henblik på, at ændre den gældende lov, som nu giver vidt-

gående straffefrihed for svangerskabsafbrydelse.

I protestskrivelsen forlanger man desuden skærpet kontrol med de private klinikker, der foretager abort.

Skrivelsen erindrer også om socialminister Castles løfte: kritisk at se på lægernes honorarer på de nævnte klinikker for således at sætte en stopper for profitmageriet.

Protest mod FN

ROM (KIPA) — Præsidenten for Kirkens enhedssekretariat ved Vatikanet, kardinal Jan Willebrands, har i skarpe vendinger protesteret mod FN's resolution, hvori zionisme betegnes som racisme. »FN's resolution tjener hverken retfærdigheden eller freden mellem folkene i Nærøsten.« Kardinalen udtalte denne protest under et foredrag, han holdt i Informations- og Dokumentationscentret for jødisk-kristne Kontakter i anledning af 10-året for koncilerklæringen om

de ikke-kristne religioner. »Det er ufatteligt, at man har diskuteret et meriteskeretsspørgsmål som zionismen under ét med racismen uden at definere disse begreber«, sagde Kardinal Willebrands.

Dr. Philip Potter, generalsekretær for Kirkernes Verdensråd i Geneve, har ligeledes henstillet til FN's generalforsamling, at man hurtigst muligt skaffer den resolution, hvori zionismen betegnes som racisme og racediskrimination, ud af verden.

SUS I DE GEJSTLIGE SKØRTER. Pave Paul og en uidentificeret præst holder på kalotten, da kraftige vindstød på en måde symbolsk sætter ind over Peterspladsen ved helligkåringen af Oliver Plunkett fra det barske og temperamentsfulde Irland.